

د نوميالي تاريخپوه
پوهاند محمد حسن كاکړ
تاريخي - علمي نيكات (ميراث) ته كتنه

ليکوال
محمد اقبال وزيری

Ketabton.com

د نوميالي تاريخپوه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ تاريخي- علمي نيکات (ميراث) ته کتنه

ليکوال: محمد اقبال وزيری

هالنډ، دوردرېخت، ۲۰۲۱

دا کتاب د پښتون ژغورنې غورځنگ (PTM) مشر ډاکټر منظور
احمد پښتن ته ډالۍ کوم.

د نوميالي تاريخپوه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ تاريخي- علمي نيکات (ميراث) ته کتنه

ليکوال: محمد اقبال وزير

چاپ کال: ۲۰۲۱ ز/ ۱۴۰۰

خپرنډوی: پښتانه متري ليکوال

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

ډيزاين: سپين سهار

سرليکونه

20	يادونه.....
23	سريزه.....
36	لومړی ټوک.....
36	پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ او د افغانستان تاريخ.....
37	لومړی څپرکی.....
37	د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ لنډه پېژندګلوي.....
42	کاکړ او د تاريخ ليکنې علمي ميتود.....
48	اي. ايچ. کار (E. H. Carr) «تاريخ څه ته وايي؟».....
49	ټولنه او فرد.....
52	تاريخ، ساينس او اخلاق.....
54	په تاريخ کې علت ميندنه.....
54	په تاريخ کې جبر او تصادف:.....
55	تاريخ د ترقۍ په حيث.....
58	پراخېدونکې غاړې.....
61	دوهم څپرکی.....
61	کاکړ او د وطن تاريخ ليکنه.....
66	کاکړ او د غبار «افغانستان در مسير تاريخ».....
72	کاکړ او د محمدصديق فرهنگ کتاب «افغانستان در پنج قرن اخير».....
82	درېم څپرکی.....
82	کاکړ او د افغانستان لرغونی تاريخ.....
83	اړيان او د دوی ټاټوبی.....
85	ساګا او ستيان بيل تېروونه وو.....
86	ساګا او هخامنشي امپراتوري.....
87	اړيانا او ايران:.....
88	زرتشت او اوستا اوپه اوستايي دوره کې د پښتنو څرک.....
96	ستر سکندر او پېښتانه.....
100	پارتيا.....

100.....	د اريايانو دوهم ستر لېږد.....
102.....	خلورم څپرکی.....
102.....	کاکړ او د تاريخ په بهير کې د پښتنو نومونه.....
102.....	پښتون:.....
104.....	د پښتنو اصل.....
107.....	۱- د تاريخ له اړخه:.....
110.....	۲- د ژبو د اصل او پرتله کولو له اړخه.....
113.....	۳- د نسب پوهنې له اړخه.....
114.....	کاکړ او د پښتنو شجره.....
116.....	افغان.....
119.....	پټان:.....
120.....	پنځم څپرکی.....
120.....	کاکړ او د تاريخ په بهير کې د پښتنو د ټاټوبي نومونه.....
120.....	اريانا:.....
123.....	خراسان:.....
124.....	افغانستان:.....
128.....	پښتونخوا:.....
129.....	روه:.....
131.....	کابل، کافو:.....
132.....	پوروشاپورا يا پېښور.....
134.....	شپږم څپرکی.....
134.....	په هند کې د افغانانو امپراتورۍ.....
134.....	۱: د لوديانو امپراتوري.....
137.....	۲: په هند کې د سوريانو امپراتوري.....
142.....	په ختيځ هند کې د کرلايي پښتنو سلطنت.....
146.....	اوم څپرکی.....
146.....	افغانان او مغول.....
146.....	لومړۍ مرحله: په افغانستان کې د بابر په وړاندې د پښتنو مقاومت.....
148.....	دوهمه مرحله: د روښانيانو ملي ازادي غوښتونکي غورځنگ.....

درېمه مرحله: د خوشال خټک او ايمل خان مومند مبارزې.....	151
د خوشال خان خټک مبارزې.....	151
د ايمل خان مومند مبارزې.....	152
د پښتنو د دغه ملي غورځنگ د ناکامۍ لاملونه.....	154
اتم څپرکي.....	155
کاکړ: درانيان او په کندهار کې صفوي دولت.....	155
نهم څپرکي.....	159
په کندهار کې د غلزيانو لومړی دولت.....	159
مير وېس نيکه.....	160
په فارس باندې د افغانانو واکمني.....	164
د شاه محمود هوتک واکمني.....	164
د شاه اشرف هوتک واکمني.....	169
په کندهار کې د شاه حسين هوتک واکمني.....	175
هوتکيان او پښتو ژبه.....	177
لسم څپرکي.....	182
د درانيانو په وخت کې افغان امپراتوري.....	182
احمدشاه بابا.....	183
د احمدشاه بابا دوهمه جگړه:.....	185
د احمدشاه بابا درېمه جگړه.....	186
د احمدشاه بابا څلورمه جگړه:.....	187
د احمدشاه بابا پنځمه جگړه:.....	188
د احمدشاه بابا شپږمه جگړه:.....	189
د احمدشاه بابا اوومه جگړه:.....	189
د احمدشاه بابا اتمه جگړه يا د پاني پت جگړه:.....	191
د احمدشاه بابا نهمه جگړه:.....	195
د احمدشاه بابا لسمه جگړه:.....	195
د احمدشاهي پوځ جوړښت:.....	
193	
تيمورشاه.....	202

205.....	د عبدالخالق خان پاڅون.....
205.....	د پېښور پاڅون.....
206.....	زمان شاه.....
209.....	د شاه محمود سدوزي واکمني.....
210.....	د شاه شجاع لومړۍ واکمني.....
214.....	د شاه محمود دوهم ځل واکمني.....
217.....	پایله.....
219.....	یوولسم څپرکی.....
219.....	د محمد زيو واکمني.....
220.....	د امير دوست محمد خان لومړۍ واکمني.....
223.....	د هرات کلابندي.....
227.....	د افغان- انگلیس لومړۍ جګړه.....
228.....	د غزني جګړه.....
231.....	نيواک.....
232.....	د کوهستان پاڅون او د بخارا نه د امير دوست محمد خان راستنېدل.....
234.....	د پاڅون زړي.....
235.....	د کابل پاڅون.....
238.....	د بي بي مهر وروستی جګړه.....
240.....	سیاسي خبرې.....
247.....	وروستی عمل.....
252.....	دولسم څپرکی.....
252.....	کاکړ او د امير دوست محمد خان دوهمه واکمني.....
258.....	ديارلسم څپرکی.....
258.....	کاکړ او د امير شيرعلي خان لومړنۍ واکمني.....
260.....	کاکړ او د امير شيرعلي خان دوهمه واکمني.....
264.....	کاکړ او د افغان- انگلیس دوهمه جګړه.....
268.....	د امير محمد يعقوب خان واکمني او د ګندمک تړون.....
269.....	د امير محمد يعقوب خان اقدامات.....
270.....	د انگلیس پوځي حکومت.....

270.....	د ليتن له لوري د افغانستان د ټوټه کولو پلان
271.....	د دسمبر عمومي پاڅون.....
273.....	وطن ته د سردار عبدالرحمن راتګ.....
277.....	د زمې غونډه.....
279.....	د ميوند تاريخي جګړه.....
281.....	۱- د انګرېزي پوځ شمېر:.....
282.....	۲- د افغان پوځ شمېر:.....
283.....	د جګړې جريان.....
289.....	د نوي نظم د طرحې ناکامي.....
	په کندهار کې د امير عبدالرحمن خان او غازي محمد ايوب خان ترمنځ پرېکنده جګړه او
291.....	د افغانستان بيا يووالی.....
294.....	څورلسم څپرکی.....
294.....	کاکړ او د امير عبدالرحمن واکمني.....
298.....	امير عبدالرحمن او د ختيځ افغانستان ارامښت.....
299.....	مومند.....
300.....	د کنړ پاچا.....
302.....	شينواري.....
304.....	اسمار.....
304.....	باجور، دير او سوات.....
305.....	د غلجيو ستر پاڅون او د هغه ځپل.....
309.....	د سردار محمد اسحاق خان بلوا او د هغه ځپل.....
313.....	امير عبدالرحمن او په شمالي افغانستان کې د سرحدي ولسواليو ارامښت.....
313.....	ميمنه.....
315.....	شغنان او روشن.....
319.....	واخان.....
321.....	امير عبدالرحمن خان او د هزاره گانو ارامښت.....
321.....	د هزاره گانو اصل.....
324.....	تاريخي لرليد.....
326.....	د هزاره گانو پاڅون.....

328.....	د هزاره گانو ميشتېدل
329.....	د پخواني کافرستان فتح کول
331.....	جور جاري او اسلام ته اوښتنه
332.....	د برتانوي هند د حکومت سره د امير عبدالرحمن اړيکې
336.....	د افغانستان د پولو ټاکنه
341.....	د ډېورنډ هوکړه ليک
349.....	امير عبدالرحمن خان او د روسيې سره اړيکې
350.....	د روسيې له خوا د پنجدې نيول
351.....	امير عبدالرحمن او د پارس سره اړيکې
353.....	امير عبدالرحمن خان او د ترکيې سره اړيکې
354.....	خپل زوي حبيب الله خان ته د امير عبدالرحمن خان سپارښتې
355.....	پايله
359.....	پنځلسم څپرکي
359.....	د امير حبيب الله خان واکمني
366.....	شپاړلسم څپرکي
366.....	کاکړ او د امير امان الله خان واکمني
369.....	د افغان- انگليس دريمه جگړه
372.....	د خيبر جبهې عمليات
374.....	د چترال جبهه
375.....	د پکتيا جبهه
377.....	د کندهار جبهه
379.....	د سولې تړون
380.....	د تړون انگليسي متن:
382.....	د تړون متن ژباړه:
386.....	امير امان الله خان او د هېواد بهرنی اړيکې
387.....	امير امان الله او منځنی اسيا
392.....	امير امان الله خان او په افغانستان کې د شوروي روسيې کړنې
404.....	د پاچا امان الله خان لومړني سمونونه
408.....	سياسي ډلگۍ او دسيسې

410.....	د خوست بلوا.....
413.....	بهر ته د پاچا امان الله سفر.....
414.....	د پاچا امان الله وروستي سمونونه.....
420.....	له برتانويانو سره د پاچا امان الله اړيکې.....
422.....	د پاچا امان الله نسکورېدل او د وطن نه وتل.....
424.....	حبيب الله کلکاني او په کابل د هغه بريد.....
428.....	د کابل ښار استحکامات او د پاچا ناڅاپي استعفا.....
436.....	د پاچا امان الله ځينې مهې تېروتنې.....
440.....	ايا د امير امان الله په نسکورېدو کې انگرېزانو رول درلود؟.....
447.....	پايليک.....
448.....	حبيب الله کلکاني يا د سقاو زوی واکمني.....
454.....	پکتيا ته د فرانسي نه د نادر خان راستنېدل او د هېواد خلاصون.....
458.....	اولسم څپرکی.....
458.....	د نادرشاه واکمني.....
459.....	د نادرشاه بهرنی سياست.....
461.....	د نادرشاه کورنی سياست.....
4664.....	د واک پر سر د نادرشاه پر ضد د امان الله خان مبارزه.....
473.....	د شامي پير پېښه.....
475.....	د «امان الله خان» او «تبت» عمليات.....
478.....	اتلسم څپرکی.....
478.....	د محمدظاهر شاه واکمني.....
479.....	د رهبري شوي اقتصاد پيل.....
480.....	د هند وېش او د پښتونستان موضوع.....
492.....	پښتونستان او د ابي فقير.....
493.....	حاجي ميرزا علي خان د ابي فقير.....
496.....	په واکمنۍ کورنۍ کې تربوري.....
502.....	نولسم څپرکی.....
502.....	کاکړ او د چنگاښ کودتا.....
502.....	د چنگاښ کودتا.....
505.....	د افغانستان لومړۍ کودتايي حکومت.....

507	د ميوندوال پر ضد دسيسه.....
511	محمد داود او اسلامي بنسټ پالان.....
512	د محمد داود په کورني او بهرني سياست کې بدلون.....
512	۱- کورني سياست.....
515	۲- بهرني سياست.....
515	شوروي اتحاد ته د محمد داود سفر.....
517	پاکستان ته د محمد داود سفر.....
520	ايران ته د محمد داود سفر.....
521	د امريکا سره د محمد داود اړيکې.....
523	د محمد داود تېروتنې.....
524	کاکړ او د پاچا محمدظاهر او محمد داود پرتلنه.....
528	سلم خپرکي.....
528	کاکړ او د ثور کودتا.....
530	د ثور کودتا.....
531	د مير اکبر خيبر ترور.....
533	د افغانستان لومړی ايډيالوژيک حکومت.....
538	د نور محمد تره کي واکمني.....
540	د سور بيرغ په اړه فرمان.....
541	د گروۍ په اړه فرمان.....
542	د بنڅو او ودونو په اړه فرمان.....
543	د ځمکو د وېش فرمان.....
545	د ليک او لوست کورسونه.....
546	بندي توب او جزاکانې.....
547	اکسا او اسدالله سروري.....
550	د حکومت پر ضد لومړني اعتراضونه.....
551	د خلقي دولت پر ضد د خلکو پاڅونونه.....
552	د هرات پاڅون.....
552	د تره کي- امين دښمني او د اندروپوف شيطاني.....
553	په کرېملن کې خلقي او شوروي لويان.....

555.....	د تره کي- امين د اختلاف پيل
557.....	په افغانستان کې د شوروي اتحاد ځانگړي پلاوي
558.....	تره کي په هاوانا کې
559.....	تره کي په مسکو کې
560.....	وطن ته د تره کي بېرته راتگ او د هغه پای
566.....	يووېشتم څپرکی
566.....	د حفيظ الله امين سل او درې ورځې واکمني
569.....	له شوروي اتحاد سره اړيکې
571.....	له امريکې سره اړيکې
574.....	د پاکستان سره اړيکې
579.....	دوه وېشتم څپرکی
579.....	په افغانستان باندې د شوروي اتحاد وسله وال يرغل
582.....	په افغانستان باندې د شوروي د يرغل پرېکړه
585.....	شوروي اتحاد د وسله وال يرغل په درشل کې
585.....	د امين پر ضد د کې چې بې ناکامه کودتا
587.....	په افغانستان باندې د شوروي وسله وال يرغل
592.....	د خلقي لويانو تېروتنې
597.....	د شوروي تيري په وړاندې غبرگونونه
602.....	د شوروي يرغل په وړاندې د افغانانو لومړني غبرگونونه
607.....	د افغانستان ډموکراتيک جمهوريت يا د کارمل واکمني
610.....	د شوروي يرغل او پاکستان
613.....	د پېښور مسئله جرگه
614.....	د پېښور جرگه
616.....	دروېشتم څپرکی
616.....	د افغان- شوروي جگړه
616.....	د شوروي اتحاد پوځ
618.....	د کابل د رژيم پوځ
620.....	د افغان مقاومت بنسټ
624.....	قوماندان مولوي جلال الدين حقاني

626.....	قوماندان عبدالحق.....
629.....	قوماندان احمد شاه مسعود.....
634.....	کابل د جگړې په حال کې.....
635.....	د جگړې مرحلې.....
637.....	د مجاهدينو ټاکتيکي عمليات.....
640.....	د پنجشیر په دره کې پوځي عمليات.....
642.....	د خوست ژورې لومړي لوی عمليات.....
644.....	د خوست د ژورې دوهم لوی عمليات.....
647.....	د سټي د کنډو لوی عمليات.....
649.....	د کاسکد عمليات او د شوروي پټه استخباراتي جگړه.....
652.....	د گارباچوف بيا جوړونه او سمونونه.....
653.....	د کارمل ليرې کول.....
655.....	د ژينو خبرې.....
657.....	کورډوويز او د ژينو خبرې.....
667.....	د نجيب الله لنډه واکمني.....
668.....	د جنرال تني کودتا.....
671.....	د نجيب الله د واکمنۍ پای.....
674.....	خلورويشتم څپرکی.....
674.....	کاکړ او افغان اسلامي تنظيمونه.....
675.....	د اسلامي گوندونو تاريخچه.....
680.....	افغان اسلامي تنظيمونه او پاکستان.....
684.....	د تنظيم واکۍ پيل.....
689.....	پنځويشتم څپرکی.....
689.....	کاکړ او اسلامي بنسټ پالنه.....
689.....	اسلامي سلفي غورځنگ.....
690.....	ابن تيميه (۱۲۶۸-۱۳۲۸).....
691.....	محمد بن عبدالوهاب (۱۷۰۳-۱۷۹۱).....
692.....	په نولسمه پېړۍ کې مسلمانان نړۍ.....
693.....	سيد جمالدين افغان.....

695	محمد عبده (۱۸۴۹-۱۹۰۵).....
696	د شلې پېړۍ نيمايي او اسلامي نړۍ.....
697	حسن البنا (۱۹۰۶-۱۹۴۹).....
699	ابوالعلي مودودي (۱۹۰۳-۱۹۷۹).....
700	سيد قطب (۱۹۰۶-۱۹۶۶).....
702	اسامه بن لادن، القاعده او افغان ملي جهاد.....
703	په افغان جهاد کې د اسامه بن لادن ونډه.....
706	القاعده.....
709	اسامه بن لادن په سوډان کې ۱۹۹۲-۱۹۹۶.....
711	افغانستان او بن لادن.....
715	د امارت د مشرانو او د بن لادن اړيکې.....
716	اسامه بن لادن د نړۍ والې کشالې زړۍ.....
723	شپږويشتم څپرکی.....
723	کاکړ او طالبان.....
724	ملا محمد عمر.....
725	د افغانستان اسلامي امارت.....
726	اميرالمومنين.....
727	امارت په عمل کې.....
730	د طالبانو د مشرانو سره د کاکړ خبرې.....
731	د امريکې چاودنې او د امارت پای.....
733	پايلیک.....
736	دوهم ټوک.....
736	کاکړ او نور موضوعات.....
737	اوويشتم څپرکی.....
737	کاکړ او پښتو ژبه.....
750	اته ويستم څپرکی.....
750	جان ستوارت مل په نوي دقيقو کې.....
750	د ازادۍ فلسفه، تجربي فلسفه، د کټورتوب فلسفه.....
752	۱- د ازادۍ فلسفه.....

۲- د امپريزم فلسفه.....	753
۳- د کټورتوب فلسفه.....	754
نېوېشتم څپرکي.....	761
جگړه او زموږ نړۍ.....	761
دېرشم څپرکي.....	770
د ډموکراسۍ واقعي نړۍ.....	770
د ډموکراسۍ زاړې او نوې پولې.....	771
د غير لېرال ډموکراسۍ کمونيستي څانګه.....	774
په پرمختلونکو هېوادو کې د غيرلېرال ډموکراسۍ څانګه.....	776
لېرال ډموکراسي د قدرت د سيستم په څېر.....	778
وروستۍ کچې ته د رسولو افسانه.....	779
يوډېرشم څپرکي.....	782
کاکړ او لرغونۍ يونان.....	782
د لرغونو يونانيانو دين.....	783
پوليس يا ښاري دولت.....	783
د سپارټا ښاري دولت.....	785
د اتن ښاري دولت.....	786
د پلي پونيز جگړه.....	788
يونان د پلي پونيز د جگړې نه وروسته.....	789
دوه دېرشم څپرکي.....	791
د سوکرات، اپلاتون، ارستو، اپيکور او زينو په نظر ښه انسان.....	791
سوکرات- کلاسيک ښه انسان.....	793
اپلاتون (۳۴۷-۳۸۴).....	795
ارستو (۳۲۲-۳۸۴).....	797
اپيکور (۲۷۰-۳۴۳).....	799
زينو (۳۳۶-۳۶۴).....	800
د ښه انسان د شخصيت ځانګړتياوې.....	800
۱- اعتدال (temperance).....	800
۲- زړه وړتيا يا مېړانه (andria).....	802

۳- لور همتي	803
۴- مدني وفا پالي (Peitharchia)	804
۵- عدالت (Dikiosyne)	805
۶- عقلمني (Sophia)	809
پایلیک	810
موږ ولې باید اخلاقي واوسو؟	811
درې دېرشم څپرکی	812
د انسانتوب په اړه د اخلاق پوهنې پرنسیپونه	812
د اخلاق پوهنې موضوع	812
مثبت او معیاري علوم	813
بڼه او بد	813
اخلاقي بڼه توب	814
انساني کړنه (عمل)	814
جبر او اختیار	816
ازاده اراده:	816
جبر (Determinism):	817
د انتخاب شته والي ازادي	818
هغه اغېزونه چې عقلي قوه اغېزمنه کوي	819
هغه لاملونه چې اراده اغېزمنه کوي	820
اخلاقيات جوړېږي یا موندل (کشف) کېږي؟	821
د اخلاقياتو معیارونه	821
لومړی ډله:	822
دوهمه ډله: نېغ درک پالنه	823
د طبیعت پالنې ناسم توب	823
د اخلاقي مفهوم تیوري	823
دریمه ډله:	824
د ټولنیز تړون تیوري گانې	825
د پیاوړي انسان اراده:	826
ټولنیز فشار (عام نظر)	826

826.....	د هسک څښتن اراده:
827.....	څلورمه ډله
827.....	د عالمي توب پرنسپ:
828.....	خوندپالنه (Hedonism):
829.....	د کټورتوب فلسفه (Utilitarianism):
830.....	د ځان پېژندنې تيوري کانې
830.....	د بالقوه استعدادونو بشپړتوب
831.....	اپلاتون
831.....	ارستو
832.....	سان توماس اکويناس
833.....	د حالت اخلاقپوهنه (Situation ethics):
834.....	د اخلاقياتو د نورم د کتنې لنډيز
835.....	انساني طبيعت او تاريخ
836.....	له نورم سره د انساني عمل پرتله کول
837.....	د دوه گون اغېز پرنسپ:
838.....	اخلاقي قانون
838.....	د قانون مفهوم:
838.....	د مثبتپال ځواب:
839.....	د وروستۍ موخې ځواب:
839.....	په تاريخ کې د طبيعي قانون ايديا:
840.....	د انسان په طبيعت کې د اخلاقي قانون موندل
841.....	مثبت قانون:
842.....	د طبيعي قانون بدلون موندل يا بدلون نه موندل:
843.....	د طبيعي قانون پوهه:
844.....	د طبيعي قانون بندېزونه (تحریمونه):
844.....	حقوق
844.....	بشري حقونه:
845.....	د حقونو جوړښت:
846.....	اخلاقي قضاوت- وجدان

847.....	د وجداني قضاوت سم توب:
848.....	د اخلاقو عندي معيار
848.....	د وجدان ازادي
850.....	اخځونه

يادونه

زما سره پخوا دا فکر پيدا شوی و چې د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ ژوند ليک وکارم او د ده اندونه خپلو وطنوالو ته د کتاب په بڼه وړاندې کړم. خو د يوه علمي شخصيت ژوند ليک د ده د ماشوم توب نه نيولې د ژوند تر وروستۍ سلکۍ پورې د ده کړه وړه، د ده د نږدې خپلوانو او انديوالانو سره اړيکې، د ده د زده کړې چاپېريال، د ده اثار، د ده په افکارو کې بدلون او ودې يون او نور څېړل کېږي تر څو د ده هر اړخيز شخصيت وسپړل شي او علمي پنځونې يې سې وازرول شي.

د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ ژوند ليک دا ډول څېړل د مهاجرت په شرايطو کې زما د وس نه وتلې خبره ده. له دې کبله زه د محترم کاکړ ژوند ليک د بلې زاوې نه څېرم هغه دا چې دی تر ټولو د مخه يو تاريخ پوه دی او د افغانستان او په ځانگړې توگه د افغانستان د معاصر تاريخ په اړه يې په زړه پورې څېړنې کړې دي. نوموړي د افغانستان تاريخ د تاريخ ليکنې د علمي ميتود سره سم په يوه سيستم کې راوستلی دی. زه به د کاکړ هغه اثار چې زما په لاس کې دي د تاريخي پېښو د کروڼولوژۍ پر بنسټ وڅېرم او دا به د افغانستان سياسي تاريخ هم شي. «سياسي تاريخ په واقع کې د ټولنې د ... فعالو خلکو د کړو او ټولنيزو پېښو او واقعيتونو بيان دی.»^۱ خو محترم کاکړ صاحب يو هر اړخيز علمي شخصيت دی او ده په نورو موضوعاتو هم ليکنې کړې او هم يې ژباړې کړې دي نو دا موضوعات به هم وڅېړل شي. په دې ترتيب به دا ليکنه دوې برخې ولري چې يوه به لومړۍ ټوک «کاکړ او د افغانستان تاريخ» او بله به يې دوهم ټوک «کاکړ او نور موضوعات» په غېږ کې ونيسي.

کاکړ يو نامتو تاريخ پوه دی چې نه يوازې په افغانستان، سيمه بلکې په نړۍ کې يې هم نوم ايستلی دی. محمد حسن کاکړ ته د يوې خوا طبيعت ښه وړتيا او استعداد ورکړی او د بلې خوا ټولنيز چاپېريال هم د ده د ښوونې او روزنې له پاره تر يوې اندازې برابر و. خو که د ده له پاره هر اړخيز ټولنيز چاپېريال موجود وای نو د ده تاريخي- علمي نيکات به لا بډای وای. خو د بده مرغه په مورنۍ ژبې د لوړو زده کړو، په پوهنتون کې په مورنۍ ژبه د درس ورکولو نه بې برخې او په رسمي او دولتي چارو کې د نورو پښتنو غوندې زيات وخت يې مورنۍ ژبه کارولی نه شوه يا لږه کارولی شوه. دی وايي چې «په دې برخه کې به خپله تجربه بيان کړم. زه اوس هم په انگرېزي يا فارسي ځان هغسې افاده کولی نه شم لکه په

پښتو کې چې کولی شم که څه هم په انگرېزي کې مې بې شمېره کتابونه لوستلي، څېړنې مې په کې کړې او يو شمېر کتابونه مې په کې کښلي دي، کله چې په پښتو کې څه ليکم کليمات، افادې او اصطلاح گانې د رضاکارو غونډې رامنځته کېږي په داسې حال کې چې په انگرېزي کې زه ورپسې گرځم. دا ځکه چې پښتو زما اولنۍ، مورنۍ او زما د شخصيت د تشکيل د وختونو ژبه ده که ما تحصيلات او مکالمات په خپلې مورنۍ ژبه کړي وای ملکاتو به مې تر دې ډېر انکشاف کړی وای. په پښتو مطالعاتو کې زما د درک اندازه تر هغو نه چې په انگرېزي يا دري کې ده ډېره ده نو د خپلې تجربې نه ویلی شم چې ... د پښتنو حال به همدغسې وي، په داسې حال کې چې شمېر يې په خپل ملک کې تر نورو ډېر دی نه په خپلې ژبې کې لوړ تحصيلات کولی شي او نه يې ژبه دفتري شوې ده. دا يوه غټه بې عدالتي ده د دغې بېعدالتۍ په سبب د افغانستان اکثره خلک نه شي کولی خپلو استعدادونو ته هغسې انکشاف ورکړي، لکه هغه وخت يې چې ورکولی شي چې عالي تحصيلات په خپلې ژبې کې سرته ورسوي او په رسمي او دولتي چارو کې په خپله مورنۍ ژبه وگړيږي او ليکنې پرې وکړي.»^۲ زه فکر کوم چې کاکړ د تحليلي- تعميمي طرز فکر لري. همدغه د ده فکري طرز دی چې دی يې د پېښو ژور تحليل او د لوړې کچې تعميم ور گرځولی دی.

د دې ليکنې اصلي موخه دا ده چې لوستونکي د هېواد د نامتو او بې جوړې تاريخ پوه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ د هغو علمي ژورو اندونو سره بلد او اشنا شي چې نوموړي د خپلو زده کړو او علمي څېړنو له مخې پيدا کړي او بيا يې د قلم په څوکه خپلو هېوادوالو ته په دې هيله په نیکات (ميراث) پرې ايښي دي چې د هغو په مرسته خپله ټولنه وپېژني، هېواد د اوسنۍ پېچلې او ستونزمنې وضعې نه وباسي او د پرمختگ او ودې په لوري يې بوزي تر څو د نورو پرمختللو هېوادو د سيالۍ جوگه شي.

دا ليکنه به د کاکړ پېژندنې په لاره کې لومړۍ او نيمگړې هڅه وي. خو زه باور لرم چې د دې ليکنې په مټ د کاکړ پېژندنې بنسټ پوخ ايښودل شوی او هيله من يم چې وطنوال به يې په راتلونکې کې د کاکړ پېژندنې ماڼۍ ورباندې ودانه کړي.

د محترم ډاکټر عبدالمحمد درمانگر نه ډېره مننه کوم چې د ډېرو بوختياوو سره سره يې زما ليکنه ولوسته، سريزه يې ورباندې وکښله، چې په هغې کې يې د انسان پېژندنې په اړه نوي ژور مالومات وړاندې کړي او د دې کتاب منځپانگه يې لا نوره بډايه کړله، او هم يې کټورې مشورې راکړې. د انجنر محمد ظاهر، زروالي افرېدي، ډاکټر قادر زماني نه مننه کوم چې زما ليکنه يې ولوستله او کټورې مشورې يې راکړې. د علي شاه احمدزي نه ډېره مننه کوم چې دوه مهم کتابونه: د ډاکټر علي احمد جلالي «د افغانستان پوځي تاريخ» او د

رحمت ربي زیرکيار «د ناپوهۍ تيارې او د پرمختګ ډېوې د افغاني کلتور په چوکاټ کې له عبدالرحمن نه تر اشرف غني احمدزي ۱۸۸۰ تر ۲۰۱۵» يې د کابل نه راولېږل او ما ورڅخه ډېره استفاده وکړه. د جنرال محمد ولي نه هم ډېره مننه کوم چې خپل دوه کتابونه: د قاضي عطاء لله خان «د پښتنو تاريخ»، او د غبار د «افغانستان در مسير تاريخ» دوهم ټوک يې ماته د استفادې له پاره راولېږل. د شپږولي ورين نه ډېره مننه کوم چې ماته يې دوه کتابونه: د نصرالله سوبمن «پښتانه په هند کې» او د تيخونوف «نبرد افغاني استالين» د گټې اخېستنې له پاره راکړل. همدارنګه د کاکړ د لور «خواره کاکړ» نه ډېره مننه کوم چې د کابل نه يې د کاکړ کتاب «د امير عبد الرحمن په واکمني کې حکومت او ټولنه» راولېږه. په پای کې د بريالي وزير او ننګيالي وزير نه مننه کوم چې د کتاب مالي لګښت يې په غاړه واخيست.

محمد اقبال وزېري

ډاکټر درمانگر

۱۴-۹-۲۰۰۰

سويتزرلند

سريزه

که څه هم په دې شاته کتاب باندې، چې د پندونو، درسونو او پوهې څرگنده خزانه ده، سريزه ليکنه، د سياست، ټولنيزو علومو او تاريخ پوهانو له قلم سره زبې؛ دا چې د کتاب ليکوال، زما دوست او محترم ملگری محمد اقبال وزيري، د دې سريزې ليکنه په ما غوندې عادي انسان پيرزوينه کړې ده؛ زه يې د دې احسان له امله ځان پوروي بولم.

ليکوال د خپلو څېړنو په رڼا کې، د واقعيتونو په هکله، د نوميالي تاريخپوه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ هغو علمي کارونو ته چې د دې کتاب له موضوعاتو سره اړخ لکوي په ډېره امانت داری او عالمانه احتياط اشارې کړې دي. ده د تېرې زمانې خوالي او ناخوالي د نورو عالمانو، سياسي لارښوونکو په شان، تېرل شاته بارجامه کې د حال زمانې انگر ته راکش کړی او دلته يې په غور سره د عقلي قوت، دغه تر ټولو ستر قوت، او په فکر باندې د فکر کولو د تخنيک په مرسته حالات چن کړي، او د راتلونکې زمانې د مهندسي کولو، نبض پېژندلو او پوهېدلو په پېچلي کار کې يې مرسته کړې ده.

پېژندنه د يوې ستونزې نيمايي حل جوړوي. پوهه يوه توانايي ده چې د هغې په برکت د ښو او بدو د بيلولو کار، چې اخلاق نوميږي، اسانه کيږي. له همدې لارو انسان کولی شي هغه سپارښتنه په ځای کړي چې وايي: ته پر هېز له بدو وکړه څو دې لاس رسېږي ښه کړه په دغه راز اخلاقو ښايسته شوي انسان ته د ازادۍ نعمت، چې د ټولو نورو نعمتونو په سر کې ځای لري، ور په برخه کيږي؛ په دې شرط چې د بل چا د ازادۍ انگر ته به زور ور د ننه نه شي. د ازادۍ لنډ تعريف هم نورو ته ضرر نه رسول جوړوي.

د دې کتاب په لوستلو سره زموږ د خلکو په ژوند کې د خوښيو، غمونو، رحمانې او شيطاني پېښو په هکله داسې هر اړخيزه خبرتيا تر لاسه کيږي، چې تر اوسه له سترگو پټ پاته وو، او په نورو خپرونو کې يې چندانې څرک نه ليدل کيږي. په کتاب کې زموږ په هېواد باندې د بهرنيانو وحشتناکه خونړيو يرغلونو له لاسه، د وطن کنډو کنډو کېدو تر بريده، په خلکو باندې له ظلمونو نه پرده لرې شوې ده. دې زهرجن واقعيت ته هم اشاره شوې ده چې «موږ د بهرنيانو د ظلمونو په پرتله له خپلو ناپوهيو او تېروتنو نه زيات کړېدلي يو».

که له يوې خوا «په يوه حکمرانه سيستم کې د فساد او ازار او ستم پايلې د بشر په تاريخ کې ښکاره دي او هر عاقل انسان کولی شي د نوموړي سيستم د پېژندو او رسوايي وړاندېښه وکړي.»^۱ له بلې خوا د پوهې کار ته شا اړول او په وار وار سره د تېروتنو تکرارول هم يوه لويه گناه ده چې په اسانه سره د ښلو وړ نه گزي. له ډېرې پخوا زمانې راهيسې تر دا نن ورځې پورې فساد، ازار او ستم له ناپوهي او تېروتنو سره يوځای په وحدت کې ميشته شوي دي.

په دې کتاب کې نغښتو مطالبو ته له پاملرنې سرپرته لوستونکي ته د فکر کولو ضرورت هم مخې ته درېږي او د انسان د لا نورې پېژندنې اړتيا ته يې پام اوړي. ليکوال له لوستونکي سره د مرستې په توگه د هېواد او نړۍ د ځينو رڼو فکرونو خاوندانو او پخواني يونان د ځينو نامتو فيلسوفانو د فکري زېرمو د خزانو يو شمېر مهم مطالب راغونډ کړي دي، او له دې لارې د پوهېدلو نه مېړدونکې لوړه نوره هم زياتوي.

د يوويشتمې پېړۍ انسان د يوه داسې نوي تمدن په جوړېدو لگيا دی چې سل کاله پخوا يې په خوب و خيال کې هم ځای نه شو لرلی. ۲۰ په دې تمدن کې هر څه په ډېره چټکۍ سره داسې مخ په وړاندې روان دي چې هر ډول پر ځای هيلې او اميد لرلو او پاللو ته يې د رسېدو شونتيا په يقين بدله کړې ده. په نولسمه پېړۍ کې د يوې نجلۍ منځنۍ عمر ۳۶ کاله و. خو اوس د اوسنۍ پېړۍ په پيل کې د زېږېدلو نيمايي شمېر تر سلو کلونو پورې عمر کولی شي. د دې پېړۍ په بهير کې به د عمر منځنۍ اندازه ۱۵۰ کلونو او د ځوانۍ کچه به ۵۵ کلونو ته لوړه شي. سپوږمۍ او نورو ستورو ته به اوسېدونکي او سيلانيان تگ او راتگ کوي او مخکې سره د ورته کولو کارونو په پايله کې به هلته د هستوگنې امکانات ترلاسه شي. په دې توگه به د مخکې په سر، چې يوازې د درې ميليارده وگړو د ميشته کېدو ظرفيت لري، د وگړو د له اوسني ظرفيت نه ډېر لوړ اوه ميليارده شمېر او په خطرناکه توگه د دغه شمېر د لا زياتېدو عمليه، چې مخکې يې د شنډېدو او انسان د باساره کېدو له هېبت سره مخامخ کړی دی، يو څه مهار شي. تر اتو راتلونکو کلونو پورې د انسان د سر ماغزو ته، د موبایل تېليفون د چارجولو په شان، د مصنوعي عقل، هوبنيارتوب د ور د ننه کولو امکانات برابر شوي دي او په دې توگه به د نورو شيانو د بازارونو په څنګ کې يو بل سوداګر بازار ورګډ شي. اوس تر زرو کلونو پورې د انسان د عمر د اوږدولو علمي او تخنيکي ستونزې حل شوې او يوازې د پوره پيسو نشتواله په دې لاره کې خنډ جوړ کړی دی. داسې روايت شته چې د هغه له رويه نوح عليه السلام ۹۵۰ کاله عمر وکړ.

د دې ټولو ذکر شويو او ذکر نه پاته شويو پرمختګونو سره سره له ۲۰۱۵ کال نه را

په دېخوا ځينې فيلسوفان او د طبيعيت پوهان ان تر دا نږدې ۲۰۳۰م کاله پورې د اوسني تمدن د مانۍ د نږدې خبرې کوي او د collapsology (نږدېدني) په نامه د پېښېدو له پاره دلايل راوړي:

-د انرجي هغه ځمکنۍ زېرمې چې د ټول بشريت مالکيت بلل کېږي، او د ۵، ۳ ميليارده کلونو په اوږدې مودې کې راټولې شوې دي، يوازې د تېر شوی څه کم دوه سوه کلونو په مهال د خودسره مصرف له امله مخ په تمامېدو دي.

-د نولسمې پېړۍ په پيل کې د نړۍ د وگړو شمېر يو ميليارده ته ورسېد. يواځې د تېرو دوه سوه کلونو په ترڅ کې دغه شمېر اوه ميليارده ته لوړ شو او تر ۲۰۵۰م کاله پورې به ۹ ميليارده ته ورسېږي. مخکې يواځې د درې ميليارده خلکو له پاره د ژوند کولو ظرفيت لري او د سر ساحه يې د اقليمي بدلون او له دې لارې د سمندرونو د اوبو د ناجو (سطحو) د لوړېدو له امله د تنکېدو په حال کې ده. ځکه نو نږدې راتلونکو مهالونو کې به د اجباري مهاجرت کچه په لوړېدو شي. په افريقا کې داسې په مخ روانې ډلې لېدلې شوې دي چې ويل يې «موږ خواريو په سر اخيستي يو او نه پوهېږو چې چېرته څو، او کوم ځای ته به رسېږو». پوهنيز فقر، جگړې، د نفوسو زياتېدنه، وچکالي او د پيسو غير عادلانه وېش د روانو بدمرغيو ملامتي په غاړه لري.

-تر ټولو خطرناک عاقبت د ارادې او په زيات احتمال، د تصادف، غفلت او تېروتنې له امله د اتعي جگړې د اور بلول دي. که پرون په هېروشيما باندې (۱۹۴۵ کال د اگست د مياشتې پنځمه نېټه) د امريکا له خوا د اتم بم د کزار له لاسه په لومړيو نهو ثانيو کې دوه لکه جاپانيان ووژل شول، نو د نن ورځې اتعي بمونه، چې د هېروشيما د بم پرتله سلگونه چنده زيات وژونکي او وړانونکي دي، خدای مکره، د استعمال په صورت کې د مخکې په سر د ژوندانه د بشپړې تباھۍ لامل گرځېدلی شي.

-د ۱۹۷۹ کال دسمبر مياشتې په ۲۷ نېټه د شوروي اتحاد سرو لښکرو په افغانستان باندې ناڅاپه نه اعلان شوې جگړې له لارې پوځي تيرۍ سر ته ورساوه. د شوروي مشرانو د جگړې پرېکړه په داسې حال کې وکړه چې بريښنف، حزيي او دولتي سرواکدار له زېږدۍ برسېره د الکولو د اعتياد، سفليس، زړه، رگونو، يني او معدې په ناروغيو اخته و، يواځې د اتو دقيقو له پاره يې د اورولو او اورېدلو وسه درلوده. ۳ اندروپوف د بډوډو په ناعلاجې ناروغي اخته و، چرنکو د خپلې ديارلسو مياشتو واکدارۍ په مهال نهه مياشتې په روغتون کې پروت و. د جگړې ټولې پلې يواځې ښکرو دروغونه وو. سالم عقل په سالم بدن کې ځای لرلی شي دغه پوځي تيرۍ د ناسالم عقل له رويه سرته ورسېد. امريکايانو د

هغه په مقابله کې، د نړيوالو انرجي منابعو خاڼته ساتلو له پاره، داسې له افراطه ډک عکس العمل وښود، چې د هغه له امله د شوروي امپراتورۍ د پرزولو تر څنګ د نړيوال اسلامي جهاد بنسټ هم کېښودل شو. شورويانو د خپل پوځ تر شا را روان، بېرک کارمل، دغه په الکولو او فحشا روږدی کس، په افغانستان کې د حزب او دولت بېواکه واکدار مقرر که. د شورويانو له لاسه افغانستان د يوې، تر اوسه ناپايه، جګړې په اور کې کېښوت. افغانانو ته زيات ځاني او مالي تاوان ورسېد. دولتي مشران، نورمحمد تره کی، حفيظ الله امين او ډاکټر نجيب الله د دوی په مستقيمه او غير مستقيمه لارښوونه شهيدان شول.

د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د مياشتې په اوومه نېټه د امريکا په مشرۍ د ناټو غړو هېوادونو په افغانستان باندې د طالبانو او د تروريزم د ختمولو، د هېواد ابادولو او دموکراتيک نظام پېښو درولو په پلمه پوځي تيرۍ سر ته ورساوه. جورج ډبليو بوش د تيري په مهال د امريکې جمهور رئيس په الکولو معتاد کس، اما د ده په وينا، له الکولو توبه کار شوی او له الکولو بدتره په يوه دماغي خلل کې ښکېل و چې ويل به يې د خپلو پرېکړو الهام له اسمانه اخلي، په افغانستان د پوځي بريد پرېکړه همدغه راز کس وکړه. په ۲۰۰۳ کال همدغه خللي انسان د انگلستان صدراعظم توني بلير په ځان پسې راکش او د عراق په هېواد باندې يې پوځي يرغل سر ته ورساوه. عراق د وړانډېدو علاوه په داسې بحران کې ډوب شو چې د راوتلو لاره ترې ورکه ده.

په ۲۰۱۱ کال کې د امريکې رئيس جمهور اوباما د فرانسې جمهور رئيس نیکولاۍ سرکوزي او انگلستان صدراعظم ډيويد کامرون په ځان پسې روان کړل او د ليبيا هېواد يې د پټرولو ذخيرو د لرلو په «ګناه» داسې وران ويجاړ کړ چې اوس يې د بيا په پېښو درولو چارې په سترگو نه ليدل کېږي.

د روسې واکداري چې له ډېرې مودې راهيسې د پوتين په منګلو کې برمه ده، د کرجستان هېواد يې د خپلو پوځي متو په زور کنډو کنډو که. په اوکراين کې يې، د بدلون د بحران څخه په ګټه اخېستلو سره، د کريميا له بيلولو ورپسې اوس لکيا دی چې د دغه هېواد ختيځه برخه تر خپلې واکدارۍ لاندې راوړي.

-چينايي واکداران چې د خپل چټک اقتصادي او ټولنيز پرمختګ له برکته په نړيوال نظم او ژوندانه د اصولو په ټاکلو کې د چينايي عناصرو په شاملولو ټينګار کوي، او وايي چې د نورو هېوادونو په کورنيو چارو کې لاس نه وهي او د ملتونو تر منځ د کېدو مرستو او سوله يز ژوند غوښتونکی دی. اما چينايي مشرانو د پاکستان په هکله د ټکی برکي کړنلاره

غوره کړې ده، ټولې دنيا ته ښکاره ده چې د پاکستان دولت د نړيوال تروريزم د پالنې او روزنې دنده په غاړه اخېستې ده. د اتومي وسلو د نه جوړولو او نه خپرونو په هکله يې نړيواله زمه واري تر پېښو لاندې کړې ده. د اتومي وسلو د رمزونو په خرڅولو يې پيسې کټلې او په افغان هېواد کې د اوسنيو روانو جگړو په ختمولو کې تر ټولو مهم خنډ دی. له دې ټولو سره سره هم چينايي مشران پاکستان خپل اسرائيل بولي او په پاکستان باندې تيري ته په خپلو ځانونو باندې د تيري په سترگو کوري. دغه راز چال چلن حيرانونکی دی. د نړۍ د اوسنيو زبرواکانو کړو وړو ته په کتلو سره د collapsology (نړېدنې) د نظر خاوندانو څرگندونې د پام وړ کړي.

د تاريخي يادونو د يادونې په مهال د خوړو يادونو په پرتله ترخه يادونه په زياته پيمانه د انسان مخې ته درېږي. علت دا دی چې د سل زرو کلونو نه زيات تېر شوي مهال کې زموږ تېرو نسلونو د ژوند په چاپېريال کې د تيارو نعمتونو له شته والي سره تړلی و. دوی د خوراک ځکاک او خپل مصنوعي او دفاع په برابرولو کې له ډېرو ستونزو او خطرونو سره مخامخ کېدل. د ناخوالو تکرار، لکه هر بل تکرار چې معجزه جوړوي، د دې لامل شول چې تر ننه پورې زموږ پام د خوړو پر ځای ترخو يادونو ته ډېر تمايل پيدا کړي. د ښو او بدو پېښو په پېښېدلو کې، د طبيعت تر څنګه، اساسي لوبغاړی انسان دی.

دلته به د انسان په باره کې د هغو واقعيتونو يوه کمه، ولې مهمه برخه، د دې کتاب له کرانو لوستونکو سره شريکه کړم چې د علمي څېړنو له امله نور نو د شک او اېهام په تروېميو کې پټ پاتې نه دي: که څه هم ژوند له نن نه ۵، ۳ ميليارده کاله پخوا پيل شوی دی، خو د انسان تر ټولو پخوانيو نيکونو د ژوند پل، په اوس کې، د ۵۰۰ ميليونه کاله پخوا تر زمانې پورې وهل شوی ده، او په هرو تخميناً ۱۰۰ ميليونه ورپسې کلونو کې له تيت پوره جگ پور ته ورختلی دی. ۱۵۰۰۰۰ کاله کيږي چې بدني جوړښت يې د قواري او هيکل له مخې اوسني انسان ته ورته شوی، چې د Homo Sapien يا عقل لرونکي انسان، په نامه ياديږي. ۵۰۰۰۰ کاله پخوا مودې راهيسې يې د سر د مغزو استوانه يي بڼه په پلنه کلچه يي بڼه واوښته او په همدې مهال ده چې د فکر کولو توان يې لا نوره وده وکړه، د سيمبوليک فکر کارول، د مرو خښول، د خواږي شيانو او ښکار کولو په کارونو کې د وسايلو اغېزمنتوب لوړول او نورې فکري توانمندي تر لاسه کول د دې علت شول چې له نن نه ۱۵۰۰۰ کاله پخوا راهيسې انسان د مالدارۍ او کرنې پوهه پيدا کړه. تر دې ۱۲۰۰۰ کاله وروسته د خط او کتابت په اختراع کولو بريالی شو، او دا ده د پنځه زره کلونو راهيسې ډېرو لوړو او ژورو له تېرېدلو وروسته په ډېره لوړه تکنالوژۍ سنبال د يوويشتمې

پېړۍ تمدن يې په پښو ودراره. ۴

که د انسان ځينې ځانگړتياوې لکه د سر وېښتانو، سترگو او څرمنې رنگونه د څو نسلونو په تېرېدو سره بدلون نه پيدا کوي، اما د سر د ماغزو کړنې او جوړښت يې له بيولوژيکي هستې سره يوځای، چې د ده د تفکر، تجربو او چاپېريال د اعمالو محصول دی، ثبات نه مني او په دوامداره توگه د بدلون په حال کې دی. هغه مهال چې د مخکې په مخ د وگړو شمېر لږ او خوراکي نعمتونه پرېمانه وو يو شمېر انسانانو به له مړېدو وروسته د ښکار کولو او خوراکي موادو په راټولولو او خوړلو کې دمه کوله او د دمې کولو په وخت کې به د خپل نسل د زياتولو په اعمالو لکيا شول. دوی په خوراک کې د سپما او قناعت له برکته راټلونکو نسلونو ته د ژوندانه د دوام امکانات برابرول. دغه ډله انسانان په بيالوجيکي ادبياتو کې د endostatics په نامه يادېږي چې د قناعت او چاپېريال ته د پاملرنې له کبله نېکمرغي هم ور په برخه وه. د دوی په راټلونکو نسلونو کې د محافظه کارۍ، قناعت او روحانيت بهير وده وکړه او د معنويت فکري عقيدتي بهير زني په همدې مهال کې رامنځ ته شول. د دغه راز انسانانو تر څنگه يو بل شمېر داسې انسانان موجود وو، چې له مړېدو وروسته به هم په خوراک کولو لکيا وو تر څو په خپلو ځانو کې د ضرورت له رويه خوراکي ذخيرې جوړې او له دې لارې د قحطيو او طبيعي افاتو په مهال د خپل نسل د ژوندانه د دوام امکانات برابر کړي. دوی په بيالوجيکي ادبياتو کې د exostatics په نامه يادېږي. ۵. په چټکه د شتمنيو زياتول، د پرمختگ سره لېوانۍ مينه لرل، مادي پرستي د همدغو انسانانو نه راپاتې ميراث دی چې د ماديت فکري بهير زني يې وکړل.

په دا وروسته مهالونو کې چې انسانانو د کرنې، مالدارۍ، پرېماني راوستلو او انکرونو کې د خوراکي موادو د ساتلو پوهه پيدا کړه، له مړېدو وروسته خوراک کولو، د ضرورت پر ځای، د خوند اخېستلو بڼه ونيوله چې په اوس کې د ژوندانه نورو اړخونو ته هم ورننوتله. سپورتي لوبې، موزيک، گډا، ادبي او کلتوري غونډې، سياحت، جنسي سوداگري، نشې او داسې نور هغه واقعيتونه دي چې خوند ترېنه اخېستل يې ډېره مهمه برخه جوړوي.

د معنويت بهير په ډېره پراخه پيمانه خپرل شوې او څلور مليارده پالونکي ملاتړي لري. دوی د پخوا تېر شوو مهالونو د برم ساتنه په غاړه اخېستې او د اوسنيو مهالونو په پرتله په ډېرو ښېگڼو کې د نغېستو مهالونو په سترگو ورته کوري. د دوی په مقابل کې د ماديت بهير پالونکي ولاړ دي چې د مادي شتمنيو د زياتولو په ضرورت ټينگار کوي او حرص و

طلع په سر اخېستي، راتلونکو مهالونو ته يې پام اړولی او هغو ته د گټونکو او بایلونکو انسانانو د ازموينې د ميدان په سترگو کوري. دوی د انسان برم، عزت او خوشحالي د مادي ژوند په غنا کې لتوي.

د ذکر شویو دوه گونو فکري بهیرونو تر منځ د نه تېرېدو پوله نشته. دوی د خپلمنځي خونړيو دېمنيو تر څنګ، د يرغلونو په مهال، يو د بل لاسنيوی هم کوي. له پخوا نه تر اوسه پورې يرغلګرو د خپلو او پرديو خلکو د غولولو له پاره خپلې څېرې په رنگ رنگ ډولونو سينګار کړې او په دې توګه يې خپل اصلي مرامونه چې د کمزورو خلکو د وينو زېښل او مادي گټو تامینول دي پټ ساتلي دي. تر پرونه پورې يې د اديانو او تمدنونو د خپرولو په پلمه، په دا نږدې تېر وخت کې د کمونيزم او پانګوال سیستم له منکولو نه د بشریت د ژغورنې په پلمه او نن يې د اسلامي تروريزم د نابودولو په پلمه، تاوتریخوالی او جګړې، چې د وسلو جوړولو او خرڅلاو له پاره لټنه غوا ده، په ټول بشریت باندې تېلی دی. د اوسنیو درې گونو زېرواکو قدرتونو دولتي سروالان د بې ځايه غرور او کبر په لومه کې راکړ پاته دي، او خپل ځانونه تر نورو لوړ او د ټول بشریت د هستۍ مالکان بولي. د دغه راز غرور او کبر د ماتولو کار د غفلت د خوښه پاڅېدل او د ژوندانه او انسان طبيعیت ته پاملرنه کول غواړي: هغه طبيعیت چې له پيله بيا تر اوسه پورې د بدلون په حال کې دی او په راتلونکې زمانه کې به هم حیرانونکي او نه پېژندونکي بدلونونه وويني. دلته د حضرت مولانا جلال الدين بلخي له مثنوی نه دا شعرونه د يادولو وړ بولم چې وايي ۶:

امده اول به اقلیم جماد

وزجمادی در نباتاتی او فتاد

سألها اندر نباتاتی عمر کرد

وزجمادی یاد ناورد از نبرد

وز نباتاتی چون به حیوان او فتاد

نامدش حال نباتاتی هیچ یاد

باز از حیوان سوی انسانیش

می کشدان ان خالق که دانیش

همچنين اقلیم تا اقلیم رفت
تا شد اکنون عاقل و دانا و رفت

په یاد شوي شعر کې د بدلون او ارتقا مسئله باندې، د ډاروین له نظر نه څو سوه کاله د مخه، په ډېره بنایسته صوفیانه توګه رڼا اچول شوې ده. نوموړي د انسان عقلي ارتقا ته هم دا لاندې مهېې اشارې کړې دي:

عقل های اولیئش یاد نیست
هم ازین عقلش تحول کرد نیست

تا رهد زین عقل پر حرص و طلب
صد هزاران عقل بیند بوالعجب

په دې بل شعر کې مولانا، دغه صوفي، متفکر او عالم، انساني ارتقا او اصل ته مخ راوړنه داسې بیانوي:

از جمادی مردم و نامی شدم
از نما مردم به حیوان سر زدم

مردم از حیوانی و ادم شدم
پس چه ترسم کی ز مردن گم شدم

حمله دیگری بمیرم از بشر
تا بر ارم از ملا یک بال و پر

بار دیگر از ملک پیران شوم
انچه اندر وهم ناید ان شوم

که څه هم «حقیقت د ګرڼګ په تل کې پروت دی او ګرڼګ تل نه لري»، د واقعیتونو په هکله د مولانا علمي او مستند بیانات حقیقت ته د نږدې کېدلو له هلو ځلو سره ډېره مرسته کولای شي. ده د معنویت فکري بهیر ته داسې بنایست وړېښلی دی چې انساني مینه

په کې څليري او د روحي ارامتيا تنده ماتوي.

۵۰۰۰ کاله پخوا کله چې د انسان دماغي کړنو وده وموندله، خپلو فکري توانمنديو ته په پاملرنې سره، له حيرت سره مخامخ شو او د همدې حيرت له امله د خپل ځان په پېژندلو کې پاتې راغی. له حيرت نه د راوتلو هڅو په پايله کې دا باور ورته پيدا شو چې انسان د بدن په نامه له يوې مادې او روح (اروا) په نامه له يوې غير مادي برخو جوړ شوی موجود دی. کتاب لرونکو اديانو لکه يهوديت تر ميلاده ۶۰۰ کاله د مخه، عيسويت له ميلاده راهيسې او اسلام ۵۵۰ کاله د ميلاده وروسته روح (اروا) دغه تر بدن نه ۱۰۰۰۰ کاله کشرې هستی موجوديت او استقلال ته قايل شول. دوی روح ته په بدن کې د ځای پر ځای شوي هويت او بدن باندې د څارنې د مسؤل په سترگو وکتل. د دوی د باور له مخې که چېرې روح د بدن د څارنې چارې په ښه توگه سر ته ورسوي، له مړينې وروسته به، چې د بدن څخه جلا کيږي، د جنت په راحت کې ځای ولري. او که چېرې د بدن هوسونو او نارواوو ته تسليم شوی وي له مړينې وروسته به د دوزخ په لمبو، مارانو اولرمانو په انگر کې ژوند کوي.

په شلمه پېړۍ کې د بيالوژي او سايکالوجي (اروايي) علومو هم د روح (اروا) موجوديت او استقلال ومانه. دا ځکه چې بدني هيکل د بيالوجي د وراثتي قواعدو له مخې جوړيږي او د فزيکي قوانينو په مرسته د اندازه کولو او پېژندلو وړ کړي. حال دا چې روح (اروا) پراخه ورشو لري، په چټکۍ سره بدليږي او د وراثتي او فزيکي قوانينو ته غاړه نه ږدي. ځکه نو غير مادي او د مستقل هويت خاونده ده. د يوويشتې پېړۍ په سلگونو علمي څېړنو د شلمې پېړۍ بيولوجي متحجر او ثابت خصلت ته خوځېدونکی او دوام داره توگه بدلېدونکی خصلت ور په برخه کړ چې د روح (اروا) له خواصو سره، پرته له دې چې غير مادي او مستقل هويت يې تر پوښتنې لاندې راولي، اړخ لگوي. د يوويشتې پېړۍ د بيولوژي له رويه د روح د زېږېدلو پته (ادرس) د بدن د سر په ماغزو کې ځای لري، او په نورو حيواناتو کې هم د نباتاتو په شمول، موجود دی.

ماضي پرستان او محافظه کاران په نشه اي موادو روږدي (معتاد) کسان د ارادې په کمزورتيا او روح په خلل اخته شوي گنهکاران او مجرمان بولي. حال دا چې په لابراتواري تجربو کې مېرو (غټو مورککو) ته د هپروينو په ورکولو سره د دې حيواناتو، لکه د انسانانو غوندې، لس سلنه برخه په هپروينو روږدي شول. د نشه اي موادو معتادينو د سرونو په ماغزو کې د مضر کارونو د نه تکرارولو ميکانيزم په ناغېږۍ او خلل اخته شوی وي. ځکه نو په هره ستونزه کې روح ته ملامتي په غاړه کې اچول مناسب نه بريښي. د ښځو

په وړاندې د نارینه وو، د تور پوستو په وړاندې د سپين پوستو، خوارانو په وړاندې د بدایانو او نورو ژونديو موجوداتو په وړاندې د انسانانو توپيري چلن د پوهې په فقر او روجي دنيا په ناوره تعبير پورې تړلی چلن دی.

د Manus په نامه د ارام سمندر په جنوب او نوې کيڼې په شمال کې يوه جزيره پراته ده چې د Anthropology (انسان پېژندنې) د پوهانو او زده کونکو د ډېر پام وړ ګرځېدلې ده. د دې جزيرې خلکو د لوېديز تمدن ټولې برخې په يو واري او چټکه توګه په خپلو غېږو کې راونيولې او يواځې د يوه نسل د ژوندانه په اوږدو کې وتوانېدل چې له ډبرينې زمانې نه د شلمې پېړۍ زمانې ته توپ ووهي. Margret Mead دغه توپ وهنه د کلتوري ځان عيارونې يوه رېښتینه معجزه بولي او د هغې تاريخ يې «نوی ژوند د زاړه پر ځای» تر عنوان لاندې په خپل ليکلي څېړنيز اثر کې بيان کړی دی. نوموړې داسې باور لري چې د بدوي او شا ته پاتو خلکو له پاره لوېديز تمدن ته د رسېدو په هيله د دغه تمدن جوړې شوې برخې په جلا جلا يو په بل پسې هغه هم په کراه کراره توګه هضمول له ستونزو ډک کار دی. دوی د نوموړي تمدن ټول اړخونه يو ځای او په بېره سره د فکر او عمل ميدان ته له د ننه کولو پرته بله چاره نه لري. ليکوالې په دې لاره کې د نوي او زاړه کلتور تر منځ د ټکرونو رامنځ ته کېدل يوه ناچاري بللې ده.

زموږ په هېواد کې هم د نوښت پال پاچا امان الله خان او د خلقيانو رژيمونو د هغه وخت لوېديز او ختيځ تمدنونو قدمونو باندې د چټک تګ د پرمختللو اراده لرله. دوی د ماديت فکري بهير سره روا مينې په سر اخيستي وو. د غفلت او ناپوهۍ عموميت، د وطن پلورونکو جاسوسانو او ځينو روحانيونو هلې ځلې، د انګرېزانو، شورويانو او امريکايانو استعماري موخې او لاسوهنې د دې لامل شول چې د معنويت فکري بهير له دواړو رژيمونو سره د مقابلې او نه پخلاينې خونړۍ لاره غوره کړي. د امان الله پاچا د سلطنت د نسکورېدو پسې د معنويت فکري بهير په جامه کې، يو نهه مياشتينې له وحشت نه ډک رژيم او د خلقيانو د رژيم له نسکورولو پسې، د ماديت فکري بهير په جامه کې، يو نهه کلن له شرم او زلت نه ډک بلواک رژيم، د لوبو د اصلي لوبغاړو له خوا په پښو ودرول شول. د ۱۹۹۲ کال د اپرېل د مياشتې له اته ويشتمې نېټې نه را په دې خوا يو ځل بيا د معنويت فکري واکداري پيل شوه تر څو چې له يوه لاس نه بل لاس ته د پرېوتلو وروسته د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د مياشتې په اوومه نېټه د نړيوال پوځي تيري د بریدونو له امله رانسکوره او يوه بله، دا ځلې د ماديت او معنويت له خواوو پخلا شوې شاتنه، واکداري واک ته ورسول شوه. خدای خبر دی چې د دې واکدارۍ له امله را پيدا شوې د جکړو او غمونو

لړۍ به تر کله پورې روانه وي.

که څه هم د معنویت او مادیت فکري بهیرونو د علمي او معنوي ژوند په برخو کې ډېرې نېکمرغۍ انساني ژوند ته ور په برخه کړې؛ په دا اوس کې د دواړو په انګړونو کې خطرناکو افراطي باورونو او جنون تورو هوسونو هم ځای نیولی دی. د امریکا په ځینو ایالاتو کې د ټولنیزو څېړنو پر مهال ډېر شمېر پوښتل شوو کسانو ویلي چې د الله اکبر کلیسې د مرګ په امریکا معنی لري. د اوزون حاجي په نامه د شمالي قفقاز د نقشبنديانو یو پیر په خپله یوه اعلامیه کې پر اسلامي شریعت ولاړ یو خلافت د جوړولو اعلان کړی دی، او وایي چې زه رسی (تناو) تاووم او ټول انجنران، محصلین او په عمومي ډول ټول هغه کسان غرغره کوم چې له چپ څخه بنی خوا ته لیکل کوي. (باري جهاني)

په اوسني وخت کې د معاصرو تعلیمي زده کړو کمبود او نیمګړتیا او همدارنګه د پیسو او وسلو واکداريو، د بشریت یوه مهمه برخه، د مادي او معنوي فقر له ستونزې سره مخامخ کړي ده. فقر د ازادۍ تر ټولو ستر دښمن او یوه داسې کرونده ده چې په هغې کې د نظر او عمل د افراط زني کرل کیږي. افراط، د خصلت له رویه په ښېکښو مین، انسانان له غمونو سره مخامخ کوي. د نظرونو افراط د ذهني کبړيو او په روایت کې د درایت د نشتوالي محصول دی. یهودان ځانونه تر نورو لوړ بولي، ځکه چې د دوی په قوم کې ډېر پیغمبران تېر شوي دي. سپین پوستي اروپایان ځکه ټول بشریت د ځانونو پوروی بولي چې د تمدن او نوي ژوند د لارو مهندسي یې کړي ده. عربان له دې امله مغروره او په نورو ځانونه لوړ بولي چې خدای تعالی (ج) خپل پیغمبر حضرت محمد (ص) د دوی له تېر څېنې غوره کړی دی او قران عظیم الشان یې په عربي ژبه رانازل کړی دی.

هغه لږ شمېر کسان چې د پیسو د فاروني کتنې او تباه کوونکو وسلو مالکان دي ځانونه تر نورو لوړ کني او د دولتي واکداريو د جوړولو او نړولو تر کچې پورې لاس خلاص دي. دوی د جګړې د اوږونو په بلولو او خپلو پیسو د لا زیاتولو په کارونو کې له هېڅ ډول افراطه مخ نه اړوي. دوی ټول د انسان د ژوندون مزاج او طبیعت ته چې له پیله بیا تر اوسه پورې د بدلون په حال کې دی او په راتلونکې زمانه کې به هم حیرانونکي، او په دا اوس کې، نه پېژندونکي بدلونونه وويني، پوره پاملرنه نه کوي. د همدې غفلت له لاسه ځانونه تر نورو لوړ او د کامل عقل خاوندان کني. که د لوړتوب د قضاوت زمینه د مخکې په سر دا لس میلیونو ژونديو موجوداتو ته برابره شي، هر یو به ځان د تر ټولو لوړ مقام لرونکی وبولي. یوه بکتريا په څو ورځو کې له نوي چاپېریال سره ځان عیارولی شي. حال دا چې انسان د زرګونو کلونو په موده کې وشو کړلای چې له نوي چاپېریال سره ځان اعیار

کړي. يوه ونه په مستقلة توگه د لمر د وړانگو په کارولو سره د خان جوړونې او چاپېريال ته د گټورتوب او ښکلا وربښلو په کارونو لگيا ده او د انسان په پرتله د قد و قامت او عمر د اوږدوالي له رويه برلاسي ده. د مخکې په سر د ژوندۍ کتلې ۸۲ سلنه له ونو او بوټو، ۱۳ سلنه د بکترياوو، دوه سلنه له مرخپړيو، ۵، ۰ سلنه له حيواناتو او يواځې ۰، ۰۱ سلنه دا اوس شمېر له ۷ ميلياردو انسانانو نه جوړه ده. ۸ د انسان د لوړتوب رمز د ده په علم او تخنيک کې ځای لري. دلته په اسلامي فکر کې دا روايت د يادولو وړ بولم چې وايي: شرافت الانسان بالعلم والادب، لا بالمال والنسب.

د خوشحال خټک هم دا فکر د پام وړ دی چې وايي:

نامرد فخر په نسب که

مرد نه مور لري نه پلار

معاصر انسان مجبور نه دی لکه د ۱۵۰۰۰ کلونو پخوا انسان په شان، چې تنها صورته ژوند يې درلود، او مجبور و چې د خپل ځاکاک، خوراک او دفاع بندوبست په خپله وکړي. د ټولنيز ژوند پرمختگ او کارونو د وېش له برکته د اوسني انسان دماغي پېټې لږ شوې او په ماغزو کې يې د حجم له رويه درې تر څلور سلنه، او د وزن له رويه ۱۵۰ کرامه کموالی راغلی دی. د سر ماغزه د انسان د بدن دوه سلنه برخه جوړوي. مگر د ټولې هغې انرجۍ چې وجود يې د خوارکي موادو د هضمولو په مرسته تر لاسه کوي شل سلنه برخه د سر د مغزو له خوا په مصرف رسيږي. د حجم او وزن په حساب کم شوي ماغزه د ۱۵۰۰۰ کاله پخواني انسان د مغزو په پرتله، لږه انرجي مصرفوي. د نن ورځې انسان دا سپما شوې انرجي د اختراعاتو، نوښتونو او فکرونو د لا نورې پياوړتيا په مقصد کارولی شي. ۹.

د اوسنيو، په افراط کې ښکېلو، مادي او معنوي فکري بهیرونو تر منځ د اعتدال منځپاله (interstatic) فکري بهیر غوره کول، چې د خیرالامور اوسطها له اصل سره اړخ لکوي؛ په روانو جکړو باندې د سولې غلبه کول؛ ټولنیز ژوند کې د مادي او معنوي عدالت تامینول؛ په ټولنه کې د ابرو او عزت لرلو معیار د بشر د حقوقو او خیرالناس ما ینفع الناس د اصولو له رويه ټاکل؛ د اقلیم او چاپېریال ته د زیان رسولو د روانې لړۍ مهارول؛ د عقلانیت په مرسته د وگړو د خود سره او خطرناکه زیاتېدلو ته د منلو وړ نظم ورکول، د انسان دماغ، دغه د فکرونو، هیلو او هوسونو د جوړولو ماشین ته د اوسني پنځه سلنه د ظرفیت د لوړولو په لاره کې د خنډونو له منځه وړل؛ د دې اړت ناپایه جهان د ننۍ

پنځه سلنې پېژندلو ته پراختيا ورکول؛ د خدای تعالی لور مقام ته درناوی، انساني اصولو ته احترام او په دولت باندې د اختيار لرلو مالکيت، د څو محدودو عقيدتي او سياسي ډلو د انحصار پر ځای د ټول بشريت مشروع حق گڼل؛ هغه کارونه او فکرونه دي چې کولی شي انسانان په خوشاليو ماره او يوويشتمې پېړۍ ته د نېکمرغه پېړۍ نوم وگتي. د استاد اقبال کور دې ودان او عمر ډېر وي چې د خپل دې ليکلي کتاب په لوستو يې فکر کولو ته وهڅولم او دا ده «چې تيار هغه د يار» او خپلې ډېرې محدودې او په هېڅ کې حساب پوهې په بنياد مې دا سريزه وليکله خدای دې وکړي چې د دې کتاب د ارزښتونو سره د غبرگېدو لياقت ولري.

په درناوي

لن ليکونه:

۱- علامه پوهاند حبيبي، شل مقالې دولسمه برخه ۱۴۸ مخ

2-Homobiologicus Piervincenzo Piazza. Editions Albin Michal 2019 Page

11

۳- گرباچوف: د يوې پولنډۍ او روسۍ ژورنالستانو تاريخ او حقوق پوهانو مستند

فلم

۴- Homobiologicus، ۳۳ مخ

۵- همدا اثر ۲۰۵ مخ

۶- علامه پوهان حبيبي، شل مقالې دولسمه برخه ۱۵۷ مخ

7-Alvin Toffler; Le Choc du future Editions Denoël 415 page

۸- Homobiologicus، ۲۳۵ مخ

۴-۲۰۱۹/۹ Le cerveau 7

لومړۍ ټوک

پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ

اود افغانستان تاريخ

لومړۍ څپرکۍ

د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ لنډه پېژندګلوي

محمد حسن کاکړ په ۱۹۲۹ زېږديز کال کې د لغمان د ښکلي ولايت د اليشنگ درې د پلوټې په کلي کې د ميرزا فضل الحق کاکړ په کور کې زېږېدلی دی. د کاکړ په وينا د لغمان پخوانی نوم لمپاکا دی. لغمان له دوو پراخو درو څخه، چې يوه يې اليشنگ او بله يې الينکار نوميږي، جوړ دی. د لغمان په منځ کې دواړه درې په يوې پراخې درې بدلېږي او له دواړو راوتلي سيندونه سره يوځای کېږي او بيا له کابل سيند سره يوځای کېږي. په لغمان کې هر لغمانی په پښتو او دري پوهيږي خو «شاعري او تنگ ټکور او عمومي کلتور د پښتنو دی.» ۳

دی زياتوي چې پلوته د لغمان يو پخوانی کلی دی. د پلوټې بل نوم ډېوه دی. دا دواړه پخواني نومونه دي. د يوه روايت له مخې پروت (Parwat) تر اسلام نه د مخه د کلي مشر و. ډېوه (Deva) چې په سانسکرت کې څلېدونکي او په پښتو کې څراغ ته وايي د لرغونو وختو په اسطوره کې د رڼا او خوښۍ رب و. په هر حال پخوا له پلوټې نه يو ټينګ دېوال چاپېر و او يو لوی ور يې لاره. پلوته اوس د وړو ځمکه والو، بزګرو، کسبکرو او غريبکارو کلی دی.

د دې ماشوم لا کال نه و پوره شوی چې پلار يې مړ شو او د خپلې پتمنې او مهربانې مور «خاتمه نيازي» په غېږ کې لويده. دی تنکی ځوان و چې خپلې خوږې مور يې د فاني نړۍ نه سترګې پټې کړې او د مورنۍ مينې نه هم بې برخې شو.

دغه يتيم ماشوم خپلې زده کړې د تېرګريو په لوی جومات کې پيل او بيا يې د قلعه السراج په ښوونځي کې چې د کلي نه ليري پروت و دوام ورکړ. ده تر نهم ټولګي پورې زده کړې په لغمان کې پای ته ورسولې او بيا کندهار ته لاړ او هلته يې يو کال خپلې زده کړې د احمدشاه بابا په ليسې کې وکړې او د خپل نيایي ارواښاد عبدالمقيم نيازي په کور کې اوسېده. کاکړ دوه کاله خپلې زده کړې د کابل په دارالمعلمين کې وکړې او په ۱۹۵۰ کال کې د غازي لېسې نه په لومړۍ درجه بريالی شو. نوموړی په ۱۹۵۳ کال کې د کابل پوهنتون د ادبياتو په پوهنځي کې شامل او په ۱۹۵۷ کال کې د دې پوهنځي د تاريخ د څانګې نه فارغ او

په لومړۍ درجه بريالی شو. کاکړ د ادبياتو د پوهنځي د فارغېدو وروسته په پښتو ټولنه کې مسلکي غړی او د کابل مجلې چلوونکی وټاکل شو. برسېره پردې ده د ادبياتو په پوهنځي کې زده کړيالو ته درس هم ورکاوه.

محمد حسن کاکړ لا زده کړيال و چې د مايکل ستيوارت کتاب «د بریتانې سياسي سيستم» يې د انگليسي ژبې نه په پښتو ژباړه چې د دغه خدمت په خاطر په ۱۹۵۷ کال کې د ابن سینا جايزه ورکړل شوه. ده د «ماکسيم گورکي د ادبياتو په اړه» کتاب د انگليسي نه په پښتو ژباړه چې پښتو ټولنې له خوا په ۱۹۶۹ کال کې خپور شو. کاکړ په ۱۹۵۸ کال کې د يوه رسمي پلاوي د غړي په توګه شوروي اتحاد او په بل کال امريکې ته سفرونه وکړل. نوموړی په ۱۹۶۱ کال کې د ډاکټر علي احمد پوپل په پاملرنې د لوړو زده کړو له پاره لندن ته واستول شو. هلته يې لومړی د کابل پوهنتون شهادتنامه د لندن د پوهنتون د لسانس انډوله کړه او بيا يې د امير عبدالرحمن واکمني وڅېړله او ماسټري ډيپلوم يې لاسته راوړ چې په ۱۹۷۱ کال کې «د افغانستان ننني سياسي انکشافات» په نوم په لاهور کې چاپ شو.

محمد حسن کاکړ په ۱۹۶۸ کال کې د لندن نه هېواد ته راستون او د کابل په پوهنتون کې د تاريخ د استاد په توګه دنده پيل کړه. ده د تدريس په جريان کې دوه کتابونه: «دموکراسی در جهان امروز» او «تاريخ څه ته وايي؟» د انگليسي نه په ترتيب سره په فارسي او پښتو ژباړل چې وروستی يې د کابل پوهنتون له خوا په ۱۹۷۰ کال کې خپور شو. نوموړي همدارنګه د سډني پينټر کتاب چې «د منځنيو پېړيو اروپا» نومېږي ژباړه چې تر اوسه چاپ شوی نه دی.

کاکړ په ۱۹۷۲ کال کې د نورو زده کړو له پاره د فولبرايت په سکالرشپ د امريکا متحده ايالاتو ته لاړ او د پرېنستون په پوهنتون کې يې د امير عبدالرحمن په دورې نوره څېړنه پيل کړه او په ۱۹۷۵ کال کې يې هغه د هارورډ په پوهنتون کې بشپړه کړه چې په ۱۹۷۹ کال کې د ډاکټري تېزس «د امير عبد الرحمن په واکمني کې حکومت او ټولنه» د امريکې د تکزاس د پوهنتون له خوا خپور شو. نوموړي په دغه اثر سره د لندن د پوهنتون نه د ډاکټري شهادتنامه تر لاسه کړه او په ۱۹۷۶ کال کې وطن ته راستون او د کابل په پوهنتون کې د تاريخ د استاد په توګه خپلې دندې ته دوام ورکړ. نوموړی په ۱۹۸۱ کال کې د پوهاند درجې ته ورسېد. په ۱۹۷۸ کال کې د کابل پوهنتون له خوا د ده څېړنيز اثر «افغان، افغانستان و مختصرې از کوشش های افغان برای تاسيس دولت در هندوستان، ايران و افغانستان» خپور شو. دغه اثر دوه ځله د وفا له خوا خپور شوی دی.

پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په افغانستان باندې د شوروي اتحاد د يرغل وروسته د شورويانو او پرچمي رژيم پر ضد د سياسي فعاليت له کبله بندي شو چې د نړيوال فشار په وړاندې د کابل رژيم اړ شو چې د پنځه کاله بند وروسته نوموړی ايله کړي. دی د بند نه د ايله کېدو وروسته بېرته په پوهنتون کې استاد شو، خو د همدغه کال په پای کې له خپلې کورنۍ سره پېښور ته لاړ او هلته يې د افغانانو په جهاد کې خپل قلعي ځواک په ډېر قوت سره وکاراوه. په ۱۹۸۹ کال کې دی د خپلې کورنۍ سره يوځای د امريکا متحده ايالاتو ته لاړ او د کاليفورنيا د ايالت په کانکرد ښار کې يې ژوند کاوه.

پوهاند ډاکټر کاکړ په ۱۹۹۰ کال کې د هغه غورځنگ غړی او بيا مشر شو چې موخه يې د لويې جرگې له لارې د افغانستان د مسلې هوارۍ و. ده د نړۍ په گوټ گوټ کې د افغانستان د لانجې په اړه په غونډو کې لکه د استانبول، توکيو، اسلامي اسيا، يونسکو، اهوس او تاشکند په کنفرانسونو کې کېدون وکړ او بيانې يې ورکړې. ده د استانبول په سيمينار کې چې د ۲۰۰۷ کال د جولايي د مياشتې ۱۱-۱۳ نېټه دایر شوی و او د افغان مطالعاتو امريکايي موسسې او د پاکستان د مطالعاتو امريکايي موسسې له خوا تنظيم شوی و خپله وينا «د ډېورنډ کرښه، تاريخ، پايلې او راتلونکې» تر سر ليک لاندې وړاندې کړه. ده د توکيو په کنفرانس کې چې د جاپان د بهرنیو چارو وزارت له خوا د افغانستان په اړه جوړ شوی و وينا وکړه. کاکړ د اسلامي اسيا په کنفرانس کې چې په ۱۹۹۵ د اګست په مياشت کې د امريکې د جنګ د پوهنځي د بين المللي مطالعاتو او ستراتيژيک پروګرام له خوا جوړ شوی و خپله وينا «عربي او نور ټکرونه» تر سرليک لاندې وړاندې کړه. کاکړ د يونسکو په کنفرانس کې چې په کابل کې په ۱۹۷۱ کال کې د کوشاني دورې په اړه جوړ شوی و خپله وينا واورله. ده د ډنمارک د اهوس د ښار په کنفرانس کې د هندوکش د کلتور په اړه چې د موزگارډ موزيم له خوا دایر شوی و برخه واخېسته. ده په ۱۹۵۸ کال کې د تاشکند «د افريقايي او اسيایي کنفرانس» کې ونډه واخېسته. ده همدارنگه د هېواد نه د باندې په افغاني او نورو خپرونو کې د افغانستان د کشالې په اړه ډېرې ليکنې وکړې.

د کاکړ بل اثر چې «افغانستان، د داخلي سياسي انکشافاتو بيان، ۱۸۸۶-۱۸۸۰» نومېږي په ۱۹۷۱ کال کې د لاهور عرفاني موسسې له خوا په انگليسي ژبه خپور شو. د نوموړي بل اثر چې «د افغانستان په باب د ژينو جوړه» نومېږي په ۱۹۸۸ کال کې د وفا له خوا په پېښور کې چاپ شو. د کاکړ بل کتاب چې «جنګ دوم افغان- انگليس» نومېږي د افغانستان اسلامي ملي محاذ له خوا په ۱۹۸۹ کال کې په پېښور کې چاپ شو. دغه اثر د سيد تنظيم سيدي او مجيب الرحمن اميري له خوا په پښتو اړول شوی او په لندن کې د

افغان ليکوالو کلتوري ټولنې له خوا په ۲۰۰۸ کال کې خپور شو. ده په ۱۹۹۰ کال کې «افغانان د شپږ شپتم کال په پسرلي کې له روسانو سره د جنگ په حال کې» ليکلی چې د سپين غر د کتاب چاپولو ټولنې له خوا په جرمني کې خپور شو.

کاکړ په ۱۹۹۵ کال کې په انگليسي ژبه «افغانستان، شوروي يرغل او د افغانو خواب» کتاب بشپړ کړ چې د کاليفورنيا پوهنتون له خوا خپور شو. نوموړي وروسته يو بل اثر چې «رنا او دفاع» نومېږي تدوين کړ چې په ۱۹۹۹ کې د ساپي د پښتو څېړنو او پراختيا مرکز له خوا په پېښور کې چاپ شو او د ده د ليکنو برسېره د يو شمېر نورو ليکوالو ليکنې هم په کې خوندي دي. ده په ۲۰۰۵ کال «طالبان او اسلامي بنسټ پالنه» او بيا د «باچا امان الله واکمنۍ ته يوه نوې کتنه» کتابونه وليکل چې د افغانستان کلتوري ټولنې له خوا چاپ شول. په ۲۰۰۶ کال کې د ده يو بل مهم اثر «د افغانستان سياسي او ډيپلوماتيکي تاريخ» په انگليسي ژبه په هالنډ کې خپور شو چې محترم سليبي په پښتو ژباړلی او د چاپ لاندې دی.

په ۲۰۰۷ کال کې د کاکړ له خوا د هومر بالابانس ليکنه: «د سقراط، افلاتون، ارسطو، اپيکور او زينو په نظر ښه انسان» د انگليسي نه په پښتو ژباړله او د افغانستان د کلتوري ټولنې له خوا چاپ شوه. همدارنگه ده د انگليسي نه د محمود طرزي خاطرې په پښتو ژباړلې چې د افغانستان د کلتوري ټولنې له خوا خپرې شوې.

په ۲۰۰۹ کال کې د ده بل اثر «د سرطان کودتا د افغانستان د اوږدې بې ثباتۍ پيلامه» د افغانستان کلتوري ټولنې له خوا خپور شو. په ۲۰۱۰ کال کې د کاکړ دوه نور اثار: «زما غوره ليکنې» او «د ثور کودتا او د هغې ژورې پايلې» د افغانستان د کلتوري ټولنې له خوا خپاره شول. د نوموړي بل کتاب چې «پښتون، افغان، افغانستان» نومېږي په ۲۰۱۱ کال کې د افغانستان د کلتوري ټولنې له خوا چاپ شو.

د پوهاند ډاکټر کاکړ بل اثر چې «د افغان- شوروي جگړه» نومېږي د «کاکړ تاريخي- علمي بنسټ» له خوا په ۲۰۱۵ کال کې خپور شو. د نوموړي دوې ژباړې: «جنگ او زموږ نړۍ» د جان کيکن ليکنه او «د انسانتوب په اړه د اخلاقپوهنې پرنسيپونه» د وارا ليکنه د کاکړ تاريخي- علمي بنسټ له خوا په ۲۰۱۵ کال کې خپاره شوي دي.

د کاکړ يو لړ مقالې چې په انگرېزي ژبه ليکل شوې او په بيلو بيلو خپرونو کې چاپ شوې دي.

کاکړ څلور لنډې ليکنې: د افغان- شوروي جنگ، د معاصر افغانستان لنډ تاريخ، طالبان او کابل په نومونو په انگليسي کښلې دي چې د معاصرې نړۍ د اکسفورډ

دايرة المعارف په لومړي، څلورم او اووم توکونو کې د اکسفورډ پوهنتون په ۲۰۰۸ کال کې خپرې کړې دي.

د کاکړ بله لیکنه چې د افغانستان د اساسي قانون تاریخ نومېږي په ۱۹۹۲ کال کې د ایرانيکا دايرة المعارف په لومړي توک کې د کولمبيا پوهنتون په نیویارک کې خپره کړې ده. د کاکړ بله لیکنه چې «منځنۍ اسیا، د یوې سرپټې سیمې پرانېستل کېدلو پیل» په نوم یادېږي په انګلیسي کېنلې او په ۱۹۹۳ کال کې د وفا له خوا خپره شوه.

د نوموړي بله لیکنه چې «ایا دوی د افغانستان کښاله هوارولی شي؟» په ۱۹۸۸ کال کې په نیویارک کې په وال سټریټ ژورنال کې نشر شوه. د ده بله لیکنه چې «په ۱۹۷۳ کې د افغان پاچایي نسکورېدل» نومېږي په ۱۹۷۸ کال کې د منځني ختیځ د مطالعاتو بین المللي ژورنال په نهمه شماره کې خپره شوې ده. بله مقاله یې چې «د افغانستان د هزاره گانو ایلېدل» نومېږي په ۱۹۷۳ کال کې په نیویارک کې د اسیا ټولنې له خوا خپره شوه. د ده بله لیکنه چې «د معاصر افغانستان د تاریخ میلانونه» نومېږي د لويې دوېرې او لنين البرت له خوا په تنظیم شوي کتاب کې «افغانستان په ۱۹۷۰ لسيزې کې» د پریګر موسسې له خوا په ۱۹۷۳ کال کې خپره شوه.

د افغانستان بېرته متحد کېدل ۱۸۸۰-۱۸۸۴ په نوم د ده لیکنه په ۱۹۷۰ کال کې د افغانستان د تاریخ ټولنې د افغانستان مجله کې خپره کړه.

کاکړ د ننه په هېواد کې او هم د هېواد نه د باندې په پښتو او پارسو کې د افغان چلوونکو په ورځپاڼو او مجلو کې د روانو او تاریخي موضوع گانو په اړه ډېرې لیکنې خپرې شوې دي چې یو شمېر یې د ده په هغه کتاب کې چې «زما غوره لیکنې» نومېږي راغونډې شوې دي او یو شمېر یې راټولې شوې نه دي باید راټولې او د یوه کتاب په بڼه خپرې شي. د ده څلور مهمې مقالې چې «د ډېورنډ کرښه باید ډېر د مخه باطله اعلان شوی وای»، «افغانستان، پاکستان او پښتونستان د هغو مقالو په ټولګه کې چې د «ډيورنډ، د واحد ملت د بیلټون کرښه» نومېږي خپرې شوې دي. دا مقالې د «لپه» په نوم درې میاشتنۍ مجالې کې هم خپرې شوې دي.

نوموړی یو شمېر غیر اکاډمیک فعالیتونه کړي چې د ځینو نه یې لنډه یادونه کوو:

کاکړ د ۱۹۹۹ راهیسې د افغان کلتوري ټولنې غړی و.

د ۱۹۹۰-۱۹۹۴ د افغانستان له پاره د یوه تمثیلي حکومت حرکت، چې په لاس

انجلس کې جوړ شوی و، موسس غړی و.

۱۹۸۲-۱۹۸۷ کې د څرخي پله په بندیتون کې د بندي کېدو له کبله د بین المللي عفوې

د سازمان له خوا «د وجدان بندي» اعلان شو.

نوموړی د افغانستان د استادانو او محصلانو د اتحادیې موسس غړی و چې د شوروي د يرغل نه تر ۱۹۸۲ کال پورې په کابل کې د شورويانو او د کارمل مزدور حکومت پر ضد پټه مبارزه پر مخ بيوله.

ده د ازاد ژورنالېست، خپرونکي او ويناکونکي په توګه د بي بي سي راډيو له پاره په پښتو او پارسي کې ليکنې او ويناوې برابرولې چې هغه بيا په افغانستان راډيو کې خپرېدې. په دغه لړ کې ده د انګرېزي ژبې د زده کړې له پاره ۱۵۰ درسونه په پارسي تيار کړل چې د ۱۹۶۵-۱۹۶۸ په لندن کې خپاره شوي و.

د ۱۹۵۲-۱۹۵۰ په کابل کې د امريکې د کتابتون معلوماتي سرويس د چلوونکي مرستيال و او په دغه مهال يې انګرېزي ژبې کورسونو کې افغان زده کړيالو ته انگليسي درسونه ورکول.

په دې توګه پوهاند کاکړ د خپل ژوند زياته برخه د يوه پرهېزګار او اصولي شخصيت په توګه د وطن او خلکو چوپړ ته وقف کړی او داسې اثار يې ليکلي او ژباړلي دي او په هغو کې يې داسې ژور علمي فکرونه وړاندې کړي چې افغانان به د هغو په مرسته خپل تېر مهال وپېژني، د هېواد اوسنی حالت به په خلاصو سترګو وويني او د هېواد راتلونکې ودې له پاره به د دوی لاره رڼا کړي.

پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ د ۲۰۱۷ کال د جنوري د مياشتې په ۵مه نېټه د ۸۸ کالو په منځ د امريکا په کاليفورنيا ايالت کې د ورپېښې ناروغۍ له امله د فاني نړۍ نه سترګې پټې کړې اروا دې ښاده وي. کاکړ په لغمان کې د درندو مراسمو په ترڅ کې په خپلې پلرنۍ هديرې کې خاورو ته وسپارل شو. د کاکړ مېرمنې اغلې مريم کاکړ ما ته په تليفون کې وويل چې فکر يې تر پايه کار کاوه او وروستۍ خبرې يې دا وې چې اوس افغانستان ته تر ټولو لوی ګواښ د پاکستان له لوري متوجې دی.

ميرمن مريم کاکړ خپل خاوند ته د کورني هوسا او ښه چاپيريال په برابرولو سره د ده په علمي ليکنو کې مرستندويه وه. کاکړ دوه زامن او درې لوڼه لري. مشر زوی يې کاوون او کشر زوی يې سباوون نومېږي. د کاکړ لوڼه پلوشه، ورځمه او خواږه نومېږي.

کاکړ او د تاريخ ليکنې علمي مېتود

کاکړ وايي چې تاريخ خلک د دې له پاره لولي چې د خپلو تېرو شويو د حالاتو نه خبر شي تر څو خپل هويت يا خپل ځان د تاريخ په رڼا کې وپېژني. خو تاريخ ليکل يو ډېر ګران

کار دی.

تاريخ ځينې ځانگړتياوې او اصول لري چې د تاريخ ليکلو او پوهېدلو کې د سرې سره مرسته کولی شي. د کاکړ په وينا «د تاريخ ستره ځانگړتيا دا ده چې له هغو انساني ډله يزو پېښو سره سروکار لري چې واقع شوې وي.» ۴ په باسواده ټولنو کې افراد د يادښت په اخېستلو باندې روږدي دي. شخصي او سوداگرې موسسې او په تېره حکومتونه په هره سويه چې وي خپلې پرېکړې ليکي او د کره تاريخ ليکني له پاره زمينه برابروي.

خو زموږ په هېواد افغانستان کې د ليکلو او يادښت کولو دود نه شته يا په لومړني حال کې دی. دلته د سياسي جنجالونو په اړه څه کوې ان د زېږېدو، ودونو، د مړينې او نورو پېښو په اړه کتابي يادښتونه نه وي يا ډېر لږ وي. نو په داسې ټولنې کې چې اساسي مالومات شتون ونه لري د تاريخ ليکل پې او د هغې په تاريخ پوهېدل بيا کران شي.

د کاکړ په وينا د تاريخ ليکلو شرط هرو مرو دا دی چې د کره او سمو مالوماتو پر بنسټ وکېدل شي. له دې امله د تاريخ پوه دنده دا ده چې کره او سم مالومات راټول کړي او بيا هغه داسې بيان کړي چې شخصي، قومي، ملي او سياسي کتنې په کې شاملې نه کړي تر څو خپل ځان د تاريخ نه گوښه وساتي. خو څنگه چې تاريخ او تاريخ کښل اوږده مخينه لري او زرگونه کاله د مخه د يونان نامتو تاريخ پوه هېرودت نه پيل کېږي نو د تاريخ ليکلو هنر او شپوه ډېره کره شوې ده.

په دې ترتيب هغه کسان کره، افابي او علمي تاريخ ليکلی شي چې د تاريخ ليکلو په هنر کې ځانگړي مالومات ولري او په خپله پرهېڅکار او اصولي شخصيتونه وي ياني هغه څوک چې د تاريخ ليکلو په فن کې وارد وي او عمل پرې وکړي او له تاريخ نه يوازې او يوازې د رښتيا د رابرسېره کولو او د رښتيا د بيانولو له پاره کتنه پورته کړي. يوازې د دغسې تاريخ او دغسې تاريخ پوهانو له لازې کېدای شي چې انسانان خپل تېر مهال هغسې چې واقع شوی وي وپېژني او د دغې پېژندنې په رڼا کې خپل ژوند اعيار کړي. کوم ملت يا خلک چې د خپل تاريخ نه په واقعي ډول خبر نه وي هغه تېروتنې بيا بيا کوي او د تاريخ نه زده کړه نه کوي.

کاکړ وايي چې تاريخ په ظاهر کې اسان ښکاري. خو څنگه چې تاريخ کره معيارونه لري په اصل کې يو کران مضمون دی. تاريخ بايد هغه ډله يزې انساني پېښې چې واقع شوې وې بيا د سره په کليمو کې راژوندي کړي چې دا کار د شوونتيا د پولو نه وتلی دی. تېر مهال لکه څنگه چې د تل له پاره تېر شوی دی او هېڅ ځواک نه شي کولی په بشپړ ډول يې بهان کړي. له دې کبله تاريخ پوه اړ دی چې تېرې شوې پېښې چې په بېلو بېلو بڼو او يا په مادي شواهدو کې په انتخابي توگه ثبت وي د هغو نه هغه پېښې وټاکي چې زيات اهميت ولري او

د ډېرو انسانانو پر ژوند يې اغېز شيندلی وي. دغه دوهمه عمليه د پېښو ټاکنه لا تنگوي. د بېلگې په توگه لومړۍ عمليه هغه وه چې د تاريخ پلار هېرودت په خپل تاريخ کې هغه پېښې انتخاب او ثبت کړې چې د ده په اند مهمې وې. خو يو افغان تاريخ پوه چې د هېرودت د تاريخ نه د خپل تاريخ د ليکنې له پاره پېښې انتخابوي دا دوهمه عمليه ده. افغان تاريخ پوهانو له پاره د هېرودت د تاريخ هغه پېښې مهمې دي چې د دوی سره د افغانستان د تاريخ ليکنې په برخه کې مرسته کوي. برسېره پردې د تاريخپوه ذوق، سويه، نړۍ ليد او قضاوت هم اغېز لري. خو تاريخ پوه چې هر ډول پېښې ټاکي بايد واقعي وي او په تېر وخت کې پېښې شوې وي او جعلي نه وي. د واقعي پېښو ټاکنه د تاريخ پوه اساسي فرض دي. تاريخ پوه چې هر ذوق، سويه، نړۍ ليد، ټولنيز دريځ او شخصي قضاوت ولري مکلف دی چې يوازې واقعي پېښې روښانه او بيان کړي او يوازې د واقعيتونو پر بنسټ تعبير او قضاوت وکړي. کاکړ وايي چې تاريخ پوه هغه څوک دی چې تاريخ په کره شېبه سره داسې بيان کړي چې يوازې په واقعيتونو ولاړ وي.

د تاريخ موضوع انسان دی او انسان په بيلو بيلو دورو کې تر بيلو فشارونو لاندې ژوند کوي او تاريخ يې هم ورسره بدلون کوي. نو تاريخ په اصل کې بدلون او پرمختګ دی. کاکړ د تاريخ پوه هرېر فيلد د نظر له مخې وايي چې د تاريخ سرچينه اول د خدايانو او د اتلانو کيسې دي چې د يوه پښت نه بل ته سينه په سينه وړل شوي او د لېږد په بهير کې يې د افسانې د دود بڼه نيولې ده. هرېر فيلد ليکي: «تاريخ ته ډېر نږدې څيز ممکن هغه عنعنې وي چې په دربارونو او په واکمنو کړيو کې او په هر حال په واکمنو او اشرافي کورنيو کې انتقال کوي.»^۵ د همدغه انتقال په بهير کې خلکو ته د تېرو زمانو فکر پيدا شو او هغه وروسته د ليک په پيدايښت سره تثبيت او عمومي شو.

عمومي عقیده ده چې يونانيان لومړني خلک وو چې له پېښو سره يې علمي سلوک وکړ او په دې وپوهېدل چې پېښې يا واقعيتونه بايد د څېړنې اصلي موضوع وي. کاکړ ليکي: «د دغه فکر مخکښ تر څه حده د تاريخ پلار هېرودت او تر ډېره حده تاسيديدز (Thucydides) و چې لومړني د تاريخ په نامه او وروستي د پولي پونيز جنگ په نامه اثر سره دغه فکر تثبيت کړ.»^۶

په لوېديځې اروپا کې د اتلسمې پېړۍ په پای او د نولسمې پېړۍ په بهير کې تاريخي څېړنه کره او دقيقه شوه او انتقادي تاريخ ليکنه واقعي شوه. د دغې تاريخ ليکنې د ښوونځي مخکښ جرمني تاريخ پوه ليوپولد فان رانکې (Leopold Fan Ranke) و. د رانکې په نظر «تاريخ پوه ته حتي ده چې پېښو ته په دغسې حال کې نظر وکړي چې ځان يې د له موجودو

تعصبونو نه پوره ازاد کړی او د تېرې زمانې پېښې هغسې بيان کړي چې په واقع کې پېښې شوې وي.»^۷

د دغسې تاريخ ليکنې له پاره هغې سيانسي شېوې لاره پرانېسته چې د ۱۵۵۰ نه تر ۱۷۰۰ پورې نامتو سيانس پوهانو لکه ن. کوپرنیک، و. کلبېرک، ج. کېلر، ک. کالېلې، ر. ديکارت، ا. نيوتن او نورو ايستلې او د بشریت د فکري ودې له پاره يې ډېره مرسته وکړه. په پای کې فرد د رنسانس او ريفارمېشن يا مذهبي سمونونو له برکته د عقيدې ازادي تر لاسه کړه او دولت د دين نه جلا شو، فرد د دغسې انتقادي او تجربوي شېوې څښتن شو چې د رېښتيا موندلو ډېره ښه لار گڼل کېږي. د دغو ټولو پرمختگونو له برکته فرد اوس په لوېديځې نړۍ کې يوازې د قانون تابع دی او په نورو ساحو کې له هر ډول بنديز نه ازاد دی. په اصل کې د همدغې ازادۍ له برکته ده چې لوېديځوال په حيرانوونکي ډول پرمخ تللي او تاريخ يې وده کړې ده.

خو تاريخ په اسلامي هېوادونو کې چې افغانستان يې يوه برخه ده د لوېديځ غوندې پرمختګ نه دی کړی. د کاکړ په اند لامل يې «شايد دا وي چې فرد دلته تر بنديزونو لاندې ژوند کوي چې يو يې ديني بنديز دی او هغه پر فرد باندې ژوره اغېزه لرلې ده.»^۸ دی وايي چې د دې اغېزې دليلونه دوه دي:

يو خو دا چې عربانو د اسلام نه د مخه تاريخي شعور نه درلود، که څه هم د نسبي شجر وړاک يې ټينګ و دوهم دا چې په اسلامي دوره کې د تاريخ پوه دنده د قران مجيد او د حضرت محمد ص د حديثو مطالعه شوه او د حديثو د تصنيف او ټولولو طريقو د قال قال ياني روايتي لړۍ له مخې په کې رواج ومونده. په دې ډول په دوی کې تاريخ ليکنه د اسلامي دورې د پيل سره د دين په چوکاټ کې محدوده شوه او دغه محدوديت دوام وکړ ځکه چې اسلام هم دين او هم دولت وګڼل شو.

په نهې پېړۍ کې د عربو لومړي تاريخ پوه محمد بن جرير الطبري خپل اثار په همدغې شېوې وليکل او په ځانګړي ډول د «الرسول والملوک» په نوم د هغه عمومي تاريخ او په قران مجيد باندې تبصرې يې د پېړيو پېړيو له پاره سرمشق وګرځېدې.

په څورلسمې پېړۍ کې ابن خلدون د طبري په لار روان شو. دی که څه هم تر تاريخ پوه نه زيات د تاريخ فيلسوف و چې په خپل لوی اثر «مقدمه» کې يې د ټولنې او مدنيت په اړه نوي او ژور بصيرتونه وړاندې کړي دي. په دغه اثر کې هغه عرب د مدنيت دښمنان وګڼل. هغه ليکي چې عربان «يو بدوي ملت دی او له بدوي توب او له هغو څيزونو سره چې د دغو څيزونو مسبب کېږي، پوره روږدي شوي دي. بدوي توب د دوی ځانګړتيا او

طبعيت گرځېدلی دی. دوی ترې نه خوند اخلي ځکه چې مانا يې د واک له مقام نه خپلواکي او مشري ته غاړه نه اېښودل دي. دغسې ميلان د مدنيت منافي او د هغه پر ضد دی.»^۹

کاکړ د دې له پاره چې افغان تاريخ پوهان د تاريخ ليکنې د ميتود سره ښه بلد او د هغه نه په تاريخ ليکنه کې ښه گټه پورته کړي نو د اي. ايچ. کار اثر چې «تاريخ څه ته وايي؟» نومېږي په پښتو وژباړه چې د کابل پوهنتون له خوا په ۱۹۷۰ کال کې خپور شو. کاکړ د دغه اثر په ژباړې سره خپلو هېواد والو ته لوی خدمت وکړ او هم يې د پښتو په علمي کولو کې مهم گام واخېست. اوس به د دغه مهم اثر اساسي ټکي لوستونکو ته وړاندې کړم. دا کتاب په اصل کې د اي. ايچ. کار پنځه لېکچرونه دي چې کاکړ ژباړلي او هم يې سريزه ورباندې کښلې ده. زه به لومړی د کاکړ د سريزې او ورپسې به د ښاغلي کار د پنځو لېکچرونو مهم ټکي په گوته کړم.

کاکړ په خپله سريزه کې وايي چې د هرې ټولنې که تېره وي که اوسنۍ وي د سې پېژندنې له پاره د پلټنې د ځانگړو شېوو پر بنسټ ژوره او پرله پسې مطالعه اړينه ده. ليکوال بايد د خپلې ليکنې د موضوع په اړه فلسفي نظر ولري. چېرته چې د نظرياتو د ظهور له پاره کوښښ کېږي هلته نظر او علم ښه پرمخ ځي. د متضادو او بيلو بيلو افکارو له ټکر نه نوي څه راوړي او وړاندې تک دوام کوي. په اروپا کې په عمومي توگه او په انګلستان کې په ځانگړې توگه د تاريخ د ماهيت او فلسفې په اړه پرمختګ شوی دی.

کار وايي چې د ټولنې او فرد وده اوږده اوږده وړاندې ځي او يو پر بل اغېز کوي. دی د همدغه فکر په اساس د فرد په ديناميژم او نوښتي او اخلاقي ارادې باور لري او په دې اړه د مارکس دغه نظر تاييدوي چې وايي «تاريخ هېڅ نه کوي، هغه زياته شتمني په تصرف کې نه لري، هېڅ جنگونه نه کوي. دغه انسان، حقيقي ژوندی انسان دی چې هر څه کوي، تملک کوي او جنگونه کوي.»^{۱۰} خو دغه «حقيقي ژوندی انسان» په خپله د ټولنې زېږنده او په ټولنه کې داخل دی.

کاکړ په خپلې سريزې کې د پوهاند کار د جبر او ترقۍ په مفکورې رڼا اچولې او وايي چې د چانس او جبر په اړه دوه ټکي مهم ښکاري. لومړی دا چې ټولنيزې پېښې ولې پېښېږي؟ يا په نورو ټکو انسان په خپلو کړو کې څومره او څنگه ازادي لري؟ دا پوښتنه يوازې د تاريخ په فلسفې اړه نه لري بلکې د ټول انساني کردار سوال دی او د فلسفې مهمه موضوع جوړوي. پوهاند کار يوازې تر هغې اندازې د جبر په عقيدې دی چې وايي «... هر هغه څه چې پېښېږي علت يا علتونه لري او په بل ډول به پېښ شوي نه وای تر څو چې يې په علت يا علتونو کې يو بل څه پېښ شوي نه وای.»^{۱۱}

دوهم ټکی په تاريخ پورې اړه لري هغه دا چې موږ د تاريخ نه څنگه خبرېږو؟ څنگه چې د تاريخي حقايقو ثبوت او د هغو تعبير کول موږ ته د تېر (ماضي) طرح او د حرکت لورې رابښي له دې امله ثبوتونکي او تاريخپوه د تېر په معرفي کولو کې اساسي اهميت لري. کاکړ وايي چې په دې کې شک نه شته چې د تېر وخت (ماضي) په اړه ټول تاريخي حقايق لاس ته راتلی نه شي او هغه څه چې لاس ته راتلی شي د ځانگړي نظر په رڼا کې ثبت شوي دي يانې عندي دي او عيني نه دي.

کاکړ زياتوي چې دغه محدوديت په تاريخ کې هر وخت ليدل کيږي. خو د پورته پوښتنې ځواب د دغه سوال په ځواب کې موندل کېدای شي چې په دغسې حال کې د مورخ دنده څه ده؟ مورخ د حقايقو د تعبير او توجيه نه وړاندې دا دنده لري چې د تاريخ ليکنې د عصري ميتود په رڼا کې هغه سوري ډکې کړي چې د نيمگړو او محدودو حقايقو له امله پيدا شوي دي او دغه کار د نورو ټولنيزو علومو په مرسته وکړي. په دغه حساب يو مورخ بايد:

- ۱- د تاريخ ليکنې يو منظم او کره شېوه او ميتود تعقيب کړي.
- ۲- د تاريخ د ماهيت او فلسفې په اړه د يوه منسجم او منطقي نظر خاوند وي.
- ۳- د نورو بشري او ان تر څه اندازې د ساينسي علومو په اړه لږ تر لږه عمومي مالومات ولري.

۴- ذهين او نوښتي وي او د پايلو ايستلو پوره ځواک ولري.

پوهاند کار د ترقی په عقيدې ټينگ ولاړ دی. دی په دنيايي او انساني چارو کې د عقل د پرله پسې او پراخېدونکي رول په اړه خوشبين دی او د نورو پام هم ورته اړوي. دا يو ستر او بېجوړې بدلون دی چې په دوو لورو يانې د ژورتوب او افق په لور روان دی. د ژورتوب په لور د تحول ممثل مفکران هيگل، مارکس او فرويد دي چې هر يوه يې د عقل برخه ډېره کړې ده. انسان اوس زيار باسي چې د لومړي ځل له پاره هر څه، خپل کره او ټولنه د عقل په رڼا کې په شعوري ډول له سره تنظيم کړي.

افقي بدلون د نړۍ مخ اوښتي بڼه ده. مانا يې د ختيځ په لور د تمدن وړل دي. په ختيځ کې د بشر ډېر گڼ ولسونه پراته دي چې د لوېديځ تخنيک او ساينس په برکت د لومړي ځل له پاره په پراخه کچه په تفکر او سوچ کولو پيل کوي، سياسي شعور په کې پيدا او پياوړی کيږي، په تاريخ کې ننوږي او د نړۍ مخ اړوي. پوهاند کار دغه انتقال د ودې په لور ترقی او پرمختگ گڼي.

کاکړ هيله لري چې د دې کتاب په ژباړې سره به مرسته وکړي چې افغان تاريخ ليکونکي

تاريخي نظريات د نورو مفهومونو په جمله کې طرح او تعميم کړي او دا واضحه کړي چې هغه يوازې په تتبع او د ځانگړو او مستندو حقايقو په بنا په استقرابي ډول قايم کړي. اوس به د پوهاند کار د پنځو لکچرونو مهم ټکي وړاندې شي.

اي. ايچ. کار (E. H. Carr) «تاريخ څه ته وايي؟»

د دې کتاب لومړی موضوع «مورخ او د هغه حقايق» نومېږي. زه دلته يوازې د يو څو تاريخ پوهانو نظرونو په څرگندولو بسنه کوم چې ما ته مهم مالوم شول. پوهاند کار وايي چې تاسې لومړی تاريخ پوه مطالعه کړی او بيا حقايق مطالعه کړی. تاريخ د تعبير مفهوم لري. پوهاند بره کلف (Barracough) وايي «که ښه خبر شو، هغه تاريخ چې موږ يې لولو، که څه هم په حقايقو مستند دی، حقيقي نه دی، بلکې د منل شويو قضاوتونو يو لړ دی.» ۱۲ د ايټالوي تاريخ پوه کروي (B. Croce) په عقیده ټول تاريخ «معاصر تاريخ» دی. مانا يې دا چې تاريخ په خپل اساس کې د اوس په سترگو او د اوسنيو مسایلو په رڼا کې د تېرې زمانې د ليکلو نه جوړ دی. د تاريخپوه دنده دا نه ده چې ثبت وکړي، بلکې ارزيايي يې وکړي، ځکه چې که دی ارزيايي ونه کړي، موږ به ځنګه پوه شو چې څه شيان د ثبتولو وړ دي. ۱۳

کالينګ وود (Colling Wood) ليکي چې ټول تاريخ د فکر تاريخ دی او «تاريخ د مورخ په ذهن کې د هغه فکر بيا ژوندي کول دي د کوم تاريخ چې دی لولي.» ۱۴ د بيا تشکيلولو عمليه د حقايقو په غوره کولو او توجيه کولو کې اغېزمنه ده. په حقيقت کې همدغه عمليه ده چې له هغوی نه تاريخي حقايق جوړوي.

بل ټکی دا دی چې د تاريخ ليکل تر هغه شوني نه دي چې تر څو تاريخپوه د هغو خلکو له ذهن سره چې د هغه په اړه ليکل کوي يو ډول تماس پيدا نه کړي.

دريم ټکی دا دی چې موږ تېره زمانه د اوس په سترګه ليدلې او د هغې په اړه خپل پوهاوي ته پرې رسېدای شو. تاريخپوه په تېره زمانه پورې نه، بلکې په اوس پورې اړه لري. تاريخپوه بايد تېره زمانه د اوس د پېژندلو له پاره د يوې کيلې په حيث وپېژني او حاکميت پرې وکړي.

په پای کې اي. ايچ. کار وايي چې تاريخ د تاريخپوه او د هغه د حقايقو تر منځ د دوه اړخيز اغېز يوه پرله پسې عمليه او د اوس او تېرې زمانې تر منځ يوه نه تمامېدونکې مکلمه ده.

ټولنه او فرد

د اي ايج کار بل لېکچر ټولنه او فرد جوړوي. کار وايي چې ټولنه او فرد سره نه بيلېدونکي دي يو بل ته اړين او يو بل بشپړوي. دا چې موږ وزيرو چار چاپېره نړۍ په موږ عمليه پيل کوي. د بيالوژيکي واحدونو نه مو په ټولنيزو واحدونو اړوي. هغه ژبه چې په کومه دۍ کړيږي فردي ميراث نه، بلکې د هغې ډلې نه چې دۍ په کې ژوند کوي، يو ټولنيز اکتساب دۍ. ژبه او چاپېريال دواړه د هغه د سچي او فکر په ټاکلو کې رول لري. لومړني نظريات يې له نورو اخېستل کيږي. فرد به د ټولنې پرته نه ژبه او نه فکر ولري. د فرد او ټولنې وده لاس په لاس پرمخ ځي او يو پر بل اغېز کوي.

متمدن انسان هم د لومړني انسان غوندې د ټولنې له خوا هغومره په اغېزمن ډول بڼه او صورت غوره کوي لکه څومره چې ټولنه د هغه له خوا بڼه او صورت غوره کوي.

کار (Carr) وايي چې د فرد د لمانځنې ايښ د رنسانس نه پيل شوی دی. وروسته دغه ايښ د پانګوالۍ د اصل او د پروټېسټانټ د ظهور او د صنعتي انقلاب د پيل او د ليسه فر يا ازاد مارکېټ له نظرياتو سره تړاو وموند. د انسان او مدني افرادو حقونه چې د فرانسې انقلاب اعلام کړل د فرد حقوق وو. د فردي لمانځلو اصل د اولسمې پېړۍ د سترې فلسفې ياني د ګټې د فلسفې د اصل بنسټ و.

مورلي (J. Morley) د فرديت اصل او د ګټې اصل د «انسان د نېکمرغۍ او سوکالۍ مذهب» وبله. د کار په نظر زياتېدونکي فردي کېدل چې د معاصرې نړۍ له ظهور سره ملګری و د مدنيت په بيلو بيلو مرحلو کې يوه طبيعي عمليه وه. ټولنيز انقلاب نوې ټولنيزې ډلې د ځواک ډګرونو ته هسکې کړې. دغه انقلاب د تل په شان د افرادو په وسيله او د فردي ودې په لور د نويو دريځونو په موندلو سره کار وکړ او څنګه چې د سرمايه داري د اصل په لومړيو پوځونو کې د توليد او وېش واحدونه په زياتې اندازې د واحدو افرادو په لاس کې وو، په ټولنيز نظم کې د نوي ټولنيز نظم ايډيالوژي په فردي نوښت ډېر زور واچوه. خو دا ټوله عمليه يوه ټولنيزه عمليه وه چې په تاريخي ودې کې يې يوه ځانګړې مرحله ښووله. دا مرحله د ټولنې په وړاندې د افرادو په پاڅون يا د ټولنيزو بنديزونو نه د فرد په ازادۍ تعبيرېدلی شي.

هغه ايډيالوژي چې دغې ګټورې دورې زېږولې ده تر اوسه هم په لوېديځې اروپا او انګرېزي ويونکو هېوادو کې يو برلاسی ځواک دی. کله چې موږ د ازادۍ او برابري يا د فردي ازادۍ او ټولنيزې برابري تر منځ خپرېتياوې وینو دا له ياده باسو چې مجرد افکار په خپل

منځ کې سره جگړه نه کوي، دا د افرادو او ټولنې تر منځ جگړه نه ده، بلکې د ټولنې د افرادو او ډلو تر منځ جگړه ده، داسې چې هره ډله زيار باسي هغه ټولنيز سياستونه پرمخ يوسي چې په گټه يې وي او هغسې ټولنيز سياستونه شنډ کړي چې په تاوان يې وي. اوس به وگورو چې تاريخپوهان څومره شخصي افراد او څومره د ټولنې محصول دي؟

د کار په نظر تاريخپوه يو فردي انسان دی. د نورو افرادو غوندې دی هم يوه ټولنيزه پېښه ده. دی هم د هغې ټولنې چې ورپورې اړه لري محصول دی، هم د هغې شعوري يا غيرشعوري وياند دی. دی په همدې حيث سره د تاريخ د تېر وخت حقايقو ته وړاندې کېږي او څېړي يې. تاريخپوه د يوه فرد په حيث په ټولنه کې يون کوي. څنگه چې ټولنه په مخ درومي او ورسره ورسره مورخ حرکت کوي، د ليد نوي کنجونه پرله پسې رانېساره کېږي. مورخ د تاريخ يوه برخه ده د ټولنې هغه برخه چې دی په کې ځان مومي، د تېر وخت په اړه د ده د ليد زاويه ټاکي.

دا ښکاره حقيقت د هغه عصر په اړه هم پوره رښتينی دی چې مورخ يې څېړي او د ده د خپل عصر څخه ليرې دی. ستر تاريخ هغه وخت ليکل کېږي چې د تېرې زمانې په اړه د تاريخپوه ليد او خيال د حاضر و مسلو په ليدونو سره روڼ شي.

اي. ايچ. کار غواړي چې وښيي چې د يوه تاريخپوه اثر د هغې ټولنې چې دی په کې ژوند کوي څومره نږدې انعکاس کوي. يوازې پېښې په پرله پسې توگه بدلون نه کوي، بلکې په خپله مورخ هم په بدلون کې دی. يو مورخ د خپلې ټولنې محصول دی. پخوا له دې چې د مورخ کتاب مطالعه کړی، د هغه ټولنيز او د تاريخ چاپېريال وڅېړئ په دې چې مورخ هم د يوه فرد په حيث د تاريخ او ټولنې محصول دی. د تاريخ زده کړيال بايد دا زده کړي چې مورخ په دغه دوه اړخيزه رڼا کې وپېژني.

وېچوود (C. r. Wedg wood) ليکي «ما ته د افرادو په حيث د انسانانو سلوک نظر د ډلو او طبقاتو سلوک ته ډېر په زړه پورې دی. دا يو کوښښ دی چې څرگنده شي چې دغو کسانو څنگه احساس وکړ او ولې يې په خپل اټکل سره هغسې وکړه لکه څنگه يې چې وکړه.» ۱۵

وېچوود د دې فرضيې سره يوځای کوي. لومړی فرضيه دا ده چې د افرادو په حيث د انسانانو چلند د هغه چلند سره چې يې د ډلو او طبقاتو په حيث کوي، سره بيل دي او مورخ ته اجازه ده چې په خپلې خوښې سره يوه غوره کړي. دوهمه فرضيه دا ده چې د افرادو په حيث د انسانانو د سلوک څېړنه د دوی د کړو د شعوري محرکاتو له مطالعې نه جوړه ده. نهضتونه د لږه کيو له لوري پيل کېږي، ټول اغېزمن غورځنگونه يو څو مشران

او ډېر پيروان لري. خو دا دا مانا نه لري چې ډېروالی د هغو د برياليتوب له پاره اساسي نه دی. عددونه په تاريخ کې اهميت لري.

د تاريخ حقيقتونه په واقعيت کې د افرادو په اړه حقيقتونه دي. خو دا حقيقتونه د افرادو د هغو کړو په اړه نه دي چې په مجرد ډول سره اجرا شوي وي، داسې هم دا حقيقتونه د هغو محرکاتو - حقيقي وي يا خيالي په اړه نه دي چې افراد خيال کوي، چې کواکې دوی دا کړنه د هغو له مخې کړې ده. دا حقيقتونه د افرادو د مناسباتو په اړه دي، چې دوی يې په ټولنه کې يو د بله سره لري او همدا راز د هغو ټولنيزو ځواکونو په اړه دي، چې دوی يې په ټولنه کې چې د افرادو له کړو څخه پايلې راوباسي کوم چې زياتره يې له هغو پايلو څخه مختلف او يا کله کله د هغو په ضد وي، چې افرادو يې ورته نيت کړی وي.

داسې ټولنه نه شته چې گرد سره متجانسه وي، هره ټولنه د ټولنيزو مخالفتونو يوه صحنه ده او هغه افراد چې د موجودې واکمنۍ په وړاندې پاڅون کوي، هغومره د هغې ټولنې مخالفان دي، لکه څومره چې پلويان يې دي. ستر کسان په تاريخ کې خپل رول د خپلو ډېرو پلويانو مرهون کي. ستر کس تل يا د موجودو ځواکونو نماينده وي او يا د هغو ځواکونو نماينده وي چې د واکمن قوت په ضد له جوړېدو سره مرسته کوي. کرومول او لينن د نويو ځواکونو د تشکيل سره مرسته وکړه او همدغو قوتونو دوی سترتوب ته ورسول. کار وايي چې «موږ په ستر کس کې دغسې يو وتلی کس پېژنو چې هغه هم د تاريخي عمليې محصول او نماينده وي او هم د ټولنيزو قوتونو ممثل او جوړونکی وي کوم چې د نړۍ بڼې او د انسانانو فکر ته بدلون ورکوي.» ۱۶ دی زياتوي چې په دې ډول تاريخ د کليمې په دواړو مفهومونو سره يانې هغه پلټنه چې د تاريخپوه له خوا کېږي او د تېرې زمانې هغه حقيقتونه چې دی په کې پلټنه کوي يوه ټولنيزه عمليه ده داسې عمليه چې په هغې کې افراد د ټولنيزو موجوداتو په حيث شامل وي. د مورخ او د هغه د حقيقتونو تر منځ د دوه اړخيز عمل متقابل عمليه کومه چې هغه د تېرې زمانې او اوس تر منځ مکالمه بللې وه د نننۍ او پرونۍ ټولنې تر منځ مکالمه ده. خو د کوشه شويو افرادو تر منځ مکلمه نه ده. تاريخ د هغه څه ثبت کوي چې يو عصر يې په بل عصر کې د ثبت کولو لايق مومي. تېره زمانه يوازې د اوس په رڼا کې د پوهېدلو وړ ده او موږ يوازې د تېر وخت په رڼا کې په اوس پوره پوهېدلی شو. دا د تاريخ هغه دوه اړخيزه دنده ده چې انسان په دې قادروي چې تېر وخت وپېژني او په اوسنۍ ټولنې کې خپل ځواک زيات کړي.

تاريخ، ساينس او اخلاق

د کار بل لېکچر « تاريخ، ساينس او اخلاق » نومېږي. کار وايي چې ډاروييني انقلاب په ساينس کې تکامل، په تاريخ کې ترقي تاييده او بشپړه کړله. سره له دې داسې پېښ نه شول چې د تاريخي ميتود استقرايي نظريه وړوي ياني دا چې لومړی خپل حقيقتونه راغونډ کړي، بيا يې توجيه کړي.

د اتلسې پېړۍ په پای کې ساينس هم د نړۍ، د انسان د پوهې او هم د هغه د طبيعي ځانگړتياوو د پوهې په اړه په ډېر برياليتوب سره مرستې کړې وې، دا پوښتنې پيل شوې چې ايا ساينس د ټولنې په اړه هم د هغه پوهه زياته کړې ده او که نه؟ د ټولنيزو علومو مفهوم چې په هغو کې تاريخ هم شامل و، د نولسې پېړۍ په دوران کې ورو ورو وده وکړه او هغه ميتود چې په هغه سره ساينس د طبيعت نړۍ څېړله د بشري چارو د څېړلو له پاره هم په کار ولېږد.

د دغه عصر په لومړۍ برخې کې د نيوتن د قانون له مخې ټولنه د طبيعت د نړۍ په څېر د يوه مېکانيزم په څېر وگڼله شوه. د ډاروين د انقلاب وروسته ټولنپوهانو ټولنه د يوه عضويت په څېر گڼله. تاريخ د تحول او ودې له عمليې سره علاقه من شو. سوسيالوژي هم بايد د تاريخ په شان د خاص او عمومي له مناسباتو سره سروکار ولري.

اوسني فزيک پوهان موږ ته وايي چې هغه څه چې دوی يې پلي حقيقتونه نه دي، بلکې پېښې دي. په اتلسې او نولسې پېړۍ کې پوهانو داسې گڼله چې د طبيعت قوانين: د نيوتن د حرکت قوانين، د جاذبې قانون، د تکامل قانون او نور لوڅ شوي او په غوڅ ډول تثبيت شوي دي. د يوه ساينسپوه دنده دا ده چې د استقرا په عمليې سره له مشاهدې شويو حقيقتونو څخه داسې قانونونه لوڅ او تثبيت کړي. ټولنپوهانو هم په شعوري يا غير شعوري ډول هڅه کوله چې خپلو څېړنو ته د ساينس حيثيت ورکړي. د سياسي اقتصاد په ډگر کې د گرېشم (Gresham) په قانون او د بازار په اړه د ادم سميت په قوانينو سره تر نورو رومي وو.

هنري پوانکره (Henri Poincare) فرانسوي رياضي پوه تيزس دا و چې عمومي قضیې چې ساينسپوهانو ايستلي دي فرضيې دي او هغه په دې غرض طرحه شوي دي چې تفکر نور هم پسې قطعي او متشکل کړي او په خپله د بدلون، پلټنې او ترديد تابع دي. په دورو د تاريخ وېشل، کوم حقيقت نه دی، بلکې يوه اړينه فرضيه يا د فکر اله ده، او تر هغو د اعتبار وړ وي چې رونيول کوي او د خپل اعتبار دپاره په بدلون ډډه لکوي.

تاريخ په تعميماتو وده کوي. هغه څه چې مورخ د تاريخي حقيقتونو له ټولونکي نه بيلوي، هغه تعميم دی. تاريخ د بېجورې او عمومي تر منځ له مناسباتو سره سروکار لري. د تعميم بله مسئله دا ده چې موږ په هغې سره زيار باسو د تاريخ نه زده کړه وکړو او د يو لړ پېښو نه اخيستل شوی درس او عبرت په نورو پېښو پلي کړو. د تېر وخت په رڼا کې د اوس په اړه زده کول د دې مانا لري چې د اوس په رڼا کې د تېر وخت په اړه هم زده کړه کيږي. د تاريخ دنده دا ده چې د تېر او اوس په اړه ژور پوهاوی د هغوی د يو تر بله د مناسباتو له لارې پراخ او ډېر کړي.

درېم ټکی په تاريخ کې د وړاندوينې رول دی. کانت وايي چې د ساينس دنده وړاندوينه ده او د وړاندوينې دنده عمل دی. تاريخپوه اړ وي چې تعميم وکړي او د تعميم په کولو سره د راتلونکي عمل دپاره عمومي لارښوونې تيارې کړي چې سې او گټورې وي.

خلورم ټکی دا دی چې د ټولنيزو علومو او ساينسي علومو تر منځ د بيلتون د کرښې ايستل دي. په ټولنيزو علومو کې فاعل او موضوع دواړه د يوه ډول څخه دي او يو پر بل متقابل اغېز لري. ټولنيز علوم په دې قانع نه دي چې يوازې د طبيعي علومو غوندې خپل طبيعي جوړښت او غبرگونونه وڅېړي، بلکې د انساني کړو په دغسې بڼو کې ننوزي چېرته چې د ده اراده فعاله ده او دا مالومه کړي چې انسانان چې د ده د څېړنې موضوع ده ولې د دغسې عمل کولو له پاره اراده کوي، لکه څنگه يې چې کوي. د مشاهد او هغه چا تر منځ چې تر مشاهدې لاندې نيول کيږي دغسې يو نسبت تاسيس کوي چې يوازې تاريخ او ټولنيزو علومو ته ځانگړی وي. تاريخ ټول په نسبیت سره کښل کيږي. کار وايي چې «هغه کسان چې د تاريخ د شرح کولو په بهانه د قاضيانو په حيث ننداره جوړوي، دلته محکومول کوي او هلته تېره کول کوي او دا په دې دليل چې د دوی په فکر دا د تاريخ دفتر دی.... دوی په عمومي او کلي ډول له تاريخي مفهوم نه بې بهرې دي.» ۱۷ دی زياتوي چې روسان، انگرېزان او امريکايان په سټالين، چمبرلين، يا مکارټي باندې د شخصي حملو په کولو سره غواړي چې په خپلو ډله ييزو بدو پرده وغوروي.

تاريخ يو يون دی او يون پرتله کول غواړي. همدغه علت دی چې تاريخپوهان هڅه کوي چې خپل اخلاقي قضاوتونه په مقابلسوي الفاظو کې لکه ښه او بد، مترقي او ارتجاعي، بيان کړي. جدي مورخ هغه څوک دی چې د ټولو ارزښتونو تاريخي ځانگړتياوې پېژني. هغه عقيدې چې موږ يې پيروي کوو او د قضاوت هغه معيارونه چې موږ يې طرح کوو، د تاريخ يوه برخه ده. هغه هغومره د تاريخي پلټنې تابع دی، څومره چې د بشري چلند هر اړخ د پلټنې تابع دی. تاريخپوه د بل هر ساينسپوه غوندې پرله پسې پوښتي چې ولې؟

په تاريخ کې علت ميندنه

د تاريخ مطالعه د علتونو مطالعه ده. ستر متفکر هغه څوک دی چې د نويو شيانو او قرينو په اړه د «ولې؟» پوښتنه کوي.

هرودت د تاريخ پلار د خپل اثر په سريزې کې خپل مقصد داسې بيان کړ چې هغه د يونانيانو او بربريانو تر منځ د يادونو ساتل، «او په تېره بيا د هر بل شي برسېره، د دوی يو تر بله جنگ کولو د علتونو ښوول دي.» ۱۸ په اتلسمې پېړۍ کې مونټېسکو په خپل اثر «د رومانيانو د سترتوب علتونه او د هغوی د ظهور او انحطاط په اړه فکرونه» کې وايي «عمومي علتونه اخلاقي يا فزيکي موجود وي چې په هرې پاچايي کې عمل کوي، هسکوي يې، ساتي يې او ړنگوي يې» يا دا چې «هر څه چې پېښېږي د همدغو علتونو تابع دي.» ۱۹ دوه سوه کاله کېږي چې مورخان، د تاريخ فيلوسوفان په دې بوخت دي چې د بشر د تېر مهال تجربې تنظيم کړي او دا کار د هغو تاريخي پېښو د علتونو او قوانينو په موندلو سره سرته رسوي چې دغه پېښې اداره کوي. علتونه او قوانين کله په ميخانيکي، کله په ميتافزيکي، کله په اقتصادي، کله په اروايي نومونو ياد شوي خو دا منلې شوې نظريه ده چې تاريخ د تېر وخت د پېښو د علت او معلول په يوه منظم لړ او تسلسل کې ترتيبول و.

د تاريخ پوه د ميتود لومړۍ ځانگړتيا دا ده چې دی شايد همغې يوې پېښې ته په ګډه څو علتونه منسوب کړي. د تاريخ پوه د ميتود دوهمه ځانگړتيا دا ده چې کله حقيقي تاريخپوه د خپل تاليف د علتونو د لست سره مخامخ شي اړ کېږي چې په علتونو کې نظم پيدا کړي، د علتونو سلسله مراتب تثبیت کړي، شونې ده چې دا پرېکړه وکړي چې کوم علت د علتونو علت وګڼل شي.

تاريخپوه د دې دپاره چې په تېر مهال پوه شي، په همغه وخت کې د ساينسپوه په شان اړ دی چې د ځوابونو زيات شمېر ساده کړي، يو ځواب د بل ځواب تابع وګرځوي او د پېښو د ځانګړو علتونو په ګډوډۍ کې نظم او اتحاد راولي.

په تاريخ کې جبر او تصادف:

سر ايسيا برلين (Sir Isaih Berlin) وايي «د مارکس او هيګل «هيسټوريزم» په دې د اعتراض وړ دی چې په علمي ميتود سره د انساني کړنو شرح کول د انسان د ازادې ارادې د انکار مفهوم لري.» ۲۰ جبر- هر څه چې واقع کېږي علت لري او په بل ډول به پېښ شوي نه وای چې تر څو يې په علت يا علتونو کې کوم شي بدلون نه وای موندلی. دا قاعده چې هر

شی یو علت لري، زموږ د وړتیا هغه شرط دی چې په هغه سره په هغو شیانو پوهېږو چې زموږ په چاپېر کې پېښېږي. یو وخت خلکو دا کفر گانه چې د طبیعي پېښو په علتونو کې پلټنې وکړي او د هغو اداره یې په ښکاره د اسماني ارادې په واک کې گڼله. خو کړنې د انسانانو د ارادې زیږنده دي. علت او اخلاقي مسؤلیت بیل ډولونه دي.

د نیوکې هغه بله سرچینه هغه تیوري ده چې وایي تاریخ په عمومي ډول د پېښو یو لړ دی چې ناڅاپي (تصادفي) پېښو ټاکلی دی او یوازې ډېرو ناڅاپي علتونو ته منسوب کېدلی شي. مونټسکو وایي «که د یوې جگړې د تصادفي پایلې په څېر، یو دولت یوه ځانگړې علت تباه کړی وي هلته به یو عمومي علت موجود وي چې د دې سبب شوی دی چې دغه دولت دې په یوې جگړې کې نسکور شي.» ۲۱

په پرمخې پړاو کې مو ولیدل چې تاریخ د مورخ له خوا د حقیقتونو په غوره کولو او ترتیبولو سره پیل کېږي تر څو چې په تاریخي حقیقتونو بدل شي. د مورخ په شېبه کې د علتونو د میندلو دپاره یو راز ورته عملیه کار کوي. علتونه د تاریخپوه د تاریخي عملې توجې ټاکي او د هغه توجیه د هغه د علتونو انتخاب او ترکیب معینوي. د علتونو سلسله مراتب، د یوه بل یا یوه درجن علتونو نسبي اهمیت د مورخ د توجې او تعبیر شپږه او جوهر تشکيلوي او دا په تاریخ کې د تصادف د مسلې له پاره یو کليې برابرېږي. د لینن مړینه هغه تصادف و چې د تاریخ جریان یې واړاوه. له تصادفي پېښو څخه تعمیم جوړېدلی نه شي. څنگه چې دوی بې جوړې او ځانگړې دي له هغوی څخه عبرتونه او درسونه اخیستل کېدای نه شي او پایلې هم ترې ایستل کېدای نه شي. تعبیر په تاریخ کې تل د ارزښت له قضاوتونو سره تړلی دی او علیت له تعبیر سره تړلی دی. څنگه چې تېره او اوس زمانه د وخت د اوږدوالي یوه ټاکلې برخه جوړوي، د تېرې او راتلونکې زمانې په اړه علایق او تړاو یو د بل سره تړلی دي. تاریخ د دودونو په نقل کولو سره پیل کېږي او دودونه له تېرې زمانې نه راتلونکې ته د عادتونو او درسونو د انتقال مانا لري. د تېر وخت پېښې د راتلونکو نسلونو د فایده دپاره خوندي کېږي. هالنډي تاریخ پوه هوزینکا (Huizinga) وایي «تاریخي تفکر تل غایي وي.» ۲۲

تاریخ د ترقی په حیث

مورخ د ولې؟ د پوښتنې نه برسېره تل دا پوښتنه هم کوي په کوم لور! کار وایي «تصوف زما په فکر هغه نظر ته وایه شي چې د تاریخ مفهوم د ټولنې نه چېرته بهر ... د الهیاتو یا د اخرت په قلمروونو کې لټوي.» ۲۳ د شکاکیت د فلسفې په نظر تاریخ هېڅ

مفهوم نه لري، يا سم او ناسم مفهومونه په برابر ډول لري. يا دغسې مفهوم لري چې موږ يې په خپل واک او اختيار ورته ټاکو.

کار وايي چې د اسيا د پخوانيو دولتونو په څېر، د يونان او روم مدنيت اساساً غېر تاريخي و. هېرودت د تاريخ پلار يوازې يو څو پيروان درلودل. پخواني ليکوالان د تېرې او راتلونکې دواړو په اړه لږ علاقه من وو. تاسيدايډز په دغې عقيدې و، چې پخوا له هغو پېښو څخه چې ده بيان کړلې، هېڅ مهم شې پېښ شوی نه وو، او د دې شونتيا نه شته چې هېڅ مهمه پېښه دې وشي. لوکري تيس (Lucretius) هم د راتلونکې په اړه او هم د تېرې زمانې په اړه بې توپيره و. شعري الهامونو هم د طلايي دور ماضي ته رجوع وکړه.

دا بيا يهودان او وروسته بيا عيسويان وو چې تاريخ ته يې يو پوره نوی توکي ور په برخه کړ. دوی د تاريخ دپاره موخه وټاکله، چې تاريخي عمليه د هغه په لور په حرکت کې وه. دا د تاريخ غايي نظر دی. تاريخ په دغه ډول مفهوم او مقصد وموند. خو دنيایي ځانگړتيا يې وېايلله. د تاريخ وهدف ته رسېدل په اتوماتيک ډول د تاريخ د ختمېدو مانا پيدا کړله. تاريخ په خپله د بشر د وجود په مقابل کې د لوی څښتن دفاع وگرځېد. د روښانتيا دورې د عقل د اصل پيروانو يا د عصري تاريخ ليکنې موسسانو د يهودي- عيسويت غايي نظر وساته، خو غايه يې ورته دنيایي کړله. په دغه ډول دوی وکړای شول چې په خپله د تاريخي عمليې عقلي ځانگړتيا بيا راژوندی کړي. تاريخ د مخکې په سر د انسان د دارايي د مقصودو کمال ته ترقي وگرځېده. کيبېن (Gibben) د روښانتيا د دورې تر ټولو ستر تاريخپوه وايي «هغه ښه ايسېدونکې پايله چې د نړۍ هر عصر د انساني نژاد حقيقي شتمني، ښکمرغي، علم او شايد نيکي ډېره کړې، او لا يې ډېره کوي.» ۲۴ د ترقی د لمانځنې ايين هغه وخت خپل هسک ته ورسېد چې د برېتانيا شتمني، ځواک او په ځان باور خپل هسک ته ورسېدل او برتانوي ليکوالان او مورخان يې تر ټولو جدي پلويان شول. اکتون (J. D. Acton) تاريخ «يو مترقي ساينس بللی» دی. کار وايي چې روايت دی چې لومړي نيکولای په يوه فرمان سره د «ترقي» د کليې کارول منع کړ. په دغو وختو کې د لوېديځې اروپا او ان امريکايي فيلوسوفانو له ډېرې مودې وروسته د هغو سره سر وڅوځاوه. د ترقی فرضيه باطله وکښل شوه.

۱- تاريخ له يوه نسل نه بل ته د اکتسابي مهارتونو په انتقال سره ترقی ده.

۲- مدنيت چې موږ د هغه پيل د خپلې ترقی د پيل ټکی حسابوو د ودې بې پايه عمليه ده. اکتون تاريخ داسې وگاڼه چې د ترقی په حيث د ازادۍ په لور د پېښو جريان وي او د ازادۍ د پوهېدلو په لور د ترقی په حيث د همدغو پېښو ثبت دی. دواړه عمليې اوږه پر اوږه په مخ درومي.

۳- ترقی په سیخه کرښه نه ځي. دا ښکاره ده چې د وړاندې تګ او په شا تګ عصرونه شته دي. هغه ډله چې په یوه عصر کې د مدنیت په مخ بیولو کې ستره ونډه لري، گومان نه کوم چې په بل عصر کې به ورته ونډه ولري. په دې چې دغه ډول به د پخواني عصر په دودونو، گټو، ایډیالوژي گانو کې دومره ډوبه وي چې وبه نه شي کړای د بل عصر د غوښتنو او شرایطو سره ځان ته سمون وکړي.

۴- د ترقی اساسي منځپانګه د تاریخي عمل په تړاو سره، څه شی دی؟ ترقی په تاریخ کې د اکتسابي شتمنیو په انتقال استناد لري. دا شتمني هم مادي ملکیتونه په ځان کې شامل کي او هم هغه وړتیاوې په ځان کې شاملې کي چې په هغو سره د یو چا چاپیریال اړوي، ترې گټه اخلي او پرې حاکمیت کوي. دا دواړه عاملونه یو پر بل اغېز کوي. ۲۵

کار وایي چې مارکس انساني کار ته د ټولې مانۍ د اساس په حیث قایل دی. دغه قاعده هغه وخت د منلو وړ ښکاره کیږي چې «کار» ته په پوره اندازه پراخ مفهوم ورکړل شي. د سرچینو غونډول به هغه وخت گټور ثابت شي چې له ځان سره نه یوازې تخنیکي او ټولنیز علم او تجربه ملګري وي، بلکې په پراخ مفهوم سره د انسان په چاپیریال باندې اضافه شوی حاکمیت ورسره مل وي. فکر نه کوم چې اوس به د یو شمېر کسانو پرته د مادي سرچینو او علمي پوهې په تخنیکي مفهوم سره په چاپیریال باندې د حاکمیت د ترقی د رښتینوالی په اړه شک وکړي. خو دا پوښتنه چې د ټولنیز موجود په حیث د انسان وده د تکنالوژیکي ترقی نه بېرته پاتې شوې نه ده؟ سمه ده؟

تاریخ ډېر ګرځوونکي ټکي لرلي دي، چې په هغو کې مشرتابه او نوښت د یوې ډلې، او د نړۍ له یوې برخې نه بلې ته انتقال کړی دی. د عصري دولت د ظهور دوره، له مدیترانې نه لوېدیځې اروپا ته د ځواک د مرکز انتقال او د فرانسې انقلاب یې ښکاره نمونې دي. «د راتلونکي نسل له پاره د دندې مسولیت د ترقی د مفکورې نېغه پایله ده.» ۲۶ د تاریخ ټول حقیقتونه افایي کېدلی نه شي په دې چې هغه یوازې د هغه اهمیت له امله چې تاریخپوه یې وړ په برخه کوي، تاریخي حقیقتونه ګرځي. د دې دپاره چې د مهمو او ناڅاپي پېښو تر منځ توپیر وکړي، د اهمیت یوه معیار ته، چې هغه یې د افاقیت معیار هم دی، اړه لري. دی همدغه معیار یوازې خپل هدف ته چې دی یې په نظر کې لري، د اړیکې په لرلو سره میندلی شي. خو دا په لازمي ډول مخ په ودې موخه ده. هیكل په تېره زمانه کې د پرله پسې ودې عملیه وپېژندله خو د هغې شتون ته په راتلونکې کې قایل نه شو او ترې منکر شو. نامیر وایي تاریخپوهان «د ماضي تصور کوي او راتلونکې په یاد لري.» ۲۷ یوازې راتلونکې د تېرې زمانې د تاویل دپاره کیلي برابرولی شي او یوازې په دغه مفهوم سره ده چې موږ په تاریخ کې

له نښايي افاقيت څخه غږېدلی شو. د تاريخ حقانيت او شرح ده چې تېره زمانه په راتلونکې او راتلونکې په تېره زمانه رڼا اچوي.

د يوه مورخ افاقی توب يوازې په دې کې نه دی چې دی خپل حقيقتونه سم تهيه کوي، بلکې په دې کې دی چې دی د سمو حقيقتونو انتخاب کوي. کار وايي کله چې موږ يو مورخ ته افاقی وايو زما په نظر پوره دوه شيان کوو. لومړی دا چې موږ وايو چې دی داسې وړتيا لري چې په تاريخ او ټولنې کې د خپل محدود ليد او نظر له دريځ نه پورته خپري. د پوره افاقيت ناشونتوب وپېژني. دوهم دا چې مورخ داسې وړتيا لري چې د راتلونکې او تېرې زمانې په اړه يې خپل ليد او نظر ژور وي.

پراخېدونکې غاړې

کار وايي چې تاريخ مې د يوې پرله پسې خوځېدونکې عملې په حيث چې مورخ ورسره خوځېږي ښوولی و. د شلې پېړۍ په نيمايي کې بدلون د هغه بل بدلون نه ډېر ژور او پراخ دی کوم چې زموږ په نړۍ کې وروسته له هغې چې د منځنيو پېړيو نړۍ ښکته شوه او په پنځلسې پېړۍ کې د معاصرې نړۍ تاداو کېښودل شو، پېښ شوی دی. بدلون يا تحول په پای کې د علمي موندنو او اختراعاتو زېږنده دی، داسې چې د پلي کېدو ډگر يې لا هم پراخ دی. ټولنيز انقلاب د دغه بدلون خورا څرگند اړخ دی. دا انقلاب د هغه انقلاب سره د پرتلې وړ دی چې په ۱۵مې او ۱۶مې پېړيو کې پېښ شو او دغسې نوې طبقه يې منځ ته راوستله چې لومړی په مالي او سوداګري او وروسته په صنعت بنا وه. دغه تحول دوه اړخونه لري چې يو يې د ژورتيا بدلون او بل يې د جغرافيايي پراختيا بدلون بولم.

تاريخ هغه وخت پيل کېږي چې انسانان يو لړ ځانګړو پېښو په اساس فکر کوي چې انسانان په هغو کې په شعوري ډول داخل وي او پرې اغېز کولی شي. برکهاردت (Burckhardt) وايي چې تاريخ «له طبيعت سره پرېکون دی چې علت يې د شعور وېښتيا ده» ۲۸ تاريخ د انسان د اوږدې مبارزې داستان دی. دغه داستان د ده د عقل په تمرين سره لاسته راځي او موخه يې دا وي چې انسان خپل چاپېريال وپېژني او عمل پرې اجرا کړي. خو اوس انسان په دې لټه کې دی چې نه يوازې خپل چاپېريال، بلکې خپل ځان هم وپېژني او په هغه عمل اجرا کړي. اوسنی عصر د تاريخي ذهنيت له مخې تر هر بل عصر نه ډېر وېښ او پياوړی دی. عصري انسان له خپل ځان نه خبر او په دغه ډول له تاريخ نه خبر دی. دی په مينه او شوق سره هغه شفق ته بېرته نظر کوي له کوم نه چې دی راوتلی دی، هيله او اسره يې ورته دا وي چې د هغه نړۍ رڼا به هغه ترورمي روښانه کړي په کومو کې

چې دی خوځېږي. تېر وخت، اوس او راتلونکې ټول د تاريخ په بې پايه کړۍ سره تړلي دي. د عصري نړۍ بدلون يا تحول چې د خپل ځان په اړه د انسان د شعور له ودې نه جوړ دی، شايد له دکارت (De Cart) نه پيل شوی وي. ده د لومړي ځل له پاره د انسان مقام د يوه داسې موجود په حيث ثبت کړ چې نه يوازې سوچ کولی شي، بلکې د خپل سوچ په اړه هم سوچ کولی شي. دی د مشاهدې د کولو په وخت کې خپل ځان هم مشاهده کولی شي. په دې ډول انسان په عين وخت کې د تفکر او مشاهدې فاعل او موضوع هم کېدلی شي. بيا روسو (Rousseau) د انسان د ځان پېژندنې او د ځان د خپرېدو په اړه د ژورتيا نوی تل پراتېست او د طبيعت د نړۍ او دوديز مدنيت په اړه يې انسان ته يو نوی ليد وېښلو. د اکټن او هيگل په نظر ازادي او عقل هېڅکله سره بيل نه وو. لينکن (Linken) وايي «۸۷ کاله وړاندې زموږ پلرونو په دغې وچې کې يو ملت جوړ کړ چې په ازادۍ بنا او په دغه اصل گروهېدلی و چې ټول انسانان برابر شته شوي دي» ۲۹

په تاريخ کې ترقي، د ازادۍ د مفکورې په لور د ودې مانا پيدا کړله. مارکس وايي فيلوسوفانو نړۍ يوازې په مختلف ډول تعبير کړې ده خو مطلب دا دی چې بدلون ورته ورکړل شي. نور د عقل لومړۍ دنده دا نه وه چې يوازې هغه افراطي قانونونه درک کړي، کوم چې په ټولنه کې د انسان کره تنظيموي، بلکې دنده يې دا شوله چې ټولنه او افراد په شعوري عمل سره له سره تنظيم شي.

هغه بل ستر متفکر چې زموږ په عصر کې يې عقل ته يو نوی بعد ورزيات کړ فرويد (S. Freud) دی. هغه څه چې فرويد وکړل دا و چې زموږ د پوهې او پېژندنې پولې يې ارتې کړې او هغه د دغې لارې وکړای شول چې د انساني کړو غيرشعوري ريښې او وېلې د عقلي او شعوري پلټنې دپاره رابرسېره کړي. دا په واقعيت کې د عقل د ساحې پراخول او د انساني قوت ډېرول و چې ځان وپېژني او اداره يې کړي او په دغه ډول چاپېريال هم وپېژني او تنظيم يې کړي.

د مارکس او فرويد د ليکنو وروسته مورخ څه پلمه نه لري چې خپل ځان د کوم کوبڼه شوي فرد په حيث وکني چې د ټولنې او تاريخ نه د باندې واقع وي. دا د ځان نه د خپرېدو وخت دی. کار وايي «وهغه جهان ته چې ما اوسنی جهان نومولی دی تېرېدنه ياني نويو ساحو ته د عقل د ځواک او دندې پراخوالی لا تر اوسه بشپړ شوی نه دی. دا د انقلابي تحول يوه برخه ده چې شلمه پېړۍ د هغه نه تېرېږي.» ۳۰

د کار په اند په شعوري زيار سره د ټولنيزو سمونونو په شونتيا عقیده لرل د اروپايي ذهن مسلط جريان دی. انسان د خپل اقتصادي موخې د تنظيم او اداره کولو وړتيا لري

او هغه په شعوري عمل سره اجرا کوي. د ده په فکر د پرمختګ تمثيل کوي. دغه پرمختګ په انساني چارو کې د عقل پلي کول او د ځان او چاپېريال د پېژندلو او په هغه د حاکميت کولو په غرض د انسان زياته شوې وړتيا ښيي. مهمه ليا دا ده چې د عقل په شعوري تمرين سره انسان په دې پيل کړی دی چې نه يوازې خپل چاپېريال، بلکې خپل ځان ته هم بدلون ورکړي.

کار وايي چې د انساني ځواک دغه هسک شوی شعور چې د عقلي عمليو له لارې د خپلو ټولنيزو، اقتصادي او سياسي چارو تنظيم کول اصلاح کړي، د ده په اند د شلې پېړۍ د انقلاب يو مهم اړخ دی. د صنعتي انقلاب ټوليزه او ژوره ټولنيزه پايله شايد دا شوې وي چې د هغو کسانو شمېر يې په مترقي ډول ډېر کړی دی چې دوی سوچ کول زده کوي او عقل په کار اچوي. د دغه انقلاب دوهم اړخ د نړۍ بدله شوې بڼه ده.

دوهم څپرکی

کاکړ او د وطن تاريخ ليکنه

تاريخ په اسلامي افغانستان کې تر زياتې اندازې انساني پېښو ته ځانگړی شوی دی. د بېلکې په توگه د سيفي هروي «تاريخنامه هرات» دی چې د ابن خلدون په وخت کې يې په هرات کې د کرتانو د واکمنۍ په وخت کې ليکلی دی. د کاکړ په وينا د سيفي د اثر کره توب يو لامل دا دی چې دی هم د طبري او ابن خلدون غوندې پوه او ليکوال و. دوهم دا چې سيفي دا اثر په زياته اندازه د رسمي پاڼو او سندونو له مخې کښل شوی چې ويل کيږي د غياث الدين کرت په دستور ورته ورکړل شوي وو. کاکړ زياتوي چې سيفي په دې ډول لکه رانکې (Ranke) چې پنځه پېړۍ وروسته د ارشيفي پاڼو په استفادې ټينگار کړی، د عصري تاريخ يو اساسي شرط پر ځای کړی دی. سيفي همدارنگه له نورو تاريخي اثارو نه په انتقادي ډول گټه پورته کړې ده. په دې ترتيب د سيفي په وخت کې په هرات کې تاريخ ليکنه لوړې سويې ته رسېدلې وه.

د معاصر افغانستان تاريخ پوهان د خپلو تېرو تاريخ پوهانو په لاره لاړل. خو په دې نوې دوره کې داسې مهم اووشتونونه منځ ته راغلل چې په تاريخ ليکنې باندې يې ژور اغېز شيندلی دی. اساسي بدلون د احمدشاه بابا په مشرۍ د اباسين او امو تر منځ د لوی افغانستان منځ ته راتگ و. په دغه هېواد کې افغان خپلواک دولت تنظيم شو، دراني امپراتوري په کې تاسيس او افغانان د خپلواک ژوند څښتنان شول. د دغې نوې دورې په پيل سره د افغانانو هويت سيمه والو او نړيوالو ته وپېژندل شو. بله موضوع چې په افغانانو يې ژوره اغېزه وکړه په نولسمې پېړۍ کې د انگرېزانو د ځواک سره درې ځلې جگړه او بيا د شلمې پېړۍ په پای کې د روسانو سره د افغانانو مقابله وه. د انگرېزي پوځي ځواک سره د ننه په افغانستان کې د افغانانو لومړۍ مقابله چې د دوی په پوره بري تمامه شوه، په افغانانو کې د وطنپالنې، اسلام پالنې او د خپلواکۍ روحيه پياوړې کړه. که څه هم تر هغه د مخه د افغانانو مذهبي روحيه نرمه او د نورو دينونو په وړاندې په زغم ولاړه وه. د افغان- انگليس په دوهمې جگړې او بيا د سرحدي پښتنو په غزاگانو سره دا حساسيت نور هم غښتلی شو. دغو جگړو د افغانانو ملي پېوستون د پښتنو او تاجکو په اتحاد سره

ټينګ کړ «خو که د دوی په يو موټي کېدلو سره افغان نېشنلزم هسک شو باندینیو ته دا موقع برابره شوه چې د هغه په تخريب زور واچوي. دغه حال د دواړو خواوو په تاريخونو کې انعکاس وکړ.»^{۳۱}

انګرېزانو د نولسمې پېړۍ په بهير کې د افغانستان د جغرافيو، تاريخي، ټولنيز، اقتصادي او قومي وضعې په اړه دومره ډېرې ليکنې کړې دي چې باندینیو په بله هېڅ پېړۍ کې نه دي کړې. د مقدونې سکندر د وخت نه وروسته دا دوهم ځل و چې افغانستان د اروپا د ليکوالو د پاملرنې وړ هېواد شو. د سکندر د يرغل نه وروسته هم اروپايي تاريخ پوهانو په لرغوني افغانستان باندې کتابونه وليکل په تېره بيا چې په افغانستان کې د باختريانو او يونيانو په ګډ کېدلو سره يو نوی مدنيت هسک شو چې اريانا په هغه سره د زرو هېوادونو ښار ويلل شو چې بيا د نولسمې پېړۍ د پوهانو له خوا «باختر د لرغونې نړۍ تر ټولو ښه هېواد وګڼل شو.»^{۳۲} خو په نولسمې پېړۍ کې د افغان انګليس پوځي مخامختيا نه د مخه د افغانستان په اړه د انګرېزي ليکوالو اثار افياقي او مالوماتي وو چې «د کابل سلطنت بيان» په نامه د الفنسټون اثر په افياقي توب او کره توب کې جوړه نه لري. «د افغان جنګ» په نامه د جان کي اثر سره له دې چې د افغان- انګليس د جګړې نه وروسته ليکل شوی په افياقي توب کې د کابل سلطنت د بيان سره سيالي کوي. خو د نورو انګرېزي ليکوالو اثار چې بيخي ډېر دي هغسې نه دي.

د افغانستان د تاريخ په اړه بله لويه سرچينه د برتانوي هند هغه ناخپرې شوې ارشيفې پانې دي چې هغه د ډيلي په ملي ارشيف او هم په لندن کې د بریتانيې په کتابتون کې خوندي دي. د تزارې روسيې، د پخواني شوروي اتحاد او اوسنۍ روسيې ليکوالو ليکنې او ارشيفې پانې او همدارنګه د امريکا په متحده ايالاتو او نورو اروپايي هېوادونو او د نړۍ په ګوټ ګوټ کې هم د افغانستان په اړه ليکنې او ارشيفې پانې کېدای شي چې د افغانستان دخلکو د ژوند په بيلو اړخونو باندې د ژورو ليکنو له پاره پوره مرسته وکړي.

د کاکړ په وينا د سدوزيو د واکمنۍ په اړه د هغه وخت افغانانو د يادونې وړ اثر نه دي ليکلي. تاريخ احمدشاهي چې د ستر احمدشاه واکمنۍ ته ځانګړی شوی محمود الحسيني کښلی دی چې د پارسي خراسان له جام نه و. د شجاع الملک واقعات شاه شجاع اثر د هغه د خپلې واکمنۍ پېښې بيانوي، خو د دغه اثر دريمه برخه د محمد حسين هراتي په قلم ليکل شوې چې دغه برخه د تاريخ پوه احمد علي کهزاد په نظر شايد د انګليسانو په فرمايش ليکل شوې وي. داسې هم انګرېزي مقاماتو وروسته هم د افغانانو تاريخ يا جعل کړی يا مسخ کړی چې غټ مثالونه يې د تاج التواريخ دوهم ټوک او «له داړه ماری نه

پاچايي پورې زما ژوند» د امير حبيب الله کلاکاني اثر دي.

کاکړ وايي چې تاج التواريخ امير عبدالرحمن ته منسوب، خو تنظيموونکی او انگرېزي کونکی يې د هغه سرمنشي سلطان محمد و. لومړی ټوک يې د افغانستان د داخلي انکشافاتو په اړه او دوهم ټوک يې په ډېره اندازه د باندنيو اړيکو او په ځانگړې توگه د سرحدونو د ټاکل کېدلو په اړه دی. د کتاب فارسي ژباړه کې نه د ژباړونکي نوم، نه د خپرونکي نوم او نه هم د سلطان محمد نوم ياد شوی دی. په دوهم ټوک کې دومره ويل شوي چې «بفرمايش عاليجناب مجدت انتساب شيخ الهبيخش و محمد جلال الدين صاحبان لاهوري سلمهما الله تعالى تاجران کتب بازار کشمير لاهور بزيور طبع اراسته گرديد.» ۳۳ دغه دوه تاجران څوک وو، مالومه نه ده. دا هم مالومه نه ده چې دوی دغه ژباړه په خپل نوښت يا د چا يا مقام په سپارښتنه او لگښت چاپ کړې ده. دغو سوداگرو څه علاقه درلوده چې دغه کتاب په ډېر شمېر چاپ کړي، په دغومره ډېر شمېر چې په افغانستان کې تر دې نږدې وخت پورې په دوکانونو کې ليدل کېده. دا خو به هر چا ته مالومه نه وي چې هغه په يوه وخت په لاهور، بمبيي او په مشهد کې بازارو ته عرضه شوی و.

کاکړ ليکي: «د تاج التواريخ د جعلتوب کيسه دا ده، چې منشي سلطان محمد د هغه انگرېزي لومړی متن، په لندن کې، جان ميري خپروونکي موسسې ته د چاپ له پاره وسپاره او په خپله پنجاب ته ستون شو، چې اصلي استوگنځی يې و. په لندن کې حکومتي برتانويانو په دغه وخت کې خپل خاص مطالب د هغه په دوهم ټوک کې ځای کړل. ما دغه جعليتوب په لندن کې، د ډاکټري شهادتنامې ته د څېړنې په مهال کشف کړ. دغه کشف هغه وخت ښه يقيني شو، چې ما د برتانوي هند حکومت د پوځ اعلى قوماندان، مشهور لارډ کچنر، هغه راپور وموند، چې په کال ۱۹۰۳ کې يې ويسرای لارډ کرزن ته استولی او په کې ويلي و چې «د هغه وروستۍ برخه په انگلستان کې جعل شوې ده.» د «وروستۍ برخه» نه د هغه مطلب د امير عبدالرحمن خان زما ژوند دوهم ټوک دی، چې د تاج التواريخ دوهم ټوک کېږي. په دې اړه ما نور تاييدي نوتونه وموندل، چې هغه ټول مې په خپل تېس کې راوړي. ۳۴ دا تېزس «د امير عبدالرحمن په واکمني کې د افغانستان ټولنه او حکومت» نومېږي چې په ۱۹۷۹ کال کې د امريکې د ټکساس دولتي پوهنتون خپور کړ. د امير حبيب الله کلاکاني اثر «له داره مارۍ نه پاچايي پورې زما ژوند» د جعلتوب په اړه به وروسته مالومات وړاندې شي.

د افغانستان تاريخ ليکونکو د افغانستان تاريخ په اړه د نولسمې پېړۍ په دوهمه

نيمایي کې يو څو اثر کښلي دي لکه د ميرزا عظامحمد «نواى معارک»، د ميرزا يعقوب علي خافي «پادشاهان متاخر افغانستان»، د نورمحمد نوري «گلشن امارت» او د سلطان محمد «تاريخ سلطاني» دي. دغه تاريخونه په عمومي ډول سياسي پېښې بيانوي خو په تاييد کې يې ايتونه، حديثونه، نظمونه او لنډې ويناوې نه راوړي يا يې ډېرې کمې راوړي. سلطان محمد دراني، د تاريخ پوه سيفي په شان، خپل ماخذونه ښوولي چې هغه د واقعات شاه شجاع او د فرشته تاريخ په گډون چاپ شوي اثار دي. د هغه بله سرچينه هغه دراني لويان او پوهان دي چې د حکومتي لوړو مقامونو په لرلو سره د مالوماتو خاوندان وو. ده د خپلو سرچينو نه په انتقادي ډول کار اخېستی دی. سلطاني تاريخ په هندوستان کې د لوديانو او سوريانو، په پارس کې د هوتکو او په افغانستان کې د درانيو واکمنۍ او د امير دوست محمد خان واکمني تر پايه چې په ۱۸۶۳ کال کې د هرات په نيولو سره توتې شوی افغانستان د پېښور پرته يو موټی کړ بيانوي. سلطاني تاريخ د اوسني افغانستان د لومړي عمومي تاريخ په توگه د تاريخ د معيارونو پر بنسټ په انتقادي ډول ليکل شوی او د سراج التواريخ ليکونکي فيض محمد به لومړی افغان تاريخپوه وي چې د هغه نه يې په پراخ ډول گټه پورته کړې ده.

په شلمې پېړۍ کې افغان تاريخ ليکونکو ډېر اثرونه کښلي او تاريخ ليکنې ښه وده وکړه او د انساني پېښو بيان ته ځانگړې شوه. کاکړ وايي چې دغه پېړۍ د تاريخ ليکنې له مخې څو مرحلې لري. يوه يې هغه ده چې حکومت د اساسي قانون په نشتوالي سره د واکمن په فکر چلېده او افغانان د مدني حقونو نه بې برخې وو. سره له دې د سراج التواريخ غوندې تاريخ او د سراج الاخبار په شان اخبار په کې راووتل. د سراج التواريخ ليکونکی فيض محمد دی چې د غزني د ناهور خواجه محمد هزاره و او د نامتو عالم محمدسرور اسحق زي په سپارښتنه د سردار حبيب الله په دربار کې د محرر په توگه ومنل شو. نوموړی د امير حبيب الله خان له خوا د سراج التواريخ په ليکلو کومارل شوی او لومړی او دوهم ټوک يې د نورو تاريخونو له مخې او دريم ټوک يې د رسمي سندونو پر بنسټ ليکلی دی. دا هم ويل کيږي چې فيض محمد د سراج التواريخ څلورم ټوک د امير حبيب الله واکمنۍ ته وقف کړی، خو دغه اثر تر اوسه ليدل شوی نه دی.

کاکړ وايي چې فيض محمد يو رښتینی او محتاط تاريخ پوه و. ده د امير عبدالرحمن خان زېره او وېروونکي چلندونه په نرمو او مستعارو کليمو کې بيان کړي دي. د هزاره جات جگړه يې په اوږده ډول بيان کړې ده. د سراج التواريخ دريم ټوک چې رسمي تاريخ دی برسېره پردې چې نيمگړی دی، انتخابي دی. هغه پېښې چې امير عبدالرحمن په کې ښه نه

ښکاري حذف شوې يا په لنډ ډول بيان شوې دي. خو بيا نورې پېښې په کې په اوږده ډول بيان شوې دي. د باندنيو اړيکو په اړه لږ مالومات ورکوي خو کورنۍ پېښې بيا په اوږده ډول بيانوي. کاکړ دا هم زياتوي چې نوموړی د پاچايي لوړ سياست په اړه چوپ دی او پر ځای يې پېښې هغسې بيان کړي چې څنگه د عمل په ډگر کې پېښې شوې وي. دا شايد د سراج التواريخ ډېره غټه ځانگړتيا وي چې لوستونکو ته د دې وس ورکوي چې له پېښو نه منطقي طرحې جوړې کړي او عمومي حکمونه وکړي نه دا چې لوړ سياستونه په سندونو کې ولولي.

کاکړ وايي چې په شلمه پېړۍ کې د تاريخ ليکنې بله مرحله د پاچا محمد نادر په واکمن کېدو سره پيل کېږي او د ثور په کودتا سره پای ته رسېږي. په دغې دورې کې چې په عمومي ډول امنيت خوندي و، هڅه دا وه چې د افغانانو هويت د يوه ملت په توگه تثبیت شي. د دغې موخې د پلي کولو له پاره د تاريخ ټولنه جوړه شوه او د اريانا او افغانستان په نومونو مجلې د تاريخي ليکنو له پاره ځانگړې شوې. ارکيالوجيکي کندنې د فرانسويانو په مرسته پيل شوې، د کابل په پوهنتون کې د تاريخ څانگه پرانېستل شوه او د پوهنې په ودې او د تعليمي منځنۍ طبقې په هسکېدو سره د تاريخ مينه وال او لوستونکي ډېر شول. برسېره پردې د قانوني پاچايي په وخت کې د ملي ارشيف مرکز هم په کابل کې پرانېستل شو. د دوهمې نړيوالې جگړې او په ځانگړې توگه د ملگرو ملتو د جوړېدو وروسته د حکومت زير چلند يو څه نرم شو او په وطن په تېره په کابل کې د بيان ازادي او ډموکراسۍ تر څه اندازې لار وموندله. په دغه وخت کې ځينو کسانو لکه خليل الله خليلي، نجيب الله توروایانا، سيد قاسم رښتيا، محمد عثمان صديقي، مير محمد صديق فرهنگ او نورو يو وخت او بل وخت د تاريخ ليکلو شوق وکړ. خو په دوی کې يوازې عزيزالدين وکيلي پوپلزي د سدوزي واکمنو په اړه په عمومي توگه د دولتي فرمانونو او سندونو له مخې پښتو کتابونه وليکل.

خو درې تنه وتلي تاريخ پوهان چې خپل ټول بالغ عمر يې تاريخ ليکنې ته ځانگړی کړ او په خپلو اثرونو يې د افغانستان تاريخ وسپړلو او د افغانانو هويت يې په تاريخ کې تثبیت کړ احمد علي کهزاد، عبدالحی حبيبي او مير غلام محمد غبار دي. د دوی اساسي اثرونه عمومي تاريخونه دي لکه د کهزاد د پخواني افغانستان تاريخ، د حبيبي تاريخ مختصر افغانستان او د غبار افغانستان در مسير تاريخ.

د کاکړ په وينا د دغو درو وتليو تاريخ پوهانو غټه ځانگړتيا دا ده چې د دوی زياتره اثرونه د دغسو موضوع گانو په اړه دي چې د هغو په اړه تر دوی د مخه افغانانو هېڅ نه

وو ليکلي. کاکړ ليکي: «په ټوليز ډول دوی د افغانستان هغه تاريخپوهان دي چې په خپلو اثارونو سره يې د لومړي ځل له پاره د افغانستان اوږد تاريخ او د تاريخ په اوږدو کې د افغانانو هويت د يوه ولس په توگه تثبیت او بيان کړی او په دغه ډول يې خپلو وطنوالو ته تلپاتې فرهنگي خدمت کړی دی. دوی په خپلو دغو فرهنگي خدمتونو سره دغه استحقاق خپل کړی چې د افغانستان فرهنگي موسسې او حتی ځايونه د دوی په نومونو ياد شي.» ۳۵

دوی خپلې ليکنې په خپل فکر کړې او د دوی په وخت کې په تاريخ ليکنې باندې د مذهب دوديز اغېز هم لږ شوی او دوی پر نه وو چې خپلې ليکنې د پخوانيو تاريخپوهانو غوندې په مذهبي حکمونو او نظمونو سره تاييد کړي.

خو کاکړ د تاريخ ليکنې د علمي ميتود په نظر کې نيولو سره د دغو درو وتليو تاريخ پوهانو په ليکنو کې ځينو نيمگړتياوو ته اشاره کوي چې د هغه وخت د شرايطو زيربنده وې. د دوی د ليکنې سرچينې خپاره شوي کتابونه او يو څه لاسي ليکنې او فرمانونه دي. په داسې حال کې چې تاريخي ليکنې بايد ناخپرې شوې پاڼې او حکومتي سندونه وي. په دې ترتيب دوی خپل اثارونه د اصلي سرچينو له مخې نه دي کښلي نو ځکه ژور نه دي. برسېره پردې د دوی څېړنيزې اسانتياوې لږې وې. د دوی زده کړې د هغه وخت د شرايطو په نظر کې نيولو سره اکاډيمیکې نه وې. د دوی نه يوازې احمد علي کهزاد بکلوريا پاس و. دوی هر يو په شخصي کوښښونو ځانونه رسولي وو. دوی د خپلو سرچينو نه «په نېغه اخېستنه نه ده کړې او د خپلو سرچينو معالومات يا واقعيتونه يې په خپله ژبه او زياتره په ازاد ډول افاده کړي چې په دې ډول يې خپل اثر هم په کې دخپل کړی او د خپلو ليکنو دقيق توب او افافي توب [يې] زيانمن کړی دی.» ۳۶

کاکړ د ځينو تاريخ پوهانو او ليکوالو اثارو ته کتنه کړې چې دلته يې د مير غلام محمد غبار «افغانستان در مسير تاريخ» او محمد صديق فرهنگ «افغانستان در پنج قرن گذشته» څخه يادونه کيږي

کاکړ او د غبار «افغانستان در مسير تاريخ»

پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ د مير غلام محمد غبار په کتاب افغانستان در مسير تاريخ په اړه خپل نظر داسې وړاندې کوي:

غبار شل کلن نه و چې د امير حبيب الله خان د واکمنۍ د پای په کلونو کې په سياسي فعاليت لاس پورې کړ او د «جوانان افغان» غړی شو چې د غبار په وينا «مرام تندتر و

جنبه دست چپی داشت». غبار د پاچا امان الله خان په وخت کې په مسکو، پاریس او د ننه په هېواد کې په هرات، بدخشان او جبل السراج کې اداري او اخباري چارې ترسره کړې او په ۱۹۲۹ کال کې د پغمان په لویه جرگه کې د غړي په توګه ګډون وکړ. د پاچا محمدنادر په وخت کې په برلین کې د افغانستان د سفارت غړی و. یو کال وروسته یې ځان ګوښه کړ او په کابل کې د ادبي انجمن غړی شو. په ۱۹۳۳ کال کې د هغه ترور په اړوند چې محمد عظیم نومي افغان د انګلیس په سفارت کې وکړ، غبار دوه کاله بندي او وروسته د اوو کلونو په مودې کې اول د فراه په بالابلوک د کنج اباد په کلي کې او بیا د کندهار په ښار کې د خپلې کورنۍ سره پرار شو. په دې توګه غبار د محمد هاشم خان په صدراعظمۍ کې په کراوونو واوښت او د ژوند تر پایه پورې له حکومت سره مخالف پاتې شو. غبار اتیا کاله ژوند وکړ، عصري منظمه زده کړه یې نه ده کړې، که څه هم په کابل کې زېږېدلی و. نوموړي د خپلې ښې وړتیا او استعداد له امله په شخصي زده کړې سره په تېره په تاریخ کې ځان رسولی و. کورنۍ ژبه یې فارسي وه او په عربي هم پوهېده خو پښتو یې نه وه زده کړې که څه هم اوه کاله یې په فراه او کندهار کې تېر کړي و. کاکړ دا هم وایي چې غبار د خپل فکر، خپل پرنسیپ او خپل وجدان له مخې د خطرونو په منلو سره د خلکو د ازادۍ په پلوي او د زورواکو په وړاندې مبارزه کړې ده.

غبار په ملي سیاست کې د صدراعظم شاه محمود خان په وخت کې په درو برخو کې ښه وځلېد. لومړی دا چې نوموړی په ملي شورا کې د نورو ډېرو همفکره وکیلانو سره په حکومت انتقادي شو. دوهم دا چې دی د وطن په نامه سیاسي ګوند کې هم ښه وځلېد، چې دی یې مشر او نور بنسټ اېښودونکي او غړي یې زیاتره د کابل تعلیم کړي او لوړپوړي حکومتي مامورین او پېژندل شوي کسان وو. د مرام مهم ټکي یې د ډموکراسۍ عمومي کول، د درې ګونو قواوو بیلټون او پلان شوی اقتصاد ښودل شوی و. دریم دا چې د «وطن» په نامه د خپل ګوند په جریده کې وځلېد، چې په خپلو انتقادي او پخو لیکنو سره یې له نورو جریډو لکه ولس، انکار او ندای خلق سره په ګډه د کابل سیاسي فضا توده کړې وه.

خو څنګه چې حکومت د ویشو ځلمیانو ګوند، د وطن ګوند او نور ګوندونه تر خپل اغېز لاندې راوستلی نه شول نو یې د هغوی د فعالیتونو د محدودولو له پاره د ملي شورا د راتلونکې اتې دورې په ټاکنو باندې پخوا تر پخوا بندیزونه ولګول. د دغو بندیزونو په وړاندې په کابل کې مظاهري وشوې او مظاهره کوونکو ارګ ته نږدې د پاچا محمد ظاهر نه د بندیزونو لغوه کول وغوښتل. حکومت د هغو په خپلو پیل وکړ او غبار هم د یو

شمېر نور کسانو په گډون بندي شو. غبار دا ځل څلور کاله په بند کې پاتې شو. د بند نه د ازادېدلو وروسته د صدراعظم داود بلنه چې د حکومت سره همکاري وکړي ونه منله. غبار د خلق ډموکراتيک گوند د جوړېدو نه د مخه په دوو غونډو کې گډون وکړ او بيا يې د کارمل په دسيسې سره پرېښود. په دغه وخت کې نږدې اويا کلن غبار چې د بند، پړار او ناکامو سياسي فعاليتونو په پايله کې ستړی شوی، خواشینی شوی او ان ناهیلی شوی، په خپل کور کې شعله يانو يا ماوېستانو ته د مارکسيزم درس ورکاوه او هم يې تاريخي ليکنو ته زور ورکړ چې پايله يې «افغانستان در مسير تاريخ» په نامه دوه ټوکونه شول.

غبار وايي چې د ده ليکنې چې د څو دېرشو کلونو په جريان کې کړې ناقصې او معيوبې دي په دې چې د حکومت اړوندو ادارو په هغو کې تحريف او بدلون کاوه. له دې کبله د غبار د دغو ليکنو نه بايد په احتياط کار واخېستل شي. خو افغانستان در مسير تاريخ د غبار يوازينی اثر دی چې د قانوني پاچايي په ازادې فضا کې د خپل فکر پر بنسټ په ازاد ډول ليکلی او بې له کوم بدلون او تحريف نه چاپ شوی دی. دغه اثر د افغانستان عمومي سياسي تاريخ دی او زياتره يې کورنيو پېښو ته ځانگړی شوی دی. لومړی ټوک يې له اوښتايي دورې نه پيل کېږي او د پاچا امان الله تر واکمنۍ پورې رسېږي. زياتره برخه يې له هوتکي دورې نه را په دې خوا د معاصر افغانستان په اړه ده. کاکړ وايي چې د غبار دغه اثر لکه چې د هغه د سياسي مبارزې يوه بڼه وي. غبار وايي «ما تاريخ گذشته خود را برای اين مطالعه می نماييم که اوضاع امروزی خود را صحيحتر درک نماييم تا مبارزين جوان افغانستان در حرکت به پيش خط درست اگاهانه اختيار نماين.» ۳۷ ژباړه «موږ تېر تاريخ د دې له پاره وايو چې د نن ورځې وضعه په سمه توگه درک کړو تر څو د افغانستان ځوان مبارزان د خپل مخته تگ ليکه سمه او په شعوري ډول غوره کړي.» په دغه ډول غبار ته تاريخ عملي او مبارزه ييز اهميت لري او د دې له پاره نه دی چې پېښې هغسې چې په واقع کې شوې وي د کره مالوماتو پر بنسټ له سره ژوندی او بيان کړي، پرته له دې چې خپل نظرونه په کې ځای کړي. غبار هم انسان تاريخ جوړونکی گڼي، خو هغسې چې د ټولنيزو شرايطو محکوم وي نه هغسې انسان چې په خپل ټينگ شخصيت سره يې ټولنيز شرايط اړولي وي.

کاکړ وايي چې غبار په خپل دغه اثر کې پېښې تر څه اندازې د طبقاتي فکر له مخې بيان کړې دي او فيوډاليزم او فيوډالان يې ډېر ياد کړي ان تردې چې د دراني دولت هسکېدنه يې د فيوډاليزم پايله ښولې او ويلي يې دي چې «سیر تکامل فيوډاليزم در بين اهالی قندهار و مبارزه دوامدار مردم عليه استیلاي خارجی زمینه تشکیل یک دولت

مرکزي قوی را در افغانستان مهيا کرده بود. «۳۸ ژباړه» د کندهار په خلکو کې د فيوداليزم د ودې لوری او بهرنی سلطې پر ضد پرله پسې مبارزې په افغانستان کې د يوه پياوړي مرکزي دولت زمينه جوړه کړې وه. «که دغه حکم پر واقعيت بنا وای اول بايد مړوېس نيکه او تر هغه د مخه ایمل خان مومند او روښانيانو يو پياوړی مرکزي حکومت تاسيس کړی وای. احمدشاه بابا چې د خپل غوره کېدو وروسته يو پياوړی مرکزي حکومت تنظيم کړ سمدلاسه يې په هغو شل ميليونو روپيو نغد او جنس سره تنظيم کړ چې له هندوستان نه نادر افشار ته وړل کېدلې او په کندهار کې د ده لاس ته ورغلې. برسېره پردې له غبار پرته به بل کوم تاريخ پوه ووايي چې د فيوداليزم وده د پياوړي مرکزي حکومت د تشکيل له پاره ډگر هواروي؟ د غبار دغه حکم هم پرځای نه دی چې د امير عبدالرحمن واکمني يې د فيودالي سلطنت تمرکز بللی دی. د دغه حکم مانا دا کېږي چې له احمدشاه بابا نه تر امير عبدالرحمن پورې د افغانستان حکومتونه فيودالي وو. په داسې حال کې چې نه د سدوزو واکمنه کورنۍ او نه د محمدزي واکمنه کورنۍ د پراخو مخکو خاونده وه او د دوی تکیه په دولت او دولتي عوايدو وه چې د هغه له امله زیاتره وخت له لویو مخکو والو سره په مجادله کې وه. امير عبدالرحمن خان د دې پرځای چې له هغو سره جوړه وکړي او د غبار په وينا فيوداليزم متمرکز کړي لوی مخکه وال يې وټکول يا پرار ته اړ کړل او په مخکو باندې يې د درندو مالياتو په وضع کولو سره هغوی کمزوري او مرکزي حکومت پياوړی او صنعتي کېدو له پاره برابر کړ. کاکړ وايي چې «په اصل کې د معاصر افغانستان د سياسي تاريخ ستر اړخونه د زورواکو په تېره بيا د حکومتي زورواکو د زورواکۍ په مقابل کې ولسي پاڅونونه، د واکمنو کورنيو د غرو تر مېنځ د واک په سر جگړې او د وطن او اسلام په خاطر له يرغلګرو سره جنګونه دي.» ۳۹

غبار د باندنيو يرغلګرو په وړاندې په تېره د انګرېزانو په وړاندې يې د افغانانو جگړې ښې بيان کړې، سره له دې چې د يرغلګرو په وړاندې يې د ځينو لږه کيو غير ملي رول له پام نه غورځولی او د ځينو نورو يې له واقع نه ډېر کښلی او د پښتنو يې نيمګړی ښوولی دی، بيا هم غبار د افغانانو د پېوستون او د خپلواکۍ د روحې د پياوړتيا په لار کې يې غټ فکري او قلعي خدمت کړی دی. د ده په دغه اثر کې د افغان د خپلواکۍ روحیه او د افغان هویت ځلا کوي. د دغه اثر بله ځانګړتيا دا ده چې هغه د زورواکۍ، د حکومتونو د خپل سری او د ټولنيزې بېعدالتۍ په وړاندې تر هر بل اثر نه ډېر انتقادي دی. «په افغانستان کې دا لومړنی انتقادي تاريخي اثر دی، خو غبار په خپل فکر سره يو دلته محکوم کړی او بل هلته تېره کړی او په خپلو دغو حکمونو سره يې له ځان نه داسې

قاضي جوړ کړی چې قضاوت يې د خپل وخت د ارزښتونو له مخې کړی نه د هغه وخت د معیارونو له مخې چې پېښې په کې شوې دي.» ۴۰ په دې ډول په دغه اثر کې د غبار نفوذ پوره څرګند دی. ده هم د ځينو تاريخ پوهانو په شان ښودلې چې تاريخ په اصل کې معاصر تاريخ دی او افقي کېدلی يا پوره افقي کېدلی نه شي.

کاکړ وايي چې د غبار قاضي توب د هغه د تاريخ په دوهم ټوک کې لا څرګند دی. د دغه اثر په کره توب کې شک دی. په زيات کومان سره چې په هغه کې به لاس وهل شوی وي. د غبار د کتاب دوهم ټوک د لومړي ټوک په دوام د حبيب الله کلکاني له امير کېدلو نه پيل کېږي او د شاه محمود د صدراعظمۍ تر پايه پورې رسېږي. کاکړ وايي چې غبار د صدراعظم محمد داود دوره، د قانوني پاچايي دوره او د لومړي جمهوريت دوره په کې نه دي ښوولي. په دې چې په دغې مودې کې د پراخو سمونونو په پايله کې افغانستان پرمختګ وکړ او د لبرال اساسي قانون پر بنسټ د ډموکراسۍ او ازادۍ خاوند شو. د همدغه پرمختګ او داسې هم د امنيت د خوندي کېدلو له امله و چې د افغانستان نړيوال حيثيت لوړ شو. غبار به په دې هم له دغو دورو له بيان نه ډډه کړې وي چې بيا اړ کېده هغه اساسي او پراخ سمونونه بيان کړي چې د واکمنۍ کورنۍ د غرو په نوښت او سروالۍ پلي شوي وو. بيا نو ده نه شو کولی چې هغه ترخې نيوکې وکړي چې په محمد هاشم خان يې کړې وې. دغه دوره په رښتيا خپونکې او وېره ونکې وه، خو ښه اړخونه يې هم لرل چې هغه د پوهنې راژوندي کول او پراختيا او د سرتاسري امنيت خوندي کول وو چې د هغو په پايله کې د هېواد وروستي پرمختګونه شوني شول. يو تاريخپوه هېڅکله يو اړخيز نه وي ځکه چې يوه تاريخي دوره نه ټوله سپينه، نه ټوله توره، نه ټوله ښه او نه ټوله بده وي. خو غبار دلته پوره يواړخيز شوی او د مشروطه غوښتونکو د وروستي غړي په توګه يې د تاريخ نه د غچ اخېستلو له پاره ګټه پورته کړې ده.

کاکړ وايي چې ده د ايټي په مجاله کې په دغه اثر اوږد بحث کړی چې له بده مرغه زما سره نشته چې مهم ټکي يې لوستونکو ته وړاندې کړم. خو علاقه من کولی شي په اینه کې يې ولولي. زه به دلته يوازې هغو مهمو ټکو ته د لوستونکو پام واړوم چې غبار د پښتنو په اړه څرګند کړي او کاکړ ورته کتنه کړې ده.

غبار د ډېورنډ د کرښې د دواړو خواوو پښتانه دولس ميليونه ښوولي چې د هغه په فکر شپږ ميليونه په پښتونخوا او شپږ ميليونه يې په افغانستان کې اوسېدل. د غبار دغه وينا رښتيني نه ده. د پښتونخوا پښتانه د افغانستان د پښتنو په پرتله نږدې دوه برابره دي چې لس کاله د مخه د رسمي سرشمېرنې له مخې ۲۳ ميليونه وو. غبار د افغانستان پښتانه

هم لږ ښوولي دي. د غبار شپږ ميليونه پښتانه په ۱۹۶۲ کال کې چې د رسمي سرشمېرنې له مخې د افغانستان نفوس پنځلس ميليونه ښودل شوی په سلو کې څلوېښت کيږي. اول خو په دغه کال کې په افغانستان کې سرشمېرنه نه ده شوې او نه د افغانستان نفوس پنځلس ميليونه و. بله دا چې په دغه شپږ ميليونه کې کوچيان هم راځي چې غبار پوره او نيم کوچيان دوه نيم ميليونه ښوولي دي. په دوی کې پوره کوچيان چې کړی کال يې کوچي توب کاوه دوه ميليونه وو چې هغوی ټول پښتانه يا نږدې ټول پښتانه وو. په دې حساب د غبار د ليکنې له مخې په ټول افغانستان کې ميشته پښتانه نږدې څلور ميليونه کيږي. غبار د ځينو پښتنو لويانو په اړه هم دغسې بې بنسټه ليکنې کړې چې ډېر څرگند مثال يې محمد گل خان مومند دی چې هغه يې د پانگورو په ډله کې ميليون ښوولي دي. رشتيا دا دي چې مومند په ۱۹۴۰ کال کې د کوشه کېدو وروسته ۲۴ کاله ژوند وکړ. که څه هم د هغه د فکرونو او کړو سره به هر څوک موافق نه وي، خو په دې کې شک نه شته چې هغه له يوې ناکرارې دورې نه وروسته د امنيت په خوندي کولو کې ټاکنکی رول لوبولی او د نامحدودو اختياراتو سره سره يې ژوند په تقوه سره تېر کړی او په پای کې په يوه کړايي کور کې وفات شوی دی.

غبار د پښتو ژبې سره هم داسې چلند کړی دی. د غبار د ليکنې له مخې پښتو «در ولايات شرقی، جنوبی و جنوب غربی کشور بیشتر تکلم ميشود» ۴۱ ژباړه «په ختيځو، سويلي او د هېواد په سوويلي لويديځو ولايتونو کې زياته ويل کيږي» د غبار د ليکنې له مخې د کابل په ښار، کوهدامن، غوربند، تګاو، ميدان، وردگو او بگراميو کې پښتو نه ويله کيدله او د گردېز د ښار نه برسېره د لويې پکتيا په نورو سيمو کې له پښتو نه غير نورې ژبې هم ويل کېدلې. غبار د دغو ليکنو سرچينې نه دي ښوولي، ځکه چې دغسې سرچينې نه شته چې د هغه ارقام تاييد کړي. سره له دې دغه بې بنسټه ارقام د مير محمد صديق فرهنگ او ټولو هغو له پاره سرمشق شوي چې کوشن کوي د پښتنو په لږ ښوولو سره سياسي گټه وکړي او په دې ډول ملي پېوستون ټپي کړي.

د افغانستان د قومونو په اړه چې تر اوسه څېړنه شوې هغه د انجنر محمد انعام په زيار شوې چې د هغې له پاره د ننه په وطن او د باندې افغانانو شپږ کاله څېړنې کړې دي. د هغه د «قومي جوړښت» په اثر کې پښتانه د نسب په لحاظ په سلو کې څه باندې دوه شپېته او د ژبې له مخې پنځه پنځوس دي. ۴۲ د افغانستان ستونزه په دې نه حل کيږي چې يو قوم کم وښودل شي او بل لوی وښودل شي خو رښتين والي ته بايد هر وروڼه درناوی وشي.

څنگه چې افغانستان د ټولو افغانانو گډ کور دی او دوی د اساسي قانون او حقوقي منشورو له مخې برابر حقونه لري او مکلف دي چې دوی د دغو حقونو درناوی وکړي. حکومت باید د ولسي جرگې له لارې داسې مقررې وېسې چې د هغې له مخې هر هغه څوک چې کوم قوم ته سپکاوی کوي جزا وويني. کاکړ په پای کې وايي چې دا په ځانگړې توگه د هر افغان تاريخ پوه دنده ده چې تاريخ ته د قوم، ژبې، مذهب، سياست او ايډيالوژۍ د نظر نه ونه گوري او د «ران کي» په شان کوښښ وکړي، پېښې هغسې چې په واقع کې شوې وي بيان کړي او په خپل بيان کې ځان ونه ښيي. تعيرونه، حکمونه او نظرونه يې بايد د شواهدو پر بنسټ وي. خو غبار په دوهم ټوک کې په دې برخه کې پاتې راغلی دی. همدارنگه کاکړ د محمد صديق فرهنگ کتاب ته چې «افغانستان په وروستيو پنځه پېړيو کې» نومېږي هم کتنه کړې ده.

کاکړ او د محمد صديق فرهنگ کتاب «افغانستان در پنج قرن اخير»

کاکړ که څه هم په نظر کې درلودل چې د فرهنگ په یاد شوي کتاب رساله وکارې خو د بده مرغه ژوند ورسره ياري ونه کړه او دا کار پاتې شو. زه به يوازې د کاکړ د مقالې چې « افغانستان په وروستيو پنځه پېړيو کې » په کتاب يو نظر نومېږي، په ځينو مهمو ټکو رڼا واچوم. کاکړ وايي چې د ليکوال پېژندنه د هغه د اثر په پېژندلو کې زياته مرسته کوي په دې چې د ليکوال او د هغه د اثر تر منځ رښتينې اړيکه شتون لري.

کاکړ وايي چې د ډېرو رواياتو له مخې محمد صديق فرهنگ په اصل کې د جاغوري د هزاره گانو د ميرانو څخه دی چې د استقلال د لېسې نه خلاص شوی، خو لوړې تخصصي زده کړې يې نه دي کړې. پلار يې سيد حبيب نومېده چې د وطن د نامتو مستوفيانو څخه و. د فرهنگ ورور سيد قاسم رشتيا هم يو مشهور شخص او ليکوال و. که څه هم د دغې کورنۍ وتلي کسان د مير او سيد القاب لري خو په روحاني چارو بوخت نه، بلکې په هېوادنۍ چارو بوخت وو. دوی په ځانگړې توگه د مشروطه شاهي دورې په دولت کې په لوړو چارو او عملي سياسي ژوند کې فعاله ونډه درلوده.

کاکړ وايي تر هغه ځايه چې فرهنگ ورته مالوم دی د ده شخصيت او نړۍ ليد د هغو مقالو نه جوتېږي چې نوموړي د ورځينيو او په ځانگړې توگه د اقتصادي چارو په اړه د روزگار په اونيزې جريدې کې، چې د مشروطه شاهي دورې کې چې د بيان ازادي او خپرونې په افغانستان کې لوړې درجې ته رسېدلې وې، خپرولې. فرهنگ په دغو مقالو کې پېښې د مارکسسستي لور ليد له مخې تحليل کولې. د بېرک کارمل په مشرۍ يې د خلک ډموکراتيک

کوند د پرچم اړخ ته ميلان درلود. د دغه ميلان له مخې و چې کله شوروي اتحاد بېرک کارمل په واک کې فرهنگ د بېرک کارمل مشاور چې په ظاهر کې د بېرک په خدمت کې و ولې په نانېغ ډول د شوروي روسيې په خدمت کې واقع شو. خو د فرهنگ تر ټولو مهم اثر » افغانستان په وروستيو پنځه پېړيو کې« دی.

کاکړ وايي چې لومړی په خپله د کتاب نوم ناسم دی په دې چې په هغه کې د پنځو پېړيو تاريخ ځای شوی نه دی، بلکې د درې وروستيو پېړيو تاريخ په کې راغلی دی. دوه پېړۍ شپاړسمه او اولسمه په څو پاڼو کې راغلې دي او دا برخه د هغه څه نه ډېره لږه ده چې مولف د افغانستان د لرغوني تاريخ زردبښت نه تر دغه وخته پورې ورته ځانگړې کړې ده. د ليکوال دغه ادعا هم سمه نه ده چې د (ج) په مخ کې وايي »د کتاب په تاليف مې په افغانستان کې په اسلامي دوره کې د وروستيو پنځو پېړيو په تکیه يانې د هغه مهال نه چې د اروپايانو پېښه د ختيځ په لور خلاصه او د دې سيمې (کومې سيمې؟) په تاريخ کې نوې دوره پرانېستله.«، پيل کولو ته اقدام وکړ. ۴۳

افغانستان په واقعيت کې د نولسمې پېړۍ په پيل سره او نه د هغې نه د مخه د اروپا د تاريخ او اروپايانو نه اغېزمن شوی دی. که څه هم يو څو تنه گرځندويان په دوو پېړيو کې د افغانستان ته تېر شوي خو هغوی ملي سياست په هېڅ ډول اغېزمن کړی نه دی. فرهنگ له يوې خوا تاريخي څېړنه په اساس کې علمي کار بولي او د بلې خوا د تاريخ په اړه وايي چې د تاريخ ماڼۍ په قطعياتو نه بلکې په شونتياوو ولاړه ده. کاکړ وايي چې تاريخي څېړنه يا ليکنه علم نه بلکې يو ميتود، شېوه او د څېړنې فن دی. علم او پوهه او ميتود دوه مقولې دي. علم په اساس کې د پديدو تر منځ د اړيکو نه منځ ته راځي. د بېلگې په توگه د طبيعي علومو په ساحه کې حقيقتونه د لابراتواري تجربو پر بنسټ منځ ته راځي. خو د ټولنيزو علومو د تاريخ په گډون مادي او معنوي شواهد د بيلو بيلو او متضادو سرچينو نه لاسته راځي او ليکنه په دواړو ساحو کې د کره مهمو اړوندو حقيقتونو په کره ميتود سره ارزيايي کيږي. له هغه نه حکم يا کليه لاس ته راځي. په دې توگه د حکم، علم او تيوري بنسټ حقيقتونه دي. د څو کلياتو او حکمونو نه علم منځ ته راځي او تيوري هم په دغو کلياتو او احکامو جوړه ده. که په دغو حقايقو کې بدلون راغی او يا نوي حقيقتونه پيدا شول عمل او تيوري هم بدلون کوي.

کاکړ دا هم وايي چې فرهنگ که څه هم د مارکسيستانو په شان خلک د تاريخ جوړوونکي گڼي خو هغه هم خپل کتاب د نورو غوندې دولتي شخصيتونو او وتليو کسانو ته ځانگړی کړی دی. برسېره پر دې د ده سرچينې هم نږدې ټولې د دوهم لاس دي. د هغو

نه اقتباس يې هم تحريف کړی دی. د بېلگې په توګه فرهنگ خپل ماخذونه په منظم لست کې نه دي ښوولي چې د علمي اثر حتي توکي دی، بلکې د ځينو نومونه يې هم ناسم ورکړي دي. د کاکړ له کتاب نه يې د خپلې ليکنې دپاره ډېره استفاده کړې خو ريفرنسونه يې لږ ورکړي، يوازې په متن کې يې په غلط نوم «افغانستان در دوره پادشاهي امير عبدالرحمن خان» قيد کړی دی. په داسې حال کې چې د کتاب نوم «افغانستان، تحقيق در باره انکشافات سياسي داخلي ۱۸۸۰-۱۸۹۶» دی. کاکړ وايي چې فرهنگ د ده د کتاب د نوم په ژباړه کې څلور غلطۍ کړې دي. لومړۍ دا چې لکه چې د مخه مو ياده کړه د کتاب نوم غلط ژباړل شوی دی. دوهمه دا چې نوموړي د پادشاه او امير په اصطلاحاتو کې په توپير نه دی پوه شوی. دريمه دا چې کتاب د امير عبدالرحمن ټوله دوره په غېږ کې نه نيسي لکه چې د فرهنگ د ژباړې نه ښکاري، بلکې د هغه د ۲۱ کلنې سلطې نه ۱۶ کاله درېر نيسي. څلورم دا چې دا کتاب د افغانستان ټولې موضوع ګانې نه بيانوي لکه چې د فرهنگ د ژباړې نه ښکاري، بلکې کورنۍ سياسي پېښې بيانوي.

بل دی تاريخي دورې په خپله وينا د اساسي ټولنيزو او فرهنگي بدلونونو له مخې په درو اساسي برخو وېشي:

۱- لرغوني دوره د زردنست د پيدايښت نه د اسلام د منځ ته راتلو پورې

۲- دوهمه دوره د اسلام د ظهور نه د افغانستان د خپلواکۍ تر اعلامه پورې

۳- معاصره دوره د خپلواکۍ د اعلان نه وروسته

خو د ده د تاريخي دورې دغه وېش هم بې بنسټه دی. لکه چې يې له ياده وتلي وي چې ده په خپل کتاب کې لکه چې د مخه مو يادونه وکړه چې فرهنگ د ختيځې نړۍ مخکو ته د اروپايانو راتګ د دغې سيمې په تاريخ کې نوې دوره بللې ده چې طبيعي ده چې افغانستان د هغې برخه ده. ۴۴

کاکړ وايي چې بل مهم ټکی دا دی چې فرهنگ د افغان، پښتون، غلزي او افغانستان د کليمو په اړه هم ليکي لري. دی ليکي: «اسلامي تاريخ ليکونکي او جغرافيه ليکونکي، د زېږدې د لسې پېړۍ راهيسې پښتانه د افغان په نوم ياد کړي او د دوی ژبه يې افغاني بللې ده.» ۴۵ بيا ليکي چې درې واړه نومونو پښتون، افغان او پټان د شپاړسمې پېړۍ نه وروسته کتابونو ته لاره موندلې او په يوه مانا سره کارول شوي دي. دا چې د پښتون نوم په ډېرو پخوانيو زمانو کې ثبت شوی فرهنگ هغه په شک او تردد سره ياد کړی او ليکي: «ځينې مولفين اولاف کيرو او بهادرشاه ظفر کاکاخېل د پښتون کليمه د پکتويکه د کليمې سره چې د يونان د نوميالي تاريخپوه هېرودت په تاريخ کې د هغه قوم د نوم سره تړلې چې د سند

د سين په حدودو کې مېشت و او ادعا کوي چې ننني پښتانه د هخامنشي داريوش د وخت د پکتيوکانو بقايا دي» ۴۶ ورپسې فرهنگ خپل شک او تردید لا په ټينگو عباراتو څرگندوي او ليکي چې «هر څومره چې د داريوش د عصر او د پښتون د کليمې د پيداېښت تر منځ چې د اولسې زېږدې پېړۍ د ليکوالو په اثارو کې شته، د دوو زرو کلونو نه زيات واټن موجود دی، په دې اړه شک پيدا کوي» ۴۷ او ځينو (فرهنگ) دا پوښتنه کړې چې بيا نوموړی قوم په دغه موده کې چېرې و چې په دې سيمه کې د اسلام د مخه او وروسته د تاريخ او جغرافې په زياتو اثارو کې چې ليکل شوي دي ياد شوی نه دی. فرهنگ د خپل تردد ځواب په خپله په سستو او نېښناکه توگه وايي او ليکي چې «دا شک په دې ډول رفع کېدای شي چې پښتانه همدلته د سيند په چاپېر کې موجود وو، خو په خپله ژبه کې يې خط او ليکل نه وو هغو مولفينو چې له دوی نه بې يادونه کړې ده د پښتون د کليمې پر ځای د افغان کليمه چې په فارسي ژبو کې رواج وه کارولې او د پښتون کليمه يې د قلم نه غورځولې ۴۸» ۵۵

کاکړ وايي چې فرهنگ په دغې ليکنې سره غواړي دا ښکاره کړي لومړی دا چې د افغان نوم د اولسې پېړۍ نه وروسته په اثارو او کتابي سرچينو کې ثبت شوی او د هغه نه د مخه د افغان کليمه په کتابونو کې نه ده ليکل شوې. دوهم دا چې نورو پښتانه د افغان په نوم ياد کړي دي. څنگه چې پښتانه د خط او کتابت خلک نه وو همدغه نوم (افغان) په کتابي اثارو کې د پښتون ځای ونيو. دريم دا چې د اسلام نه مخکې دورو کې او د اسلام وروسته د پښتنو نه يادونه نه ده شوې او وروسته نورو د پښتنو نه د اجيرو سپاهيانو په حيث گټه پورته کړې ده. څلورم دا چې د فرهنگ په فکر پښتانه د اسلام د ظهور نه د مخه او وروسته دورو کې د سيند په چاپېر کې اوسېدل يانې په خراسان کې نه وو، که څه هم د خپل کتاب په يو بل ځای کې پښتانه د خراسان په اوسېدونکو کې يادوي.

لومړی د افغان کليمه تر هغه ډېره پخوانۍ ده چې د فرهنگ په تاريخ کې ثبت شوې ده. د البېروني په وينا د افغان نوم د هغې کليمې سره تړاو لري چې په مهابارته کې د اسواکا (Asvaka) په نامه د کندهارا په سيمه پورې اړه لري او مانا يې اس سواره دي ياده کړې ده. مهابارته نږدې په ۱۲۰۰ کاله مخزېږدې کې منځ ته راغلی دی. احمدعلي کهزاد په خپل وروستي اثر کې «افغانستان په شاهنامه کې» وايي چې د افغان کليمه د اسواغانه (Asva- ghana) د کليمې د جوړښت نه چې لومړۍ برخه يې اسوه يا د پښتو اس او د پارسو اسپ او دوهمه برخه يې غان يې ځای او وطن دی. په دې ترتيب اسواکا يا اسواغانا او وروسته افغان د «سوارو وطن» کيږي.

د هغه وروسته افغان د ابکان او اوگان په بڼو د نقش رستم په معبد کې په پرسي پوليس کې ليدل کېږي. د دغې کتیبې پر بنسټ پوهاند شپرنګلینګ وايي چې کونداډر ابکان رازمود نه اخیستل شوی دی چې په دا کتیبه کې د اول شاهپور ساساني په امر په پارتي، منځني پارسو او يوناني ژبو ليکل شوې ده. دی وايي د ابکان او اوگان له پاره د افغان نه ښه کلیمه پيدا کولی نه شو. اولاف کپرو هم په خپل «پټان» کې وايي چې د اپکان او ابکان نه د افغان کلیمې وده طبيعي مالومېږي.

په شپږمې زېږدې پېړۍ کې يو هندي ستوری پېژندونکی وراهاميرا په خپل اثر «برهيت سمهتا» کې د اواگان (Avagana) کلیمه د نورو کلیمو په څنګ کې د دې خلکو له پاره کاروي. يوه پېړۍ وروسته نامتو چيني ګرځندوی هيون شانګ افغان د اپوکين په بڼه ثبت کړی دی. کننگهم په ځانګړې توګه وايي چې دی پر دې باوري دی چې د شون چونګ موخه د اپوکين د کلیمې نه افغان دی. د لسې پېړۍ نه وروسته د افغان نوم د لومړي ځل له پاره په حدود العالم په کتاب کې ياد شوی دی. له دې وروسته د ابکان او اوگان نوم د پارسو او عربي اثارو کې نه شته خو د افغان نوم دومره زيات ياد شوی دی چې يادولو ته يې اړتيا نه شته.

دوهم د تاريخپوه غبار او ژبپوه مارګن سټرن په نظر د پښتون کلیمه د افغان د کلیمې نه پخوانۍ ده. د پښتون کلیمه د لومړي ځل دپاره د ويدا په لرغوني مذهبي کتاب کې د پکتاس (Pakthas) په بڼه راغلې ده. هيرودت د تاريخ پلار د مخزېږدې نه پنځه پېړۍ د مخه د پکتیان (Paktian) په بڼه او هېواد يې د پکتیوکا (Paktiyca) په بڼه ياد کړی دی. که څه هم مارګن سټرن وايي چې د پښتون کلیمه د پرسوانا نه جوړه ده خو اولاف کپرو د مارګن سټرن نظر ردوي او وايي چې پرسوانا د پارس کلیمې ته ډېره نږدې ده.

بل فرهنگ پکتیکا او کندهارا نه يادوي او هغه يوازې د سيند سيمې يا د سيند دواړه خواوې يادوي. اولاف کپرو د اورال شتاین د ليکنې له مخې پکتیکا د کابل او سيند تر منځ سيمه بولي. بيلو د کندهارا يا پکتیکا سيمه لا نوره پراخه يادوي چې دا سيمه د سند او هلمند تر منځ پراته وه. کاکړ وايي چې نورې سرچينې هم څرګندوي چې پښتانه د ميلاد نه دوه پېړۍ د مخه او همدارنګه په اولسې زېږدې پېړۍ کې په غزني، غور او شونې ده په بلخ کې اوسېدل. کهزاد «افغانستان په شاهنامه کې» وايي چې د کوشانيانو لومړی پاچا کوچولو کد فېزس چې د مخزېږدې دوهمې پېړۍ په نيمايي کې کوفن (کابل) او کي پښ (کاپيسا) ونيول د غزني په سوېلي سيمو کې د بوتونو په نامه د خلکو سره مخامخ شو چې دغه خلک فرانسوي واله دو پوسن پختو يا پوختو وبلل چې پښتانه دي. د اوومې زېږدې

پېړۍ د شون چونک د ليکنې نه هم ښکاري چې پښتانه په اوومه زېږدې پېړۍ کې په غزني کې اوسېدل. د شون چونک د ليکنې پر بنسټ دې پايلې ته رسيږي چې د غزني خلک پښتانه وو. شون چونک ليکي چې الفبا او د دې خلکو ژبه د نورو نه توپير درلود. د دې ليکنې له مخې ښکاره ده چې پښتنو الفبا درلودل او د فرهنگ د ادعا پر خلاف دوی بېسواده نه وو. ځنگه چې شونک چونک د ترکي او هندي ژبو سره بلد و نو کنکېم د ده د ليکنې نه دې پايلې ته ورسېد چې د غزني چاپېره خلک پښتانه وو. کنکېم زياتوي چې «زه د پايلې ته رسېدلی يم چې په زيات کومان د دې خلکو ژبه پښتو وه.» له دې وروسته د سلطان محمود غزنوي په وخت کې زيات شمېر پښتانه په دې سيمه کې اوسېدل او د ده په خدمت کې ځينې ملکان شامل وو. دوی د هندوستان په نيولو کې د سلطان سره مرسته وکړه او د ده د امپراتورۍ شمزۍ جوړوله. د فرهنگ د ليکنې برخلاف د يونان د لرغونو ليکوالو نه برسېره تر اوومې ميلادي پېړۍ پورې د پښتون او پښتو نوم ثبت شوی دی.

د غزني برسېره غور د پښتنو د اوسېدلو ځای و. د غبار په وينا غور په اصل کې د پښتو د کليې غر نه جوړ شوی چې د وخت په تېرېدو سره په غرچ او غرش باندې بدل شو او دا نوم د اسلام په دوره کې په غرجستان، غرجستان او غرسستان باندې واوښت. غبار دا هم وايي چې د غور پخوانو اوسېدونکو په زيات کومان سره د سوېل- ختيځ په کومه اريايي ژبه خبرې کولې خو دغه ژبه د غزنويانو په دربار کې د فارسي ژبې سره توپير درلود. دغه پخوانۍ اريايي ژبه او د يونان او هند نورې ژبې چې هلته يې نفوذ کړی وو گام په گام د منځه لاړې او ځای يې محلي لهجې پښتو ونيو.

دغه مهال ته نږدې فردوسي په خپلو شعرونو کې د افغانانو د جنګي ځواک نه ډېر ځله يادونه کړې ده. د نوموړي د شعرونو ښکاري چې افغانانو په فراه کې هم ژوند کاوه او هلته يې د مرياد د غره پر سر استوګن او د کهزاد په وينا د هغه ځای کلا د زرورو او ډېرو ځواکمنو افغان جنګياليو ډکه وه.

د فردوسي شعر:

یکی قلعه بالای ان کوه بود

که ان حصن از مردم انبوه بود

مران حصن را نام مریاد بود

ازو جان نابخردان شاد بود

بدږ در يکيبدکنش جای داشت
که در رزم با اژدها پای داشت
نژادش زافغان سپاهش هزار
همه ناوک انداز و ژوبين گذار

دوراننش بمانند ران پيــــل
که رزم جوشان تر از رود نیل

به نپرو جدا کردی از که کمر
گریزان زورش بدی شیر نر

ورا نام بودی کک کوه زاد
بکیتی بسی رزم بودش بیاد ۴۹

د افغانانو د زورتیا نه د تاریخ پلار هېرودت داسې یادونه کوي: «د نړۍ د هغې برخې تر ټول زورور خلک دي.» ۵۰

ډورن وایي چې پښتانه له کوم بل ملک نه افغانستان ته نه دي تللي بلکې لکه چې سر جونز ویلیم وایي «د لرغوني پاروپامیزاد (یاني مرکزي افغانستان او شاوخوا سیمو) اصلي او ځایي اوسېدونکي دي.» ۵۱ ډورن وایي چې «تاریخ دا ثابتې کړې ده چې د غزني سلطان محمود د واکدارۍ په وخت کې او د هغه نه ډېر پخوا دوی (افغانان) په هغو کلاوو کې اباد وو چې تر اوسه په کې میشته دي.» ۵۲

پوهاند ډاکټر حبیب الله ټبري د خپل کتاب «پښتانه» څلورم څپرکی: پښتانه پخوا چېرې اوسېدل؟ موضوع ته ځانگړی کړی دی. نوموړي پښتانه په پکتیا او د هغې چاپېر سیمو کې، پښتانه په غزني کې، پښتانه د کابل په سیمو کې، پښتانه په پخواني افغانستان کې، پښتانه په سند کې څېړلي دي چې د دې موضوع مینه وال کولی شي دا مهم کتاب ولولي. فرهنگ د غلجیو په اړه وایي: «پس از سقوط دولت خلجی در دهلی و شعبه دیگران در مالوه این کلیمه در هند از رواج افتاد و بجای آن در خراسان قبیله ای بنام خلجی ظهور کرد که یکی از شاخه های مهم ملت پشتون یا افغان بود... که در اثر معاشرت به پشتون ها زبان و فرهنگ آنان را پذیرفته و با تحریف نام از خلجی به صفت یکی از شاخه

های پښتون شناخته شده اند» ۵۳ ژباړه «دغه کلیمه په ډیلي کې او د هغوی بله څانګه په مالوه کې د خلجي دولت د نسکورېدو وروسته په هند کې د رواج نه ولوېده او د هغې په ځای په خراسان کې د خلجي په نوم یوه قبیله را څرګنده شوه چې د پښتون یا افغان ملت یو مهمه څانګه شوه... چې د پښتنو سره په ژوند کولو کې یې د دوی ژبه او کلتور ومانه او د خپل نوم خلجي په تحریفولو سره د پښتون د یوې څانګې په شان وپېژندل شو. «فرهنگ مطلق حکم کوي چې غلجیان په اصل کې ترک دي. کاکړ وايي چې فرهنگ د یوه انګلیسي لیکوال لارنس لاکهارت په کتاب چې د صفوي کورنۍ نسکورېدل او په پارس باندې د افغانانو بری نومېږي، حواله ورکوي. کاکړ وايي تر هغه ځایه چې لیکوال ته مالومه ده لاکهارت په خپل کتاب کې دا مطلب ځای کړی دی چې د خلج په نامه د ترکانو یو قوم د زیږدې په اومې پېړۍ کې په کومه سیمه کې ورک شو او په لسمه پېړۍ کې د غزني په چاپېر کې څرګند شو خو هغه وخت د ګاونډیو پښتنو سره د ګډېدو وروسته غلزي پښتانه شول.

فرهنگ د دغه روایت په منلو سره خپله پخوانۍ خبره ردوي چې ویلي یې و چې پښتانه د اسلام نه د مخه او وروسته د سند په چاپېر کې اوسېدل یانې په غزني کې نه وو. خو دغه روایت د تاریخي، ژبني او انټروپولوژي د زاویې له مخې ناسم دی.

په تاریخي لحاظ په دې ناسم دی چې کله یو قوم د کسپین نه د غزني چاپېر ته مهاجرت کوي باید دا مهاجرت په دومره اوږده واټن سره چې پخوا دا واټن وهل شوې نه وي ډېر وخت نیسي او د لارې په اوږدو کې د نورو قومونو او ولسونو سره تماس او ان ټکر کوي او دغه پېښې په یوې او یا څو سرچینو کې باید ثبت شوې وي. شونې نه ده چې داسې لویې پېښې چې واقع شوې وي د تاریخ لیکونکو، جغرافیه لیکونکو او پېښو لیکونکو نه هغه په داسې عصر کې چې کتابت او پېښې لیکنې په سیمه کې دود وې، پټ پاتې شي.

د ژبې د نظره چې یو قوم په بل کې ګډ شي شونې نه ده چې ژبه یې تر دې کچې له منځه لاړه شي چې لږ تر لږه یې څو پېړۍ اثر پاتې نه شي. په افغانستان کې یو شمېر قومونو د نږدې قومونو سره د ګډېدو له کبله خپله ژبه له لاسه ورکړې ده، خو نه په بشپړه توګه لږ تر لږه زیات شمېر لغات د منحل شوي قوم دوهې اکتسابي ژبې کې لیدل کېږي. هزاره یې ښه بېلګه کېدای شي چې هزاره کې لهجه د پارسو د لهجې سره زیات توپیر لري. خو د غلزيو په پښتو کې نه د ترکي خلجي قوم کلیمې لیدل کېږي او نه د غلزيانو پښتو د نورو پښتنو د ژبې سره اساسي توپیر لري.

د انټروپولوژي له نظره شونې نه ده چې د ترکو د خلج غوندې قوم چې په اصل کې یې

قوي قومي موسسې درلودې د دوو يا دريو پېړيو په جريان کې يو قوم په بل قوم کې تر دې کچې گډ شي چې د خپلو نیکو اړوند ټول خويونه، رسوم، عقيدې او کيسې يا په يوه کليمه ټول کلتور له لاسه ورکړي.

همدارنگه محمد صديق فرهنگ د تعصب له مخې د غلزيانو په اړه دا افسانه چې د خلجي قبيلې د نوم په اړه تراشل شوې ده په خپل کتاب افغانستان در پنج قرن اخير کې راوړې ده چې گویا د غلزيانو نوم غلزوۍ دی. په دې چې د بېټ نيکه لور متو د غور له يوه شاه زوی سره د دوی په کور کې اوسېدلې، پټه مينه درلوده او د مخه تر دې چې د دوی شرعي واده وشي په متو کې د اميندواری نېنې ښکاره شوې. بيا دوی نکاح وټرله. هغه مهال چې د متو زوی وزيريږد د غلزي (د غلا زوی) نوم يې ورباندې کېښود. د دغه نوم افسانه «لومړی ځل په مخزن افغاني کې ليکل شوې او ورپسې نورو تاريخونو لکه خلاصه الانصاب، تاريخ مرصع، پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د پښتنو تاريخ ... کې نقل شوې ده» ۵۴ د دغې افسانې په اړه به اوس دومره ووايم چې پوهان د نويو څېړنو له مخې په يوه خوله وايي چې دا نوم غرزی يا د غرو خلک دی. د غرزي کليمه ورو ورو په غلزي، غلجي او خلجي اوښتې ده.

فرهنگ دا هم وايي چې د پښتو ژبو د شمېر په اړه بيل بيل ارقام وړاندې شوي دي. غبار يې په سلو کې څلوېښت او کريگوريان يې په سلو کې پنځه پنځوس ياد کړي دي. دی دا هم زياتوي چې ډېرو ليکوالو د دولت د رسمي ارقامو له مخې کوچيان دوه ميليونه گڼلي او هغه يې ټول پښتانه بللي دي. په داسې حال کې چې د ۱۹۷۸ کال د نمونه يي شمېرنې له مخې د يوه ميليون څخه نه زياتېږي. له دې کبله ويلی شو چې څلوېښت په سلو کې ارقام سم دي.

کاکړ وايي چې فرهنگ د کوچيانو د ميشته کولو عمليه د تعصب له امله د نظر نه غورځولې ده. د کوچيانو د ميشته کولو عمليه پخوا روانه وه خو په شلمې پېړۍ کې نظر نورو نه ډېره چټکه وه. ناصر، سلېمانخېل، کاکړ او نور په کوهدامن، هلمند، کندوز کې ځمکې ترلاسه او په زيات شمېر ميشته شول. دغه د ميشتو کېدو عمليې د کوچيانو شمېر لږ او د ميشتو پښتنو شمېر زيات کړ چې عمومي شمېر يې ثابت پاتې کېږي. له دې کبله د پښتنو شمېر په سلو کې څلوېښت ته نه دی راتپې شوی او د فرهنگ پايله يې مانا ده. برسېره پردې چې په ۱۹۷۸ کال کې احصايه اخېستل کېده ټول کوچيان د پاکستان نه افغانستان ته راستانه شوي نه وو په دې چې دوی د شپږم نمبر فرمان له مخې چې په هغه سره سود او کروي د منځه تللي وو او په هزاره جاتو کې د کوچيانو په تاوان تمام شوی وو.

کاکړ د لوستونکو پام دې ټکي ته هم اړوي چې فرهنگ د پښتنو پر ځای پښتو ژبي يادوي. د کاکړ په نظر که څه هم ځيني معتصب ليکوالان د افغانستان د نورو قومونو لکه هزاره، ازبک، ترکمن، بلوچ او نور د ژبي پر بنسټ نه شمېري خو يوازې د تعصب له مخې هغوی پښتانه چې خپله مورنۍ ژبه يې د لاسه ورکړې ده د پښتنو په شمېر کې نه روالي خو واقعيت د دوی د ذهن نه د باندې په عيني توګه وجود لري. د واک د فونډېشن د شمېرنې له مخې په افغانستان کې پښتانه د نسب له مخې په سلو کې درې شپته او د ژبي په لحاظ په سلو کې د پنځه پنځوس نه زيات دي. کاکړ دې ټکي ته هم د لوستونکو پام اړوي چې د فرهنگ دا خبره چې نورو ټول کوچيان پښتانه بللي دي، د دې دا مانا کېږي چې په کوچيانو کې غير پښتانه عنصر شته چې دا واقعيت نه لري او که وي دومره لږ دي چې په نشت حسابېږي.

دریم څپرکی

کاکړ او د افغانستان لرغونی تاریخ

زه د کاکړ د تاریخي اثارو څېړنه د هغه اثر نه چې د هېواد لرغوني تاریخ ته وقف شوی دی او «پښتون، افغان، افغانستان» نومېږي، پیلوم. دا کتاب د لرغوني افغانستان د تاریخ یوه لنډه سروې ده چې موخه یې د افغانستان په لرغوني تاریخ کې د پښتنو څرک پیدا کول دي. کاکړ د تاریخ لیکنې د علمي میتود له مخې سمه خبره کوي هغه دا چې «د اریانه په تېره د لومړي مهالونو تاریخ کښل گران څه، چې تر ډېره حده ناشونی کار دی. ۵۵ نوموړی اساسي ستونزه دا کي چې د لرغوني اریانا په اړه شواهد لږ او ان د نشت په حال کې دي او دا خو ښکاره ده چې «چېرته شواهد نه وي، هلته تاریخ نه وي.» ۵۶ ځکه د اریانا ویدي دوره او په ځانګړې توګه د پاراداتا یا پیشدادیانو دوره افسانه ییز ماهیت لري.

خو د اریانا اوستایي دوره په نسبي ډول د زردښت د اوستا او د هېرودت د تاریخ د شته والي له امله او بیا د لوی سکندر د یرغلونو وروسته د هغې په اړه تاریخ پوهانو ډېر کتابونه کښلي چې د هغو له برکته دا دوره تر زیاتې اندازې روښانه شوې ده.

دا چې پښتون څه وخت پیدا شوی ښکاره نه ده په خپله د انسان پیدایښت یوه ډېره پېچلې او لانجمنه مسله ده. د دې مسلې په اړه انسانان په دوو ډلو وېشل شوي دي. ځینې وایي چې ټول ژوي او په هغه جمله کې انسان لوی څښتن پیدا کړي دي خو ځینې نور بیا وایي چې ژوند او د انسان پیدایښت د تکاملې عملي پایله ده.

زیات ساینس پوهان د دې نظریې پلوي دي چې: «د کایناتو پیدایښت دیارلس عشاریه اوه میلیارده کاله پخوا د یوه غټ ټکر یا چاودنې (The Big Bang)» ۵۷ پایله وه. د مخکې کره چې زموږ د لمړیز نظام یوه سیاره ده د دغې غټې چاودنې په پایله کې منځ ته راغلې او لومړی د اور د کرې په څېر وه. د مخکې دا کره ورو ورو یخېدله او په پای کې دوو لاملونو د ژوند په منځ ته راتلو کې ډېر مهم رول ولوباوه. لومړې دا چې د مخکې د کرې پر چاپېر د اتموسفیر تشکیلېدل او بل د مخکې د کرې پر مخ د اوبو منځ ته راتګ و.

پوهان د انسان د پیدایښت لومړی څانګو د هغه مهال د انسانانو د هېوکو د موندنې او سپړنې (تحلیل) پر بنسټ افریقا بولي. «له دغو انسانانو نه ځینو یې اټکل سل زره کاله

د مخه سویل- لوېديځې اسیا ته او بیا له دغو سیمو نه د اسیا- اروپا پراخو تودو سیمو ته مهاجرت وکړ. ۵۸

دا هم مالومه نه ده چې انساني نژادونه څه وخت منځ ته راغلي او څرګند شول. انسانان په څلورو توکمیزو یا نژادي ډلو ویشل شوي دي چې سپین پوټي، زېر پوټي، تور پوټي او سور پوټي دي. دا توکمیزې ډلې په نسبي توګه د ثابتو پیدایښتي ځانګړتیاوو: لکه رنګ، وېښته، مخ او بدني جسامت له مخې یو د بل نه توپیر لري. اوس د DNA د کتنو په برکت د نژادو توپیر په کره توګه کیږي. سپین پوټي هم په دوو ځانګړو وېشل کېږي چې یوه یې سامي او بله یې اریایان دي. خو څرنګه چې پښتانه په اصل کې اریایان دي نو له دې کبله به د اریایانو او د هغوی د ټاټوبي په اړه لنډه یادونه وکړم.

اریایان او د دوی ټاټوبی

اریایان د سپین توکم یوه څانګه ده چې د هندو- اروپایي خلکو نیکونه دي. د اریایانو د ټاټوبي په اړه پوهان یوه خوله نه دي. ځینې پوهان لکه احمدعلي کهزاد، عبدالحی حبیبي، ماکس میولر، ظفر کاکا خیل، دوست شینواری او نور د اریایانو ټاټوبی د اکسوس او سردريا تر منځ سیمه بولی خو ځینې نور بیا د اروپا بېلې بېلې سیمې لکه جرمني، سکندونیا او د مدیترانې سیمې د اریایانو لومړی ټاټوبی ګڼي. ګوردن چایلد وایي چې د اریایانو لومړی ټاټوبی به «سوویلي روسیه یا سکندونیا» ۵۹ نه یو وي. خو دی د سوویلي روسیې د ګڼې [فرضي] شونتیا پیاوړې ویني. پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ وایي چې «دغه نظریه په دې هم قوي ده، چې له سوېلي روسیې نه د اریایانو لومړی لېږد څرګند دی.» ۶۰ دی زیاتوي چې «دغه سیمه د اروپا- اسیا هغه پراخه برخه ده چې د هنګري له ختیځو ځنګلونو نه د مانچوریا تر شنو ورشوګانو او د سایبریا د جنوبي څنډو نه د تبت تر لوړو سطحو پورې د نړۍ دریمه برخه ځمکه په غېږ کې نیسي او منځنۍ اسیا یې زری جوړوي.» ۶۱ د اریایانو دا لومړی لېږد د دې سیمې نه څلور زره کاله د مخه اټکل شوی دی.

د اریایانو دا لومړی لېږد پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ داسې بیانوي: «دغه خلک د خپل لېږد په بهیر کې چې پېړۍ پېړۍ یې نیولې په دوو برخو ووېشل شول ... لوېدیځه برخه [یې] ... د تور سمندرګي له شمال نه د بالقان او باسفورس په لار وړې اسیا (Minor Asia) یا نننۍ ترکیې ته ننوتل او د هغې له ځای خلکو سره له ګډېدلو نه وروسته پرې لاس بري شوه او د هیتایټ (Hittite) په نامه سلطنت یې جوړ کړ.

د هندو- ایراني په نامه د اریایانو بله ډله د کسپین د سمندرګي په غاړه د ختیځ خوا ته

تاو شوه او بيا دوه برخې شوه. يوه برخه يې له قفقاز نه واوښته د فرات په لور لاړه او هلته له ځايي خلکو هوريانو (Hurrians) سره ميشته شوه او وروسته يې د ميتاني (Mittani) په نوم دولت جوړ کړو. بله برخه يې چې تر هغې بلې نه دېره لويه وه او په هندو- اروپايي څانگې ياده شوه، د ختيځ په لور لاړه، له سردريا او امو نه واوښته په باختر کې ميشته شوه او بيا د پنجشېر او کابل پر سينونو ورښکته شوه.» ۶۲

په سوويلي روسيه کې د اريايانو د عمومي لېږد نه وروسته د سيميريانو (Cimmerians)، ستيانو (Seythians) او سارماتيانو (Sarmatians) واکمنۍ مالومې دي، چې تر زېږدې درېي پېړۍ پورې يو په بل پسې يې کړې دي. ستيانو د سيميريانو واکمنۍ ته د پای ټکی کېښود. ستيان چې له منځنۍ اسيا نه را ولاړ شوي وو، د هېرودت په وينا واکمني يې د دون له سين نه د ډانيوب تر سين پورې جاري وه او په سوويلي روسيه کې يو پياوړی دولت په پښو درولي و، چې درې پېړۍ وپايېده او په پای کې سارماتيانو مات او واکمني يې خپله کړه.

دی دا هم وايي چې د اريايانو د دغې ډلې نه يوه برخه يې چې د سويل په لور تلل د هغو اريايانو د ډلې له لوري د خنډ سره مخامخ شوه چې د دوی نه د مخه هلته تللي او ميشته وو. بيا دوی د لوبديځ په لور لاړل او ننني ايران کې ميشته شول. خو په دوی کې مادانو د نني ايران په شمال لوبديځ کې د مخزېږدې اومې پېړۍ په نيمايي کې د ميډيا په نامه امپراتوري جوړه کړه چې يوه پېړۍ اوږده شوه او پارسا يې هم لاندې کړې وه او مرکز يې ننی همدان و. پارسانو د مخزېږدې شپږمې پېړۍ په نيمايي کې مادانو ته ماته ورکړه او خپله امپراتوري يې جوړه کړه. دوی خپله مينه پارسه، پاچايي تېر يې بازارگادی او پاچايي کورنۍ يې هخامنشي ونوموله او په دې توگه پارسانو د باخترې اريايانو نه ځانونه بېل کړل. سيروس او ځای ناستو يې له مصر نه تر اباسين پورې امپراتوري جوړه کړه، خو لاس لاندې سيمې يې نيمه خپلواکو واليانو (Satraps) اداره کولې.

د اريايانو بله ډله د مخزېږدې نه څلور سوه کاله دمخه له اباسين نه تېره شوه او د هغه ځای اوسېدونکي درای وېديان يې لاندې کړل. دوی خپل هېواد بهاراته ورته ونوموه او په دې توگه دوی هم د پارسا غوندې ځانونه د باخترې اريايانو نه بېل کړل.

د اريايانو نورې ډلې لکه سورماتيان، ساکا، يوچيان او هفتاليان د منځنۍ اسيا په پراخو مخکو کې ميشته وو. اريايان له همدې ځايه نورو سيمو ته خوره شول او سورماتيان لومړی اريايي تېر دی چې اروپا ته تللي دي. خو څرنگه چې پښتانه په اريايانو کې د ساکا د لوی تېر سره د قوم والی او هم د ژبې له کبله نږدې دي او شايد په اصل کې سره

يو وي. نو لازمه کښم چې لږ غوندې د ساکا په اړه وغږېږم.

ساکا لکه چې مو د مخه یادونه وکړه د سپين پوټکو اريايانو لوی ټبر دی چې د هخامنشي امپراتورۍ پر مهال «د لوېديځ کاشغر، ختيځ کسپين او سردريا يا جيحون تر منځ سيمو کې کوچيانې ژوند لاره» ۶۳ اريانا ته د سکندر تر راتګ د مخه د ساکا ډېرې خانګې د اريانا په ډېرو سيمو کې خورې وې.

نايسا د کوفن (کابل) او اباسين تر منځ ښار کې اوسېدل. د کاکړ په وينا نياسايان په تاريخي لحاظ همغه نسل و لکه ساکای چې په هغه وخت کې په بدخشان او ګاونډيو سيمو کې اباد وو. د نياسايانو هېواد لږ و ډېر د هېرودت له پکتيک سره سر خوري چې د پکتيانو ياني پښتنو هېواد و.

د ساکا بله لويه سيمه باختر او د هغه چاپېر سيمې وې. په بخدي کې د دهای قوم اوسېده چې د ساکا د لوی ټبر خانګه ده. ساکا د سکندر تر راتګ د مخه په سيستان کې هم اباد وو. په دې ترتيب داسې ښکاري «چې ساکا څلور زره کاله د مخه د اريايانو په لومړي لېږد کې په سغديانه، بکټريا (بخدي)، پامپرونو، سيستان، نای سا، پکتويک، کونړ او سوات کې اباد شوي وو.» ۶۴ د سکندر د راتګ او د اريايانو د دوهم ستر لېږد سره په دې سيمه کې ستر بدلونونه رامنځ ته شول.

ساکا او ستیان بيل ټبرونه وو

کاکړ وايي چې دې موضوع، چې ستیان او ساکا دواړه يو قوم او اريايي دي، د ډېرو پوهانو ليکنې بې ګډې ودې کړې دي. په داسې حال کې چې دوی په واقعيت کې سره بيل قومونه دي او ستیان لا اريايي نه دي. خو دا دواړه قومونه د هېرودت د وخت نه راهيسې يو قوم ګڼل شوي دي په دې چې هغه مهال د پارس خلکو ستیان ساکا بلل. د هېرودت په وينا «ساکا (Sacaе) چې ستیان (Seythian) دي لورې مخروطي ډوله جګې خولې په سر کوي. دوی پرتوګونه اغوندي او ځايي ليندې او چرکې او پر هغو برسېره تېرکي ګرزوي، چې دوی يې ساګاريس (Sagaris) بولي. دوی اميرګايان (Amyrgian) ستیان وو، خو ساکا ورته ويل کېده ځکه چې پارسويان ساکا ته ستیان وايي.» ۶۵

دا چې ستیان او ساکا بيل ټبرونه وو، دوی په بيلو بيلو سيمو کې خوره وو او د ژوند لارې يې سره بيلې وې، د شلمې پېړۍ په پای کې د قبرونو په لوڅېدو سره تثبیت شوي دي. دوو انسان پېژندونکو ګورډن چايلډ او کېمبال دغه واقعيت تثبیت کړی او د لرغوني يونان جغرافيه پوه سټرابو ستیان په اروپا کې په نښه کړي، په داسې حال کې چې د ساکا خلکو لومړنۍ مينه د لوېديځې التای غرونو او د کسپين تر منځ سيمې وې او د دغو دواړو

تېرونو ژوند لارې او کلتور سره توپیر درلود.

د مخه مو یادونه وکړه چې ستیانو د روسیې په سوویل کې د سیمیریانو دولت ړنګ او وروسته اریایي قوم سارماتیانو مات کړل او دوی د لوېدیځ په لور لاړل. کورډن چاپلېد د ارکیالوژي شواهدو له مخې وایي چې ستیان له ختیځ نه بلغاریې، هنګري او ختیځ جرمني ته د یرغلګرو په توګه ننوتل. نامتو جغرافیه پوه سټرابو د لوېدیځې اروپا په راین (Rhine) او بریتانې ته نږدې د ستیانو یادونه کوي. دا به د اتلانتیک سمندر و چې ستیان یې په پای کې پر ځای ودرول، چې څو پېړۍ له منګولیا نه د لوېدیځ په لور د کوچیانو په توګه خوځېدلي او په زیږدې لومړۍ پېړۍ کې یې له خپلو کورنیو سره ځانونه لوېدیځې اروپا ته ورسول او بیا ورک شول.

د چاپلېد په وینا د ستیانو په اړه ژبني شواهد دومره لږ دي چې د هغو له مخې د دوی په اړه هېڅ ډول حکم کېدای نه شي. هنر یې د اریایانو له هنر نه اغېزمن و، خو د ستیانو د مړو د خښولو دودونه د اریایانو او هندوانو نه بیل وو. د مشر په ګور باندې به د هغه مېرمنې او نوکران وژل کېدل او د ویر کوټې چاپېر به اسونه سوري کېدل او نېغ درول کېدل. دغه دودونه د لوړې اسیا په غیر اریایي کوچیانو کې په ټولو دورونو کې د مینیانو (Minns) غوندې لیدل شوي دي. د دغو ځانګړتیاوو له مخې کورډن چاپلې «ستیان د هونانو، تاتارانو او پېشنګزانو (Peschenegs) مخکښان» کښي. او په دې کې هېڅ شک نه کوي. ۶۶ د مړي په سر دغه روایت د هېرودت روایت دی.

کاکړ وایي چې له دې شرحې نه جوته ده، چې ستیان نه یوازې ساکا، بلکه اریایي نه وو، د پښتنو سره په ځم ګاونډ کې هم نه اوسېدل.

ساکا او هخامنشي امپراتوري

کاکړ وایي چې د ساکا اړیکې له هخامنشیانو سره له پیل نه ترخه وو. سیروس غوښتل چې د اراکسیس (Araxes) سیند یا سر دریا (جیحون) د هغه د امپراتورۍ پوله وي. دا د مساکیت ساکا سیمه وه او د هغو واکمني تومیریس (Tomyris) ورته ځواب واستوه چې د دوی د هېواد د لاندې کولو تکل ونه کړي. د هېرودت په وینا سیروس هغې ته د واده وړاندیز وکړ، خو هغه پوهېدله چې دی غواړي په دې پلمه د دوی هېواد لاندې کړي. بیا نو سیروس او تومیریس تر منځ جګړه ونښته او هخامنشیانو ماته وخوړه. همدا چې مساکیتانو دښمن لاندې کړ او ډوډۍ او واین یې وخورل ویده شول. پارسیانو ناڅاپه په پټه پرې ودانګل، ډېر یې ترېنه ووژل او نور یې ترېنه یرغمل کړل، چې په هغو کې د

مساگیتانو قوماندان سپاراگه پایسس (Sparagapises) د واکمنې تومیریس زوی هم و. هغې بیا د سیروس نه د یوه پیغام په ترڅ کې وغوښتل چې «مشوره درکوم چې زوی مې همدا اوس راکړه او زموږ د ملک څخه ووځه. که دغسې ونه کړي د مساگیتانو په خدای کوټي لمر باندې قسم کوم چې ... به درته سبق درکړم.» ۶۷ خو سیروس دا خبره ونه منله او د ملکي زوی چې د پارسیانو سره یرغل و، ځان وواژه. بیا نو تومیریس خپل ټول پوځونه غوندې کړل او په پارسیانو یې برید وکړ. دوی لومړی یو پر بل د غشيو کوزارونه کول، تر څو چې خبره لاس په لاس د چرکیو او نېزو جنګ ته ورسېده. د هېرودت په وینا «د پارسیانو ټول پوځ له منځه لاړ، چې په هغو کې په خپله سیروس هم و، چې له نهه ویشت کلونو واکمنۍ نه وروسته [په مخزېږدي ۵۳۰] له منځه لاړ.» ۶۸ هېرودت دغه جنګ تر نور ډېر سخت کښي او وايي، چې ملکي تومیریس بیا د سیروس جسد ته په خطاب کې وویل، چې «زه ژوندی او سوبمنه یم، خو تا سره له دې هم په چل ول سره له خپل زوی نه په محرومولو سره بریاده کړې یم.» ۶۹

اریانا او ایران:

لرغونی افغانستان چې د ویلسن په وینا د هند او پارس تر منځ پروت و لرغونو یونانیانو د اریانا، په لرغوني پارس کې ایریا یا ایریانا، په سانسکرت کې اریا ورته یا ورشه او په زند کې اریاني ویجو په نوم یادېده. دا کلیمه او همدارنګه د اریا کلیمه چې د هرات د سیمې له پاره کارول شوی د سانسکرت اریا کلیمې نه راوتلې او د لوړ مانا لري. په دې ترتیب د اریانا مانا (لوړ هېواد او محترم (قدرمن) خلک) کیږي.

د اریانا کلیمه د یونیم زرو کلونو په یون کې د اوښتا له دورې (نږدې زر کاله مخزېږدي) تر پنځمې زېږدي پېړۍ پورې دود وه. خو د یونان کلاسیکو لیکوالو د هغې نه یادونه نه ده کړې. اریانا د هغو یونانیانو د لیکوالو او جغرافیه پوهانو او په ځانګړې توګه سترابو له خوا یې یادونه شوې ده، چې د سکندر هم مهاله او یا د ده وروسته را څرګند شوي دي.

د ایران کلیمه پهلوي ده او په اصل کې د اریانا د کلیمې نه اخیستل شوې ده. دا کلیمه په زیات کومان په ساساني دورې کې منځ ته راغلې ده. ایران د ساساني دولت اصلي زری جوړه او چې د عربو په تاریخي او جغرافیایي سرچینو کې د ایرانشهر په بڼه راغلی دی. ساسانیانو هغه مهال چې د کوشانیانو په دوره کې د افغانستان په زیاته برخه واکمن شول افغانستان د کوشانشهر په نوم یادوه. خو د ایران کلیمې په اسلامي دوره کې خپله

سياسي مانا له لاسه ورکړه او پر ځای يې د فارس کليمه دود شوه چې په لرغونو سرچينو کې د يوې اريايي قبيلې پارسوا د نوم نه راوتلی نوم دی. وروسته عربو د فارس له پاره د العجم کليمه وکاروله. د ايران کليمه د زيږدې يوولسمې پېړۍ راهيسې د شاهنامې په ذريعه را ژوندی شوه. خو د فارس اوسني هېواد له پاره هغه نه ده کارول شوې. دا په شلمه پېړۍ کې په ۱۹۳۵ کال کې رضاشاه پهلوي په رسمي توګه د بهرنيانو نه وغوښتل چې د فارس کليمې پر ځای د ايران کليمه وکاروي. په دې توګه د ۱۹۳۵ کال راهيسې زموږ لوېديځ ګاونډی هېواد نوم په رسمي توګه ايران شو.

زرتشت او اوستا اوپه اوستايي دوره کې د پښتنو څرک

د محترم لطيف جان بابي يو نوښتي اثر «زردشت او اوستا» نومېږي چې کاکړ ورباندې ليکنه کړې او په هغې کې يې د زردشت هسکېدنه او تعليمات چې د اوستا په کتاب کې ټول شوي دي د تاريخ په رڼا کې بيان کړي دي تر څو په اوستايي دورې کې د پښتنو څرک ومومي. زموږ لرغونی ټاټوبی اريانا يو بسيا او ښېرازه هېواد و دا ځکه چې د يوې خوا د امو د رود چاپېر مخکې د غنمو په موندلو سره د کرنې وړ شوې چې په پايله کې يې کليوالي او ښاري ژوند منځ ته راغی او د بلې خوا د ګاونډيو هېوادو «د سوداګرو، ګرځندويانو، سوبمنو او کډوالۍ لويه لار ګرځېدلې وه ... بيا په ورېښمېنې لارې (Silk Road) باندې يادې شوې، چې په پای کې يې چين، هند، پارس، او اروپا سره ونښلول». ۷۰ او زموږ د هېواد د شتمنۍ سرچينه يې جوړوله. دغه لاملونه وو چې زموږ په هېواد کې مدنيتونه او دينونه منځ ته راغلل. «اړينه د ويدي مدنيت لومړنۍ ځانګړتياوې او د اوستايي مدنيت اصلي ټاټوبی و.» ۷۱ زموږ په لرغوني هېواد کې د نورو هېوادونو څخه مدنيتونه او دينونه هم خپاره شول. د يونان او هند څخه د کريک او بوديک مدنيتونه راغلل چې «بيا دلته د افغانستان د هنرمندانو په لاس اخته شوی، ترکيب شوی او همدلته يې روزنه شوې وه» ۷۲ او د کريک-بوديک مدنيت وغورځېده چې د دواړو مدنيتونو او هم يې زموږ د هېواد د مدنيت ځانګړتياوې درلودې او بيا د اسلام مدنيت په کې خپور شو.

لومړني انسانان د طبيعي قوتونو په وړاندې ناتوانه او بې وسه وو او د دې وېره او ډار ورسره وو چې د دغو طبيعي پېښو د پېښېدو له امله تباه او زيانمن نه شي. همدارنګه د دوی د پوهې کچه ډېره ټيټه وه او د دغو پېښو د پېښېدو په لاملونو باندې نه پوهېدل. دوی له دې امله د ځان ژغورنه دغو طبيعي قوتونو ته په عبادت کې ليدنه او دغه قوتونه يې خدايان بلل. لکه چې پاس مو يادونه وکړه زموږ په لرغوني هېواد کې هم دينونه منځ ته

راغلل. «په ويدي دوره کې ژغورنه طبيعي قوتونه ته په عبادت کې لټول کېده. په دې ډول هر طبيعي قوې ته په خدای لرلو باندې عقیده عامه وه او د خدایانو شمېر هم ډېر ګڼل کېده.» ۷۳ په اوستايي دوره کې د زردښتي دين بېنسټ ايښودونکی زردښت «په نړۍ کې لمړنی مصلح يا د يو څو هغو مصلحانو څخه دی، چې د لومړي ځل له پاره يې د لوی څښتن د يوتوب عقیده وړاندې کړه او نړۍ يې د بدۍ او نېکۍ د قوتونو د مقابلې دغسې ډګر وګاڼه، چې په هغه کې د نېکۍ رب، اهورا مزدا، د بدۍ په رب اهریمن باندې غلبه کوي. د هغه په عقیده په اهورا مزدا باندې تکیه کول او د هغه دستورونه پرځای کول د انسان د ژغورنې سبب کېږي.» ۷۴

د اوستا په کتاب کې چې په زرګونو څرمنو ليکل شوی و، د زرتښت هسکېدنه او تعليمات په کې راټول شوي و. دا څرمنې په سمرکند او پرسي پوليس کې خوندي وې او د لوی سکندر په وخت کې سوزېدلې يا د منځه تللې دي. د زرتښت تعليمات د هغه د پيروانو په سينو کې د يوه نسل نه بل نسل ته ورل شوي دي. په پای کې د ساسانيانو په وخت کې غوند او تاليف شول. د زرتښت دين هم د ساسانيانو او تر هغه د مخه د هخامنشيانو په وخت کې رسمي دين و.

د اوستا مرکزي موضوعات زردښت او د هغه تعليمات دي. د زردښت د زېږېدو ځای او مهال د مخزېږدې د ۶۰۰ او ۱۰۰۰ کلونو تر منځ اټکل شوی دی. دی د سپيتاماګانو (spitamas) په کورنۍ کې پيدا شوی دی. د اوستا په يوه کتابګوتي يشت (Yasht) کې دی د سپيتاما زرتښت (Spitama- Zarathushtra) په نامه ياد شوی دی:

«چې د هغه په زېږېدو او د هغه په لوېدو سره

اوبو او بوټو خونې وښووله

چې د هغه په زېږېدو او د هغه په لوېدو سره

اوبه او بوټي ډېر شول

چې د هغه په زېږېدو او د هغه په لوېدو سره

هرکلی ووايه

د سپېڅلي واحد ټولو هست شويو

هرکلی دې وي چې زموږ د پاره پيدا شوی

مذهبي لارښود

سپي تاما زرتښت» ۷۵

د زردښت پلار پورا شاسپه ښودل شوی او اسپه کورنۍ ته منسوب و. د زردښت د

زېږېدو ځای کره مالوم نه دی. ویل کېږي چې هغه به د فارس ختیځه خوا کې د بلخ یا باختر کومه سیمه وي. دا چې په اوستا کې د دغې سیمې نومونه په کراتو راغلي دغه اټکل تاییدوي. بله خبره دا ده چې د زردښت دین د اوومې پېړۍ تر نیمایي یانې د اسلام تر خورېدو پورې د پخواني افغانستان یا اریانا او د پارس د خلکو دین و. بلخ ته د زردښت د منسوبېدو بل دلیل دا دی چې اریایان د میلاد نه د مخه د یو او دوه زره کلونو تر منځ په بلخ کې اباد وو چې لرغونو یونانیانو د بکټریا یا باختر په نوم یادوه. همدارنګه د فارس او هند په مذهبي لیکنو کې د سیندونو او ځایونو عمومي یادونې څرګندوي چې افغانستان د دغه ستر لېږد وروستی پړاو چې هلته د اریایانو دغه دوه ډلې سره یو ځای شوې، یوه ډله یې په بلخ یا باختر کې پاتې شوه او بله یې له هندوکش نه واوښته او د هند په هوارو سیمو باندې میشته شوه. په هر حال زردښت په بلخ کې د ویشتاسپه پاچا (king- Vishataspa) دربار ته لار پیدا کړه او دربار یې د پاچا په ګډون په خپل دین واړوه او له هغې وروسته د هغه دین په ټوله اریانا کې خپور شو. خو په پخواني افغانستان کې د زردښتي دین تر څنګه بودايي دین ورو ورو رواج وموند چې د هغه بنسټ ایښودونکی بودا و. د هغه اصلي نوم (سه درتا ګواتما) و او وروسته په بودا باندې یاد شو چې په سانسکرټ کې د «رون شوي» مانا لري. دی د مخزېږدې ۵۲۳ کال په شمالي هند کې په یوې واکمنۍ کورنۍ کې پیدا شوی و. په بامیانو کې دوه غټې مجسمې او د هغو په چاپېر کې څو زره سمڅي د بودیزم څرګندې نښې دي. هندویزم خو د دغه دواړو دینونو نه د مخه هغه مهال چې د اریایانو نه یوه ډله د هند په هوارو جلګو باندې میشته شوه، بشپړ شوی و. د همدغو دینونو او هم په چین کې د کنفیو سیوس د دین او په لوېدیځې اسیا کې د موسویت او عیسویت او وروسته د اسلام دین د هسکېدو له امله ده چې دیني او اخلاقي ارزښتونه د ختیځ د ولسونو د کلتورونو مهم توکي جوړوي او هغه دوی د نړۍ د نورو ولسونو نه توپیروي. اسیا د نړۍ تر ټولو سترو دینونو وچه ده.

د زردښت دین یا که په کره توګه ووايو د هغه فکري او عقیدوي سیستم د لرغونو اریایانو یانې د ویدي دورې د اریایانو له عقیدو نه اغېزمن و، چې پیل یې د څلورو ویداکانو په جمله کې د ریګویدا نه کېږي. د مخه مو یادونه وکړه چې د زردښت تعلیمات د اوستا په کتاب کې ټول شوي دي. همدارنګه اوستا یا زند هغې ژبې ته هم راجع کېږي چې د هغو تعلیمات په کې بیان شوي دي. د اوستا کلیمه په زیات ګومان د وید (vid) د فعل نه اخیستل شوی وي چې مانا یې «پوهېدل» دي. په دې ډول د اوستا مانا پوهه یا عقل کېږي. د وید کلیمه چې د سانسکرټ کلیمه ده او مانا یې «پوهه» هم د وید له کلیمې نه جوړه

شوې ده.

د اوستا ژبه د سانسکرت سره نږدې ده. لومړی یې د لرغونې اریانا او دوهمه یې د لرغوني هند ژبه وه. د اوستا کلیمه د لومړي ځل له پاره په پهلوي ژبه کې د اوستاک- و- زند (Avistak-u- Zand) په بڼه راغلې چې هغه په پارس کې له زردبښت نه پنځلس پېړۍ وروسته منځ ته راغلې ده. زند په پهلوي کې د تفسیر مانا لري. په دې ډول زند د اوستا تفسیر کېږي. اوستا د څلورو وړو توکو ټولګه ده چې نومونه یې یثنا (Yasna)، وِسپرید (Vispered)، یشتونه (Yashts) او ونیدیداد (Vindidad) دي. مهم یې یثنا دي او کاتاکان (Gaths) د هغه لرغونې برخه ده چې د ویدي دورې د لیکنو سره ورته والی لري. کاتاکان د اوستا تر ټولو مهمه برخه ده چې له نورو نه د ژبې، شپې او وزن په لحاظ توپیر لري. د دغې برخې اصلي اهمیت په دې کې دی چې هغه د زردبښت د تعلیماتو، وعظونو او الهامونو ټولګه ده او هغه په عمومي توګه د اهورا مزدا او اهریمن تر منځ جګړه، له دغې جګړې سره د انسان اړیکه او د بدبو په ځواکونو باندې د نېکۍ د ځواکونو له وروستي بري نه غږېږي. یثنا چې کاتاکان د هغه یوه برخه ده د زردبښت د دین بنسټ جوړوي چې هغه د نېکۍ او بدۍ د مقابلې په نامه خلاصه کېږي. زردبښت په یثنا کې وايي «هغه دوه لومړني ارواح چې هغوی خپل ځانونه د غبرګوني په بڼه په عمل کې ونښودل د بدۍ او نېکۍ فکر، قول او عمل دي او د دوی تر منځ عاقلان پوه شول چې نېکۍ به غوره کوي او احمقان به هغسې نه کوي» ۷۶ په دې ډول اخلاقیات د زردبښت د تعلیماتو بنسټ دی. تر زردبښت د مخه د دوو ډولو ارباب النوع اهوراګان او دیوان عبادت رواج درلود. څنګه چې هغه وخت انسان د طبیعت سره نږدې ژوند کاوه هغه د خپل ژوند له پاره د خپل چاپېر په طبیعي قواو باندې ډېره ډډه لکوله. دی زر په دې فکر شو چې ګټه یې په دې کې ده چې هغه پټ قوتونه له ځان نه راضي وساتي چې د طبیعي لوري لارښونه او اداره کوي.

ده فکر وکړ چې لاندې اوبه، مخکې، ونې او فصلونه دي. د پاسه لمر، ستوري، سپوږمۍ او ورېځې دي. دا د اهوراګانو یا نه لیدونکو خاوندانو په قدرت کې دي. له یوه نه یې مننه وکړه چې د ورځې له خوا نړۍ روښانه کوي او تودوي، بل یې ولمانځه چې په فصلونو باندې یې د باران نعمت اوږوي او دی قادر کوي چې ښه حاصلات ټول کړي، او بل ته یې د دعا لاسونه پورته کړل چې ده ته روغتیا ورکوي. په دې ډول انسان سوکه سوکه په لوړو نه لیدونکو ارواحو او د هغوی د ورکړې او بخشش په قدرت باندې عقیدتمن شو. څنګه چې هغوی د ده په فکر په ده باندې ډېرې لوړبېنې کړې ځان یې موظف کړ چې د هغو عبادت وکړي او په جشنونو او ځانګړو ورځو کې د ډوډۍ او پخو

غوښو خيراتونه ور وړاندې کړي.

خو تجربو زر وښودله چې د اهوراگانو قدرت مطلق نه دی. څه وخت چې سختې سيلې پرې راغلې او بلي پرې واورېدلې، څه وخت چې سرو ورېږداوه او تودوښيو وربراوه او هغه وخت چې وبا او طاعون ووهه او توپانونو او زلزلو ټکان ورکړ دی دې پايلې ته ورسېد چې بدکاره ارواح به هلته هم اوسي چې له ښو ارواحو سره مقابله کوي. په دې ډول تخليقي تصور طبيعي نړۍ د يو لړ بدکارو قواو ځای هم وباله چې هغوی د خير رسولو د ملایکو سره تل جگړه کوي. انسان د دغو ملایکو دښمنان د خپل ځان دښمنان هم وبلل. خپل خير يې په دې کې وگاڼه چې په نېکو قواو باندې په ټينگه عقيدتمن وي او له هغو سره د گډو دښمنانو په وړاندې مرسته وکړي. دغه عقیده خپره شوه چې انسان کولی شي د قربانيو په وړاندې کولو او د ځانگړو مراسمو په اجرا کولو سره له ديوانو سره په جگړه کې اهوراگان پياوړي کړي.

ويل کيږي چې زردښت په هغې کليوالي کرونده کړې کورنۍ کې زېږېدلی و چې يوازې يې د اهوراگانو عبادت کاوه. نو د هغه د تعليماتو مرکزي ټکی دا شو چې د اهورا مزدا يا عقلمن خدای د کایناتو يوازينی پيدا کوونکی دی او د دېوانو عبادت د بدی عبادت دی. د هغه په عقیده امېشا- سپيتاگان (Amesha-Spetamas) اوه اسماني موجودات دي چې د اهورا مزدا د استازو په حيث دنده اجرا کوي. د هغو په وړاندې خپله ارواح چې تر ټولو مهم يې انګرا مين يو (Angra main u) دی چې د دوی د استازي په حيث د امېشاسپيتاگانو په وړاندې نېغ ولاړ دی.

د زردښت په عقیده دغه نړۍ د دوی د جگړو ډګر دی چې په هغې کې سپيتا من يو د نيکۍ کارونه کوي او انګري من يو د بدۍ کارونه کوي. خو دا د اهورا مزدا حکم دی چې رښتين توب به په پای کې بريالی کيږي او زړه نړۍ به په اور سره له منځه ځي او نوې نړۍ به د هغې په ځای منځ ته راځي. اهورا مزدا خپل مطلق قدرت له لاسه ورکوي او له سپيتا من يو سره يو گڼل کيږي، په داسې حال کې چې انګري من يو چې د اهریمن استازی دی له هغه سره مخالفت کوي. اهریمن د بدۍ گانو رب د اهورا مزدا يا د نېکۍ خدای سيال او مخالف دی.

د زردښت دين د وحدانيت په لور روان دين دی ځکه چې د هغه په فکر وروسته له هغه چې اهورا مزدا به د خپلو استازو د مجادلې په پايله کې د اهریمن استازي له منځه وړي. په پای کې به په کایناتو کې يوازې يو خدای ياني اهورا مزدا پاتې کيږي او وحدانيت به په دې ډول حقيقي کيږي. کوم هغه اخلاقيات چې زردښت تبليغول د کرونده کړی په

ټولنيز ژوند ولاړ و. د هغو له مخې ښه سړی هغه څوک دی چې د سولې او ښه کاوندیتوب په روحیه سره خپلې رمې پیاوړې او کرښه کوي. دی باید د دېوانو له اطاعت نه سر وغړوي په دې چې هغوی د خبیثه ارواحو سره په ګډه د اهورا مزدا مخالفت کوي او د کرونده کړی ژوند له ګواښ سره مخامخ کوي. دی د کرونده کړي کسب د شیطانت او خیانت له منځه وړونکی او پرځلاف د پرېمانۍ او نېکمرغۍ راوړونکی بولي. دغه فکر په ونډیداد کې داسې بیان شوی دی:

«په رښتیا ده بدمرغه هغه مخکې چې د ډېر وخت د پاره د بند[ز] کړ له خوا شاړې پاتې کېږي او هغه یوه ښه کرونده کړ ته ضرورت لري.

حتی د یوې ښکلې پېغلې په شان

چې تر ډېره وخته یې ماشومه وي

او یوه ښه مېړه ته ضرورت لري

سپي تمار زرتېسته! هر هغه څوک چې مخکې کړي

په کین لاس او په ښي سره

په ښي لاس او په کین سره

هغه ته راوړي هغه په پرېمانۍ سره» ۷۷

دغه فکرونه شاید د زردبښت د وخت او د هېواد د ټولنیز ژوند انعکاس وي چې هغه له پوښتو توب نه کرونده کړي ته د اوښتنې مرحله وه. زردبښت کرونده کړ په ډول ډول ستایلي دي. هغه یې څارو او خواړه پکښې ښوولي چې لږ خوب او ډېر کار کوي، د سباوون په څرک سره له کوره وځي او د تیارو په خوړېدو سره په کور ننوزي، دی ټوله ورځ په مخکې کار کوي او په دې ډول د انسان نېکمرغي ډېروي.

زردبښت په خپلې عقیدې کې بل غټ مقام اور ته قایل شوی دی. اور یې د اهورا مزدا زوی ګڼلې چې هغه مزدینتايي کورونه روڼوي. د زردبښت د پاره د کور نغری د محراب په شان و چې کورنیو یې په چاپېر عبادت کاوه. په دغه دین کې نغری دومره اهمیت لري چې د هغه په څلېدو او هغه ته د قربانۍ په ورکولو سره د کورنیو د تللیو کسانو ارواح حاضرېږي. د دغې عقیدې له مخې کورونو ته د مړو د ارواحونو ورټګ او د کورنیو له خوا د هغوی په نومونو خیراتونه ورکول تر اوسه یو پیاوړی دود دی.

زردبښت شاید لومړی لارښود وي چې د دوه ګوښتوب فکر یې د اخلاقو په بنسټ بیان کړی دی. شونې ده چې د همدغه اخلاقي قوت له امله وي چې دغه عقیده چې د اریانو وای

جاه په خاوره کې د کيانونو په دوره کې د وشتاسپه پاچا په واکمنۍ کې هسکه شوې وه، وروسته د پارس د هخامنشيانو، د يونان او باخترې او ساسانيانو په دورو کې د اوومې پېړۍ تر نيمايي يانې د اسلام تر خورېدو پورې يې د نړۍ د يوې برخې انسانانو په زړونو او دماغونو باندې حاکميت وکړ او د هغوی ژوند يې د خپلو اصولو له مخې تنظيم کړ، په دې چې اخلاقي بنسټ په اصل کې ډېر ټينګ بنسټ وي لکه چې يوه امريکايي متفکره اين رېنډ (Ayn Rand) وايي «د اخلاقياتو قوت د ټولو عقلائي قوتونو په ډله کې تر ټولو ستر قوت دی.» ۷۸ د زردښت دغه دوه گون فکر د بدۍ او نېکۍ په نومونو په ولسي کيسو او روايتونو کې دوام کړی دی.

د دوه گونتوب فکر د څوگونتوب د فکر په پرتله په پای کې نيمګړی فکر دی. په دې چې هم په فکر او هم په واقع کې د ضدينو تر منځ نور فکرونه او نور انتخابونه شته لکه د انقلاب او ضد انقلاب تر منځ اعتدال يا تدریج. د زردښت د اخلاقي دوه گونتوب په اړه بل مهم ټکی دا دی چې اخلاقي مفهومونه مهالونو، ځايونو او کلتورونو ته منسوب وي، خو هغه به په ټولو مهالونو، ځايونو او کلتورونو کې په هم هغه مفهوم وجود ونه لري. د زردښت د بدۍ او نېکۍ مفهومونه په مطلق ډول په هر ځای، هر مهال او هر کلتور کې موجود وي خو د هغه منځپانګه د يوه ځای نه بل ته، د يوه مهال نه بل ته او د يوه کلتور نه بل ته توپیر لري.

زردښت په اصل کې د تاريخ له نظره ډېر مهم دی. اوستا د بخدي دورې اريانا وای جاه د لومړي ځل له پاره د تاريخ رڼا ته سپارلی دی. د ويدي دورې په اړه مالومات د نشت په حال کې دي خو د اوستايي دورې په اړه هم يوناني سرچينو، د فردوسي شاهنامې، عربي او پارسي سرچينې او ميخي خطونه مالومات ورکوي خو دا ټول ډېر لږ، ډېر تيت او دوهم لاس سرچينې دي. يوازې اوستا د کياني دورې په پای کې د وېشتاسپه پاچا په عصر کې د بخدي اريانا وای جاه په اړه تر ټولو سرچينو نه په کراتو زيات مالومات ورکوي. اوستا يوه بې جوړې ځايۍ سرچينه ده او بې جوړې به وی.

که څه هم ايرانيانو او ځينو باندنيو زرتشت او اوستا په ايرانيانو پورې تړی خو تاريخي حقايق دا کار ناسم ګڼي.

کاکړ وايي چې په اوستا کې د ايران او ايرانيانو نومونه نه شته. په هغه خاوره کې چې له ۱۹۳۵ راهيسې د ايران په نامه يادېږي په هغه مهال کې کوم پېژندل شوی سياسي نظم منځ ته نه و راغلی. د کياني دورې نه وروسته د مخزېږدې نه د مخه د اوومې پېړۍ په نيمايي کې د اوسني ايران په شمال ختيځ کې مادانو د ميديا په نامه امپراتوري جوړه کړه

چې يوه پېړۍ اوږده شوه او پارسا يې هم لاندې کړې وه او مرکز يې ننی همدان و. بيا د مخزېږدې نه د مخه په ۵۵۸ کې د سيروس په سروالی سره په پارس کې د هخامنشي واکمني پيل شوه. دغه امپراتوري ورو ورو له اباسين نه تر مصره پورې پراخه شوه، تر څو په ۳۳۰ مخزېږدې کې لوی سکندر له منځه يووړه. هېرودت په خپل تاريخ نومي اثر کې د مخزېږدې پنځمې پېړۍ کې دغه کورنۍ هخامنشي، هېواد يې پارس او اوسېدونکي يې پارسيان ياد کړي، نه ايران او ايرانيان يا ان اريايان. د ايران کليمه چې پهلوي ده او له اريانا څخه راوتلې ده شونې ده د لومړي ځل له پاره د ساسانيانو په دوره کې رامنځ ته شوې وي. د ساسانيانو واکمني په ۲۲۶ زېږدې کې ارتخ شير پاپه کان پيل کړه او په ۶۵۱ زېږدې کې عربانو له منځه يووړه. په اسلامي دوره کې عربانو پارس د العجم په نامه ياد کړ. د ايران کليمه د يولسمې پېړۍ نه وروسته په شاهنامې سره بيا دود شوه. خو دغه کليمه د پارس پر ځای تر نولسمې پېړۍ نه د مخه کارول شوې نه ده. د ايران کليمه د ۱۹۳۵ کال کې د پارس په ځای د دغه ملک رسمي نوم شو. په دغه کال کې رضاشاه پهلوي له باندینيو نه وغوښتل چې د پارس په ځای د ايران کليمه وکاروي.

د زردښت په وخت کې بلخ يا بخدي د کيانانو د واکمنۍ منځی و. اسپه يې واکمنه کورنۍ او اوسېدونکي يې اريايان وو. دوی خپل هېواد د اريانا وای جاه په نامه يادوه. هنري وېلسن په خپل کتاب «لرغوني اريانا» کې د يونان او باخترې پاچايانو د هغو سکو له مخې کښلی چې يوه انکرېز گرځندوی چارلېز ميسن د نولسمې پېړۍ په درېيمې لسيزې کې د خپل سفر په موده کې په افغانستان او بلوچستان کې ټولې کړې وې. تاريخپوه وېلسن د دغو سکو له مخې ثابته کړه چې اريانا د هغه هېواد نوم و چې د پارس او هند تر منځ پروت و. دغه اريانا د يونان او باخترې دورې اريانا وه چې د لوی سکندر د مړينې وروسته منځ ته راغلې وه. د يونان او باخترې دورې د پيل نه د مخه هخامنشي امپراتوري د سکندر په سوبو سره د منځه تللې وه. پارس موجود و خو د برمه لوبدلی و. دا چې د يونان او باخترې قلمرو په دغه مهال کې د اريانا په نامه يادېده څرگندوي چې لږ تر لږه په دغه دوره کې د ويدي دورې اريانا وای جاه يوازې د اريانا په نامه يادېده. ۷۹

د ويدي دورې او بلخ په اړه تاريخپوه احمدعلي کهزاد وايي چې «پکت يا پښت يا بخت يوه رېښه ته گرځي او د اريايانو باخترې تر ټولو پخوانيو ويدي قبيلې دي چې د مهاجرت په مهال دوې برخې شوې او يوه برخه يې په بخدي کې پاتې شوه.» د هغې بلې ډلې د خلکو په اړه بيا ليکي چې «هېرودت د پکتي يا پکتيس يا پکتويس د قوم او د هغوی د اوسېدلو ځای پکتیکا يا پکتيا چې د دغو نومونو په رېښه کې د بخد يا بخدي کليمه ساتل شوې ياده

شوې ده.» د دغو وروستيو په اړه د هېرودت خپل عبارت دا دي: «هلته نور هنديان شته چې د پکتیک (Pactic) خلک گاونډيان دي او دوی د هند په شمال کې اوسېږي.» دی دا هم وايي چې دغه پکتیان د «باختریانو (Bactarian) په شان ژوند کوي.» ورپسې وايي چې «د هنديانو په ډله کې دوی تر ټولو ډېر جنگيالي دي.» ۸۰ د جارج مارکسټرن د اريايي ژبو کارپوه د پښتو په اړه دا نظر چې پښتو ژبه د اوستا له کاتانو نه راوتلې بولي په دې ډول چې د کاتاکانو په سندرو پورې اړه لري، چې د اوستا ډېره پخوانۍ برخه ده، دا پورته خبره توجیه کوي. که څه هم پښتو د اوستا نه پخوا منځ ته راغلې ده.

د ویدي د پکت یا پکتیک او د اوستا د بخدي یا بکتريا تر څنګ بله موضوع دا وه چې د هغه اوسېدونکو ځانله کوم سياسي نظام درلود يا نه؟ شواهد ښيي چې دوی په بخدي کې د اوستا په دوره کې او په ځانګړي ډول د سکندر تر راتګ نه د مخه ځانله سياسي نظام درلود، لکه چې د اريا يا هرات خلکو او د اراکوزيا يا کندهار خلکو سياسي مشران او په زيات کومان واکمني کورنۍ درلودې، خو په دغه مهال کې هغه ټولې د هخامنشي واکمنو تر اغېز لاندې وې.

اريایانو د کياني افسانوي دورې وروسته د بخدي سلطنت جوړ کړو. د بخدي سلطنت تر ټولو مهم سلطنت و. هلته د اسپه کورنۍ واکمنه وه. د بخدي نوميالی واکمنان دلهراسپه، وشتاسپه، کرشاسپه، اروت اسپه، په نومونو یاد شوی دی. د وشتاسپه لوی وزیر د جم اسپه او زرتښت پلار د پوروشاسپه په نومونو پیژندل شوي دي. اسپه په اوبستا کې د اس په مانا کلیمه ده. اسپه چې د اس مونث دی او په همدغه بڼه تر اوسه په پښتو کې ژوندی ده. په دې حساب د اسپه کورنۍ پښتنه او واکمنان یې پښتانه کېږي.» ۸۱ میر غلام محمد غبار، احمدعلي کهزاد، یعقوب حسن خان او عبدالرحمن پژواک لا د مخه دا نظر وړاندې کړی وو چې «... د بکتريا (بخدي) لرغونی هېواد د افغانستان لومړنۍ پاچايي ده. ځکه چې د پښتون کلیمه له بکتريا نه راوتلې ده.» ۸۲ دا چې د افغان او ځینو نورو پښتني نومونه د اس له کلیمې نه راوتلي دي همدغه نظر پیاوړی کوي چې د اسپه کورنۍ پښتنه وه.

ستر سکندر او پښتانه

سکندر د خپل پلار فیلیپ د مړینې وروسته یونان یو موټی کړ او ویې پتيله چې اسیايي یونان د هخامنشي واکمنۍ نه ازاد کړي. ده د لوېدیځ له خوا په هخامنشي امپراتورۍ یرغل وکړ او د یوې وړې نښتې په ترڅ کې پاچايي کورنۍ د سکندر لاسته ورغله، چې هغه په

عزت سره ورسره چلند وکړ. داريوش سکندر ته وړاندېز وکړ چې له لور سره يې واده وکړي او په ولور کې يې له فرات نه تر لوېديځ پورې د امپراتورۍ سيمې ومي، خو سکندر دغه وړاندېز رد کړ. سکندر د فارس امپراتور داريوش ته په څو جگړو کې ماتې ورکړه. سکندر د هخامنشيانو پلازمينې ته اور واچاوه او د اوستا نامتو اثر چې د غوايي په زرگونو څرمنو ليکل شوی و د منځه لاړ او يوازې يوه کوچنۍ برخه يې پاتې شوه. وروسته داريوش چې د سکندر له لاسه يې څو ځله ماتې کړې وه د بخدي والي بېسوس له خوا ووژل شو او په خپله بېسوس خان پاچا اعلان کړ. خو سکندر د هخامنشي فارس د ښکولو وروسته په باختر کې د لويو ستونزو سره مخامخ شو. باختريانو لومړی د بېسوس او د هغه د مړينې وروسته «د پښتون سپتامنز (Spitamenes) په سروالي له ځايي خلکو له دغسې مقاومت سره مخامخ شوی، چې د هخامنشيانو په امپراتوري کې له دغسې ټينگ مقاومت سره مخامخ شوی نه و.» ۸۳ سپتامنز له سکندر سره کلکې جگړې وکړې چې نږدې دوه کاله اوږدې شوې. سکندر په پای کې د خپل هوډ نه، چې د امو د رود اخوا سيمې لاندې کړي، واوښت او هند ته د تګ په فکر کې شو. ده په باختر کې شپږ پوځي چوڼۍ چې د سکندريې پنامه يادېږي جوړې کړې چې وروسته په ښارونو بدلې شوې. ده د باختر د سيمه يز واکمن اوکسيارتز د لور رخشانې سره واده وکړ او وروسته د هغه ځای ناستي سلوکوس نيکاتور د سپتامنز د لور اپامه سره واده وکړ او د کاکړ په وينا وروسته د دوی زوی د لومړي انتيوکوس په نامه پاچا شو. سکندر بيا د هندوکش نه راواوښت او بگرام ته راغی. سکندر د بگرام نه د نني جلال اباد په لوري وخوځېد. د جلال اباد د ښار بنسټ په ۱۵۷۰ کې د مغولو امپراتور جلال الدين اکبر ايښی دی. جلال اباد د خپل موقعيت له مخې يو مهم ښار دی چې د کابل او پېښور تر منځ د سوداګرۍ مرکز دی. جلال اباد د لوی ننګرهار حکومتي مرکز هم و. د امير حبيب الله خان، پاچا امان الله او باچا خان مزارونه هم په جلال اباد کې دي. هلته د سکندر لښکرې دوه برخې شوې چې يوه برخه يې د خيبر د درې له لارې اباسين ته روانه شوه او بله يې د کنړ لاره ونيوله چې په خپله دی هم ورسره مل و. په کنړ، باجوړ او سوات کې د پښتنو د کلک مقاومت سره مخامخ او ټپي هم شو. سکندر بيا د هند په لور لاړ. د اباسين نه واوښت او جيلم ته ورسېد چې بيا يې پوځ د وړاندې تګ نه ډډه وکړه او د بلوچستان له لارې يونان ته د تګ په لاره کې بابل ته ورسېد او هلته د درې دېرشو کالو په عمر مړ شو. په دې توګه سکندر «په خپلو بې جوړو نظامي بريو سره په ټولې مالومې نړۍ کې د لوی سکندر په نامه ياد شو. هغه نه يوازې ټول يونان لاندې کړو، بلکې د هخامنشي پراخه امپراتوري يې [هم] لاندې کړه او...د ده امپراتوري له يونان

نه تر اباسين نه اخوا پورې غخبډلې وه.» ۸۴

سکندر که څه هم په اريانا کې څلور کاله تم شو خو اغېزې يې ژورې او تلپاتې شوې. ډېر غټ ميراث يې د يونان باختري دولت و، چې په مخزېږدې ۲۵۶ کال کې د يودوتس په مشرۍ پيل شو او څه باندې يوه پېړۍ وروسته له منځه لاړ. د يونان باختري دولت په وخت کې به د يونانيانو شمېر زيات وو، چې څه باندې يوه پېړۍ يې واکمني وکړه. سکندر په باختر کې ډېر يونانيان گومارلي وو، چې د باختر دېرش زره ځوان په پوځي چارو کې وروزي. د يونانيانو او ځايي خلکو تر منځ اړيکې تر دې کچې ننې وې چې د نولسمې پېړۍ تاريخپوهانو «... د ټولو لرغونو مدنيتونو ښه توب په باختر کې وليد» يانې چې يونانيانو ځايي خلک «... کټور سياسي او اجتماعي ملکري وگرځول.» ۸۵ په دغې دورې کې د اريانا اقتصاد دومره ډېره وده وکړه، چې اريانا د زرو ښارونو د هېواد په نامه ياد شو. واکمن نيکاتور په ۳۰۰ مخزېږدې کې د آی خانم ښار جوړ کړی و، چې د اتن د ښار په شان د يوې جگې غونډۍ په چاپېر کې حکومتي او شخصي ودانۍ لرلې او يونانيانو له هغه ښار نه واکمني کوله. دغه ښار په ۱۹۶۴ کال کې فرانسوي لرغون پوهانو لوڅ کړ، چې څرک يې پاچا محمد ظاهر ورکړی و. په اريانا کې د يونان د باختري واکمنۍ پر مهال د سپينو زرو سکې دومره ډېرې په چلند کې وې، چې د نولسمې پېړۍ په دريځي لسيزې کې د چارلز ميسن په نامه يوه انکليس گرځندوی ډېرې سکې ترلاسه کړې او بيا پوهاند ولسن د هغو پر بنسټ د لرغوني اريانا په نوم يو مستند اثر وکيښ. ۸۶

په اصل کې سوداگرۍ د اريانا په شتمن کېدلې ستر اغېز درلود. مهمه دا ده چې د اريانا خلکو لږ و ډېر د اتنيانو غونډې هغه فکرونه منل چې ورته معقول ښکارېدل. دوی د انگرېزانو تر لومړي يرغل پورې ښه پراخ نظره وو، تنک نظره نه وو. د نولسمې پېړۍ د ټولو باندنيو گرځندويانو په نظر هغومره چې افغانان ازاد فکره وو، د اسيا بل هېڅ ولس هغسې ازاد فکره نه و.

په افغانستان کې د يونانيانو تلپاتې ميراث شايد نورستانيان وي، چې په عام نظر د سکندر د پوځ نه پاتې دي. دوی د سکندر د پوځ نه پاتې نه دي. ځکه چې سکندر د ۳۲۷ مخزېږدې کال د نومبر نه د بل کال تر فبروري پورې څلور مياشتې په کونړ، باجوړ او اسپه سيو (اوسنيو يوسفزيو) له ډېر سخت مقاومت سره مخامخ او تپي هم شو. هلته چې ده د کلک مقاومت نه وروسته دنکې کلاکانې ونيولې ټول اوسېدونکي يې له تېغ نه تېر کړل. دوی او يوسفزي يو د بل سخت دښمنان شول او د يونانيانو د پوځ د کومې برخې د پاتې کېدو شونتيا يې د منځ نه يوړه. د هغه په اړه اټرونو کې هم د دې يادونه نه شته چې هغه به هلته

خپل سرتيري پرې ايښي وي. خو د نورستانيانو او يونانيانو تر منځ داسې گډې ځانگړتياوې شته چې د هغې له مخې شونې ده ډېر نورستانيان په اصل کې يونانيان وي. دا شايد له دې امله وي چې باختري يونانيان د ساکانو او يوچيانو له لاسه له باختر نه ووتل او په لغمان، باجوړ او بلورستان ته هغه وخت پناه وړې وي. دوی په يولسمه پېړۍ کې د سلطان محمود له خوا تر فشار لاندې ونيول شول، چې مسلمان شي او دوی مسلماني نه غوښته. وروسته دا بلورستان د «کافرستان» په نامه ياد شو. تاريخپوه غلام محمد غبار ليکي: وروسته له دې چې «يونانيان د تل له پاره نسکور شول، په باختر باندې د تخاريانو په هم هغو لومړيو جگړو کې د ماتې له امله يو شمېر مدني باختريان د بلورستان درو ته پناه يوره او د ځای د خلکو سره د گډېدو په حال کې يو شمېر د باختري مدنيت خپل دودونه او خوښونه يې هغوی ته يوړل.» ۸۷

کاکړ وايي چې دغه «مدني باختريان» هماغه يوناني اصله باختريان وو، چې د دين، دود او رواج او د ژوند د شېبې له مخې له گاونډيانو نه بېل او اتنيانو ته ورته وو. دوی هم د يونانيانو غوندې په يو لړ خدايانو معتقد وو، چې امرا يا يمرا په نامه خدای يې تر ټولو مشر و. د اوتاه په نامه يوه روحاني يې مذهبي دودونه پرځای کول. دوی هم ښځينه خدايانې د ديازاني، کروماتي او نيرمالي په نومونو هم درلودې. په دوی کې هم مريټوب دود و. په دواړو کې مريان کسبگر وو. د امير عبدالرحمن په وخت کې چې «کافرستان» ونيول شو، ډېرې لړکينې مجسې ترېنه ټولې شوې، چې په کابل کې ورکې شوې. دوی هم د يونان د کسبي مريانو غوندې د کار پر مهال په څوکۍ يا لړکين کتکي باندې کېناستل. دغه څوکۍ په اصل کې د يونانيانو موندنه وه. په مصر او منځني ختيځ کې له هغې نه گټه نه اخېستل کېده، خو په کافرستان کې له هغه نه کار اخېستل عام و. بله ځانگړتيا چې يوازې په يونان او کافرستان کې يې څرک ليدل شوی، د ټولنې نه د نامطلوبه کسانو شړل وو. په اتن کې هر هغه څوک، چې فکر کېده دولت ته به زيان ورسوي، د شورا په پرېکړې سره به لس کاله تبعيدېده. په کاپرستان کې يو قاتل د قومي شورا (Vrey) له خوا له ټولنې تر هغه شړل کېده، چې ورباندې اېښودل شوې جريمه چې درنده به وه، ادا کړي.

د يونانيانو سره د افغانانو په تېره د پښتنو کلي ټکي هم لږ نه دي. يوه بېلگه يې د ناموس کليمه ده. ناموس افغانانو ته د يو دوديز قانون غوندې ارزښت لري. په يوناني ژبه کې هم «ناموس هم د عرف يا قانون مانا ورکوي». په يونان کې «ناموس اول په عنعنې او وروسته په قانوني ډول تثبیت شو» سوکرات به ويل چې «د ښار د ناموس [قانون] اطاعت وکړئ. دا د ښه عمل کولو لار ده.» ۸۸ څنگه چې پښتو او يوناني دواړه اريايي ژبې دي،

شونې ده چې د ناموس کلیمه د اول نه په دواړو ژبو کې دود شوې وي، لکه چې په پښتو او انګلیسي کې اوس هم ډېرې کلیمې په یو ډول یا نږدې په یو ډول ویلې کېږي: تندر (Thunder)، وله (Willow)، دربول (Drub) او ټبر (Tribe). د سکندر بل میراث د هغه نوم دی، چې په افغانانو کې عام دی.

پارتیا

کهنزاد وايي چې د پکتیانو یوه څانګه د هغو مهاجرینو سره چې د لوېديز خوا ته لاړل د هریرود د هغې خوا نه د خزر تر سواحلو پورې نږدې ځایونه ونيول او د پارتیا په نوم یاد شو. پارتیان د دهلي ساکا د پرنای څانګې خلک دي.

پارتیانو دوه کاله وروسته له هغې چې د یونان- باختري دولت په بلخ کې د یودتس په مشرۍ واک ته رسېدلی و د یونان- باختر په لوېديځ کې د پارت دولت بنسټ د ارساس په سروالی کېښود. «پارتیه د دامغان، شاه رود، جوبین، سبزوار، نیشاپور، طوس، ترشیز له سیمو او د هریرود له حوضې نه جوړه وه.» ۸۹ د میرداتس په پاچايي کې د پارتیا واکمني په امپراتورۍ واوښته چې په اروپا کې د روم د امپراتورۍ سیاله شوه او پنځه پېړۍ یې په پارسانو واک وچلاوه. وروسته د ساساني پاچا اردشېر د پارتیا وروستي پاچا ارته بانوس ته ماتې ورکړه او د پارتیا امپراتوري ته یې د پای ټکی کېښود. اردشېر پارتیا د خراسان په نوم ونوموله تر څو د پارتیا هویت له منځه یوسي. زموږ ځینې افغان وروڼه چې د خراسان نارې وهي ښه به دا وای چې د ایران نه یې د پارتیا د بېرته تر لاسه کولو نارې وهلی او پارسي خراسان یې بېرته پارتیا نومولې وای.

د اریایانو دوهم ستر لېږد

هغه مهال چې د چین دېوال جوړ شو او چینایانو د هغه په مرسته وکولی شول چې د مغولو د یرغل نه ځان وژغوري نو مغولو د لوېديځ په لور یرغل وکړ او د دغه یرغل په پایله کې د دغو ولسونو دوهم ستر لېږد پیل شو. دوه زره دوه سوه کاله د مخه د مغولو د یرغل په پایله کې یوچیان او یفتالیان هم مهاجرت ته اړ شول. نو بیا دغو یوچیانو، یفتالیانو او نورو تر فشار لاندې د ساکا څو څانګې له سغدیاني نه ښکته شوې، باختر یې ونيو او بیا د هغو په فشار له بخدي نه سیستان ته واوښتل او هلته میشته شول. دوی خپله مېنه په ساکستانه او بیا په سیستان یاده کړه چې د ګوندو فارس په مشرۍ یې یوه

امپراتوري جوړ کړه.

«پوهاند فرای د سيستان ساکا د پښتنو لور نيکونه کني او وايي چې د اسلامي پراختيا په برابر کې د زنبيلانو ټينګ مقاومت يو دليل په يقين سره هغه جنګيالي قومي خلک، د افغانانو يا پټانانو نيکونه وو، چې د يرغلګرو سره [د] جنګ له پاره يې مېړونه ورکول.» ۹۰

څلورم څپرکی

کاکړ او د تاريخ په بهير کې د پښتون نومونه

د مخه مو يادونه وکړه چې کاکړ خپل اثر «پښتون، افغان، افغانستان» په دې موخه ليکلی چې په لرغوني تاريخ کې د پښتنو څرک ومومي. دی په دغه کتاب کې د پښتنو او د دوی د تاتوبي په نومونو هم غږیږي. برسرې پر دې هغه پخوا يوه بله ليکنه د «افغانستان و افغانها و تشکيل دولت در هندوستان، فارس و افغانستان» په نامه هم کښلې وه تر څو په تاريخ کې د افغانانو هويت تثبیت کړي.

دغه وروستی لنډه ليکنه دوه څپرکي لري چې لومړی يې د افغانانو او د دوی د تاتوبي نومونه ته، چې د افغانانو د تاريخي پېژاند (هويت) سره اړه لري، او دوهم يې د پنځلسې پېړۍ د دوهمې نيمايي نه را دې خوا ته د افغانانو هغو تشکيلوونکو هغو ته ځانگړی شوی چې دوی د خپل سياسي ژوند او په هندوستان، فارس او افغانستان کې د دولت د تنظيمولو له پاره کړي دي. دا ليکنه دوې موخې لري:

لومړۍ موخه يې دا ده چې د اوسني بحراني حالت نه د تېرو تاريخي تجربو څخه د زده کړې پر مټ څنگه وتلی شو يانې پخوا افغانانو د ملي بحرانونو په مهال او په ځانگړې توگه چې د پردیو د تېريو او يرغلونو په پايله کې منځ ته راغلي وو، چې د هغو له امله د هېواد شته نظم گډ وډ شوی و، څنگه په هېواد کې دولت د سره بيا تنظيمولو.

دوهمه موخه يې دا ده چې په اوسنۍ بحراني وضعه کې د هغو وړانکارو کړيو او شخصيتونو چې د بهرنيو دښمنو کړيو په لمسونه منل شويو تاريخي مفهومونو، چې د افغانانو او افغانستان تاريخي پېژاند (هويت) تمثيل کړی مغشوش کړي، د روښانولو او لارښوونې ته ځانگړې شوې ده. اوس به د کاکړ د پاسو يادو شوو دوو اثارو او هم د پوهاند ډاکټر حبيب الله تږي «پښتانه» له کتاب او د نورو اثارو نه په گټه اخېستلو سره د تاريخ په بهير کې د پښتنو نومونه وړاندې کړي.

پښتون:

د پښتون نوم لکه چې د مخه مو يادونه کړې ده د لومړي ځل له پاره په ويدي سرودونو کې د پکتاس (Pakthas) په نامه ياد شوی دی چې د خپل قوم پاچا ښودل شوی

او بل پاچا يې توريانا ياد شوی دی. پوهاند کاکړ د گرفت د ليکنې له مخې چې د پکتاس پاچا يې توروايانا ښوولی وایي چې د گرفت توروايانا شايد هماغه د ويدي سرودونو توريانا وي.

د پښتون نوم د مخزېږدې نه څه د باندې څلورسوه کاله د مخه د تاريخ پلار هيرودت په خپل «تاريخ» نومي اثر کې د پختويس يا پکتويس او د پښتنو ټاټوبی يې هم همدومره زور دی ده په خپل همدې کتاب کې د پکتیکا يا پکتويک په بڼه ياد کړی دی. لوونتال ليکي: «پختويس پوستينونه اغوستي و او وطني ليندې او تورې يې گرځولې» ۹۱ او بيا د هيرودت په دې عباراتو استناد کوي: «داريو ش دوه تنه د دې خبرې د معلومولو د پاره وگومارل چې اباسين چېرته په سمندر ورگډېږي. دغو دوو تنو خپل کار د کسپتېروس له ښاره او د پکتیکا له هېواده شروع کړ». ۹۲

د پوهاند حبيب الله ټبري په وينا هنري بيلو، هنري لوونتال، اولاف کيرو او جورج کريسن د هيرودت په پورته عباراتو کې د «پکتیکا» او «پختويس» الفاظ په ترتيب سره د نننۍ پښتونخوا او د پښتون د کليمو انډول گڼي.

ارزاني چې د هېواد مل په زيات گومان ديوان يې د اخوند دروېزه د مخزن نه څو کاله وړاندې ليکل شوی دی د پښتون کليمه کارولې ده:

د دې افغاني درونو

ارزاني پښتون حکاک دی ۹۳

همدارنگه دولت لواني هم په خپل ديوان کې پښتون کارولی دی:

تل تر تله وفايي به ځينې مومې

دا پښتو خبره پند که، که پښتون يې ۹۴

د پښتون کليمه د اخوند دروېزه په مخزن الاسلام کې بيا بيا راغلې ده. دروېزه د روښان پير د زوی جلال الدين په اړه ليکي: «دغه لاپه، په خوله کړه چې پادشاه د پښتنو يم!... پښتنو ټولی پرې وکړ... ولی دی هم پښتونخوا لره بلا شه». ۹۵

کاکړ په خپل اثر «پښتون، افغان، افغانستان» کې د پښتنو د اصل په اړه هم اوږدې خبرې لري او ما په خپل اثر «پښتو د تاريخ په بهير کې» د کاکړ نظر هم منعکس کړی او د نورو ليکوالو نظرونه هم راوړل شوي او اوس به يې دلته هم بيان کړم.

د پښتنو اصل

د پښتنو د اصل او نسب په هکله راز راز روایتونه او افسانې شته. پښتانه چا يهود، قبطيان، ارمنيان، تاتاران، هپتاليان، ساکا بللي او ځينو نورو بيا په مغولو، راجپوتانو، برهمنانو، جتانو، يونيانانو، ترکانو، عربانو او نورو سره گډ کړي دي.

د پښتنو په اړه ډېر پخوانی او عمومي روايت چې د يوې افسانې پرته بل څه نه دي دا دی چې پښتانه بني اسرائيل دي. د پوهاند ډاکټر حبيب الله ټري په وينا تر ټولو پخوانی ليکلی سند چې پښتانه په بني اسرائيل پورې تړي د ابو الفضل «اين اکبري» دی چې وايي: «افغانان ځانونه د اسرائيلو اولاده گڼي» ۹۶ ابوالفضل دا هم وايي چې پښتانه په دې باور دي چې د دوی ډېر ليرې نيکه «افغان» نومېده، هغه درې زامن درلودل چې هغه سړين، غرغشت او بتن وو. دی زياتوي چې غلځي، لودي او نيازي د يوه دوديز روايت له مخې د يوې بلې پښې دي.

اځوند دروېزه هم افغانان د مېتر يعقوب اولاده گڼي او وايي چې د اسرائيلو د لوی مشر طالوت د دوو زامنو نه يو افغان نومېده او د همدې افغان اولاده ننني افغانان دي چې د اسرائيلو د خپلو په وخت کې غور ته تللي او هلته ميشته شوي دي. خو څرنګه چې دوی د سلېمان په غره کې اوسېدل نو په عربستان کې سلیماني بلل کېږي.

بل هغه کتاب چې د پښتنو د نسب په اړه روايت يې په اوږده توګه بيان کړی دی د نعمت الله هېروي «تاريخ خان جهاني و مخزن افغاني» دی چې لنډيز يې حبيب الله ټري په لاندې ډول بيانوي: «ملک طالوت د اسرائيلو پاچا و، خو د مخه له خپل مرګ نه يې د سلطنت امور مېتر داود ته وروسپارل. دی خپله وروسته له اوه څلوېښت کاله سلطنت نه په يوه جګړه کې ووژل شو. ملک طالوت دوه ښځې لرلې او د مرګ په وخت کې يې دواړه اميندواړې وې. وروسته له څه مودې نه د دواړو کره زامن وشول. مېتر داود د يوې د زوی نوم برخيا او د بلې ارميا کېښود. کله چې د ارميا کره زوی وشو د هغه نوم يې افغنه کېښود.

وروسته له مېتر داود نه مېتر سلیمان د اسرائيلو پاچا شو. ده د ملک د چارو نظم کار اصف او افغنه ته وسپاره. ... وروسته د مېتر سلیمان له مرګ نه د اسرائيلو ورځ بده شوه. بخت نصر شام ونيو؛ بيت المقدس يې وران کړ او د اصف او افغنه د اولادې دوه د سر سړي عزيز او دانيال يې له خپلو پيروانو سره بنديان کړل. بخت نصر وروسته د اسرائيلو دولس زره مهم خلک ووژل او پاتې يې له اصف او افغنه سره غور، غزني، کابل، فيروز

کوه او د کندهار شاوخوا سيمو ته فرار کړل. د افغانه اولاده په دغو سيمو کې ميشته شوه.

کله چې خالد بن وليد مسلمان شو نو دغو خلکو ته مکتوب ورولېږه ... او د اسلام منلو ته يې وروبلل. کله چې د افغانه اولادې ته د خالد مکتوب ورسېد، يو شمېر مشران يې مديني ته روان شول. په دغو مشرانو کې د بني افغان تر ټولو نه ستر مشر قيص نومېده چې د نسب سلسله يې ملک طالوت او ابراهيم خليل الله ته رسېده. خالد دغه خلک د پيغمبر حضور ته وروستل.

آنحضرت له هر يوه نه د نامه پوښتنه وکړه. د بني افغان مشر ورته وويل چې د ده نوم قيص دی. حضرت پيغمبر ورته وويل: «قيص عبراني نوم دی. څرنګه چې مور عرب يو نو ستا نوم به وروسته له دې عربي او عبدالرشيد وي.»

عبدالرشيد د خالد سره يو ځای په يو شمېر جګړو کې په مېړانه وجنګېد او خالد حضرت پيغمبر ته د هغه د مېړانې په باره کې معلومات ورکړل. حضرت پيغمبر عبدالرشيد ته د بتان لقب ورکړ. بتان چې وروسته پټهان شو، هغه تير ته وايي چې بېړۍ پرې تګه وي. حضرت پيغمبر وروسته عبدالرشيد خپل حضور ته وباله؛ د خير دعا يې ورته وکړه او له خپل يوه صحابي او يو شمېر انصارو سره يې بېرته غور ته ولېږه چې په خلکو کې د اسلام تبليغ وکړي. له قيص عبدالرشيد نه چې په کال ۴۰ هجري کې په اوه اتيا کلنۍ مړ شو، درې زامن پاتې شول. يو سړی، بل بېټی او بل غرغشت.

نعمت الله هروي په پای کې وايي، پرته د کرلانو نه، د نورو ټولو پښتنو اقوامو د نسب سلسله همدغو درې وو تنو ته رسيږي او ټول د همدوی اولاده جوړوي» ۹۷ بيا افضل خان خټک، حافظ رحمت خان او قاضي اعطاءالله خان پښتانه اسراييل بللي دي.

په بهرنيو ليکوالو کې لومړی پوه سر وليم جونز دی چې د پښتنو دوديز روايت ته يې د لوېديز پام واراوه او په يوه لنډه ليکنه کې يې داسې وښوده چې کېدای شي چې پښتانه د يهودو د نسب څخه وي. نوموړي لوېديزووالو ته دا سپارښتنه هم وکړه چې د پښتو ژبې او ادبياتو څېړنې ته کلک پام وکړي. برسېره پر دې دغه ستر پوه په يوه ليکنه کې د لاتين او جرمانیکو ژبو خپلوي د سانسكریت سره ثابته کړه.

د جونز د سپارښتنې له مخې ډېرو لوېديزووالو د پښتو ژبې او ادبياتو څېړنې ته پوره پام وکړ او ډېرو لوېديزو پوهانو هڅې وکړې چې دا ثابته کړي چې پښتانه د نسب له مخې يهودان دي. په دغو ليکوالو کې لومړی سړی الکساندر برنس دی چې د افغان- انگليس د لومړۍ جګړې پر مهال په هغه پاڅون کې ووژل شو چې د کابل خلکو د وزير محمد اکبر

خان په مشرۍ د انگرېزانو پر ضد کړی و. دی په خپل اثر کې چې «د بخارا سفر» نومېږي په کابل کې د افغانانو نه د پوښتنو او گروېږنو پر بنسټ دې پایلې ته رسېدلی چې پښتانه بني اسرائيل دي. برنس په کابل کې د خلکو او ان د امير دوست محمد خان سره په دې اړه غږېدلی او امير هم دا ښودلې چې پښتانه د يهودو د نسله دي. په برنس پسې مور گرافټ د اپريدو په اړه وايي چې دوی ډېرې دنګې ونې لري او څېرې يې کټ مټ د يهودانو دي او چارليز ميسن په خپل سفرليک کې پښتانه بني اسرائيل بللي دي. جورج روز د پښتنو او يهودو د نسب په اړه ځانګړی کتاب چې «افغانان، لس قبيلې او د ختيځ سلطانان» نومېږي وليکه. دی په خپل کتاب کې وايي چې د يهودو لس ورکې شوې قبيلې افغانستان ته تللي او پښتانه د همدغو لسو قبيلو اولاده ده. دی دا هم وايي چې دوی [پښتانه] د فارس سلطانان وو او په کلونو کلونو يې په هند واکمني کړې ده. ۹۸

بل انگرېز چې د پښتنو او يهودو د اصل په اړه يې ليکې کړې دي والټر بيلو دی چې پښتانه اسرائيل گڼي. خو بيلو برسېره پر دې چې هغه دوديز روايت چې پښتانه له اصله اسرائيل گڼي مني ځينې پښتانه په نورو نسبي ډلو پورې لکه برهمنان، راجپوتان، جتان، يونيانان، هفتاليان، ساکان، مغول، ترکان، عربان، ارمنيان او نورو ورګډوي.

جورج راورټي هم د پخواني روايت له مخې پښتانه له دې امله د يهودو د نسله گڼي چې خپله پښتانه خپل ځانونه د يهودانو له نسله بولي او زياتوي چې د پښتنو د يهوديت مسله د سدوزو قبيلو په تاريخ کې چې «تذکرةالملوک» نومېږي په ډېر ښه ډول بيان شوې ده. په پای کې دې پایلې ته رسېدلی «چې افغانان د يهودانو د [لسو] قبيلو بقايا دي.» ۹۹

د تېري په وينا د يهودانو په دايرة المعارف کې هم راغلي دي چې پښتانه د خپل دود له مخې ځانونه يهودان گڼي.

په ځينو اثارو کې بيا پښتانه قبطيان او د فرعونانو له نسل نه گڼل شوي دي. د تېري په وينا ابوالفضل په ايين اکبري کې د دې موضوع يادونه کړې خو هغه يې په خپله بې اساسه گڼلې او يوه خيالي افسانه يې بللې ده.

فرشته بيا دا خبره د يوه بل اثر په حواله په خپل تاريخ کې ياده کړې ده: «ما په «مطلع الانوار» کې چې يوه منلي مولف ليکلی او ما ته د دکن د کانديش په يوه ښارگوټي کې لاس ته راغی، لوستي دي چې افغانان فرعون الاصله قبطيان دي. کله چې موسی پېغمبر هغه کافر (فرعون) ته ماته ورکړه او په سره بحيره کې غرق شو، ډېرو قبطيانو د يهوده دين ومانه. خو نورو يې چې سرتنبه او خودرايه وو، رښتيني دين ونه مانه او له خپل ملکه ولېږدېدل هندوستان ته ولاړل. په نهايت کې د سليمان په غرونو کې ميشته او د افغانانو په نامه ياد

شول». ۱۰۰ ځينو ليکوالو بيا پښتانه د مغولو او ترکو سره گډ کړي دي. د بېلگې په توگه د محمود کټي «تاريخ ال مظفر» کې راغلي چې «افغان او جرما مغولانو د ولايت په شاوخوا کې بغاوت او چور پيل کړی دی». ۱۰۱ خو عبدالرزاق سمرقندي بيا څو څو ځايه افغان او جرميان له ترکانو سره گډ کړی دي. «امير مبارزالدين مظفر په دې فکر چې ښايي اوغان او جرمايي اتراک به د هغه د مظفرانه بيرغ لاندې راټول شي، د بم په لاره ولاړ او د جیرف په دښته کې يې واړول». ۱۰۲ ځينې اروپايان لکه کرونسکي د ارمنيانو په يوه دوديز روايت پسې تللي او افغانان يې د ارمنيانو سره گډ کړی دي. کرونسکي چې په اصل کې پولنډی دی او د ۱۷۲۰ نه تر ۱۷۲۵ پورې په اصفهان کې اوسېده او هلته يې د پښتنو بری او د شاه محمود هوتک په لاس د صفوي دولت نسکورېدل په خپلو سترگو ليدلي او هغه يې ليکلي دي. د مخه مو وليدل چې دا نظريات يوازې د پښتنو په دوديز روايت او په ساده کتنو ولاړ او هېڅ تاريخي او علمي بنسټ نه لري. په دې اړه د نولسمې پېړۍ په پيل کې لوېديځ پېژندونکو د هندو- اروپايي قومونو د تاريخ او ژبو د علمي څېړنو او په هغه جمله کې د پښتنو او پښتو ژبې د علمي څېړنو په پايله کې پورتي روايات او ساده کتنې رد کړې. اوس به په لنډ ډول د تاريخي، د ژبې د اصل او پرتلنې او د وينې د خپلوۍ پر بنسټ د يادو نظرياتو بې بنسټ توب په گوته کړم او دا به ښکاره کړم چې پښتانه د توکم يا نسب له مخې اريايان او پښتو يوه لرغونې اريايي ژبه ده.

۱-د تاريخ له اړخه:

د تاريخ له اړخه به اوس وگورو چې پښتانه په اصل کې اريايان او د اوږدې مودې راهيسې په همدغه وطن کې ژوند کوي.

پښتون د لومړي ځل له پاره په ويدي سرودونو کې د پکتاس (pakthas) په نوم ياد شوی چې د خپل قوم پاچا ښودل شوی او بل پاچا يې تورايانا ياد شوی دی. کاکړ د گرفت د ليکنې له مخې چې د پکتاس پاچا يې تورايانا ښوولی وايي چې د گرفت تورايانا شايد هماغه د ويدي سرودونو ياد شوی تورايانا وي.

په اوستايي دورې کې د يونان نامتو تاريخ پوه هېرودت د نورو اريايي قومونو په لړ کې پکتيس يادوی د کاکړ په وينا نږدې ټول تاريخ پوهان په يوه خوله وايي چې دهېرودتس پکتیان همدغه ننني پښتانه دي.

په اريانا کې د ويدي دورې په تېرونو کې پکتیان هم پاتې شول. احمدعلي کهزاد وايي چې پکتیان د باختر نه د تېرونو د لېږد په مهال دوې برخې شول: يوه څانگه يې د نورو قبيلو

او کورنيو سره د هندوکش سووېل ته ښکته شوه او د سووېل ختيځو سيمو او غرونو کې ميشته شوه چې د پکتيانو د استوگنې په نوم مشهور شو. بله څانگه يې په باختر کې پاتې شوه چې ويدي او اوستايي مدنيت يې د نورو تېرونو غوندې هلته تېر کړ. دوی د کياني افسانوي دورې وروسته د بخدي سلطنت جوړ کړو.

د مخه مو يادونه وکړه چې د بخدي سلطنت تر ټولو مهم سلطنت و. هلته د اسپه کورنۍ واکمنه کورنۍ وه. د بخدي نوميالی واکمنان دلهراسپه، وشتاسپه، کرشاسپه، اروت اسپه، په نومونو ياد شوی دی. د وشتاسپه لوی وزير د جم اسپه او زرتښت پلار د پوروشاسپه په نومونو پېژندل شوي دي. اسپه په اوستا کې د اس په مانا کليمه ده. اسپه چې د اس مونث دی او په همدغه بڼه تر اوسه په پښتو کې ژوندی ده. په دې حساب د اسپه کورنۍ پښتنه او واکمنان يې پښتانه وو. ۱۰۳

کهزاد زياتوي چې د هېرودت د ليکنې له مخې د پکتيانو يوه کوچنۍ څانگه د لوېديځ لور ته مخته تللې او د ارمنستان په لوېديځ کې ميشته شوې چې هلته په خپله د پکتنيس يا پکتوويس په نامه او خپل ټاټوبی يې د پکتیکا په نامه مشهور شو. داسې ښکاري چې د پکتيانو دا کوچنۍ څانگه به په ځايي خلکو کې حل شوې وي. که د پکتيانو د ارمنيانو او کورجيانو سره د ژبې يا نورو نښو په بنسټ کوم ورته والی وي هغه به د دې له امله وي چې پکتيان د دوی په گاونډ کې ميشته وو او بيا په کې حل شوي دي نه دا چې دوی گواکې د يوه نسب نه دي.

هېرودت د پکتیک د هېواد پکتيان څلور ډلې خلک په گوته کوي چې کنداري، سته گيدای، اېه ريتای او دادیکا دي چې د پوهانو په نظر په ترتيب سره کندهاري، خټک، اپريدي او دېکان دي. بېليو، احمدعلي کهزاد، غبار او کاکړ د هېرودت دادیکا د پښتنو څانگه گڼي. کاکړ دا هم وايي چې «دېکان په ټولو ليکنو کې کليوال ياد شوي، ... او ځينې يې پښتو ژبې هم وو او ... په اسلامي دوره کې تاجک شوي» ۱۰۴ دي.

لومړی لوېديځ پوه م. الفنسټون دی چې په خپل بې جوړې کتاب «د کابل سلطنت» کې چې په ۱۸۱۴ کال کې يې ليکلی او نامتو تاريخپوه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په پښتو ژباړلی دی د پښتنو د اصل او نسب په اړه يې د پښتنو هغه دوديز روايت رد کړ چې خپل ځانونه بني اسرائيل گڼي. دی وايي چې د دې روايت لومړی ټکی د سپېڅلي کتاب تورات سره بېخي اړخ نه لگوي او دوهم ټکی يې منطق نه مني ځکه يوازې اوه دېرش پښته شپاړس سوه کاله نه کيږي. الفنسټون دا نظريه هم ردوي چې پښتانه په اصل کې قفقازيان دي. دی وايي «زه د دې له پاره هېڅ دليل نه وينم چې افغانان د غربي قفقازيانو سره وټرم.» ۱۰۵

پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په خپل څېړنيز اثر «پښتون، افغان، افغانستان» کې د هنري پرېستلي په حواله چې «حيات افغاني» يې په انګرېزي ژباړلی وايي: «د ساوول پښت په غلطه له جودا (يهودا) څخه ښودل شوی دی. په داسې حال کې چې د تورات (Old Testament) له مخې هغه د بنجامن ټبر ته منسوب و. د تورات په هېڅ ځای کې د دې ذکر نه شته چې افسانوي اړخيا او ارميا به د ساوول د زوزات څخه وي... نه د ارميا او نه د افغان نوم او يا هغه ته ورته بل نوم د حضرت داود د نومياليو کسانو په ډله کې ليدل کېږي» ۱۰۶

کاکړ دا روايت، چې گواکې خالد بن وليد د قيس په مشري د غور افغانان مدينې ته بللي وي، هم بې بنسټه بولي. دی وايي چې خالد بن وليد دغسې تاريخي شخص و چې کړنې يې په ډېرو کتابونو کې ثبت شوې دي. د دغو کتابونو له مخې خالد بن وليد يهود نه و، بلکې د عربو د قريشو د لوی ټبر د مخزوم د خانکې نه و. نوموړی په ۶۲۵ هجري کال د احد په جنگ کې د پېغمبر (ص) پر ضد جګړه کې برخه اخېستې چې د هغې په پايله کې مسلمانان په زياته اندازه د ده په قوماندنۍ مات شوي وو. خالد بن وليد تر ۶۲۹ هجري کال پورې د پېغمبر (ص) او اسلام مخالف و. په همدې کال ده د عمر بن العاص سره د حضرت محمد (ص) پېغمبري ومنله. بل کال (۶۳۰) مسلمانانو په جنگ سره مکه ونيوله. کاکړ زياتوي چې په دغه حال کې مسلمان خالد ته شونې نه وه چې په دومره لنډې مودې کې افغانان مکې ته حاضر کړي. برسېره پر دې که خالد او ملګري يې يهودان وای، هغوی به ولې له حضرت محمد (ص) سره د مکې په نيولو کې مرسته کړې وای، ځکه چې د ده په امر سره د مدينې يهودان ځپل شوي وو.

جان ملکم هم د فارس په تاريخ کې د پښتنو د اصل او نسب په اړه د دوی خپل دوديز روايت ردوي او ليکي: «هېڅ داسې کومه کتبيبه نه ده پيدا شوې چې دا عقیده تاييد کړي چې پښتانه د يهودانو له نسله څخه دي. او د دوی دا خپل مهم دود په داسې يوه موضوع کې د مسلم حقيقت په حيث نه شي منل کېدلی.» ۱۰۷ بل ستر پوه او ختيځ پېژندونکی ب. ډورن دی چې د پښتنو د تاريخ او ژبې په اړه يې کره او ژورې څېړنې کړې دي. نوموړي د پښتنو دوديز روايتونه ناسم بللي او ليکي: «دا چې د فارسي ژبې مؤرخين پښتانه د يهودو له نسله ګڼي دا پرته له يوې خبرې نه د کوم بل شي ثبوت نه شي کېدای او هغه دا چې دا ليکوالان روايات، پرته له دې چې ماهيت يې معلوم کړي، د خپل دود په اساس، د مسلمو حقايقو په توګه ثبتوي.» ۱۰۸

دغه راز ډورن وايي «دا چې د افغانانو او يهودانو نومونه سره يو شی دي د دې دليل

دا دی چې افغانان مسلمانان دي. د مسلمانانو او يهودانو ډېر نومونه مشترکه تاريخي او قومي منبع لري، دا چې د افغانانو څېرې بېخي يهودانو ته ورته دي دا هم د دې دليل نه شي کېدی چې پښتانه د يهودانو له نسله دي. ډورن د دې خبرې د تاييد دپاره د جان ملکم د عبارت را اخلي چې «که د دوو ولسونو د څېرو سره ورته والی د [دې] دليل کېدای شي چې هغوی دې د عين نسل نه وي، هلته نو بيا کېدی شي چې کشميريان هم د خپلو څېرو له امله د يهودانو له نسله بلل شي، ځکه [چې] يو شمېر غربيان کشميريان هم، کټ مټ يهودانو ته ورته بولي.» ۱۰۹

ډورن وايي چې «پښتانه له کوم بل ملک نه افغانستان ته نه دي تللي، بلکه لکه څنگه چې سر ويليم جونز وايي «د لرغوني پاروپاميزاد (يعني مرکزي افغانستان او شاوخوا سيمو) اصلي او ځايي اوسېدونکي دي.» ۱۱۰ ډورن وايي چې «تاريخ ثابته کړې ده چې د غزنوي سلطان محمود د واکدارۍ په وخت کې او تر هغه نه ډېر پخوا دوی (افغانان) په هغو کلاوو کې اباد وو چې تر اوسه په کې ميشته دي.» ۱۱۱ ډورن دا روايت هم ردوي چې ارمني اغوانان او پښتانه يو شی دی. دوی دوه بېخي سره جلا ولسونه بولي. ډورن د خپلو څېړنو له مخې دې پايلې ته رسي چې پښتانه د هندو- اروپايي د ولسونو د سترې کورنۍ غړي او هم ځانته يو لرغونی ولس دی. په دې ترتيب تاريخي حقايق دا ثابتوي چې پښتانه په اصل کې اريايان او د لرغونو زمانو نه په همدغه وطن کې اوسي.

۲- د ژبو د اصل او پرتله کولو له اړخه

د پښتو ژبې د اصل او د نورو ژبو سره د پرتله کولو له اړخه د علمي څېړنو پايلې په ډاګه کړې چې پښتو د افغانستان لرغونې ژبه او د ژبو په اريايي کهول پورې اړه لري. د پښتو ژبې د اصل او ريښې په اړه د نظرياتو توپير هم ډېر دی. پښتو چا د ديوانو ژبه بللې ده، ځينو سامي، ځينو اريايي او ځينو بيا د اريايي ژبو په بيلو بيلو څانګو پورې تړلې ده.

د «تذکرة الملوك» ليکوال وايي چې «ځينې روايتونه وايي چې افغانانو خپله ژبه له دېوانو نه زده کړه» ۱۱۲

سر ويليم جونز پښتو له سامي ژبو سره ورته بللې ده هنري راورتي هم وايي: «پښتو زما په خيال د سامي ژبو په کورنۍ پورې اړه لري» ۱۱۳

کلا پروټ لومړنی وتلی ختيځ پېژندونکی دی چې دا نظريه يې رد کړه چې پښتو له سامي

ژبو سره تړلې ده. دی لیکي چې «د پښتو او سامي ژبو تر منځ نه په کلیماتو کې اندکترین شباهت شته او نه په گرامري جوړښت کې.» ۱۱۴

م. الفنسټون هم په ۱۸۱۴ کې د ویلیم جونز دا نظریه چې د پښتو او عبري ژبو تر منځ ورته والي شته رد کړه. نوموړي د پښتو دوه سوه اتلس کلیمې د یو شمېر نورو ژبو د انډولو کلیمو سره پر تله کړې خو له دغو کلیمو نه یوې هم له عبراني او یا کلداني سره ډېر لږ ورته والی نه درلود. ۱۱۵

جان مالکم هم الفنسټون ته ورته نظر لري او وايي «چې د عبري او پښتو یا د افغانانو د معاصرې ژبې تر منځ د نږدې والي هېڅ څرک نه لکيږي» ۱۱۶
برنارډ ډورن د خپلو ژورو او علمي څېړونو له مخې دې پایلې ته رسېږي چې پښتو له هېڅ سامي ژبو سره څه اړیکه نه لري.

دې پوهانو نه یوازې دا نظریه چې پښتو ژبه د سامي ژبو د کورنۍ څخه ده په کلکه رد کړه بلکې دا یې هم په ډاګه کړه چې پښتو یوه هندو- اروپایي ژبه ده چې د هندو- اریایي ژبو په ختیځه څانګه پورې اړه لري.

په دغو پوهانو کې بیا هم کلا پروټ لومړی لوېدیځ څېړونکی دی چې دې پایلې ته ورسېد چې «پښتو یې شکه د هندو، جرمانیک ژبو د سترې ډلې یوه څانګه ده.» ۱۱۷ د ژبنيو څېړنو لوی عالم پات هم پښتو په ټینګه د هندو- اروپایي ژبو په لیکه کې ودروله. همدارنګه ډورن پښتو یوه سوچه اریایي ژبه وبلله او وايي چې پښتو د هندو فارسي ژبو په لویه کورنۍ پورې اړه لري. ۱۱۸

خو چې څومره د ژبو پرتلیزې څېړنې د علم بڼه نیوله د ژبو څېړنه هم کره کېدله. د پښتو څېړونکي دې ته هم پوره ځیر شول چې دا جوتنه کړي چې پښتو د اریایي ژبو په کومه څانګه پورې اړه لري.

لومړی لوېدیځ لیکوال رابرت لیچ دی چې د پښتو او سنسکرت د اوازونو د پرتلې وروسته په ټینګار دې پایلې ته ورسېد چې پښتو د سنسکرت بڼه لري. بل پوه رودولف هورنل دی چې د خپلې تاریخي- پرتلیزې څېړنې په پایله کې پښتو د هندو ایراني ژبو له هندي څانګې اړونده وبلله. هورنل برسېره پر دې له ځینو ګاډي ژبو سره د پښتو او نورستاني ژبو سره ځینې ګډې ځانګړنې په کوته کړې او وېي لیکل: «چې مکادي پراکرت او پښتو او کافري ژبې په لرغوني زمانه کې بهي سره نژدې وې او حتی یوه ژبه یې جوړوله.» ۱۱۹

په پښتو کې د هندي اریایي ژبو ځانګړتیاوې دومره جوتې او ښکاره دي چې فرانسوي لوی ختیځ پوه دارمستیر په لومړي سر کې هم پښتو د هندو- ایراني ژبو په هندي څانګې

پورې وتړله. پوهان په دې نظر دي چې پښتو ژبې ته د هندي ژبې زياتې ځانگړتياوې ننوتل د موریا د واکمنۍ اغېز گڼي چې نږدې سل کاله اوږده شوه. برسېره پردې پښتانه د هندوستان سره گاونډي وو او د دوی تر منځ تماسونه هم د دې لامل شو چې د دوی ژبې يو پر بل اغېز وشيندي. دا هم بايد ياده کړو چې زيات شمېر پښتانه هندوستان ته تللي او هلته يې واکمني کړې او دغو پښتنو د روه سره تگ راتگ درلود. دغو ټولو د ژبو اغېزې يو پر بل درلودې.

لومړی پوه چې پښتو يې د هندو- ايراني ژبو له ايراني څانگې پورې وتړله شيلي ډيور دی. ده په خپل اثر «د مقایسوي فيلولوژۍ اجمال» کې وايي چې د افغانستان ژبه ياني پښتو د ايراني ژبو په څانگه پورې اړه لري خو ځانته يې په يوه ځانگړې او نوښتي لاره وده ورکړې ده. ۱۲۰

ماکس ميولر بيا پښتو د ايراني ژبو په ختيځې ډلې پورې وتړله او په دې ترتيب يې له «زند» سره ونښلوله

خو ډاکټر ارنست ترومپ، پوهاند ادلينگ، شيلي ډيور، او نور پښتو د هندي او ايراني ژبو تر منځ يوه خپلواکه او مستقلة ژبه بولي.

خو ډارمستېر په تفصيل سره پښتو او زند سره پرتله کړې او دې پايلې ته ورسېد چې پښتو د زند سره دومره نږدې تړاو لري لکه نوې فارسي يې چې د زړې فارسي سره لري.

د اريايي ژبو نامتو ژبپوه مارگن سټېرن د ډارمستېر نظر په بشپړه توگه مني خو په همدغه ان کې دی پښتو په ختيځو ايراني ژبو کې د ساکانو لرغونې ژبې ته دومره نږدې بولي او وايي چې پښتو په اصل کې د ساکا يوه لهجه ده. د مارگن سټرن په نظر «پښتو يې له دې چې له ساکي ژبې سره وتړله شي بل کېدون نه لري.» ۱۲۱ د نوموړي په اند پښتو په اصل کې د اريايي د هغې شمال ختيځې ژبنۍ ډلې يوه برخه ده، چې د پاميږي ژبې او د سرخ کوتل د ډبرينې ليکنې بخدي ژبې د هغه اوسني تمثيل کوونکي دي. د کاکړ په وينا پښتانه چې د گرنې ډلې په توگه هر وخت له اريايي تېر نه بېل شوي دي ممکن اول په بخدي کې څرگند شوی وي. په هر حال، له پاميږي غرنیو خلکو او له دادیکا سره د دوی په گاونډيتوب کې پوښتنه او شک نه پيدا کېږي. د مخه مو وويل چې په مخزيردې پنځمې پېړۍ کې بخدي د هخامنشيانو د واکمنۍ لاندې و خو پښتو د ژبې په توگه تر هغه د مخه هسکه شوې وه چې تاريخي بېلگې يې دا دي: زرينه او تنۍ. کاکړ وايي چې «که ساکي ژبه پاتې وای په دې اړه به څرگند حکم شوی وای خو د نالوستو او پوونده ژبه نه ده راپاتې. راپاتې کليې يې د گوتو په شمار دي. دوه يې هغه دي، چې اوس هم په پښتو کې هغسې ويل کېږي، چې دوه نيم زره

کاله د مخه په ساکاوو کې ويل کېدلې. زرينه او تنی (Tanais). زرينه (Zarina) د ساکا د کومې څانګې واکمنه يا ملکه وه او هغه په خپلو خلکو دومره کرانه وه، چې له مړينې وروسته يې [وطنوالو] د سرو زرو مجسمه ودروله... تنی د ساکاوو په وخت کې د منځنۍ اسيا د اوسني سردريا نوم و او اوس د افغانستان په پکتيا کې د يوه پښتون ټبر نوم دی. «۱۲۲ دی دا هم وايي چې د امو نوم هم د ساکا د هاما ورکه لنډه بڼه ده.

په دې ترتيب سره پوهانو د نويو څېړنو له مخې ثابته کړه چې پښتو د سامي او عبراني ژبو سره تړاو نه لري بلکې يوه لرغونې اريايي ژبه ده چې د هندو- اريايي ژبو په ختيځه څانګه پورې اړه لري.

۳-د نسب پوهنې له اړخه

د دې اړخه سيانس پوهان د وينو د نمونو د لابراتواري معاینو له مخې د بېلو بېلو قومونو نسبي نږدېوالی ثابتولی شي. د ښه مرغه د پښتنو پخوانی افسانوي روايت د (DNA) لابراتواري معاینو له مخې هم بې بنسټه وخوت. په دې اړه څېړونکي ښاغلي نثار احمد صمد په خپله څېړنيزه ليکنه کې پښتانه اصلاً څوک دي؟ چې د لر او بر سايت کې خپاره شوې ده په دې اړه مهم مالومات راټول کړي دي چې لنډيز يې لوستونکو ته وړاندې کوم:

برتانوي پوهاند تيودر پرفيټ په ۲۰۰۸ او ۲۰۰۹ کلو کې د يو شمېر پښتنو پر (DNA) يو لړ لابراتواري معاینې تر سره کړې خو دا يې ثابته نه کړه چې پښتانه د بني اسراييلو سره د وينې تړاو لري.

همدارنګه په ۲۰۱۰ کال کې د هندوستان د ارثي علومو ماهرې شهنازعلي د مليح اباد په سيمه کې چې هلته ګڼ شمېر اپريدي اوسېږي د زياتو پښتنو د وينو نمونې د اسراييلو د ټکنالوجۍ په انستيتوت کې د کره کتنې او څېړنې لاندې ونيوې چې په پايله کې دا ښکاره شوه چې پښتانه د اسراييلو سره د وينې تړاو نه لري.

په اسراييلو کې د يورشليم د پوهنتون د بشر پېژندنې د څانګې يوې څېړونکې مېرمن شيلوا نييل وايي چې که څه هم پښتانه د روايتي او شفاهي تاريخ له مخې ځانونه په وياړ سره بني اسراييل بولي خو د (DNA) څېړنې د دوی د وينې تړاو د يهوديانو سره نه باوري کوي.

د لکېږو د پوهنتون يو استاد نورس اپريدي هم د پرله پسې زيار سره سره ونه کړای شول چې د وينو د نمونو د څېړنو له مخې د پښتنو تړاو د يهودو سره وښيي.

په دې اړه وروستی لابراتواري کتنې د امریکا د حکومت وارثي شورا له خوا په ۲۰۱۲ کال تر سره شوې. دغه ټیم د افغانستان او پښتونخوا د څو سوو پښتنو د وینې نمونې واخېستې او د یو لړ کره لابراتواري کتنو پایلې د ۲۰۱۲ کال د مارچ په اته ویستمه اعلان کړې او وویل چې ننني پښتانه د پخواني اسرائیلو سره د نسب تړاو نه لري، بلکې اوسني پښتانه د پنځو زرو کلو راهیسې دلته اوسېږي. دا بې هم زیاته کړه چې پښتو ژبه نه سامي ده نه خارجي، بلکې د اریایي څانګې څخه ده چې په هندو- اروپایي کهول پورې اړه لري.

اوس به دا موضوع د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په دغو ټکو پای ته ورسوو: «د دغو واقعیتونو په رڼا کې دغه روایت چې پښتانه په اصل او نسب کې یهود دي، یوازې د ذهن او بد نیت زېږنده کیږي، نه تاریخي واقعیت. اوس که یو څوک سره له دې هم پښتانه د دغه جعلی روایت پر بنسټ بني اسرائیل ګني هغه به په اصل کې د لوستونکو، تاریخ، [ژبپوهنې، نسب پوهنې] او رښتینتوب پروا نه لري.» ۱۲۳

کاکړ او د پښتنو شجره

د پښتنو د شجرې په اړه کاکړ یوه لنډه لیکنه «پښتانه په جامعه کې» نومېږي چې لنډیز یې په لاندې ډول وړاندې کیږي:

کاکړ وايي چې پښتانه د سیې د نورو قومونو غوندې، د زرګونو کلونو تاریخ لري، خو دوی په پخوانیو مهالونو کې د نورو قومونو د لیکوالو له خوا په نامنسجم ډول ثبت شوي دي. دوی په خپله د اسلام نه د مخه دورو په اړه کره او منظمې لیکنې نه لري.

هغه تالیفونه چې پښتانه په نسبي توګه په کې په منظم ډول بیان شوي دي په اسلامي دورې پورې اړه لري لکه د ابوالفضل اکبرنامه، د سلیمان ماکو تاریخ اولیا او پټه خزان، د نعمت الله مخزن افغاني، او وروسته د پښتنو شجرې په حیات افغاني نوې کتاب کې په اوږده ډول بیان شوې دي. خو دغه ټولې لیکنې د دودیزو روایتونو ټولګې دي او په کره تاریخي شواهدو بنا نه دي.

نو له دې کبله د پښتنو شجره لکه د نورو قومونو د شجرو غوندې له اول نه تر پایه پورې په منظم ډول مالومه نه ده. خو پښتانه په پای کې د دغو دودیزو روایتونو له مخې درې نیکونو یانې بېټي، مرغېست او سربن ته رسیږي. خو دا اساسي ډله د پښتنو یوازینی ډله نه ده بلکې نور ډلې پښتانه هم موجود وو.

د پښتنو سترې ډلې چې په لیکنو کې راغلې او خپلونه ترې جوړ شوي تر اوسه پاتې دي، شرخبون، خرشیون، بېټن، مرغېست او کرن دي.

د شرخبون څخه شیراني، ترین، میانه، برېڅ او اورمړ هسک شوي دي. د دغو خېلو دېر نوميالي ترین دي چې په اودال، سپین ترین او تورترین وېشل شوي دي. اودال چې احمدشاه بابا د دراني په نامه یاد کړل په زیرک او پنج پا وېشل کېږي. زیرک یې الکوزي، پوپلزي، اڅکزي او بارکزي دي. سدوزي د پوپلزيو او محمدزي د بارکزو پښې دي چې پاچایان او امیران ور څخه هسک شوي دي چې د هغی دېر نوميالی د اوسني افغانستان بنسټ ایښودونکی احمدشاه ابدالي دی. په پنج پا کې ماکو، خوکیاني، اسحق زي، نورزي او علیزي دي.

د خرشبون نه کاسي، زمند، کند او خاخي یا خاشي دي چې بیا د کاسي نه شینواري، د زمند نه د کاسور قومونه، د کند نه غوري یا غوریاخېل، مهمند، خلیل او ځمکني او له خاخي نه ترکلاني، گیکیاني، یوسفزي او د منډن قومونه هسک شوي دي.

د بېټن له وېش نه ورسپون، کاجن او د بي بي متو اولاد پاتې دی. د بي بي متو یا ماتي قومونو نه سرواني، لودي او غلزي راوتلي دي. په دوی کې لودیان او غلزيان نامتو وختل. لودیانو په څورلسې پېړۍ کې په هندوستان کې امپراتوري جوړه کړه چې وروسته بابر په ۱۵۲۵ کې نسکوره کړه. لودیانو تر هغه وروسته ورو ورو خپله ژبه او قومي عادتونه هېر کړل او تر زیاته بریده د هندوستان په خلکو کې حل شول.

د غلزيانو خېلونه سلېمان خېل، هوتک، توخي، اندر، تره کي، ناصر او خروتي دي. د هوتکو نه میروېس نیکه هسک شوی چې د اتلسې پېړۍ په سر کې یې د پارس د صفوي نیواک نه کندهار وژغوره او په ننني افغانستان کې د ملي خپلواک دولت تاداو کېښود. د مرغښت په لوی وېش کې ماندو، بابي او ډني راځي چې ډني خېلونه کاکړ، ناغر، پاني او داوي دي.

په پای کې د کړن په لوی وېش کې کودې او کاخي راځي. په کودې کې دلازاک، وردک، اورکزي او د منگل قومونه راځي او په کاخي کې اپرېدي، خټک، ځدران، اتمان خېل، خوکیاني، ځاځي او توري راځي. د دوی فرعي وېشونه ډاري، بنوځي او خوستوال دي.

پښتانه اوس د ایران له خراسان یاني مشهد نه د شمالي هندوستان تر هوارو پورې چېرته په گڼ او چېرته په لږ شمېر چېرته سوچه او چېرته په اوبښتي بڼه پراته دي. د دوی د دغو پراخو سیمو په څنډو او ښاري مرکزونو کې تر دې حده د نورو قومونو تر تاثیر لاندې راغلي دي چې ان خپله ژبه او پښتونوالي یې هم لږ و ډېر د یاده ایستلي دي. د دغې سیمې په منځنیو برخو په تېره بیا په ازادو قبایلو کې پښتو او پښتونوالي په قوت سره پاتې دي.

د پښتنو لويه ځانگړتيا پښتو او پښتونوالي ده او بله لويه ځانگړتيا يې تربوري، سيالي او دښمنۍ گانې دي. په دې ډول په دوی کې د پيوستون او هم د بېلتون ځانگړتياوې په قوت سره موجودې دي. که د يوې خوا کله نسب، کله تاريخ، کله ژبه او کله پښتونوالي دوی سره يو کوي او يو پراخ ملت ترې جوړوي، نو د بلې خوا تربوري، سيالي، گوندیماري چې پایلې يې تېرېدونکې يا پرله پسې دښمنۍ او جگړې دي، دوی په ډله يزه توگه سره دښمن گرځوي. د پښتون د نوم، د پښتنو د اصل او شجرې د څېړنې وروسته د پښتنو بل نوم افغان څېړو.

افغان

د افغان کليمه هم پخوانۍ ده خو د پښتون نوم تر افغان ډېر لرغونی دی. پښتانه په خپله هر چېرې ځانونه پښتانه بولي خو زموږ گاونډيانو لکه چې دود دی پښتانه په نورو نومونو ياد کړي دي. په لرغونو زمانو کې د پارس خلکو پښتانه د ابگان (Abgan) او د هند خلکو د اسواکا (Asvaka) يا د اسواغانه (Asvaghana) په نومونو يادول. خو دا چې دا نوم نورو هېوادو ته خپور شو لامل يې دادی چې پښتانه د ليک او لوست ډکړ کې وروسته پاتې و او دوی د نورو ليکوالو له خوا په غير منظم ډول لږ لږ ياد شوي دي. پوهاند کاکړ وايي چې افغان د ويدې دورې نوم دی چې په مهاباراته (Mahabarata) کې د اسواکا (Asvaka) په نوم ياد شوی دی. «دغه اسواکا د کندهارا په سيمه کې وو، ... او دوی په هغو غرو او رغو کې اوسېدل چې په اسلامي دورې کې د سليمان په غرو ياد شوي دي... د سليمان غرونه په واقع کې د کسبي غرونه دي، چې له هندوکش نه د بلوچستان تر پولې پراته دي او اباسين يې ختيځه پوله» ۱۲۴ جوړوي. د کاکړ په وينا اسواکا په دغې سيمې کې د مهاباراته د رامنځ ته کېدلو په وخت کې اوسېدل. مهاباراته چې د هندوانو ستر حماسي اثر دی د ښوو کلو په بهير کې سل شاعرانو کښلی او زر سندرغاړو په قالب کې اچولی تر څو چې د کوپتا واکمنو په دوره کې برهمنانو خپل مذهبي او اخلاقي فکرونه په کې ځای کړل او اوسنۍ بڼه يې ونيوله.

د افغان کليمه د هند لرغوني ستوري پېژندونکي «وراهه مهيرا» په خپل اثر کې چې «برات سنهيتا» نومېږي او د شپږمې زېږدې په لومړيو کې کښلی دی د «اوگانه» په بڼه ياده کړې ده. دی ليکي: «دا لاندې د لکۍ لرونکي ستوري په قلمرو کې شامل دي: غرني سنگرونه، پهلويان، څويتان، هونان، کولان، افغانان... او غير عادل او جاه طلبه خلک.» ۱۲۵

ايچ کرن نوموړی اثر په ۱۸۶۹ کې په انگرېزي ژباړلی او د «اوگانه» کليمه يې د افغان په بڼه ليکلې ده. پوهاند حبيب الله تری وايي چې کرن په دې پوره باور درلود چې د وراهه مېړا د اوگانه کليمه او د افغان نوم کټ مټ سره يو شی دي. جورج گرېسن هم وايي چې د وراهه مېړا د اوگانه کليمه په زبات باور د افغان د کليمې سره يو شان ده.

د ساسانيانو په دوره کې د اوگانه نوم په پرسي پوليس کې د رستم نقش په ډبريني ليکني کې ثبت شوی دی. پوهاند شپرنګلینګ وايي چې د افغان نوم د گوندافر ابګان رازماد (Gondafar Abgan Razmad) له خاص نوم نه راوتلی دی چې د رستم نقش په کتيبه کې د ساساني پاچا اول شاهپور (۲۴۱-۲۷۲ م) په دستور په پارټي، منځني پارسو او يوناني ژبو کښل شوی دی. نوموړی وايي چې «د ابګان (Abgan) او اوګان (Avgan) له پاره زه له اوسني افغان نه پرته بله بڼه کليمه پيدا کولی نه شم.» ۱۲۶

د اوومې زېږدې پېړۍ په لومړۍ نيمايي کې چيني زيارت کوونکی هون خانګ «اوپوکين» يوازې يو ځل ياد کړی او د هغه ځای يې د فلانه (بنو) او غزني تر منځ د بنو شمال-لوېديځ او د غزني سوول-لوېديځ ته ښودلی دی. ۱۲۷

د افغان نوم لږ تر لږه زر کاله پخوا په همدا نننۍ بڼه په حدود العالم کې ياد شوی او بيا اسلامي ليکوالو په پر له پسې ډول ياد کړی دی. وروسته محمد بن عبدالجبار عتي په يمني تاريخ کې د سبکتکين او د هغه د اولاد د وخت د پېښو په ليکنو کې ډېر ځل ياد شوی دی. له دې وروسته د افغان نوم د هغو ټولو ليکوالو له خوا چې د دغې سيمې په اړه يې په پارسو او عربي ليکني کړې دي ياد شوی دی.

ازرقي هېروي د پنځمې هجري پېړۍ د لومړۍ نيمايي شاعر او د سلجوقيانو د کورنۍ ستاينونکی چې د ارسلان محمد سلجوقي د زوی طغانشاه په ستاينه کې ليکلې ده وايي:

زهری گر سوی افغان شوی ای باد شمال

باز گوی زهری پېش ملک صورت حال ۱۲۸

تاريخي شواهد داسې ښيي چې د افغانستان ناپېښتانه اوسېدونکي هم له ډېر پخوا نه دغه ګډ کور ته منسوب او د افغانانو په نامه ياد شوي دي. تری وايي چې ځينې مورخينو لکه محمود کتي، برهان الدين مير خواند، عبدالرازق سمرقندي او نورو په څورلسې او پنځلسې زېږدې پېړيو کې د «افغانستان» ترکان او مغول هم بيا افغاني ترکان او افغاني مغول بللي او هزاره ګان يې په مکرر ډول «افغاني هزاره» په نامه ياد کړي دي. د سيفي هراوي د هرات تاريخنامې له ځينو عباراتو او بيانونو نه داسې ښکاري چې د

څورلسې پېړۍ په اوله نيمايي کې هم د هغه وخت د «افغانستان» غير پښتانه اوسېدونکي «افغانان» بلل شوي دي. د بېلګې په ډول کله چې سيفي د خپل وخت «افغانستان» د پېښو په اړه غږېږي د دغه ملک کردان په څرګنده د افغانانو جز بولي. دی يو ځای د هغه وخت د «افغانستان» د واکمن ملک «شاهنشاه» له خولې ليکي: «... افغانان سخت بې پروا، غله، خوني، فتنه انگيز او مېړني خلک دي، په تېره بيا دا کردان چې زما په خدمت کې دي او هر يو يې له رستم دستان او سام نریمان سره ډغرې وهي او راپرزوي يې...» ۱۲۹

پښتنو ليکوالو هم چې اول يې د افغان نوم نه يادوه وروسته يې په خپلو ليکنو کې يادوه. خان جهان لودي شايد لومړی مشر او ليکوال وي چې د افغان نوم يې ياد کړی دی. د هغه وروسته خوشال خټک د افغان نوم په وياړ سره يادوه.

د افغان په نوم مې وتړله توره

ننگيالی د زمانې خوشال خټک يم

احمدشاه دراني په خپل ليک کې چې عثماني سلطان دريم مصطفى ته يې استولی و د «قوم جليل افغان» يادونه کړې ده. سره له دې د افغان نوم د ودې پر حال کې و. د افغان نوم د همدغې پېړۍ په اوله نيمايي کې په انګريزي ليکنو کې زيات يادېده او افغانان د يوه ملت په توګه او افغانستان د يوه هېواد په توګه نړيوالو ته وپېژندل شو. د افغان- انگليس لومړۍ جګړې د افغان نوم ملي مانا نوره پياوړې کړه. ليډي سيل (Lady Sale) په خپل ژورنال او ليکوال جان کي (John Kaye) په خپل اثر «په افغانستان کې د جنگ تاريخ» د افغان نوم ډېر ياد کړی دی. جان کي د افغان نوم د يوه ملت په توګه ډېر ياد کړی او وايي چې «افغانان يو توپاني او سرکېښه خلک دي، ډېر لږ متمایل دي، چې واک ته تسليم شي او خپل نارضايت په شېل ډول ښيي» ۱۳۰

الفنستون کله چې افغانستان ته د انګريزي پوځ د استولو نه خبر شو، خپل حکومت ته يې څرګنده کړه چې تاسې به د انګريزي پوځ په زور شاه شجاع د افغانستان په تخت کېښوئ خو په دغه خوار ملک کې او د سرکېښه افغانانو په منځ کې به د هغه ساتنه ناهيليتوب راوړي.

د افغان- انگليس په دوهم جنگ سره د افغان نوم په ملي مفهوم سره نور هم خپور او وپېژندل شو «او ان تر دې چې د هندوستان وایسرای هم افغانان د يوه ملت په توګه تعريف کړل». کاکړ وايي چې د نولسې پېړۍ په دوهمه نيمايي کې د افغان نوم هم په ملي

او هم په مذهبي مفهوم د افغانستان د اوسېدونکو معرف وگرځېد او افغان نېشنلېزم واقعي شو.

دلته مهم ټکی دا دی چې نظام او ټولنه د ملي کېدلو او مدني کېدلو په لور روانه وه. د ملي کېدلو دغه یون د امير عبدالرحمن په يوويشت کلنه واکمنۍ کې نور هم پياوړی شو او نوموړي د هېواد بېلو بېلو سيمو ته د خلکو په پرارولو سره د افغان قومونو دوديز کوشنه توب د منځه يووړ او د ملي پېوستون او ملي دولت پياوړي کېدو ته لار هواره شوه. دغه یون د امان الله په واکمنۍ کې ځواکمن شو او د افغانستان ټول خلک د لومړي ليکلي اساسي قانون له مخې افغانان وبلل شول: «هر کسی که در افغانستان سکونت دارد از هر مذهب و فرقه که باشد و هر کار و صنعت و خدمتيکه میکند، تماماً افغان گفته میشوند.» ۱۳۱

وروسته د افغانستان په ټولو اساسي قانونو کې افغانان په دغه حقوقي مفهوم سره ياد شول او ټول د برابرو حقوقو څښتنان وگڼل شول او د اوسني قانون د څلورمې مادې له مخې د افغان کليمه د افغانستان د ملت په هر فرد اطلاق کېږي.

پټان:

د مخه مو يادونه وکړه چې افغانان چې د افغانستان په جوړېدو او پراخوالي کې بنسټيز رول لوبولی په درې نومونو پېښتون، افغان او پټان ياد شوی دی. د پټان نوم په نسبي توګه نوی دی او په اړه يې ځينې روايتونه شته. د فرشته په وينا هغه مهال چې افغانان د غور د غرونو نه وکوچېدل او د هند د بهار ولايت په پټنه کې ميشته شول هندوانو د نوي استوګنځي له امله د پټان په نوم ياد کړل. مورکن سټرن د ژبپوهنې له مخې وايي چې د پټان کليمه د پښتان او پښتانه د کليمو نه راوتلی دی خو کاکړ وايي چې د دې کليمې فيلالوجي تعبير کمزوری ښکاري ځکه چې دا نوم د زېږدې دولسمې پېړۍ د مخه په تاريخي سرچينو کې نه دی ليدل شوی. د پټان نوم په لومړي سر کې په ظاهري توګه هغو افغانانو ته چې د هند د سند د رود په ختيځه برخه کې ميشته و، ورکړ شوی و او وروسته يې هغه افغانان هم په غېږ کې ونيول چې د سليمان غرونو په لمنو کې اوسېدل. بيا انگليسي ليکوالو يوازې د هغو پښتنو له پاره وکاروه چې په هند او هغه ته په ګاونډ کې اوسېدل.

پنځم څپرکي

کاکړ او د تاريخ په بهير کې د پښتنو د ټاټوبي نومونه

اريانا:

افغانستان يو داسې هېواد دی چې د لرغونې زمانې نه انسانان په کې اوسېدل له دې کبله دوی او د دوی مينه او ټاټوبی په څو څو نومو يادېده. د افغانستان پخواني اوسېدونکي په باوري توگه مالوم نه دي خو د ويدي دورې اوسېدونکي يې اريايان دي. دا چې اريايان څه مهال په لرغوني افغانستان کې ميشته شول مالومه نه ده خو د کهزاد په وينا کله چې دوی د هندوکش په دواړو خواوو سيمو کې اوسېدل د ځان له پاره يې د «اريا» نوم غوره کړ او د دوی ټاټوبی د اريانا په نوم يادېده.

د کاکړ په وينا اريانا هېڅ کله ټاکلې پولې نه درلودې. هغه مهال د اريانا اوسېدونکي زياتره پوونده وو او ډېر لږ يې ميشته وو او پولې يې تل بدلېدې. برسېره پردې اريانا له دغسې سيمو نه جوړه وه چې هره يوه يې د يوه هېواد په شان وه. دا واقعيت په اوستايي دورې کې پوره څرگند و. کاکړ ليکي چې: «د زرتشت په قول د نېکې خدای اهورا مزدا شپاړس هېوادونه يا ملکونه (Lands) خلق کړل چې اريانا وايجو (Airyana Vaego) يې تر ټولو ښکلی هېواد و.» ۱۳۲ دی زياتوي چې مهمه دا ده چې دغه هېوادونه سره بيل وو او اهورا مزدا د دې له پاره پيدا کړل چې ښکلې اريانا وايجو د دوی د شر نه په امان وي. د اريانا وايجو ځای هم ناڅرگند دی. کهزاد يې د امو د رود د سرچينې چاپېر سيمه يا د امو او سر دريا پاسنۍ مجرا کې د فرغانې په سيمه کې بولي. خو نامتو انسان پېژندونکی کورډن چايلډ وايي چې د هلمند د موندنو نه ښکاري، چې سيستان به اريانا وايجو وي. ۱۳۳

بخدي يا باختر په ختيځ کې يو مهم هېواد و چې بلخ يا زراسپه يې پلازمېنه وه او

يونانيانو بکتريا او بيا عربانو د ام البلاد (د بنارونو مور) په نوم ياد کړ. بلخ په اوستا کې د لوړو بيرغونو درلودونکي بشکلی بخدي په نوم ياد شوی او هم د اريايي پاچاهانو لومړی مرکز هم ياد شوی دی.

د کاکړ په وينا د اريانا پولې تل د بدلون په حال کې وې او ولايتونه يې د سياسي وضعې له امله لږ او ډېر کېدل. د يونان جغرافيه پوه بطليموس د ليکنې له مخې په دويمې زېږدې پېړۍ کې د اريانا ولايتونه دا وو: مرجيانه (د مرغاب حوزه)، بکتريا (بلخ او بدخشان)، اريا (هرات)، پاراپاميزوس (هزاره جات او کابل تر اباسين پورې)، درانجيانه (سيستان او کندهار)، اراکوزيه (غزني او د کسي غرونه تر اباسين پورې) او جدروزيه يا گېدروزيه (کج او مکران يا بلوچستان). دې ته مو هم بايد پام وي چې دا ولايتونه د اوستايي دورې د شپاړسو هېوادو نه لږ دي. دا هم نه ده څرگنده چې په اريانا کې به داسې نظام يا حکومت و، چې حکم به يې په ټولو ولايتونو چلېده.

ځينې ولايتونه يې لا دومره مهم وو چې په خپل ځواک سره په امپراتورۍ بدل شوو. د بېلګې په توګه درانجيانه (سيستان او کندهار) د ساکا د واکمنۍ پر مهال د ګوندوفارس په مشرۍ په امپراتورۍ واوښت. د غبار په وينا دغه پاچا د سويلي اريانا او په ختيځ کې تر سند او پنجاب پورې واکمن و او مرکز يې د ارغنداب په سيمه کې و او په کابل کې يې د يونان او باختر واکمنۍ ته د پای ټکی کېښود. ۱۳۴

کاکړ وايي چې اريانا په اصل کې يوه جغرافيايي اصطلاح وه، نه سياسي. په زيات ګومان اول اريا د خلکو او بيا اريانا د اريايانو د مينې په مانا دود شوی وي. اريايان چې د هندوکش دواړو خواوو په سيمو کې ميشته شول ځانونه يې د نجيب په مانا اريا وبلل. په دې ډول اريا د ويدي دورې نوم کېږي او دوی به ځکه دا نوم غوره کړی وي، چې ځانونه له تور پوتکو دراويديانو (Dravidians) څخه جلا وښيي چې د شمالي هند په موهنجه دارو او هراپا کې يې مدني او بشري ژوند درلود او چې اريايانو لاندې کړل، د داسيو په سپک نوم يې ياد کړل.

اريانا، اريانا وايجو او اريا درې واړه د اريايانو يا د لرغوني افغانستان د لومړنيو مالومو اوسېدونکو د هېواد په مانا دي. د کاکړ په وينا «داسې ښکاري چې اريانم وايجو او اريا ورته د دوی د هېواد لومړني نومونه وو، چې وروسته (څومره وروسته معلومه نه ده) اريانه شو، په دې ډول چې د وايجو او ورته وروستاري چې د ورشو او ځای په مانا دي، ورو ورو ترک شول او اريانه يې ځای ونيو.» ۱۳۵ کاکړ دا هم وايي چې «اريانا به په اصل کې اريانه وه، چې د وېسيانه په شان د پښتو نوم کېږي ... چې [په کې] د ساکا ډېرې ځانګړې ابادې

وې چې ژبه يې ساکي يا پښتو وه، ... ډېر اوسېدونکي يې ساکا ياني پښتانه يا د هغو وروڼه وو.» ۱۳۶

د اريانا پولې د لومړي ځل له پاره د لرغوني يونان ايراسټينز د مخزېږدي درېي پېړۍ په نيمايي کې ثبت کړي دي. ده په دې اړه خپل مالومات د يونانيانو نه اخېستي او يونانيانو بيا هغه د خايي خلکو نه تر لاسه کړي وو. سټرابو د اريانا پولې په ختيځ کې اباسين، په سوويل کې د هند سمندر، په شمال کې د پاراپاميزاد غرونه چې تر شمالي هند پورې غزبري، پوله جوړوي او په لوېديځ کې يې يوه فرضي کرښه ښوولې چې له کسپين نه تر کرمانيا غزېدلې او په بل ځای کې يې دغسې ليکه ښودلې، چې پارتيان له ميديا نه او کرمان له پارای تکين نه بېلوي. خو د سټرابو نيمگړتيا پوهاند ويلسن سمه کړې او د اپولو ډورس (Apollodorus) په حواله ليکلي چې په اريانا کې د پارس او ماد ځينې برخې او په شمال کې بخدي او سغديانه په کې شامل دي، په داسې حال کې چې بخدي د هغې اصلي برخه جوړوي ۱۳۷

د اريانا دغه پولې دومره پراخې سيمې په غېږ کې نيسي چې يوې کورنۍ يا يوه حکومت نه شوې اداره کولی. په دې توگه دا يو سياسي واحد نه، بلکې يو جغرافيوې اوژبنی واحد دی. کاکړ وايي چې که اريانا سياسي واحد وای، يو ځانگړی نظام به يې درلودای، هم به يې جوړښت مالوم وای او هم به يې اوسېدونکو د باندني يرغل په وړاندې گډ غبرگون ښودلی، خو واقعيت دغسې نه و. د بېلگې په توگه د هند د موريا دولت تر هندوکشه پورې د اريانا ختيځه سيمه د خپلې امپراتورۍ برخه وگرځوله، بې له دې چې د اريايانو د گډ غبرگون سره مخامخ شي. همدارنگه د سيستان ساکي کورنۍ د گوندوفارس په واکمني کې شمالي هند د خپلې واکمنۍ برخه وگرځوله، بې له دې چې دغه بری يې د نورو سيمو په مرسته تر لاسه کړی وي. په دې توگه اريانا د اريايانو د ژوند سيمه وه، نه د يوه حکومت لاندې سيمه. دا واقعيت د اهورا مزدا شپاړس هېوادونه هم په گوته کوي چې هر ځانگړی هېواد يې د خپلو واکمنو له خوا په خپلواک ډول اداره کېده.

د مخه مو يادونه وکړه چې پارسيانو او هندي اريايانو خپلې مينې د اريانا په نوم يادې نه کړې او د ايران نوم چې په شاهنامه کې وار وار ياد شوی دی له هغه نه مطلب اريانا دی. دا په شلمې پېړۍ کې و چې پارس د ايران په نوم ياد شو. دا هم بايد ووايو چې د اهورا مزدا په شپاړسو هېوادونو کې پارس د هېواد په توگه نه دی ياد شوی. له همدې امله به و چې هخامنشيانو د اريانا د نوم د يادولو نه ډډه کوله. وروسته ساسانيانو د پارتيا نوم په خراسان بدل کړ تر څو د پارتيا هویت له منځه يوسي.

خراسان:

د مخه مو يادونه وکړه چې پارتیانو د پارس په يوې برخې پنځه پېړۍ واکمني وکړه. د ساساني واکمنۍ بنسټ ايښودونکي اردشير پارتيا نسکوره کړه او هغه يې خراسان ونوموله، ياني هغه هېواد چې د فارس په ختيځ کې پروت و. پارسيانو د پارتیانو واکمني پردي کښله. بل د دوی تر منځ د عقيدې توپير و. ساکانو د لمر نمانځنه کوله او پارسيان زردشتي وو. د دوی تر منځ بل توپير د خراسان نوم و چې ساسانيانو پارتيا د دې له پاره خراسان ونوموله چې د ساکا هويت له منځه يوسي. د خراسان نوم جغرافيايي مانا لري په داسې حال کې چې پارتيا د ساکا د خلکو هېواد پېژندل شوی و او پارسيانو ورته اشکانيان ويل. برسېره پر دې خراسان خپلواک هېواد نه، بلکې د ساسانيانو تر لاس لاندې و. همدارنگه خراسان ورو ورو پراخ شوی او د بېړيو په بهير کې يې نور ملکونه په غېږ کې نيولي دي. د ساسانيانو په وخت کې د پارتيا پلازمېنه سټېسيفون هم پرېښودل شو او د خراسان والي خپل مرکز زياتره وخت نيشاپور غوره کاوه او د عربو د يرغل په وخت کې د خراسان مرکز د مروه ښار و، چې هغه په ټول ختيځ کې د عربو په ستر منځي بدل شو. خراسان په واقعيت کې هغو سيمو ته ويل کېده چې د پارس په ختيځ کې پراتې وې او د هغه تر لاس لاندې به نه وې. د بېلګې په توګه د ساساني وروستي پاچا يزدگرد په مهال سيستان د ځايي واکمنو زنبيلانو چې په اصل کې ساکا وو، له خوا اداره کېده. کله چې په ۶۴۰ زېږدي کې يزدگرد په نهاوند کې د عربي پوځ نه مات شو د مرستې له پاره سيستان ته لاړ چې زنبيلانو د ده سره د مرستې نه ډډه وکړه او د خراسان منځي مروه ته لاړ او هلته د والي ماهوي سوري له خوا د خسرو نومي ژرنده ګړي په لاس ووژل شو او ساساني واکمني پای ته ورسېده.

د ساسانيانو د واکمنۍ په مهال کې د خراسان ټولې ناڅرګندې وې. دومره ښکاره وه چې پارتيا او مروه د خراسان په نامه يادېدې او مروه د ساسانيانو پوځي مرکز و. کاکړ وايي چې مروه «په زړه پارسو کې د مارګو (Margu) په نامه يادېده، خو د نيشاپور، هرات او بلخ درې لوی ښارونه د مروه تر لاس لاندې نه و. دوه وروستي يې زياتره وخت د يفتاليانو تر لاس لاندې او په دې ډول حتی د ايرانشهر د واکمنۍ نه د باندې و. کله کله د ساسانيانو واکمني په بلخ باندې چلېده، خو د عربيانو د يرغلونو په وخت کې هلته لا هم کوشاني باختري ژبه ليکل کېده، په همدغه وخت کې و، چې فارسي په بلخ کې ننوته» ۱۳۸ کاکړ د فراي د اثر په حواله چې «د پارس طلايي دوره» نوميږي وايي چې په عمومي ډول مالومه نه

ده چې د عربانو د راتګ په وخت کې څومره سيمې د ساسانيانو او څومره د ځايي واکمنو او په ځانګړې توګه د يفتاليانو په لاس کې وې. ۱۳۹ د فرای پورتنی وينا د غبار دا وينا بې باوره کوي چې وايي: «کلمه خراسان و خراسانيان دوره اسلامي از قرون اوليه هجري تا اين اواخر در جای اسم اريانا و ارياناى قدیم و افغانستان و افغان امروز مستعمل و در السنه و اثار مذکور و مسطور بوده است.» ۱۴۰

عربانو د مروې نه د بخارا، سمرقند يا پخوانۍ سغديانې د لاندې کولو په موخه يرغلونه کول او له هر يرغل نه وروسته به بېرته مرو ته ګرځېدل. د خراسان د نومېدې پنځه پېړۍ وروسته په ۷۳۷ زيږدې کې اسد بن عبدالله د سمرقند پاچا غورک د مړينې وروسته خپله پلازمېنه د مرو نه بلخ ته يوه. د دې سره عربانو د نن ورځې افغانستان ټول لاندې نه شو کړای. عربو لا د اومي پېړۍ په پای کې په سيستان کې د زنبيل پاچا له لاسه کلکه ماتې کړې وه چې د مولف کنيدي په نظر په اريانا او په ځانګړې توګه په سيستان کې د عربو سوبو ته يې د پای ټکی کېښود. د دې سره سره عربي قوماندانانو به له بلخ نه کله کله يرغلونه کول. په دغه وخت کې ډېرې سيمې خپلواکې يا نيمه خپلواکې وې، لکه هريوا، تخار، سيستان، زابل او غور. عربانو دغه مهال د امو نه پورته سيمې د ماوراءالنهر په نامه يادولې. خو دا د ځايي کورنيو د واکمنۍ او په ځانګړې توګه د «سفاريانو او غزنويانو په وخت کې و چې په ټول خراسان يا د خراسان په ډېرو برخو کې يوه کورنۍ د واکمنۍ کورنۍ په شان هسکه شوه او لوړ واکمن يې د عباسي خليفه کانو له خوا په رسمي ډول د خراسان والي وپېژندل شول، خو د طاهريانو، صفاريانو، سامانيانو، سلجوقيانو، غزنويانو او غوريانو د حاکميت سيمې سره ډيرې متفاوتې وې او مرو د پخوا په شان اصلي خراسان ګڼل کېده. په هر حال خراسان اوس بېرته د هغه لومړنۍ سيمې يوې وړې برخې طوس او نيشاپور ته ويل کېږي، چې د ايران يو ولايت دی.

افغانستان:

دا مالومه نه ده چې د لومړي ځل له پاره د افغانستان نوم کله او د چا له خوا کارول شوی دی. د افغانستان نوم د افغان او ستان نه جوړ شوی ترکيبي نوم دی چې د افغان هېواد مانا لري. کاکړ وايي چې سيفي هروي شايد لومړی مؤلف وي، چې په خپل اثر (تاريخنامه هرات) کې يې د افغانستان نوم ۳۴ کرته ياد کړی دی. د دې نه دا جوته ښکاري چې افغانستان نوم د پخوا نه شتون درلود او د ده په وخت کې عام و. په دې توګه سيفي د ديارلسې پېړۍ په سر کې ياني د چنگېز خان د تاراګونو په وخت کې د افغانستان نوم

يادوي چې «از حدود خراسان و نواحي جبال ترکستان و شېبورغان تا افغانستان قرب پنجاه هزار مرد از پياده و سوار بهرات آمدند.» ۱۴۱

د کاکړ په وينا مؤلف زمجي اسفزاري هم افغانستان د يوه بيل هېواد په توگه يادوي او وايي چې «کشور هرات با ولايات ان از دريای امو تا شرقي ترين نقطه افغانستان به وی [غياث الدين] داده شود.» ۱۴۲ داسې ښکاري چې د سيفي او اسفزاري دغه افغانستان جلا او خپلواک هېواد و او د ځايي واکمنو له خوا اداره کېده. «د سيفي د اثر نه دا هم ښکاري چې دغه ځايي واکمنان په ټينگو او لوړو حصارونو کې اوسېدل. او د ساچي په نامه حصار يې دغومره لوی و، چې: در انجا هزار مرد افغان جلد مبارز متوطن است و از عهد يزد جرد تا امروز هيچ بادشاه و ملک و حاکم کردن نه نهاده اند. په نورو حصارونو کې ان تر دوه زرو سواره سرتيري هم ځای پر ځای وو.» ۱۴۳ سيفي د افغان دغه ځايي واکمنان واليان بولي. د بېلکې په توگه سندان د سندان ولايت والي، جمال الدين سام افغان د غور والي او همدارنگه د مستونگ والي يادوي.

مستونگ د کوېټې پخوانی نوم و. کوېټه د کلات په گډون د احمدشاه بابا له وخته د امير شيرعلي خان د باچايي تر ۱۸۷۶ کال پورې په افغانستان پورې تړلې سيمه وه. امير شيرعلي خان غوښتل د مکران په څنډه کې کوادر د کراچۍ غونډې بحري بندر وکړوي، خو انگرېزانو کوېټه په ۱۸۷۶ کې په سياسي او نظامي لحاظ بيله کړه.

د افغانستان دغه واليان د چنگېزخان د تاراگونو وروسته هم خپلواک وو، خو په څورلسې پېړۍ کې د کرتانو په وخت کې تابع وگرځول شول. له دغو ځايي واکمنانو نه ميران شاه دومره مهم و چې د سيفي په وينا «ميران شاه اتلس کاله په افغانستان او د هندوستان په پولو کې لښکر کشي کړې وه، څو کلاکانې او حصارونه يې لاسته راوړي او په ناريتوب او مېړانه او په ډېر جوش د جکړې په ورځ د دوو وېشتو نامي سړو سره مقابلې وکړه.» ۱۴۴

د کاکړ په وينا سيفي افغانستان د ختيځ په لور د اباسين تر حده پورې هېواد ښوولې، چې هغه د کسي يا سليمان غرونو سمسورې درې کيرې، چې له کندهار، قلات او غزني نه د ختيځ پورې غزېدلې او پېښور او کوېټه يا مستونگ يې مهم ښارگوټي وو. دا سيمه لږ و ډېر د هېرودت د پکتيک، گندارا او د پښتنو د پښتونخوا او روه سره سمون خوري او پښتانه د لرغوني مهال نه په کې اوسي او کوچيان يې تر اوسه په کې کوچيتوب کوي. دا وخت و چې د پښتنو دغه هېواد د نورو له خوا په نورو نومو لکه «جبال الافغانيه» يا «جبال الافاغنه»، «کشور افغان»، «مرز افغانيان»، «افغان» او روه ياد

شوی دی.

د تېرې په وينا تر هغه ځايه چې ده ته مالومه ده ابوريحان بيروني د اسلامي دورې لومړۍ مؤلف دی چې د «جبال الافغانیه» یادونه کوي. بیروني په خپل نامتو اثر «د هند تاریخ»، کې چې په ۴۲۱ کې لیکل پای ته رسېدلي دي د لرغوني هند د لوېدیځې پولې په غرنۍ سیمه کې افغانان میشته کني او لیکي چې د دوی بیلې بیلې پرکړې د سند تر کاوندېه خپارې دي. ۱۴۵ بیروني وروسته بیا په یوه بل اثر «صیدنه» کې چې د ۱۰۵۰ زیږدي کال په شاوخوا کې لیکل شوی دی دا سیمه دوه واړه د جبال الافغانیه په نامه یادوي:

«یو ځای د اسطوخودوس د توضیح په ضمن کې لیکي چې «بهرتین ډول یې هغه دی چې شې پانې لري ... دا نوع د دهک خوا ته، د هند د خاورې د پرشاور [پېنسور] او د جبال الافغانیه تر منځ شنه کپړي» ۱۴۶ په همدې اثر کې یو بل ځای د زیتون د معرفي په ترڅ کې لیکي: «وحشي زیتون چې جبال الافغانیه کې ... شین کپړي، ورې دانې لري.» ۱۴۷

د تېرې په وينا شيخ ربوه دغه سیمه جبال الافغانه بولي او لیکي چې: «دریم اقلیم د چین له شمال ختیځه ... او له جبال الافغانه او ملتان نه تر سنده پورې امتداد لري.» ۱۴۸

د غزنویانو د دورې ستر قصیده لیکونکی مسعود سعد سلیمان د افغانانو ملک د کښور افغان په نوم یاد کړی دی:

شکسته گشت به تیغ تو لشکر کفار

خراب شد به سپاه تو کشور افغان ۱۴۹

تېری زیاتوي چې د شاهنامې ورک نومي شاعر چې د ژوند وخت یې شپږمه هجري پېړۍ ټاکل شوې ده د افغانانو ملک د مرز افغان په نوم یادوي:

همه مرز افغان به هم برزنم

بدین دژ زکین آتش اندر زنم ۱۵۰

محمد بن محمود بن احمد طوسي په «عجایب المخلوقات» کې لیکي چې: «د افغانانو په حد کې د زغیو ځنګل دی چې په هغه کې داسې یوه ونه ده چې اوږوالی یې اووه لس ارشه دی ... دا د برهمن ونه بلل کېږي او افغانان سجده ورته کوي.» ۱۵۱

ارزقي هروي په خپله قصیده کې چې دطغانشاه په ستاینه کې ویلې ده وایي:

زهري گر سوی افغان شوی ای باد شمال

باز گویی زهري پېش ملک صورت حال

په دې توګه د افغانانو ملک د سوونو کلونو را دې خوا د جبال الافغانیه، کشور افغان، مرز افغان، حد افغانیان او افغان په نامه یاد شوې دی. خو دا نومونه یوازې د افغانانو د مینې په مانا کارېدلي دي نه د سیاسي پولو په مانا.

بابر شاه هم په خپله بابرنامه کې کله چې کابل یادوي، افغانستان د هغه په سوویل کې ښي او حتیڅه پوله یې تر پېښور پورې رسوي، خو له هغه وروسته د اسفزاری نه غیر د افغانستان نوم په نظر نه راځي. کاکړ وايي چې دلیل یې شاید دا وي، چې د مغولي هند په هسکېدو سره د هغه وخت افغانستان په هند کې ونيول شو. د هند د مغولي واکمنۍ نه د دې سیمې د ازادۍ له پاره پښتنو د روښان پیر، د هغه زامنو او لمسیانو په مشرۍ کلکې مبارزې وکړې چې نږدې یوه پېړۍ اوږدې شوې. ورپسې خوشال خټک او ایمل خان مومند د روښانیانو غوندې یوسفزي، مومند، اپرېدي او نور قومونه د مغولو په وړاندې جګ کړل چې په پای کې ټول ناکام شول. خو د دوی دا ملي ازادي بېخښونکي غورځنګ د خپلې ناکامۍ سره سره دوې مهې پایلې درلودې. لومړۍ پایله یې دا وه چې اورنگ زب اړ شو چې پښتني قومونو ته کورنۍ ازادي ومني او دوهمه پایله یې دا شوه چې په پښتنو کې د خپلواکۍ شعور غښتلی شو. برسېره پردې په دغه مهال کې د افغانستان لوېدیځه برخه د صفویانو او شمالي برخه د شیباني ازبکانو تر لاس لاندې وې. په دغه مهال کې په وېشل شوي افغانستان کې افغانان د ګډ سیاسي ژوند نه بې برخې وو. دا لامل و چې نه یوازې د افغانستان نوم بلکې د پښتونخوا او روه نومونه هم شاته غورځول شوي وو. دا ستر میروېس نیکه و چې په خپل پاڅه تدبیر او ټینګ هوډ یې د کندهار، فراه، پښین او کوپټي خلک پوره خپلواک کړل.

هنري والټر بیلېو وايي چې په نوي عصر کې د افغانستان نوم ایرانیانو رالیستلی دی. دی وايي کله چې نادر افشار دا سیمه «د فارس په قلمرو کې داخله کړه، لومړی شخص و چې [د دې ساحې] شمالي برخه یې د هغې د اوسېدونکو د اکثریت له امله افغانستان وبلله او جنوبي برخه یې په همدې دلیل د بلوچستان په نامه یاده کړه.» ۱۵۲

بیا ستر احمدشاه بابا د اوسني افغانستان بنسټ ایښودونکي لومړی د امو نه تر اباسینه خپل هېواد د پردیو د ښکېلاک نه وژغوره او وروسته یې د پنجاب، کشمیر، سند، بلوچستان، ډیلي او د فارسي خراسان په لاندې کولو سره د لرغوني افغانستان د نورو سوبمنو غوندې، یوه امپراتوري جوړه کړه. خو د تیمورشاه د واکمنۍ پر مهال د هېواد د خورتیا شرایط برابر شول. د تیمورشاه د مړینې وروسته د هغه زامن، چې د بیلو بیلو میندو نه وو، د واک پر سر په شخړو او ناندريو بوخت شول. د دغو بې اتفاقیو په

پایله کې د احمدشاه بابا غښتلی امپراتوري «د هغه د لمسیانو په وخت کې په اصل کې له دې امله مخ په خوري او بیا په ۱۸۱۸ کې ټوټه ټوټه شوه، چې چلوونکو یې نه شو کولی تر لاس لاندې سیمو نه باج تر لاسه کړي.» ۱۵۳

امیر دوست محمد خان، چې په ۱۸۱۸ کال کې د سدوزو د پربندو وروسته د یوې اوږدې مودې د کورنۍ جگړې په یون کې د محمدزو د واکمنۍ بنسټ کېښود، په ۱۸۲۶ کې د قزلباشانو په مرسته واکمن شو. خو د افغان-انګلیس د لومړۍ جگړې په بهیر کې انګرېزانو ته تسلیم شو او هندوستان ته یې پرار کړو. بیا کله چې په دغه جنګ کې د انګرېزانو ۱۶۵۰۰ پوځ، چې د هغه نه د شپږو نه تر شپږ نیم زره انګرېزي منظم پوځ و، نور یې هندي مستخدمان یا عمله او فعله وه، تباہ شو نو دوی په ۱۸۴۳ کې امیر دوست محمد خان بېرته هېواد ته راستون کړ او خپلواک امیر شو او تر ۱۸۶۳ کال پورې یې ټوټې شوی افغانستان د پېښور پرته یو موټی کړ.

پښتونخوا:

د پښتونخوا نوم هم د پښتون نوم غوندې لرغونی دی. د مخه مو یادونه وکړه چې د تاریخ پلار هیرودت په خپل تاریخ نومي اثر کې د پښتنو ټاټوبی د پکتیکا یا پکتویک په نوم یاد کړی او هنزي بیلو، هنزي لوونتال، اولاف کیرو او جورج کریسن د هیرودت د «پکتیکا» کلیمه د نننۍ پښتونخوا د کلیمې انډول کړي. د ځینو لاملونو له کبله د پښتونخوا نوم کارول ځنډول شوی خو خپله پښتنو زیات وخت په خپلو لیکنو کې د پښتونخوا نوم د افغانانو یا پښتنو د ټاټوبی له پاره کارولی دی.

د اخوند دروېزه په مخزن الاسلام کې ډېر ځله د پښتونخوا کلیمه راغلې ده. دی د روښان پیر د بیان په ترڅ کې د سید علي ترمیزی یادونه کوي اولیکي: «حضرت سید علي ترمیزی و په بهیر کې، پښتونخوا په مثال شپه وه دی ډېوه وه په اندهیر کې. دی نېکخواه د پښتونخوا و ساتندویه په دنیا و.» ۱۵۴

بل ځای د مغولو سره د روښان پیر د زوی د جلال الدین د ډغرو وهلو د بیان په ترڅ کې لیکي چې جلال الدین: «دغه لاپه، په خوله کړه چې پادشاه د پښتنو یم ... پښتنو ټولو پرې وکړ: ولې دی هم پښتونخوا لره بلا شه.» ۱۵۵

د هېواد مل په وینا د احمدشاه بابا د دیوان په هغه قلعي نسخه کې، چې د ښاغلي سلیمي کندهاري سره شته او د احمدشاه بابا د لمسي شاه زمان سدوزي له پاره لیکل شوې وه، په یوه غزل کې هم د پښتونخوا کلیمه راغلې ده:

د ډيلي تخت هېرومه چې را ياد کړم
زما د ښکلي پښتونخوا د غرو سرونه

د احمدشاه بابا د مهال نامتو پوه او شاعر پيرمحمد کاکړ هم د پښتونخوا کليمه په خپل شعر کې راوړې ده:

لکه شعر دی د ده په پښتونخوا کې

بل به کم وي په دا وخت د افغان شعر ۱۵۶

په باندینيو ليکوالو کې ډاکټر ليدن نږدې دوه پېړۍ د مخه په هغه مضمون کې چې د روښان پير په اړه ليکلی د پښتونخوا کليمه کارولې ده: «بايزيد چې د ننګرهار نه روان شو پښتنخا يا د کليمې په خاصه معنا افغانستان ته يې مخه کړه.» ۱۵۷ وروسته لوېديځو ليکوالو د پښتونخوا کليمه زياته کارولې ده او فرانسوي ستر پوه ډارمستېر د پښتنو ولسي سندرې ټولګه، چې په کوزه پښتونخوا کې راټولې کړې او بيا يې د «پښتونخوا هار و بهار» په نامه خپرې کړې.

زموږ د وخت پښتانه له امو نه تر اباسينه او له هراته تر کشميره پورې سيمه د پښتونخوا په نامه يادوي. دوی دا ساحه د لويې پښتونخوا په نوم هم يادوي او په لره او بره پښتونخوا يې وېشلې ده. لره پښتونخوا يې هغه سيمه بللې ده چې له خيبره تر اباسينه پراته ده او بره پښتونخوا يې هغه سيمه بللې ده چې له خيبر نه د امو د سيند تر غاړې پراته ده.

په دې ترتيب پښتونخوا د پښتنو د ملک له پاره کارول شوې او «زموږ د وخت پښتنو د پښتونخوا نوم، عموماً د هغې ساحې په مفهوم استعمال کړی دی چې له امو نه تر اباسينده او له هراته تر کشميره امتداد لري.» ۱۵۸

روه:

يو بل نوم چې د پښتنو د ملک له پاره کارول شوی دی روه دی. د تېري په وينا: «تر ټولو پخوانی تحريري اثر چې ما د روه نوم په کې ليدلی دی هغه تاريخ داودي دی.» عبدالله ليکي: «کله چې سلطان بهلول سلطنت ته ورسېد، له روه نه يې چې د افغانانو ټاټوبی دی، ډېر افغانان راوغوښتل... د فرید نیکه چې ابراهيم نیکه و، له روه نه هندوستان ته راغی.» ۱۵۹ د هند د مغلو د واکمنۍ د مهال ليکوال عباس سرواني په خپل اثر تاريخ شيرشاهي کې روه د افغانانو د ملک په نامه څو ځلې ياده کړې ده او يو ځای د بهلول د هغه فرمان نه

يادونه کوي چې هند ته د پښتنو د رابللو په اړه يې روه ته لېږلی و او ليکي: «کله چې دا فرمان ورورسېد افغانان ... د روه له ټولو برخو نه ډله ډله [هندوستان] ته ... راغلل.» ۱۶۰

خواجه نظام احمد په طبقات اکبري کې هم روه يادوي او ليکي: «کله چې سلطان بهلول قدرت ته ورسېد ډېر زيات شمېر افغانان يې له روه نه چې د افغانانو ملک دی، راوغوښتل...» ۱۶۱

په تاريخ فرشته کې هم ډېر ځلې د روه نوم ياد شوی او يو ځای ليکي: «د سوريانو د کورنۍ يو غړی ... د روه په افغانانو کې ميشت شو.» ۱۶۲

خواجه نعمت الله هروي هم د روه نوم بيا کارولی او کله چې د سلطان شهاب الدين د برياوو د بيان په ترڅ کې ليکي: «درېم وار يې د افغانانو د قبایلو دولس زره ... سواره له خان سره راوستل ... سلطان شهاب الدين دا خلک د روه په غرنۍ سيمه کې ان د ملتان تر سرحده آباد کړل.» ۱۶۳

د پښتو ژبې پخوانيو شاعرانو هم په خپلو شعرونو کې د روه نوم ياد کړی دی چې د کاظم خان شيدا او اشرف خان هجري د شعرونو لاندې بيتونه يې ښې بېلگې دي:

کاظم خان شيدا

په زړه مې گرځي د غرونو څوکې
حملې د بازو د زرکو کوکې
ووايه څه کا د روه نسيمه
گيړا منگولې زيبا مشوکې

اشرف خان هجري

د زړه باز يې تل د روه پر ځمکه گرځي
که هجري په دکن ناست خالي بدن دی

دروه د سيمې په اړه عبدالله په خپل اثر تاريخ داودي کې ليکي: «د روه اوږدوالی له سواد بجور [سوات باجوړ] نه د سيوی تر قصبي پورې چې له بکېر له توابعو نه ده، رسيږي او سور يې له حسن ابدال نه تر کابل او قندهاره پورې دی او هر څه چې پدا منځ کې دي هغه ته روه وايي.» ۱۶۴

د تېري په وينا د نظام الدين په طبقات اکبري، د محمد قاسم په تاريخ فرشته او د

نعمت الله هروي په مخزن افغاني کې هم د روه سيمه د تاريخ داودي ته ورته ياده کړې ده. خو نواب محبت خان پرېښي په رياض المحبت کې روه يو ستر ملک بولي: «د شرق په لور تر کشمير او د غرب په لور تر هېرمند او د دوه نيمو مياشتو مزل دی، امتداد لري؛ د شمال په لور تر کاشغره او د جنوب په لور تر بلوچستانه امتداد لري؛ [دا] د افغانانو هېواد دی او افغانان په کې هست دي.» ۱۶۵ کاکړ همدارنگه په خپل اثر «افغانستان و افغانها و تشكيل دولت در هندوستان، فارس و افغانستان» کې د کافو يا کابل او پوروشاپورا يا پېښور په اړه هم يادونه کړې ده چې لنډيز يې د لاندې وړاندې کيږي.

کابل، کافو:

کابل يو پخوانی نوم دی چې په سانسکرت کې د (کوېها) په نوم ياد شوی، د يونان لرغونو ليکوالو کوفن يا کوفس او کووا ياد کړی، د پارس خلکو او ارستو د خوسپس په نوم بللی او په اوومه مخزېږدې کې شون چونک د کاوفو په نوم ياد کړی دی. د کاکړ په وينا دا نوم لومړی د کابل رود ته ورکړل شوی دی. د وخت په تېرېدو سره د کابل وادی ته د سويلي هندوکش نه د سند تر رود پورې د کابل او کابلستان په نوم يادېده. د کابل ښار هم په دې نوم يادېږي خو ښکاره نه ده چې دا ښار کله او د چا له خوا منځ ته راغلی دی. د کابل وادي درې د کرنې وړ ځمکې لري او د پخوا نه خلک په کې استوگن دي. کابل د اوبو د لارو د موندلې نه وړاندې د هند، چين، منځنۍ اسيا او پارس تر منځ د سوداگرۍ لويه لار وه. په کابل کې لويې واکمنۍ منځ ته راغلې چې لوی کوشانيان او کابل شاهان يې ډېر مشهور دي.

کابل د زېږدې نه څو پېړۍ وړاندې او وروسته په لوېديځ کې تر باميانو او کندهار، په سوويل کې د بولان تر کوتله سيمه وه او په لسو برخو وېشل شوې وه چې کاپيسا يې منځی و او د کابل علاقې، باميان، غزني، ننگرهار، سوات، پېښور، اپوکين، بنو او بولر يې تر لاس لاندې وې. په دې ترتيب کابلستان ټول افغانستان په غېږ کې نيولی و. کابل د الکزاندر کنينکېم د سپړنې له مخې د چيني ليکنو پر بنسټ شايد د يوې د پنځو قبيلو نه د يوې نوم وي. ويل کيږي چې کله دې قبيلې د مخزېږدې دوهمه پېړۍ کې کابل ونيو نو د خپلې قبيلې نوم يې ورباندې کېښود. کاکړ وايي چې دا ليکنه ځکه سمه ښکاري چې د هغې دورې نه د مخه د سکندر د مهال تاريخ پوهانو د کابل نوم نه دی ياد کړی. دوی د ارتوسيپانه د ښار په نوم ياد کړی چې د لوړ ځای مانا لري او دا کليمه د سانسکرت د اردهستانه د ترکيبي نوم سره سره خوري چې همغه مانا لري او د کابل له پاره کارېده. وروسته په دوهمه زېږدې پېړۍ کې

بطلیموس دا ښار د کابورا په نوم یاد کړی چې د پاراپامیزاد منځی و. داسې ښکاري چې ارتوسپانه د سیمې اصلي مرکز و چې د یونانیانو د واکمنۍ نه وروسته یې ځای سکندریې ونيو تر څو وروسته د هندو- ساک شاهزاده گانو بیا ژوندی کړ. دا ښار د اوولسمې پېړۍ نه د مخه چې اویبان د کاپیسا منځی شو پرېښودل شو او دا حالت د چنگېز تر تارکونو پور دوام وکړ تر څو چې اویبان ړنګ او کابل سوکه سوکه د منځي حیثیت وموند او په ځانګړې توګه چې په ۱۷۷۶ کې د درانیانو د امپراتورۍ منځی شو. الفنسټون د نولسمې پېړۍ په پیل کې د کابل د سلطنت په نوم یاد کړ. د دراني امپراتورۍ د ړنګېدو وروسته تر یوه مهاله د کابل امارت په نوم یادېده. د ۱۸۹۳ کال وروسته د هغه نه ډېرې سیمې بیلې شوې او په دې توګه د کابل پراخوالی کم او لږ شو.

پوروشاپورا یا پېښور

د پېښور ښار ډېر لرغونی دی. لرغونی نوم یې پوروشاپورا و چې د کندارا مرکز و. کندارا د ویدي دورې نوم دی چې ډېر وخت دپاره د اباسین او ایلمن تر منځ پرتې سیمې ته ویل کېده. دا هغه سیمه وه چې وروسته د «روه» په نامه یاده شوه. د سلېمان غرونه او درې چې په پښتو کې د کسي غرونه نومېږي هم په همدغې سیمې کې واقع دي. د سلېمان غرونه او درې په عمده ډول د پښتنو ټاټوبی دی. افغانستان د مستونګ په ګډون په اصل کې د همدغې سیمې (اباسین- ایلمن) نوم دی، چې وروسته پراخ شو او د امیر عبدالرحمن په وخت کې په اوسني افغانستان باندې په رسمي ډول هم یاد شو. له همدغې سیمې او په ځانګړي ډول له پېښور او کندهار نه د پښتو د ثقافت او شعر او ادب پلوشې څلېدلې دي. پېښور د درانیو په واکمنۍ کې د واکمنو د ژمي پلازمینه وه. په پېښور کې افغاني ثقافت ښه وده کړې ده.

اوس مهال نږدې ټول پېښوریان او د هغه چاپېر خلک د افغانستان نه راغلي او هر وخت چې په افغانستان کوم مصیبت راغلی او مصیبت ځپلي د پېښور په لوري مخه کړې ده. په ۱۸۸۸ کې یوازې له غازي محمد ایوب خان سره اته سوه افغانان کېوال لاړل او په لاهور او راولپنډۍ کې میشته شول. غازي محمد ایوب خان مړی د پېښور په حبیب هدیره کې ښخ دی. د امیر عبدالرحمن په واکمنۍ کې په سلګونو نور افغان مشران هم پېښور او هم نورو ځایونو ته واوښتل. تر دې نږدې وختونو نږدې دوه میلیونه افغانان پوښو له سیند نه تر هزاره جاتو پورې په تګ کې وو. د پوښو سوداګر به د سند نه تر بنګاله او برما او له کابلستان نه تر بخارا پورې تلل راتلل. کاکړ وايي چې «په دې ډول د پېښور ځایي خلکو او

اوسنیو افغاني کډوالو علایق د بشري، تاريخي، ژبنيو او قومي واقعیتونو په عمومي ډول د کډ ژوند طرز او نړۍ لید انعکاس دی. «۱۶۶ له دې امله د پېښور او کونړ پښتانه د خپل نسب رېښې په افغانستان کې لتوي. نو ځکه دوی افغانستان خپل هېواد او اوسېدونکي یې د خپلو وروڼو په شان ګڼي.

شپږم څپرکی

په هند کې د افغانانو امپراتوری

۱: د لودیانو امپراتوري

پښتانه په دوهمه هجري پېړۍ کې د کسې غره له لمې نه د اباسین لوېدیځ لوري ته ورو ورو ننوتل. همدغو پښتنو د خپلې جنګي وړتیا او زړورتوب له کبله د واکمنو هندي راجاګانو سره د تفاهم له مخې د څلورمې هجري پېړۍ په دوران کې د هندوستان په یوه څنډه کې لومړۍ پښتني حکومت د شیخ حمید لودي په مشرۍ جوړ کړ چې د ملتان نه نیولې تر لغمانه پورې سیمې یې تر واک لاندې وې. دا واکمنه کورنۍ د ملتان لودیان وو. د لودیانو د لومړۍ دورې واکمنۍ نه وروسته چې د حمید لودي په مشرۍ د ملتان نه تر لغمانه غزیدلې وه، پښتانه ورو ورو هندوستان ته ننوتل. فخر مدبر مبارک شاه چې د غوري پاچاهانو له منشیانو څخه و، په خپل کتاب «اداب الحرب و الشجاعه» کې وایي چې «ان په هند باندې د سلطان محمود غزنوي د لښکرکښو د مخه افغانان په پنجاب کې میشته وو.» ۱۶۷

تاریخ کښونکی العتبی وایي چې سلطان محمود غزنوي په پوځي برخه کې د افغانانو نه د جنګیالیو سرتېرو په توګه کټه پورته کوله او د غزنوي پاچایانو په لښکرو کې پښتنو ځانګړی ځای درلود. ۱۶۸ «پښتانه په ډله یزه توګه د سلطان محمود غزنوي په لښکرو کې هند ته تللي دي.» ۱۶۹ له دې وروسته افغانانو په هند کې د مسلمانولو په جګړو او د اسونو او تورو سوداګرۍ ته زیات پام واړاوه. پښتانه د چنګیز او د هغه د ځای ناستو د یرغلونو نه هم هند ته شپوه شوي دي. همدارنګه اقتدار حسین صدیقي په خپله لیکنه «په هند کې د واکمنو نڅبه ګانو په توګه د افغانانو څرګندېدنه» کې لیکي چې افغانان هند ته د ننوتو په لومړۍ مرحله کې د خپلو قبیلو په دودونو او ادابو ټینګ ولاړ وو، خو د هغوی وروستي نسلونو د مسلمانانو د نڅبه ګانو اشرافي سلوک سوکه سوکه ومانه. دوی د ډیلي د سلطانانو ځینو پوځي او اداري سیستم مقامونو ته ورو ورو جګېدل چې د هند په اسلامي ټولنه کې د دوی مدني او کلتوري ودې ته لاره پرانېسته.

په دې توګه دوی په دربار کې د اشرافي کلتور سره ځان ته سمون ورکړ او د وخت په

تېرېدو سره دوی متمدن خلک شول او خپل ځان يې په هند کې د واکمنۍ دپاره تيار کړ او واکمني ته ورسېدل. ۱۷۰۰ زيات شمېر افغانان چې ناپوځي کسبونه يې کول په زيات شمېر سره په ډيلي کې ميشته شوي وو او د ډيلي د اوسېدونکو غوندې يې د ډيلي د کلتور سره خوی ونيو.

افغانانو سوکه سوکه د ډيلي د واکمنو په نظامي او اداري سيستم کې مهم مقامونه ونيول او د غلځيانو په واکمن کېدو سره د دوی پرمختګ ګړندی شو. غلځي سلطانانو په مهمو مقامونو د غوره کولو له پاره د وړتيا اصل په نظر کې نيوه. د سلطان علاوالدين خلجي په انتخاب شويو افرادو کې د اختيار الدين افغان مل نوم موندلی شو. دغه د ښه نوم سري د سلطان محمد بن تعلق تر زمانې پورې مهم مقامونه نيولي و. د هغه کوچني ورور افغان مل هم د غلځيانو په زمانه کې مهم مقامونه نيولي و.

دغه مهال يو تن افغان چې ملک شاهو لودي نومېده په ۱۳۳۴ زېږدې کې د ملتان د نايب الحکومه بهزاد په وړاندې جګ شو او د هغه د وژلو نه وروسته پاچاهۍ ته ورسېد. د ملک شاهو لودي پاڅون دومره پراخ شو چې په خپله د ډيلي سلطان د ملتان په لور وخوځېد. په پايله کې د سلطان سره د مقابلې پرته د خپلو کړو له امله د سلطان نه بېخښنه وغوښته او د خپلو کسانو سره افغانستان ته لاړ. نور مهم کسان چې دا مهال يې مهم پوستونه درلودل ملک خطاب افغان، قاضي جلال الدين افغان، ملک ماخ افغان او نور وو. برسېره پر ډيلي افغانانو په گجرات او بنګال کې هم ژوند کاوه.

څنګه چې افغانان د افسرۍ او ځمکو څښتنان شول بهلول لودي په هندوستان کې د پښتنو د امپراتورۍ او د لوديانو د کورنۍ بنسټ ايښودونکی په سرهند کې واک ته ورسېد. نوموړي لومړی د سلطان محمدشاه چې د ۱۴۴۵-۱۴۱۴ د ډهلي د سلطنت او د سيد کورنۍ نه و په ملاتړ د سلطان محمود خلجي پر ضد چې په مالوا کې واکمن و د شل زره پوځ مرسته وکړه. بيا په ۱۴۵۱ کې يې د سيد کورنۍ رانسکوره کړه او په خپله سلطان بهلول د واک واکې په لاس کې ونيولې او يوه پراخه امپراتوري يې جوړه کړه. د ده امپراتوري د پنجاب نه تر بهار ايالت تر پولې غزېدلې وه چې د ډيلي په شمول ډېر ښارونه په کې شامل و. بهلول د خپلو متو د ټينګولو په موخه خپل استازي روه ته ولېږل او د يوه شاهي فرمان په ترڅ کې يې د دې سيمې پښتنو قبيلو ته هند ته د راتلو بلنه ورکړه. دی ليکي: «ما ته خدای پاک د هندوستان حکومت راګړی دی. ولې په هندوستان هغه سړی حکومت کولی شي چې هغه د قام او قبيلې خاوند وي. په دې بنا ټولو پښتنو ته په کار دي چې هند ته راشي. فوځي ملازمت اختيار کړي او يو طرف ته جاګير حاصل کړي او د ارام او هوسايي

ژوند تېر کړي او بل طرف ته د خپل قامي حکومت د حفاظت په لړ کې د مضبوطو دښمنانو دپاره يو مضبوط دېوال اوگرزي.» ۱۷۱ د دې فرمان پر بنسټ لودي، لوهاني، نيازي، مروت، بېټني، سربني او کرلاني قبيلې هند ته روانې شوې. په دې ترتيب ډېر پښتانه هند ته شيوه شول او هلته بهلول لودي د ده له خوا نيول شوي ايالتونه د دوی تر منځ ووېشل او هر يو مشر ته يې د امير نوم ورکړ.

په دې ډول د نوموړي د واکمنۍ په مهال هند ته د پښتنو قبيلو نه زيات شمېر پښتانه هند ته شيوه شول. هند ته د پښتنو د زيات شمېر تگ دوه لاملونه د يادونې وړ دي؛ لومړی لامل يې دا دی چې په پښتونخوا کې د دوی د ژوند شرايط خراب وو دوهم سلطان بهلول غوښتل چې په هند کې خپل حاکميت ټينگ کړي. په دې ترتيب سلطان بهلول په هند کې د خپلې مړينې وړاندې د پښتنو يو ډول اتحاديه جوړه کړه او د خپلې امپراتورۍ ايالاتونه يې د دوی تر منځ ووېشل او هر يوه ته يې د امير لقب ورکړ. د ده د کارنامو نه د ډيلي د سلطنت ژوندي کول، د هغه د پولو پراخوالی او د ډېر وخت وروسته د هغه د حيثيت ا عاده کول و.

د بهلول لودي د مړينې وروسته سکندر لودي واک ته ورسېد. سکندر لودي يو غښتلی او مقتدر شخصيت او د غټ تدبير څښتن و. د ده د سلطنت په مهال په ټول هند کې د امن برسېره ښېرازي او پرېماني هم وه. د ده د واکمنۍ په ډېرش کلنې مودې کې د ادب، هنر او علم په برخه کې ډېر پرمختگ وشو.

د سکندر لودي د مړينې وروسته ابراهيم لودي د واک په گدی کېناست. هغه لومړی د خلکو او خپلو اميرانو سره ښه رويه وکړه خو کله يې چې پښې ټينگې شوې نو په خپلو اميرانو پسې يې راواخيسته. د ابراهيم لودي دا ناوړه رويه د دې لامل شوه چې د پاچا او پښتنو اميرانو تر منځ بې باوري زياته او بې اتفاقي منځ ته راشي. د دغې بې باورۍ پايله دا شوه چې د پاچا په ژوند کې د بهار ايالت دريا خان لوهاني زوی چې د بهار حاکم و پاڅون وکړ او د ډيلي نه بيل شو. د ابراهيم لودي او پښتنو اميرانو مخالفت تر دې پورې ورسېد چې ځينو اميرانو د پاچا د منځه وړلو له پاره ان غداری ته لاس واچاوه. د بېلکې په توگه دولت خان لودي چې د ابراهيم لودي په وخت کې د پنجاب د ولايت والي او يو نوميالی سپاسلار و او ابراهيم لودي د هغه د منځه وړلو پسې مټي رانغښتې وې غداری ته لاس واچاوه. دولت خان لودي د ابراهيم لودي د تره علاءالدين عالم خان سره چې دا مهال په کجرات کې د ابراهيم لودي د لاسه پناه اخېستې وه اړيکه ټينگه کړه او پنجاب ته يې راوباله. دولت خان لودي د ابراهيم لودي تره کابل ته واستولو تر څو باير مغول د ابراهيم

لودي پر ضد وهڅوي چې په هندوستان بريد وکړي.

بابر په ۱۵۲۶ کال کې ابراهيم لودي ته د پاني پت په جگړه کې ماتې ورکړه. په دغه جگړه کې ابراهيم لودي د يوه پښتون په لاس ووژل شو. په دې توگه د لوديانو واکمني چې ۷۵ کاله اوږده شوه، په هند کې پای ته ورسېده او بابر د هند د مغولي واکمنۍ بنسټ کېښود.

۲: په هند کې د سوريانو امپراتوري

د مخه تر دې چې په هند کې د سوريانو امپراتوري وڅېړو لازمه گڼم چې لږ غوندې په سوريانو رڼا واچوم. هغه مهال چې د هندوکش د هغې خوا نه د اريايانو د قبيلو مهاجرت د هندوکش سوويل ته پيل شوی ځينې د دوی نه د سوويل لوېديځ لوري ته مهاجر او په غور کې استوگن شول. د الفنسټون په وينا «ټولې سرچينې په دې موافق دي چې په لرغونو زمانو کې د غور اوسېدونکي پښتانه وو.» ۱۷۲ دی دا هم وايي چې «دا خبره بېخي يقيني ده چې د غور پاچايان پښتانه او د سوري قبيلې غړي وو.» ۱۷۳ مير غلام محمد غبار هم «شاهان محلي غور افغانستان (منسوب به سلسله سوري های پښتانه)» ۱۷۴ نه يادونه کوي.

د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په وينا د غور يا غر کليمه پښتو ده چې د وخت په تېرېدو غرچ او غرش باندې واوښت او د اسلام په دوره کې په غرجستان، غرچستان او غرشپستان باندې ياد شو. غور په تاريخ او افسانه کې د اريايي قبيلو د مهاجرت له وخت نه چې د هندوکش د هغې خوا نه د هند په لوري کېده مشهور شو. د دغه مهاجرت په يون کې د هغوی نه ځينې اول د لوېديځ په لور (باميان او غرجستان) او بيا د سوويل- لوېديځ په لور ياني په غور کې تيت شول. ۱۷۵

سوريان د غور د پښتنو يو ټبر دی چې لرغوني افسانوي شخصيت ته منسوب دي چې فردوسي ضحاک او پښتنو د «تاريخ سوري» په حواله سهاک بللی دی. د ضحاک يا سهاک له اولاده دوه وروڼه وو چې مشر يې سور او کشر يې سام نومېده چې لومړی پاچا او دوهم د لښکر مشر و. داسې ښکاري چې د اسلام د مخه د زور قبيلې دين د لمر نمانځنه وه. کاکړ وايي «د سيستان ساکا د عربو د يرغل په وخت کې نه زردشتي او نه بودايي وو. دوی په ځانله محلي خدای زون (Zun) معتقد وو.» ۱۷۶ د اسلام د مخه د دوی کورنۍ په غور پاچاهي کوله. د دوی يو مشر چې ماهوي سوري نومېده د اسلام په لومړيو کې د مروې مشر و. ماهوي سوري د ساسانيانو وروستي پاچا دريم يزدگر دخسرو نومي ژندرکړي په

ذريعه چې د عربي سوبمنو نه تېښتېده په مروه کې وواژه. ماهوي سوري د حضرت علي (رض) له خوا په کوفه کې د مروې په پاچاهي ومنل شو.

د عبدالحي حبيبي په وينا د غور د سوريانو کورنۍ هغه وخت چې واکمن يې امير پولاد د شنسب زوی او د واکمنۍ پلاز يې منډېش و د عباسي کورنۍ په واکمن کېدو کې يې خپلې ټولې لښکرې د ابو مسلم خراساني په ملاتړ ودرولې. امير پولاد د ابومسلم سره يوځای په هغه مېلمستيا کې کېدون درلود چې ابوالعباس سفاح د بين اميه سره د جگړې کولو په مهال جوړه کړې وه. غوريانو د شنسب له وخته بيا تر سلطان محمود غزنوي او سلطان مسعود تر وختو پورې په غور کې د سوري کورنۍ امارت درلود.

کله چې غزنويانو د لويکانو نه غزني ونيو نو دلته يې د خپلې واکمنۍ بنسټ کېښود. سيکتکين د غزنوي واکمنۍ بنسټ ايښودونکی د زابل د پښتنو د يوه مشر د لور سره واده وکړ او د همدې خپلوی پر بنسټ يې د دغو پښتنو ملاتړ تر لاسه کړ او خپلې واکمنۍ په ټينگتيا کې يې کار ورنه واخېست. د امير سوري د واکمنۍ په مهال يې په غور بريد وکړ خو سوري کورنۍ خپله واکمني وساتله بيا کله چې سلطان محمود غزنوي چې مور يې همدغه پښتنه وه، په غزني کې پاچا شو او د دغو پښتنو په مرسته يې په غور بريد وکړ او امير محمد سوري يې د اهنگران په کلا کې کلابند کړ او د بېساري مقاومت وروسته يې ونيوه. نوموړي بيا په لاره کې زهر وخوړل او د پردو په لاس بنديتوب نه يې مرگ ښه وباله. وروسته کله چې علاءالدين حسن په فيروز کوه کې پر تخت کېناست نو خپلې لښکرې يې راټولې کړې او په غزني باندې د يرغل په موخه په هغه لوري وخوځېد. د غزني پاچا سلطان بهرام شاه هم د غزني او هندوستان د لښکرو سره د علاءالدين مخې ته ورووت. په دې جگړه کې د بهرام شاه لښکرې ماته وکړه او د غور واکمن غزني ونيو او ويې سوځاوه اوپه تاريخ کې د جهانسوز په نوم ياد شو.

علاءالدين لومړی پښتون سلطان و چې د افغانستان هېواد يې د يوې ادارې لاندې راووست او د فيروز کوه په پلازمېنه پورې وتاړه. تر هغه وروسته سلطان غياث الدين غوري د غور د لويو پاچاهانو نه دی چې بيا يې هېواد ته مرکزيت ورکړ چې منځنی اسيا د مروې نه نيولې تر هندوستانه او عراقه پورې سيمه يې د غور د فيروزکوه د بيرغ لاندې راوسته. دغه مهال نوموړی د افغانستان ستر او يواځينی امپراتور گڼل کېده. د ده په وخت کې د بغداد د خليفه سفير پيروزکوه ته راغی او د غور سفير بغداد ته لاړ شو او ديپلوماتيکې اړيکې د دواړو هېوادو تر منځ ټينگې شوې. سلطان غياث الدين د ۶۳ کالو په منک د هرات په ښار کې مړ او د هرات په جامع جومات کې چې په خپله يې جوړ کړی و

خاورو ته وسپارل شو.

سلطان غياث الدين کله چې د فيروز کوه سلطان شو نو خپل سکي ورور محمد، چې بيا په سلطان شهاب الدين غوري نامتو شو، د هندوستان پراخ ملک نيولو ته وگوماره. د سلطان غياث الدين وروسته سلطان مغزالدين غوري چې په سلطان شهاب الدين باندې مشهور دی، پاچا شو دی يو مدبر شخصيت و او د خپل ورور شاهنشاهي يې وساتله. د سلطان شهاب الدين د سلطنت دوره ۳۳ کاله وه. د سوبمن د څېړنيز اثر «پښتانه په هند کې» له مخې سلطان شهاب الدين يوولس ځله هند ته تللی دوه ځله يې ماته خوړلې او نهه ځله بريالی شوی دی. ۱۷۷۷ سلطان شهاب الدين غوري د پښتنو له برمه ډکه يوه ستره امپراتوري جوړه کړه چې د شمال پوله يې د امو سين، لوېديځه پوله تر مروې، طوس او سرخس، د سوويل پوله د هند تر سمندر او ختيځ پوله يې د هندوستان تر وروستۍ ختيځې څنډې ته غځېدلې وه... او په منځنۍ اسيا کې يې د پام وړ اغېز پرې ايښی دی. ۱۷۸۰ سوبمن د پوهاند جيب د هند تاريخ کښونکي له خولې وايي چې د اند خوی، تاريخ او انځيلوارا له درې گونو ماتو سره سره سلطان په منځنيو پېړيو کې ستره امپراتوري جوړه کړه او په دې برخه کې دی تر محمود وړاندې دی. ۱۷۹۰ د سلطان شهاب الدين د شهادت نه وروسته د غور شاهنشاهي ټوټې ټوټې شوه. د هېواد شمالي ولايتونه، غور او هرات خوارزم شاهيانو ونيول، سيستان د سيمه یزو ملکانو لاسته ورغی او د غزني ولايت، کابل او ختيځې سيمې تر سينده پورې د غوريانو د دربار خدمتگار (تاج الدين يلدوز) ونيولې. په پای کې د مغولو تاراکونو د غوريانو واکمني پای ته ورسوله. د هرات جامع جومات، د غور د جام ځلی او د ډهلي قطب منار د دوی تلپاتې يادگارونه دي.

د سلطان شهاب الدين د مړينې وروسته غلام قطب الدين ايبک په ۱۲۰۶ کال کې د غور د دربار په اجازه د خپل قلمرو (هندوستان) خپلواک حکومت اعلان کړ. له دغې نېټې راهيسې تر ۱۵۲۶ کال پورې چې سلطان ابراهيم لودي ته بابر د پاني پټ په جگړه کې ماتې ورکړه دغه دوره د «ديلي سلطنت» په نامه يادېږي. د ديلي سلطنت دوره چې ۳۲۰ کاله اوږده شوه ډېرې کورنۍ لکه د قطب الدين ايبک کورنۍ، د غلام التمش کورنۍ، د غلام بلبن کورنۍ، د تعلق شاهانو کورنۍ، د غلجيانو کورنۍ، د سيدانو کورنۍ او د لوديانو کورنۍ يو پر بل پسې واکمني شوې.

د لودي کورنۍ د واکمنۍ نسکورېدل په هند کې د افغانانو د واکمنۍ پای نه و. د لودي کورنۍ د نسکورېدو وروسته پښتانه د فريد خان په مشرۍ چې د سوري شيرشاه په نوم نامتو شو په هند کې د سوريانو امپراتوري جوړه کړه. د مخه مو يادونه وکړه چې سوريان

په اصل کې د غور اوسېدونکي وو. خو د شیرشاه نیکه ابراهیم سوري د بهلول لودي د واکمنۍ پر مهال له شیرگرد نه چې د گوملې رود ته نږدې پروت دی، هند ته مهاجرت وکړ او د هند په روتاس کې استوګن شو او په هغه ځای کې مخکې ورکړل شوې. د بابر د مړینې وروسته کله چې همایون د خپلو وروڼو سره په مبارزه بوخت و د هند پښتانه په هند کې د خپلې واکمنۍ د ژوندې کولو په موخه د فریدخان په چاپېر راټول شول او د ده په مشرۍ یې بنګال، بهار او رھتاس چې د بهار تر ټولو ټینګه کلا وه، ونیول. همایون د شیرشاه د ګواښ په وړاندې مقابله ته ملا وتړله خو د څو جګړو وروسته چې د ده او شیرشاه تر منځ وشوې همایون ماته وکړه او د ۱۲۵۳ کال کې د پنجاب، سند او بلوچستان له لارې فارس ته وتښتېد. شیرشاه له دې وروسته د شاه لقب اختیار کړ او د خپلې واکمنۍ پراختیا ته یې پام وکړ او یو زیات شمېر ځايي واکمن چې تر دې مهاله خپلواک وو، د خپل واک تابع کړل. نوموړی په ۱۵۴۸ کال کې د کالینجر د کلا د نیولو پر مهال د باروتو د چاودنې له کبله د دې نړۍ نه سترګې پټې کړې. د کاکړ په وینا شیرشاه په نسبي توګه د واکمنۍ مرکزي سیستم او اغېزمنه اداره جوړ او تنظیم کړل چې د مخه لودیانو پیل کړي و. په دې برخه کې هغه د مالي او قضا په ادارې کې سمون راوست. شیرشاه په خپلې لنډې واکمنۍ کې د هند په تاریخ کې یو داسې لوړ اداري سیستم منځ ته راوړ چې وروسته د ګورګانې ادارې بنسټ وګرزېد. خو د شیرشاه د مړینې وروسته د پښتنو د بې اتفاقي په پایله کې د کورنیو جګړو له کبله د ده امپراتوري تجزیه شوه.

شیرشاه سوري د خپلې مړینې نه د مخه خپل مشر زوی عادل خان خپل ځای ناستی ټاکلی و. خو د شیرشاه د دربار لویانو د خپل مشر د هیلې پر خلاف غوښتل چې د خپلې خوښې یو څوک پر تخت کښېښوي. د دربار لویان په دې اړه سره جرګه شول او عیسی خان حجاب چې د شیرشاه تر ټولو لوی امیر او ډېر نږدې سړی و د شیرشاه د کشر زوی جلال خان په پلوی ودرېد. ده د جرګې غړو ته د دواړو وروڼو د خوښوونو د پرتله کولو په ترڅ کې د جلال خان په وړتیا ټینګار وکړ. په دې توګه جلال خان د اسلام شاه سوري په نوم د هندوستان پاچا شو. اسلام شاه خپل مشر ورور عادل خان اکره ته راوغوښت چې پاچاهي ورته وسپاري. هغه ووېرېد خو وروسته د امیرانو د تسلی له مخې خپل ورور ته راغی. خو څنګه چې یو عیاش سړی و نو د پاچاهۍ پر ځای د یوه جاکېر په اخیستلو قانع شو او (بیانه) په جاکېر کې ورکړه شوه او هغې خواته لاړ.

اسلام شاه سوري له یوې خوا یو زړور، هوښیار او د ټینګې ارادې څښتن و او په خپله نهه کلنه واکمني کې یې ښه کارونه تر سره کړل. د بلې خوا هغه یو بد کومانه سړی و

او خپل نږدې او د ده خیر غوښتونکي امیران یې ووژل او په دې توګه یې د پلار امپراتوري کمزورې او د پښتنو امیرانو په منځ کې د بې اتفاقي سبب شو.

اسلام شاه که څه هم یو زورواک پاچا و خو نوموړي نه یوازې د خپل پلار شیر شاه اداري سیستم وساته بلکې هغه ته یې پراختیا ورکړه. اسلام شاه د علم او ادب سره مینه درلوده او په خپله عالم او شاعر و. ده د پوهانو او ادیبانو سره مباحثې او مجلسونه جوړول او د علم د پرمختګ دپاره یې هڅې کولې. دی د خپلې امپراتورۍ د خلکو د ترقی او سوکالۍ ډېر لېوال و. نوموړي د خپل پلار د ۱۷۰۰ مسافر خانو برسېره ۳۴۰۰ مسافرخانې جوړې کړې. پوستي سیستم یې په بې ساري توګه تنظیم کړی و. ۱۸۰

د اسلام شاه د مړینې وروسته په هند کې د پښتنو امپراتوري چې شیرشاه جوړه کړې وه د اسلام شاه ځای ناستو د بې کفایتي او د پښتنو امیرانو د بې اتفاقي له کبله ړنګه شوه.

د اسلام شاه د مړینې وروسته د ده ۱۳ کلن زوی فیروز د پلار د وصیت سره سم پر تخت کېناست. تاج خان کرلانی د شیرشاه جنرال او د اسلام شاه باوري او پوه امیر د هغه سرپرست وټاکل شو. تاج خان کرلانی د یوه مدبر او هوښیار امیر په توګه په ډېر ښه ډول د پاچاهۍ چارې سنډال کړې. هغه لوړ امیران چې د اسلام شاه له لاسه درېدلې وو د تاج خان په سرپرستی راضي نه وو.

د بده مرغه د تاریخ هندوستان په حواله درې ورځې تېرې نه وې چې د شیرشاه وراره مبارز خان، چې د سلیم شاه د وېرې یې ځان په لېونتوب اچولی و، فیروز یې د مور د زاریو سره سره وواژه چې د تخت کېښنولو وروسته یې د عادل شاه لقب غوره کړ. عادل شاه د پاچاهۍ وړتیا نه درلوده او د اسلام شاه په څېر یې د مشرانو په رټلو پیل وکړ. دا یو بې کفایته سړی و او په پیل کې یې ځینې امیران ووژل او ځینې نور یې بنديان کړل. تاج خان کرلانی د خپلې پوهې په برکت خان کولیار ته ورساوه. دغه ربایي پاچا خپل اوبښي ابراهیم خان سوري ته هم بد نیت درلود او نوموړی بیاني ته وټښتېد. په دې توګه د عادل شاه په پاچاهۍ کې بې نظمي پیل شوه.

د لوی شیرشاه وزیرانو ابراهیم سوري او احمد خان سوري چې د عادل شاه د تره زامن وو د ده په وړاندې پورته کړل. تاج خان کرلانی په سوویلي بهار کې پاڅون وکړ او محمد خان سوري په بنگال کې د پاچاهۍ اعلان وکړ. د دغو بې اتفاقيو له کبله کورګانیانو د همایون په مشرۍ بیا د هند د نیولو تکل وکړ.

د بابر زوی همایون د پښتنو د بې اتفاقي نه ګټه پورته کړه او د خپل تکره ترکي جنرال

بیرام خان په مرسته یې په ۱۵۵۵ کال کې په سرهند کې پښتنو ته ماتې ورکړه او د خپلې کورنۍ واکمني یې راژوندی کړه. وروسته پښتنوپه ۱۵۵۶ کال کې د پاني پت په ډگر کې د مغلو د پوځ په وړاندې ماتې وخوړه او په دغه تاريخي جنگ سره شمالي هندوستان د پښتنو له لاسه ووت، خو په بهار او بنگال کې بیا هم د دوی قدرت ټینګ و.

د مخه مو یادونه وکړه چې محمد خان سور په ۱۳۵۳ کې په بنگال کې پاچاهي اعلان کړه او په ۱۳۵۵ کې یې بهار او جونپور لاندې کړل او یوه لویه پاچاهي یې جوړه کړه. خو محمدشاه د عادل شاه د پوځ سره د هیمو په قوماندنۍ په جګړه کې ووژل شو او د ده د سلطنت ټولې سیمې عادل شاه ته پاتې شوې.

د وژل شوي محمدشاه امیرانو د ده زوی حضر خان خپل واکمن وټاکه او د بهادرشاه لقب یې ورکړ. بهادرشاه په بنگال برید وکړ او دا ځای یې د عادل شاه نه ونيو. بهادرشاه بیا بهار ونيو او تاج خان یې د بهار والي وټاکه. د بهادرشاه د مړینې وروسته د ده ورور جلال خان چې یو ډېر ځیرک او هوښیار سړی و د جلال شاه په نوم پر تخت کېښناست. خو د بده مرغه دغه عقلمن پښتون پاچا ژر له فاني نړۍ نه سترګې پټې کړې. د ده په مړینې سره په بنگال کې اله کوله پیدا شوه او په پایله کې تاج خان کرلاني چې د بهار والي و، په بنگال یرغل وکړ او وې نيو. په دې توګه تاج خان کرلاني په بهار او بنگال کې د کرلاني پښتنو د واکمنۍ بنسټ کېښود.

په ختيځ هند کې د کرلاني پښتنو سلطنت

د سيد بهادر شاه ظفر کاکاخېل په وينا د کرلانو قبيلې د سوريانو په دوره کې ډېر شهرت وموند. د دوی د شهرت لامل د دې قبيلې دوه غړي تاج خان او سليمان خان وو. دوی د جمال خان کرلاني زامن وو. د پښتنو په تاريخ کې د لومړي ځل له پاره د تاج خان او سليمان نومونه د شيرشاه د جنرالانو په حيث د قنوج په حکره کې ليدلې شو. په دې جګړه کې شيرشاه همایون ته ماتې ورکړې وه. شيرشاه دغو دوو وروڼو ته په خواص پور، ټانډه او سوويلي بهار کې جايدادونه ورکړي و. شيرشاه تاج خان د خپلې ورتيا له مخې د خپل زوی جلال خان سرپرست ټاکلی و چې وروسته د اسلام شاه په نامه د هغه ځای ناستی شو.

د اسلام شاه په وخت کې تاج خان د ډېر قدرت خاوند و او دی يوازينی امير و چې اسلام شاه پوره باور ورباندې درلود. له دې کبله اسلام شاه هم تاج خان د خپل نابالغ زوی فيروزشاه سرپرست وټاکلو.

د مخه مو یادونه وکړه چې تاج خان په بنگال او بهار کې د کرلاني پښتنو د سلطنت

بنسټ کېښود. تاج خان کرلانی مدبر مشر او پوځي سياستمن و. دی پوهېده چې مغول د بنګال نیولو ته ډېر لېوال دي. ځکه نوموړي د خپلې واکمنۍ په لومړي سر کې دا پالیسي غوره کړه چې له مغولو سره د زور په ځای دوستانه اړیکې ټینګې کړي. دا سیاست د قواوو د انډول له مخې ډېر پر ځای سیاست و. ده د مغولي حکومت د ختیځو صوبو د حاکم سره ډېر ښه چلند غوره کړ. خو دغه مدابر واکمن زر مړ شو. ټول مورخینو دا پښتون واکمن ډېر لایق، پوه او فاضل انسان ګڼلی دی.

د تاج خان د مړینې وروسته د نوموړي ورور سلیمان کرلاني، چې د خپل ورور غوندې د شیر شاه جنرال و پر تخت کېښاست. د سلیمان کرلاني واکمني په ختیځ هندوستان کې یوه ځلانده تاریخي دوره ده. سلیمان شاه د خپل ورور په شان هوښیار، مدبر او لوی سیاستپوه و. نوموړي د پښتنو د سلطنت په ټینګتیا کې بریالي ګامونه پورته کړل. یو دا چې ده هغه ښه اداري پالیسي چې تاج خان غوره کړې وه پرمخ بوتله او هغې ته یې نوره پراختیا ورکړه. ده د مغولي حاکم خان زمان سره خپلې اړیکې نورې هم ښې کړې په دې چې د اکبر مغولي واکمن ته دا موقع په لاس ورته کړي چې د بنګال په لور را د مخه شي. دا د سلیمان کرلاني دپاره لوی بری و.

بل دا چې سلیمان شاه د ټولو تیت او پرک پښتنو د راغونډولو له پاره بنګال او بهار په یوه خوندي ځای بدل کړل او د دوی په راتګ سره د سلیمان کرلاني ځواک نور هم زیات شو. د سوبېن په وینا د سلیمان کرلاني پاچایي د شیر شاه د واکمنۍ په شان د پښتنو له پاره د ښکمرغی زمانه وه.

سلیمان کرلانی یو پرهېزګار، علم پالونکی او عادل واکمن و. نوموړی د بهار په یوه کتیبه کې د خپلې پرهېزګارۍ له امله د سلیمان ثاني په نامه یاد شوی دی. ۱۸۱

د سلیمان کرلاني د واکمنۍ پر مهال ابراهیم سوري د پرله پسې ماتو له کبله د اورپسې د سیمې هندي راجا ته پناه وړې وه. د راجا موخه دا وه چې د ابراهیم سوري نه د بهار او بنګال د نیولو له پاره ګټه پورته کړي. اکبر پاچا هم د ابراهیم خان سوري نه همدا ډول هیله درلوده چې د بنګال نیولو ته یې وپاروي. سلیمان کرلانی د دې سیاسي لوبو نه ښه خبر و. هغه مهال چې اکبر پاچا د چتور په پوځي یرغلونو بوخت و، نو د دې موقع نه په ګټه اخیستلو سره سلیمان شاه اورسیه ونيوله او په خپل سلطنت کې یې شامله کړه. سلیمان کرلاني هېڅکله ځان ته پاچا نه وایه په دې چې اکبر پاچا خوښ وساتي چې ګویا د مغلو امپراتورۍ اطاعت کوي. ده سرکېښو پښتنو امیرانو ته دا موقع نه ورکوله چې د مغولو سره لاس په ګرېوان شي. په دې ډول دې مدبر او هوښیار پښتون سلیمان کرلاني

په ختيځ هندوستان کې د پښتنو سلطنت د ژوند تر وروستۍ سلگۍ پورې ټينګ وساته. له بده مرغه د دغه پښتون پاچا د واکمنۍ ورځې شپې لنډې وې او له اوه کلو پاچاهۍ وروسته په ۱۵۷۲ زېږدي کال کې مړ شو.

د سليمان شاه د مړينې وروسته د هغه مشر زوی بايزيد پر تخت کښېناست. نوموړی خپلسری، لنډ فکره او په سياست نه پوهېده. د خپل پلار سياسي لار يې پرېښودله، خطبه او سکه يې په خپل نوم جاري کړه. بده يې لا دا وه چې نوموړي په پښتنو اميرانو پسې راواخېسته. هغوی د ځان د وېرې له امله دی د قتلو خان لوهاني په مشرۍ د واک په اتلسمه ورځ وواژه.

د بايزيد وژنې د پښتنو تر منځ قبيلوي کينې او تعصبونه بيا راژوندي کړل او هغه حالت بيا منځ ته راغی چې د اسلام شاه د مړينې نه وروسته منځ ته راغلی و. اميران په خپل منځ کې ډلې ډلې شول او د تخت دپاره درې تنه دعوه لرونکي ودرېدل. په پای کې د وزير لودي په وړتيا او وفادارۍ د سليمان دوهم زوی داود کرلاني د پاچا په حيث ومنل شو.

لودي يو ډېر وړ او لايق انسان و او د ده له پاره د پښتنو يووالي تر هر څه ډېر ارزښت درلود. دغه لامل و چې هغه په خپل تدبير او وړتيا سره په پښتنو کې يووالی ټينګ کړ. داود په لومړي سر کې د خپل وړ او پوه وزير په مشور و او لارښوونو عمل کاوه. خو دا حالت ډېر اوږد نه شو.

داود چې د ځوانۍ په جوش کې و د احتياط او لرليد پاليسي پرېښوده او د خپل پلار د سياست پر خلاف ځان ته د پاچا خطاب غوره کړو، خطبه او سکه يې په خپل نوم جاري کړه او د مغولو د حکومت په شان يې خپلو اميرانو وزيرانو ته خطابونه ورکول پيل کړل. داود کرلاني په دې توګه اکبر ته بهانه په لاس ورکړه چې په بنګال بريد وکړي. داود د ځينو اميرانو په لمسونه لومړی د تاج خان زوی يوسف خان وواژه او بيا د قتلو خان لوهاني، کجرخان کرلاني او سري هاري هندو په لمسونه يو ستر پښتون لودي چې د پښتنو يووالی يې ټينګ کړی و، وواژه. د لودي په وژلو سره په پښتنو کې بيا لويه بې اتفاقي منځ ته راغله.

ابو الفضل وايي چې دا د شاهنشاه اکبر خوش قسمتي وه چې داود په خپله هغه کار ترسره کړ چې د شاهنشاه نوکرانو د خپلو بهرنيو کوشنسونو سره سره ترسره نه شو کړای. ۱۸۲ د ابو الفضل دا وينا د لودي د شخصيت د لوړتيا، لياقت او سياسي لرليد روښانه ثبوت دی. قتلو خان او سري هاري نه يواځې دا غداري وکړه بلکې وروسته يې د مغولو سره د داود په وړاندې سازش وکړو.

د مخه مې يادونه وکړه چې داود کرلاني اکبر پاچا ته پلمه په لاس ورکړه چې پر وړاندې

يې جدي گامونه پورته کړي. اکبر سمدلاسه خپل مغول وایسره منعمن خان ته لارښوونه وکړه چې په بنگال برید وکړي. منعمن خان د یوه لوی پوځ سره په بهار برید وکړ. داود پټني ته په شا شو او په کلا کې کلابند شو. کلابندي اوږده شوه او په پای کې په ۱۵۷۲ کې اکبر پاچا د لوی پوځ سره راغی او پښتنو د کلا خالي کول ومنل او داود بنگال ته وتښتېد. تر ۱۵۷۴ پورې پښتنو د سراج کر، منیکر، بهاکپور، کل کنګ او نورې سیمې له لاسه ورکړې.

په ۱۵۷۵ کال د مغولو او پښتنو تر منځ د توکاري په مقام درنه او خونړۍ جګړه وشوه. دا ځل میدان پښتنو وکتلو. خو د دې پر ځای چې پوره بریالیتوب پورې دښمن وځي په لوبت بوخت شول. مغولو چې ولیدل چې پښتانه په لوبت بوخت دي بېرته راوگرځېدل او برید یې پرې وکړ او وېې غفلول او د سر او مال دروند زیان یې ورواړاوه. د راج محل جګړه د مغولو او پښتنو تر منځ وروستی جګړه وه چې په هغه کې پښتنو ماتې وخوړه او داود د مغولو د جنرال خان جهان په امر ووژل شو. په دې ډول په هند کې د پښتنو سلطنت پای ته ورسېد.

کاکړ وايي چې په بنگال او اوریسه کې ددوی ماتې پښتانه اړ کړل چې د مغولو واکمني ومني. په هند کې د مغولو په وړاندې د پښتنو وروستی او ډېر غښتلی پاڅون د خان جهان لودي په مشرۍ چې د شاه جهان په پوځ کې افسر و، د شاه جهان پر ضد وشو او د بده مرغه په دغه جګړه کې چې کالینجر ته نږدې وشوه هغه ووژل شو. د هغه د مړینې وروسته پښتنو چې د هند په ځینو برخو کې خپلواک وو، خپل نظامي تشکیلات او سیاسي واک له لاسه ورکړ. د اتلسمې پېړۍ په پای او د نولسمې پېړۍ په پیل کې په منځني هند کې پښتنو پاڅون وکړ. دغه مهال د هند مغولي واکمني مخ په خور وه او د انګرېزانو د ختیځ هند کمپنۍ د هند سیمې یو پر بل پسې نیولې او د ۱۸۱۷ کال په نومبر کې انګرېزانو د دغو پښتنو سره اتحاد وکړ او د دوی مشر امیر خان یې د ټونک (Tonk) د نواب په توګه په رسمیت وپېژاند. ۱۸۳

اوم څپرکی

افغانان او مغول

په افغانستان او هندوستان کې د مغولو د واکمنۍ په دوره کې چې بابر شاه پیل کړه افغانانو خپل مقاومت ورسره پیل کړ. کاکړ دا مقاومت په درې مرحلې ویشي:

لومړۍ مرحله: په افغانستان کې د بابر په وړاندې د پښتنو مقاومت

تبری وایي چې بابر کابل په ۱۵۰۴ کال کې ونیو خو کله چې په ۱۵۰۵ کال د جون په میاشت کې د کابل نه د هندوستان د سفر په نیت وزي له پښتنو سره یې د مخامخ کېدو او جګړو گذرشونه پیل کړي چې د ده په خپل کتاب بابرنامه کې بیان شوي دي. د بابر دغه سفر د جګدک له لارې پیل کړي او په گرم چشې کې لومړی ځل د پښتنو سره مخامخ کړي. بابر وایي چې په همدې ځای کې «د کیکیانو یو مشر، فاجي، ظاهراً، له خپل کاروان سره راوستل شو. موږ هغه راسره بوته چې لار راوښيي.» ۱۸۴

بابر په دغه سفر کې له خیبر نه اوري او جم ته رسیږي او د هغه ځایه کوهات په لور خوځي او په کوهات کې ډېرې زیاتې د غویو ګلې او مېنې د ده لوتمارو پوځیانو لاس ته ورځي او بیا د کوهات نه د هنکو په لار ښکشو ته روانیږي او په لاره کې په افغانانو له هرې خوا برید کوي او د ځینو سرونه پرې کوي او سل دوه سوه نیسي او بیا سرونه ورڅخه پرېکوي او له سرونه یې په خپل کمپ کې څلی جوړوي. بیا په هنکو کې د افغانانو د سرو نه څلی جوړوي او بیا تل ته ځي او له هغه وروسته په بنو یرغل کوي او هلته د افغانانو د سرو نه څلی جوړوي. د بنو نه وروسته دشت ته ځي او په عیسي خېلو باندې بریدونه کوي او د بابر لوتمارانو ته د مېرې رمې او د غویو ګلې په لاس ورځي او همدارنګه د سوداګرو افغانانو نه چې په لاره کې ورسره مخامخ شوي وو، سپین رخت، خوشبویه رښې، بوره او د خرڅلاو له پاره روزل شوي اسونه لاس ته راوړي. د هغه ځای نه د غزني له لارې کابل ته ځي او په لاره کې د سیمې پر افغانانو بریدونه کوي، وژني یې او مالونه یې لوتوي.

دا ځل بابر نیت وکړ چې د غلجیو په کلات برید وکړي. دی د کلات په کلا کې د جګړې په مهال د ځینو نامتو مېړونو د وژل کېدو له بیان نه وروسته لیکي چې «جګړه تر

مازديکړه روانه وه او په داسې حال کې چې زموږ جنګي مېړونه جګړې او کار له پښو وغورځول، د کلا د ننه خلکو د سولې غوښتنه وکړه او تسليم شول. «۱۸۵۵ بابر د کلات په سوويل کې د سواسنګ او الاتاغ په پښتنو يرغل وکړ او بيا کابل ته ستون شو.

بابر په ۱۵۰۷ کال د مې په مياشت کې په غلځيو باندې د يرغل په نيت خوځېږي او د کټواز د دښتې نه تېرېږي او د غلځيو نه بې شمېره مېړې او پسونه لوټوي او د افغانانو د ککړيو نه ځلی جوړوي او ليکي چې له هغوی نه يې «يو لک مېړې او پسونه بوتل. «۱۸۶۰ بابر د ۱۵۰۷ کال د دسمبر په مياشت کې يو ځل بيا د کابل نه د هند په نيت روانېږي او د خپل سفر په پيل کې د پښتنو د بيلو بيلو قبيلو او په ځانګړې توګه د جګدک او د لغمان تر منځ د پښتنو سره خپل ټکرونه بيانوي. بابر دا ځل تر کنړه پورې ځي، د هندوستان د تګ نه لاس اخلي او بېرته کابل ته راستنېږي.

بابر په ۱۵۱۹ کال کې د باجوړ په کلا يرغل کوي او نيسي يې. د کلا د اوسېدونکو ټولوژنه ترسره کوي. دی د دې له پاره چې د يوسفزو ولس خپل کړي د شاه منصور د لور بي بي مبارکې سره واده کوي او بېرته کابل ته خوځېږي.

بابر په ۱۵۲۳ کې بيا د هند په لور د خپل پوځ سره وخوځېد او لاهور يې د پښتنو نه ونيو او ميرزا عبدالعزيز ته يې وسپاره او راستون شو. د ۱۵۲۵ کال په دسمبر کې د هند په لور وخوځېد او کابل يې خپل زوی ميرزا کامران ته پرېښود. نوموړي په ۱۵۲۶ کال د اپرېل په مياشت کې د پاني پت په جګړه کې ابراهيم لودي ته ماتې ورکړه او په هند کې يې د مغولي واکمنۍ بنسټ کېښود.

په دې توګه بابر شاه د خپلې واکمنۍ په لومړيو پنځلسو کلونو کې هڅه وکړه چې د کابل د سيمې افغانان د ده سلطې ته سر کېږدي. د دې موخې د لاسته راوړلو له پاره يې زيات پوځي بريدونه ترسره کړل. ځينې وختونه يې افغانان خپل اطاعت ته اړ کړل او ماليات به يې په جنس ورکول. خو په عمومي توګه تر هغه مهاله چې بابر شاه په ۱۵۲۶ کې د بلي ونيو افغانانو خپله خپلواکي وساتله او يوازې يې هغه وخت ماليات ورکړل چې دوی اړويستل شول. ځنګه چې بابر ونه کړای شول چې منظم ماليات راټول کړي چې پر هغې دولت تنظيم کړي او لوی اردو جوړ کړي. له دې کبله يې کابل، چې زياته مينه يې ورسره درلوده، پرېښود او په هندوستان يې يرغل وکړ. سره له دې هغه د افغانستان حاکميت خپلو زامنو ته په ميراث پرېښود او د مصلحت او په ځواک ډډه لګولو د ټاکتيک نه يې کار اخېسته. خو دا کوچنی برياليتوب هم د ده د مړينې نه وروسته په هېڅ بدل شو ځکه چې افغانانو د همایون پر ضد د شاه زوی کامران ملاتړ وکړ. د لودې کورنۍ د واکمنۍ

نسکورېدل په هند کې د افغانانو د واکمنۍ پای نه و. د لودي کورنۍ د نسکورېدو وروسته پښتانه د فريد خان په مشرۍ چې د سوري شيرشاه په نوم نامتو شو په هند کې د سوريانو امپراتوري جوړه کړه چې د مخه مو بيان کړې ده..

دوهمه مرحله: د روښانيانو ملي ازادي غوښتونکي غورځنگ

د هند د مغولو پر وړاندې، چې د هېواد ختيځه برخه يې لاندې کړې وه، د افغانانو د ملي ازادي غوښتونکي غورځنگ دوهمه مرحله د روښان پير په مشرۍ پيل شوه. بايزيد روښان د شيخ عبدالله زوی و. شيخ عبدالله د سويلي وزيرستان د کاني کرم اوسېدونکی او اورمړ افغان و. بايزيد روښان په يوه علمي کورنۍ کې د هند په جلندر کې زېږېدلی دی. نوموړی لا د اوو کالو ماشوم و چې د لوديانو واکمني د مغولي بابر په لاس رانسکوره شوه. دغه وخت د شيخ عبدالله کورنۍ بېرته کانیکرم ته راستانه شوه.

بايزيد لومړی زده کړې چې هغه مهال دود وې د خپل پلار او پاينده نه ترسره کړې او راز راز دينونه يې مطالعه کړل او بيا يې توران او هندوستان ته سفرونه وکړل او ځينې وختونه يې د اسانو سوداګري هم کوله. په هند کې د شيرشاه سوري سره اشنا او په هند کې يې د شيرشاه سوري د مهال شان او پرتم ليدلی و.

روښان پير چې په کندهار کې په کندهاريانو د مغولو د انسانيت نه وتلي زور زياتي راپارولی و، د هند دمغولي واکمنو په ضد د مبارزې بيرغ پورته کړ لکه چې وروسته ميروېس خان هوتک هم په کندهاريانو باندې د ګورکين ظلمونو راپارولی و. روښان پير د وزيرستان په کاني کرم کې د عرفان او تصوف له لارې يو فکري نهضت پيل کړ او خپل مريدان يې راټول کړل. ده د مغولو د ظلم په وړاندې خلکو ته دا تبليغ کاوه چې مذهب افغانانو ته دا اجازه ورکوي چې د دغو ظالمانو د ظلم نه ځان ازاد او وژغوري لکه چې وروسته ميروېس نيکه د ګورکين د ظلمونو په وړاندې د مکې معظې د ديني عالمانو نه فتوه واخېسته چې دغې فتوې د پرديو د ظلم په وړاندې د ازادۍ په لاره کې د افغانانو مبارزه روا وګڼله. روښان پير د خپلو پلويانو په زياتېدو سره د يوې خوا خپل مذهبي اغېز ته دوام ورکاوه او د بلې خوا يې سياسي اغېز غښتلی کېده.

جان ليدن وايي چې د روښان پير د پلويانو په زياتېدو سره د مذهبي اړخ تر څنگ سياسي اړخ هم غښتلی کېده. دی زياتوي چې «روښاني نهضت چې د خپل بنسټ ايښودونکي د ستر نېوغ او استعداد نه برخوردار په دوو اساسي ستونو يعني مذهبي او ملي اصولو ولاړ و، نږدې يوه پېړۍ د مغلو د امپراتورۍ تر ټولو نه ښېرازه او اباده دوره کې د

نفوذ نیلی وزغلاوه او سره له دې چې د اکبر مغل د واکدارۍ له ابتدا نه بیا د شاه جهان تر وخته پورې یې، د خپلو دپاره بېدریغه هڅې وشوې، روښاني عقیدې خپلې ودې او ارتقا ته دوام ورکړ. «۱۸۷

روښان پیر د پښتنو د خپلواک دولت د جوړېدو اړتیا ته پام شو. ده نه یوازې دا اړتیا په ګوته کړه بلکې د هغه د پلي کولو له پاره یې عملي ګامونه واخېستل. ده او د ده کورنۍ په دې لاره کې دومره سترې سربښندنې ورکړې چې د پوهاند ډاکټر کاکړ په وینا «په شپاړسمه پېړۍ کې د میا روښان کورنۍ یانې په خپله هغه، د هغه زامنو او د هغه لمسیانو چې د خپلواکۍ په لار کې کومې قربانۍ ورکړې، شاید په نړۍ کې بلې کورنۍ د خپلواکۍ په لار کې دغومره قربانۍ نه وي ورکړې.» ۱۸۸

روښان پیر د دې سترې موخې د تر سره کولو له پاره د افغانانو په منځ کې یو ساده خو د قبیلو د کچې نه لوړ سازمان جوړ کړ او عشر یې د خراج په نامه په خپلو پلویانو وضع کړو او د جګړې د غنیمتونو پنځمه برخه یې هم اخېسته. په دې توګه یې یو بیت المال منځ ته راوړ چې د هغه په مرسته خپل پوځي ټولګي تمويل کړي او هم د بې وزلو او غازیانو سره مرسته وکړي.

بایزید روښان همدارنګه د څو زرو سوارو او پلویو اردو جوړ کړ او اعلان یې وکړ چې «هند به فتح کړم هر څوک چې اس لری راځي دې د اکبر پاچاهي زموږ ده.» ۱۸۹

روښان پیر د خپلو فکرونو د خپرېدو په موخه د خپل ټاټوبي نه تیراه ته ولاړ او هلته ډېر اړینې، اورکزي، بنګش او تیراهي د ده د لارې مله شول. بیا پېښور ته ولاړ او هلته یې ډېر خلک مړیدان شول. روښان پیر په جلال اباد باندې د جګړې پر مهال چې پوځي ډلې یې ماته وکړه جل وواړه او مړ شو. خو د روښان پیر د مړینې وروسته د ده په لاس د ایښودل شوي ملي ازادي بڅښوونکي غورځنګ بله شوې ډېوه د ده زامنو او لمسیو روښانه وساتله. د روښان پیر د مړینې وروسته «د ده زامنو چې هر یوه یې ځان د پښتنو پاچا اعلان کړی و د پاڅون بیرغ رپانده وساته. جلال الدین روښان، وروسته له دې چې ټول مشر وروڼه یې په مبارزه کې له لاسه ورکړي وو، په څوارلس کلنۍ کې د پلار په مسند کېښاست. جلال الدین روښان د نړۍ د ډېرو فعالو مشرانو په ډله کې راځي. پيروان یې له کابل نه تر پېښور پورې فعال وو، یواځې یوسفزي ۲۳ ځله د مغولو پر ضد ولاړ شول. روښانیانو په مختلفو وختونو کې پېښور محاصره کړ او له کابل او غزني څخه یې حاکمان وشرل، خو په پای کې ټول ناکام شول.» ۱۹۰ په ۱۵۸۶ کال کې مومند د مغولو په وړاندې جګ شول او پېښور یې کلابند کړ او مغولي جنرال مان سنگ چې د پېښور د

کلابندی د ماتولو او ازادي غوښتونکو د خپلو په موخه استول شوی و هم خبر پر مخ تړلی ولید او مات شو. په ۱۵۸۷ کال کې زین خان صوبه دار سوات او باجوړ ته لښکر وایست خو د یوسفزیو له خوا مات شو او په دغه جگړه کې د جلال الدین مشاور راجا بیریل د اتو زرو مغولي جنګیالیو سره د کرپه په تنګي کې ووژل شو. په ۱۶۲۰ کې د مغولو یوه لویه قوه تېراه ته ننوتله چې کلکه ماته یې وکړه. پوهاند کاکړ د روښاني غورځنګ د ناکامۍ درې لاملونه په ګوته کړي دي:

لومړی لامل یې دادی چې غیر روښانيانو (حمزه ملک، د تیراه اوسېدونکي او نور) د خپلو مالونو د لاسه ورکولو له امله د روښاني غورځنګ پر ضد ودرېدل او د مغولو لوری یې ونيو او همکاري یې ورسره وکړه.

دوهم لامل یې دا دی چې پیرانو، او عالمانو د اخوند دروېزه او سیدعلي ترمیزی، چې په پیر بابا نامتو و، په مشرۍ د مغولو واکمنو د ملاتړ او هم د نظرونو د توپيرونو له کبله د بایزید روښان پر ضد تبلیغ کاوه. دوی بایزید د «پیر تاریک» په نوم یادوه. خو بایزید د خپلو پلویانو له خوا د روښان پیر په نوم یادېده. د روښان پیر د پلویانو او مخالفینو له خوا دیني مشاجرې چې د اسلام په چوکاټ کې کېدې نوي نظریات منځ ته راوړل او څنګه چې دا مشاجرې په پښتو ژبه کېدې د هغې د ودې سبب شوې.

دریم او مهم لامل یې دا و چې مغولو د روښاني غورځنګ پر ضد پوځي ځواک یو موټی کړ. څنګه چې روښاني غورځنګ په داسې مهال کې د مغولو د امپراتورۍ سره د پښتنو د ازادۍ له پاره دغې وهلې چې د جلال الدین اکبر، جهانگیر او شاه جهان تر مشرۍ د ځواک لورې څوکي ته رسېدلې وه.

دغو امپراتورانو د روښانیانو د غورځنګ پر ضد پوځي ځپونکي کوزارونه او کله کله سوله یز اقدامونه کول. د بېلګې په توګه اکبر په پښتنو هېڅکله مالیه نه ده تپلې خو د روښانیانو پر ضد داسې مهال لښکر واستولو چې د روښان پیر زوی جلال الدین په څورلس کلنۍ کې وروسته له هغې چې ټول مشر وروڼه یې په جګړو کې د لاسه ورکړي وو، واک ته رسېدلی او ځان یې د پښتنو پاچا اعلان کړی و. روښانیانو په بېلو بېلو وختونو کې پېښور کلابند کړ او د کابل او غزني نه یې مغولي حاکمان وشړل. د کرپې په تنګي کې یې راجا بیریل وواژه او نږدې ۸۰۰۰ د امپراتورۍ پوځیان ووژل شول. روښانیانو د مغلو ژر یو بل لښکر د سید حمید په مشرۍ بکرام (Bikram) ته نږدې مات کړ. په پای کې د مغولو پوځ چې د روښانیانو د لښکر نه څو ځله زیات او منظم و د جلال الدین او وروسته د ده ځای ناستي احدات عبدالقادر او کریم داد په مشرۍ ټول پاڅونونه وځپل. په دې ترتیب تر

۱۶۳۰ کال پورې روښاني غورځنګ په سياسي توګه د منځه لاړ او يوازې په مذهبي توګه پاتې شو.

درېمه مرحله: د خوشال خټک او ايمل خان مومند مبارزې

د خوشال خان خټک مبارزې

د مغولو د واکمنۍ پر ضد د پښتنو د ملي ازادي غوښتونکي غورځنګ درېمه او وروستۍ مرحله د خوشال خان خټک شاعر او جنګيالي په مشرۍ پيل شوه. خوشال بابا د خپلې مبارزې په جريان او خپلو شعرونو کې دا نظر څرګند کړ چې پښتانه سره له دې چې په بېلو بېلو قبيلو سره وېشلي دي بيا هم د خپلو علايقو په لرلو سره يو واحد ملت جوړوي. خوشال خان خپل دا نظر د خپل شعر په لاندې بيت کې فرمول بندي کړ:

د افغان په ننگ مې وتړله توره

ننګيالی د زمانې خوشحال خټک يم

خوشال خان د خپل پلار شاهباز خان د مړينې وروسته د خپل پلار پر ځای د خټکو د قبيلې خان وټاکل شو. ده د مغولو د واکمنو سره د خپل پلار غوندې همکاري پيل او خپله دنده يې په امانت دارۍ سره تر سره کوله. خو خوشال خان د کابل صوبه دار له خوا د يوې دسيسې په ترڅ کې ونيول شو لومړی په ډيلي کې بندي و او د هغه خايه د رنتپور بنديتون ته يووړل شو او دوه نيم کاله د رنتپور په بنديتون کې ډېر کړاوونه وګالل. دی بيا د رنتپور د بنديتون نه وايستل شو او اکړې ته يووړل شو او هلته له بنده ايله شو او په ډيلي کې نظر بند وساتل شو او وروسته پښتونخوا ته راستون شو او د مغلي واکمنۍ پر ضد يې مبارزه پيل کړه لکه چې وايي:

پس له بنده دی دا عزم

د خوشال د خاطر جزم

يا نيولی مخ مکې ته

يا مغولو سره رزم

خوشال بابا د مغولو پر وړاندې د خلکو د پارولو، د لښکرو د ټولولو له پاره د پښتنو بېلو سيمو ته ډېرې دورې وکړې او ټول پښتانه يې د ملت په توګه د مغولو پر ضد مبارزې ته رابلل.

په دې ترتيب د هند د مغولو پر ضد د پښتنو د مقاومت وروستی مرحلې تمثیلوونکي د پښتون ناسیونالیزم پلار او د اوسني پښتو ژبې بنسټ ایښودونکی ستر شاعر او مبارز خوشال خان خټک دی. د ده سره په دغه مبارزه کې ایمل خان مومند او دریا خان اپریدی ملګري وو.

دا مرحله په رښتیا سره د یوسفزو په پاڅون سره پیل شوه. دوی په ۱۶۶۷ کال کې ان د اباسین د رود د هغې غاړې د مغولو پوځي موقعیتونه ونیول. د خوشال خان خټک په وخت کې یوسفزي، مومند او اپریدي د مغولو د حاکمیت پر ضد تر پخوا لا ټینګ ودېدل.

د ایمل خان مومند مبارزې

ایمل خان مومند د خپلواکۍ په لار کې هغه جګړه کلونه کلونه توده وساتله چې د روښان پیر، د هغه زامنو او لمسیانو نږدې یوه پېړۍ د مغولو په وړاندې پرمخ بیولې وه. ایمل خان مومند اپریدي او مومند سره یو موټی کړل. کاکړ وایي چې د دغو قومونو ستراتیژیکي اهمیت په دې کې دی چې منځنۍ اسیا له سوویلي اسیا سره په لنډ ډول سره نښلوي. مغولي واکمنو ته د خیبردره نه یوازې د سیاسي او سوداګرۍ له امله ځانګړی اهمیت درلود بلکې په روحي لحاظ هم مهمه وه چې دوی د دې لارې د خپل پلرني ټاټوبي فرغانې سره اړیکې درلودی شوې.

د خیبر دره چې د ډکې نه تر جمرود پورې غزېدلې ده د اپریدو سیمه ده. اپریدي هغه خلک دي چې په زیات کومان د تاریخ پلار هېرودت د اېه ریتای په نوم یاد کړي دي. مومند د اپریدو ګاونډیان دي چې د کامې او پېښور تر منځ سیمې کې اوسېږي.

ایمل خان مومند د دریاخان اپریدي په ملګرتیا دغه دواړه قومونه یو موټی کړل او د مغولو امپراتوري یې وننګوله. د هند د تاریخ پوه سرکار په وینا ایمل خان په اصل کې یو ذاتي جنرال و، پاچايي یې اعلام کړه، سکه یې په خپل نامه ووهله او ټول پښتانه قومونه یې په دغه ملي غورځنګ کې د ګډون له پاره وبلل. ۱۹۱۱ په ۱۶۷۲ کال مومند او اپریدي د ایمل خان مومند په مشرۍ د مغولو په وړاندې پاڅېدل او د کابل مغولي صوبه دار محمد امین خان ته چې د یوه لوی پوځ په مشرۍ یې غوښتل د خیبر دره پرانیزي کلکه ماته ورکړه. د برتانوي هند د حکومت د جغرافیایي سیند له مخې امین خان ټول پوځ چې شمېر یې څلوېښت زرو ته رسېده د پوځي وسلو او سامانونو سره د لاسه ورکړ. پښتنو هم په دې جګړې کې ډېر جنګیالي له لاسه ورکړل. کاکړ وایي چې په نړۍ کې به دغسې جګړه کمه وي چې دغومره انسانان په کې وژل شوي وي. په ۱۶۷۳ کال کې اپریدو په کنډاو کې د مغولو

دوهم لښکر مات کړ او يو کال وروسته يې په ۱۶۷۴ کال کې د مغولو درېم پوځ په خاپش کې مات کړ. ۱۹۲

د دغو ماتو له امله پاچا اورنگ زېب اړ شو چې ډيلي پرېږدي او په ابدال حسن کې ديره شي. اورنگ زېب د حسن ابدال نه د پښتنو پر ضد د جگړې لارښوونه کوله او د ۱۶۷۴ کال نه د يو نيم کال په بهير کې د خپلو وتلو جنرالانو اضغر خان او شجاعت خان په قوماندانۍ د پښتنو د خپلو له پاره پوځونه واستول. خو دغو جنرالانو لږ بري او زياته ماتې وخوړه او په خپله شجاعت خان په يوه جگړه کې ووژل شو. په پای کې اورنگ زېب پرته له دې چې په پوځي ډگر کې بريالی شي بېرته ډيلي ته ستون شو.

اورنگ زېب پوه شو چې د جگړې له لارې نه شي کولی چې خپلې موخې ته ورسېږي نو بيا يې د ډپلوماسۍ لار ونيوله. ده پښتنو ته د سوغاتونو، تنخواگانو او جاگيردارونو په ورکولو پيل وکړ. ده پښتنو ته د نننۍ خپلواکي ومنله تر هغو چې په څرگند ډول ياغي نه وي. نوموړې دغو قومونو ته د هندوستان او منځنۍ اسيا تر منځ د کاروانونو د ازاد تګ راتګ له پاره په کال کې شپږ لکه روپۍ ومنلې. برسېره پر دې هغه اېږېدو، مومندو، شينوارو، يوسفزو، او خټکو ته په کاروانونو باندې د لارې د تېرېدو مالي اېښتې ومنل. په دې توګه مغولي حکومت په تجربې سره پوه شو چې د پوځي زور پر ځای رشوت ورکول ارزانه تمامېږي. په پای کې يوسفزي، بنګېن، د تېراه قومونه او ان د خوشال خټک يو زوی ورو ورو مغولي حکومت ته تسليم شول او د پېړۍ تر پايه پور ټول پاڅونونه ارام شول. ۱۹۳

په دې توګه ختيځ پښتانه د خپلواک دولت په جوړولو کې نابريالي شول. لامل يې دا و چې خپلواک دولت لرلو له پاره لازمه ده چې د زياتي کرنيز حاصل نه ماليه ورکړل شي او هم تر يوې اندازې د دولت په ګټه د خپلې ازادۍ نه تېر شي. خو د کاکړ په وينا «دوی لومړنی نه درلود او د دوهم ورکولو ته حاضر نه وو.» ۱۹۴ ميا روښان چې غوښتل يې دولت د غنيمت له لارې تنظيم کړي په خپلو کوښښونو کې پاتې راغی. په پای کې ختيځو پښتنو د خپلواک دولت په جوړولو کې پاتې راغلل او دوی تر اوسه خپلواک دولت نه لري. خو د ختيځو پښتنو جګړو په لوبديځو پښتنو لوی اغېز وشینده. لوبديځو پښتنو د بلې پېړۍ يانې د اتلسمې پېړۍ په پيل کې د ميروېس نيکه په مشرۍ په کندهار کې د افغان خپلواک دولت بنسټ کېښود او بيا د احمدشاه بابا په مشرۍ د امو نه تر اټکه خپلواک ملي دولت جوړ کړ. د کاکړ په وينا «د احمدشاهي دولت په رامنځ ته کېدو کې د ختيځو پښتنو ونډه اساسي وه. په دې ډول چې دوی په خپلو جګړو سره نه يوازې د احمدشاه له

پاره ډگر هوار کړی و، بلکې له هغه سره يې د ملکونو په نيولو او د امپراتورۍ په جوړولو کې هم مرسته کړې ده.» ۱۹۵

د پښتنو د دغه ملي غورځنگ د ناکامۍ لاملونه

د دغه ملي غورځنگ د ناکامۍ بنسټيز او اصلي لامل دا و چې د دوی په وطن کې زياتي کرنيز حاصلات نه وو. په دغو قبيلو کې، چې په خپل منځ کې يې نږدې برابر حيثيت درلود او يوې بلې ته سر نه ټيټوه او ان په خپلو کې يې مخالفتونه او دښمنۍ درلودې، د قبيلو د کچې نه د لوړ تنظيم جوړول دا غوښتنه کوله چې دوی بايد زياتي محصولات راټول کړي او يو څه د خپلو ازادۍ نه تېر شي. دوی زياتي محصولات نه لرل او د يو څه ازادۍ نه نه تېرېدل. دا لامل و چې بايزيد روښان هڅه وکړه چې خپل تنظيم که څه هم ساده و د غنيمتونو د لاسته راوړلو له لارې جوړ کړو. دې کار سمدلاسه د مغولي دولت او غير روښانيانو تر منځ ضدیت منځ ته راوړ او دوی د ديني عالمانو په گډون روښاني غورځنگ په خپله په هېواد کې کمزوری کړ.

د دې سره سره پښتنو د بې وزلۍ او لومړنۍ ساده وسلې په لرلو او د يوه ساده تشکيل سره نږدې يوه نيمه پېړۍ د هغه مهال د لويې امپراتورۍ د لوی او منظم اردو په وړاندې چې بې اندازې سرچينې يې درلودې وجنگېدل. که څه هم په دې کې هېڅ شک نشته چې پښتانه د هند د مغولو د دولت د واکمنۍ پر ضد وو دوی د راتلونکې له پاره ځانگړی پلان نه درلود. کاکړ وايي چې په زيات کومان هغه څه چې دوی غوښتل لاسته راوړل چې هغه مالي امتيازونه او کورنۍ ازادي وه. خو د دوی مبارزې پراخ اهميت درلود:

۱-د هند مغولي دولت د افغانانو سره د مقابلې له کبله دکن د لښکرو نه تش کړ او دې کار ياغي هندوانو ته دا موقع په لاس ورکړه چې د خپل نامتو مشر په لارښوونې سره جگړه وکړي او په ځانگړې توگه د ۱۶۷۶ کال نه وروسته يې ځينې برياليتوبونه تر لاسه کړل.

۲-د هند د مغولي امپراتورانو د دغه ارمان په وړاندې چې د هندوکش هغې خواته د توران مخکې لاندې کړي افغانان لوی خنډ شول. د ازبکو واکمنو او په ځانگړې توگه عبدالله خان افغانانو ته مرستې ورکړلې.

۳-د دې جگړو ليرې پايلې دا شوې چې احمدشاه بابا کله چې په ۱۷۴۷ کې د پاچا په توگه وټاکل شو د مغولي هند د دولت استازي د کوم جنگ پرته د افغانستان نه وشړل.

اتم خپرکی

کاکړ: درانيان او په کندهار کې صفوي دولت

کاکړ وايي چې په ختيځ کې د پښتنو د ناکامۍ وروسته د پښتنو دوې سترې قبيلې درانيان اوغلزيان د پردیو د واکمنۍ پر وړاندې په لوبديځ کې را پورته شول چې د دوی د هڅو او کوشنسونو په پايله کې يو خپلواک افغانستان منځ ته راغی او يوه لويه امپراتوري يې جوړه کړه.

درانيان د ۱۷۴۷ نه د مخه ابداليان نومېدل. د ابداليانو نوم د هغې سپين پوتکې اريايي قبيلې سره تړاو لري چې په تاريخ کې د اپتل يا هفتل په نامه ياده شوې ده او اروپايانو دغه هېتاليان سپين هونان بللي دي. دغه د (هون) اوښتي بڼه اوس په پښتو ژبه کې (خان) ده. د اپتل قبيلې چې د مغولو د فشار له مخې د منځنۍ اسيا نه باختر ته راکوږې شوې اټکل د ۴۰۰ زېږدې کې په باختر او تخارستان کې يو پياوړی دولت جوړ کړ. هېتاليانو د ساسانيانو سره جگړې کړې او کتيبي يې د کندهار په شمال او ارزگان کې موندل شوې دي. ۱۹۶ عربو دغه قبيله هياطله بللې ده. دغه سپين پوتکي اريايان د پکتیانو سره ګډ شوي دي. ستر احمدشاه بابا ابداليان د درانيانو په نامه ياد کړل. په اصل کې درانيان د کسي غره په سيمه کې د سليمان د تخت په ګاونډ کې اوسېدل. له هغه ځايه د کلونو په اوږدو کې ګام په ګام د کندهار ختيځې خوا ارغستان ته راغلل او په اساسي توګه د کوچيانو په بڼه په کېږدو کې اوسېدل او د شپاړسمې پېړۍ تر نيمايي د يوې اساسي ډلې په توګه هلته پاتې شول. له دې وروسته دوی هغه شپې هوارې مخکې چې د غلزيو، بلوچو او کاکړو تر منځ په ژوب کې پرتې وې، په زور د نورو نه ونيولې. درانيان د هغو سره د څړ ځايونو، اوبو او کرنيزو مخکو پر سر تل په جنجال کې وو. په ځانګړې توګه د دوی مخالفت د غلزيانو سره زيات وو ځکه چې غلزيان د شمېر او ځواک له مخې د دوی سره برابر وو. ولې د ۱۶۲۴ زېږدې په شاوخوا کې د پښتنو دا دوې اساسي قبيلې په دې سره سلا شوې چې د خپلو مشرانو سلطان ملخي توخي او سلطان خودکي دراني په مشرۍ د دواړو قبيلو تر منځ کډه پوله وټاکل شوه. د دغه تړون پر بنسټ د ګرم آب د وادی شمال ختيځ سيمې په غلزيانو پورې اړه ولرله او د سوويل لوبديځ سيمې د درانيانو شوې. په دې ډول د

دغو دوو قومونو تر منځ د شخړو مخه ونيول شوه. د دغې پولې د ټاکلو وروسته درانيان د لوېديځ په لور مخه کړه او د کندهار ښار ته نږدې يې شهر صفا جوړ کړ. په دې توګه درانيان د فارس د صفوي دولت د قلمرو برخه شوه او د صفويانو يوه والي له خوا واکمني پرې کېده. خو د صفوي پاچا له خوا والي ته لارښوونه شوې وه چې درانيان په خپلو چارو کې ازاد پرېږدي. د دغه امتياز ورکول په واقعيت کې يو پخوانی دود و. د هغه مهال راهيسې چې کندهار د اولسې پېړۍ په لومړۍ څلوريزه کې د صفوي امپراتورۍ برخه شوه شاه عباس صفوي درانيان او غلجيان په خپلو کورنيو چارو کې ازاد پرېښودلي وو او د دوی سره نرمه شيوه غوره کړې وه. دا لامل و چې دغه قومونه سره له دې چې د صفويانو سره يې مذهبي توپير درلود د هند د مغولو د دولت په انډول يې صفويان ښه بلل. د درانيانو مشرانو چې د مالي په راتلولو کې يې د والي سره مرسته کوله د دولت په چارو کې رول لوباوه او خپل ځواک يې زياتوه. صفويانو د درانيانو مشرانو ته د دغو امتيازاتو د ورکولو لامل د صفوي او د هند مغولي امپراتوريو تر منځ د کندهار پر سر سيالي وه. د دغې سيالي په پايله کې کندهار څو ځله د دوی تر منځ لاس په لاس شوی و.

د کاکړ په وينا په دغسې وضع کې د درانيانو مشرانو د امپراتوريو تر منځ په سياست کې برخه اخېسته او راز راز لقبونه يې لاسته راوړل. د بېلګې په توګه شهر خان سدوزي ته شاه جهان د شاه زوی «شېزاده» لقب ورکړ او صفوي پاچا د «ميرزا» لقب چې د شاه زوی انډول دی شاه حسين ته ورکړ. د درانيانو په منځ کې هم د نورو پښتنو قومونو غوندې دښمنې ډلې موجودې وې خو د دوی دود دا و چې د قوم مشري د سډو خان په اولادو ياني سدوزو پورې اړه درلوده. دغه دود د شاه عباس د وخت نه چې سډو خان يې د ابداليانو د ريس په توګه ټاکلی و، موجود و. که څه هم سدوزي د پوپلزيو د قبيلې يوه کوچنۍ څانګه وه خو ابداليانو دومره درناوی ورته درلود چې د سدوزيو مشري يې منلې او تر يوې اندازې يې ميراثي بڼه غوره کړې وه. د اولسې پېړۍ په پای کې ابداليانو دومره ځواک موندلی و چې والي غوښتل د دوی سره خپلوي وکړي. خو د هغه وړانديز داسې و چې د ابداليانو د دود سره يې ډډه نه لکوله. دوی د والي وړانديز ځان ته سپکاوی وګاڼه او د والي نماينده ګان او ورسره لښکر يې ووژل. د دې سره سره شاه حسين صفوي نه غوښتل چې درانيان لا نور ولسول شي. ده خپل نوي والي کورکين ته لارښوونه وکړه چې د دوی سره نرم چلند وکړي.

په کندهار کې د کورکين ټاکل د صفويانو او د سيمې د قومونو تر منځ د اړيکو کړلېچ دی. د کورکين د ټاکلو لامل دا و چې کندهار د هند مغولو له خوا د خطر سره مخامخ و.

هندي دولت د کندهار د غوښتنې رسمي اعلان کړی و او د هغه د بېرته لاسته راوړلو له پاره د عملي کام اخېستلو شوونتیا وه. دا لامل و چې کورکین د زیات واک او لوی شل زریز اردو سره د کندهار اداره په لاس کې ونيوله. له دې کبله کورکین هڅه وکړه چې د دغه بهرني گواښ په وړاندې د افغانانو کورنۍ دودیزه ازادي له منځه یوسي او ټول واک په خپل لاس کې ونیسي او د بلې خوا په همدې وخت کې په خپله په فارس کې د فارس د رسمي شیعیه مذهب د خورېدو او غښتلي کېدو کوښښونه روان وو. سني مذهب افغانان د امپراتورۍ د ننه تر زیات فشار لاندې ونيول شول. که څه هم کورکین په لومړي سر کې د درانیانو سره نرم چلند کاوه. خو سوکه سوکه یې د درانیانو یوه ډله د بلې په وړاندې کاروله.

پوهاند ډاکټر کاکړ وايي چې دغه مهال د درانیانو او هم د غلزیانو مشران نه یوازې په ولسي چارو کې بلکې په نړیوال سیاست کې او په ځانگړې توګه د کندهار په سر د دواړو امپراتوریو په سیالیو او جنګونو کې د تجربې خاوندان شول. د سلطان خودکي سروالي د صفوي حکومت او د سلطان توخي سروالي د هند مغولي حکومت منلې وه.

د کورکین د راتګ وروسته په کندهار کې سترې پېښې یو پر بل پسې وشوې. دغه مهال د صفوي واکمنو رسمي سیاست دا و چې شیعیه ګان وهڅوي او سنيان وځي. د دغه سیاست پر بنسټ کورکین د کندهار سنيان تر فشار لاندې ونيول او د یاغیانو په څېر یې ورسره چلند کاوه. دوی غوښتل چې د ابدالیانو او غلزیانو دودیزې خپلواکۍ ته د پای ټکی کېږدي. برسېره پردې یې غوښتل چې د مغولو په وړاندې ټینګ مورچل جوړ کړي چې کندهار د دوی لاس ته ونه لویږي.

کورکین د دې پلان د پلي کولو له پاره لومړی د ابدالي مشرانو پر ضد دسیسې وکړې. لومړی یې د دولت خان د سدوزو ځواکمن مشر د منځه وړلو په پلان کې بریالی نه شو بیا یې د پښتنو د هغه کمزوري ټکي نه ګټه پورته کړه چې هغه د دوی ځان غوښتنه ده. د کورکین لښکر یوه شپه د عزت خان سدوزي او اتل خان سدوزي په مرسته او لارښوونه په ښار صفا کې ناڅاپه د دولت خان ابدالي په کلا برید وکړ او دولت خان یې د خپل زوی نظرمحمد او فقیر نومي نوکر سره ووژل. د دولت خان د مړینې وروسته د ده زوی رستم خان د قوم مشر شو. بیا یې رستم خان بندي او وواژه او د ده د مړینې وروسته یې د ده غښتلي ډله وځپله او بیا یې د هغه مخالفه ډله د عزت خان سدوزي او اتل سدوزي په مشرۍ اړه کړه چې ارغستان پرېږدي او د کندهار په ختیځه خوا کې میشته شي. لږ مهال وروسته یې ناڅاپه پرې ودانګل، ډېر یې ترېنه ووژل، ډېر لویان یې کرمان ته ورڅخه وشرل

او پاتې ابدالیان د شوراوک چاپېر دشتو او غرو ته وکوچېدل. په دې توګه ګورګین ابدالیان وځپل او غوښتل یې چې د دې وروسته هوتکیان هم وځي.

نهم څپرکی

په کندهار کې د غلزيانو لومړی دولت

د مخه مو يادونه وکړه چې د هېواد لوېديځه برخه تر کندهار پورې د صفوي واکمنو تر واک لاندې وه. د کاکړ په وينا کندهار چې کوټه، ژوب او بلوچستان يې برخې وې او له کلات نه تر فراه پورې پراته سيمه وه دغه مهال هم تر زياتې اندازې يې خپل تاريخي اهميت ساتلی و. د کندهار ډېرې سيمې د هلمند، ارغنداو او ترنک د رودونو او د معتدلي هوا په لرلو سره تل ښهرازه او ابادې وې. دا ښار د ترانزيقي سوداګرۍ مرکز دی. د کندهار زوړ ښار د هستوګنې لرغونی مرکز دی. په دې نږدې وختونو کې برتانوي لرغون پېژندونکو ثبوت کړې، چې کندهار د تاريخ نه د مخه دورې نه را په دې خوا د انسانانو هستوګنځی شوی دی. ۱۹۷ وروسته په هلمند او ارغنداو کې مېشتو کندهاريو په هلمند کې د کندهارا په نوم ښار جوړ کړ چې د کندهار اوسنی ښار د دغو ښارونو په لړ کې وروستی ښار دی. د کندهار نوم په زيات ګومان د کندارا اوړېدلې بڼه ده چې د ويدي دورې نوم دي. کندهار د زېږدې نه د مخه په څلورمې پېړۍ کې ستر سکندر لاندې کړ. سکندر کندهار ته نږدې د سکندريې په نامه د بل ښار بنسټ کېښود. لکه چې د مخه يې په هرات کې او بيا بگرام ته نږدې د داسې ښارونو بنسټ کېښود. له سکندر نه وروسته د کندهار پر ځای اراکوزيه نوم دود شو، چې په زيات ګومان د ارغنداب يوناني شوې بڼه وي. په نوي دور کې ميروېس نيکه کندهار د صفوي پارس د واکمنۍ نه وژغوره او په کندهار کې يې د افغان خپلواک دولت بنسټ کېښود. په کندهار کې د حضرت محمد خرکه خوندي شوې، چې د بخارا پاچا احمدشاه بابا ته د سوغات په توګه ورکړې وه. احمدشاه بابا په ۱۷۴۷ کال کې د کندهار د شېر سرخ د جرګې نه وروسته ټول افغانستان يو موټی کړ او يوه امپراتوري يې جوړه کړه. د کندهار په مېوند کې د افغان- انگليس د دوهمې جګړې په يون کې غازي محمد ايوب خان انګرېزانو ته سخته ماته ورکړه چې د هغې په پايله کې د لېټن له خوا د افغانسان د وېشلو پلان ناکام شو. په دې ډول کندهار د افغانانو په ملي او سياسي ژوند کې اساسي رول لوبولی دی.

ميرويس نيکه

د مغلو او صفويانو د واکمنۍ په مهال په کندهار کې د ابداليانو ټول خېلونه، د غلزيانو څه خېلونه، د دوی په څنگ کې تاجکان، ملتانيان او نور او د ښار د باندې ايرانيان پراته وو. په عمومي توګه د غلزيو خېلونه له کلاته تر کابل پورې د مغولو د کابل د واکمن او ابداليان د کندهار د صفوي واکمن تر لاس لاندې وو. «خو دواړه قومونه په خپلو کورنيو چارو کې خپلواک وو او چارې يې خپلو مشرانو ورنه تنظيمولې. دغه مشران په اصل کې وروسته له هغه د زيات واک څښتنان شول چې ولسونه يې ميشته شول او کلي او ښارونه يې ودان کړل.» ۱۹۸

د ابداليانو د خپلو وروسته په کندهار کې غلجيان د يوه ستر قوم په توګه پاتې شول چې مشر يې ميرويس خان هوتک و. ميرويس خان د ښالم خان هوتک زوی او د خپلې مور نازو انا له خوا د سلطان ملخي توخي لمسی او د خپلې ماندینې له لوري د سدوزو زوم و. د ده مېرمن خانزاده د جعفرخان سدوزي لور وه چې د سدوزو د کامران خپلو په څانګه يې اړه درلوده. کامران خان د سدو زوی و چې د خپلو وروڼو په منځ کې يو پوه او عالم سړی و او د «کلید کامراني» په نوم د اثر لیکوال دی چې په پښتو ژبه يې ليکلی دی.

د ابداليانو د خپلو وروسته ګورګين د هوتکو د خپلو نيت وکړ. په دې منظور ګورګين د هوتکو مشر ميرويس خان هوتک ته مخ واراوه چې د دوستۍ په پلمه د ده قوم هم وځي. خو ميرويس د تېرو پېښو نه عبرت اخېستی و او دې ته يې پوره پام و چې ګورګين يې تېر نه باسي. ده د خپلواکۍ غورځنګ د همکارۍ په جامه کې په پټه پيل کړ او د کندهار د ښار د کلانترۍ منصب يې ومانه.

خو کله چې ګورګين د ميرويس خان د نفوذ د زياتېدو نه په وېره کې شو نو هغه يې اصفهان ته وشړه او له شاه حسين نه يې وغوښتل چې د کندهار د امنيت په خاطر دې دی هلته وساتل شي. ميرويس خان ته په اصفهان کې پاچايي دربار ته په لار پيدا کولو سره مالومه شوه چې درباريان په مخالفو ډلو سره وېشل شوي دي او همدارنګه د پارس شيعه ګان او سنيان په ټينګه سره مخالف شوي دي. ده ته دا هم ښکاره شوه چې په خپله پاچا يو کمزوری واکمن دی او د پارس امپراتوري مخ په ښکته روانه ده. تاريخ پوهان په دې ټکي سره يوه خوله دي چې ميرويس د سوغاتونو په ورکولو، او په خپلې ځانګړې وړتيا، څېرې او روانه وينا سره د ګورګين په اړه شاه حسين او د هغه درباريان شکمن کړل او خپل ځان يې د پارس دوست په حيث وروپېژانده. په يوه پردي هېواد کې د ميرويس دغه کره ساری نه لري. په دې توګه ميرويس خان د خپلې پوهې او څېرې له کبله د دربار

خواکمن کسان د خان پلويان کړل او د حج د ادا کولو نه وروسته يې چې د عربستان د عالمانو نه يې د خپلې خوښې سره سم اخېستې فتوا ورسره وه د صدراعظم اعتماد دوله له لارې اجازه تر لاسه کړه چې په کندهار کې د کورکين د مشاور په توگه کار وکړي. د دوسرسو فرانسوي په وينا ميروېس خان د پارس د دربار «د ټولو وزيرانو نه په يوازې توگه ډېر هوښيار و.» ۱۹۹

ميروېس خان د پخوا غونډې د کورکين سره همکاري پيل کړه خو کورکين پرې ډاډه نه و نو ده د خپل زوی له پاره د ميروېس خان لور په نکاح وغوښتله. ميروېس خان د دې موضوع له پاره د کوکران جرگه راوغوښته. جرگې پرېکړه وکړه چې د کورکين د غافلولو له پاره د ميروېس خپله وينځه د لور په نامه په نکاح ورکړي. ميروېس خان د جرگې د پرېکړې سره سم خپله وينځه د لور په نامه په نکاح ورکړه او په دې ډول يې کورکين غافل او د خان دوست کړ. د ميروېس په وړاندې اصلي مسله د خپلواکۍ وه. خو د کاکړ په وينا د دې موخې د سر ته رسولو له پاره نه تنظيم و، نه وسله او نه پوځ او نه د وسله والې مقابلې توان. خو کورکين نه يوازې شل زريز پوځ درلود بلکې شا ته يې يوه لويه امپراتوري ولاړه وه. ميروېس خان د خپل پلان د عملي کولو له پاره د مانجې تاريخي جرگه راوغوښته چې قومي مشران او روحانيون په کې شامل وو. د دې جرگې د غړو يادونه د پښتو ژبې په لومړۍ شاهنامه (محمودنامه) کې ريډي خان مومند کړې ده او دغه کسان په کې شامل وو: سيدال خان ناصر، بابوجان بابي، بهادرخان اندر، ملا پيرمحمد مياجي، عزيزخان نورزی، يوسف خان هوتک، گل خان بابر، نورخان بربڅ، نورخان الکوزی، يچي خان هوتک، حاجي نورمحمد هوتک، چې په حاجي انکو مشهور دی. يونس کاکړ او نور. ده د دې جرگې له لارې وکړای شول چې د کندهار ولسونه د کډ عمل له پاره چمتو کړي. ميروېس خان پلان درلود چې د کورکين پوځ په حساس وخت کې برخې برخې کړي او د يوې برخې په لاندې کولو سره به د هغې د وسلې نه د نورو برخو په وړاندې کار اخلي.

جرگې د ميروېس خان پلان تاييد کړ او پرېکړه يې وکړه چې د بلوڅو، کاکړو او ترينو خانان به خپل ولسونه وهڅوي چې د ماليې د ورکولو نه سر وغړوي تر څو کورکين اړ شي چې د خپلو پوځونو يوه برخه هلته واستوي او دوی يې هلته د منځه يوسي. جرگه والو دغه راز پټ وساته او په خپلې پرېکړې يې عمل وکړ.

کورکين چې خبر شو نو د کاکړ په وينا ده شپږ نيم زره سرتېري د ميرزا سندل په قوماندنۍ د ياغيانو د ټکولو په موخه واستول او په خپله د زرو تنو ځانکړو جنکياليو سره ورپسې روان شو او د ميروېس نه يې هم وغوښتل چې د خپلو ايله جاريو سره د

ارغستان په ده شيخ کې ور سره يو ځای شي. په دې توگه د ميروېس د پلان لومړۍ برخه پلې شوه هغه دا چې د گورکين پوځ په څو برخو ووېشي. په ده شيخ کې اوه سوه ناصرو او هوتکو د ميروېس په قوماندنۍ د گورکين په زر کسيز پوځ د شېبې په ترورمي کې ناڅاپه برید وکړ او له منځه یې يووړ. په دې گام سره د ميروېس د پلان دوهمه برخه پلې شوه هغه دا چې د يوې برخې نه وسله واخلي او د نورو برخو د خپلو له پاره یې وکاروي. ميروېس خان د مخه درې نيم زره قومي ځوانان په وړو ټوليو کې منظم کړي او دنده ورکړ شوې وه چې د ښار اړيکه د بهر سره وڅاري تر څو پارسيان د پېښې نه خبر نه شي. په خپله ميروېس او د هغه ملګري چې د گورکين او د هغه د پوځيانو جامې يې اغوستې وې او د هغوی په وسلې يې ځانونه سمبال کړي وو د شېبې په تياره کې ښار ته ننوتل او په بې ساري چټکۍ سره يې پارسيان تباہ کړل. وروسته يې د هغو دوه نيم زره پوځيانو نه چې د بلوچستان نه کندهار ته راستانه شول څه يې له منځه يووړل او نور يې په منډه د تباہۍ خبر اصفهان ته ورسوه.

ميروېس خان د ايران د دولت د غافلولو له پاره يو ليک د پارس د پاچا په نامه اصفهان ته ولېږه او بل ليک يې د هند مغولي پاچا ته ولېږه. په وروستي ليک کې ويل شوي و چې د کندهار خلکو د صفوي دولت پر ضد بريالی پاڅون کړی او خپلواکي يې گټلې ده. که چېرې د پارس پاچا د کندهار د خلکو پر ضد پوځ راواستوي او موږ اړ شو چې له تاسو مرسته وغواړو نو تاسو به مرسته وکړی که نه؟ د هند پاچا په ظاهري توگه د کندهار خپلواکي په رسميت وپېژانده خو په پټه يې صفوي دولت ته پېغام ولېږه چې د دې پېښې مخه زه ونيسي تر څو د دې پاڅون لمبې د هند لمبې ته پراخې نه شي چې بيا د پښتنو تېر برم ياني د غوريانو، غلجيانو، سوريانو او لوديانو خاطرې را ژوندۍ نه شي.

ميروېس خان دا اټکل هم وکړ چې پارسيان به د دې پېښې د غچ اخېستلو له پاره اړين گامونه پورته کړي نو سمدلاسه يې د کورنيو سمونونو په څنگ کې په دفاعي تدبيرونو لاس پورې کړ. ميروېس خان په لنډ وخت کې پوځ منظم او د پارسيانو نه يې په نيولو وسلو سمبال کړ او يو منظم توپچي قوه يې هم جوړه کړه. ده د کورنيو سمونونو په څنگ کې د نوي هېواد بهرني سياست ته پوره پام وکړ.

صفويانو لومړی محمد جامي نومي سړی د گواښ له پاره راولېږه چې د ميروېس په امر بندي شو. بيا يې د هرات حاکم محمدخان چې د حج په سفر کې د ميروېس ملګری و راواستوه چې د ميروېس په امر د يوه درانه مېلمه په توگه په کندهار کې وساتل شو. کله چې صفوي واکمنان خبر شول نو په کندهار باندې يې د پوځي يرغل ترتيبات ونيول.

صفوي دولت په هرات کې ميشته پوځ ته امر وکړ چې په کندهار يرغل وکړي. ميروېس هم د پنځه زريز ازادي غوښتونکي پوځ سره ورووت او سخته ماته يې ورکړه.

بيا د پارسيانو منظم پوځ د اتلسو مياشتو په جريان کې څلور ځله يرغلونه وکړل او ماتې يې وکړه. د دې وروسته صفوي واکمنو د خسرو خان په قوماندانۍ يودېرش زره پوځ کندهار ته واستوه چې دې پوځ کندهار څو مياشتو کلانېد کړ خو وروسته د ميروېس خان د زورو جنگياليو له خوا کلانېدي ماته او د خسرو پوځ د ده په شمول تباه شول. دوه کاله وروسته د رستم خان په مشرۍ پارسيانو پر کندهار يو بل يرغل وکړ چې هغه هم ناکام شو.

ميروېس خان چې له دې گواښونو نه هېواد وژغوره نو د خپلو نورو پلانونو د پلي کولو ته يې خپل پام واړاوه. خو د بده مرغه هغه څه چې دېمن د جگړې له لارې ونشو کړای چې ميروېس خان د خپلې لارې ايسته کړي نو دا کار يې بيا زموږ افغانانو د هغې کمزورۍ له لارې تر سره کړ چې هغه د پښتنو خان غوښتنه ده. د دې کار د پلي کولو له پاره يې د ميروېس ورور عبدالعزيز ولساوه چې په خپله پاچا او پاچاهي يې په کورنۍ کې نيکاتي شي. عبدالعزيز خپل مدبر، هوښيار او ځيرک ورور ملي مشر ميروېس خان ته د پارس د دربار په لمسون زهر ورکړل او د ۴۱ کالو په منگ د دې نړۍ نه سترگې پټې کړې اروا دې ښاده وي. د عبدالعزيز له خوا ميروېس خان ته د زهر وړکولو پېښه د محمد معصوم هوتک په وينا عبدالغفار هوتک په خپل تاريخ کې چې هوتکنامه نومېږي او لطيف جان بابي په سپارښت او لکښت حبيب الله رفيع چاپ کړی دی بيان شوی دی. د دې پېښې تفصيل د هوتکنامې د ۱۳۶ بيت نه تر ۲۲۸ بيت پورې راغلی دی. عبدالغفار هوتک وايي:

په زهر وې شېهد حاجي مير خان که

حکومت يې برادر بيا عزيز خان که ۲۰۰

د ده د مړينې وروسته د ميروېس ورور عبدالعزيز د جرگې له خوا د ميروېس پرځای وټاکل شو.

عبدالعزيز چې د ولس په مشورې د ميروېس نيکه پر ځای وټاکل شو د خپل ورور په شان نه تورزن، نه پوه، نه مدبر او نه د درايت خاوند و. ده په لومړي سر کې د قوم مشران راولبل او دوی ته يې د پارس د دولت پياوړتيا او ځواکمنتوب او د خان د ناتوانۍ په اړه خبرې وکړې خو د ولس د مشرانو د سخت غبرگون سره مخامخ شو او ده ته يې گواښ

وکړ چې دا خبرې بايد کرد سره په خوله رانه وري که نه بل چا ته به ځای پرېږدي. خو مير عبدالعزيز چې خپل ورور يې د پارسيانو سره د پټ جوړ جاري په پايله کې په زهرو وژلی و د قوم مشرانو د مشورې پرته خپل وړاندیزونه د پارس حکومت ته وړاندې کړل. دا وړاندیزونه دادي:

«له افغانانو دې باج نه اخيستل کيږي؛

کندهار ته صفوي عسکر نه راځي؛

د افغانانو پاچاهي دې د عبدالعزيز په کورنۍ کې ميراثي ومنل شي.» ۲۰۱

د عبدالعزيز دغه دريځ ته د ولس مشرانو په کرکه وکتل او د ولس په مشوره عبدالعزيز د ميروېس د مشر زوی محمود له خوا ووژل شو او ټول په دې سلا شول او په يوه خوله او يوه اواز يې د شاه محمود هوتک پاچاهي ومنله.

په فارس باندې د افغانانو واکمني

د شاه محمود هوتک واکمني

د مخه مو يادونه وکړه چې شاه محمود خپل تره عبدالعزيز په دې وواژه چې د پارس د صفوي دولت سره يې سازش کړی و. که څه هم شاه محمود هوتک د خپل پلار باوري و او په ټولو جگړو کې د برخې اخيستو له امله په پوځي چارو کې زياتې تجربې ترلاسه کړې وې خو بيا هم د دغې وژنې له مخې واک تر لاسه کول د ميروېس خان په کورنۍ کې ژور چاودون رامنځ ته کړ چې وروسته د دې کورنۍ د نسکورېدو د لاملونو نه يو لامل شو.

شاه محمود هوتک په خلکو کران او يو زړه ور او مېړنی جنرال و. خو ځنګه چې يو تنکی ځوان و دومره سياسي پوهه او تجربه يې نه درلوده چې د سياست په ډګر کې يو بريالی مشر وي. نوموړی د مخه تر دې چې د خپل هېواد يووالی را منځ ته کړي د پارس د نيولو په فکر کې شو. د هغه وخت د تاريخ ليکوالان دا وايي چې د اصفهان نيول يې د پلار وصيت و. دا سمه ده چې پلار يې د ځنګدن په مهال د اصفهان د نيولو خبره کړې ده. خو پلار يې ولې د خپلو اتو کالو په واکمنۍ کې دې کار ته اقدام نه کاوه؟ فکر کوم چې دې کار د پلي کېدو له پاره شرايط چمتو نه و. هغه دا چې د دې کار له پاره تر ټولو د مخه د پښتنو هېواد د امو نه تر اباسينه پورې بايد يو موټی شوی وی او د دې له پاره د ټولو پښتنو قبيلو او په تېره بيا د غلزيانو او ابداليانو د قبيلو يوالی اړين و.

شاه محمود د ۱۷۱۷ نه تر ۱۷۲۵ پورې واکمن و. په دغه لنډه موده کې نوموړي ډېرې جگړې وکړې. د ده او درانيانو تر منځ لومړۍ جگړه د فراه په دلارام کې پېښه شوه چې په هغې کې د درانيانو مشر اسدالله سدوزايي ووژل شو. د دې پېښې نه وروسته شاه محمود پارس ته پام واړاوه.

شاه محمود هوتک د اصفهان د نيولو نه د مخه د کرمان د خلکو په غوښتنه هغې خواته روان شو. شاه محمود په دغه خطرناکې چارې کې نه يوازې د خپل قوم ملاتړ تر لاسه کړ، بلکې د امامي هزاره گانو او بلوچو ملاتړ هم ترلاسه کړ. شاه محمود هوتک د ۱۷۲۰ کال د اوړي په پای کې يو لښکر چې شمېر يې ۱۱۰۰۰ ته رسېده تيار کړ چې د سيستان په ريگستان کې د خوارکي موادو، غلې او وښو د نشتوالي له امله د سر او مال زيات زيان ورورسېد. خو د دې سره سره هغه کرمان ته ورسېد او د کرمان خلک په خپله خوښه ده ته تسليم شول. ده د همدغه کال په پای کې د کرمان د ښار زياتره برخه د زردشتيانو په مرسته د جگړې پرته ونيوله. خو دوی دغه ښار د پارس د يو غټ لښکر د بريالۍ مقابلې له امله چې لطف علي خان يې مشري کوله پرېښود. خو په دغه مهال په کندهار کې بيچن سلطان لکزي د ملک جعفر خان په ملتيا چې بندي و، د کندهار د نورو پارسيانو په مرسته پاڅون وکړ تر څو کندهار بيا د پرديو تر ولکې لاندې راولي. شاه محمود د کندهار د اړدور د خپلو له پاره کندهار ته راستون شو. خو د ده تر رسېدو د مخه اړدور کوونکي د ده د کشر ورور مير حسين هوتک له خوا خپل شوي او زندۍ شوي وو.

څنگه چې د اصفهان په دربار کې بې اتفاقي وه نو د اصفهان درباريانو د لوی مجتهد په مرسته شاه حسين صفوي د اعتماد الدوله (صدراعظم) او د هغه د زوم لطف علي خان چې دا اوس يې په کرمان کې افغانانو ته ماته ورکړې وه، په وړاندې ولساوه. درباريانو په دوی باندې د پاڅون تور ولکاوه خو هغوی چې دواړه سنيان او باکفايته سړي وو د پاچا نږدې کسان وو. د پاچا په امر صدراعظم وړوند او لطف علي خان بندي شو. له دې کبله په کرمان کې صفوي لښکر تجزيه او په داغستان کې د لرکي خلکو پاڅون وکړ.

افغانان چې خبر شول د ۱۷۲۱ کال په ژمي کې زر کرمان ته ورسېدل او هغه ښار يې د حصاران پرته ونيو. په دغه وخت کې شاه محمود هوتک ته خبر راوړسېد چې د اصفهان حکومت نه شي کولی چې په ژمي کې د ده په وړاندې لوی پوځ تيار کړي. له دې کبله شاه محمود هوتک خپل لښکر د اصفهان په لوري روان کړ. که څه هم تر دې مهاله شاه محمود هوتک د اصفهان د نيولو نيت نه درلود، بلکې غوښتل يې چې صفوي حکومت ونه

کړای شي د لوی لښکر دپاره خوراکي توکي او نور اړين شيان زیرمه کړي. د شاه محمود لښکر د بیلو بیلو سیمو تر شیرازه، لورستان او اصفهانه پورې د خپل پوځ دپاره خوراکي توکي او واینه ترلاسه کړل. د صفویانو دولت په بیرمه سره د یوه لښکر په تنظیمولو بوخت شو. نوی لښکر د پارسیانو، گرجستانیانو او عربو نه جوړ و چې نوي صدراعظم رستم علي خان او د سنیانو خان اهوز یې مشري کوله. د صفویانو لښکر چې د افغانانو د لښکر نه زیات او هم یې د افغانانو پرتله ډېر ښه توپونه درلودل په گلناباد کې سنکر ونيو. خو افغانان د تشکیلاتو په لحاظ او هم د مشرانو او قوماندانو له مخې پر پارسیانو برتري درلوده. دغه دواړه لښکرې د ۱۷۲۲ کال د مارچ په اتمه نېټه په گلناباد کې سره مخامخ شولې. لومړی رستم خان د شاهي غلامانو قوماندان په بريالي ډول په افغانانو برید وکړ او نږدې و چې د افغانانو مرکزي لښکر چې په خپله شاه محمود یې مشري کوله په شا شي، خو د افغان لښکرو د کین او ښي اړخ قوماندانانو امان الله او نصرالله په دغه وخت کې ډېره میرانه وښوده او د افغان پوځ روحیه لوړه شوه. په همدغه وخت کې د افغان پوځ یوه ټولګي د صفویانو په هغه پوځ برید وکړ چې بې کفایته صدراعظم یې مشري کوله. صدراعظم وتښتېد او ورپسې د عربو لښکر وتښتېد. وروسته کله چې د صفویانو د توپچي ټولګي قوماندان ووژل شو د صفویانو ټول پوځ په شا شو. د صفویانو د پوځ شمېر ۴۲۰۰۰ تنه و او افغانان د دوی تر نیمایي هم لږ وو. افغانانو په گلناباد کې د خپل تاریخ یوه تر ټولو ستره جګړه وګټله. دغې جګړې شل کلن شاه محمود د زمانې د تر ټولو ځوانو سوبمنو په لیکه کې ودراره.

شاه محمود هوتک د گلناباد د بري وروسته په ښکاره د اصفهان د نیولو په فکر کې نه و. په دې چې د ده پوځ د ډېرو اولجو د لاسته راوړلو وروسته غوښتل چې خپل وطن ته ستون شي. خو د پارس خلک او حکومت دومره ورخطا شوي وو چې شاه محمود پرېکړه وکړه چې اصفهان ونیسي او په پارس واکمني وکړي. ځکه ده هغه سوله چې د صفویانو د پاچا له خوا یې وړاندیز شوی و، په دې شرط پورې وتړله چې باید د پارس پاچا هغه ته خپله لور په نکاح کړي. خو پاچا دغه کار ته حاضر نه و. وروسته له دې شاه محمود په اصفهان چې ۶۵۰۰۰ نفوس یې درلود مارش وکړ. خو د سیخ برید پر ځای یې ښار کلابند کړ او هیله من و چې ښار به د جګړې پرته تسلیم شي. پاچا په مانی کې ځان کلابند کړ او د هغه پوځي قوماندانانو په هغو خلکو چې د امن په خاطر د ده مانی ته راتلل څو ځله کولی ووارولې او ډېر یې ووژل. د ښار کلابندو ته د ځایي واکمنو مرسته ونه رسېده. د گرجستان والي د مرستې د ورکولو نه بڅښنه وغوښته. د اصفهان ارمنیانو سوداګر چې د

خپلو شتمنيو د ساتلو په فکر کې وو د افغانانو لاس نيوی وکړ او د هغوی په غوښتنه يې دېرش پېغلې ورواستولې. سني کوردان په دې پلمه چې د عثماني ترکيې د تيري په وړاندې مقابله کوي د ښار نه د باندې ووتل. دا کار دوی د افغانانو په موافقه وکړ. د سنيانو خان اهوز چې د ننه په ښار کې مهم سړی و د افغانانو سره اتحاد وکړ. خو هغه څه چې په پای کې يې د کلابندو روحیه ماته کړه د خوراکي موادو کمۍ او د ناروغيو خورېدل وو. په ښار کې پوره خوراکي توکي زېرمه شوي نه وو. قحطي پيل شوه. لومړی د اوبسانو، اسانو او خرو غوښه په لوړه بيه پلورل کېده. خو دا زېرمه زر ختم شوه او خلکو د پيشوگانو او سپو په غوښه تر هغه چې په اصفهان کې ميندل کېده خوړله. خلک د ښار په کوڅو کې تبت شول. پېغلې او واده شوې ښځې چې تر دې مهاله په ستر او د جوهر او مرواريدو په گانو سينگار شوې وې په کوڅې کې هسې په ډوډۍ پسې گرځېدې، په دې چې هېچا د دوی گانې نه غوښتلې ځکه چې د هغې په بدل کې يې ډوډۍ نه شوه ورکولې. په پای کې دوی سترې شوې او په ژاړه په مخکې لوبدلې او مړېدلې. ځينو بډايو او اشرافو چې وليدل نوره ډوډۍ نه شي ورکولی خپلو خپلوانو ته يې زهر ورکول. د هغو کسانو شمېر چې د قحطي نه مړه شوي شمېر يې هرو مرو سل زرو ته رسېږي. ۲۰۲

شاه محمود چې له دې نه خبر شو خپل لښکر يې لږ د ښار نه د باندې وايست چې ښار د بشپړې وړانولو نه په امان کې شي او خپلو افسرانو ته يې امر وکړ چې په خلکو بريد ونه کړي. د پارس پاچا په پای کې تسليم شو. لومړی يې خپله يوه لور شاه محمود ته د ښځې په توگه ورواستوله. وروسته له هغې په خپله د ۱۷۲۲ کال د اکتوبر په ۲۳ مه نېټه په فتح اباد کې د شاه محمود په گټه استعفا وکړه. هغه خپل تاج د محمود پر سر کېښود او وويل «نور زه پاچا نه يم او هغه وخت رارسېدلی چې تاسو د پارس په تخت کېښئ زه په پوره اخلاص او صميميت امپراتوري تاسو ته پرېږدم» ۲۰۳

په دې توگه شاه محمود هوتک د پارس پښتون امپراتور په ډېر شان او شوکت سره اصفهان ته ننوت او امر يې وکړ چې د اردوځای نه ښار ته خوراکي توکي راوړي. زر قحطي ورکه او پرېماني شوه. شاه محمود په حکومت کې مهم بدلونه رانه وسترل. لرې شوی پاچا يې مشاور وټاکه او په هر وزارت کې يو افغان کتونکی وټاکه او د ديوان بيگي دفتر يې يوه افغان ته وسپارلو چې هغه «د خپل صلاحيت نه په داسې عدالت او نرمۍ سره کار واخېست چې د پارس ټولو خلکو د هغه ستاينه کوله» ۲۰۴ خو افغان افسرانو او سرتېرو زياتې پيسې په لاس راوړې.

پارسيانو په ۱۷۲۳ د جنوري په اتمه په قزوین کې د شپې له خوا په افغان پوځي

ټولکي چې يو ځای او بل ځای تیت او پرک وو برید وکړ او ۴۰۰۰ افغان سرتیري یې ووژل. د دې پېښې له کبله په اصفهان کې غچ اخیستنه پیل شوه او «ټول هغه کسان چې وسله یې اخیستلی شوه ووژل شول او اشرافيان او نجیبیان د شتمنۍ نه بې برخې شول.» ۲۰۵ لېرې شوی پاچا بندي او زیات شمېر شهزاده گان ووژل شول. برسېره پر دې شاه محمود د پارس د ملت او بیلو بیلو قومونو په منځ کې شپږ ټولنیزې درجې جوړې کړې چې وروستی درجه د پارس خلکو او اول ځای افغانانو ته ورکړ.

د درکه زین خلک په اردو کې ونیول شول. دوه ځله د کندهار نه مرسته وروړسېده او د ۱۳۲۵ کال تر جنوري پورې د ه د خپلو تکره جنرالانو امان الله او نصرالله په مرسته شیراز، گل پایکان، کاشان او نور ځایونه د ځان تابع کړل. یوازې په یزد کې د ستونزو سره مخامخ شو.

د یزد د پېښې نه وروسته شاه محمود سمدلاسه په ریاضت پیل وکړ. د دود په ډول ده شاید ۴۰ ورځې ځله بندي (ریاضت) کړې وي. په هغه وخت کې هغه یوازې د لمر لوېدو یاني ماښام وچه ډوډۍ د اوبو سره خواړه. له دې ښکاري چې په ځله (ریاضت) کې ده روژه نیوله. په زیات گومان سره د شاه محمود د ځله بندۍ نه د هسک څښتن نه د هغې وینو تویولو له کبله بخښنه غوښتل وي چې د ده په امر سره توپي شوې وي.

شاه محمود د ځله بندۍ وروسته په دوست او دښمن شکمن شو. داسې فکر یې کاوه چې هر څوک د ده دښمن دی. داسې مرحله راوړسېده چې په خپل ځان یې خوله لکوله.

د ۱۷۲۵ کال د اپرېل د میاشتې په ۲۶مه نېټه افغان مشران سره جرگه شول او اشرف هوتک د شاه محمود د تره زوی یې د پاچا په توګه وټاکه.

په دې توګه زلي مشر د یو باکفایته جنرال په توګه د گلناباد د تاریخي جګړې په پایله کې اصفهان ونيو او د پارسیانو نه یې د پښتنو په وړاندې د ظلمونو غچ واخېست. خو د سیاسي مشر په توګه د دې هېواد د ادارې په سمبالولو کې پاتې راغی. د دې دورې څېړونکي نږدې ټول یوه خوله دي چې ځینې پېښې د دې سبب شوې چې د ده دماغي توازن د منځه ولاړ شي او په پایله کې ووژل شو. خو ماته دا فکر هم پیدا شو چې د دې پېښو د منفي اغېز تر څنګ شاید د داسې زهرو په ذریعه دی مسموم شوی وي چې سوکه سوکه اغېز شیندي. دا گومان ما ته له دې نه پیدا شو چې یو د ده او د ده د صدر اعظم امان الله مېرمنې سره خويندې او د شاه حسېن صفوي لونه وې او د دوی تر منځ د نفاق تخم هم د دغو خوندیو د فعالیت محصول دی او دغې موضوع ته اعظم سیاستی د کرونسکي د

ليکني په حواله داسې اشاره کوي. امان الله د شاه محمود هوتک نه د خفه کېدو نه وروسته په ظاهر کې «د خپلو قواوو سره د اصفهان نه د کندهار په نيت ووتو. امان الله هم د سلطان حسين د يوې لور سره واده کړی و او له دې اړخه هم د شاه محمود د ډېرو نږدې کسانو نه شمېرل کېده. کروښکي د امان الله دا کام د شاهزديکي، د امان الله د مېرمنې د لمسون پر بنسټ بولي چې د خپل مېړه او شاه محمود تر منځ د مخالفت نه خبره وه.» ۲۰۶ برسېره پردې دا چې ده به کله خپل خان ته خوله اچوله دا هم شايد د زهرو اغېز وي. دا چې پارسيانو د دې توان درلود چې ميروېس خان په خپل کور کې د خپل ورور په ذريعه په زهرو د منځه يوسي نو په اصفهان کې به دا کار دومره گران نه و چې د شاه حسين لونه يې د پلار غچ وانه ځی. په هر صورت شاه محمود د اشرف له خوا ووژل شو او د ده د مړينې وروسته د ميروېس وراره او د عبدالعزيز زوی اشرف د شاه محمود په ځای په اصفهان کې پاچا شو.

د شاه اشرف هوتک واکمني

د معصوم هوتک په وينا شاه اشرف د عبدالعزيز زوی چې د يوې خوا د محمود نه د خپل پلار د وژلو له امله مانېجن و او د بلې خوا د خپل پلار د ملي ضد دريځ پلوي نه و څه خوابدی و. له دې امله د هوتکو مشران د اشرف په کور کې سره راټول شول چې د شاهي کورنۍ خپل منځي خوابدي ليرې کړي. دواړو خواو جرگې ته واک ورکړ چې دا ستونزه د پښتني دود سره سم هواره کړي. جرگې د دوی تر منځ زړه بدگي پای ته ورساوه او اشرف يې د پوځ د يوې برخې قوماندان وټاکه. اشرف چې د يوې خوا زړه ور قوماندان و او د بلې خوا د خپل تره ميروېس بابا پوهه، څيرکي او دپلوماسي هم په کې راټوله شوې وه، د کورنيو تړبوري او ان د پښتنو د قبيلوي تفکر نه يې د فکر کچه ډېره لوړه وه. ده د شاه محمود سره يو ځای د اصفهان په نيولو کې تورې ووهلې.

شاه اشرف د شاه محمود د وژلو وروسته د ۱۷۲۷ کال د اپرېل د مياشتې په ۲۶ نېټه د شپږويشتو کالو په منگ د اصفهان پر تخت کېښناست. شاه اشرف تر پاچا کېدو وروسته ډېر زيار وکښ چې د شاه محمود د وروستيو وختو د کړو وړو نه خوږېدلي خلک دلاسا او پخلا کړي او په دې برخه کې پوره بريالی شو. شاه اشرف په ځانگړې توگه د ليرې شوي پاچا د زړه ښه کولو هڅه وکړه. په هماغه وخت کې د هغه د يوې لور سره واده وکړ، د بند نه يې ابله کړ، د مانۍ د چارو ناظر يې وټاکه او د قم په مذهبي ښار کې د دوديزو مراسمو سره سم د ټولو صفوي شاه زويانو د ښخولو امر يې وکړ چې د شاه محمود په

امر وژل شوي وو. همدارنگه پاچا اشرف د تذکرة الملوك په نامه د کتاب د ليکلو امر وکړ چې نن ورځ د پارس په اړه يوه مهمه سرچينه ده.

پاچا اشرف په دغه وخت کې اړ شو چې د بهرنيو سترو خطرونو سره مقابله وکړي. روسي او عثماني ترکيې د شاه محمود د پاچايي پر مهال په ۱۷۲۴ کال کې يو د بل سره تړون کړی و چې د هغه له مخې روسي د کسپين د سمندرګي ټولې لوبديځي سيمې ونيولي او ترکيې ګرجستان، ارمنستان او د ازربايجان يوه برخه ونيوله. احمد پاشا د بغداد عثماني والي ان د همدان هغه ځايونه هم ونيول چې د اصفهان نه يې يوازې درې ورځې واټن درلود. پاچا اشرف په دغه پېچلې وضع کې مهمو ډپلوماتيکو او پوځي فعاليتونو لاس پورې کړ. د ۱۷۲۵ کال په پای کې پاچا اشرف يو پلاوی د عبدالعزيز په مشرۍ قسطنطنيه ته ولېږه چې د خان سره يې د ترکيې مشرانو ته د افغان شاهنشاه اشرف ليکونه وړل. دغه پلاوی ناکام بېرته راستون شو.

احمد پاشا د يوه لوی پوځ سره چې شمېر يې له اويا نه تر اتيا زره رسېده بيا همدان ته نږدې سيمې ونيولې. افغان شاهنشاه اشرف د ۱۷۲۶ کال په نومبر کې د ۳۲۰۰۰ لښکر سره چې د افغانانو، پارسيانو او درګه زينيانو نه جوړ و د عثماني پوځ په وړاندې ځای ونيو. پاچا اشرف د ميانچي (د افغان عالمانو مشر) په مشوره د عالمانو يو پلاوی د احمد پاشا کمپ ته واستوه. دغه پلاوي په خپلو ويناوو سره عثماني سرتيري دومره د اغېز لاندې راوستل چې احمد پاشا «د خيانت کومان وکړ» ۲۰۷ کله چې افغان پلاوی رخصت شو د کوردانو پوځي ټولګي او نورو عثماني لښکر پرېښود او د افغانانو سره يو ځای شول. احمد پاشا د دې وېرې له مخې چې مبادا په عثماني لښکر کې د افغانانو په پلوي احساسات خپاره نه شي د سملاسي مقابلي غوښتونکی شو او بريد يې پيل کړ. خو کله چې د احمد پاشا مخکنی پوځي ټولګی چې شمېر يې شپږ زره تنه وو د افغانانو له خوا د منځه ولاړ ډېر خفه شو. وروسته د هغه لوی بريد له هرې خوا د افغانانو له لوري په شا وتمبول شو او دولس زره مړي او زيات شيان ورنه پاتې شول. خو پاچا اشرف ښه پوهېده چې په پارس کې د خپل دريځ د پياوړي کولو دپاره د ترکيې ښه نيت ته اړتيا لري نو يې نه غوښتل چې احمد پاشا تر دې ډېر سپک شي. که څه هم احمد پاشا د تېښتې په حال کې و چې پاچا اشرف د سولې پيغام ورولېږه او په هغه کې يې د بنديانو د تبادلي وړانديز وکړ او دا يې هم ورته وليکل چې «څنگه چې ما قانوني واکمن په توګه خپله خاوره ونيوه له دې کبله مناسبه نه ګڼم چې د يوه لار وھونکي په توګه عمل وکړم او د خپلو وروڼو مالونه خپل کړم» ۲۰۸

ترکانو د ځينو ستونزو له امله او په ځانگړې توگه د روسانو سره لاس او گړېوان وو، اړ شول چې د پاچا اشرف سره سوله وکړي. په پايله کې په ۱۷۲۷ کال په همدان کې د دواړو لورو ترمنځ د سولې تړون لاسليک شو. د دغه تړون له مخې ترکانو شاه اشرف هوتک د پارس قانوني پاچا په توگه وپېژندلو او شاه اشرف په پارس کې د ترکانو سوبې په رسميت وپېژندلې او عثماني سلطان يې د خليفه واقعي ځای ناستی او د مسلمانو د مشر په توگه ومانه.

کله چې پاچا اشرف د ترکانو د دوستۍ او ښه نيت څخه ډاډه شو د روسانو د يرغل په وړاندې افغان نوميالی جنرال سيدال خان ناصر ولېږه. افغان پوځ د خپل پياوړي قوماندان سيدال خان ناصر په مشرۍ د درېنډ په سيمه کې د تماجان په چاپېر کې روسي لښکر ته ماته ورکړه. په دغه جگړه کې د روسانو د پوځ قوماندان جنرال ارلوف و. جنرال ارلوف د خپلې ماتې وروسته د فرانسې په منځگړيتوب سولې ته راضي شو. دې سولې دغه تړون د درشت په ښار کې لاسليک شو.

دلته لازمه گڼم چې د شاه اشرف د پخې ډپلوماسۍ د روښانولو له پاره د روسيې د حکومت او د پښتون شاه اشرف د نماينده گانو تر منځ د سولې تړون چې د گيلان د رشت په ښار کې د ۱۷۲۸ کال د فبروري د مياشتې په ديارلسمه نېټه لاسليک شو د سريزې او متن لنډيز چې د لينينگراد د ارشيف د روسي متن نه محمد ولي خلې تهيه کړی دی لوستونکو ته وړاندې کړم.

«د لوی او بخښونکي خدای په نامه دا لاندې موافقتنامه اعلانېږي:-

د اعليحضرت دوهم پېټر چې د ټولې روسيې امپراتور او د خزر د سمندر په غاړه ايالاتو مالک دی له خپل مقابل لوري اعليحضرت شاه اشرف چې د ايران [پارس] پاچا او د ډېرو مخکو خاوند دی د سولې دا تړون کيږي. څنگه چې موږ گاونډيان يو او غواړو چې د نظامي شخړو د حل دپاره د وسلې پر ځای له خبرو څخه کار واخلو. د خبرو د اعليحضرت دوهم پېټر د ټولې روسيې له خوا علي جناب ستر جنرال واسيلي ليواچوف د سنت الکزاندر د نښان درلودونکی او د خزر سمندر ساحلي ولاياتو لکه گيلان، مازندران او استر اباد د ټولو روسي قواوو قوماندان او د اعليحضرت شاه اشرف د ايران [پارس] ستر پاچا او د ډېرو مخکو خاوند له خوا د افغاني اردو ستر سپاسالار او ډېر محترم سيدال خان بيگلر بيگي او ډېر درانه عالی جنابان مستوفي عالي خاصه ميرزا محمد، اسمعيل عمر سلطان او حاجي محمد ابراهيم وټاکل سول، چې د دې سترو دولتو او د هغو د اتباعو له خوا يې په اتفاق سره سوله د دواړه خواوو تر منځ گټوره بللې ده او دايمي او حقيقي يووالی لازم

بولي، د دوستۍ دايمي تړون يې منلی دی.

۱- ټولې هغه مخکې او ښارونه له ټولو متعلقاتو سره يې چې په ايران [پارس] کې له طرفينو سره ضميمه دي، هغه ځايونه چې پخوا يې سرحد ټاکل شوی، څه هغه ځايونه چې اوس يې سرحد ټاکل شوی، د دريمې مادې سره سم تر ابده پورې له طرفينو سره تړلي دي.

۲- اعليحضرت د ټولې روسيې امپراتور د خپل دولت له خوا اراده کړې ده چې د استر اباد، کيلان او مازندران ولايتونه چې ساحلي ولايتونه دي، د هغې زړې دوستۍ له کبله چې امپراتور يې له ايران [پارس] سره لري، ايران [پارس] ته ورپرېږدي په دې شرط چې دا ولايات به په هېڅ ډول بل دولت ته نه پرېښودل کيږي او که له دې شرط سره يې اعتنايي وشوه نو ياد شوي ولايتونه به سره له ټولو متعلقاتو يې د دوهم ځل له پاره روسيه تصرف کوي او تر ابده پورې به د روسيې نه بېلېدونکې برخې وگرځي او دا تړون به لغوه بلل کيږي.

۳- د دواړو خواو سرحدونه به په دې ډول وي (چې په تفصيل ذکر سوي او موږ ځيني تېرېږو).

۴- له معمول سره سم سفيران او مختار وزيران او هغه کسان چې د طرفينو له خوا لېږل کيږي تر هغه څه د مخه به نظامي قوماندانانو ته خبر ورکول کيږي چې له معمولو تشرېفاتو سره د دوی درناوی او ساتنه وکړي او د ورسپارل سوو وظيفو تر پايه به يې حفاظت کوي.

۵- په هغو دوستانه ليکونو کې چې طرفين معظمين يې يو بل ته لېږي دغه موجود القاب او عناوين معتبر دي، که دا مالکين او معظمين له دواړو خواوو څخه په خپلو القابو کې د څه زياتوالي اراده وکړي، بايد باوري اساس ولري هېڅ يو اړخ حق نه لري، هغه مخکې چې وېش يې سوی دی په خپلو القابو کې راولي او يا نوې سکه ووهي.

۶- هغه دعوي او شخړې چې د سرحدي علاقه او د سرحدي اوسېدونکو تر منځ پېښيږي بايد سرحدي قوماندانان يې په ښه توګه حل او فصل کړي، څو زموږ سوی اتحاد له هر ډول اختلافونو څخه خوندي پاتې سي، په دې کار کې طرفين بشپړ واک لري.

۷- که د طرفينو له سيمو څخه څوک له يوې خوا څخه بلې ته وروتنې- تنښدلی سړی بايد له خپلې دارايي سره بېرته خپلې خواته وسپارل سي، هېڅ خوا حق نه لري چې تنښدلي خلک تر خپلې حمايې لاندې ونيسي.

۸- د دواړو خواوو د سوداګرو د ګټې په غرض هر ډول مالونه په ازاده توګه يو د بل

علاقو ته په وچه او څه په سمندر وړ لارو راوړل کيږي او له پخواني معمول سره سم به محصول ځينې اخېستل کيږي د دواړو هېوادونو اتباع حق لري يو د بل په وطن کې د خپلو مالونو د خوندي کولو له پاره کاروان سرايونه جوړ کړي، يو د بل په ملک کې چې وغواړي ازاد سفر وکړي او هم يو د بل له ملکه په ازاده توگه دريم هېواد ته مالونه تېر کړي، او هم يو د بل رعایا، يو د بل په ملک کې استوگنه غوره کړي.

۹- که چېرې د طرفينو په هېواد کې د يو بل سوداگر مړ سي، مال او دارايي يې پاته سي بايد مال او دارايي يې خوندي وساتل سي، تر څو چې قانوني وارث يې يا دربار ورمرغړي کړي يا يو د بل مملکت قانوني سند ورکړي، بيا يې قانوني وارث ته يې زياته وسپاري.

۱۰- دا غوره تړون چې خدای تعالیٰ په هغه خوښ دی او ښه اتحاد يې راوستی دی، د دې دپاره چې تر ابده خوندي پاته سي، د دواړو خواوو په مېړونو ښکېل [ی] کړای سي او دوې نسخې به په يوه ډول کښلې کيږي، د دې ټاکلو واکمنو استاخو له خوا چې بشپړ اختيارات لري مهر او لاسليک تصدیق کيږي او يو بل ته سپارل کيږي.

کيلان-د رشت ښار ۱۷۲۸ فبروري ۱۳ «۲۰۹

په دې توگه شاه اشرف وکولی شول چې د خپل جنګي مهارت او پخې ډپلوماسۍ له مخې د پارس د خاورې د ساتنې په منظور روسيه او ترکيه دواړه په خپل ځای کښېښوي. د مخه مو يادونه وکړه چې پاچا اشرف داسې مهال واک ته ورسېد چې پارس د روسانو او ترکانو د سيخ يرغل سره مخامخ و. همدارنگه نوموړی د پارس د کورنيو مخالفينو لکه شاه زوی ميرزا طهماسب او نادر افشار سره مخامخ و. برسېره پر دې د شاه محمود وژل په کندهار کې د شاه حسين هوتک له خوا د عبدالعزيز د غچ اخېستلو په بڼه وکړل شو او د کندهاره هم ورسره مرسته نه کېده.

شاه اشرف د واکمن کېدو په لومړۍ وخت کې هڅه وکړه چې ميرزا طهماسب ونيسي خو په دې کار کې بريالی نه شو. ميرزا طهماسب د يو لړ شمېر کسانو سره د مازنداران غرو ته وتښتېد.

په خراسان کې له هغه وخته چې اصفهان د افغانانو لاس ته ورغی ځايي مشران د واک د اخېستلو له پاره هڅې کولې. ابداليان په هرات کې پورته شوي وو، ملک محمود سيستاني مشد نيولی و. فتح علي خان قاجار په استرabad کې فعاليت کولو او ازبکو زيات وخت په خراسان بريدونه کول. په دغې کړيو کې د لاروونکو ډلې يو او بل ځای فعالې وې. د دغو ډلو په منځ کې نادرقلي افشار هم شامل و چې تر يوه وخته د خراسان د والي سره د ازبکانو په شړلو کې ملګری شوی و. خو د ۱۷۲۲ کال راهبې په خپله د يوې بيلې

ډلې خاوند و او د هرات د ابداليانو سره يې د مقابلې له امله يې نوم گټلی و. نادر قلي تر هغه وخته پورې چې شاه زوی طهماسب مازنداران ته پناه وړې وه ډېر ځواک پيدا کړی و خو هغه تر اوسه يو ياغي و. خو پرعکس شاه زوی طهماسب چې د پارس د تخت قانوني وارث و واقعي ځواک نه درلود. نادر قلي په دې هيله چې شايد د تاج د قانوني وارث د سيوري لاندې به يوه ورځ قدرت ته ورسي د فتح علي خان په سپارښتنه د شاه زوی طهماسب په خدمت کې د يوه جنرال په حيث شامل شو او شاه زوی د ده کنهونه وبخښل. نادر قلي ډېر ژر د شاه زوی طهماسب په اجازه فتح علي خان چې خپل سيال يې گڼلو په دې پلمه وواژه چې د شاه زوی په وړاندې يې د خيانت خيال درلود. په دې توگه شاه زوی يوازې په نادر قلي ډډه ولکوله او په دې فکر و چې څنگه د دوی کورنۍ په اول کې د افشار ترکمنو په مرسته واک ته رسېدلی وه اوس به د زړه له کومې د ده سره مرسته وکړي. په هر صورت په جگړو کې په بري پسې بری د نادر قلي په برخه شو او تردې چې د ۱۷۲۸ کال په پای کې د اتلس زره پوځ په مرسته مشهد ونيو. د مشهد نيول د صفويانو د واکمنۍ په ژوندي کولو کې لومړی گام شمېرل کېدو. شاه زوی طهماسب د دغه خدمت په وړاندې طهماسب قلي خان ونوماوه. له دې وروسته طهماسب قلي ټول خراسان ونيو.

شاه اشرف د سولې د تړونونو د کړلو وروسته د خپل حکومت ټينگوالي ته پام واراوه او په همدې وخت کې يې يزد، کرمان او نور ځايونه د ځان تابع کړل.

شاه اشرف د ۱۷۲۹ کال د سپتمبر په لومړيو کې دېرش زره پوځ چې د غلځيو، هزاره گانو او درگه زينيانو نه جوړ و د خراسان په لوري روان شو. خو د اشرف پوځ په واقعيت کې قوي نه و. په دې چې دی د پارس د خلکو په وړاندې خارجي بلل کېده او په کندهار کې د ده د تره زوی دی خپل دښمن گانه. شاه اشرف د خپلو جنرالانو په ټينگار د ۱۷۲۹ کال د اکتوبر په ۲مه نېټه د طهماسب قلي خان په لښکر بريد وکړ خو په هغه يې اغېز ونه کړ. بيا شاه اشرف خپل لښکر په څلورو برخو ووېشه او له څلورو خوا يې سخت بريد پرې وکړ خو د قلي خان لښکر په پرله پسې ډول په بشپړ نظم سره دفع کړ بيا يې په خپله متقابل بريد وکړ او بريالی شو او افغانانو د اصفهان په لورې شا ته شول. د ۱۷۳۰ کال تر لومړيو د افغانانو پوځ تجزيه شو.

شاه اشرف د روسيې او ترکيې سره په جگړو کې زيات افغانان د لاسه ورکړل او په پوځ کې پردې خلک زيات وو نو په پای کې يې ماتې وخوړه او د بلوچستان په لور روان شو او هلته دابراهيم بلوچ له خوا د دېرشو کالو په منک ووژل شو او په پارس کې د پښتنو واک پای ته ورسېد.

په کندهار کې د شاه حسين هوتک واکمني

شاه محمود هوتک کله چې په ۱۱۳۸ کې د پارس د نيولو په موخه د کندهار نه روان شو نو د کندهار تخت يې خپل کشر ورور شاه حسين هوتک ته وسپاره. دغه مېړني، پوهنپال او ادبپال پاچا له غزني نه تر سيستان او هراته د ژوب، کومل او دېره جاتو پورې په عدل او انصاف او پوهنپالنې او ادبپالنې واک وچلوله. نادر افشار د تاج په سرکولو نه څو مياشتې وروسته جدي تياري ونيو چې په افغانستان يرغل وکړي او کندهار ونيسي چې د هغه ځای نه شپاړس کاله د مخه د پارس د نيولو له پاره افغان پوځ خوځېدلی و. نادر د ۱۷۳۶ کال په نومبر کې د اصفهان نه د ۸۰۰۰۰ او ۱۰۰۰۰۰ تر منځ پوځ سره په افغانستان باندې د يرغل په نيت روان شو. دغه وخت لکه چې د مخه مو يادونه وکړه د اصفهان د سوبمن شاه محمود هوتک کشر ورور شاه حسين تر ادارې لاندې و. شاه حسين هوتک د ۱۷۲۵ کال راهيسې چې مشر ورور يې په اصفهان کې ووژل شو د کندهار خپلواک واکمن و. شاه حسين د کندهار نه د ساتنې په موخه تر ۳۰۰۰۰ زيات پوځ تنظيم کړ او په کندهار کې يې د اړينو توکو لويه زېرمه جوړه کړه چې د ښار د اوږدې کلابندۍ اړتياوې پوره کړي. د کندهار په لوبديځ کې د لومړۍ جگړې وروسته د پارس زيات شمېر پوځ د افغان پلازمينه کلابنده کړه چې تر يوه کال زياته اوږده شوه. په دغه موده کې د پارس پوځ د باندې او د ننه نه د افغان پوځ د بريدونو لاندې و او نادر يې اړ کړو چې د خپل کمپ په چاپېر دېوالونه او دفاعي برجونه جوړ کړي.

په پای کې د ۱۷۳۸ کال د مارچ په ۲۴ مه نېټه د جمعې په ورځ د پارس پوځ د ښار ساتونکي حيران کړل چې په يوه برج وروختل او ښار ته ورتوی شول. کله چې په دېوال بريالي شول نادر د خپل پوځ زيات سرتيري ښار ته ورننه ايستل. شاه حسين اړ شو چې بالاحصار ته حرکت وکړي چې د توپو د درنو کوزارونو لاندې نيول شوی و. بله ورځ افغان مشر نادر ته د تسليمېدو شرايط وړاندې کړل: «هغه به ښار تسليم کړي او د هغه پوځ به د هغو سرتېرو سره جليبيږي چې د ماني په ساتلو کې يې زړورتوب ښودلی دی» ۲۰۹ الف او تسليم شو. نادر چې د افغانستان جنګياليو زړورتيا او متانت اغېزمن کړی و هغه ۱۶۰۰۰ افغان سوارو قوه جوړه کړه چې په هغې کې ۱۲۰۰۰ ابداليان او ۴۰۰۰ غلزيان شامل وو. دا قوه لسو قوماندانانو قوماندنه کوله چې د هغو نه اته تنه ابدالي او دوه تنه غلزي افسران وو. دغه قوه د نادر د پوځ تر ټولو باوري قطعه وه چې د هغه په ټولو پوځي برياوو کې د هغه سره خدمت کړی دی.

د کندهار کمپاين د نادر له پاره د ډېرو زياتو سرچينو، وخت او کوشنبنو په بيه تمام شو او د هغه پوځي شهرت يې ډېر زيانمن کړ. نادر د يوه پوځي په توگه په دې کې پاتې راغی چې د يوه ښار دفاع چې درې ځلې د ده د قواوو نه لږ ځواک کوله په لږ وخت کې ماته کړي. د ښار کلابندي چې د يوه کال نه زياته شوه، دی يې په دې کې ناکامه کړو چې د کلابندو خلکو روحيه ماته کړي او هغه اړ شو چې په برج د ختو عمليات په کار يوسي. د کندهار نيولو پارسيانو ته يو روحي پيغام ولېږه چې په پای کې د افغانانو نه د اصفهان د تباهی چې ۱۶ کاله د مخه پېښه شوې وه، غچ واخېستلو.

د شاه حسين مېړنتوب د نادر د نيواک کړو پوځونو سره د کندهار په ساتنه کې چې د يوه کال نه يې زيات وخت ونيو په ډاگه شو او تلپاتې نوم يې وکاته. دی چې د ملا يارمحمد نه زده کړې کړې وې د پوهنې، شعر او ادب سره يې ډېره مينه درلوده. ده د خپلې پاچاهۍ په دوران کې د نارنج په ماني کې د پوهانو، شاعرانو او اديبانو غونډې رابللې او يو کتابتون يې جوړ کړی و. د ده په لارښونه د پټې خزاني ارزښتناک کتاب او نور اثار وليکل شول. د ده په امر پېښور ته کاتبان ولېږل شول چې د رحمان بابا له دېوان نه څو نسخې تيارې او کندهار ته يې راوړي. دی په خپله شاعر و او يو مرتب او بشپړ دېوان يې درلود. د کندهار د نسکورېدو سره شاه حسين هوتک چې د يوه کال مقاومت نه وروسته نادر افشار ته تسليم شو، د نادر افشار له خوا دی او د هوتکيانو نور نامتو کسان پارس ته ولېږل شول او هلته د نادر افشار په امر په زهرو ووژل شو. روح د ښاد وي. په دې توگه د هوتکيانو دېرش کلنه وکمني پای ته ورسېده. د شاه حسين هوتک د شعر نمونه:

بېلتانه دې د غمو په چپاو چور کړم
په تيارو کې د هجران يې له تا دور کړم

بېلتانه دې هسې اوښکې راخپړې کړې
ستا د فکر په گرداب کې تل عبور کړم
د فراق پری مې کېښوت و مری ته
په جهان کې يې رسوا لکه منصور کړم

په وصال دې هم نابشاد يمه دلبرې!
د بېلتون فکر په زړه کې ناصبور کړم

د بانو غشی مې وخور په څگر کې
غمازانو په غمزو غمزو مهجور کړم

خلق یاد زما، د عشق په لېونو کې
زه «حسین» محبت هسې مشهور کړم ۲۱۰

هوتکیان او پښتو ژبه

میرویس نیکه، شاه محمود هوتک، شاه حسین هوتک او شاه اشرف هوتک د پښتو ژبې او پښتو ادب ودې ته پام اړولی وو. د دې دورې لوړو شخصیتونو لکه لوی جنرال سیدال ناصر، بابوجان بابي، ملا زعفران، بهادر خان، ملا پیرمحمد میاجي، داودخان هوتک، مېرمن زبیه او نورو په پښتو ژبه لیکنې او شاعرې کوله. هوتکیانو د خپلې دېرش کلنې واکمنۍ پر مهال پښتو ژبې ته ډېر څه کړي دي.

هوتک بابا او د هغه زوی ملکيار شاعران وو. د هوتکو په تېر کې د پښتو ژبې نامتو شاعره او پوهه ښځه د میرویس خان مور د سلطان ملخي توخي لور نازو انا وه. نازو انا یو د شعر دېوان درلود چې دوه زره بیتونه لري او لاندې رباعي یې په پټه خزانه کې خوندي ده:

سحرکه وه، د نرګس لیمه لاندې
څاڅکي څاڅکي یې له سترګو څڅېده

ما ویل څه دي، کنډلی ګله ولې ژرې
ده ویل ژوند مې دئ یوه خوله خندېده ۲۱۱

محمد هوتک د شاه حسین د دربار ادبي لیکوال و چې د شاه حسین په امر او لارښوونه یې د پټې خزانې نامتو کتاب ولیکه. نوموړي د پټې خزانې برسېره درې کتابونه (خلاصه فصاحت)، (خلاصه الطب) او د شعر دیوان لیکلي دي. د ده د شعر بېلګه دا ده:

ساقی پاڅه د سرو ملو ډک یو جام را
ستا له غمه نا ارام یم ارام را
بېله ميو د بهار نندارې څه کړم؟

پسرلی سو د خوښی ښه پیغام را

نه نشاط سته، نه مستي سته، نه رندي سته

«محمد» ته د اور ډک یو هسې جام ۲۱۲

ریدي خان مومند د هوتکي دورې له لویو ادیبانو او پوهانو نه و. دی د میروېس خان نردي ملکری و. ده په پښتو ژبه کې لومړی شاهنامه (محمودنامه) ولیکله چې څلور زره بیتونه یې درلودل چې شاه حسین یو زر طلاوې د انعام په توګه ورکړې او بیا ورکه شوه. خو د هغې ځینې برخې په پټه خزانه کې خوندي دي. ریدي خان مومند د محمودنامې برسېره د غزلو، مثنوي او رباعیاتو یو بشپړ دیوان هم درلود. د شعر بېلګه یې دا ده:

چې میرخان تلل اصفهان ته و نه

مخ یې مکې د پاک سبحان ته و نه

پاچا تې عرض کړ ټول احوال د پښتون

د ګرګین ظلم بد احوال د پښتون ۲۱۳

با بو جان بابي نه یوازې د تورې سړی و بلکې د پښتو ژبې شاعر هم و. ده په ۱۱۲۹ کال کې د (شېا او کلان) نامتو کیسه د «قصص العاشقین» په نامه په پښتو نظم کړه د ده د شعر بېلګه:

عشق یو هسې توریالی دی

چې پر هر ځای یې بری دی

د عشق اور هسې سوزان دی

چې سوځلی یې جهنم دی

زړه بې عشقه کله زړه دی

چه بې عشقه زړه د مړه دی ۲۱۴

پیرمحمد میاجي د هوتکي دورې نامتو پوه او روحاني شخصیت و او د میروېس خان له خوا د لومړي جوړې شوې ملي جرګې غړی هم و او د میروېس خان په ټولو هڅو کې ګډ و. دی په اصفهان کې د شاه محمود هوتک او بیا د شاه اشرف هوتک مرشد او مشاور و. دی شاعر او لیکوال هم و چې د (افضل الطريق) او (الفرايض في رد الروافض) کتابونه په پښتو کېنلي او بل کتاب یې نظم دی. د شعر بېلګه یې دا ده:

شیخ متي چې خلیلي و
دی له آره لوی والي و ۲۱۵

بي بي زينب د ميروېس خان پوهه او ادبيه لور وه. نوموړې له خپل کورني ښوونکي ملا نورمحمد نه زده کړې وکړې او بيا يې په خپله د کورنۍ د خلکو د ښوونکې دنده په غاړه واخېسته. دې د خپل پلار د مړينې وروسته د هېواد په چارو کې د خپلو وروڼو سره په گډه لويه ونډه واخېسته دې به د خپل پوهې خوښوونکي او ادبيال ورور شاه حسين سره تل د هېواد د ستونزو په هوارولو کې خپل رايه ورکوله. د نادر افشار له خوا د کندهار د محاصرې په مهال د خپل ورور سره اوږه پر اوږه د ښار ساتنه کوله. د کندهار د محاصرې د پای ته رسېدو وروسته مېرمن زينب د يو شمېر مشرانو سره يو ځای د نادرافشار سره د سولې په خبرو اترو کې برخه واخېسته. برسېره پردې د پښتو ژبې شاعره هم وه. د شعر بېلگه يې دا ده:

ږغ سو چې ورور تېر له دنيا سونا
قندهار واړه په ژړا سونا

زړه مې په وير کې مېتلا سونا
چې شاه محمود له ما جلا سونا
دا روڼ جهان راته تووړتم دی نا
زړه د بېلتون په تيغ کړم دی نا

هوټک غمجن په ډېر ماتم دی نا
د پاچاهۍ تاج مو برهم دی نا

چې شاه محمود تېر له دنيا سونا
کندهار واړه په ژړه سونا ۲۱۶

ملا زعفران تره کي د هوتکو د دورې يو ستر پوه و چې د شاه حسين د دربار سياسي مشاور او هم د شاه حسين د زوی محمد استاد و. نوموړي په طب او حکمت کې د (کلدسته زعفران) په نوم کتاب ليکلی دی. دی د شاه حسين د سفير په توگه نادرافشار ته د سفير په توگه لېږل شوی و چې د دواړو خواوو بنديان سره تبادله کړي. په دې ترتيب ملا

زعفران يو سياسي شخصيت هم و. دی برسېره پردې د پښتو ژبې شاعر هم و چې بېلکه يې دا ده:

د حسين بادشاه د بخت ننداره گورئ
چې يې فتح په لښکرو ژوب او شال کا
چې دا زيری يې راوړی دی حضور ته
نو زعفران انعام پر سر زعفراني شال کا ۲۱۷

د هوتکي دورې نامتو سپاسلار سيدال خان ناصر و چې د هوتکو د دورې د ازادۍ بخوښونکي نهضت د پيل نه د هوتکيانو د شاهنشاهی او واکمنۍ تر نسکورېدو پورې يې د تېري کوونکو سره په زړورتيا جگړې کړې دي. ده د کندهار د کلابندۍ په مهال د شاه حسين د زوی محمد سره يو ځای د کلات د کلا د ساتلو دنده په غاړه درلوده چې په پای کې د نادر افشار له خوا دواړه ونيول شول او سيدال خان ناصر يې د دواړو سترگو د ليدو د خواړو نه بې برخې کړ. په دې ترتيب د سترگو د ږندولو دود د پارس نه موږ ته راغی لکه چې د مخه د مغولو نه راغلی و. دی برسېره پردې د پښتو ژبې شاعر هم و. د شعر بېلکه يې دا ده:

يار مال له هسې گران سو
را تېر تر تول جهان سو
نور نه وينم په سترگو
جهان تول راته جانان سو ۲۱۸

همدارنگه محمد صديق پوپلزی، بهادر خان، داود خان هوتک، الله يار اپريدی، باز توخي، محمد اياز نيازی، نصرالله اندر او نور د هوتکيانو د دورې سياسي شخصيتونه او شاعران وو چې د دوی د شعرونو نمونې په پټه خزانه کې خوندي دي.
د پښتو ژبې دوهمه شاهنامه چې «جگړه د محمود افغان، نيول د اصفهان» په نامه يادېږي محمد امين سرپرېکړي په پښتو نثر ليکلې چې د بېنې بيان په پښتو ږغونو او نارو بدرکه کيږي. د ده د کتاب په اړه د ده زوی حافظ نورمحمد ليکلي دي: «ده مبارک چې حال د دې جگړې په خپله ليدلی و، نو وروکې کتاب په ژبه خواږه د پښتو کې په حال د دې

جگړې ليکلی و او نوم د دې کتاب (جگړه د محمود افغان، نيول د اصفهان) دی. حق دا دی چې ډېر رښتيني بيان دی او دا کتاب په زنيو د پښتنو له جهته د بدلو د قومو قيمتي دی او نور و ښځې او کم او لوی يې خواشني دي.» ۲۱۹ برسېره پردې محمد حافظ واعظ بارکزی د هوتکي دورې د پوهانو او واعظانو نه و. ده په پښتو ژبه شعر وايه او يو کتاب يې د (تخفه واعظ) په نامه په پښتو ژبه ليکلی دی.

همدارنگه عبداللطيف اخکزی د شاه حسين د مهال وتلی پوه او شاعر و چې د «سوی او اوبښ» کيسه يې په شعر ليکلې او په پټې خزانې کې خوندي ده. نورمحمد توخي د ملا يار محمد خان زوی هم د هوتکي دورې د نامتو پوهانو او ښوونکو نه و. پنځه کاله د هوتکو په شاهي کورنۍ کې خصوصي ښوونکی و. د شاهي کورنۍ ښځو، زامنو او نجونو ته يې سبق وايه. يو کتاب يې د (نافع المسلمين) په نامه ليکلی او د پښتو ژبې شاعر هم و. محمدظاهر جمریانی هم د هوتکو د دورې پښتون شاعر و. همدارنگه محمدعادل بړيڅ د هوتکو د دورې د پوهانو نه و چې د (محاسن الصلوات) په نوم يې کتاب ليکلی و. دی برسېره پردې شاعر هم و. بل سړی محمدفاضل بړيڅ د هوتکو د دورې له پوهانو څخه و چې د «روضه رباني» په نامه کتاب لري. محمدنور بړيڅ هم د هوتکو د دورې له پوهانو څخه و او هوتک وايي چې د پښتو ژبې شاعر هم و. همدارنگه محمدیونس توخي د کندهار د جامع جومات ملا امام او د (جامع الفرائض) په نامه کتاب لري چې په پښتو ژبه يې ليکلی دی. يارمحمد هوتک د هوتکو د دورې له پوهانو او ښوونکو نه و. د شاه حسين هوتک استاد و شاه حسين هوتک به ده ته خپل شعرونه ورکول چې نيمکړتياوې يې په گوته او سې کړي. بل کتاب چې د هوتکو په دوران پورې اړه لري د حافظ نورمحمد عشقي کيسه ده چې (قصه د برېښنا يا خدی) نومېږي، چې د خپل پلار په پله رهي شوی، په ۱۲۰۴ هـ ق کې ليکلې ده چې خطي نسخه يې حبيب الله رفيع سره خوندي ده. په دې توگه د هوتکو واکمنو په پښتو ويناوې او ليکنې کولې او د هوتکو دولت د پښتو ودې او پراختيا ته د قدر وړ چوپړ کړی دی. د هوتکو په دوره کې پښتو د دربار ژبه وه.

لسم څپرکی

د درانيانو په وخت کې افغان امپراتوري

کله چې دا جوتنه او ښکاره شوه چې د صفويانو حکومت نور د دې وس او توان نه لري چې د ميروېس نه کندهار ونيسي نو درانيانو که څه هم په لومړۍ مرحله کې د صفويانو سره همکاري کړې وه په هرات کې د خپلواکۍ جندا پورته کړه او د صفوي دولت د واک پلي کوونکي يې د ښار نه وشړل. ورپسې په ټول ولايت مسلط شول او په غوريان، بالامرغاب، بادغيس او اوبه کې يې خپل حاکمان وټاکل. دوی هم د غلزيانو غوندې چې په کندهار کې د افغان دولت بنسټ ايښی و په هرات کې خپل دولت جوړ کړو. دغه مهال د درانيانو مشر اسدالله خان سدوزی و. لکه چې د مخه مو يادونه وکړه چې په ۱۷۲۰ کال کې د فراه پر سر د غلزيانو او درانيانو تر منځ په دلارام کې جگړه وشوه او په هغې کې اسدالله سدوزی ووژل شو. درانيانو بيا مشهد ته پام وکړ خو د هغه په نيولو کې بريالي نه شول. په ۱۷۳۰ کال کې نادرشاه افشار پرېکړه وکړه چې درانيان وځي او د ۱۷۳۱ کال د مارچ په مياشت کې د يو شمېر بريو وروسته د هرات په لوري روان شو. دغه مهال د درانيانو مشر ذوالفقار سدوزی و چې د خپلو سيالانو لکه الله يارخان او نورو پرعکس د نادرقلي سره د هر ډول پخلاينې مخالف و. د ښار فارسي ژبي او غلزيان چې د سيدال خان ناصر په مشرۍ شاه حسين هوتک د درانيانو مرستې ته ورلېږلي وو د ذوالفقار ټينګ ملاتړ وکړ خو د ښار اماميان يا شيعيه گانو او تيمانيانو د نادرقلي په خوا ودېدل. د دې سره سره نادرقلي ونه کړای شو چې د خپلو کمزورو توپونو چې اغېزمن نه وو د هرات غښتلي او کلک ښار ته ننوزي. هرات يوولس مياشتې کلابند و او د ۱۷۳۲ کال د فبروري په مياشت کې نادرقلي هرات ته ننوت. نادرقلي د درانيانو د کلک مقاومت سره سره د دوی د ټول وژنې نه لاس واخېسته او يوازې يې ځينې مشران بنديان کړل او نور يې د مشهد او سمنان په منځ کې مېشته کړل.

هغه درانيان چې د نادرقلي سره وو د عبدالغني خان الکوزي په مشرۍ د دامغان د پاڅون کوونکو لکزيانو پر ضد او همدارنګه د دجلې د رود په کاوند کې د عثماني اردو په وړاندې د نادر په ګټه ښه جنګېدلي وو. نادرقلي د دوی د دغو خدمتونو له امله د دوی

بنديان د بند نه ايله کړل او ژبه يې ورسره وکړه چې د غلزيانو نه د کندهار نيولو وروسته به يې دوی ته وسپاري. کله چې نادرشاه افشار په ۱۷۳۸ کال کې کندهار د درانيو په مرسته ونيو درانيانو ته يې اجازه ورکړه چې کندهار او هرات ته بېرته راوگرځي او هغه مخکې چې يو وخت د دوی ملکيت و بېرته ورکړي. دا مخکې د نادرشاه په امر د عبدالغني خان له خوا د درانيانو په غټو ځانکو ووېشلې. ارغنداب الکوزيو، زمينداور عليزيو، ارغستان اخکزيو او نورې سيمې بارکزيو او نورو ته ورکړې. د عبدالغني خان الکوزي د مړينې وروسته هم دراني مشرانو د پخوا په شان د نادرشاه افشار تر وژنې پورې د ده په لښکر کشيو کې د نورمحمد خان عليزايي په مشرۍ برخه اخېسته.

د مخه مو يادونه وکړه چې نادر د درانيانو په مرسته د کندهار د نيولو وروسته درانيانو ته اجازه ورکړه چې بېرته هرات او کندهار ته راوگرځي. دوی د نادرشاه د وژنې پورې د مشهد د چاپېر سيمو نه هرات او کندهار ته راگرځېدلي وو. د درانيانو هغه مشران چې د نادر په پوځ کې يې خدمت کاوه د پارس په خېوشان کې د ده د وژنې وروسته کندهار ته راوگرځېدل او د درانيانو نور مشران ورسره يوځای شول. دوی د يوې خوا د پارس د ولکې نه په خپل وطن کې د خپلواک هېواد جوړول او د بلې خوا د غلزيانو د مخالفت له کبله يوه غښتلي حکومت جوړولو ته اړتيا درلوده. د درانيانو هغه مشران چې د نادرشاه په خدمت کې وو د هېواد د ادارې او په ځانکړې توگه په پوځي چارو کې زياته تجربه درلوده. له دې کبله د درانيانو د لويو قبيلو مشران لکه جمال خان بارکزی، نورمحمد خان عليزای، نصرالله خان نورزای، مهابت خان پوپلزی، موسی خان اسحقزی، احمدخان سدوزی او نور په ۱۷۴۷ کال کې د شیر سرخ په زیارت کې نادر اباد ته نږدې سره جرگه شول او احمد خان سدوزی يې د افغانستان د پاچا په توگه وټاکه.

احمدشاه بابا

د مخه مو يادونه وکړه چې درانيانو هغه مهال، چې په کندهار کې د ميرويس خان هوتک په مشرۍ د لومړي افغان دولت بنسټ کېښودل شو، په هرات کې ابدالي دولت جوړ کړو چې وروسته دواړه دولتونه د نادر افشار له خوا ړنګ شول او ټول افغانستان يې تر خپلې واکمنۍ لاندې راوست. خو کله چې نادر افشار د پارس په خېوشان کې ووژل شو

نو احمد خان چې د نادر افشار د کارډ قوماندان و د نادر افشار د کورنۍ عزت يې د پارسيانو د تېري نه وژغوره. د نادر افشار مېرمنې د احمد خان د دې کارنامې د قدردانې په خاطر د «کوه نور» په نامه د نړۍ تر ټولو نامتو الماس ده ته ورکړ. محمد اعظم سيستاني د انجنر کهکدای د ليکنې پر بنسټ وايي چې دغه د کوه نور الماس مغولي بابر د ابراهيم لودي د مېرمنې او مور نه په زور اخېستی و. ۲۲۰ او بيا نادر افشار د مغول واکمن محمداشاه گورگاني نه واخېست او لکه چې د مخه مې يادونه وکړه د نادر افشار مېرمنې احمد خان ابدالي ته وبخښه چې وروسته د شاه شجاع نه رنجيت سنگ او د رنجيت سنگ نه انگرېزانو لاسته راوړ چې اوس د انگلستان مالکې تاج پرې ښکلی شوی دی.

د نادرشاه افشار د وژلو وروسته احمد خان او د هغه دراني او غلزي اردو چې د نادر د دربار د باور وړ شپاړس زريزه قطعه وه د پارسيانو د کمپ نه په جگړې سره ووتله او د کندهار په لور روانه شوه. احمد خان بېرته د خپلو ملگرو سره کندهار ته راوگرځېد. دلته پښتنو مشرانو چې د نادر افشار په واکمنۍ کې يې پوره سياسي تجربه تر لاسه کړې وه پرېکړه وکړه چې خپل هېواد خپلواک کړي. دوی په ۱۷۴۷ کال کې د کندهار په شير سرخ کې سره جرگه شول او د نهو ورځو نه وروسته د صابر شا پير په وړاندیز احمد خان د افغانستان د پاچا په توگه وټاکل شو. په دې ترتيب د نوي افغانستان بنسټ کېښودل شو. احمدشاه بابا بيکي خان باميزايي په شاه والي خان اشرف الوزراء لقب ونازوه او د صدراعظم په توگه يې وټاکه. همدارنگه سردار جهان خان پوپلزي يې خان خانان ونوموه او د سپاسلار رتبه يې ورکړه او ميرزن يې وټاکه.

د احمدشاه بابا لومړی موخه دا وه چې د امو نه تر اباسينه خپلواک افغانستان جوړ کړي. د دې موخې د لاسته راوړلو له پاره غښتلي پوځ جوړولو ته اړتيا وه چې زيات لگښت پرته يې د جوړېدو شونتيا نه وه. هغه مهال د بې وزلي پښتنو نه دومره پيسې نه وې چې دا د اړتيا وړ ماليه ور څخه راټوله کړي. خو د ښه مرغه هغه خزانه چې د هند نه پارس ته روانه وه احمدشاه بابا خپله کړه او ده ته يې د دې توان ورکړ چې يو غښتلی پوځ تنظيم کړي.

د علي احمد جلالي د څېړنې له مخې د دولت جوړښت چې دراني امپراتورۍ ومانه متضاد و چې بنسټ يې د نامتمرکز قومي او سيمه ييز پوځي، اداري او اقتصادي موسسو په مرکزي کنټرول باندې جوړ و. په تاريخي لحاظ داسې يو سيستم په هېواد کې يوازې د يوه پياوړي او جذاب مشرتابه لاندې کار ورکوي چې ملت د کډې داعي په روحیه لکه د بهرني تيري په وړاندې جگړه يا ايډيالوژيکي جگړه د پرمخ بيولو له پاره چمتو کاوه. احمدشاه دراني وکولی شول چې ټولنيز يووالی چمتو کړي تر څو د امو او اباسين تر منځ د

وطن د خپلواکۍ، د امپراتورۍ د جوړولو چې په دايمي ډول د ۶،۴ ميليونو پښتنو او نورو قومونو چې د امو او اباسين تر منځ سيمې کې اوسېږي، وطن وساتي. برسيره پر دې هغه د افغان مسلمانانو دا اسلامي دنده وگټله چې په هند کې د ستم لاندې مسلمانان وژغوري او هغه د ډيلي تخت باندې د افغانانو د ميراثي حق ادعا وکړه. ۲۲۱ د افغانانو واکمن د قومونو يووالی چمتو او وساته او دوی ته يې دا موقع په لاس ورکړه چې خپل هېواد چې لږې سرچينې لري وساتي او بهرني هېوادونه چې بډايې سرچينې لري فتح کړي.

احمد شاه دراني په کندهار کې د چارو د تنظيم نه وروسته غزني ته روان شو او د هغه ځای حاکم ته چې نادر افشار ټاکلی و ماتې ورکړه هلته يې خپل باوري کس وټاکه او کابل ته روان شو. د کابل حاکم ناصرخان په خپل ځان کې د مقابلې توان ونه ليد او د پېښور په لوري وتښتېد. احمدشاه بابا د کابل ارک ته ننوت او په کابل کې د چارو د تنظيمولو وروسته د پېښور په لور وخوځېد چې هلته ناصر خان وټکوي. کله چې د احمدشاه بابا لښکر پېښور ته نږدې شو ناصر خان د هغه ځايه وتښتېد او د اټک له لارې د هزاره چچ سيمې ته يې پناه يووړه. احمدشاه بابا د جگړې پرته پېښور ته ننوت او د پېښور او چاپير سيمو مشرانو د احمدشاه بابا حضور ته ورغلل او د خپل ژغورونکي د ټينگ ملاتړ ژمنه يې وکړه. احمدشاه بابا په ناصر خان پسې ستر جنرال سردار جهان خان ولېږه او په خپله د پېښور چارو په تنظيمولو بوخت شو. سردار جهان خان د هزاره چچ په لور روان او د اټک نه تېر شو او د ناصر خان پټې هلته هم ټينگه نه شوې او لاهور ته وتښتېد. د هغه مال د جهان خان په لاس کې ولېږد او بېرته پېښور ته راستون شو او د شاهي پوځ سره يوځای شو. احمدشاه بابا په دغه بريد کې د هغه ولايتو په نيولو باندې بسنه وکړه چې نادرشاه افشار د هند نه بيل کړي وو او د خپل ملک سره يې يوځای کړي وو. ده د دې ټولو ولايتونو چارې تنظيم کړې او هلته يې خپل باوري کسان وټاکل او د اړتيا وړ لښکر يې په کې ځای په ځای کړ او د پاتې پوځ سره بهر ته کندهار ته راستون شو. ۲۲۲

د احمد شاه بابا دوهمه جگړه:

په کندهار کې د چارو د نور تنظيم وروسته احمدشاه بابا د لاهور او هند د نيولو په موخه په ۱۱۶۱ هـ کال کې د ديرش زره پوځ سره د کابل او پېښور له لارې په هغه لوري وخوځېد او هغه مهال چې د اټک او جيلم له رودونو نه واوښت د لاهور سيمو ته ورسېد. د لاهور حاکم شهنوارخان د احمدشاه بابا د مقابلې توان په ځان کې ونه ليد او شاه جهان اباد ته وتښتېد او احمدشاه بابا لاهور ته ننوت او د پنجاب ټول راجه گان د احمدشاه بابا

حضور ته راغلل.

دغه مهال محمدشاه کورگاني د شهنواز خان په غوښتنه يو لوی لښکر د خپل زوی احمدشاه، د خپل وزير الممالک قمرالدین اعتماد الدوله او نواب صفدر جنگ په مشرۍ شاه جهان اباد ته د احمدشاه بابا د پوځ سره د مقابلي په موخه ولېږه. احمدشاه بابا د لودیاني له لارې د کورگاني پوځ نه په ځنګ تېر شو او سهرند ته ننوت او ډېرې اولجې يې لاسته راوړې. کورگاني پوځ هم د سهرند په لور د افغان پوځ سره د جګړې په نيت د ستلج د نهر له څنګ نه تېر شو او دواړه پوځونه د يو او بل په وړاندې مورچلونه ونيول. سره له دې چې قمرالدین وزيرالمالک د جمعې د ورځې د لمانځه په وخت کې د توپ په کولی ووژل شو او راجا کسري سنگ د اجمير د نورو راجاگانو سره د دوولس زره پوځ سره خپلو ځایونو ته بېرته ستانه شول د کورگاني شاه زوی ټينګ مقاومت وکړ. د بلې خوا د احمدشاه بابا په لښکر کې يوه پېښه وشوه چې د لاهور نه يې يوڅو بانونه (راکتونه) لاسته راوړي وو، چې له باروتو به ډکېدل او بيا به د دښمن په لوري ويشتل کېدل، د دغه بانونو نه د جګړې په وخت کې د کوم چا د خیانت او وړتيا د نه لرلو له مخې په خپلو پوځيانو دزې وکړې او خپل ملګري يې مړه او ټپيان کړل. که څه هم د افغان پوځ بری څرګند و خو د دې پېښې وروسته احمدشاه بابا پوه شو چې کوم کار يې د لاسه نه کېږي، سوله يې اختيار کړه او د جګړې نه يې لاس واخېست او د سند نهر د دواړو دولتونو تر منځ پوله ومنل شوه او د پېښور او کابل له لارې بېرته کندهار ته راستون شو.

محمدشاه کورگاني ميرمنو معين الملک ته چې په دې جګړه کې زړه وړتيا او متانت ښودلی و لاهور او ملتان صوبه داري وسپارله. محمد شاه کورگاني د دې سولې نه وروسته مړ شو او شاه زوی احمدشاه چې شاه جهان اباد ته د تلو په وخت کې د پلار د مړينې نه خبر شو او په غمجن زړه شاه جهان اباد ته ننوت او د پلار د تعزيت نه وروسته په تخت کېښاست او صفدر جنگ يې د خپل وزير په توګه وټاکه.

د احمدشاه بابا دريمه جګړه

احمدشاه بابا د ۱۱۶۲ هـ کال کې يو ځل بيا د مير منو سره د جګړې په نيت لاهور ته روان شو. د ميرمنو سره د يوې سپکې جګړې نه وروسته سوله وشوه او احمدشاه بابا په هغو مخکو بسنه وکړه چې نادر افشار نيولې وې. د سيالکوټ، گجرات، اورنگ اباد او امرتسر ماليه ميرمنو په غاړه واخېسته او په خپله کندهار ته راستون شو. کندهار ته د رسېدو وروسته يو شمېر امرانو لکه نورمحمد خان عليزای، مير افغان، کدو خان او

محبت خان پوپلزيان او عثمان خان توپچي باشي او نورو د احمدشاه بابا د وژلو نيت وکړ، ونيول او د پيلانو د پښو لاندې وغورځول او ووژل شول او يوازې عثمان خان چې پيل په خپل خرطوم ليرې وغورځاوه او د مرگ نه خلاص شو. دا پتنه په دې ډول پای ته ورسېده.

د احمدشاه بابا څلورمه جگړه:

کله چې نادرشاه افشار ووژل شو د ده لمسی چې د سلطان حسين لور زېږولی و د ځانگړو او عامو خلکو سره د ښه چلند له امله ښه نوم درلود د خلکو له خوا ده ته د سلطنت وړ کس په نظر کتل. خو د سيد محمد په نوم يو سړی، چې پلار يې سيد داود نومېده چې يو پارسا او د سلطان ميرزا د خور مېړه و، د پاچاهۍ په فکر کې شو. سيد محمد شيعه کان ولسول چې شاهرخ ميرزا سني دی او شيعه کانو شورش پيل کړ او شاهرخ د مخه تر دې چې خپل لښکر راغونډ کړي بندي او سمدلاسه روند او بندي کړل شو او سيد محمد ته د سليمان لقب ورکړل شو او پاچا وبلل شو. خو سيد محمد د مخه تر دې چې په حکومت پيل وکړي يوسف علي خان، چې د شاهرخ ميرزا د پوځ يو باوري سردار و، سيد محمد ته ماتې ورکړه او وېي واژه، شاهرخ ميرزا يې د بند نه ايله او پر تخت کښېناوه او په خپله يې د چارو واکي په لاس کې ونيوې. خو دوو تنو نورو اميرانو لکه د کوردانو مشر جعفر خان او د عربو مشر ميرعالم خان د يوسف خان په وړاندې يو لاس شول او هغه يې وواژه او شاهرخ ميرزا يې بېرته زندان ته واچولو او څو ورځې وروسته دغه دوه تنه سره مخالف شول او د ښار د باندې يو د بل په وړاندې په جگړې لاس پورې کړ او بری د امير علم خان په برخه شو امير عالم خان هرات ته راغی او په حکومت يې پيل وکړ.

احمدشاه بابا د خراسان د اميرانو د جگړو او د شاهرخ ميرزا د بندي کېدو نه خبر شو د خراسان په لور په دې نيت روان شو چې هرات د خپل ملک سره بېرته يوځای کړي او هم د خراسان اميران وگواښي او شاهرخ ميرزا د بند نه ايله او په تخت کښېنيوي. احمدشاه بابا هرات څلور مياشتې کلابند کړ. امير علم خان مقاومت وکړ تر څو ووژل شو. هرات د احمدشاه بابا لاسته ورغی احمدشاه بابا هرات درویش علي خان هزاره ته وسپاره او د خپل لښکر سره د مشهد په لور روان شو. مشهد کلابند شو او دا کلابندې څلور مياشتې اوږده شوه او بيا دواړې خواوې سولې ته راضي شوې. احمدشاه بابا خپله مېرمن او زوی تيمور چې د نادرشاه افشار د وخت نه تر دې دمه په مشهد کې وو د زياتو

پيسو په بدل کې تر لاسه او شاهرخ ميرزا يې د بند نه ايله او د حکومت واکې په لاس کې ونيوې او په خپله نيشاپور ته روان شو. په نيشاپور کې عباس قلي خان بيات چې هلته يې د حکومت په وړاندې پاڅون کړی و د ښار دفاع يې ټينگه او د احمدشاه بابا سره يې د سولې خبرې ته برتري ورکړه. خو هغه يوازې غوښتل چې وخت وکټي تر څو ژمی راشي واوره واورېږي او د پخ له کبله د احمدشاه بابا پوځ تباه شي. احمدشاه بابا هم پوه شو او د نيشاپور نه يې خپل پوځ د هرات په لور روان کړو. خو بيا هم د سخت سارې له امله يې اته زره کسان مړه شول او په ډېرو ستونزو سره هرات ته راستون شو. په هرات کې يې درویش علي خان هزاره د خیانت له امله د دندې گوښه او يو باوري کس يې د هرات د واکمن په توگه وټاکه او کندهار ته راستون شو او د قلي خان ته جزا ورکولو په موخه يې د لښکر په جوړولو پيل وکړ.

د احمدشاه بابا پنځمه جگړه:

احمدشاه بابا دوهم ځل په ۱۱۶۴ هـ کال کې د لښکر د تنظيمولو وروسته د نيشاپور په لور وخوځېد. احمدشاه بابا چې نيشاپور ته ورسېد عباس قلي خان د زاری لار ونيوله او د احمدشاه بابا نه يې بڅښنه وغوښته او اطاعت ته يې غاړه کېښوده. احمدشاه بابا عباس قلي خان وبڅښه او د پخوا په شان د نيشاپور حاکم وټاکه. سردار جهان خان او نصير خان بلوچ يې په علیمردان خان زنگويي د ځپلو دپاره چې د طون او طبس حاکم و ولېږل او په خپله مشهد ته لاړ. جهان خان او نصير خان په کاخک او کناباد کې د علیمردان سره مخامخ او د يوې سختې جگړې وروسته علیمردان ووژل شو. سردار جهان خان او نصير خان هلته د نظم د برابرولو وروسته بېرته د شاهي پوځ سره يوځای شول. احمدشاه بابا مشهد شپږ مياشتې کلابند کړ. په پای کې شاهرخ ميرزا دواړه زامن د سيدانو او عالمانو سره د احمدشاه بابا حضور ته واستول او دواړه خواوې سولې ته راضي شول. د مشهد لوري ومنله چې سکه او خطبه به د اعلحضرت احمدشاه بابا په نوم او مهر، ارقام او حکمونه به د شاهرخ په نوم وي او د شاهرخي ولاياتونو نه جام، خرز، تربت، حیدريه، خواف او ترشيز چې د مشهد او هرات تر منځ پراته و، په افغانستان پورې وتړل شول. احمدشاه بابا هرات ته راستون شو او وزير شاه ولي خان يې د ترکستان په نيولو وگوماره.

وزير شاه ولي خان د ترکستان د نيولو په موخه د هرات نه روان شو او احمدشاه بابا کندهار ته لاړ. وزير شاه ولي خان د مروې له لارې ترکستان ته ننوت او د جگړې پرته يې

ميمنه، اندخوی، شبرغان، بلخ، باميان، قطغن او بدخشان ونيول او په هر ولايت کې يې حاکمان وټاکل او د کابل له لارې بېرته کندهار ته راستون شو او خرغه شريفه يې هم د خان سره کندهار ته راوړه. احمدشاه بابا د دغې سترې سوبې له امله شاه ولي خان د علی ديوان د وزارت په منصب ونازوه.

د احمدشاه بابا شپږمه جگړه:

احمدشاه بابا ۱۱۶۵ کال د کندهار نه د لاهور په نيت وخوځېد. مير منو معين الملک د لاهور د ساتنې په موخه د افغان پوځ په وړاندې را د مخه شو او دا جگړه څلور مياشتې اوږده شوه. په پای کې د ميرمنو او د هغه د دوو باوري کسانو ادين بېک او کورامل تر منځ بې اتفاقي د دې لامل شوه چې ميرمنو د احمدشاه بابا نه بڅېښه وغواړي. احمدشاه بابا هغه وبڅېښه او د لاهور د حاکم په توګه يې وټاکه او په خپله د کابل له لارې کندهار ته راستون شو.

د احمدشاه بابا اوومه جگړه:

ميرمنو د ۱۱۶۷ کال پورې په رشتينوالی سره چوپړ کاوه. له دې وروسته دغه نمک حرام احمدشاه کورګاني د خپلې مور سره پرانده کړل او په خپله په همدې کال د اس نه ولوېد او مړ شو. د ده له مړينې وروسته احمدشاه بابا د يوه فرمان په ترڅ کې چې د کندهار نه يې لېږلی و، د ده کوچنی زوی مير مومن د لاهور حاکم وټاکه. څنګه چې مير مومن کوچنی واک يې مور «مغلایي بېګم» په لاس کې واخېست. مغلایي بېګم د لاهور د حکومت چارې د خپل مېړه مير منو د چارو باوري طره باز خان په مرسته ترسره کولې. ټول اميران د مغلایي بېګم د کار د شېوې نه خوښ نه وو او په ځانګړې توګه د خان رستم جنګ د سلوک نه چې د ټولو چارو اختيار ورسره و. لږ وخت وروسته د مغلایي بېګم کوچنی زوی مير مومن مړ شو او د ميرمنو زوم خواجه موسای احراري معين الملک د مير مو من په ځای حکومت کاوه. رستم جنګ په دې نيت چې د لاهور حکومت په لاس راوړي په طره باز خان يې تور ولګاوه چې ميرمنو يې په زهر وژلی بڼدې او بيا ووژلو. مغلایي بېګم د رستم د دې کار نه چې خبره شوه هغه يې راوغوښت او خپلو وينځو ته يې امر وکړو چې په لړګيو يې دومره ووهي چې سا يې ووزي. هغه په دې توګه ووژل شو. څه وخت وروسته عبدالله خان مغلایي بېګم بڼدي کړه او د لاهور د حکومت واک يې د يوه ليک له مخې د احمدشاه بابا نه وغوښت خو احمدشاه بابا د ده د غوښتنې پر خلاف د سردار جهان خان

ورور امان خان لاهور ته واستوه. خواجه عبدالله وتښتېد او د لاهور حکومت د پخوا غوندې د بېگم مغلايي په لاس کې و.

دغه وخت احمدشاه بابا ايشک افاقي عبدالله خان د کشمير د نيولو له پاره کشمير ته ولېږه او کشمير يې د عالمکبر ثاني له لاسه وايستلو او سيکجون هندو چې په کابل کې اوسېده د کشمير حاکم وټاکه او زين خان مومند د سهرند حاکم وټاکل شو. عبدالله خان بېرته کندهار ته راستون شو.

بيا په لاهور کې مير شهاب الدين عماد الملک مغلايي بېگم له واکه ليرې او ادينه بېگ يې د هغې په ځای واکمن کړ او سيکجون هم په کشمير کې سرغړونه وکړه او د افغان پوځ سردار يې وواژه. احمدشاه بابا پرېکړه وکړه چې د لاهور او کشمير د ياغيانو د خپلو په نيت د لاهور او هندوستان په لور روان شو.

احمدشاه بابا په ۱۱۷۰ هـ کال کې بيا له کندهار نه د کابل له لارې د لاهور خوا ته روان شو. د لاهور نه ادينه بېگ وتښتېد او احمدشاه بابا لاهور ته ننوت او هلته د نظم د راوستلو وروسته د ډيلي په لور روان شو په لاره کې نواب نجيب الدوله د ده حضور ته ورغی او ډيلي ته ننوت او د ډيلي د پاچا دوهم عالم کير سره يې وکتل. دغه وخت احمدشاه بابا د عزيز الدين د دوهم علم کير د سکه ورور لور تيمور ته په نکاح کړه او ډيلي يې دوهم عالمکير ته پرېښود او نواب نجيب الدوله يې د وزير په توگه وټاکه. احمدشاه بابا د محمدشاه لور ځانته په نکاح کړه او افغانستان ته د راستنېدو په لاره کې سرونه د ننوت او عبدالصمد اشغري محمدزايي يې د هغه ځای حاکم وټاکه او لاهور ته ننوت. هلته يې شاه زوی تيمور د لاهور، ملتان، تنه، کشمير، جمو او د پنجاب د نورو ولايتونو واکمن په توگه وټاکه او سردار جهان خان يې د هغه سپرست وټاکه او په خپله کندهار ته راستون شو.

وروسته له دې چې احمدشاه بابا کندهار ته راستون شو سردار جهان خان په ۱۱۷۱ کال کې ادينه بېگ، چې د مخه په يوه ځنګل کې پټ و، په دوايه کې وټاکه. شاه زوی تيمور هغه خپل حضور ته راوغوښت خو هغه رانه غلو او بېرته ځنګل ته وتښتېد. شاه زوی تيمور په دوايه کې مراد خان د حاکم په توگه او بلند خان او سرفراز خان يې د هغه د مرستيالانو په توگه وټاکل. ادينه بېگ په غرونو کې سيکان په ځان راغوند او شورش يې پيل کړ. دوی په دوايه بريد وکړ بلند خان ووژل شو او مراد خان او سرفراز خان لاهور ته وتښتېدل. دغه وخت د دکن نه يو لوی پوځ د بالاجي وروڼو په مشرۍ د شمالي هند د نيولو دپاره روان و او د شاه جهان اباد چاپېر ته رارسېدلی و، ماراتان په ډيلي ورتوی شول

او هغه افسران يې وشرل چې احمدشاه بابا ټاکلي وو. ماراتانو ته ادينه بېگ پنجاب ته بلنه ورکړه. دا پوځ چې په ۱۷۵۸ کي پنجاب ته راوړسېد د ادينه بېگ سره يې په لاهور بريد وکړ. سردار جهان خان د قواوو اندول د دښمن په گټه وليده او شو چې د شاه زوی ژوند وژغوري، پېښور ته راغی او بيا کندهار ته راستون شو او د احمدشاه بابا سره يوځای شو. دغه وخت د مرهټيانو د ظلم په وړاندې شجاع الدوله، نجيب الدوله د نورو راجه کانو سره يوځای احمدشاه بابا ته ليکونه ولېږل چې د دوی مرسته وکړي.

د احمدشاه بابا اتمه جگړه يا د پاني پت جگړه:

دا يادونه بايد وکړم چې د احمدشاه بابا جگړې مې د سراج التواريخ له مخې چې فيض محمد کاتب ليکلی دی په لنډ ډول بيان کړې دي. خو د پاني پت جگړه مې د علي احمد جلالي د کتاب له مخې چې «د افغانستان پوځي تاريخ» نومېږي کښلې ده. احمدشاه بابا په ۱۱۷۳ کال کې بيا د هند په لور روان شو. د اټک د نهر سره يوې کوچنۍ نښتې وروسته د لاهور والي، او د دوايه او سهرند حاکمان د ډيلي په لور وتښتېدل. احمدشاه بابا د لاهور نه د ډيلي په لور وخوځېد. کله چې احمدشاه بابا سهرند ته ورسېد سعدالله خان، نجيب الدوله، احمد خان بنگين، رحمت خان او دوندي خان، چې وطنوال يې وو، د ده حضور ته راغلل او د ده سره يو ځای شول. احمدشاه بابا د پنجاب برسېره د ډيلي په چاپېر کې برياليتوبونه ترلاسه کړل. په پنجاب او د ډيلي په چاپېر کې ماتو مراتيانو او په شمالي هند کې د دوی ملاتړو د خپل مشر پېشوا (صدراعظم) نه وغوښتل چې دوی ته يو لوی پوځ راوېږي چې افغانان د هېواد نه وباسي او اجازه ورکړي چې د هند اسلامي واکمني رانسکوره کړي. د دوی مشر په ۱۷۶۰ په پسرلي کې تش په نامه د خپل ځوان زوی د ويسواسراو (Viswasrao) په قوماندانۍ خو د راو بېاو (Rao Bha) په واقعي قوماندانۍ يو لوی پوځ تنظيم کړ چې درې لکه غېرجنګي خلکو يې ملګرتيا کوله شمالي هندوستان ته راولېږل او د ۱۷۶۰ کال د اګست په اوله نېټه د ډيلي چاپېر ته راوړسېدل. دوی نور هم د شمال خوا ته حرکت کاوه تر څو افغان پوځ سره مقابله وکړي. پنځه مياشتې وروسته په سرنوشت ټاکونکې جگړه کې په پاني پت کې سره مخامخ شول.

دغه دواړه پوځونه تر دوې مياشتې زيات په پاني پت کې، چې په هندوستان کې يو لرغونی ښار او نږدې ۶۰ ميله د ډيلي په شمال کې پروت دی، يو د بل په وړاندې ولاړ وو. د دغو دواړو پوځونو نه هر يوه کوشنې کاوه چې د بل لوري د اړينو توکو د زېرمو کولو لارې پرې کړي. هر لوري هاند کاوه چې دښمن په داسې حالت کې جگړې ته وهڅوي چې شرايط

يې په گټه نه وي. مرهټانو غوښتل چې افغان پوځ ته د زيرمو کولو لارې کې ستونزې جوړې کړي او اړ شي چې د دوی په کمپ بريد وکړي په دې چې دوی د کمپ په ټينگو مورچلونو کې پراته وو او افغانانو ته يې د دوی په کمپ باندې د بريد په حال کې د درنو توپکو په ذريعه دروند گوزار ورکولی شو. خو احمدشاه بابا بيره نه درلوده. هغه خپل د هند افغاني متحدين چې په پرله پسې ډول يې د ده نه د مرهټانو په کمپ د بريد غوښتنه کوله، مشوره ورکوله چې تر هغه صبر وکړي تر څو کتوره موقعه راوړسېږي تر څو ټکر مو برياليتوب ته بوزي. مرهټانو هڅه کوله چې د افغانانو د زيرمه کولو لارې پرې کړي. خو افغان پوځ په ښه ځای کې پروت و. افغان پوځ د دښمن د زيرمو کولو په لارو ولاړ و او هم يې کولی شول چې په اسانۍ سره د خپلو افغان متحدينو سرچينو د جمناسر تر سره څخه برابرې کړي. د مارهټانو د پوځ د زيرمو لومړۍ سرچينه ډيلي و. دوی خپلې زيرمې د پونې نه تر ډيلي پورې په غزبدلې لارې بشپړولې. د دوی د زيرمو بله سرچينه په خپله د ډيلي چاپېر ولسوالۍ وې. دراني پوځ په ډېر مهم ځای کې پروت و او د دښمن د اکمالاتو دواړه لارې يې پرې کولی شوې. برسېره پردې احمدشاه بابا دښمن تل تر فشار لاندې نيولی و. د سوارو يوې پنځه زريزې لوا به د دوی په اړخونو او د شا نه بريدونه کول. هره ورځ به د سوارو يوې پنځه زريزې لوا د ماښام نه تر سباوون پورې د دوی څارنه کوله. د افغانانو د سورو دوي نورې پنځه زريزې لواکانې به د دوی د زيرمه کولو لارې څارلې او نه يې پرېښودل چې دوی ته مواد ورسېږي.

د مرهټانو سترو پوځي ځواکونو او غير نظامي ځواکونو تمرکز په يوه کمپ کې چې شپږ ميله اوږد او دوه ميله سور يې درلود دوی ته ډېر پرابلمونه او روغتيايي ستونزې پيدا کړې وې چې د پوځ په روحیه يې ناوړه اغېز شينده. د ۱۷۶۱ کال د جنوري په لومړۍ اوونۍ کې زياتې قحطۍ د مرهټا کمپ تر پوزې راوستلی و. د مرهټا د پوځ قوماندانانو په بهاو زور اچولو چې په افغان پوځ سملاسي بريد وکړي.

د ۱۷۶۱ کال د جنوري په ۱۳ مه نېټه د مرهټه مشرانو پرېکړه وکړه چې د ډيلي لور ته لاړ شي، هلته به ښې زيرمې برابرې او د افغان پوځ په وړاندې به غښتلی موقعيت ولري. د دې له پاره چې ډيلي ته د تگ په وخت کې د حرکت د ليکونو نه جگړې ته تيار وي، د مرهټه ځواکونه د پياده مربع (infantry square) په بڼه تنظيم شوې. د علي احمد جلالې په وينا د «پياده مربع» يوه پوځي اصطلاح ده او د جگړې يوه بڼه ده چې د لرغوني زمانې نه به د پياده ځواکونو له لوري چې د سوارو له خوا به تر گواښ لاندې وو، کاروله. د جگړې دا بڼه لرغونيو رومانيانو د کاراهايي په جگړې کې په ۵۳ مخزيردې کې د پارتيانو په وړاندې کارولې

وه. د مرهټه دا پياده مربع ډېره پراخه وه، چې د جگړه یزو ځواکونو نه جوړه وه. د دغې پراخې پياده مربع د ننه غیر جنګي خلک او کورنۍ روان وو، چې د هغوی چاپېر جگړه یزو قواوو یې ساتنه کوله. دوی نیت درلود چې په دغه بڼه به د سووېل ختیځ په لور د ډګر د یو سر نه تر بله سره مخامخ جمنه رود ته، چې اتلس میله لرې و، روان او بیا به د رود د بڼې غاړې به ډیلي ته لاړ شي.

د ۱۷۶۱ کال د جنوري په ۱۴ نېټه سهار وختي د افغانانو جاسوسي شبکه د دوی د پلان نه خبره شوه. افغان پوځ ته حکم وشو چې د دښمن د تلو مخه بنده کړي. د مرهټه د پوځ لیکې چې سووېل ختیځ لوري ته روانې وې چې اوه میله اوږدوالی او دوه میله ژورې وې، اړ شول چې دوی خپل د تېرې شې پلان پرېږدي او د افغان پوځ په کین اړخ برید وکړي. په دې توګه د ۱۷۶۱ کال د جنوري په ۱۴ مه د پاني پټ سرنوشت ټاکونکې جگړه پیل شوه. د علي احمد جلالی د څېړنې له مخې د مرهټه د پوځ شمېر ۷۹۰۰۰ سواره، ۱۵۰۰۰ پیاده او د غیرجنګي کسانو شمېر یې اټکل نیم میلیون ته رسېده. د افغان پوځ شمېر ۴۱۸۰۰ سواره، ۳۸۰۰۰ پلي او نږدې ۷۰ تر ۸۰ پورې توپونه وو. د غیر جنګي کسانو شمېر یې د جنګي پوځ د شمېر شاید څلور برابره و.

د ۱۷۶۱ کال د جنوري په ۱۴ مه نېټه اته ساعته جگړه د مرهټه د توپونو، موسکېټو او راکټو مخکینۍ لیکې د افغان پوځ په بڼې اړخ وروړاندې شوه. مرهټانو د نږدې جګړې د کولو په نیت د افغانانو بڼې اړخ په شا وتمبوه خو د دوی په لیکو کې په ننوتو کې ناکامه شول. څنګه چې د افغان پوځ بڼې اړخ د ابراهیم ګاردي د قوماندانۍ لاندې د مرهټه د بادسپلینه منظم پوځ سره په درانده جگړه لګیا و، د مرهټه د مرکز قواوو د بهاو او ویسواسراو په مشرۍ د افغان پوځ په مرکز چې د شاه ولي خان تر قوماندې لاندې و، برید وکړ. د افغان د مرکز د قواوو یوه لیکه چې لس زره سوارو، ۷۰۰۰ پارسي موسکېټ لرونکي او زر په اوبسانو بار زمبورکو نه جوړه وه، ماته کړه. خو د افغان پوځ کین اړخ د نجیب الدوله په مشرۍ چې اته زره پلي او شپږ زره سوار یې درلودل د مرهټه د بڼې اړخ سره چې د جانګوجي سندیا تر قوماندې لاندې و، سخته جگړه پیل کړه. کله چې د دښمن د لیکې اړخونه د افغان پوځ د مسکېټو او راکټو د اغېز اندازې لاندې راغلې د نجیب الدوله فرقې په یوه وخت کې دوه زره ډزې کولې، چې نه یوازې یې د وېږېدونکي اوازونو نه اسان ډېرېدل، بلکې دومره زیات مرګ وشو چې د هغو دښمن نه شو کولی چې وړاندې لاړ شي.

نږدې د غرمې په مهال احمدشاه بابا پرېکړه وکړه چې خپل زېرمه شوي پوځ د مرکزي

او بني اړخ د تیکاو له پاره وکاروي، چې د مرهټه د ځواکونو د فشار لاندې وو. هغه څلور زره قوه ته حرکت ورکړ چې بني اړخ سره مرسته وکړي او لس زره قوه يې مرکز شاه ولي خان ته واستوله چې په دښمن يې د نږدې نه سخته حمله وکړي. احمدشاه بابا نجيب الدوله او شاه پسند خان ته هم لارښونه وکړه چې دوی هم په يو وخت کې د دښمن په اړخونو کلکه حمله وکړي. نږدې يوه بجه د احمدشاه بابا د زېرمې پوځونه په جکره کې شامل شول. وزير شاه ولي خان د هغه پوځ سره په جکره بوخت و، چې په خپله بهاو قومانده ورکوله. نجيب الدوله د دښمن په اړخونو غوڅ او اغېزمن کوزارونه کول. په مرکز کې جگړې د يو ساعت له پاره داسې دوام وکړ چې په جريان کې يې دواړو لورو د نېزو، تورو، د تيرونو- جنګ او ان په چارو جکره کوله.

زر د دوو بجو وروسته ويسواسراو ووژل شو، يو نيم ساعت وروسته بهاو درې ځلې د اسانو د مړينې له امله ولوېد خو بيا هم جنګېده. نږدې درې بجې وې چې د جگړې سرنوشت ښکاره شو، کله چې د مرهټه ټول پوځ خپل مخونه په شاه وروړل او په کړنډيتوب سره يې تېښته پيل کړه. افغان پوځ په هر لوري دوی د ۲۵ نه تر ۳۰ ميلو پورې تعقيب کړل. د دوی د تېښتې په جريان کې تر يوه لک پورې کسان ووژل شول او څلوېښت زره بنديان شول چې هغوی ټول د افغان پوځ له خوا ووژل شول. په بنديانو کې جانکوچي، سينديا او ابراهيم کاردې هم شامل وو چې په افغان کمپ کې زندی شول.

افغان پوځ او د دوی متحدينو ته د ميليونونو روپو او خزانو پرته پنځوس زره اسان، دوه لکه غوايان، په زرګونو اوشان او پنځه سوه پيلان لاسته ورغلل. دا جکره چې د پاني پټ په دريمه جکره نامتو ده، يوه د نړۍ د غوڅې جگړې په توګه ګڼل کېږي. افغانانو شمالي هند ته د مرهټانو پراختيا ودروله او د دغې نيغې وچې ستر ځايي ځواک يې مات کړ او د هند تاريخ يې د تل له پاره بدل کړ. پنځوس کاله وروسته يې د انګرېزانو برياليتوب اسانه کړ.

احمدشاه بابا د دغې سترې سوېې وروسته د ډيلي حکومت شاه زوی شاه علم ته وسپاره، شجاع الدوله يې د هغه د وزير او نجيب الدوله يې د لښکر امير وټاکلو. په لاهور کې يې د حکومت واکي زين خان مومند ته په لاس ورکړې او د کابل له لارې کندهار ته راستون شو. د احمدشاه بابا له پاره دا جکره يوه حماسه شوه. دغې جگړې د دراني امپراتورۍ تصوير د هند او پارس د پولو نه د باندې لوړ کړ. خو د جلالي په وينا دې جگړې د دراني دولت د ختيځو پولو امنيت ټينګ نه کړ چې د دې جگړې اساسي موخه يې جوړوله. دراني دولت ته خطر په پنجاب کې سيکانو جوړولو او د مرهټه مرکز ۱۵۰۰ ميله

لري و. د مرهټانو د ماتولو نه وروسته سيکان په ځای پاتې شول. د سيکانو وده موندونکي دال خالصة پوځ بيا زر لاهور ونيو.

د احمدشاه بابا نهمه جگړه:

د مخه مو يادونه وکړه چې د پاني پټ جگړې د دراني دولت د ختيځو پولو امنيت ټينګ نه کړ چې د دې جگړې اساسي موخه يې جوړوله. دراني دولت ته خطر په پنجاب کې سيکانو جوړولو. د مرهټانو د ماتولو نه وروسته سيکان په ځای پاتې شول. د سيکانو وده موندونکي دال خالصة پوځ بيا زر لاهور ونيو. احمدشاه بابا چې د دې پېښې نه خبر شو د خپل پوځ سره د پنجاب او هند په لور وخوځېد. په ۱۱۷۵ کال کې د سيکانو سره جگړه وکړه چې د فيض محمد کاتب په وينا په دغه جگړه کې نږدې ۲۰۰۰ سيکان ووژل شول او ډېر اولجې د افغان پوځ په نصيب شوې. احمد شاه بابا لاهور ته ننوت او نورالدين د شاه ولي خان د تره زوی يې د يوه پوځ سره کشمير ته ولېږه تر څو سکيجيون د کشمير نه وشړي او هلته افغان حکومت بېرته ودروي. نورالدين سکيجيون ته ماته ورکړه او کشمير بيا د دراني امپراتورۍ برخه شوه. احمدشاه بابا د لاهور د تنظيم وروسته کندهار ته راستون شو.

د احمدشاه بابا لسمه جگړه:

دا ځل بيا سيکانو امرتسر ونيو او په پنجاب کې بيا شورش وشو. احمدشاه بابا چې خبر شو بيا په ۱۱۷۹ کال کې د پنجاب او هند په لور وخوځېد. د لاهور د نيولو او سيکانو د خپلو وروسته کندهار ته راستون شو. په ۱۱۸۲ کال کې احمدشاه بابا وزير شاه ولي خان د شپږ زره سوارو سره بلخ او بدخشان ته ولېږه چې د هغه ځای سرغړوونکي وځي. کله چې د بخارا امير د دغې موضوع نه خبر شو د سرغړوونکو ملاتړ يې وکړ. شاه ولي خان احمد شاه بابا ته ليک واستوه او د بخارا د امير د دريځ نه يې خبر کړ. احمدشاه بابا د خپل لښکر سره د کندهار نه د هرات له لارې بخارا ته روان شو. احمدشاه بابا د مروې رود نه تېرشو او په ميمنه، بلخ، اندخوی او شبرغان کې يې نظم راوستو. شاه ولي خان يې کندوز او بدخشان ته ولېږه او په خپله بخارا ته لاړ. احمدشاه بابا د بخارا د امير سره سوله وکړه او د امورود د دوی تر منځ پوله ومنل شوه او بېرته کندهار ته راستون شو.

د احمدشاهي پوځ جوړښت

د جلالي د څېړنې له مخې د دراني امپراتورۍ پوځ د دولت د سياسي جوړښت په کرښه جوړ شو. کله چې به د دولت پولې پراخېدې او زيات خلک به يې تر خپلې سلطې لاندې راوستل پوځ به د شمېر له مخې وده کوله. دلته د امپراتورۍ د پراخوالي او د پوځ د ډېرښت تر منځ نږدې اړيکې شتون درلود. د امپراتورۍ پراخوالي د لوی پوځ د اړتيا غوښتنه کوله او د لوی پوځ ساتلو ډېره پانگه غوښته چې بايد د نورو شتمنو سيمو نه برابره شوې وای چې په عمومي توگه هغه په شتمنو هېوادو باندې د تيري له لارې لاسته راتلای شوه. نو د امپراتورۍ پراخوالي د لوی پوځ د جوړولو اړتيا غوښته. برسېره پردې د فتح شويو هېوادو کنټرول ډېر پوځ او زياتو زېرمو غوښتنه کوله. په دې توگه هغه امپراتوري چې بنسټ يې احمدشاه دراني ايښی و په زياته اندازه په پوځي ځواک ولاړه وه. د دراني پوځ د جوړښت يو منظم حرفوي توکی درلود چې د «نظام پوځ» نومېده او بل توکی يې غير منظم پوځ و چې د قومونو او سيمه ييزو مشرانو له خوا د اړتيا په صورت کې برابرېده. منظم پوځ دايي خدمت کاوه چې په هغه کې شاهي خاص اشرافي گارد چې شاهي رساله نومېده، شامله وه. فرانسوي تورن «جين لا» چې په ۱۷۵۸ کال کې يې د ديپلي ملاقات کاوه افغان پوځ داسې توصيفوي: هغه وويل چې «افغان اردو د يوه لوړ ډسپلين درلودونکې قوه ده چې په ډلگيو وېشل شوې چې هر يو يې زر سواره لري.» هره ډلگۍ د خوالۍ په ذريعه سره توپيري چې بيل بيل رنگونه لري او د يوه مشر له خوا قوماندې کيږي چې هغوی هره ورځ دوه ځلې [احمد شاه] ابدالي ته راپور ورکوي. ابدالي قواوې په ښه حالت کې دي، په دوی کې داسې ټولگي شته چې په نورو لوړ والی لري. کله چې احمدشاه جگړې ته لاس اچوي د ۱۲ څخه تر ۱۵ ټولگيو پورې جلا ساتي او د غوڅ کوزار له پاره په کار وړل کيږي. ۲۲۳

احمدشاه بابا د ۱۷۷۳ کال د جوزا په مياشت کې د ورپېښې ناروغۍ له کبله د پنځوسو کالو په عمر د دې نړۍ نه سترگې پټې کړې اروا د ښاده وي.

احمدشاه بابا د پنځوېشتو کلونو د واکمنۍ په جريان کې يوه پراخه امپراتوري افغانانو ته په نيکات پرېښوده چې په ختيځ کې له ديپلي نه په لوېديځ کې تر نيشاپور پورې او په شمال کې د امو د رود نه او په سوويل کې د عرب سمندرګي پورې غزېدلې وه.

په دې توگه احمد شاه بابا وکړای شول چې د امو او اباسين تر منځ د هېواد خاوره د پارس د صفويانو، د هند د مغلو او ازبکانو له منگلو خلاصه او خپلواک افغانستان جوړ کړي او بيا د خپلو نورو لښکرکشيو په پايله کې په کشمير، پنجاب، سند، بلوچستان او پارسي خراسان يا پخوانۍ پارتیه کې د واک په خپرولو سره امپراتوري تاسيسه کړي.

احمد شاه دراني د ننه په هېواد کې خپلواک دولت تنظيم کړ چې په خپله د پاچا په

توکه يې مشر شو. ايالتي اداره يې ولسي خانانو او مشرانو ته پرېښوده او دوی په کورنيو چارو کې ازاد وو. ځکه د ده د واکمنۍ په مهال د افغانستان په هېڅ سيمه کې د ده په وړاندې خلک پورته نه شول خو بيا هم ځينو جنرالانو غوښتل چې د ده په نشتوالي کې کډوډۍ رامنځ ته کړي چې ځينې يې وځپل شول او ځينې پخلا کړای شول. د نور محمد خان عليزي، کډو خان او محبت خان پوپلزي دسيسه، د عبدالغني خان چې د احمدشاه بابا ماما و او د هغه د ملګرو دسيسه، په کندهار کې د سلطنت نايب لقمان خان د احمدشاه بابا وراړه دسيسه، د هرات د والي دروېش خان هزاره دسيسه او د نصير خان بلوچ سرغړونه يې نمونې دي.

په دې ترتيب دی د پورته يادو شوو سترو کارونو په پايله کې د خپلو خلکو له خوا د بابا په نوم ياديري او تلپاتې درناوی يې وکاته.

خو لکه څنګه چې هره پديده مثبت او منفي اړخونه لري نو د ده د سترو ميراثونو په څنګ کې چې موږ ته يې پرې ايښي دي ځينې تېروتنې هم وکړې چې د ده له خوا جوړې شوې امپراتورۍ او هم په خپله افغانستان ته يې ناوړه پايلې هم درلودې.

زما په فکر لومړۍ تېروتنه يې دا وه چې ده د پارس نه سياسي ازادي وکتله خو کلتوري ازادي يې ونه کتله. ده پارسي دفتري ژبه کړه او پارسيوان يې دفتري مامورين کړل. کله چې په ۱۱۶۷ کې احمدشاه بابا مشهد ته ننووت د محمد تقی شيرازي نه غوښتي و چې د ميرزا مهدي استرابادي غوندې يو تکړه تاريخ ليکونکی او د غوندې گذارش ليکونکی ورته ومومي. نوموړي احمدشاه بابا ته محمود حسيني جامي ور وپېژاند. محمود حسيني جامي چې د لويديځ خراسان د جام نه و د نادر افشار په دودمان کې د منشي توب دنده درلوده او د شاه رخ ميرزا نږدې کسانو ته و. همدارنګه ميرزا هادي خان قزلباش يې د دارالانشا مشر ميرزا علي خان رضاخان قزلباش د اعلی ديوان مستوفي او د ټولې خزاني مشر يې هندو التفات خان وټاکل. په دې توګه پارسو په افغانستان کې د دربار او هم د اقتصاد د ژبې په توګه پاتې شوه. په دې ترتيب لکه چې مې د مخه هم يادونه وکړه لرغونو روميانو به ويل، چې په يوه هېواد کې هغه څوک حاکم دی، چې ژبه يې حاکمه وي.

بله تېروتنه يې دا وه چې ده منظم پوځ د غبرېښتنو او په ځانګړې توګه د پارس د قزلباشانو نه جوړ کړ چې زما په اند په کلتوري لحاظ ايراني شوي شاه زوی تيمور په واک راوستلو کې يې شايد ټاکونکی رول لوبولی وي. په دې ترتيب د پارس فرهنگي ښکېلاک يقيني شو او تر ننه دوام لري.

احمدشاه بابا لکه چې د مخه مې يادونه وکړه خپل ساتونکی ګارډ چې غلام خانه

نومېده د نادر افشار په دود چې خپل ساتونکی گارډ يې د غيرپارسي قبيلو لکه افغانانو، بلوچو، ترکمنو او ازبکانو نه جوړ و، د غير پښتنو او په ځانگړې توگه د ايران د قزلباشانو چې د افغانستان په مهمو ښارو کې د نادر افشار له خوا ځای په ځای شوي وو، جوړ کړ. د پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ په وينا احمدشاه بابا «د حکومت چارې غير دراني قومونو ته وسپارلې. منظم پوځ يې له غير دراني قومونو يانې قزلباشانو نه جوړ و، دري يې د دفتر ژبه کړه او دري ويونکي افغانان يې دفتري ماموران شول.» ۲۲۴ همدارنگه محمداعظم سيستاني ليکي چې «همچنانکه پادشاه افشار برای دسته جات گارد محافظ خود از قبایل غير ايراني مثل افغان، بلوچ، و ازبک استفاده مېکرد. احمدشاه بابا نيز دسته غلامخانه را از عنصر غير پښتون تشکيل داد و سپاهيان تعليم يافته و جنگ ديده قزلباش را که نادر افشار در کابل و پنجاب گذاشته بود، در ان داخل نمود.» ۲۲۵ که نادر افشار خپل ساتونکی گارډ د غير پارسي قبيلو نه جوړ و نو لامل يې دا و چې نادر افشار ترکمن و او ترکمنو په پارس کې د خلکو لږه کي جوړولو او د پارسيانو د وېرې نه يې دا کار کړی و. خو احمد شاه بابا پښتون او پښتانه په افغانستان کې د خلکو دېره کي جوړولو او خپل ساتونکی گارډ يې بايد په زياته اندازه د پښتنو او نورو افغانانو نه جوړ کړی وای.

احمدشاه بابا د شاه محمود هوتک او شاه اشرف هوتک او په هند کې افغان امپراتورانو پرعکس خپل ځان د ځواک د اصلي مرکز نه بيل نه کړ. ځنگه به يې چې د برياليتوبونو موخې تر لاسه شوې خپل مرکز ته به راگرځېدو. په نورو ټکو هغه څه چې احمدشاه بابا د تېر مهال افغان سوبمنو لکه په هند او پارس کې توپیراوه دا دی چې هغه نيت کړی و چې نور هېوادونه د دې له پاره فتح کړي چې په خپل هېواد کې پياوړی دولت جوړ کړي نه لکه د پخوانيو افغان واکمنو غوندې چې په بهرنيو هېوادو کې يې د امپراتوريو واکمني کوله. په دې توگه د احمدشاه بابا سوبې د دې له پاره وې چې د امو او اباسين تر منځ خپلواک افغانستان او دولت جوړ کړي. احمدشاه بابا سره له دې چې هغه مهال داسې شرايط موجود و چې خپله امپراتوري هرې خوا ته نوره پراخه کړي، نه غوښتل چې په شمال کې د امو د رود هغې خوا ته، په لوېديځ کې د مشهد هغې خوا ته او په ختيځ کې تر شمالي هندوستان هغې خوا ته ژور لاړ شي.

احمدشاه بابا داسې مهال واک ته ورسېد چې عمر يې پنځه ويشت کاله و. ده په پنځويشت کلنه واکمني کې لکه چې د مخه مې يادونه وکړه داسې ستر کارونه وکړل چې نه يوازې افغانان بلکې نړيوال هم ورته گوته په غاښ دي. دغو سترو کارونو وخت غوښته.

احمدشاه بابا د هېواد ابادۍ او د کلتوري پخو بنسټونو جوړولو ته پوره وخت ونه موند. احمدشاه بابا په ۱۱۷۴ کال کې د کندهار ښار بنسټ کېښود. احمدشاه بابا که څه هم پارسو رسمي ژبه کړه خو بيا هم د خپلې مورنۍ ژبې پښتو ته يې توپيره نه و. نوموړي شاعر و او د خپل نیکه کامران خان غوندې چې کلید کامراني کتاب يې په پښتو ليکلی و خپل شعر په پښتو ژبه ووايه او نن يې خپلو پښتنو ته د شعر ديوان په نیکات پرابښی دی. د شعر نمونه يې دا ده:

د پېرزوان له پټه تابه يم بې هوش
د سرو شونډو له شرابه يم بې هوش

چې په خوب کې د خپل يار صورت ووينم
چې راوين شم بيا له خواجه يم بې هوش

چې دې بوی د کاکل راغی تر دماغه
ځکه هسې مست خرابه يم بې هوش

ستا د حسن په گلزار کې مخمور ناست يم
زه بلبل د دې کلابه يم بې هوش

چې نسيم په سهار بوی د زلفو راوړي
عندليب غوندې بې تابه يم بې هوش

د بورا په څېر پر بوی د گلو راغلام
د خزان له پېچ و تابه يم بې هوش

«احمدشاه» چې مې ځان وليده حيران سوم
په خپل ځان کې له دې بابه يم بې هوش ۲۲۶

بل د شیر سرخ د جرگې د پرېکړې له مخې چې د قضايي چارو د تنظيم په منظور دې شرعي قانون جوړ شي د کتاب په بڼه چې «فتوای احمدشاهي» نومېږي په پښتو ژبه وليکل

شو او اوس هم شته. همدارنگه خان علوم قاضي محمدغوث په پښتو ژبه پر تصوف رسالې وکښلې.

برسېره پردې احمدشاه بابا د پښتو ژبې شاعران په ځان راټول او د شعر ويلو مجلسونه به جوړېدل او په دربار کې پښتو ژبه ويل کېده. ده هند ته د خپلو لښکر کشيو په مهال د پښتو ژبې شاعر حافظ گل محمد مرغزي ته دنده سپارلې وه چې د پښتو ژبې درېمه شاهنامه يانې احمد شاهي شاهنامه وليکي.

چې فرمان د شـهـريار وه
چې زبـيا بـنـکـلی گفـتـار وه

چې حافظ د شاهنامه کـړه
په جهـان دې دا ناـمـه کـړه
د بادشاه مې حال بيان کـه
دا چې سـير يـې د جهـان کـه

بهادر دی شـهـير افـگـن
تيغ يـې تـهـر شـه تر دکن ۲۲۷

حافظ گل محمد مرغزی چې د احمدشاه بابا په لښکرو کې شامل و، احمدشاهي شاهنامه وليکله چې يو ځل په جنګ کې د منځه لاړه او بيا يې د سره وليکله چې يوازينی مالومه خطي نسخه يې اوس په برېتېش موزيم کې خوندي ده.

په زبـان درانـي
بـه بـيان دی افـغـاني

د احمدشاه دران
پکې حال مې کړه بيان
چې کتاب مې شه تيار
په تحرير زمانگار

په لښکر کې د سردار

په تاراج شه د کفار

په خو ورځو وم خاموش

بيا مې شعر راغی په جوش

مثنوي مې شاهنامه شوه

بيا تازه مې دا خامه شوه ۲۲۸

بل سړی چې په دې مهال يې اثار ايجاد کړي دي ميا شرف الکوزی ننګرهاری دی. ميا شرف د پاني پت په جگړه کې حاضر و. د ده ديوان ورک دی يوازې يې يوه قصيده او څو غزلې لاسته راغلې دي. برسېره پردې د ده يو بل منظوم اثر د «برده قصيدې» پښتو منظومه ژباړه شته. دی يو بل منشور کتاب لري چې «پښتو عروض» نومېږي او خطي نسخه يې ارواښاد مولانا ابوالوفا صاحب افغاني له حيدر اباد دکن نه پښتو ټولنې ته راستولې دی. د کلام نمونه يې دا ده:

سور گل چې سحر وخت په جمال ستا کر نسيم خور

ښايست د دې گل بل کر د بلبل په لمن اور ۲۲۹

بل سړی علي اکبر اورکزی دی چې د ديوان يوازينی خطي نسخه يې د ارمنستان د پلازمينې ايروان په ماتينا داران کې خوندي ده چې معتمد شينواري او عبدالله بختاني هلته موندلې ده.

احمدشاه بابا ملا پيرمحمد کاکړ په خپله د پاچاهي کورنۍ د غړو د ښوونې او روزنې په دنده گومارلی و. ملا پيرمحمد کاکړ د پښتو ژبې د زده کړې (درسي) لومړنی کتاب چې «معرفته الافغاني» نومېږي ليکلی دی. ملا پيرمحمد کاکړ دا کتاب خپل شاکرد شهزاده سلېمان ته د لنډې دوه مياشتنۍ واکمنۍ (۱۱۸۶) په دوره کې وړاندې کړی و.

د اکادميسين کانديد محمد صديق روهي په وينا «د دې له پاره دا کتاب د پاچا حضور ته وړاندې شوی دی، چې د يوه داسې کتاب په توگه يې پر هغو حاکمانو، مامورانو او درباريانو ولولي چې پښتو يې مورنۍ ژبه نه ده، .. او مجبور دي چې د ورځينيو اړتياوو دفع کولو له پاره پښتو زده کړي.» ۲۳۰ ښاغلی حبيب الله رفيع هم وايي چې «دا اثر د دې له پاره ليکل شوی و، چې درباريان، منشيان او ميرزايان د پښتو جملو جوړول او ليکل زده کړي

او بيا د همدې اثر په مرسته د دفتر او دربار ټولې چارې په پښتو راواړوي خو پښتو د دفتر او ديوان ژبه شي او لکه د نورو ژبو غوندې د دربار په ملاتړ او حمايت پراختيا او پرمختګ وکړي. ۲۳۱ پوهاند عبدالحي حبيبي وايي چې په دې عصر کې دا فکر پيدا شو چې د بېلو بېلو علومو نه دې کتابونه په پښتو وژباړل شي. ۲۳۲

تيمورشاه

تيمور په ۱۷۴۷ کال د جنوري په مياشت کې د خراسان د مازنداران ولايت کې زېږېدلی دی. تيمور د ستر احمدشاه دوهم زوی دی او مور يې د سامانيانو نه ده. الفنسټون وايي چې «دوی [سامانيان] لږ تر لږه له هغه وخت نه وروسته هلته [په افغانستان کې] استوګن شوي وي، چې د سامانيانو يوې عربي کورنۍ په بخارا باندې حکمراني کوله.» د الفېنسټون په وينا «د سامانيانو شمېر په افغانستان کې کېدای شي دوه زره کورنۍ وي چې ځينو يې د کابل د بالاحصار د چاوۍ يوه برخه تشکيلوله او پاتې يې د کابل او پېښور تر منځ په جلال اباد کې اوسېدل. دغه وروستۍ يې ځانله د يوه بېل مشر تر ادارې لاندې ده او دوی دومره د عزت خاوند دي، چې د ده تېرو پلرونو لور د احمدشاه بنځه د تيمورشاه مور ده.» ۲۳۳

د الفنسټون پورتنۍ تېروتنه چې سامانيان يې عرب بللي پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ سمه کړې او سامانيان عرب نه بلکې اريايان دي.

احمدشاه بابا اته زامن درلودل چې د بيلو بيلو ميندو نه وو. مشر يې سليمان او دوهم زوی يې تيمور نومېده او نور يې سکندر، پروېز، شهاب، سنجار او داراب تاريخ ثبت کړي دي. تيمور چې مور يې د سامانيانو د يوې بانفوذه کورنۍ نه وه خپل زوی يې د احمدشاه بابا د پاچاهۍ ځای ناستی ګاڼه او دې مېرمنې په خپل مېړه باندې هم زيات نفوذ درلود او هغه هم دې ټکي ته تيار و چې د دې زوی د خپل ځای ناستي په توګه ومني. د دې تر شا شايد نورو غښتلو لاسونو هم کار کاوه. داسې ښکاري چې د تيمور مور يوه غښتلي مېرمن وه چې دعزيزالدين وکيلي پوليزي په وينا «والده تيمورشاه شهر هرات را مجدداً مرکز بزرګ نظامي و سياسي افغانستان قرار داد و پسر يکنيّم ساله خود تيمورشاه را بادشاه ان مملکت موروث اعلان نمود و خود زمام امور سلطنت و حکومت را در دست گرفت... مسکوکات نقره يي عليشاه افشار را از نو گداخته بنام پسر خود تيمورشاه مسکوک نمود.» ۲۳۴

په هر صورت تاريخ پوهان په دې باور دي چې احمدشاه بابا تيمور خپل ځای ناستي

په توگه ټاکلی و. خو په دربار کې د احمدشاه بابا د مشر زوی سلیمان په پلوی ډېر کسان د صدراعظم شاه ولي خان په مشرۍ چې د سلیمان خسر و، ولاړ وو. شاه ولي خان د ستر احمدشاه بابا بنی لاس و چې په ۱۷۴۹ کې د ده په قوماندنۍ دشمال ټول ولایتونه یې له جګړې احمدشاهي مرکز ته تابع شول. ۲۳۵ او خرغه شریفه یې هم د خان سره راوړه.

د ابراهیم عطایي په وینا تیمور عیاش، سرزوری او بې پروا سړی و خو په زیاترو چارو کې تدبیر او زړورتیا شودله. که څه هم د استحقاق له مخې دا مقام د سلیمان حق و خو احمدشاه بابا د تیمور لیاقت ته ترجیح ورکړه او په ۱۷۷۳ م کې یې د دولت د لویو مشرانو په غونډه کې خپل ځای ناستی وټاکه.

په ۱۷۷۲ کال کې تیمور وروستی ځل د احمدشاه سره وکتل او بیا هرات ته ستون شو. عزیز الدین وکیلې وایي چې په دغه مهال احمدشاه بابا وصیت لیک وکړ او په هغه کې یې د تیمور د وراثت حق ښکاره کړ. خو وکیلې دغه سند چې په وینا یې د برخوردار خان اڅکزي د اولادې سره شته په خپله لیکنه کې نه دی وړاندې کړی.

داسې ښکاري چې احمدشاه بابا د خپلو نورو زامنو د پوهنې او روزنې چارې په شعوري توگه پیرمحمد کاکړ ته سپارلې وې. سلیمان د خپل استاد له خوا دې ته چمتو شوی و چې ملي ژبه پښتو په درباریانو زده او بیا د هېواد رسمي ژبه شي. لکه چې د مخه مې یادونه وکړه په دربار کې پټه جګړه د واکمنۍ پر سر روانه وه. په دې مبارزه کې یوه لوري ته د احمدشاه بابا صدراعظم شاه ولي خان چې په اخبري وخت کې احمدشاه بابا هم ورسره سر وخواوه او د هغه ملګري ولاړ و او د بلې خوا د هغه مخالفین لکه عبدالله خان پوپلزی (دیوان بیګي) او د پارس دولت د فرهنګي ښکېلاک پلویان چې د تیمورشاه د پاچا کېدو په وجود کې یې د پارس اوږدمهاله کټي ساتلی شوې، ولاړ وو. چې د بده مرغه د شاه ولي خان پلویانو ماته وکړه او تیمورشاه واک ته ورسېد او د پارس فرهنګي ښکېلاک یقیني شو چې تر ننه دوام لري او د پښتنو سیاسي خپلواکي یې هم ټکۍ کړې ده. نو د افضل خان لالا دا خبره، چې ما په خپله څو ځله ور څخه اورېدلې ده، سمه ده چې وایي چې پښتنو د پارسیانو نه د افغانستان سیاسي خپلواکي وکتله خو کلتوري او فرهنګي ازادي یې تر لاسه نه کړه او یو وړوکی لږه کی د ډېره کی په نامه په پښتنو واک چلوي. ۲۳۶

په دې ترتیب داسې ښکاري چې په پای کې احمدشاه بابا د خپل مدیر وزیر شاه ولي خان دا خبره ومنله چې د تیمور د پاچا کولو سره مخالفت وکړي. دا مخالفت هغه مهال ښکاره شو چې تیمور د هرات نه د خپل رنځور پلار لیدو ته را روان و او احمدشاه بابا لیک ورواستاوه چې بېرته هرات ته وګرځي. محمد اعظم سیستانی لیکي چې تیمور «هنوز والي

هرات بود که بيماري احمدشاه شدت گرفت و به کوه های توبه که هوای سردتر داشت، رفت. تیمورشاه باری به عزم دیدار پدر تا حوالی هلمند رسید، مگر بفرمان احمدشاه دوباره مجبور شد بدون عیادت و دیدار پدر به هرات برگردد.» ۲۳۷

سید جمال‌الدین افغان د تیمور خپلې خبرې داسې بیانوي: «پلار زه په خپل ژوند کې د خان ولیعهد ټاکلی وم مګر وزیر یې د ځنګدن پر وخت دی واپراوه سلیمان یې زما پر ځای په ده ولیعهد وټاکه، لکه چې اوس د پاچهي ډول په کندهار کې د ده په نامه وهل کيږي ځان یې مړوچ کړی دی په تاسو کې څوک سته چې زما سره مرسته وکړي څو له هغه معتصبه څخه خپل حق واخلم.» ۲۳۸

د احمدشاه بابا د مړینې وروسته لوی وزیر شاولي خان د احمدشاه بابا د وروستي وصیت سره سم سلیمان پاچا اعلان کړ. په دې کار د دربار مشران دوې ډلې شول. په دغه جریان کې عبدالله خان دېوان بیګي د تیمور په پلوي ودرېد. د ابراهیم عطایي په وینا عبدالله خان دیوان بیګي شاولي خان او د هغه زامن ونیول او لاس تړلي یې تیمور ته واستول او د فراه په یوه سیمه کې یې ووژل. ۲۳۹ داسې ښکاري چې عبدالله خان دیوان بیګي د احمدشاه بابا د ګارډ په مرسته چې د پارس د قزلباشانو نه جوړ و کودتا وکړه. دا هغه توره ورځ ده چې د احمدشاه بابا د امپراتورۍ، د اصلي افغانستان او په ځانګړې توګه د پښتنو د زوال د پیل ټکی شو چې تر ننه دوام لري.

د تیمور د بري یو لامل دا دی چې احمدشاه بابا د خپلې واکمنۍ د ساتلو تکیه په قزلباشانو کړې وه. دوهم دا چې احمدشاه بابا هم د امیر شیرعلي خان غوندې دومره د تیمورشاه د مور تر اغېز لاندې و چې تر زیاته وخته یې تیمور ته برتري ورکوله. دریم د تیمور تر شا شاید نورو غښتلو لاسو کار کاوه. تیمورشاه چې په مشهد کې زیږدلی او ناپښتاني چاپېریال کې لوی شوی او روزل شوی و، د دراني مشرانو د وېرې د کندهار نه مرکز کابل ته انتقال کړ او لوړ دولتي پوستونه یې غیر دراني کسانو ته ورکړل او په ښاري لږه کیو یې ډډه ولګوله.

په دې ترتیب تیمورشاه د درانیو مشران چې زیاته سیاسي تجربه ترلاسه کړې وه د منځه یوړل او ان د احمدشاه بابا د جنګ وزیر جهان خان چې یو لوی شخصیت و هم د نظره واچاوه. د پښتنو بانفوذه کسان یې د واک نه لیرې وساتل او تیمورشاه شیخ عبداللطیف جامي هروي خپل وزیر وټاکه. د خزانو چارې یې الطاف خان هندي ته وسپارلې او په دربار کې یې هم د پښتو پرځای فارسي رواج کړه.

تیمورشاه دولس زره عسکر (غلام خانه) د محمد خان بیات تر قوماندنۍ لاندې

ورکړل چې د ده امنيت وساتي. ده قاضي فيض الله خان دولت شاهي خپل مشاور وټاکه ولې پوره باور يې پرې نه کاوه.

د تيمورشاه دغه کامونه د دې لامل شول چې درانی او نور پښتانه د ده پر ضد پاڅونونه وکړي چې مهم يې دا دي:

د عبدالخالق خان پاڅون

د تيمورشاه پر ضد د احمدشاه د تره عبدالخالق خان پاڅون د درانيو او نورو پښتنو لومړی غبرگون دی. د عبدالخالق خان د سنگر ملګرو سردار پاينده خان او سردار دلاور خان اسحقزي د جګړې د پيل نه د مخه د ده نه جلا او د تيمور په پلوي ودرېدل. دغو سردرانو شايد د تيمورشاه له خوا نه د زياتو امتيازاتو په منلو سره خپل دريځ بدل کړی وي. سردار پاينده خان يوه مېرمن قزلباشه او د امير دوست محمد خان مور وه. د دې شونتيا شته چې تيمورشاه پاينده خان د خپل اخشي جوانشير په مرسته تطميع کړی وي لکه چې وروسته سردار پاينده خان د شاه زمان پر ضد کودتا کې د خپل اخشي جوانشير سره يو ځای کېدون درلود. خو ځنګه چې سردار پاينده خان د تيمورشاه په برياليتوب کې ټاکنکی رول ولوباوه نو «تيمورشاه سردار پاينده خان د «سرفراز خان» او سردار دلاور خان يې د «مدد خان» په لقبونو ونازول». ۲۴۰

د پېښور پاڅون

فيض الله خان په ۱۷۷۶ کال په ژمي کې چې تيمورشاه په پېښور کې و د ده د رانسکورېدو او پر ځای يې د احمدشاه بابا زوی سکندر، چې د پېښور والي و، واک ته رسولو په موخه د صاحب زاده ځمکني په سلا او ارسلا خان مومند په همکاري يو پلان جوړ کړ. په دې وخت کې سيکانو سرغړونه پيل کړې وه. فيض الله خان د پاچا نه د سيکانو دټکولو له پاره د لښکر د جوړولو اجازه واخېسته. هغه مهال چې لښکر جوړ شو فيض الله په دې پلمه لښکر د پېښور د ارګ په لور روان کړو چې تيمورشاه يې وګوري. فيض الله د ارګ ساتونکی ګارډ د منځه يووړ او په ارګ يې بريد وکړ او نږدې و چې د تيمور کار پای ته ورسوي خو په دغه وخت کې تيمور په بېړه د مانی لور پور ته ځان ورساوه او خپلو ساتونکو ته يې د مقاومت امر وکړ. د تيمور ساتونکو چې د قزلباشانو د منظم پوځ نه جوړ و، په جګړې لاس پورې کړ او د فيض الله نامنظم لښکر ته يې زيات د سر زيان واړولو او ماتې ورکړه. فيض الله خان او زوی يې ووژل او وروسته يې ارسلا خان مومند

هم زندی کړ.

تیمورشاه په پای کې دا پاڅونونه د بهرنیو تیرو په شمول وځپل. خو د افغانستان امپراتوري چې د زوال تېره یې په خپل لاس ایښې وه د ده د زامنو په وخت کې تجزیه او د نولسمې پېړۍ په پیل کې واکمني محمدزو کورنۍ ته واوښته

«تیمورشاه په فارسي کې د شعر یو کتاب خپور کړی دی، ستاینه یې ډېره کيږي، خو ویل کیږي چې د هغه د دربار یو نامتو شاعر فروغي هغه سم او اصلاح کړی دی.» ۲۴۱

په احمدشاهي دولت کې دراني سردارانو زیات پوځي، سیاسي او مالي امتیازات لاس ته راوړل او برسېره پر دې د جګړو پر مهال د زیات مال خاوندان کېدل چې په عمومي توګه یې د احمدشاهي دولت د شمزۍ تېر جوړاوه او د دربار یوه بډایه اشرافي ممتازه طبقه جوړوله. د دغو سردارانو نه ډېرو یې د تیمورشاه په وړاندې د هغه د مشر سیال ورور سلیمان ملاتړ کاوه. تیمورشاه د دغه ګواښ د بې اغېزې کولو له پاره پلازمینه د کندهار نه کابل ته یووړه، لوړ دولتي منصبونه یې غیر دراني کسانو ته ورکړل او په لږکیو یې ډډه ولکوله. تیمورشاه په ۱۷۹۳ کال کې مړ او په کابل کې خاورو ته وسپارل شو.

زمان شاه

د علي احمد جلالي په وینا تیمورشاه د لسو ښځو نه چې د بیلو بیلو قومونو څخه وې ۳۶ اولادونه پرېښودل. کله چې دی په ۱۷۹۳ کال کې مړ شو زیات شاه زویان د ولایتونو والیان وو چې د تخت او تاج نشه یې په سر کې وه. ځنګه چې د ځای ناستي یو ټاکلی پرنسیب شتون نه درلود نو د واک لاس ته راوړلو له پاره د جنجالونو لاره پرانیستې وه. یوه اوږده موده د قدرت په سر جګړه روانه وه چې په دوو لسیزو کې واک څلور ځله لاس په لاس شو.

د تیمورشاه په زامنو کې شاه زوی زمان د دې وړ و چې د پلار د ځای ناستي په توګه وټاکل شي. په دې ټکي سردار پاینده خان، قاضي فیض الله خان او ملا عبدالغفار خان چې د تیمورشاه پوه وزیران وو، ښه پوهېدل. دوی د پاچا مړینه پټه وساتله او شاه زوی زمان یې چې تر ټولو وروڼو هوښیار، پوه او باکفایته و د پاچا په توګه وټاکه. خو د دوی د ټولو هلو ځلو سره سره په کابل او ولایتونو کې ستونزې پيدا شوې.

په کابل کې میشته شاه زویان د شاه زوی عباس په کور کې راغونډ شول او دی یې د ځان له خوا پاچا کړ، خو وزیرانو د شاه زوی زمان پلوي وکړه او د ده وروڼه یې اړ کړل چې د زمان شاه بیعت او اطاعت وکړي. همایون او محمود چې په هرات کې د زمان شاه د

پاچاهي نه خبر شول، دواړه راوپارېدل. زمان شاه د پلازميني د چارو د سمبالولو وروسته همایون ته په يوه فرمان کې د خپلې پاچاهي د منلو بلنه ورکړه خو همایون چې تر ټولو مشر و، ځان يې د پلاز ورکاڼه، د زمان شاه خبره ونه منله. له دې امله د دواړو ورونو ځواکونه کندهار ته نږدې د «بېرو بن» سيمه کې سره مخامخ شول. د همایون د ځواکونو بالندوی (قوماندان) مير اخور مهر علي خان او د زمان شاه د ځواکونو بولندی سردار پاینده خان و. د پاینده خان په پوهه مهرعلي خان د جنگ نه لاس واخېست او همایون کندهار ته او له هغه ځايه بلوچستان ته وتښتېد او نصير خان بلوچ ته يې پناه يوره. دې برياليتوب د زمان شاه واکمني ټينګه کړه. زمان شاه د کندهار د چارو د سنډالېنت وروسته خپل اوه کلن زوی شاه زوی قيصر د عبدالله خان نورزي په مرستياي د کندهار واکمن کړ او په خپله هرات ته لاړ او د چارو د سمون وروسته کابل ته راستون شو او له دې ځايه پېښور ته لاړ او په هند کې د بربړو د نقشې د جوړولو په سوچ کې شو.

همدغه مهال همایون د بلوچستان نه د کندهار په لور وخوځېد. ويل کيږي چې زمان شاه د کابل نه پېښور ته د تګ د مخه د همایون له حرکت څخه خبر و. خو هغه شېر محمد خان اشرف الوزرا او خدايداد خان ورلېږلي وو چې همایون پوه کړي او راپي ولي. خو خدايداد خان د دې پر ځای چې همایون د خپل هوډ نه واريو د همایون سره سلا شو او د لښکر د جوړولو وروسته يې په کندهار بريد وکړ، قيصر يې بندي کړ او عبدالله خان نورزي زمان شاه ته چې په پېښور کې و، ورغی او همایون په کندهار کې د پاچايي بيرغ اوچت کړ ځان يې پاچا اعلان کړ او په خپل نامه يې سکه ووهله.

زمان شاه اړ شو چې د پېښور نه کندهار ته راستون شي او د همایون سره خپلې چارې يو مخيزې کړي. د زمان شاه او همایون لښکرې د کندهار په څلوېښت کړوې کې سره مخامخ شوې. دا ځل بيا د پاینده خان په تدبير جګړه د وينو تويولو پرته پای ته ورسېده او احمد خان نورزوی د همایون د لښکر بولندی د پاینده خان سره زمان شاه ته راغی او سلامي شو او همایون بيا ماته وخوړه. همایون له فراه نه بلوچستان او له هغه ځايه ځان د سيند څنډې ته ورساوه. هلته د زمان شاه د کومارليو کسانو له خوا ونيول شو او د زمان شاه په امر يې په غبرګو سترګو روند کړ، کابل ته يې راووست او بندي شو. په دې توګه زمان شاه د ورونو د شخړو نه بې غمه شو که څه هم ورونو يې موقع ته کتل. د علي احمد کهزاد په وينا زمان شاه چې د ورونو د شخړو نه بې غمه شو ورو ورو يې په خپل چلن کې بدلون راووست. دغه وخت زمان شاه رحمت الله خان سدوزی (وفادارخان) چې يو لنډ فکری او ځان غوښتونکی سړی و، د وزير په توګه وټاکه. وفادار

خان پاچا ته دومره ځان نږدې کړ چې د علي احمد کهزاد په وينا «يو گوداگي يې ترې جوړ و» ۲۴۲ کهزاد وايي چې که څه هم تاريخوال د سدوزيو او بارکزيو د مخالفت مورينه چې افغانستان او افغانانو ته يې نه راستنېدونکي زيانونه ورسول له بل ځايه گڼي خو اصلي زړی يې د زمان شاه همدا تېروتنه وه چې وفادارخان يې د وزارت څوکي ته ورساوه. «داسې چلن بې غبرگونه پاتې نه شو او د پاچا پر ضد پټې ډلې جوړې شوې او په پای کې پنځو کسو د نورو له خوا پټه غونډه وکړه. همدې غونډې د زمان شاه د گوښه کولو، د وفادارخان د وژنې او د شاه زوی شجاع د پاچا کولو پرېکړې هم وکړې. خو دا پټه غونډه د وفادارخان د څرکيو له خوا جوته او د غونډې د يوه غړي له خوا وزير او پاچا ته ورسېده.» ۲۴۳ زمان شاه د ځان ژغورنې په تکل خپل ساتندويان بدل کړل او ځينې يې په پيسو او څوکيو په ورکولو د ځان کړل او د اولس مشران لکه پاينده خان يې يو يو د مشورې په پلمه راوغوښتل او له تيغه يې تېر کړل. د پاينده خان په وژنې سره يو ستره غميزه او ناورين پيل شو، چې د افغان- انگليس د دوهمې جگړې تر پايه نږدې يوه پېړۍ روان و، د افغانستان ملي جوړښت، اداري ادانې او ځمکنۍ پولې ته په کې سخت زيانونه ورسېدل.

زمان شاه د نيمگړتياوو سره سره وکولی شول ټول پنجاب د خپلې واکمنۍ د يوې برخې په توگه وساتي. خو دا مهال محمود چې يو څه وخت غلی و بيا سر راپورته کړ. د بارکزيو مخالفتونه د فتح خان په کړو کې راڅرگند شول. په ختيځ کې انگرېزانو رنجيت سنگ پياوړی کاوه چې سرغړونه وکړي او خپلواکي وغواړي. په لوېديځ کې قاجاري پاچايانو اقامحمد خان او فتح علي شاه خراسان ته سترگې نيولې وې او خپلو موخو ته د رسېدو له پاره يې محمود ته په «ترشيز» کې د جاگېر په ورکولو هغه لاسوهنې ته وهڅاوه.

زمان شاه به د نننيو او بهرنيو ستونزو سره سره د هرات او لاهور تر منځ تک راتگ کاوه او د دواړو خواوو يې د خپلې خاورې بشپړتيا او خپلې واکمنۍ ساتنه کوله. په ۱۲۱۶ هـ ق کې شاه زمان په کندهار کې و، چې ورور يې شاه زوی شجاع د پېښور واکمن ورته ليک ولېږه او د رنجيت سنگ د پاڅون نه يې خبر کړ. زمان شاه د کندهار نه د يوه ستر لښکر سره د پېښور او پنجاب په لور وخوځېد.

په دغه وخت کې فتح خان د شاه زوی محمود سره لاس يو کړ او د سيستان له لارې په کندهار د يرغل تکل وکړ او د ۴۲ ورځو کلابندۍ وروسته يې کندهار ونيو. زمان شاه اړ شو چې په پنجاب کې د رنجيت سنگ پر ضد د اقداماتو لاس په سر شي او د کابل په لور روان شي. زمان شاه د محمود او فتح خان د تمبولو له پاره احمد خان نورزی او خپل

زوی ناصر د دوولس زره لښکر سره کندهار ته واستول. د کلات او مقر تر منځ «سراسپ» نومي سیمه کې نورزی محمود او فتح خان ته سلامي شو او د زمان شاه زوی پر شاتګ ته اړ شو. زمان شاه د غزني نه کابل ته ستون شو چې نوی ځواک برابر کړي. خو ښار ته له رارسېدو سره هغه ورسره پوځیان هم خواره شول. پاچا د جلال اباد په لور وخوځېد، شجاع ورور ته یې چې په پېښور کې و ولیکل چې خیبریان یې مرستې ته ولېږي. د شپې پاچا د جګدې په لار د ملا عاشق نومي شینواري په کلا کې پناه واخېسته. عاشق یې هرکلی وکړ، خو چې خبر شو چې محمود کابل ونيو نو له وېرې یې د کلا دروازه وتړله او د زامنو په خوله یې شاه محمود ته پیغام واستوه چې د بندي په نیولو او بیولو پسې څوک راولېږي. زمان شاه او ملګرو یې چې هر څه وکړل د کلا نه په وتلو بریالي نه شول او زمان شاه خپله د سلطنتي غمیو غوټه چې د «کوه نور» نامتو الماس هم په کې و د دېوال په یوه سوره کې پټه کېښوده. د کابل نه د فتح خان ورور اسدالله خان د یوه جراح سره راورسېدل دواړه سترګې یې ورته وایستې، کابل ته یې بوت او بندي شو، وفادارخان او نور ملګري یې د تیغه تېر کړل.

د عاشق شینواري دا ستر جنایت یې ځوابه پاتې نه شو او درې کاله وروسته چې د شاه محمود لومړی واکمني د شاه شجاع له خوا ړنګه شوه لومړی کار یې دا و چې ملا عاشق شینواري یې زندی کړ او د غمیو غوټه هم په لاس ورغله.

د شاه محمود سدوزي واکمني

د زمان شاه د ړندولو وروسته د تیمورشاه زوی شاه محمود د کابل په تخت کېناست. دا وخت دراني امپراتوري د هرات او غور نه نیولې د کشمیر تر پورو غاړو پورې، اټک، بلوچستان او د اټک د نامتو کلا پورې خواره وه. یوازې په پنجاب کې رنجیت سنگ د انګرېزانو په لمسون سرغړاوی کړی و. د شاه زویانو او مخورو خپلمنځي جګړو او ناندريو د دې مخه ونيوله چې د پښتنو او سیکانو خبره سپینه شي.

د زمان شاه د ړندولو وروسته شاه زوی شجاع چې هغه مهال د پېښور واکمن و، یوه شېبه یې هم مرکزي حکومت په ارام پرې نه ښود. شاه شجاع په ختیځ کې خان پاچا اعلان کړ. د شاه شجاع او شاه محمود تر منځ لومړۍ جګړه د ننګرهار په باسول کې وشوه چې شاه شجاع ماتې وکړه او د سپین غره په کڅونو کې پټ شو. پېښور د شاه محمود زوی کامران له خوا ونيول شو. کامران له دې امله د کندهار واکمن وټاکل شو. شاه شجاع بیا په پېښور برید وکړ خو ماته یې وکړه. بل ځل شاه شجاع او کامران تر منځ د کندهار په

ارغستان کې نښته وشوه چې په پای کې شاه شجاع کاکړو ته په شا شو. دا خل شاه شجاع خپل لښکر راټول کړ او یوه برخه یې د شاه زوی قیصر، مدد خان میر اخور باشي په مشرۍ د کامران مقابلې ته ولېږله او بله برخه یې په خپله د کابل په لور روانه کړه. په کابل کې د شاه محمود نه خلک ناراضه وو او په هغه یې زور راوړ او په بالاحصار کې یې ایسار کړ. د دغې وضعې نه شاه شجاع ګټه پورته کړه په بیرې د زرملي او التیمور له لارې کابل ته ننوت، بالاحصار یې ونیو او شاه محمود یې بندي کړ.

د شاه شجاع لومړۍ واکمني

شاه شجاع د شاه محمود د بندي کولو وروسته د کابل پر تخت کېناست. شیرمحمد خان بامیزای د پاچا وزیر و او د شاه شجاع په لومړۍ واکمني کې یې لور مقام او درناوی درلود. د بامیزو بل ځواکمن سړي محمد اکرم (امین الملک) هم د پاچا په دربار کې ډېر درنښت وموند او د وزارت کچې ته ورسېد.

دغه وخت د کشمیر واکمن عبدالله خان الکوزي د ماليې د ورکولو نه غاړه غړوله او له دې امله شاه شجاع خپل وزیر شیرمحمد خان کشمیر ته ولېږه او د کشمیر څارن او حاکم یې وټاکه. وزیر شیرمحمد خان خپله دنده په بريالیتوب سره ترسره کړه او هیله یې درلوده چې د دغه خدمت په مقابل کې د کشمیر ناظم پاتې شي. خو د علي احمد کهزاد په اند پاچا له یوې خوا ده ته ارتيا درلوده او د بلې خوا دا وېره هم ورسره وه چې په راتلونکې کې ځواکمن نه شي او غاړه ونه غړوي. له دې امله چې شیرمحمد خان خپه نه شي د هغه زوی عطا محمد خان یې د کشمیر واکمن کړ او په خپله شیرمحمد یې راوغوښت.

دا کړۍ چې شاه شجاع په پېښور او وزیر شیرمحمد خان په کشمیر کې و، شاه زوی کامران او فتح خان په کندهار برید وکړ او له شاه زوی قیصر نه یې ونیو. شاه شجاع په بیرې کابل ته ځان ورساوه او د دې خطر د تمبولو په موخه کندهار ته رهي شو. شیرمحمد خان د پاچا امر ونه مانه او پاچا یې د شاه زوی کامران او فتح خان زورورې مقابلې ته یوازې پرېښود. شیرمحمد بیا هغه وخت کابل ته راغی چې پاچا د ارغنداب په سیمه کې و. په کابل کې شیرمحمد باميزي د پاچا وراره قیصر، چې نوی د کابل واکمن شوی و، د خپل تره په وړاندې ولمساوه او دواړو په سند او کندهار کې د شاه شجاع د ناوزکارتیاوو ګټه پورته کړه او خواجه محمد خان پولېزی یې د پېښور نیولو ته واستوه او پېښور یې د پاچا له واکمن گلستان خان اخکزي نه په ډېره اسانۍ ونیو.

په کندهار کې شاه شجاع ډېره هڅه وکړه فتح خان او وروڼه یې پخلا کړي. هغه په

کندهار کې ورسره وليدل او فتح خان ته يې د سردارانو سردار لقب ورکړ او سردار دوست محمد خان ته يې يوه جوړه گران بيه پاچايي جامې، يو اس او يو لک روپۍ وروبځينلې او د پاچا او محمد اکرم امين الملک سره يو ځای د ماليو په راتلولو پسې سند ته لاړل. په سند کې د مالي د تولولو په شپوه فتح خان د پاچا نه خپه شو خو شاه شجاع په خپله تېروتنه پوه شو او له سردار فتح خان نه يې بڅښنه وغوښته او دوست محمد خان دويم ځل د خپل مشر ورور او خان د مرستې وړانديز پاچا ته وکړ او ټول د شاه زوی قيصر او وزير شهرمحمد خان تمبولو ته پام واراوه. په اسماعيل خان دېره کې فتح خان او ورور يې بيا خپل مخالفت څرکند کړ او کندهار ته رهي شول. شاه شجاع په منډه ځان کوهات ته ورسوه او له هغه ځايه پېښور ته لاړ او پېښور يې ونيو.

دا وخت د شاه شجاع پخوانی وزير شهرمحمد له شاه زوی قيصر سره له کابل نه پېښور ته ځان رسولی و. په پېښور کې د شهرمحمد خان او پاچا د ځواکونو تر منځ جگړه وشوه، شهرمحمد خان ووژل شو، شاه زوی قيصر کابل ته وتښتېد او پېښور د شاه شجاع لاسته ورغی.

دا وخت شاه محمود د بالاحصار د بنديتون نه وتښتېد او فراه ته لاړ. فتح خان د اسماعيل خان دېرې نه کندهار ته راغی. فتح خان په کندهار کې شاه زوی محمد يونس د ځان پلوي کړ او د خپل نايب ميرعلم خان نه يې ليرې کړ. فتح خان شاه محمود د فراه نه کندهار ته راوغوښت. ميرعلم خان د دغه پټ راز نه خبر شو او کابل ته لاړ او شاه شجاع يې له موضوع څخه خبر کړ. شاه محمود او فتح خان په کندهار کې د لښکر په تيارولو پيل وکړ. د کابل نه شاه شجاع د خپل لښکر سره د کندهار په لور وخوځېد. شاه محمود او د فتح خان لښکر د بېرو بڼې ځای پر ځای شو چې د شاه شجاع د لښکر نه يو کړوه واټن درلود. دغه وخت د شاه محمود د لښکر نه نور محمد بادوزايي د خپلو پلويانو سره د شاه شجاع خوا ونيوله او د شاه محمود او فتح خان خوا کمزورې شوه او شاه شجاع کندهار ته په بري سره ننوت. شاه شجاع بېرته کابل ته ستون شو او د هغه ځايه پېښور ته لاړ. دا هغه وخت و چې د الفنسټون په مشرۍ د انگرېزانو پلاوی کوهات ته رسېدلی و او شاه شجاع ورته خبر شوی و. الفنسټون په پېښور کې د شاه شجاع سره وکتل او يو تړون يې ورسره لاسليک کړ.

کاکړ د دراني امپراتورۍ په اړه د مونټسټوارټ الفنسټون (Mountstuart Elphinstone) بې جوړې پنډ کتاب «د کابل سلطنت بيان» چې دوه ټوکه لري ژباړلی او سريزه يې نصرالله سوبمن ژباړلی ده. کاکړ د دغه مهم اثر په ژباړې سره د خپلې مورنۍ ژبې

د شتمنولو برسېره د پښتنو د تاريخ د پوهاوي دپاره لوی چوپړ کړی دی. الفنستون په ۱۷۷۹ کال کې په سکات لنډ کې زيږيدلی او په ۱۷۹۶ کال کې د ختيځ هند په شرکت کې وټاکل شو. ده د خپل ماموريت زياته برخه په بمبي او پونه کې تېره کړې ده. الفنستون په ۱۸۰۸ کال کې په دې مامور شو چې د افغانستان له واکمن شاه شجاع سره يو تړون لاسليک کړي.

دا مهال داسې پېښې وشوې چې انگرېزان په اندېښنه کې شول چې ښايي ناپليون د روسانو په همکاري د پارس او افغانستان له لارې په هند يرغل وکړي. د ناپليون پلان دا و چې د عثماني ترکيې، قاجاري پارس په مرسته هندوستان ونيسي. ناپليون د دې موخې دپاره په ۱۸۰۷ کال کې جنرال کارډن د پارس پاچا ته ولېږه. جنرال کارډن ته لارښوونه شوې وه چې لومړی دا مالومه کړي چې هندوستان ته د شلو زرو فرانسوي لښکرو د لېږلو په صورت کې به د پارس د مرستيالو لښکرو شمېر څومره وي، د هغه د ځای په ځای کولو او د وړاندې تګ لارې، د اړينو موادو او اوبو ځايونه او د هغوی د تګ موسم مالومول و. دوهم دا چې دی بايد د مرسته وو سره هم لار ولري او د هغوی د ملاتړ درجه مالومه کړي. دريم دا چې نوموړی د فرانسې، عثماني ترکيې او فارس تر منځ درې ګونی اتحاد جوړ کړي. کاکړ وايي چې که څه هم د دغه پلان پلي کول ناشوني و خو بيا هم انگرېزان د هندوستان د خلکو نه په وېره کې وو، د دغه پلان په ضد يې په متقابلو دفاعي ترتيباتو لاس پورې کړ. د دغو ترتيباتو نه يو هم ډپلوماتيک فعاليتونه وو، چې د هغو پر بنسټ سياسي پلاوي د پنجاب د سيکانو پاچا رنجيت سنگ، د افغانستان د واکمن شاه شجاع او د پارس قاجاري دربار تهران ته واستول. د دغو پلاوو موخه يوه وه او هغه دا چې د دغو ملکونو واکمنو په مرسته او اتحاد د فرانسې د شوني خطر مخه ونيسي. دغه مهال په افغانستان کې کورنۍ شخړې ګړندۍ روانې وې. د پاينده خان زامنو د وزير فتح خان د وژنې وروسته د سدوزيو د پاچايي د ړنګولو دپاره هلې ځلې کولې.

دې اندېښنې د انگرېزانو له پاره د افغانستان اهميت نور هم لوړ کړ او د افغانانو سره يې د يوه داسې تړون لاسليک ته اړتيا وليدله چې د هغې پر بنسټ افغانان هېڅ بهرنی ځواک پرې نه ږدي چې د افغانستان له لارې په هندوستان بريد وکړي. نو الفنستون د يوه لوی ډپلوماتيک پلاوي په مشرۍ د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې پېښور ته چې د درانيو پاچاهانو د ژمي پلازمېنه وه، ورسېد او د مارچ په پنځلسمه يې له شاه شجاع سره د هغه په دربار کې وليدل او د ښايسته خبرو اترو وروسته د شاه شجاع او الفنستون تر منځ تړون لاسليک شو. کاکړ وايي چې په دغه تړون کې هم لکه په وروستيو نورو تړونونو کې چې د

برېتانيې او افغان واکمنو تر منځ لاسليک شوي وو، افغاني واکمن تيرايستل شول. دغه تړون په يوې ناسې جملې پيل شوی، چې گواکې فرانسه او پارس د افغانستان پر ضد سره يو شوي دي، خو دغه رښتيا نه و. په دغه تړون کې برېتانيې د افغانستان سره ژمنه وکړه چې د دغسې اتحاد د مخنيوي له پاره به په کلکو اقداماتو لاس پورې کړي. برتانيې ژمنه وکړه، چې د دغه کار د ترسره کولو دپاره مالي لگښت تر خپلې وسې پورې په خپله غاړه واخلي. په تړون کې دا هم ويل شوي و چې «ښايي د بيلتون ديوال د دوی تر منځ لرې شي او دوی ښايي په هېڅ شان د يو او بل په چارو کې کوټې ونه وهي او ښايي د کابل پاچا هېڅ فرانسوي ته اجازه ور نه کړي، چې د ده په قلمرو کې ننوځي.» ۲۴۴. درې ورځې وروسته دغه تړون په کلکته کې د گورنر جنرال له خوا لاسليک شو، خو د هغه د قلم رنگ لا وچ شوی نه و، چې شاه شجاع په نمله کې ماتې وخوړه او واکمني يې خپل ورور شاه محمود ته بایلوده. د دې پېښې سره د پېښور تړون د تل دپاره د اعتبار نه ولوېد، خو د دغه ډپلوماتيک سفر تلپاتې پايله دغه کتاب دی چې لنډه رڼا ورباندې اچول کيږي..

د الفنستون په پلاوي کې ملکي مامورين، انجنران، د سروې چارپوهان او پوځي افسران شامل وو. د سورو او پياده سرتېرو سره يې ټول شمېر څلور سوه ته رسېده. دا پلاوی په دې دومره لوی و چې لومړی انگرېزانو غوښتل چې د افغانستان پاچا تر اغېز لاندې راوړي. دوهم دا چې د دغه پلاوي له لارې دوی د افغانستان د حکومت او ولسونو په اړه مالومات ترلاسه کړي. دغه پلاوي په پېښور کې شپږ مياشتې تېرې کړې. د الفنستون د مالوماتو سرچينې بيلې بيلې وې. د ده د مالوماتو لومړی سرچينه شخصي کتنې وې. په پېښور کې د هر قوم او ولس عادي او لوړ خلک اوسېدل او الفنستون په خپله د دغو کسانو سره اوږدې ليدنې کتنې وکړې. د ده د مالوماتو دوهمه سرچينه دراني سرداران وو، چې له دوی سره يې په رسمي او ځانگړي ډول مجلسونه او مرکې وکړې. د نوموړي د مالوماتو دريمه سرچينه جاسوسان وو. ده د افغانستان لرې او نږدې سيمو ته د کافرستان او هزاره جاتو په گډون راپور چيان واستول. د ده د مالوماتو څلورمه سرچينه ليکلي کتابونه وو. د راغونډو شويو مالوماتو پر بنسټ ده حکومت ته يو اوږد راپور برابر کړ او بل يې «د کابل سلطنت بيان» کتاب دی.

کاکړ وايي چې الفنستون په دغه کتاب کې د يوه کره پوه په توگه د خپلو مالوماتو کره توب ته ځير شوی، ټول يې چاڼ کړي او هغه يې ترېنه غوره کړي، چې د ده په نظر ورته سم ښکاره شوي دي. په دې ډول ده هغه څه ته چې د هر علمي اثر بنسټ جوړوي، پام کړی او خپل اثر يې باوري او مستند کړی دی. هغه شرايط چې الفنستون د هغو په رڼا کې

دغه کتاب ليکلی، د ده د ليکنو له افاقي توب سره يې مرسته کړې ده. په هغه وخت کې د افغانانو او انگرېزانو تر منځ تکرورنه پېښې شوي نه وو، دواړه ولسونه د يو او بل نه لرې پراته وو او د دوی حکومتونو د بيلو بيلو دليلونو له مخې يو د بل سره دوستي غوښته او انگرېزي حکومت دې ته اړتيا درلوده چې په راتلونکې کې د افغانانو سره د بريالي چلند د کولو له پاره د افغانستان ټولنه، ولسونه، دولتي جوړښت او کلتور چې څنگه وو، هغسې وپېژني. د ده کتاب انتقادي او متوازن دی.

کاکړ وايي چې د دې کتاب بله ځانگړتيا دا ده چې دا کتاب جامع دی. په دغه کتاب کې حکومتي تشکيلات، د ټولنې ټولې ډلې لکه د دربار اشراف او سرداران، خانان، ځمکه وال، بزگران، اجوره کاران، شپانه، ښځې او کسبگر، د دوی د سلوکونو، لوبو، کورونو، ژبو، کلتورونو او تاريخ سره بيان کړي دي. د افغانستان ولسونه په قومي لحاظ هم شرح شوي دي. په دغه اثر کې د افغانستان د سدوزيو د دورې سياسي، اقتصادي، ټولنيز او کلتوري عمومي انځور په داسې جامع ډول کښل شوی دی چې په هېڅ ژبې کې د ننني افغانستان او په ځانگړې توگه د ختيځ افغانستان په اړه په داسې جامع ډول نه دی کښل شوی. دغه کتاب لومړی اثر دی چې افغانستان يې لوېديځې نړۍ ته ورپېژندلی دی.

دا مهال چې الفنسټون د پېښور نه روان شو په کندهار کې ميرعلم خان د شاه محمود او فتح خان په لوري واوښت او هغوی ته يې بلنه ورکړه چې کندهار ته ورشي. شاه محمود او فتح خان د ميرعلم خان په مرسته کندهار ونيو. شاه محمود فتح خان د خپل وزير په توگه او ملا محمد سعيد يې د قاضي القضات په توگه وټاکل. شاه محمود او فتح خان کابل ونيو او د پېښور د نيولو په نيت هغې خوا ته وخوځېدل او په نمله کې يې شاه شجاع ته ماتې ورکړه او شاه شجاع د اټک په لور وتښتېد او پېښور د شاه محمود په لاس ورغی.

د شاه محمود دوهم ځل واکمني

شاه محمود دوهم ځل د کابل پر تخت کېناست او وزير فتح خان ته يې د هېواد مهمې چارې وسپارلې او د ټولو چارو اختيار يې ورکړ. هغه د خپل وزارت کار د خپلې پوهې له برکته او د شاه محمود له بې خبرۍ د امارت سټې ته ورساوه. هغه خپل وروڼه د هېواد په بيلو بيلو ولايتونو کې په مهمو دولتي دندو وگومارل. سردار محمد اعظم خان يې د پېښور او نواب جبار خان يې د ډېره جاتو واکمنان کړل. په غزني، کندهار، جلال اباد، لغمان، کابل او کوهستان کې يې نور وروڼه په مهمو دندو وگومارل.

دغه وخت بلوچ خان اخکزی، یی خان بامیزای، دلاسه خان اسحقزای او نور راولپنډی ته شاه شجاع ته ورغلل او هغه د دېره جاتو د نیولو نیت وکړ. خو د شېر محمد خان بامیزی زوی چې د خپل ورور اعطا محمد خان د کشمیر واکمن نه خپه و، شاه شجاع ته ورغی او شاه شجاع یې خوشاله کړ او زر سواره یې له کشمیر نه راوغوښتل او د شاه شجاع د لښکر سره یو ځای شو. شاه شجاع د دېره جاتو پر ځای د پېښور په لور روان شو او پېښور یې ونیو او سردار محمد اعظم کابل ته وتښتېد.

په کابل کې شاه محمود سردار محمد اعظم بیا د پېښور د نیولو په موخه د یوه لښکر سره ولېږه. سردار محمد اعظم خان په نکال کې د شاه شجاع ځواکونو ته ماته ورکړه او شاه شجاع بېرته راولپنډی ته وتښتېد او سردار محمد اعظم پېښور ته ننوت. څه وخت وروسته ناراضه خانانو شاه شجاع وهڅاوه چې په پېښور برید وکړي خو هغه ناکام بېرته راولپنډی ته ستون شو. یو کال وروسته بیا ناراضه خانانو د شاه شجاع نه وغوښتل چې په پېښور برید وکړي. شاه شجاع دا ځل بریالی شو او پېښور یې ونیو او سردار محمد اعظم خان د کوهاب له لارې کابل ته وتښتېد.

شاه شجاع غوښتل چې کابل ته لاړ شي خو په پېښور کې اعطا محمد خان د کشمیر ناظم د کسانو د یوې دسیسې په ترڅ کې بندي او کشمیر ته یوړل شو او هلته بندي شو. شاه محمود وزیر فتح خان د دېرش زره پوځ سره کشمیر ته ولېږه چې له اعطا محمد د بند نه شاه شجاع ایله کړي تر څو په لاهور کې د خپلې کورنۍ سره واوسي.

وزیر فتح خان پېښور ته لاړ او د هغه ځایه پنجاب ته لاړ او د رنجیت سره یې هوکړه وکړه چې رنجیت سنگ به د فتح خان ملاتړ به پوځ سره کوي او په بدل کې به ده ته د کشمیر د مالي دریمه برخه ورکوي. وزیر فتح خان د خپل لښکر برسېره د رنجیت سنگ نه هم د پوځ مرسته ترلاسه کړه او د اعطا محمد نه یې کشمیر ونیو. هلته یې نظم راوست او خپل ورور سردار محمد اعظم یې د کشمیر د واکمن په توګه وټاکه او شاه شجاع لاهور ته لاړ چې هلته د خپلې کورنۍ سره یوځای شو.

څه وخت وروسته سردار محمد اعظم د کشمیر د مالي له ورکولو نه سرغړونه وکړه. دا ځل بیا وزیر فتح خان د خپل لښکر سره کشمیر ته لاړ او هلته یې د ورور سره موضوع هواره کړه. سردار محمد اعظم د کشمیر د واکمن په توګه پاتې شو او وزیر فتح خان د کشمیر د مالي سره کابل ته راستون شو.

وزیر فتح خان چې کابل ته راستون شو نو شاه محمود دنده ورکړه چې هرات ته د یوه لښکر سره لاړ شي. خبره داسې وه چې فیروزالدین خپل زوی شاه زوی ملک حسین د خپل

ناظر حسن خان سره له هرات نه کابل ته ولېږه چې د شاه محمود نه مرسته وغواړي تر څو غوريان د ايران د لاسه خلاص او هم د دې وروسته د هرات مالیه د ايران پاچا ته ورته کړي. شاه محمود چې د هرات د نيولو په فکر کې و دا موقع ښه وگڼله او د ۱۲۳۲ کال په پای کې وزير فتح خان د دېرش زره سوارو سره هرات ته ولېږه. وزير فتح خان چې فراه ته ورسېد حاجي فيروزالدین هرات ته د هغه ورتګ اړین ونه لیدو او د هغه د ښه راغلاست له پاره د ښار نه د باندې راغی او د غوريان نيول يې لومړيتوب وگاڼه. وزير فتح خان څو ورځې وروسته چې خلک يې د پیسو په ورکولو سره خپل کړل حاجي فيروزالدین يې په دې پلمه د ښار نه د باندې راوغوښت چې ورسره مشوره کوي. کله چې فيروزالدین د خپلو يو شمېر مشرانو سره راغی هغه يې ونيو. خپل وروڼه سردار دوست محمد خان او سردار کهندل خان يې ښار ته ولېږل چې د فيروزالدین خزانو او شتمني ترلاسه کړي. د فيروزالدین زوی شاه زوی قاسم د مال نه لاس ومنيځه او وتښتېد. وروسته له هغې چې د فيروزالدین او د هغه د زوی ټوله شتمني ضبط شوه شاه زوی جګړې ته راوړاندې شو، څو ځايه ټپي او بيا ونيول شو. وروسته وزير فتح خان د هرات ښار ته ننوت او حاجي فيروزالدین يې د خپلو ښځو او اولادونو سره کندهار ته ولېږه. سردار کهندل خان يې د غوريانو د نيولو له پاره وټاکه. شاه محمود او کامران چې د هرات د نيولو نه خبر شول د کابل نه د هرات په لور وخوځېدل. سردار دوست محمد خان د فتح خان د وېرې محمد اعظم خان ته کشمير ته لاړ په دې چې هغه د فيروزالدین د کورنۍ ګانې پټې کړي وې او هم يې د حرم د ښځو سره بد چلن کړی و. کله چې دوست محمد خان کشمير ته ورسېد هلته محمد اعظم خان بندي کړ.

د مخه مو يادونه وکړه چې وزير فتح خان سردار کهندل خان يې د غوريانو د نيولو له پاره وګوماره او په خپله يې د ايران د نيولو پرېکړه وکړه. کله چې د ايران پاچا فتح علي شاه ته دا خبر ورسېد هغه سمدلاسه د لښکر په برابرولو لاس پورې کړ او شاه زوی حسن علي ميرزا يې د وزير فتح خان د مقابلې له پاره واستوه. د وزير فتح خان او حسن علي ميرزا يې لښکرې په کېسان کې سره مخامخ شوې او سخته جګړه وشوه. د ايران پوځ د افغان جنګيالو په وړاندې مقاومت ونه کړای شو او د تېښتې لار يې ونيوه. په دې وخت کې ناڅاپه د وزير فتح خان په شونډې او خوله باندې ګولی ولګېده او ټپي شو. فتح خان بېرته هرات ته راوګرځېد او غوښتل يې چې لښکر تهيه کړي او ايران ونيسي. خو په هرات کې داسې يوه بدمرغه پېښه وشوه چې هر څه يې بدل کړل.

د مخه مو يادونه وکړه چې شاه محمود او کامران د کابل نه هرات ته وخوځېدل. شاه

محمود خپل زوی کامران ته امر وکړ چې مخته لاړ شي او خان هرات ته ورسوي او په خپله شاه محمود د سيستان د وضعې د سمون په موخه يو څه وخت په فراه کې پاتې شو او بيا هرات ته لاړ. خو کامران د مخه تر دې چې پلار يې هرات ته ورسېږي شاه زوی حسن علي ميرزايي ته پيغام واستوه چې وزير فتح خان د دولت د اجازې پرته د تاسو سره جگړه کړې ده. شازوی د کامران استازی ستايلی او ورته يې ويلي چې وزير فتح خان دې مشهد ته ورولېږي يا دې په خپله د هغه سترکې وباسي. کامران چې د وزير فتح خان سره کينه درلوده هغه يې روند او بندي کړ. د فتح خان وروڼه سردار شيردل خان او سردار کهندل خان کندهار ته وتښتېدل او د فتح خان وروڼو د خپل ورور د غچ اخېستلو په نيت ملاوې وترلې.

سردار محمد اعظم خان د کشمير واکمن د خپل ورور د غچ د اخېستو په نيت د کشمير نه د پېښور د نيولو په نيت هغې خوا ته وخوځېد. سردار محمد اعظم خان پېښور ونيو او د پېښور نه د کابل په لور وخوځېد. خو سردار دوست محمد خان لا د مخه کابل ونيو. شاه محمود او کامران د کابل د نيولو له پاره د کندهار نه د کابل په لور وخوځېدل. دوی په غزني کې وزير فتح خان په ډېر بد حالت سره وواژه او هلته خاورو ته وسپارل شو. د شاه محمود دېرش زره سواره په چاراسيا کې واړول. خو د هغه ځينو مهمو کسانو د دوست محمد خان خوا ته واوښتل. شاه محمود او کامران په پټه د شپې وتښتېدل او په سهار يې پوځيان په غير منظم ډول پسې وتښتېدل. شاه محمود او کامران غوښتل کندهار ته لاړ شي خو هلته د فتح خان وروڼو سردار شيردل خان او سردار کهندل خان کندهار نيولی وو. شاه محمود او کامران چې د کندهار د نيولو نه خبر شول د دهاود له لارې هرات ته وتښتېدل. په دې ترتيب د هرات پرته ټول افغانستان د فتح خان د وروڼو په لاس کې ولوېد.

پايله

کاکړ وايي چې په احمدشاهي دولت کې خپله د پاچا احمدشاه بابا شخصيت د عمومي انډول په ساتلو کې تر هر څه ډېر اغېزمن و، له دې امله د ده د واکمنۍ په وخت کې د څو دسيسو پرته د هغه پر ضد پاڅون ونه شو. خو د ده ځای ناستو دغه انډول ونه شو ساتلی او د دې په پايله کې احمدشاهي دولت ولړزېد. همدارنګه لکه چې د مخه مو يادونه وکړه په احمدشاهي دولت کې دراني سردران د زياتو جنګي، سياسي او مالي امتيازاتو په ترلاسه کولو سره په يوه ممتاز شتمنه اشرافي درباري طبقه بدل شول او دومره ځواکمن

شول چې دولت يې گواښه. دا گواښ هغه وخت ښکاره شو چې دراني سردران ځيني د تيمور او ځيني د سليمان په خوا ودرېدل. که څه هم تيمورشاه د درانيو سردرانو او نورو پښتنو پاڅونونه د بهرنيو تېريو په گډون وځپل خو د امپراتورۍ دولت د ده د واکمنۍ پر مهال د زوال په لور روان او د ده د زامنو په وخت کې توتې او د سدوزو کورنۍ د نولسمې پېړۍ په لومړۍ څلورمه کې نسکوره شوه. بل دا چې پاچايانو د ډېرو ښځو نه زيات زامن درلودل او دغو وروڼو به په خپلو منځو کې د واک پر سر جگړې کولې او د ځای ناستي کوم ټاکلی پرنسپ شتون نه درلود او د جگړو له پاره لار پرانېستې وه.

د کاکړ په وينا د دراني دولت د ستونزو يو بل لامل دا و چې احمدشاه بابا له ټول درایت سره سره ونه شو کړای د دولت له پاره پوره عايدونه تهيه کړي او لکه چې د مخه مويادونه وکړه د دولت لگښتونه د جگړو د اولجو او باجونو نه برابرېدل چې د امپراتورۍ د سيمو نه لاس ته راتلل. ځنګه چې د افغانستان مالي سرچينې کافي نه وې او د امپراتورۍ د سيمو نه نامنظمې او لږ دوامه وې دغې وضعې د احمدشاهي دولت بنسټ لږز اوډه او هغه سوکه سوکه احساس شو. د ده د اسلافو په وخت کې د امپراتورۍ سيمې په ځانګړې توګه پنجاب او کشمير چې د هغو نه زيات عايد لاس ته راتلل د پرديو په لاس کې ولوېدل او افغانستان د سختې مالي ستونزې سره مخامخ شو. دا لامل و چې د احمدشاه بابا نه وروسته ښارونو وده ونه کړه. برسېره پر دې د بهرنيو هېوادو فشارونو په ځانګړې توګه د نولسمې پېړۍ په پيل سره وړانګونکې اغېزې وشيندلې چې په پای کې د احمدشاهي کورنۍ واکمني په ۱۸۱۸ کې د منځه لاړه.

يوولسم څپرکی

د محمد زيو واکمني

د افغانستان په ختيځ کې د پنجاب د سيکانو دولت او د افغانستان په لوېديځ کې د پارس د قاجاريانو دولت د افغانستان په وضع کلک اغېز وشينده. د نولسمې پېړۍ په پيل کې انگرېزانو د شمال لوېديځ په لور د نفوذ سيمې ته پراخوالی ورکړ او د ستلج رود غاړې ته راوړسېدل او خپله پوله يې د سند او پنجاب سره ولگوله.

د افغانستان په چارو کې د انگرېزانو لاسوهنه د اتلسمې پېړۍ په پای کې د زمان شاه د واکمنۍ پر مهال پيل شوه کله چې د هند مسلمانانو واکمنو د مغولو د امپراتور په گډون د ده نه غوښتنه کوله چې د مرهټه وو په وړاندې د دوی سره مرسته وکړي.

زمان شاه نيت درلود د خپل نيکه غوندې په هند بريد وکړي. انگرېزانو دغه وخت د ناپليون له خوا د پارس او افغانستان تر منځ د اتحاد په پايله کې په هند باندې د بريد نه وېره درلوده. د دغه کواښ په وړاندې انگرېزانو تدبيرونه ونيول. لومړی تدبير دا و چې د پارس سره اتحاد وکړي چې له مخې يې په هند باندې د ناپليون د يرغل مخه ونيسي، دوهم دا چې د افغان پاچا له خوا د هند د نيولو د پروژې مخنيوی وکړي. د پارس دولت سره دوستۍ ته رسېدل دغو دواړو موخو ته په رسېدلو کې اساسي رول درلود.

د پارس له لوري کواښ د هند په لور د زمان شاه پلان له ناکامۍ سره مخامخ کړ. د پارس حکومت د زمان شاه ورور شازوی محمود لمساوه چې د زمان شاه پر ضد پورته شي. د زمان شاه د نسکورېدو وروسته د لنډ مهال له پاره د برتانوي هند تسلط ته کواښ له منځه ولاړ. خو کله چې ناپليون د مصر له لارې په خپل پرمختګ کې ناکامه شو، زړ هغه د پارس او افغانستان سره د اتحاد له لارې په هند باندې د بريد پلان تر لاس لاندې ونيو. همدا وخت و چې برېتانيا په ۱۸۰۹ کال کې د پارس، افغانستان او پنجاب سره د تړونونو په لاسليک کولو سره د فرانسې د يرغل کواښ د لنډ مهال له پاره د منځه يووړ. په ۱۸۱۲ کال کې په روسيې د ناپليون يرغل او د هغه ماتې د تل له پاره په هند کې د برتانيې تسلط ته کواښ د منځه يووړ. خو برتانوي هند ته دغه کواښ د نولسمې پېړۍ په پيل سره د روسيې له لوري د پراختيا له امله د اوږدې مودې په کواښ بدل شو. دغه کواښ لومړی په پارس

کې د روسيې د نفوذ له امله او وروسته په منځنۍ اسيا کې په خاناتو د روسيې د تسلط له امله واقعي شو چې په هند کې يې د بریتانيې د تسلط په لوري سترگې نيولې وې. په ۱۸۱۳ کال کې د روسيې او پارس تر منځ د گلستان تړون له مخې نننۍ اذربايجان، داغستان او گرجستان د روسيې په امپراتوري کې شامل شول. برتانيې په ۱۸۱۴ کال کې د پارس سره تړون وکړ او ژمنه يې وکړه چې په پارس باندې د کوم اروپايي هېواد د يرغل په صورت کې به پارس ته پوځ لېږي يا به دوه لکه تومانې سبسېډي ورکوي. خو کله چې روسيې په ۱۸۲۶ کال کې په پارس يرغل وکړ چې دوه کاله اوږد شو او پارس ماته وخوړله او روسيې د ترکمانچي د تړون له مخې ارمنستان او ناخچيوان ترلاسه کړل، بریتانيې د ۱۸۱۴ کال د تړون له مخې خپلې ژمنې پوره نه کړې او کمزوری پارس يې د روسيې د يرغل په وړاندې يوازې پرېښود.

برتانوي هند ته کواښ د دوو لارو، چې يوه لار يې د امو د رود نه د تېرېدلو د بلخ، کابل او پېښور نه او بله يې د هرات او کندهار نه چې د افغانستان نه تېرې شوې دي، شونې و. دغه وخت انگرېزانو د سند د اميرانو سره ښې اړيکې ټينگې کړې وې، د بهاولپور خان سره يې د زړه له کومې اړيکې درلودې. د پنجاب غښتلي رنجت سنگ څلوېښت زره روزل شوی پوځ او ښه لويه توپخانه په واک کې درلوده. په افغانستان کې هغه وخت چې هېواد د واک په ورو توتو وېشل شوی و امير دوست محمد خان غښتلی درېځ درلود. امير دوست محمد خان په ۱۸۳۴ کال کې شاه شجاع ته په کندهار کې په ماتې ورکولو سره خپل درېځ ټينگ کړ. خو سيکانو د شاه شجاع په وړاندې کندهار ته د امير دوست محمد خان د دغه تگ نه گټه پورته کړه او پېښور يې ونيو. انگرېزانو دغه وخت کوښښ کاوه چې خپل ګاونډي هېوادونه يو د بل سره په ټکر کې وساتي.

د امير دوست محمد خان لومړۍ واکمني

امير دوست محمد خان د دې له پاره چې د پېښور د نيولو له پاره د خلکو ملاتړ ترلاسه کړي خان يې اميرالمومنين اعلان کړ. امير لس زره لښکر د پېښور د نيولو په نيت هغه لور ته ولېږه او سيکانو هم نه غوښتل چې د قهرجنو غازيانو په وړاندې ودريږي نو يو امريکايي يې د منځګړي په توګه د دې مسلې د سوله يز حل له پاره وړاندې کړ. په دې وخت کې رنجيت سنگ په دې بريالی شو چې د امير يو ناسکه دښمن ورور سلطان محمد خان ته رشوت ورکړي او د کابل پوځ يې تس نس کړو او امير په مات زړه کابل ته راستون شو.

په ۱۸۳۶ کال په پای کې جنرال هریسنگ د یوه برید په ترڅ کې د خیبر په سوویلي خوله کې یو وړوکی، خو ستراتیژیک کلی جمرود ونيو. د ۱۸۳۷ کال د اپرېل په ۳۰مه افغان پوځ د سردار محمد اکبر تر مشرۍ لاندې سیکانو ته ماتې ورکړه او جنرال هریسنگ یې وواژه. خو کله چې د سیکانو مرستې ته نور پوځ راورسېد افغان پوځ ونه کړای شول چې د پېښور په لور پرمختګ وکړي او بېرته راوګرځېد. دوه کاله وروسته رنجیت سنگ مر شو او سیکانو د واک پر سر یو د بل سره مخالفت پیل کړ چې په پایله کې پنجاب په ۱۸۴۹ کال کې د انګرېزانو لاس ته ورغی.

په ۱۸۳۰ کلونو کې د پارسیانو پلان چې د روسیې له خوا یې ملاتړ کېده دا و چې د ختیځ په لوري پراختیا ومومي. په دې کې شک نه شته چې روسانو د شاه په پرېکړه کې نفوذ درلود چې په خراسان یرغل وکړي او د هرات په لور پرمخ ولاړ شي. دوی پارسیان هڅول چې خپلې مخکې چې روسانو ورڅخه نیولې وې په خراسان او هرات باندې د یرغل له لارې تلافي کړي.

په ۱۸۳۵ کال کې د برتانې د بهرنیو چارو وزیر پالمرسټون د خپل نماینده سر هنري ایلېز له لارې د پارس پاچا ته خبرداری ورکړ چې د افغانستان په وړاندې جګړه ونه کړي. خو دغه خبرداری ته لږ پام ونه شو. ځینو روسي امپریالستانو هغه مهال پارس هڅاوه او ملاتړ یې کاوه چې د ختیځ لوري ته خپلې مخکې پراخي کړي او دا کار یې په ستره لویه کې د یوې موقع په توګه کتلو. پارسیانو د روسیې په ملاتړ په افغانستان یرغل وکړ او هرات یې کلابند کړ. د روسي افسرانو د وینا سره سم د پاچا د لښکر شمېر څلوېښت زره تنو ته رسېده چې ۶۰ ماشینګن یې درلودل. په دغه لښکر کې د روسانو یو کنډک چې په پارس کې د روسي مهاجرینو له خوا جوړ شوی و هم شتون درلود. ۲۴۵

په هرات کې افغانان د پارس د یرغل په وړاندې ټینګ ودږېدل. وزیر یارمحمد خان د پارس پاچا غوښتنې ته چې تسلیم شي غوڅ ځواب ورکړ. پاچا د هرات کمپاین د ۱۸۳۶ کال تر پسرلي پورې وځنډاوه په دې چې ده هیله درلوده چې دا مسئله به په سوله ییز ډول د خبرو له لارې هواره شي.

په دغه بحراني حالت کې چې افغانستان د دواړو خواوو نه د زیات فشار لاندې و افغان شاه زویان د دې پرځای چې د ګواښ په وړاندې ګډ دریځ ونیسي په دې هڅه کې شول چې دوی بیل بیل د بهرنیو قوتونو سره یو د بل په زیان اړیکې ټینګې کړي. په ختیځ کې سلطان محمد خان څو ځله د سیکانو سره معامله وکړه چې په کابل کې د خپل ورور امیر دوست محمد خان ځواک کمزوری کړي. په کندهار کې کنډل خان او د هغه سکه ورونو

د امير دوست محمد خان مشري نه منله. په لوبديځ کې د واک نه لرې شوی سدوزا يې کامران د احمد شاه بابا لمسی د بارکزي واکمن يو زور دښمن پاتې شو.

د افغانستان دغې وضعې د دوو سيالو امپراتوريو د ستراتيژۍ په جوړولو باندې اغېز درلود. د هند برتانوي حکومت هرات د خپلې ساتنې د باندیني پولې په څېر ګاڼه او ځان يې اړ ګڼلو چې بايد په سياسي توګه او که اړينه شوه په پوځي توګه ورته ساتنه وکړي. په هرات باندې د روسيې- پارس يرغل په هند کې د برتانوي ګټې ګواښلې. له دې امله د برتانوي حکومت د برنس پلاوی کابل ته واستوه چې د امير دوست محمد خان سره جدي خبرې وکړي.

په ۱۸۳۶ کال کې امير دوست محمد خان اوکلند ته چې نوی د هند ګورنر جنرال ټاکل شوی و د مبارکې پيغام واستوه او دا شکايت يې وکړو چې سيکانو د افغانستان په سيمو يرغل کړی او د اوکلند نه يې وغوښتل چې د دې مسلې په هوارېدو کې لاس وهنه وکړي. هغه اوکلند ته دا هم جوته کړه چې د سند رود به زموږ او سيکانو تر منځ پوله وي او د هغو سيمو په بدل کې چې موږ ته يې راپرېږدي موږ به په کشمير باندې د دوی واکمني په رسميت وپېژنو. اوکلند په ځواب کې وليکل چې د برتانوي هند حکومت د خپلواکو هېوادو په کورنيو چارو کې لاسوهنه نه کوي. خو درې کاله وروسته اوکلند په خپله په دغې پالېسۍ تېرې وکړ او وېي غوښتل چې يو نسکور شوی شاه زوی شاه شجاع د امير په ځای وټومي. ګورنر جنرال امير دوست محمد خان ته وليکل چې دی يو پلاوی درلېږي چې د تاسو سره د دوه اړخيزو سوداګريزو اړيکو په اړه خبرې وکړي. د پلاوي مشر الکساندر برنس و چې د مخه يې د خپل څلور کلن سفر په مهال کابل ليدلی و او د کابل د اشرافو سره يې ښې اړيکې جوړې کړې وې. که څه هم د ده ماموريت سوداګريز ښودل شوی دی خو د ده ماموريت سياسي و چې د هېڅ شي د کړلو واک ورکړ شوی نه و. برنس په ۱۸۳۷ کال د سپتمبر په ۲۰ مه نېټه کابل ته راورسېد چې د امير، د هغه د وزيرانو او د هغه د ورور عبدالجبار خان له خوا يې تود هرکلی وشو. د برنس د ماموريت ناکامي مخکې له مخکې جوته وه په دې چې ګورنر جنرال برنس ته دا واک نه و ورکړی چې هېڅ ډول سياسي پرېکړه وکړي، د هر شي غوښتنه وکړي، خو د هېڅ شي ژمنه کړای نه شي.

امير دوست محمد خان او د هغه وزيرانو د لومړي پيل نه انګرېز مامور ته دا ښکاره کړه چې د هر ډول خبرو اترو موضوع پېښور و. د افغانانو غوښتنه دا وه چې د پارس د تېري په وړاندې د کابل او کندهار د ساتنې په موخه دې برتانيا ژمنه وکړي او د سيکانو نه دې پېښور بېرته افغانستان ته ورکړل شي. د برنس د اوو مياشتو د اوسېدو په يون کې

امير هره شونې هڅه وکړه چې د گورنر جنرال باور ترلاسه کړي او د برتانيې د امن پالېسۍ کلک ملاتړ د دې لارې وکړي چې د پارس حکومت او د روسيې د نماينده سره هر ډول اتحاد رد کړي. هغه د کابل د امير په حيث د انگلستان له خوا د ده د حکومت په رسميت پېژندنې او سېسېدي په بدل کې ژمنه وکړه چې د هرات د خلاصون له پاره به يو پوځ ولېږي او د انگلستان يو وفادار او ټينگ متحد به پاتې شي.

په دې وخت کې درې اسامي پرمختگونو د افغانستان د امير او د برتانيې د حکومت تر منځ په ډپلوماتيکو تماسونو يو اوږد سيوري وغور او چې برتانيا يې په افغانستان کې د رژيم د بدلون د ملاتړ له پاره په افغانستان باندې تيري ته بوتله. لومړی دا چې په هرات باندې د روسيې په مرسته د پارس يرغل، دوهم دا چې د روسيې ډپلوماتيک پلان چې افغانستان د روسيې- پارس کمپ ته کښې کړي، دريم دا چې په افغانستان کې د رژيم د بدلون په اړه د برتانيې د پالېسۍ بدلون.

د هرات کلابندي

سره له دې چې په تهران کې د برتانيې وزير په افغانستان باندې د يرغل کلک مخالفت کاوه د ۱۸۳۷ کال په اوږي کې د پارس پاچا محمد شاه قاجار د روسيې په ملاتړ د هرات د نيولو په موخه خپل ۳۰ زره پوځ واستوه. په هرات کې کامران او د هغه وزير يارمحمد خان امر وکړ چې د هرات د چاپېر سيمو نه دې ټول فصل، غله او واښه راټول او ښار ته راوړل شي او پاتې برخه يې د منځه يوړل شي داسې چې په چاپېرو بڼو کې د مېوې ونې پرې کړي شي په دې چې د اوږدې کلابندۍ په موده کې دښمن د ځايي زېرمو نه بې برخې شي. د غوريانو د نيولو وروسته د پارس پوځ په درې ليکو کې هرات ته روان شو. د پارس پوځ او د هغه د ملاتړي تر منځ د همغږي او په خپله د پارس د پوځ په ليکو کې پېوستون شتون نه درلود. خو د افغانانو دفاع فعاله وه. په واقعيت کې د نومبر په ۲۳مه د هرات کلابندي پيل شوه چې زر په پوره اندازه د عملياتو کچې ته پورته شوه داسې چې د ورځې به د پارس توپچي قواوو د هرات د ښار په دفاع د توپو کوزارونه کول او د شپې له خوا به هراتي سوارو د ښار په چاپېر د دښمن په ليکو بريدونه کول. د پارس په وړاندې د مرستې په موخه د کامران په غوښتنه د هزاره گانو او ازبکو يو پوځ د ميمې، شېرغان او سرپل نه هرات ته راغی او په دښمن يې بريد وکړ.

دا وخت يو انگرېز جگړن پوتينجر چې د برتانيې پټ نماينده و او د منځني اسيا په سفر روان و هرات ته ورسېد. نوموړي په هرات کې افغان مشرتابه ته ځان وروپېژانده او

خپل خدمت يې ورته وړاندې کړ. د پوتینجر نوم د هرات د بريالي دفاع سره تړل شوی دی. د ۱۸۳۸ کال په اپرېل کې جان نیل په تهران کې د برتانيې سفير د شاه کمپ ته ورسېد چې د پارسيانو او افغانانو تر منځ د سولې منځگړيتوب وکړي. جان نیل د هرات په ښار کې د کامران او وزير يارمحمدخان سره وکتل او بيا د پارس کمپ ته ستون شو. په دې وخت کې د روسيې سفير کونت سيمونيچ د پارس کمپ ته راغی. دغه وخت محمدشاه قاجار د خپلو ژمنو نه په شا شو چې سولې ته يوه موقع ورکړي. د روسيې سفير د سرتېرو په منځ کې پيسې وېشلې او خپلو کسانو او پارسيانو ته يې لارښوونه کوله چې زياتې فعالې توپچي بطری د ښار په وړاندې ځای په ځای کړي. په همدې وخت کې د پارسيانو د وزيرانو له خوا د برتانيې د سفير سره ناوړه چلند کېده او هغه د پارس سره د جون په مياشت کې اړيکې پرې کړې او د کمپ نه لاړ.

د ۱۸۲۸ کال د جون په ۲۴مه نېټه په هرات باندې د روسي جنرال له خوا تنظيم شوی يرغل د پارس د ټولو قواوو له خوا پيل شو. يرغل د پارس د توپچي بطريو په درنده اور سره پيل شو چې د ښار څلورو خواوو ته ځای په ځای شوې وې. کله چې د توپچي غبرونه غلي شول پارسيانو د ښار په پنځو نقطو سخت برید پيل کړ. په څلورو نقطو کې د پارس پوځ په شا وتمبول شو خو په پنځمه نقطه کې سرتيري چې د خپلو افسرانو له خوا يې لارښوونه کېده په مېړانې سره په دېوالو ختل او د افغان په دفاع يې فشار اچاوه. په دغه نقطه کې جکړن پوتینجر يو قهرمانه مشرتوب په ډاگه کړ او بې روحې شوي افغان سرتيري يې د وزير يارمحمدخان سره په کډه وهڅول چې پر دښمن يو دروند گوزار وکړي او دښمن يې په شا وتمبوه. افغانانو د پارس يرغل په شا وهلو سره هرات وژغوره او پارسيان په بده توگه وځپل شول. روسي جنرال بوروفسکي چې د روسي قطعې مشري يې کوله ووژل شو او سامسون چې روسي داوطلبانو قوماندې يې کوله ټپي شو. دغې ماتې د پارس د سرتېرو مورال ډېر راټيټ کړ. په دې وخت کې برتانيې د پارس په خليج کې د څارک ټاپو ونيو او په پارس يې د برید گواښ وکړ. محمدشاه قاجار چې په هرات کې يې د وروستي يرغل په پايله کې سخته ماته خورلې وه د هرات کلابندي پرېښوده او تهران ته ستون شو.

په دې وخت کې برنس لا په کابل کې و او د افغان وزيرانو سره په خبرو لکيا و چې روسي تورن ويتکوويچ د ۱۹۳۷ کال د دسمبر په ۱۹مه نېټه کابل ته راوړسېد چې په تهران کې د روسيې د سفير کونت سيمونيچ، د پارس د پاچا او روسي تزار ليکونه ورسره وو. ويتکوويچ لومړی کندهار ته راغی او د کندهاري ورونو سره يې تړون وکړ چې د هرات پر ضد د پارسيانو او روسانو سره همکاري وکړي. امير دوست محمد خان د ويتکوويچ سره

سور چلند وکړ په دې چې هغه د برنس سره په جدي خبرو اخته و. خو د ۱۸۳۸ کال په جنوري په پای کې برنس ته د گورنر جنرال له خوا لارښوونه وشوه چې د امير هيلې يې د سيکانو او افغانستان تر منځ د برتانيې د منځگړيتوب په اړه ورپېژولې. برنس امير ته اطلاع ورکړه چې هغه دې د پېښور د ادعا نه تېر شي او په دې د راضي شي چې رنجيت سنگ ميل لري چې د سلطان محمد خان سره اړيکې ولري. بله خبره چې د کابل امير يې حيران کړ دا وه چې گورنر جنرال د امير نه وغوښتل چې «د بل هر دولت سره د اړيکو نه ځان وساتي او ژمنه يې وکړه چې د دغه تجريد بيه به دا وي چې دوی به رنجيت سنگ پرې نه ږدي چې د افغانانو د تسلط پر نورو سيمو بريد وکړي» ۲۴۶ دې خبرې په کابل کې د برنس ماموريت پای ته ورسوه او د ۱۸۳۸ کال د اپرېل په ۲۶ نېټه نابريالې هېواد ته بېرته ستون شو او د روسيې نماينده ته ښه موقع په لاس ورغله.

کله چې برنس د کابل نه د تللو تياری نيوه سردار مهردل خان کابل ته راوړسېد چې امير د پارس اتحاد ته وهڅوي. د روسيې نماينده د هر هغه څه ژمنه کوله چې امير غوښتل. ويتکوويچ کابل د هرات په موخه په داسې حال کې پرېښود چې سردار مهردل خان او د امير نماينده يې ملتيا کوله. د روسيې ژمنې ثابتې شوې چې دروغجنې وې او د کابل سره د ملګرتيا نه د برتانيا انکار امير او د هغه پاچاهي ته په زبان تمام شو.

په دغه وخت کې د برتانيې د حکومت پاليسي د کابل د رژيم د بدلولو په لور بدله شوه په دې چې د يوې خوا د روسيې- پارس له خوا د هرات کلابندي او د بلې خوا په افغانستان کې د روسيې او پارس نمايندگان فعال وو. د دغې پالېسۍ په بدلون کې بل لامل دا و چې د برتانيې په سياست جوړونکې کړۍ کې شاه شجاع پلوه او سيک پلوه کسانو شتون درلود. ټول هغه اطلاعات چې برنس گورنر جنرال ته لېږل شاه شجاع پلوه او سيک پلوه «کلاوډ وادي» ته رسېدل. دوی په اسنادو کې لاس وهلو. دغه دروغجن او ناسم اسناد د کابل نه د برنس د وتلو په کېدون د برتانيې په پارلمان کې تر بحث لاندې ونيول شول او يو کال وروسته د هغو پر بنسټ يوه ناسمه پاليسي غوره شوه. د ۱۸۳۸ کال په لومړيو کې کله چې هرات کلابند و کلاوډ وادي وړانديز وکړ چې امير دوست محمدخان تل د پېښور د غوښتنې په فکر کې دی خو د انگلستان گټې دا غوښتنه کوي چې موږ بېرته شاه شجاع واک ته ورسوو ځکه چې شاه شجاع پېښور سيکانو ته پرېږدي او د برتانويانو سره دوستي غواړي.

له دې کبله په ۱۸۳۸ کال کې کله چې د برنس ماموريت نابريالې شو او د روسيې نماينده په کابل او کندهار کې په فعاليت بوخت و د برتانيې حکومت پرېکړه وکړه چې تر

ټولو ښه دا ده چې په کابل کې يو شاه زوی کښېښوو چې د لاهور او برتانيې سره مخالف نه وي. د دې له پاره شاه شجاع ډېر مناسب و.

د راتلونکې افغان- انګلیس د جګړې له پاره سياسي چوکاټ د انګلستان، سیکانو او شاه شجاع تر منځ هغه درې کون تړون جوړاوه چې د ۱۸۳۸ کال د جون د مياشتې په ۲۶ مه نېټه لاسلیک شو. په دغه تړون کې راغلي چې د هر يوه ملګري او دښمنان د درې واړو ملګري او دښمنان دي. د دغه تړون له مخې پېښور او د سند د رود د دې غاړې ټولې سيمې چې رنجیت سنگ نیولې وې د هغه د قلمرو برخه وګڼل شوې. سیکانو ژمنه وکړه چې د اړتیا په صورت کې پنځه زره سرتیري به په پېښور کې د يوه مسلمان تر قوماندې لاندې د شاه شجاع د مرستې دپاره تیاروي او د دغه پوځ لګښت به انګرېزان د شاه شجاع دپاره په غاړه اخلي چې په کال کې دوه لکه روپۍ کيږي.

شاه شجاع دا ومنله چې بهرنی سیاست به یې د انګرېزانو له خوا چلېږي او د دوی د خوښې پرته به د هېڅ هېواد سره اړیکې نه ټینګوي او خپل وراره کامران به په هرات کې تر برید لاندې نیسي. شاه شجاع د سند نه هم د یو څو پیسو په بدل کې چې، شمېر به یې برتانیا ټاکي، تېر شو.

په کابل کې د رژیم د بدلون پلان د دوو لارو نه پلي کېده لومړی دا چې په کندهار باید د سند نه د بولان له لارې او دوهم دا چې د پېښور او جلال اباد له لارې په کابل د رنجیت سنگ پوځ برید وکړي. خو دا پلان هغه وخت بدل شو چې برنس او د هغه ملګرو دا پوښتنه پورته کړه چې شاه شجاع پخوا هم د کندهار په نیولو کې پاتې راغلی و او هغه نه شي کولی چې د افغانستان د قبایلي مشرانو ملاتړ ترلاسه کړي. د سیکانو زیات ګډون به افغانان نور هم وپاروي. له دې کبله برتانوي پوځ د دغه پلان په پلي کولو کې باید اساسي دنده په غاړه واخلي.

لارډ اوکلنډ د درې اړخیز تړون نه لږو ډېر یوه میاشت وروسته له دې چې شاه شجاع پوره بادسپلینه قوه جوړه نه شوی کړای، دې پایلې ته ورسېد چې برتانیا باید یوه قوه کابل ته ولېږي چې شاه شجاع په تخت کېښوي. په دې توګه د دغه پلان د پلي کولو اساسي لوبغاړی باید د انګلیس پوځ وي او د شاه شجاع او د سیکانو قواوې ملاتړ کوونکی رول ولوبوي. د دې پوځ اندازه باید زیاته وي چې د کندهار د نیولو وروسته یوه فرقه چې پنځه زره جنګي مېړونه ولري هرات ته ولېږي.

نږدې دوې میاشتې وروسته پارسیانو د هرات کلابندې پرېښوده او برتانوي هند ته د روسيې- پارس ګواښ لرې شو خو بیا هم اوکلنډ کابل ته د پوځ د استولو پرېکړه وکړه تر

څو دوهمه موخه چې د يوه لاسپوڅي په کېښنولو سره افغانستان کنترول کړي پلې کړي. ويليم مکناتن يې د شاه شجاع په دربار کې د سفير په توگه او الکزاندر برنس يې د خپلواک سياسي افسر په توگه وټاکل چې د مکناتن سره به همکاري کوي. افغانستان ته د پوځ د لېږلو درې لارې وې. لومړی د شمال لوېديځ لوري ته د اټک، پېښور، کابل تر ټولو لنډه لاره وه. خو سيکان د برتانيې د لوی پوځ د تېرېدو سره مخالف وو. دوهم لوری د اسماعيل خان دېرې نه د گوملې له لارې د غزني په سوويل- لوېديځ کې د افغانستان زړه ته نږدې لاره ده. خو په دغه وخت کې د لارو خرابۍ او د واورو له کبله د پوځ د لېږلو دپاره کنټوره نه وه. دريم لوری د سند شيکارپور، بولان، کوېټه، کندهار کره دوراني لاره وه اوکلند دريمه لار وټاکله.

د افغان- انگليس لومړی جگړه

د افغان- انگليس لومړۍ حکړه مې په زياته اندازه د علي احمد جلالي له کتاب نه چې «د افغانستان پوځي تاريخ» نومېږي، کښلې ده. اوکلند د ۱۸۳۸ کال د اکتوبر په لومړۍ نېټه په سمله کې په افغانستان باندې د يرغل پرېکړه اعلان کړه. د يرغل پوځونه د ايندوس په نوم ياد شول. د ايندوس پوځ د بنګال او بمبې پوځونو، د شاه شجاع پوځي ټولګي او د سيکانو او شاه زوی تيمور د کډ لښکر نه جوړ و چې د جنګي سرتېرو شمېر يې پنځه پنځوس زرو ته رسېده او د خدماتو عمله او د کمپونو کسان زرګونو ته رسېدل. د بمبي د پوځ قوماندان «سر جان کين» او د بنګال د پوځ قوماندان بريد جنرال «سر ويلوبي کين» وټاکل شول.

د يوې اوږدې کورنۍ جگړې او د افغانستان د امپراتورۍ د منځه تلو نه يواځې د افغانستان پوځي ماشين مات او د پوځ اندازه لږه کړه بلکې د هغه مسلکي وړتيا او د عملياتو اغېز يې ړنګ کړل. د امير دوست محمد خان په وخت کې د جنګي مېړونو کمۍ نه و خو د کافي پيسو نه شتون د لوی پوځ د جوړولو مخه نيولې وه. د علي احمد جلالي د څېړنې له مخې د هغه وخت د وزيرانو د راپور په اساس د هغو ولايتونو ټول عايد چې د امير دوست محمد خان تر واکمنۍ لاندې و، دوه نيم ميليونه روپۍ کېدل چې دوه لکه شپږويشت زره دوه سوه څلور نوي پونډو انډول و. ۲۴۷ د الکزاندر برنس د اټکل له مخې د امير دوست محمد خان پوځ د ۱۲۰۰۰ نه تر ۱۳۰۰۰ سوارو چې ۱۰۰۰ تنه يې قزلباش وو جوړ و. ۲۵۰۰ پلي موسکټر، ۵۰ توپونه او ۲۰۰ په اوشانو بار زمبورک وو.

د انگليس پوځ د ۱۸۳۹ کال د فبروري په ۲۳ مه د شيکارپور نه کوېټې ته روان شو. د

اپرېل په ۱۴ مه د کوژک د کوتل نه تېر شو. په عين وخت کې د انگرېزانو جاسوسي ادارې د پوځ د روانېدو د مخه د جاسوسانو يوه پراخه شبکه جوړه کړې وه. موهن لال يو جاسوس افسر د برتانوي هند د کمپنۍ په چوپړ کې و، هغه يو شمېر مهم کسان لکه حاجي خان کاکړ، محمد طاهر، عبدالمجيد خان، اخوندزاده غلام او ملا ناسو په کندهار کې او سردار عبدالرشيدخان د امير دوست محمد خان يو خوربې په غزني کې تنظيم کړي وو. د کندهار قومي مشرانو پرېکړه وکړه چې د فتح الله خان کلا سره چې ۵۴ ميله د کندهار په سوويل کې پراته ده د دښمن د پرمختګ مخه ونيسي. خو حاجي خان کاکړ خپله ژمنه ماته کړه او د شاه شجاع کمپ ته واوښت او د فتح الله خان کلا بريد پلى نه شو. د کندهار سرداران کهندل خان، رحمدل خان او شېردل خان بېرته کندهار ته راستانه شول. دوى نيت درلود چې د کندهار د ننه او د باندې نه په دښمن گوزارونه وکړي خو ملا ناسو چې په پټه يې د شاه شجاع سره اړيکې ټينګې کړې وې دوى ته مشوره ورکړه چې جګړه بې کټې ده او بايد تسليم شي. کندهاري سرداران گرځک ته وتښتېدل او د کندهار دروازي يې دښمن ته خلاصې پرېښودې. د کندهار قومي مشران د حاجي دوست محمد خان اسحقزي، حبيب الله خان سرکاني، فيض طلب خان نورزايي، رمضان خان عليزايي، اختر خان عليزايي، اسحق خان اسحقزي او نورو په گډون سمدلاسه شاه شجاع ته لاس په نامه شول او هر يوه خپل قومي سواره د خان سره واخېستل چې پاچا ته خدمت وکړي.

د ۱۸۳۹ کال د اپرېل په ۲۵ مه شاه شجاع په بريالۍ توګه کندهار ته ننوت او د ۱۸۳۹ کال د مې په ۸ مه د رسمي مراسمو په ترڅ کې د افغانستان د پاچا په توګه وټاکل شو. پنځه ورځې وروسته يوه ګډه قوه چې شمېر يې ۱۷۰۰ تنه و گرځک ته روانه شوه چې کندهاري سرداران وځي خو هغوى پارس ته وتښتېدل.

شاه شجاع خپل زوى تيمور ميرزا د کندهار د واکمن په توګه وټاکه او د جون په اوويشتمه نېټه د ايندوس پوځ د غزني په لور وخوځېد او تر غزني پورې د مقاومت سره مخامخ نه شو که څه هم دوو غلزيو مشرانو عبدالرحمن ۱۵۰۰ سواره او لښکر او کل محمد ۳۰۰۰ غرني مېړونه درلودل چې زياتره يې توخي او هوتک وو د انگرېزانو د پوځ لپکې څارلې او يوې مناسبې موقع ته سترګې په لاره وو چې خپل گوزار پرې وکړي.

د غزني جګړه

په غزني کې د ۲۵۰۰ نه تر ۳۰۰۰ پورې قواوې د امير د زوى غلام حيدر خان تر

قوماندانی لاندې پراتې وې. برسېره پر دې د امير بل زوی محمد افضل خان د ښار د باندې و چې د سوارو يو کنډک او د زرمټ او شولگر غلزي قومي کسان ورسره وو چې ټول شمېر يې دوه زره سوارو او زرو پلي کسانو ته رسېده. ۲۴۸.

د اوړي په گرمه ورځ د جون په اتلسمه د ايندوس پوځ غزني ته راوړسېد. کله چې د انگرېزانو د پوځ ليکې چې توپچي قواوې ښي اړخ ته او پلي پوځ کښ اړخ ته د غزني په چاپېر کې روان و غازيانو د مېوو او انګورو باغونو نه په انګرېزانو بريد وکړ. د انګرېزانو پلي قواوې په غازيانو متقابلې ډزې پيل کړې او هغه يې په شا وتمبول. پوځ د ښار په سوويل- لويديځ کې کمپونه ووهل خو دغه کمپونه د پوځي کلا نه د توپچي اور لاندې راتلل نو ځکه انګرېزانو د توپچي اور د ساچې نه د باندې ۷ ميلي کې کرد حرکت کاوه تر څو د کابل له لور په ښار راتاو شول، کمپ يې ولګوه او د کابل نه يې د امير دوست محمد خان د مرستې لاره بنده کړه.

دا وخت د افغان کارنيزون نه د موهن لال له خوا جذب شوی د امير دوست محمد خان خوريي عبدالرشيد خان د کلا نه د برتانيې کمپ ته وتښتېد او برتانوي قوماندانی ته يې د کلا د کمزورې نقطې په اړه ارزښتناک مالومات ورکړل. ده راپور ورکړ چې د ښار ټولې دروازې د شا له خوا په خښتو بندې شوې او يوازې د کابل دروازه بنده نه ده. که دغه دروازه په باروتو والوزول شي نو ښار به ونيول شي.

د کابل د دروازې د الوړولو او په کلا باندې د بريد پلان پيل شو. توند باد د غزني کارنيزون د بريد د تياری نه د بې خبری لامل شو. نيمه شپه په تياره کې توپچي قوه سوکه سوکه چې د کلا نه يې ۴۰۰ گزه واټن درلود د کابل دروازې ښي لوري ته ځای په ځای شوه. د جولای په ۲۳ مه نږدې درې بجې د بمبې د استحکام او مين اېښودونکو يو ګروپ انجنران چې د تورن «پيټ» تر قوماندانی لاندې و دروازې ته حرکت وکړ. «ډېورنډ» د چاودېدونکو توکو د ګروپ قوماندان و. ډېورنډ خپل ګروپ ته قوماندې ورکړه. دوی به ۱۵۰ گزه پرمخ تللي وي چې په کارنيزون کې شور جوړ شو او يو ډز وشو. دې موږ ته ښودله چې کارنيزون د ګروپ نه خبر شو او سمدلاسه د کارنيزون نه د ګواښ اعلان وشو.

د پيټ ګروپ مخامخ بريد وکړ او د ډېورنډ کسانو د چاودېدونکو پوډرو بوچۍ چې درې سوه سيره (پونډه) وزن يې درلود دروازې ته ځای په ځای کړل او په بيره يې د فيوز مزی وغزاه او اور يې ورکړ او چاودېدونکو توکو دروازه والوزوله. د «ډيني» قواوو بريد وکړ او د دروازې په تونل کې د انګرېزانو او افغانانو تر منځ په نيمه تياره کې کلکه لاس په لاس جګړه پيل شوه. د کلا افغان ساتونکي چې د کلا نه راکوز شول په خپلو تورو يې په

مېرانه په انگرېزي پوځ گوزارونه کول. د جگړې په پای کې د انگرېزانو د مړو او ټپيانو شمېر دوو سوو ته رسېده او پنځه سوه افغانان مړه او ۱۶۰۰ بنديان وو چې سردار غلام حیدرخان هم په کې شامل و. يوه اوونۍ وروسته د ۱۸۳۹ کال د جولای په دریمه جنرال کین د غزني نه د کابل په لور روان شو.

د غزني د نسکورېدو وروسته کله چې برتانوي قواوې د کابل په لور حرکت وکړ امیر دوست محمد خان وموندله چې دی د سوویل او هم د ختیځ لوري نه د یرغل لاندې راځي نو یوه قوه یې د محمد اکبرخان تر قوماندانۍ لاندې هدې ته واستوله. ده نیت درلود چې محمد اکبرخان به اړیدي وپاروي چې د انگرېزانو او سیکانو په وړاندې د خیبر په دره کې مقاومت وکړي او د محمد اکبرخان قواوې به په هډه کې انتظار باسي.

امیر دوست محمدخان زر د درې خواو نه د گواښ لاندې راځي. ده د غزني د نسکورېدو وروسته محمد اکبرخان د هدې نه بېرته راوغوښت. له دې کبله د ختیځ خوا د کلاوډ وادې او سیکانو لس زرین پوځ ته خلاصه پاتې شوه او د کلاوډ وادې او سیکانو قواوې د خیبر نه د مقاومت پرته راتېرې شوې.

د کابل شمال ته په کوهدامن او کوهستان کې برتانوي جاسوس موهن لال د امیر دوست محمد خان پر ضد پاڅون تنظیم کړ. موهن لال لا د مخه کله چې د برنس د پلاوي غړی و په کابل کې یوه جاسوسي شبکه جوړه کړې وه. د دوی په منځ کې غلام خان پوپلزي مهم رول ولوباوه. موهن لال د کندهار د لوېدو وروسته څلوېښت زره روپۍ غلام خان پوپلزي ته واستولې او له هغه نه یې وغوښتل چې د پلازمینې په شمال کې د امیر په ضد نارامي جوړه کړي. غلام خان پوپلزي د انگرېزانو په پیسو د نجراږ، پنجشیر، غوربند، کوهستان او کوهدامن مشران راوښول چې د شاه شجاع د داعي ملاتړ وکړي او د امیر پر ضد راپورته شي.

امیر دوست محمد خان په کابل کې جرکه جوړه کړه او د کابل د خلکو نه یې د پرڼکیانو پر ضد د ملاتړ غوښتنه وکړه. خو د خلکو ملاتړ یې ترلاسه نه کړ. د سدوزیانو نفوذمنو کسانو د امیر د سرتېرو د روحیې په کمزوري کولو کې مهم رول ولوباوه. سرتیري د پوځ نه په ډله یزه توګه تېښتېدل. امیر د شپږ زره کسانو سره د محمد اکبرخان سره یوځای شو او ارغندې ته یې حرکت وکړ چې هلته د انگرېزانو په وړاندې وجنګېږي. افغانانو فکر کاوه چې محمد اکبرخان ته زهر ورکړ شوي دي او سخت ناروغ و.

د امیر دوست محمدخان ستراتیژیک موقعیت ډېر زر کمزوری شو. هغه خپل ورور جبارخان د خبرو له پاره مکناتین ته ولېږه. جبارخان مکناتین ته وویل چې امیر دوست

محمدخان به په دوو شرطو تسليم شي لومړی دا چې دی به د شاه شجاع لاندې د وزیر په توګه دنده تر سره کوي دوهم دا چې د ده زوی غلام حیدرخان به بېرته په غزني کې حاکم ټاکي. خو د جبارخان سره په کمپ کې سور چلند وشو، سپک شو او بېرته خپه راستون شو. انګرېزانو وړاندیز وکړ چې امير دې تسليم شي او په هند کې به عزتمنه پناه ورکړل شي. بیا نو امير پرېکړه وکړه چې د باميانو له لارې شمال ته وتېښي. امير په مزار کې غوښتل چې پارس ته لاړ شي خو د بخارا امير استازی ورواستوه چې بخارا ته ورشي. کله چې امير بخارا ته لاړ هلته یې د ذلت ژوند په برخه شو.

درې ورځې وروسته غلام خان پولېزې د خپلو ملکرو سره کابل ته ننووت. په کابل کې نفوذمنو کسانو پرېکړه وکړه چې د انګرېزانو او شاه شجاع نه اطاعت وکړي. په دغو کسانو کې عبدالله خان اڅکزی، عزیزخان غلزاېي، امين الله خان لوکري او خان شرين خان قزلباش شامل وو. ۲۴۹ په دې توګه شاه شجاع د ۱۸۳۹ کال د اګست په اوومه نېټه دېرش کاله وروسته چې د واک نه لوبدلی و، د انګرېزانو د ايندوس پوځ په ملګرتيا کابل ته ننووت. د ختيځ نه د کرنيل کلاود وادي او شاه زوی تیمور قواوې د ۱۸۳۹ کال د دسمبر په ۳مه نېټه کابل ته راوړسېدې.

په دې توګه د کابل په نيولو او د شاه شجاع په تخت کېنولو سره انګرېزان خپلې دوهمې موخې ته ورسېدل. اوس هيله کېده چې برتانوي پوځ به بېرته کور ته ستون شي. د شاه شجاع واک د کندهار، غزني او کابل په ښارونو محدود و.

په دغه وخت کې روسانو په اورنبورګ کې ځواکونه غونډول چې په خېوا يرغل وکړي او په هرات کې هم وضعه یې باوره وه. له دې امله د انګرېزانو په فکر دوی په هندوستان کې ګواښ احساساوه.

لارډ اولکلنډ مکناتن ته وړاندیز وکړ چې په افغانستان کې د شاه شجاع د قواوو سره د انګرېزانو يوه پياوړې لږ لږ ځای په ځای شي بسنه به وکړي چې هېواد وساتي. خو مکناتن د روسانو حرکت ته په جدي سترګه کتل او په نابريالۍ توګه یې جنرال کين باوري کاوه چې بخارا ته يوه قوه واستوي او د نږدې نه د روس حرکتونه وڅاري. خو مکناتن د اولکلنډ رضایت ترلاسه کړ چې په افغانستان کې د بنگال ټوله فرقه پاتې شي چې تر اتو زرو زيات جنګي مېړونه یې درلودل او يوه لويه د کمپ عمله یې درلوده چې شمېر یې زرګونو ته رسېده.

نيواک

د نيوک د لومړي کال په جريان کې د برتانوي واکمنو له پاره اساسي پوښتنه دا وه چې په افغانستان کې د څومره مودې له پاره اوڅومره اندازه پوځي ځواکونو ته د پاتې کېدو اړتيا ده چې باوري شي چې لاسپوځي پاچا په واک کې پاتې شي. دا مهال پارسيان د هرات نه تللي وو او له هغې خوا کوم واقعي گواښ شتون نه لاره. خو د روسانو له خوا خپوا ته حرکت چې بخارا ته يې هم گواښ پېښوه د برتانيا په سياسي کړيو کې يې اندېښنې پيدا کړې. همدارنگه شاه شجاع په خلکو کې ملاتړ نه درلود. په دغو شرايطو کې د برتانيې يوه ادامه لرونکي شتون ته اړتيا وه چې په افغانستان کې د ليدو وړ ځواکونه وساتي. شاه شجاع هم چې خپل واک ته يې کورني او باندیني گواښونه ليدل د برتانوي ځواکونو د سملاسي وتلو سره سر نه خوځاوه.

د انگرېزانو د اړتيا وړ پوځي ځواکونه او د شاه شجاع قواوې په کابل، جلال اباد، غزني، کندهار، کرشک، قلات، کوېټه او باميانو کې ځای په ځای شول او د بنکال د پوځ پاتې برخه د اکتوبر د يولسم نه تر شپاړسم پورې د پېښور له لارې برتانوي هند ته روانې شوې. د بمبې پوځ د سپتمبر په ۱۸ مه د غزني نه د کوېټې له لارې برتانوي هند ته حرکت وکړ. په دې توگه د دغو څو ښارونو په مرکزونو کې د برتانيې او شاه شجاع پوځونو په کډه کنټرول کاوه خو د لويو ښارونو چاپېر سيمې د خپلو ځايي مشرانو په کنټرول کې وې. دا نازکه سوله په نيول شوي هېواد کې په ماتېدو وه.

د ۱۸۳۹ کال په پای کې کرنل هېرينک د غلزيانو له خوا غزني ته نږدې ووژل شو چې د کندهار نه يې خزانه لېږدوله. په کنړ کې يو ځايي روحاني سيد هاشم پاڅون وکړ. غلزيانو د نيواککرو په وړاندې هره موقع چې د دوی لاسته ورته لېږدونه کول. د ۱۸۳۹ کال په مې کې يوه برتانوي قطعه د اوسرام په قوماندني زرمته ته ولېږل شوه. هغو د غلزيانو کورونه ړنګ کړل او د ژوند وسايل يې ورته برباد کړل. د ۱۸۴۰ کال په مې کې د قلات غلزيان جګ شول او جنرال ناث يې اړ کړ چې د اندرسن په مشرۍ ۱۲۰۰ کډ پوځ سيمې ته ولېږي. غلزيانو په تازي کې چې دوه زره جنګي مېړونه درلودل د اندرسن د ځواکونو سره جګړه وکړه. ناث کلا ونيوله او د کندهار او غزني تر منځ تړاو يې ټينګ کړ. انگرېزانو د پيسو په ورکولو سره دغه قومونه ارام کړل.

د کوهستان پاڅون او د بخارا نه د امير دوست محمد خان راستنېدل

د نيوک د لومړي کال په زره پورې پېښه د بخارا نه د امير دوست محمد خان راستنېدل و چې د انگرېزانو د نيواک په وړاندې ډګر ته راووت. د ۱۸۴۰ کال په اوږو کې د

بخارا امير مظفر امير دوست محمد خان ته اجازه ورکړه چې بخارا پرېږدي. خو د بخارا امير داسې پلان درلود چې امير دوست محمد خان هغه مهال ووژني چې د امو د رود نه تېرېږي. امير دوست محمد خان د دسيسې نه خبر شو او د يوه کاروان سره يې تېښته وکړه. کله چې کاروان خلم ته ورسېد امير دوست محمد خان ته د والي له خوا هرکلی وشو. امير هلته د خايي ازبکو نه شپږ زره پوځ جوړ کړ او د سپتمبر په لومړيو کې باميان ته وخوځېد. په باميانو کې د امير لښکر ماتې وکړه او بېرته خلم ته په شا شو. د خلم والي د انگرېزانو سره ژمنه وکړه چې د امير ملاتړ نه لاس اخلي. خو ورځې وروسته امير په کوهستان کې رابښکاره شو چې په کوهستان کې د انگرېزانو ضد پاڅون لارښوونه وکړي. ثابتو شويو راپورونو ښوول چې نونېال سنگ د پنجاب واکمن چې د رنجيت سنگ په ځای ټاکل شوی و د امير دوست محمد خان سره اړيکې ټينګې کړې وې. په کابل کې د برتانيا واکمنو پرېکړه وکړه چې د کوهستان پاڅون غلی کړي. دوی شاه زوی تيمور د څو سوه افغان لښکر چې د يوه اروپايي او دوو هندي غونډونو نه جوړ و د ډګروال سيل تر قوماندې لاندې ملګرتيا کوله ولېږه. د هغه سره برنس او موهن لال هم ملګري وو. دغه مهال امير د نجر او پروان په منځ کې تګ راتګ کاوه او ځای او وخت ته سترګې په لاره و چې په دښمن کوزار وکړي. ډګروال سيل هم د پاڅون د مشرانو په وړاندې جدي کمپاين پر مخ بيوه. دوی د سرغړونکو مشرانو ته جزا ورکوله د دوی کلاګانې او کلي يې ړنګول، د امير خايي ملاتړ يې کمه، برنس او موهن لال پيسې شيندلې چې خايي اغېزمن مشران راوښيي او يو د بل پر ضد يې وپاروي. دوی يو ځل بيا د حاجي خان پوپلزي خدمتونه په دغه پټ کار کې ترلاسه کړل چې هغه د مير مسجدي خان او يو زيات شمېر مشرانو سنگرونه ونړول خو د هغوی په نيولو کې پاتې راغلل.

امير دوست محمد خان د برياليتوب په وخت کې د برتانوي حکومت د ځواک په وړاندې ناهيلي شو او پرېکړه يې وکړه چې دښمن ته تسليم شي. امير دوست محمد خان د ۱۸۴۰ کال د نومبر په ۱۲ مه هند ته ولېږل شو، په لوديانه کې د خپلې کورنۍ سره يوځای شو او بيا کلکنه ته يوړل شو. د امير دوست محمد خان جلا وطني يوه د سولې مرحله تېره کړه.

د امير د تسليمېدو او خپوا ته د روسانو د خوځېدو ناکامي د انگرېزانو د وتلو شرايط برابر کړل. خو شاه شجاع په دې کې پاتې راغی چې د نفوذمنو مشرانو ملاتړ او د عادي خلکو روغ نيتي ترلاسه کړي. په ټول هېواد کې خايي پاڅونونه پيل شول.

يو د ناراضي مشرانو نه اخترخان عليزای و چې د هغه سره د زمينداور ژمنه شوې وه

خو دوکه کړای شو. هغه خپل خپل پورته کړ او د دوولسو سوو نه تر پنځلسو سوو پورې سواره يې د هلمند د رود په لويديځ کې ځای په ځای کړل. د ۱۸۴۱ کال د جنوري په دريمه برتانوي ځواکونو د فرينکټون تر قوماندانۍ لاندې ده ته ماته ورکړه خو هغه د نورو دراني مشرانو سره په گډه مبارزې ته دوام ورکړ. همدغه وخت غلزيانو هم مبارزه کوله چې د مخه يې يادونه وشوه.

د اگست په پای کې د برتانيې توري کوند ټاکنې وکتلې او د روبرټ پيل نوي مشر د حکومت لگښتونه کم کړل. د افغان جگړې يو ميلون او دوه سوه پنځوس زره پونده لگښت درلود. برسېره پردې هغه د کشتيو يو ټولې ساتلو چې د سند په رود کې گرځېدې او لگښت يو ميلون پونده و. ۲۵۰ لارډ ايليورو چې د اوکلند پرځای نوی ټاکل شوی و پرېکړه وکړه چې دغه جگړه افغاني کړي او د شاه شجاع ځواکونه دوه برابره زيات کړي او برتانوي ځواکونه لږ او د افغانانو سبسېډي لږه کړي. انگرېزانو د غلزيانو، کوهستانيانو، مومندو او قزلباشو مشرانو تنخواه لږه کړه نو ځکه دوی پرېکړه وکړه چې د نيواک په وړاندې د افغانستان د محافظه کارو خلکو د غزا احساسات وپاروي.

د پاڅون زړي

نيواک يو شمېر سياسي، امنيتي، اداري، اقتصادي او ټولنيزې اندېښنې پيدا کړې چې د خلکو خپګان يې پاروه او د پاڅون لامل کېدو. په سياسي لحاظ د پاچا د واک او برتانوي نماينده د واک تر منځ ترينګلتيا وه. شاه شجاع تش په نوم خپلواک واکمن و، خو رښتينی واک د انګليس د نماينده په لاس کې و. د دې له پاره چې دغه ټکر پخلا کړي مګناټن د دغه تش په نوم پاچا ته د عايدو د حل، ټولولو، او منظورولو او د جنایي قضا د واک د کارولو په ګډون دندې ورکړې. خو هغه په کورنيو او بهرنيو چارو باندې د واک انحصار وساته او د پاڅون کوونکو قومونو پر ضد د پوځ د قطعاتو د استولو واک، او د هغو د اندازې ټاکلو او د عملياتو د کړلو پرېکړه په ده پورې اړه درلوده.

دوه اړخيزه اداره نه يوازې ناکامه شوه چې ترينګلتيا لږه کړي بلکې دغه ټکر يې نور هم زياتوه. د شاه شجاع په چارو کې لاسوهنه کېده. دغه وضعه د متقابلې بې باورۍ، پارونې او ان د دښمنۍ سبب کېده. د شاه شجاع مشر وزير ملا شکور چې د انګرېزانو ضد احساسات يې درلودل د انګرېزانو نه خوښېده.

د امنيت په منظور د مګناټن پرېکړه چې د دوديز سيستم بڼه بدله کړي يوه خطرناکه تشه رامنځ ته کړه. په دوديزه توګه افغان پاچاهانو چې د مشرانو ملاتړ ترلاسه کړي دوی

به د اشرافو د ځواک د انډول له لارې د دوی سره بېلې بېلې معاملې کولې په دې چې دې مشرانو په ټينګه سره کولی شول چې پرکني د پاچا پر ضد پورته کړي. دا د افغانستان د اشرافيت د سيستم يوه ځانګړتيا وه. پخوا د قوي واکمنو له خوا داسې کوشنونه شوي وو چې د قومونو د مشرانو ځواک د غیر قومي مسلکي ځواک په ذریعه لږ کړي. دغسې يو سيستم ځواکمنو پاچاهانو جوړولی شو او زیاتره وخت په قومي او ځایي ملیشو سره بشپړېده چې د دوی مشرانو جوړې کړې وې. د برتانيا نماینده هغې چې په زور امنیتي سيستم کې سمون راوړي، ملېشاوې او جنګي ډلې لکه خیبري، جانباز، جازيلي او کوهستاني جوړې کړې چې د شاهي خزانه نه به تنخوا ورکول کېږي خو مشري به یې انګرېزي افسران کوي چې د قومي مشرانو په وړاندې ور انډول منځ ته راوړي ناکامه شوې. داسې چلند شاه شجاع خوراهه او خلک ناهيلي کېدل.

په اقتصادي لحاظ د برتانيا له لوري د غلې، د حیواناتو، غوښو او نورو موادو سپمه کولو تقاضا نرخونه لوړ کړل او د عامو خلکو بېوزلي یې زیاته کړه. د مهمو شيانو په وارداتو د پاچا د ادارې د رضایت پرته محصول لږ شو چې دا د برتانيا د سوداګرو په ګټه او د افغان سوداګرو په زیان و. ټولنیز اړخ یې د ښځو بې عزتي او د عيسوي مذهب تبلیغ خلک نور هم وپارول.

د اکتوبر په لومړیو کې د ډکروال سيل لوا چې په افغانستان کې یې دنده پای ته رسېدلې وه هند ته روانه شوه چې په لاره کې هغه قواوې هم ورسره یوځای شوې چې د زرمتم نه روانې وې دوی په لاره کې تر ګندمک پورې د غلزيانو د بریدونو لاندې راغلې چې ۱۲۰ تنه د سر زیان یې وګاله، سيل هم ټپي شو. دوی کله چې ګندمک ته ورسېدل په کابل کې د وضعې د خرابېدو له امله سيل ته د جنرال الفنسټون له خوا خبر ورسېد چې بېرته دې کابل ته راستون شي. سيل په ګندمک کې د جنګي شورا غونډه جوړه کړه چې راز راز نظرونه په کې څرګند شول. خو سيل پرېکړه وکړه چې جلال اباد ته لاړ شي. سيل د نومبر په ۱۱ مه د ګندمک نه جلال اباد ته روان شو، په لاره یې جګړه هم کوله او د نومبر په ۱۴ یې جلال اباد ونيو.

د کابل پاڅون

د ۱۸۴۱ کال د نومبر په دوهمه نېټه سهار وختي کابل دغه خبر ولېږزاهه چې د ننه په ښار کې د الکزاندر برنس کور تر برید لاندې راغلی او یو شمېر خلکو کور کلابند کړی دی. الکزاندر برنس د کړکې نه هڅه کوله چې خلک چوپټیا ته راوبولي خو خلکو په کور برید

وکر. د سهار په اتو بجو يې الکزاندر برنس، د هغه ورور تورن برنس، او تورن بريد روت او د دوی ساتونکي ووژل او بيا د تورن جانسن په خزانه چې ۱۷ زره پونده وه او په گاوندې کور کې ساتل کېده، بريد وکر.

د موهن لال په وينا برنس د شاه شجاع وزير عثمان خان ته وړاندیز وکر چې دی په امن بالاحصار ته بدرکه کړي خو دا وړاندیز رد شو. وروسته هغه يو يادښت مکتاتن ته د مرستې دپاره ولېږه چې دا مرسته هېڅکله راونه رسېده. د برنس پيغام چې د پاڅون کوونکو مشرانو عبدالله خان اخکزي، امين الله خان لوکري، سکندر خان او عبدالسلام خان چې په صحنه کې وو، خبرې وکړي رد شو.

د نومبر د دوهمې نېټې پاڅون په غور سره تنظيم شوی و. سر الکزاندر ته خپلو پتو جاسوسانو يوه شپه د مخه خبردارۍ ورکړې و. د سيل د لوا د تللو له امله د برتانوي پوځ کمزوري کېدل، د غلزيانو پاڅون او په کوهستان کې زياتېدونکې ناارامي د دې لامل شوه چې مشران د پاڅون نوښت وکړي. دغه وخت دوي مهې خبرې عبدالله خان اخکزی او مير مسجدي خان وو.

شاه شجاع چې د موضوع نه خبر شو د خپل هندوستانی لښکر يو کنډک يې صحې ته واستوه چې وضعه کنټرول کړي. دغه وخت ډگروال شېلټن ته چې په سياسنگ کې و چې د انگرېزي پوځ د پندغالي نه يو نيم ميل په واټن کې پروت و، امر وشو چې د يوه اروپايي پلي ټولي، د هندي پلي قوي يوه قطعه او د شاه شجاع د پوځ نه يو کنډک او شپږو ماشينگرو سره بالاحصار ته حرکت وکړي. د سياسنگ پاتې قواوو ته امر وشو چې پندغالي ته لاړې شي. ۲۵۱ ډگروال شېلټن يوازې دومره وکړای شول چې د صحې نه د کمپل بند شوی کنډک وتل پوشش کړي. انگرېزانو د وضعې د کنټرول دپاره نور غوڅ کړه ونه کړل.

د برتانيې پوځ دغه وخت د ښار په شمال کې (اوسني عسکري کلوب) پروت و. دې پندغالي زر گزه اوږدوالی او شپږ سوه گزه سور درلود. د دې ادې يا پندغالي کرد چاپېره کلاگانې پراتې وې چې نه نيول شوې، نه ړنکې شوې وې چې پندغالی په امن کې شي. د بي بي مېرو غونډۍ پرې حاکمه وه او د هغې نه په برتانوي پوځ پرله پسې د جزايو کولی اوريدې. د برتانوي پوځ دپاره بل بې گټې شی دا و چې د پندغالي له پاره زېرمې په يوه بله کوچنۍ کلا کې پراتې وې چې د پندغالي نه د باندې په يوه څه واټن کې پراته وه. دا اډه يا پندغالی د بالاحصار نه د کابل د رود په ذريعه بيل شوی و. جنرال الفنسټون چې د واترلو په کېدون د اروپا په جگړو کې برخه اخېستې وه په ۱۸۴۱ کال کې يې د برتانوي ځواکونو قوماندنه په لاس کې واخېسته. هغه د هند په جگړو کې لږه تجربه درلوده، روغتيا يې ښه نه وه، د

توري د روماتيزم شديدې اوږدمهاله ناروغي يې درلوده. له دې کبله دغه وخت په غوڅو کړو کې پاتې راغی. ډگروال شېلټن يو غښتلی سړی و خو څنگه چې په قوماندې کې د يوه کمزوري جنرال لاندې دوهم سړی و هغه د خپلواکو کړو ازادي نه درلوده.

د افغانستان لوري د پوځي قوماندې جوړښت او د کنټرول سيستم نه درلود. د افغانستان د مقاومت قواوې چې د برتانويانو او شاه شجاع دواړو واک يې ننکوه، د قومي مشرانو او نورو نفوذمنو له خوا يې لارښوونه کېده او په نامتمرکز ډول يې عمل کاوه. د مقاومت د قواوو د ښه لوژستيکي سيستم نشتوالي د دوی تاکتيکي مانور او جگړه زياتره وخت لنډه وه.

د کابل پاڅون د انگرېزانو د کابل کارنيزون د دوو ننکونو سره مخامخ کړ چې يوه يې پوځي او بله يې سياسي وه. په پوځي لحاظ د زېرمه کولو د ستونزو له کبله د پندغالي بيلتون پوځ د لوړې سره مخامخ کړ. په سياسي لحاظ انگرېزانو د افغانانو سره خبرې د کمزوري دريځ نه کولې. ۲۵۲

د مخه مو وويل چې برتانوي قوماندانې په کابل کې د خپل کارنيزون د بياوړي کولو په موخه ډگروال سيل ته امر وکړ چې د گندمک نه کابل ته راوگرځي خو هغه امر ونه مانه. په کندهار کې جنرال نابت ته هم امر وشو چې د کندهار نه يوه لږ کابل ته راوستوي. هغه لږا چې د کندهار نه را روانه وه د مخه تردې چې غزني ته ورسېږي د سارې او د واورو د اورېدو له امله بېرته ستانه شوه.

په کابل کې افغانانو په برتانوي پوستو بريدونه کول. غازيانو د نومبر د ۳ نه تر ۹ مه پورې ټولې هغه کلاکانې ونيولې چې د پند غالي په چاپېر کې پرې وې او پندغالي کلابند شو. د نومبر په پنځمه افغانانو په کميساري کلا چې يوه لويه زېرمه يې درلوده بريد وکړ او زياته زېرمه د افغانانو لاس ته ورغله. دا په نيمه وړي پندغالي يو لوی کوزار و. په چاريکارو کې د شاه شجاع کورکه کنډک چې پوتينجر يې سياسي نماينده و، د منځه لاړ او پوتينجر او بريدمن هوتن دواړه ټپيان او د نومبر په ۱۵ مه پندغالي ته راوړسېدل. د شيخ اباد کارنيزون چې د کابل او غزني تر منځ يې د اړيکو په موخه ځای په ځای شوی و، د ځايي خلکو د بريد په پايله کې په ډله يزه توگه ووژل شو.

د نومبر په ۱۳ مه د غازيانو د پليو او سوارو لويې ډلې د بي بي مېرو په لورو دوي ماشينگرې ځای په ځای کړې او په پندغالي يې ډزې پيل کړې چې نښې يې بېخي سيځې وېشتې. برتانوي قوماندانې د ډگروال شېلټن په مشرۍ يو شمېر قواو ته امر وکړ چې په غونډۍ بريد وکړي او ماشينگرې تربنه ونيسي. که څه هم افغان قواوې چې د غونډۍ د

کين اړخ نه پر دښمن ورتوی شول د برتانيا قواوې يې په څټ د غونډۍ لمنې ته پورې وهلې خو د دښمن توپچي افغانان اړ کړل چې په شا شي. په دې وخت کې انگرېزانو د افغانانو يو ماشين ترلاسه او پندغالي ته يې يووړ. د ورځې په پای کې افغان سواره بېرته راوگرځېدل او په برتانوي قواوې بريدونه پيل کړل، د برتانوي قواوې ليکې يې ماتې کړې او په غير منظمه توگه يې د کلا تر دروازې پورې تعقيب کړې.

د بي بي مېرو وروستی جگړه

د بي بي مېرو په غونډۍ د نومبر په ۲۳ مه سخته جگړه وشوه چې د لومړي افغان-انگليس جنگ بدلېدونکې ټکي شو او د کابل د قواوو سرنوشت يې وټاکه. د کميساري کلا د پرېوتو وروسته برتانوي قواوو خپل اکمالات د بي بي مېرو د کلي نه کول. دا کلي د پاڅون کوونکو له خوا گواښل کېده په دې چې د پرنکيانو سره مرسته کوي. د نومبر په ۲۲ مه د کوهستان نه راغلي خلک د بي بي مېرو د کلي د نيولو په نيت روان شول. دا هغه ورځ وه چې محمد اکبرخان کابل ته راوړسېد او د افغان مقاومت مشري يې په کړو کې کوله. د نومبر په ۲۲ مه انگرېزانو د بي بي مېرو د نيولو دپاره قواوې ولېږلې خو غوڅه جگړه يې ونه کړه او بېرته پندغالي ته راوبلل شوې. ليډي سيل ليکي: «قواوې پرته له دې چې څه يې کړي وي بېرته راستنې شوې» ۲۵۳ مکناتن د جنګي شورا د وړانديز له مخې امر وکړ چې يوه غښتلې قوه د بي بي مېرو کلي ته ولېږي او کلي ونيسي او کوهستانيان ورته وباسي. يوه لويه قوه چې د پنځو اروپايي پلي ټوليو، او دوولسو هندي پلو ټوليو، دوو سوارو قطعي او يوه ماشينگر نه جوړه وه د نومبر په ۲۳ مه نېټه امر وشو چې په بريد سره کلي ونيسي او هم د بي بي مېرو غونډۍ د را روانو پاڅون کوونکو په وړاندې ونيسي.

برتانوي قواوې د شپې په دوو بجو په تياره کې د پندغالي د کوهستاني دروازې نه په بشپړه چوپټيا سره ووتلې چې دښمن حيران کړي. کله چې د غونډۍ تنګي ته قواوې ورسېدې غونډۍ ته وختې. دوی کوښښ کولو چې ماشينگر د غونډۍ څوکه ته جګ کړي. کله چې قواوې په ژی کې وې ټوله قوه د غونډۍ په شمال ختيځ اړخ پورته حرکت وکړ چې د بي بي مېرو په کلي حاکم و. ماشين گر ځای په ځای شو او د کوهستانيانو په هدفونو د گولی باران وشو. کوهستانيانو د کورونو او د کلا د تمکو نه د جزيلاو په دزو متقابل ځواب وايه او د لومړي سباوون په رڼا کې دوی په بېره سره د برتانوي گولی د ساحې نه د باندې موقعيت نيولو. برتانوي قواوو هغه موقع د لاسه ورکړه چې د حيرانوونکي دروند بمبارد په وخت کې چې کوهستانيان يې بې نظمه کړي وو، په کلي بريد وکړي. دغه وخت په کلي کې

څلوېښت کوهستانيان او نور د کلي خلک وو. برتانويان د کلا په نيولو کې پاتې راغلل په دې چې مېجر سوين اساسي دروازه غلظه کړه او هلته په يوه مورچل ورغی او د کلک مقاومت سره مخامخ شو. د افغانانو رسا گوليو دشمن ته زيات د سر زيان واراوه او مېجر سوين هم په غاړه ولگېد. د نيم ساعت وروسته ډکروال شېلټن برتانوي قواوې بېرته وغوښتې.

دغه وخت انگرېزانو ولېدل چې ډېر جنګيالي او سواره د ښار نه د غونډۍ په لور را روان وو. زر د بي بي مېرو د غونډۍ لوبډيځې غاړې لورې او لاندې هواره د غازيانو نه ډکې شوې چې شمېر يې نږدې لسو زرو ته رسېده. کله چې شېلټن د لوبډيځ نه د بريد سره مخامخ شو هغه د بي بي مېرو د غونډۍ د پوښنې له پاره درې ټولي چې د غونډۍ د پاسه پراته وو او يوه د سوارو قطعه د هوارې لوبډيځ ته ولېږل چې د کلي په لور او د کلي نه د دشمن حرکت پرې کړي.

په دې توګه جګړه بلې مرحلې ته ننوته. ده يوازينی ماشينګر نږدې تنګي ته ځای په ځای کړ او پلي يې په دوو مربع گانو کې يو د بل تر شا دوه سوه کزه کې بيل د سوارو سره د شا له خوا ځای په ځای کړل. افغانانو د برتانوي قوه لومړی مربع د خپلو اوږدو واټن جزييلو په رسا ډزو سره وېشته. د برتانوي د لنډ واټن جزييل اغېزمن نه وو. د کي په وينا افغان جزييلو زموږ سړي د وېشو غونډې رېبل ۲۵۴ د برتانوي قواوو د پلې لومړی مربع د سر دروند زيان وکاله. دا وضع تر لسو بجو اوږده شوه. کله چې افغان غړنيو کسانو د شېلټن د قواوو ښي اړخ تر گواښ لاندې ونيو. شېلټن د ښي اړخ نه د والکر د سوارو ټولګی راوبيللو چې بېخي د منځه لاړ نه شي. افغان سوارو وکړای شول چې د مخکينۍ ليکې پرته د برتانيا پوځونه په ټولو نقطو کې کلابند کړي. د برتانويانو يوازيني ماشينګر په مخامخ غونډۍ کې تر هغه د فشار لاندې ونيول تر څو د کار نه ولوېد. د غازيانو څپو د برتانوي پوځ لومړی ليکه په شا وتمبوله. د برتانويانو په پلي پوځ کې وېره پيدا شوه او د خپلو قوماندانانو امر يې ونه مانه، د دوی ليکې ماتې شوې او وتښتېدل.

د لاندې په هواره کې افغانان د وير سره مخامخ شول. د دوی يو نامتو مشر عبدالله خان اخکزی سخت ټپي او د جګړې د ډګر نه يورل شو. دغه خبر په افغان جنګيالي بد اغېز وکړ او خپل کړه يې ورو او د لنډ وخت له پاره شا ته شول. د دغې ارامۍ په جريان کې برتانوي قواوو بېرته پخوانی موقعيت ونيو. نږدې وه چې برتانويان خپل بری ولمانځي خو دوی دا موقع د لاسه ورکړه چې دشمن تعقيب کړي او برتانوي سواره يې ونه کارول. برتانوي قومانداني په دې کې هم پاتې راغله چې د پندغالي جنګي ليکه پياوړې کړي.

د لسو او يوولسو بجو په منځ کې د افغان د پليو جنگياليو لويه ډله د شاهي بڼ له لوري راغله، د هوارې نه تېره شوه او د غونډۍ بڼې غاړې ته ورسېده.

د غرمې په شاوخوا کې وضيت بدلون وموند په دې چې د افغانانو د جنگياليو د پياوړي کېدو له پاره د افغانانو نورې ډلې په غونډيو راوختلې او د خپلو اوږده واټن د جزاييلو په رسا کوليو يې دښمنان په نښه کړل، چې زياتره برتانوي توپچيان يې ووژل. جگړه وروستۍ مرحلې ته ننوته. ډکروال شېلټن پرېکړه وکړه چې يوه نوي موقعيت ته په شا شي. دغه کار افغانان زړه ور کړل، خپل فشار يې چټک کړ، خپل گوزارونه يې جاري وساتل او په دښمن يې زور راوړ چې لار ورکړي. د غازيانو لويه ډله زر د تنکي نه راووته او په انگرېزانو ورتوی شول. شېلټن جگړن کرشواو ته امر وکړ چې د غونډۍ د څوکې نه د ده مرستې ته ودانگي. خو د مخه تر دې چې شېلټن وکړای شي ذخيره قواوې په نوي موقعيت کې ځای په ځای کړي غازيانو بريد وکړ او مربع يې په بشپړه توگه ماته کړه. د برتانويانو نظم پرې شو او سره له دې چې د پندغالي نه د توپو د گوليو باران اوږېده برتانوي قواوې ماتې شوې. پندغالي ځکه روغ پاتې شو چې سردار عثمان خان خپلو سړو ته امر وکړ چې د پندغالي دروازه کې ودرېږي او غازيان پندغالي ته د ننوتو نه منع کړي. ۲۵۵

برتانوي قواوو د سر زيات زيان وکاله او نږدې درې سوه مرگ ژوبله ورواوښته. د بي بي مهرو جگړه د برتانويانو دپاره يوه د ډېرو مهمو او وړانوونکو جگړو نه شمېرل کېږي چې د افغان- انگليس لومړۍ جگړې بدلېدونکې ټکي گڼل کېږي.

سياسي خبرې

د نومبر د ۲۳ مې پوځي ماتې برتانوي واکمن اړ کړل چې د ستونزمنې وضعې سره چې په افغانستان کې د دوی قواوې ورسره مخامخ شوې جدې سياسي حل تر کتنې لاندې ونيسي. افغان مشرانو غوښتل چې برتانوي پوځونه دې د افغانستان ټولو نيول شوي ښارونه لکه کندهار، غزني، کابل او جلال اباد پرېږدي. سردار محمد اکبرخان او نور بارکزيي مشران د امير دوست محمدخان او د هغه کورنۍ په امن سره د هند نه د راستنېدو په فکر کې وو. شاه شجاع د افغان مشرانو له پاره کومه جدي موضوع نه وه.

انگرېزانو د اکمالاتو د برابرولو او جلال اباد ته په امن کې د وتلو ضمانت غوښته. د برتانيې نماينده غوښتل چې د افغان مشرانو سره په سياسي لحاظ تر ټولو ښه شونې معامله وکړي. ده هيله درلوده چې د افغانستان نيواک به د قبايلي مشرانو سره د پوځي کړو او سياسي معاملو له لارې تامين کړي. مکناتن د بارکزيو، غلځيو او د قزلباشانو

مشرانو سره په بيله توگه په خبرو بوخت و او پيسې يې شيندلې چې خان ته ملاتړ پيدا کړي. مکناتن هڅه کوله چې د افغان مشرانو تر منځ بې باوري رامنځ ته کړي. همدارنگه ده د موهن لال له لارې پراخه جاسوسي شبکه په کار اچولې وه چې د افغان مشرانو د ترور په گډون دسيسې جوړې کړي. موهن لال د دوو وتلو افغان مشرانو عبدالله خان اخکزي او مير مسجدي خان د ترور مسوليت لري. داسې ښکاري چې عبدالله خان اخکزي د نومبر په ۲۳ مه نېټه د يوه ترورېست په کولۍ سخت ټپي او څو ورځې وروسته مړ شو. په همغه وخت کې مير مسجدي خان په جادويي ډول د جگړې د ډکر نه بې درکه شو چې ده په کې مهم رول لوباوه. بريدمن کونولي د مکناتن زوم او د شاه شجاع په دربار کې د هغه باوري نماينده موهن لال ته واک ورکړ چې د پاڅون مهم مشران ترور کړي. جان کونولي ليکي چې « لس زره روپۍ د پاڅون د هر مشر په سر » کېښودې شوې. زر د پاڅون دوه مشران په جادويي ډول مړه شول او د دوی د سر د پيسو ادعا وشوه.

د بې بې مهرو په جگړه کې د انگرېزانو ماتې په خبرو کې د برتانيا دريځ کمزوری کړ. افغانانو د نومبر په ۵ مه د مکناتن نه په خبرو کې وغوښتل چې شاه شجاع دې د خپلې کورنۍ سره تسليم شي، ډگروال سيل به جلال اباد پرېږدي او پېښور ته به لاړ شي، په کابل کې به د برتانيا کارنيزون ټوله وسله او کارتوس راوړي او ټول اروپايي افسران به د خپلو کورنيو سره تسليم شي او تر هغه به زموږ سره د برمه په توگه ساتل کېږي تر څو د برتانيا پوځ به بشپړه توگه د افغانستان نه ووځي. د دغو شرايطو په منلو سره به افغان مشران ژمنه وکړي چې د برتانيې پوځ پرېږدي چې هندوستان ته ستون شي. څنگه چې دا شرطونه مکناتن ځانته سپکاوی وگاڼه رد کړل او خبرې پرې شوې.

د برتانيا پوځيانو په هغه صورت کې چې خبرې کومې پايلې ته ونه رسېږي دوې لارې په نظر کې ونيولې. لومړۍ لار دا وه چې خپلې قواوې د پندغالي نه بالاحصار ته بوزي چې هلته تر پسرلي پورې ساتل کېدای شي او دا وړانديز د شاه شجاع له خوا تاييد شو. دوهمه لاره چې ډگروال شېلټن يې ملاتړ وکړ دا وه چې د ختيځ په لور مارش وکړي او په لاره کې د جگړې په زور ځانونه جلال اباد ته ورسوي. لومړۍ لاره هغه وخت ناشونې شوه چې غازيانو د دسمبر په پنځمه هغه پل والوزوه چې پندغالی يې د بالاحصار سره نښلوه. د يو څو ورځو په جريان کې يو پر بل بريدونو دوام درلود تر څو چې برتانوي نماينده د خپلو پوځيانو تر فشار لاندې د دسمبر په ۱۵ مه د يوې کتنې په جريان کې افغان مشرانو ته يو د سولې پلان وړاندې کړ. د مکناتن پلان دا و چې د برتانيا قواوې به هند ته ووځي، د دوی اکمالات به کېږي او د دوی د وتلو امنيت به برابريږي. په تړون کې دا خبره هم وه چې امير

دوست محمد خان به هغه وخت بېرته خپل وطن ته راستنېږي چې برتانوي پوځ د افغانستان نه ووځي. دواړو خواوو پلان ومانه او د پوځ وتل بايد د سمبر په ۱۵ مه پيل شي. خو وتنه وځنډېده په دې چې اکمالات په خپل وخت بشپړ شوي نه و او غلزيانو دا ژمنه نه کوله چې د دوی د پوځ مارش به د غرونو په اوږدو کې په امن کې وي.

د دسمبر په ۱۳ مه برتانوي قواوې چې افغانانو يې بدرکه کوله د بالاحصار نه پښغالي ته لاړې چې د خان سره يې څه غله خپلو وړو ملگرو ته يووړه. په تړون کې دا هم و چې شاه شجاع دې هند ته لاړ شي او د هغه د منلو وروسته زر افغان مشرانو وړانديز وکړ چې هغه دې په دې شرط پاتې شي چې خپلې لونه د مقاومت مشرانو ته واده کړي. شاه شجاع په لومړيو کې دا ومنله خو څو ورځې وروسته يې انکار وکړ. افغان مشران په انگرېزانو شکمن شول او دوی ته يې وويل چې اکمالات به هغه وخت در کوو چې قواوې په وتلو پيل وکړي. مکناتين بله ورځ ۱۲۷م هندي کنډک ته چې په غزني کې پروت و امر وکړ چې د زرمتم او اسماعيل خان دېرې له لارې هند ته لاړ شي.

د دسمبر په ۲۱ مه مکناتين او افغان مشرانو سردار محمد اکبرخان او محمدعثمان خان په يوه تړون موافقه وکړه چې څلور برتانوي افسران به افغانانو ته د برتمه په توگه سپارل کېږي چې په هغو کې تورن کونولي، او اېرې هم شامل وو. د افغانانو دا غوښتنه چې د برتمه کسانو په کړوپ کې دې ډکروال شپېلټن شامل شي رد شوه. د نومبر ۲۲ مه د دوی د وتلو نېټه وټاکل شوه. په همدغه ورځ مکناتين خپله توپانچه محمد اکبرخان ته د ډالۍ په توگه واستوله. خو مکناتين لا اوس هم په دې هيله و چې د افغانانو تر منځ د نفاق اچولو له لارې وضعيت ښه کړي. هغه موهن لال کړو ته هڅاوه چې په پټه د مقاومت مهمو مشرانو ترور ته دوام ورکړي. هغه د بارکزيو مشرانو سره تړون درلود. هغه د غلزيانو او قزلباشانو مشرانو ته د زياتو پيسو وړانديز وکړ چې د شاه شجاع او د هغه برتانوي متحدينو له پاره د دوی ملاتړ وکړي. هغه برسېره پر دې د نواب زمان خان، سردار عثمان خان او نايب امين الله لوگري هر يو سره گونډې گوښې خبرې پيل کړې پرته له دې چې يو مشر د بل د خبرو نه خبر وي.

کله چې افغان مشران د مکناتين د دسيسه یزو مانورو نه خبر شول هغه ته يې يوه لومه کېښوده چې په ډېره اسانۍ سره په کې ولوبېد. اکبرخان افغان مشران راوغوښتل چې د برتانوي نماينده د دسيسې نه يې خبر کړي چې افغان مشران يو د بل په ضد ودروي تر څو خپلې موخې ته ورسېږي. د دې له پاره چې د برتانوي نماينده بې لوزي نورو افغان مشرانو ته ثابته شي هغه د نورو مشرانو سره په پوهاوي يو تېر ايستونکی پلان جوړ کړ

چې د نماينده اخلاص وازمايي. د دسمبر په ۲۲ مه سردار محمد اکبرخان مکناتن ته د باور نه وړ سخاوتمند پلان مسوده ولېږله چې شاه شجاع دې د پاچا په توګه پاتې شي او محمد اکبرخان به د وزير په توګه چارې پرمخ بيايي او د برتانيې قواوې دې نورې اته مياشتې د اړينو اکمالاتو د برابرولو له پاره په بالاحصار کې پاتې شي او بيا دې په خپله اراده ووزي. د دې په بدل کې به برتانوي لوري اکبرخان ته درې ميليونه روپۍ ورکوي او هر کال به څلور لکه روپۍ شېبسيډي ورکوي. د دې د ثبوت له پاره به امين الله خان لوګري چې يو له هغو مشرانو نه دی چې انقلاب يې پيل کړی و، بندي او تاسو ته وسپارل شي. مکناتن تړون لاسليک کړ او بله ورځ يې د اکبرخان سره د کتنې موافقه وکړه.

مکناتن په دغه ازموڼ کې پاتې راغی. مکناتن ته خپلو ملګرو خبردارۍ ورکړې و چې د افغانانو پلان يوه دسيسه ده او مشوره يې ورکړې وه چې دا ګام نه واخلي. مکناتن ويل چې «دا خطرناک دی، خو که دغه بريالی شي، دا د ټولو خطرونو ارزښت لري: پاڅون کوونکي د دې تړون يوه ماده هم نه پلې کوي؛ او زه پر هغو باور نه لرم؛ او که پر دې موږ خپل عزت ساتلی شو، ډېر به ښه وي. په هر صورت زه به د دې له پاره چې وروستی شپږ اوونۍ ژوندي پاتې شو يو سل مرګونه وزغمم.» ۲۵۶

سر ويليم مکناتن د دسمبر په ۲۳ مه د غرمې په شاوخوا کې د تورنانو لاورنس، تريور او مکټري په ملګرتيا د پندغالي د ختيځې دروازې نه ووتلو چې د اکبرخان او د هغه د ملګرو سره وويني. د دوی ليدنه په هغه هواره کې کېده چې د ننني محمود خان پله او مکرويانو پله تر منځ واقع وه. دا ځای د پندغالي د ختيځ ډېوال نه د څلور سوه کزو په واټن کې پروت و. مکناتن اکبرخان ته د ښه نيت د څرګندولو له مخې اس د ډالۍ په توګه چې په ۳۰۰ روپۍ يې اخېستی و، وړاندې کړ چې هغه په خوشالۍ سره ومانه او هم يې د هغې تپانچې له امله مننه ترېنه وکړه چې تېره ورځ يې د ډالۍ په توګه وړلېږلې وه. خبرې اتري هغه وخت پيل شوې چې اکبرخان، سلطان جان او محمدشاه خان غلزايي د مکناتن او د هغه سره درې تنو تورنانو مخامخ کېناستل او نور افغان مشران د اکبرخان شا ته ولاړ وو. د مکناتن د امن لس کسيزه ډله ۲۰ کزه ليرې ولاړه وه.

غونډه اول په ارامه پيل شوه خو زر ګډه وډه شوه او اکبرخان مکناتن په دې تورن کړ چې د افغان مشرانو په منځ کې د بې اتفاقي تخم کړي او هغه ژمني د نظر نه باسي چې کړې دي. وروسته له دې چې خبرې پنځلس دقيقې اوږدې شوې وې محمدشاه خان اکبرخان ته په پښتو وويل چې وخت تېرېږي او اکبرخان سمدلاسه خپلو ملګرو ته امر وکړ چې مکناتن او د ده ملګري ونيسي. مکناتن د اکبرخان او سلطان جان سره چې غوښتل يې

ژوندی یې ونیسي او ښار ته یې د برمه په توګه بوزي په مبارزه بوخت و. خو کله چې مکناتن د اس سپرولو نه ډډه وکړه اکبرخان دی په هغه توپانچه وويشت چې یوه ورځ د مخه یې په خپله د ډالۍ په توګه ورکړې وه. محمدشاه خان او غلام محي الدين خان لاورنس او ميکنزي خلاص کړل او په خپلو اسونو یې سپاره او محمودخان کلا ته یوړل، خو تريور چې د محمدشاه خان د ورور شا ته ناست و په مخکه ولوېده او سمدلاسه د غازيانو له خوا ټوټه ټوټه شو. تورن ميکنزي چې په خپله په دغو خبرو اترو کې کېدون کړی و ليکي: «د عادي روغېر نه وروسته اکبرخان د راکړې ورکړې په اړه خبرې پيل کړې او د نمانځنه نه یې وپوښتل چې دی پوره تيار دی چې د تېرې شپې وړاندیزونه پلي کړي؟ نمانځنه ځواب ورکړ چې «ولې نه؟» وروسته له څه وخت نه کيتان چې د يوه افغان سره په خبرو لکيا و هغه سمدلاسه د محمد اکبرخان غږ واورېد «بکیرا! بکیرا!» (ويي نيسه!، ويي نيسه!) او چې مخ یې راواړوه ما هغه وليد چې نمانځنه یې د کين لاس نه نيولی او مخ یې د ډېر قهر نه سور ښکارېده. فکر کوم چې دا سلطان جان و چې نمانځنه یې د ښي لاس نه نيولی و. دوی هغه د کوچنۍ غونډۍ نه په ځور کښوه. يوازينۍ کليمه چې د بې وزلې سر ويليم نه مې واورېده دا وه «از برای خدا!» (د خدای دپاره!) خو بيا هم ما د هغه مخ وليده او د وېرې او حيرانتيا نه ډک و. ۲۵۷

کپتان لاورنس هم ورته بيان کوي. د مکناتن سر د هغه د تنې نه بيل و او د نواب زمان خان کور ته یې چې د پاڅونوالو تش په نامه پاچا و وړلو. د هغه تنه یې لرې ځکوله او بيا په بازار کې د عامو خلکو په وړاندې وڅړېده. ۲۵۸

د نمانځنه وژنه په کابل کې د برتانوي پوځ د پای نښه ښودله. ډګرمن پوتينجر د مشر سياسي افسر په توګه د خبرو مزی په لاس کې واخېست. د کرېسمس په درشل کې د يوه تړون نوې مسودې په اړه د برتانيا د کمپ سره خبرې وکړې. افغان مشرانو د يوې خوا د مکناتن فريب ورکوونکی چلند وغنده او د بلې خوا یې د هغه په وحشيانه وژنې پېښماني وښوده. نوې غوښتنې وړاندې شوې چې د هغه پيسو تاديه چې د مخه د معاملې د ملاتړ د خدمتونو له امله مشرانو ته نمانځنه منلې وې، د څلورو نور برتمه تسليمول چې د مخکينيو دوو کسانو سره چې اوس د افغانانو په لاس کې دي يو ځای شي، او د شپږو ماشينګرو پرته د ټولو توپونو تسليمول په کې شامل و. هلته د برتانوي په پنډغالي کې د برتانويانو توده غونډه روانه وه چې د افغانانو د غرور نه ډکو غوښتنو ته څنګه غبرګون وښايي. په غونډه کې پوتينجر کلک دريځ غوره کړ او دغه د شرم نه ډکو غوښتنو منل یې سپکاوی او لويه تېروتنه ګڼله. د هغو پېغامونو نه چې د جلال اباد او پېښور نه رارسېدل،

بنسټ کېږي چې د دوی د ملاتړ دپاره د هند نه قواوې را روانې دي. هغه وړاندیز کاوه چې يا بالا حصار ونيسو او خپله وضعه ټينګه کړو يا به په لاره کې د درو نه په جګړې سره تېرېږو، جلال اباد ته به ځو. خو پرېکړه داسې وشوه چې د افغانانو د غوښتنو منل تر ټولو ښه شوني نظر دی. د راتلونکو ورځو په جريان کې پوټينجر پرته د څلورو برمه کسانو تسليمول چې ښځې او کوچنيان لري د افغانانو ټول شرطونه ومنل. په تړون کې هغه کسان چې ناروغ يا يې د تک وس نه درلود ښار ته د دوو جراحو په ملګرتيا ولېږل شول. تړون د مشرانو له خوا تاييد او د ۱۸۴۲ نوي کال په ورځ پندغالي ته ولېږل شو. د دغه تړون له مخې به برتانوي پوځ وروسته له دې چې دوی ترانسپورت تر لاسه کړي د افغانانو د ساتنې لاندې وځي. د جلال اباد او غزني قواوې پېښور او د کندهار قواوې به هند ته د افغانانو د ساتنې لاندې ځي. برتانوي واکمن شکمن وو چې افغانان به خپلې ژمنې چې مشرانو يې کړې دي پوره نه کړي.

د ۱۹۴۲ کال د جنوري په ۶مه برتانوي قواوې د کابل نه جلال اباد ته د پندغالي نه نږدې ۹ بجې روانې شوې چې ۶۹۰ اروپايان، ۲۸۴۰ هندي قواوې، ۹۷۰ هندي اسونه، ۲۰۰۰ اوبښان او کچرې او شپږ توپونه د ۱۲۰۰۰ غير جنګي پرسونل د ښځو او کوچنيانو په ګډون روانې شوې. دوی بل سهار په ۱۲ بجو لومړي تم ځای ته ورسېدل. کله چې پوځ تېرېده غازيان او نور لاروښوني د دوی پر پله تلل او د شا او اړخونو له لوري يې پرې ډزې کولې، د کمپ امله يې ویشتل او بارونه يې چورول. نيمايي لښکر د جګړې وړتيا د لاسه ورکړې وه چې دوه توپونو ته د پند غالي نه د وړلو اجازه ور نه کړه شوه، دوه يې د بګرامی او بتخاک تر منځ د کار نه ولوېدل او د شاه شجاع د پوځ ځنې ټولګي په دوهمه ورځ وتښتېدل.

په بتخاک کې اکبرخان بيا راښکاره شو قطار يې ودراره او ژمنه يې وکړه چې تر بل سهار پورې به قطار تر جلال اباد پورې بدرګه کړي. هغه د نورو کسانو د برمه کولو غوښتنه هم وکړه او مېجر پوټينجر، تورنان لاورنس او مېکزي يې د ځان سره واخېستل داسې چې دا قوه به د تېزين نه هغه خوا حرکت نه کوي تر څو چې ده د جلال اباد نه د سېل لوا د وتلو خبر ترلاسه کړی نه وي. وروسته يې ۱۵۰۰۰ روپۍ سېسېډي ترلاسه کړه او افغان مشر بيا ورک شو. په دوو ورځو کې قطار لس ميله لاړ او د سريات زبان او بار يې د لاسه ورکړ.

په قطار باندې ډېر ويجاړونکي ګوزارونه هغه وخت وشول چې د درې درو نه تېرېده. دا ۳ درې خورډ کابل، تېزين او جګدک وې. خورډ کابل ته په رسېدو سره د جنوري په

۸مه نېټه د غلزيو وسله والو ډلو تنگی بند کړ او د اړخونو نه يې په قطار د جزايو ډزې کولې. قطار هغه وخت بيا حرکت وکړ چې يوې قطعې د تنګي په خوله کې يو حاکم ځای ونيو. په دې دره کې نږدې ۵۰۰ سرتېري او ۲۵۰۰ د کمپ عمله ووژل شول. ونسېنت اير چې په دې قطار کې و وایي چې اکبرخان او نورو مشرانو هڅه کوله چې غلجيان د بريد نه منع کړي خو په هغوی د چا زور نه رسېد. ۲۵۹ د جنوري په ۹مه قطار چې ټوله شپه واوره اوږېده بيا حرکت پيل کړ. د يو ميل تګ نه وروسته اکبرخان بيا قطار ودراره او غوښتنه يې وکړه چې ټولې ښځې او کوچنيان دې د ده د ساتنې لاندې ورکړل شي. ما ليکوال ته دا فکر پيدا شو چې اکبرخان شايد دا کار په دې کړی وي چې د تباهی نه د دوی ژوند وژغوري. الفنسټون هم رضایت وښود چې دوی د ساره، لوړې او ستړيا د بېوزلۍ نه خلاص شي.

د جنوري په لسم دا کوچنی شوی قطار روان شو او مخکینی ساتونکې قوه د ۴۴م کنډک او د سوارو د يوه ټولي نه جوړه وه چې يو توپ ورسره و. دوه ميله مخته لاړ خو کله چې د تور تنګي خوله ته ورسېد چې نږدې لس فوټه پراخوالی يې درلود د لوړو سرو نه د جزايو د درندو ډزو لاندې راغی او ډېر سړي يې له لاسه ورکړل. تنګی لنډ و کله چې مخکینی قواه چې د قطار نه ۵ ميله وړاندې وه په خاک جبار کې ودرېده. دوی هلته د قطار اساسي برخې راتلو ته سترګې په لاره و چې هېڅکله ور ونه رسېده. د قطار دغه اساسي وروستی برخه په تنګي کې د غلجيانو د بريد لاندې راغله او ټول يې له يوه سره ووژل. هغه تيت او پرک کسان چې کمپ ته راورسېدل د ځان سره يې بورنونکي خبرونه راوړل. د قطار شمېر زرو تنو ته راټيټ شوی و. اکبرخان د الفنسټون د دې خبرې په اړه چې تاسو خو د امن ضمانت کړی و، بخښنه وغوښته او وويل چې موږ ونه شو کولی چې د غلجيانو مخه ونيسو. هغه ورته وويل چې زه د هغو اروپايي افسرانو ضمانت کوم چې وسله په مخکۀ کيږدي او زما د ساتنې لاندې راشي.

افسرانو د اکبرخان وړانديز رد کړ او دوی خپل حرکت د تېزین د درې په لور پيل کړ او د هفت کوتل درې نه چې درې ميله اوږده وه په لاره کې يې جګړه کوله په بري سره تېر شول په دې چې د ډکروال شېلټن کونښنونو چې د قطار چاپېر يې ساته د غلجيانو بريدونه بې اغېزې کړل. په دې توګه دا قوه د منځه تلو نه وساتل شوه او په څلورو بجو تېزین ته ورسېده. تر دې ځايه قطار ۱۲۰۰۰ سرتېري او عمله له لاسه ورکړي وو.

د اکبرخان د يوې اغېزمنې ساتنې نه ناهیلی قطار جګدک ته چې شل ميله هغې خوا ته پروت و په تېزۍ سره ټوله شپه په دې هيله خپل تګ ته دوام ورکړ چې دوی به يې د مخه

تر دې چې دښمن هلته ورسېږي ونيسي. د شپې تگ د عملې د ډار له امله پرې شو او د دغه ناوختوالي له امله مخکينی گارد د جنوري په يولسم په سباوون کې کتارسنگ ته ورسېد چې لا لس ميله واټن جگدک ته پاتې وو. دوی د قومي خلکو له خوا چې جگو ځايو ته ختلي وو، گواښېدل. دا دښمن د پرله پسې گواښ لاندې په وينو لړلی قطار جگدک ته په درې بجې ورسېد. دلته د اکبرخان سره په يوه کتنه کې الفنسټون، ډکروال شېلټن او تورن جانسن هم د برمه په توکه د محمد اکبرخان سره تر هغه د ساتنې لاندې ونيول شول تر څو د جلال اباد نه برتانوي قواوې وتلې نه وي. د دوی سره ښه چلند شوی وو. سردار همدارنگه دا ژمنه هم کړې وه چې سمدلاسه به ورو سرتېرو ته دوډی چمتو کوي چې دوی په امن کې جلال اباد ته ورسېږي. خو کله چې دوی حرکت وکړ د جگدک په تنکي کې غلزيانو دزې وکړې او په دغو ډزو سره يې خپل نيت ښکاره کړ. دغه وخت په قطار کې د څلور څلوېښتم غونډ ۱۲۰ تنه او د توپچيانو نه ۲۵ تنه پاتې وو. په دغه تنکي کې غلزيانو په انگرېزانو له هرې خوا د گوليو باران جوړ کړ، دولس افسران په کې مړه شول او چې سباوون کېده دا پاتې کسان گندمک ته چې د جلال اباد په سوويل لويديځ په ۳۵ ميله واټن کې پروت دی ورسېدل، چې هلته عامو خلکو د غزا د نارو په ويلو سره يې دوی کلابند کړل. دوی د يو څو تنو پرته چې نيول شوي وو، په بشپړې ناهيلۍ کې د وروستي تن پورې وجنگېدل. يوازې شپږ تنه چې تورنان بيليو، کولير، هوپکينز، بريدمن برې او ډاکټران هاربر او برايډن وو فتح اباد ته ورسېدل چې د جلال اباد په ۱۶ ميلي کې پروت دی. په فتح اباد کې ځينو بزگرانو دوی ته دوډی ورکړه خو زړ يو شمېر د کلي اوسېدونکو پر دوی بريد وکړ بيليو او برې يې ځای په ځای ووژل، پاتې څلور تنه يې په لارې روان کړل چې درې تنه يې ور څخه ووژل او يو تن ډاکټر برايډن يوازينی کس و چې تپي او په نيم ژوندي حالت کې د جلال اباد دېوال ته نږدې راښکاره شو. په دې توکه ۴۵۰۰ جنگيالي، ۱۲۰۰۰ د کمپ عمله په اتو ورځو کې په ۵۵ ميله واټن کې له منځه لاړل. د غلزيانو د جزايو په پرتله، يخ، يخ وهنې، واورو او لوړې د زيات شمېر کسانو ژوند واخېست.

وروستی عمل

د کابل گارنيزون د منځه تللو خبرونه هندوستان ته ورسېدل. برتانوي واکمن د کران انتخاب سره مخامخ شول. دلته تر اوسه مهم ځايونه د کندهار، کلات، غزني او جلال اباد په کيدون د برتانوي نيواک په لاس کې وو چې په زياته اندازه د افغان ناسيونالستانو له خوا تر زياتېدونکي گواښ لاندې وو. دلته د برتانوي واکمنۍ د حيثيت د اعادي خبره وه. دې

ماتې د برتانيې پرستېز ته ستر زيان اړولی و. په پای کې د برتانيې دولت او په هند کې د هغه وایسراړ شول چې د افغان پالېسۍ په اړه نوی نظر وکړي او یوه نوې ستراتيژي جوړه کړي چې د شرایطو د بدلون سره سمون وکړي.

په افغانستان کې د برتانيې پاتې کارنیزونو د غزني د کارنیزون پرته وکړای شول چې د هند نه د قواوو تر رسېدو پورې ځانونه وساتي. په جلال اباد کې ډگروال سیل پرېکړه وکړه چې تر هغه ښار ونيسي چې قواوې ژوندۍ وساتي. هغه د ښار دېوالونه ترمیم کړل او د ښار نه یې د جزایلو د کنډک د څو سوو افغان سرتېرو په کېدون ۲۰۰۰ اوسېدونکي وایستل په دې چې خپل امن تامین کړي. که څه هم په اپرېل کې خبرونه راورسېدل چې د جنرال پالک په مشرۍ مرستندويه قواوې د خیبر د درې نه په تېرېدو کې نابریالۍ شوې خو جنرال سیل د اکبرخان په کمپ په زړورتیا سره برید وکړ او هغه یې په شا وتمبوه او لغمان ته په شا شو.

په کندهار کې هم انګرېزانو هڅه کوله تر هغه پورې چې مرستندويه قواوې رارسېږي خپل ځانونه ژوندي وساتي. د فبروري په ۲۰ نېټه دوی ته د الفستون او پوتینجر لارښوونه ورسېده چې کندهار او کلات خوشي کړي. ناټ او د هغه سیاسي افسر راولینسن پرېکړه وکړه چې ځان ټینګ کړي. افغانانو دوی هم ګواښول چې ښار پرېږدي. د جنوري په ۲۸ مه کندهار ته د برتانوي واکمنو رسمي لیک راورسېد چې په هغه کې یې امر کړی و چې د کندهار نیواک ته دوام ورکړي. کارنیزون د مارچ په درېمه د ښار نه ۵۰۰۰ اوسېدونکي وایستل او څو ورځې وروسته یې د یوه برید په ترڅ کې دراني جنګیالي لیرې پورې وهل. د جنرال انګلنډ قواوې د می په لسمه نېټه د کوېټې نه راورسېدې.

د غزني د کارنیزون ۴۰۰ قواوې چې د کرنل پالمز تر قوماندې لاندې وې ژوندۍ پاتې نه شوې. افغانانو هغه تړون مات کړ چې د کارنیزون سره یې کړای و. افغانانو ژمنه کړې وه چې دا قواوې تر پېښوره بدرګه کړي. برتانوي قواوې چې د درانده فشار لاندې وې د مارچ په دوهمه په بالاحصار کې تسلیم شوې او بیا تر وروستي کس پورې ووژل شول. د کلات کارنیزون لکه چې د مخه مو یادونه وکړه د کندهار نه یوې قوې خلاص کړ او کندهار ته یوړل شو.

محمد اکبرخان چې د مکناتن د وژنې وروسته تر ټولو نفوذمنه څېره شوه د شاه شجاع نه وغوښتل چې د ده سره په جلال اباد کې په ګډه وجنګېږي. شاه شجاع زیات زړه نازړه و خو وروسته یې پرېکړه وکړه چې غاړه کېږدي. شاه شجاع وروسته له دې چې خپل زوی شاه پور یې په کابل کې د وایسرا په توګه وټاکه د جلال اباد د جګړې نه دوې ورځې د

مخه د اپرېل په پنځمه نېټه د بالاحصار نه ووت. هغه غوښتل په سياستګ کې د خپلو قواوو سره يوځای شي خو په لاره کې د ده په ډولۍ باندې د زمان خان د زوی شجاع الدوله له خوا بريد وشو او ځای په ځای ووژل شو.

د برتانوي مرستندويه قواوو په راتګ سره په افغانستان کې د قواوو د وتلو له پاره د دوی پخواني حکمونه لغوه شول. د برمه شويو د اژادولو، د امپراتورۍ د پرستېز د بېرته په ځای کولو او افغانانو ته سيمبوليکه جزا ورکولو له پاره د کابل د بيا نيولو اړتيا وه. د ۱۸۴۲ کال د جولای په لومړيو کې د هند کورنر جنرال په جلال اباد کې جنرال پالک او په کندهار کې جنرال نابت ته امر وکړ چې د کابل په لور وخوځېږي او د برتانوي پوځ د ډله ييزې وژنې غچ واخلي او د پېښور له لارې بېرته هند ته راستانه شي.

محمد اکبرخان د جلال اباد د ماتې وروسته لغمان ته په شا شو او برمه شوي يې د خان سره بوتلل. د اپرېل په ۱۱ مه يې برمه شوي د لغمان نه تېږن ته يوړل چې هلته د اپرېل په ۱۳ مه جنرال الفنسټون مړ شو. د مۍ په ۲۲ مه اکبرخان احساس وکړ چې بنديان په امن کې نه دي او دوی يې شيواکي ته ولېږل. درې مياشتې وروسته چې برتانوي قواوې د جلال اباد او کندهار نه د کابل په لور وخوځېدې محمد اکبرخان برمه شوي د ټينګې بدرګې په مټ باميانو ته ورسول.

جنرال پالک د سېپټمبر په ۷ مه د ۸۰۰۰ پوځ سره کابل ته وخوځېد. په جګدک کې انګرېزانو د غلزيانو مقاومت مات کړ او د دسمبر په ۱۱ تېږن ته ورسېدل. د اکبرخان قواوې په تېږن کې د برتانوي قواوو سره سخته جګړه وکړه او غوږبنډ ته په شا شو. جنرال پالک د جنرال نابت نه دوې ورځې د مخه کابل ته ورسېد.

جنرال نابت د اګست په ۹ مه د کندهار نه د دوو اروپايي او پنځه هندي پلي کنډکونو او يو څه سوارو سره حرکت وکړ هغه په غزني کې د والي شمس الدين له خوا د سخت مقاومت وروسته د غزني کلا ښکته کړه او د سلطان محمود غزنوي د مقبرې دروازه يې د کورنر جنرال په لارښوونه د خان سره واخېسته. دوی په تېروتنې سره دا گومان کاوه چې کوياد هغه د سومانات دروازه ده چې سلطان محمود غزنوي د هند نه د ځان سره راوړې وه. البېرو غوښتل چې په دې هندوان احساساتي کړي چې کوياد دوی يو مذهبي سيمبول يې بېرته راوګرځاوه. جنرال نابت پنځه ميله لرې خپل کمپ ودراوه په دې چې د ده د مخه جنرال پالک کابل ته ننوتلی و.

افغانستان ته د برتانيې د نويو ځواکونو د رارسېدو او د افغان مشرانو د ماتې وروسته د برمه شويو د خلاصون له پاره شرايط برابر شول. د سېپټمبر په ۱۶ برمه

شوي د باميان نه کابل ته روان شول. د دوی د بدرکې دپاره د جنرال پالک منشي ريچموند شکسپير د ۶۰۰ قزلباشو سوارو سره ولېږل شو. د سپتمبر په ۲۰ مه برمه شوي په امن سره ارغندي ته راوړسېدل چې د جنرال سيل له خوا يې هرکلی وشو او دی د خپلې مېرمنې ليدي سيل سره چې د برمه شويو په ډله کې وه يوځای شو.

د سپتمبر په ۱۶ مه جنرال پالک په فورماليټي ډول کابل بيا ونيو او د برتانيې بيرغ يې د بالاحصار په کلا ودراره او د شاه شجاع زوی فتح جنک يې په تخت کېناوه چې بيا د کابل نه وتښتېد او په گندمک کې د جنرال پالک سره يو ځای شو ترڅو د هغه سره هند ته لاړ شي او هلته سياسي پناه وغواړي.

د مقاومت زياتره مشران د کابل په چاپېر کې وځړول شول. يو شمېر يې د امين الله لوکري او سردار محمد اکبرخان په گډون کوهدامن ته وتښتېدل.

د دې له پاره چې برتانوي پوځونه هند ته د تگ په مهال د مقاومت سره مخامخ نه شي جنرال پالک يوه گرېنډۍ پوځي ډله، چې د قزلباشانو مشر خان شيرين خان او د شاه شجاع زوی شاه پور ورسره مله وو، کوهدامن ته واستوله چې بيا پورته شوې دښمنې قواوې وځي. په استالف کې د امين الله خان لوکري قرارگاه پراته وه. د انگرېزانو ځواکونو دا د استراحت ښکلی کلی د خاورو سره برابر کړ، د هغه ځای د انکورو بڼونه يې تپاه او د خلکو ډېره برخه يې بې ځايه کړه. دا د ويجاړۍ چارې يې تر چارېکاريه پورې ورسېدې.

په کابل کې يې د مقاومت د مشرانو کورونه هم ړنگ کړل. جنرال پالک د برتانوي پوځ د وتلو نه درې ورځې د مخه خپلو استحکام چيانو ته امر وکړ چې د چار چې بازار ړنگ کړي چې افغانانو هلته د مکناتېن تنه ځورنده کړي وه. برتانوي سرتېرو کورونه او هټي جوړولې. د دوی قزلباش دوستان او سوله يز هندوان چې د چنډاول په گاوند کې پراته وو، هم د دغه چور او چپاول نه په امن کې پاتې نه شول. د جنرال نايټ سرتېرو د کابل چاپېر کلي لکه چاردهي، ده دانا او افشار لوټ کړل.

د ۱۸۴۲ کال د اکتوبر په ۱۲ مه د برتانيا گډو ځواکونو د جلال اباد په نيت کابل پرېښود. دوی ړوند شاه زمان، د شاه شجاع کورنی او خپل برمه کسان چې خوشي شوي وو د ځان سره بوتلل. دوی په لاره کې د غچ اخېستنې موقع له لاسه نه ورکوله. په جلال اباد کې کله چې ټولې فرقې سره يوځای شوې جنرال پالک د جلال اباد د کلاگانو د ړنگولو امر وکړ. بيا برتانوي قواوې د خيبر درې له لارې وطن ته ستې شوې. په کابل کې اکبرخان پلازمينې ته خپلې قواوې د ننه کړې او شاهپور لاسپوڅي شاه يې لرې کړ، نواب زمان خان د جلال اباد د والي په توگه، شمس الدين خان د غزني د والي په توگه او سلطان جان د

کندهار د والي په توګه وټاکل شول.

د لارډ اوکلنډ له خوا په افغانستان باندې د رژيم د بدلون په نيت د جګړې د اعلان نه څلور کاله وروسته د هغه ځايناستي النبرو د افغانستان نه برتانوي پوځ وايست او افغانان يې پرېښودل چې د خپلې خونې حکومت جوړ کړي.

برتانويانو امير دوست محمد خان چې په ۱۸۴۰ کال کې دوی ته تسليم شوی او هند ته يې لېږلی و خلاص کړ او د ۱۸۴۳ کال په لومړيو کې وطن ته راستون او د خپل زوی او نورو افغان مشرانو له خوا يې د افغانستان د امير په توګه تود هرکلی وشو.

په دې توګه د افغان- انګلیس لومړۍ جګړه پای ته ورسېده. انګرېزانو ته دا جګړه په لوړه بيه تمامه شوه پرته له دې چې د جګړې موخې ته، چې په کابل کې د برتانيې پلوي رژيم ودروي، ورسېږي. په دې جګړې کې لس زره جنګيالي ووژل شول، په لسګونو زره د کمپ عمليه تباہ شوه او ۱۰۰۰۰ ميلیونه پونډه لګښت يې وشو. افغان لوری چې د يرغل قرباني و، ډېر جنګيالي له لاسه ورکړل، زيات ښارونه، کلي او موسسې او د ژوند وسايل يې وېجاړ او برباد شول.

دولسم څپرکی

کاکړ او د امير دوست محمد خان دوهمه واکمني

د مخه مو يادونه وکړه چې امير دوست محمد خان په ۱۸۱۸ کې د سدوزو د واکمنۍ د پرزېدو وروسته د يوې اوږدې مودې د کورنۍ جگړې په يون کې د محمدزو د واکمنۍ بنسټ کېښود. امير دوست محمد خان د سردار پاينده خان د يوويشتو زامنو نه د خپل سکه ورور محمد امين نه پرته تر ټولو کشر او مشر يې وزير فتح خان وو. وزير فتح خان يو زړور او مدبر سړی و او د وزير په توگه يې خپل ټول ورونه په لوړو څوکیو وگومارل. کله چې په وحشيانه توگه ووژل شو نو د هغه د مړينې وروسته د پاينده خان زامنو لومړی د واکمن کېدو له پاره مبارزه پيل کړه تر څو په پای کې په دې بريالي شول چې واک د سدوزو نه محمدزو ته ولېږدوي. خو د واک د لېږد وروسته د دوی تر منځ د کورنۍ جگړې اور بل شو. امير دوست محمد خان چې د خپلو ورونو په منځ کې ځيرک او هوښيار و په ۱۸۲۶ کې د قزلباشانو په مرسته د کابل د والي په توگه واک راټول کړ او په پای کې واکمن شو. د افغان- انګلیس د لومړۍ جگړې په جريان کې انګرېزانو ته تسليم شو او دوی هندوستان ته پرار کړو. خو بيا کله چې په دغه جنګ کې د وزير محمد اکبرخان په مشرۍ د افغان جنګياليو له خوا د انګرېزانو ۱۶۵۰۰ پوځ تباہ شو نو دوی په ۱۸۴۳ کې امير دوست محمد خان پرته راستون کړ او يو خپلواک امير شو.

دغه مهال چې امير دوست محمد خان افغانستان ته راستون شو په کابل کې د حکومت، منظم اردو او دفتر نښې نه وې. په کندهار کې د امير ناسکه ورونو چې د کندهاري ورونو په نامه مشهور وو د پارس نه کندهار ته راستانه شول او هلته يې واکمني درلوده. هرات دا مهال د سدوزو شاهانو د واکمنۍ د لاسه وتلی و او يارمحمد الکوزي خپلواکه واکمني په کې کوله. د هندوکش په شمال کې د ميمڼې نه نيولې تر بدخشانه پورې ځايي بيگانو او ميرانو خپلواک حکومت کولو. برسېره پر دې د پارس قاجارانو هرات تر کواښ لاندې نيولی او په کندهار کې يې خپل نفوذ پراخ کړی وو، په ختيځ کې پېښور چې د سدوزايي شاهانو د ژمي پلازمېنه وه د سکانو د واکمن په لاس کې وه او په هند کې انګلیسانو د خپل حاکميت د پراخوالي له پاره د لوېديځ په لور د پرمختګ هيله درلوده.

په لومړيو څو کلونو کې د امير دوست محمد خان تخت د نواب زمان خان، سلطان

جان، محمدشاه خان بابکرخېل او د امير زوی محمد اکبرخان په گډون د واقعي او په خپل ستايل د جگړې اتلانو ننګوه. امير اړ شو چې د دوی د خوشالولو دپاره هغوی ته ولايتي حکومتونه او نور لوړ مقامونه ورکړي. اکبرخان د وزير په توګه وټاکل شو. خو بيا هم ده زيات وخت په خپل زړه کړنې ترسره کولې.

په امير دوست محمد خان باندې د جگړې تجربو او په برتانوي هند کې درې کلن تبعيد د ليدو وړ اغېز کړی و. هغه اوس په ډېرې هوښيارۍ سره کورنی او بهرنی سياست پرمخ بيوه او خپلې شونتياوې او محدوديتونه يې په واقعي توګه ليدل. د بلې خوا جگړې د هغه زوی اکبرخان او ملګرو نه داسې سړي جوړ کړي وو چې د افغان امپراتورۍ د لاسه تللې مخکې د بېرته ترلاسه کولو له پاره چې برتانوي هند د پراختيا غوښتنې له مخې يو په يو د واک لاندې راوستي وې لوړ خوبونه ليدل. د اکبرخان انگليس ضد احساساتو دی هڅاوه چې د بدیلو ځواکونو سره د اتحاد په لټه کې شي. هغه يو ځل د يارمحمد سره په ګډه غوښتل چې د پارس د دربار نه مرسته وغواړي چې د ايندوس په دره کې د انگليس د وده موندنکې پراختيا مخنيوی وکړي. خو امير دوست محمد خان د دې سره مخالف و په دې چې د دې کار پلي کېدل اړين وسايل او مناسبې موقعې غواړي او اوس د دوی شونتياوې محدودې وې. د امير او د ده د زوی جاه طلبۍ د دوی ترمنځ د باور او همغږۍ چاودون پيداکړو او د مانۍ نه يې د ځوان وزير وتل ګرځېدې کړل اوځان يې د خپلو قزلباشو کنډکونو او غلزاوي ملاتړو په منځ کې وموند. هغه په خپلو پلانو دومره ټينګ ودرېد چې د پلار تخت يې ننګوه. خو د مخه تر دې چې کوم مخالف ګام پورته کړي په مرموزه توګه د ۳۱ کالو په منځ کې شو او شونې ده چې زهر ورکړل شوي وي. ۲۶۰

په دغه وضعه کې امير دوست محمد خان د خپل هېواد چې د افغان- انگليس د لومړۍ جگړې په پايله کې کمزوری شوی او په ولايتونو وېشل شوی و په سياسي لحاظ يو کولو ته ملا وتړله. امير د خپلې واکمنۍ په لومړيو کلونو کې حکومت تنظيم او اردو جوړ کړ او مرکز ته ګاونډی او نږدې سيمې يې د ځان تابع کړې. ورپسې يې د هزاره جاتو سيمې، تګاو، غزني، کوهستان، لغمان او ننګرهار په کابل پورې وتړل او د هر يوه اداره يې خپلو زامنو ته وسپارله. په دې ترتيب امير دوست محمد خان په کابلستان خپله واکمني بېرته ټينګه کړه چېرې چې د افغان- انگليس لومړۍ جگړې نه د مخه هلته واکمن و. نوموړي د دې وروسته نورو ولايتونو ته پام واړاوه.

د امير لومړۍ هڅه د ختيځ په لور وه. په ۱۸۳۹ کال کې د مهاراجه رنجيت سنگ د مړينې وروسته د پنجاب د سيکانو دولت کې اختلافونه رامنځ ته شول او په وضعه باندې

لا پوره مسلط شوی نه و چې په ۱۸۴۵ کال کې د مهاراجه دلپ سنگ په مشرۍ د برتانوي هند استعماري او پراخ غوښتونکي حکومت سره مقابلې ته اړ شو. د سيکانو واکمن په ۱۸۴۶ کې اړ شو چې يو شمېر سيمې د لاهور د تړون پر بنسټ انگليسانو ته پرېږدي، خو سيکانو په ۱۸۴۸ کال کې د انگليس پر ضد پاڅون وکړ. خالصه حکومت د امير دوست محمد خان نه پوځي مرسته وغوښته او ژمنه يې وکړه چې د پوځي مرستې په بدل کې به دوی د پېښور، ديره گانو او د پنجاب ځينې هغه ځايونه چې پخوا د افغانستان په واکمنۍ کې وې بېرته افغانستان ته وسپاري. امير دوست محمد خان د سيکانو دا غوښتنه په خوشالي سره ومنله او د سپارو يوه قوه يې د خپل زوی محمداکرم خان په مشرۍ د دوی مرستې ته ولېږله او په خپله تر پېښوره پورې ورسره ولاړ. خو هغه جگړه چې په ۱۸۴۹ کال کې په گجرات کې وشوه سيکانو کلکه ماتې وکړه او محمداکرم خان د يوې لنډې او ناکامې جگړې وروسته په شا تګ وکړ او د خيبر درې له لارې کابل ته راستون شو. پنجاب او پېښور د انگليسانو لاس ته ورغلل او وروستی تر ننه د افغانستان د حاکميت نه بهر ووت. انگرېزانو د پېښور په نيولو د افغانستان دروازې ته ودرېدل او دا دوه حکومتونه د لومړي ځل له پاره د گډې پولې په لرلو سره ګاونډيان شول.

په ۱۸۵۵ کال کې د امير دوست محمد خان او د هند برتانوي حکومت تر منځ تړون وشو. د دغه تړون له مخې امير په ضمني ډول د پېښور د ادعا نه لاس په سر شو. «امير د [دې] تړون په دريمه ماده کې ژمنه وکړه چې د هند د ختيځې کمپنۍ سيمو ته به درناوی کوي او په هغه کې هېڅ ډول لاسوهنه نه کوي.» ۲۶۱ کاکړ وايي کله چې وروسته د هند په ټوله نيمه وچه کې د انگليسانو پر ضد پاڅون وشو او د برتانوي هند وايسرا حاضر و چې پېښور بېرته افغانستان ته ورکړي خو امير په دې اړه هېڅ ګام پورته نه کړ. ولي خان وايي چې د افغان- انگليس د لومړۍ جگړې تر اغېز لاندې په ۱۸۵۷ کال کې د هندوستان د ازادۍ د لومړۍ جگړې په پايله کې داسې شرايط منځ ته راغل چې امير دوست محمد خان کولی شول خپله د لاسه وتلې خاوره بېرته ترلاسه کړي. «وايي چې د ډيلي حکومت د پنجاب حاکم ته ووې چې د اباسين نه پورې علاقه امير دوست محمد خان ته پرېږده. ته خپل طاقت راپورې باسه چې په هندوستان د ننه د پاڅون مخنيوی وشي. هغه ورته ليکلي و چې هسې خو بې وربخښلی نه شم. ولي که هغه وغوښتله نو ورته به بې پرېږدم. خو امير صاحب د پيرانکي د سلطنت د پراختيا، پوځي قوت او سمندري بېړيو نه دومره وېرېدلی و چې هغه تشه دخولې وينا يې هم د خپلې خاورې د حق ونه کړله.» ۲۶۲

امير دوست محمد خان تر دې وروسته ترکستان او ميمې ته پام واراوه. ده په ۱۸۴۸

کال کې خپل زوی سردار محمد اکرم خان د يوه غښتلي پوځ سره چې د درانيانو، غلجيو او قزلباشانو نه جوړ و، شمال ته واستولو. نوموړي د بدخشان او قطغن نه پرته د شمال د ټولو سيمو بېگان او ميران د ځان تابع کړل او سپکه ماليه يې ور باندې کېښوده. خو د دغو سيمو خلک د سردار محمد اکرم خان د مړينې وروسته سرغړونه وکړه او امير دوست محمد خان خپل تکړه زوی محمد افضل خان د دوی د ټکولو له پاره شمال ته ولېږه او هغه په همغه کال کې خپله دنده په برياليتوب سره تر سره کړه او د ۲۵۰۰ پوځ سره په مزار کې پاتې شو. افضل خان وروسته د خپل زوی عبدالرحمن او خپل ورور محمد اعظم خان په مرسته د شمال ختيځ افغانستان پاتې سيمې د ځان تابع کړې او په وروستيو کلونو کې يې قطغن او بدخشان هم تابع کړل. په دې توگه د امو رود د بخارا او افغانستان تر منځ بيا کډه پوله شوه.

امير دوست محمد خان د هندوکش نه شمال سيمو د تابع کولو وروسته کندهار ته چې د ۱۸۱۸ کال راهيسې د کندهاري سردارانو له خوا د کابل نه جلا په خپلواکه توگه اداره کېده پاملرنه واوروله. امير دوست محمد خان په ۱۸۵۴ کال کې د غلزيو کلات چې د کندهار برخه وه د يوې پوځي قوې په ذريعه ونيو او کندهار يې تر گواښ لاندې ونيولو. د پارس قاجار پاچا د سردار کهندل خان کندهاري په غوښتنه د امير له خوا د کلات په نيولو اعتراض وکړ او ويل کېدل چې د پارس پاچا د کهندل خان کندهاري سره په دې شرط د مرستې ژمنه وکړه چې د کندهار د نيولو وروسته به سردار د ده سره يو ځای کيږي او د هغه تبعيت به مني. ولې په ۱۸۵۵ کال کې سردار کهندل خان او د هغه ورور سردار مهردل خان مړه شول او د نورو سردارانو تر منځ د واکمنۍ او د ماليې د وېش پر سر اختلافات منځ ته راغلل. دوی د سردار رحمدل خان په غوښتنه د ميانځگړي له پاره امير دوست محمد خان راوغوښت چې د دوی تر منځ سوله وکړي. امير د هغه تړون په بنسټ چې د همغه کال په پيل کې يې د برتانوي هند سره کړی و په گټې اخېستې سره د يوې پوځي قوې سره کندهار ته لاړ او هغه يې د جگړې پرته ونيو او خپل زوی سردار غلام حيدر خان يې د هغه ځای واکمن وټاکه او په دې ترتيب يې کندهار د کابل سره وتړلو. د کندهار نه وروسته امير هرات ته خپل پام واراوه.

هرات د ۱۸۰۳ نه تر ۱۸۱۸ پورې يوازې په نامه د کابل تابع و او د هغه نه وروسته شاه محمود سدوزي تر ۱۸۲۹ کال پورې او بيا پاچا کامران تر ۱۸۴۲ کال پورې په هرات کې خپلواکه واکمني کړې ده تر څو په همغه کال کې وزير يار محمد الکوزي کامران ته ماتې ورکړه او په خپله يې د هرات واکي په لاس کې ونيوله. خو د يار محمد الکوزي د مړينې

وروسته په ۱۸۵۱ کال کې په هرات کې د نامنی دوره پیل شوه.

د پارس واکمنو په هرات دعوی درلوده او د همدغې پېړۍ په اوږدو کې یې څو ځله د هغه په لور خپل پوځونه استولي وو. دا ځل یې هم د هرات ښار کلابند کړ او د هغه کال په اکتوبر کې یې ونيو. دغه مهال د پارس دربار د تزاری روسيې تر نفوذ لاندې و او د هرات نیول د روسيې په لمسون وشو. د پارس د دغه کړنې په وړاندې برتانوي هند او امیر دوست محمد خان مقابل کړه وره پیل کړل. پارس د برتانوي هند حکومت د پاریس د غونډې او د ۱۸۵۳ کال د تړون نه چې د تهران سره یې لاسلیک کړی و سرغړونه وکړه چې د افغانستان په کورنیو چارو کې به لاسوهنه نه کوي. له دې کبله د برتانوي حکومت د پارس دولت پر ضد اعتراض وکړ خو کله چې دغه اعتراض کټه ونه کړه نو برتانوي هند د پارس سره جگړه اعلان کړه او د ابوشېر بندر یې ترې لاندې کړ. د پارس پاچا ناصرالدین چې دا خبر واورېد پارس یې په خطر کې ولید او سمدلاسه یې هرات پرېښود. همدارنگه برتانوي هند د روسيې د مخنیوي له پاره چې د پارس له لارې او د هغه په ذریعه یې ورسره دښمني کوله د امیر دوست محمد خان د واکمنۍ د پوځي غښتلتیا له پاره هوډ وکړ. له دې کبله لویې بریتانیا د امیر دوست محمد خان تر منځ په ۱۸۵۷ کال د جنوري په ۲۶ نېټه په پېښور کې تړون لاسلیک شو. د دغه تړون موخه لکه چې د هغه په لومړۍ ماده کې راغلي چې بریتانیا د امیر دوست محمد خان سره د پارس په وړاندې په بلخ، کندهار او کابل کې د خپلو ملکیتونو د ساتنې له پاره مرسته کوي. د دې تړون له مخې افغان لوري ته تر هغه پورې د میاشتې سل زره روپۍ ورکول کېږي تر څو جگړه پای ته نه وي رسېدلې. امیر دوست محمد خان په دغو پیسو پلي او سوارو اردو تنظیم کړ. امیر ومنله چې په افغانستان کې به انګلیسي پوځي چارپوهانو ته اجازه ورکوي چې په اردو باندې د پیسو په لګښت څارنه وکړي. امیر ته د پیسو برسېره ۴۰۰۰ نور پخواني زاره ټوپک ورکړل شول او دا هم ومنل شو چې د امیر یو استازی به په پېښور کې د وکیل په توګه وټاکل شي. انګلیسانو امیر د هرات نیولو ته هم وهڅاوه.

امیر دوست محمد خان د انګلیسانو د مرستې له مخې د اردو په تنظیم او غښتلتیا پیل وکړ. دغه وخت سردار سلطان احمد خان چې په سلطان جان مشهور و په هرات کې د پارس پاچا په مرسته وروسته له دې چې هرات یې پرېښود واکمنۍ ته ورسېد. سلطان جان د سردار محمد اعظم خان زوی او د امیر دوست محمد خان زوم و. نوموړي د سردار میر افضل خان چې په کندهاري سردارانو پورې اړه درلوده په لمسون په فراه باندې چې د امیر دوست محمد خان تر ولکې لاندې وه یرغل وکړ. امیر دوست محمد خان

په فراه باندې د سلطان جان تېرى د خپلې واکمنۍ له پاره خطر وباله او د يوه ستر پوځ په ملگرتيا په هغه لوري روان شو او د ده سره زياتره خپل زامن، سرداران، اعيان، د درانيو، غلزيو او نورو قومونو مشران ملگري وو. سردار سلطان جان فراه ايله کړه او د خپل خسر سره د مقابلې له پاره هرات ته ستون شو. امير دوست محمد خان په ډېر شان او شوکت سره هرات ته ننوت او هغه يې کلابند کړ خو پر هغه باندې يې د پوځي بريد نه ډډه وکړه ځکه چې دى پوهېده چې سلطان جان د پارس او انگليس د مرستې پرته نه شي کولى زيات وخت مقاومت وکړي نو هرات به د وينې د توبدو پرته تر لاسه شي. د هرات د کلابندۍ په پاى کې د امير دوست محمد خان لور او زوم د دې نړۍ نه سترگې پټې کړې او د هغې وروسته د هرات ښار تسليم شو او هرات بيا د افغانستان د مرکز کابل د واکمنۍ لاندې راغى. امير دوست محمد خان د ۱۸۶۳ کال د جون د مياشتې په نهمه نېټه د ۷۰ کلونو په منگ د دې نړۍ نه سترگې پټې کړې او د پېښور پرته يې د احمدشاه بابا افغانستان افغانانو ته په نيکات(ميراث) پرېښود.

کاکړ وايي چې د امير دوست محمد خان په دوهمې واکمنۍ کې د نايب امين الله لوکري او محمدشاه بابکر خپل لغماني نه پرته بل مهم کس له منځه وړل شوى نه دى. امير دوست محمد په ولسي ډوله اداره سره په ډېر ښه نوم يادېده. که چا ظلم او تېرى کاوه، ورته به ويل کېده، چې د امير دوست محمد له عدالت نه خبر نه يې. دى به په اس سور له خپل منشي سره د کابل په کوڅو کې گرځېده، د عارض شکايت ته به يې په ځير غوړ نيوه او په اړه به يې منشي ته لارښوونې کولې. امير دوست محمد خان په لږو حکومتي عوايدو او له تشدد نه پرته، په ښې ادارې سره او د ټوټه شوي هېواد، په بيا متحد کولو سره غټ خدمتونه وکړل، خو افغانانو د هغه د خدمتونو درناوى نه دى کړى او د هغه وخت شرايط يې په نظر کې نيولي نه دي.

ديارلسم څپرکي

کاکړ او د امير شيرعلي خان لومړنی واکمني

امير دوست محمد خان د شپاړسو ښځو نه اوه ويشت زامن او پنځه ويشت لونه درلودې چې د ده د مړينې وروسته يې د واک پر سر لوی غوښل او شخړې جوړې کړې چې د هېواد راتلونکې يې کلکه زيانمنه کړه. د مخه مو يادونه وکړه چې امير دوست محمد خان د امير کېدو له پاره د نني افغانستان د نورو پاچاهانو په څېر د پوځي ځواک نه کار اخېستی دی. په دغو جگړو کې هغه د خپلو زامنو نه کار اخېستی او بيا يې په لوړو دندو گومارلي دي. د دې کار په پايله کې د امير زامن په پوځي چارو کې زياتې تجربې تر لاسه کړې او د ولايتونو په ادارو کې د زيات واک په لرلو سره يې د واک غوښتنې احساس غښتلی کېده او حاضر نه وو د يوه ورور واک ته سر کېږدي. برسېره پردې امير دوست محمد خان د خپلو وتلو زامنو محمد اکبرخان او غلام حيدر خان د مړينې وروسته د دوی سکه ورور شيرعلي خان چې د ناسکه وروڼو محمد افضل خان او محمد اعظم خان نه کشر و په ۱۸۵۸ کې خپل ځای ناستی نومولی و او د خپلو مشرو زامنو حق يې په نظر کې ونه نيو. امير دوست محمد خان د خپلې مړينې نه د مخه شيرعلي خان په هرات کې خپل ځای ناستی وټاکه. محمود طرزی ليکي: «امير د مړينې په ورځ (۱۸۶۳) چې سرداران او لويان هم ورسره وو، په شيرعلي خان باندې غږ وکړ چې خواته يې ورشي. په لړزېدونکو لاسونو يې خپله توره د شيرعلي خان تر ملا وتړله او په خپل نري اواز يې پاچا اعلام کړ، ښه يې ونازوه او د برياليتوب له پاره يې ورته دعا وکړې، خو همدا چې د جنازې او فاتحې مراسم پای ته ورسېدل، هر زوی يې له خپل پوځ سره د خپل ولايت په لور روان شو او د حيراني ځای دی، چې هر يوه يې ځان امير وباله.» ۲۶۳

د امير شيرعلي خان مهم سيالان خپل ناسکه مشر وروڼه سردار محمد افضل خان او محمد اعظم خان وو چې په ترتيب سره په ترکستان او کرمه کې واکمن وو. د هغه خپل کوچني سکه وروڼه سردار محمدامين خان او سردار شريف خان چې لومړی يې د کندهار او دوهم يې د فراه واکمن و، د خپل ورور واک ته سر نه کېښود.

د امير شيرعلي خان د واکمنۍ په لومړي سر کې د ۱۸۶۴ کال تر پسرلي پورې په هېواد

کې په نسبي توګه ارامي وه او د ژمي سرې هوا د پاڅونو مخنيوی کاوه. که څه هم سردار محمد اعظم خان د ژمي په پيل کې سرغړونه وکړه چې ژر وځپل شو او د ۱۸۶۳ کال په می میاشت کې د برتانوي هند حکومت ته پناه یووړه. ولې د دغه کال په پسرلي کې سردار محمدافضل خان د محمداعظم خان په لمسون په ترکستان کې لوی پاڅون وکړ. د هغه پاڅون ځکه جدي و چې هغه ۲۵۰۰۰ منظم اردو درلود او د لسو کلونو راهیسې د ترکستان واکمن و. خو په بامیان کې د دوی تر منځ د یوې سپکې جګړې وروسته د یوې سولې په پایله کې محمدافضل خان د ترکستان حاکم او شیرعلي خان د افغانستان د امیر په توګه وپېژندل شو. خو دغه سوله اوږده نه شوه، په ترکستان کې امیر په خپل ورور بدګومانه شو او هغه یې د ۱۸۶۴ کال د نومبر په میاشت کې کابل ته د بندي په توګه د خان سره راوړ.

بل کال امیر شیرعلي خان اړ شو چې د یوه لوی پوځ په ملګرتیا کندهار ته لاړ شي. دا ځل د ده کشر ورور سردار محمد امین خان په کندهار کې سرغړونه وکړه او د خپل سکه ورور د فراه د حاکم سردار شریف خان سره یې ایتلاف وکړ. د دواړو خواو تر منځ د ۱۸۶۵ کال د جون په میاشت کې د غلزیو قلات ته نږدې جګړه ونېسته چې په پایله کې یې د امیر شیرعلي خان سکه ورور محمدامین خان او زوی سردار محمدعلي خان دواړه ووژل شول. د دغه ورور او زوی مړینې په امیر شیرعلي خان دومره بده اغېزه وکړه چې د هېواد د چارو سره یې مینه لږه شوه او نږدې و چې د خپل امارت نه لاس په سر شي.

خو په همدغه وخت کې سردار محمداعظم خان د هندوستان نه او سردار عبدالرحمن د بخارا نه افغانستان ته راغلل او د هغه لښکر سره چې نوی یې تنظیم کړی وو کابل ته ننوتل او هغه یې د امیر د بې کفایته زوی سردار ابراهیم خان نه د جګړې پرته ونيو. امیر شیرعلي خان کله چې د دې پېښې نه خبر شو سمدلاسه یې د اردو په تنظیم لاس پورې کړ خو هغه د خپل وراره سردار عبدالرحمن خان نه د ۱۸۶۶ کال د می په میاشت کې په شیخ اباد کې، د ۱۸۶۷ کال د جنوري په میاشت کې د غلجیو په کلات کې او د همدې کال په سپتمبر کې د الله داد کوهستاني په کلا کې ماتې وکړه او هرات ته لاړ شو او هغه یې د خپلو وروڼو په وړاندې په مرکز باندې بدل کړ.

په کابل کې سردار محمدافضل خان او د هغه د مړینې وروسته سردار محمداعظم خان د ۱۸۶۶ د می نه تر ۱۸۶۸ کال د اکتوبر تر میاشتي پورې د امیر په نومونو په کابل کې واکمن شول خو امیر شیرعلي خان هم خان امیر باله. په ترکستان کې د امیر بل ورور سردار فیض محمد خان د کابل سره په مخالفت کې خپلواکه واکمني چلوله. په دې توګه

په لنډه موده کې درې حکمرانان يو مهال په هېواد کې واکمن وو.

امير شيرعلي خان د خپل زوی سردار محمد يعقوب خان په مشرۍ د ۱۸۶۸ کال د اګست په مياشت کې په کندهار بريد وکړ او هغه يې د امير محمداعظم خان د زامنو نه چې د کندهار خلک د دوی د زور زياتي نه تر پوزې راغلي وو ونيو. امير شيرعلي خان هم د هرات نه کندهار ته راغی. په دغه وخت کې سردار محمداعظم خان د امير شيرعلي خان سره د دغرو وهلو له پاره غزني ته راغی. دغه وخت په کابل کې يو شمېر سردارانو د سردار محمدامين د زوی په مشرۍ د سردار محمداعظم خان پر ضد پورته شول او کابل يې د امير شيرعلي خان په نوم ونيو. امير محمداعظم خان په غزني کې د يوه لږ مقاومت وروسته د زرمټو له لارې ترکستان ته وتښتيد او هلته د خپل وراره سردار عبدالرحمن سره يو ځای شو. امير شيرعلي خان د ۱۸۶۸ کال په اکتوبر کې کابل ته راغی او په ۱۸۶۹ کال کې د سردار محمد اعظم خان او سردار عبدالرحمن وروستی مقاومت د امير شيرعلي په بري پای ته ورسېد او محمداعظم خان او عبدالرحمن د غزني، زرمټ، وزيرستان، بلوچستان، سيستان د لارې د ۱۹۶۹ کال د جولايي په مياشت کې مشهد ته ورسېدل او سردار محمداعظم خان تهران ته د تک په لار کې مړ او سردار عبدالرحمن سمرقند ته لاړ او هلته يې يوولس کاله په تبعيد کې تېر کړل. په دې توګه د امير شيرعلي خان د واکمنۍ لومړۍ دوره د خپلو وروڼو او ترونو سره په شخړو کې تېره شوه او د لنډې مودې له پاره د واک نه ولوېد. دغه جګړې چې څلور کاله اوږدې شوې په پای کې امير شيرعلي خان بريالی شو او دوهم ځل واکمن شو.

کاکړ او د امير شيرعلي خان دوهمه واکمني

امير شيرعلي خان د دوهمې واکمنۍ د لسيزې په جريان کې د خپل قدرت د ټينګښت په وړاندې د کورنيو ستونزو او د بهر نه د امنيت د ننګونو سره مخامخ و. په بخارا کې د ده سيالانو سردار عبدالرحمن خان او سردار اسحق خان د بخارا د امير مظفر او روسي نيواک ګرو سره د امير پر ضد په دسيسو بوخت وو. د ۱۸۶۹ کال په جولايي کې سردار اسحق خان د يوه لښکر سره د امو د رود نه راتېر شو او په اقچه يې بريد وکړ او بيا د بلخ په لور وړاندې لاړ خو د امير د ګورنر له لوري يې ماته وکړه او په منډه د امو د رود نه واوښت.

دا وخت د امير شيرعلي خان د پلان په وړاندې چې خپل کشر زوی عبدالله جان خپل ځای ناستی کړي د هغه مشر زوی محمد يعقوب خان پاڅون وکړ. هغه په ۱۸۷۱ کال کې د

خپل سکه کشر ورور محمد ايوب خان سره يوځای هرات په خپل لاس کې ونيو. خو منځگړو پلار او زوی سره پخلا کړل او امير خپل زوی محمد يعقوب خان د هرات د والي په توگه وټاکه. خو هغه بيا دوه کالا ورسته پاڅون وکړ کله چې امير شيرعلي خان عبدالله جان د خپل ځای ناستي په توگه وټاکه. هغه په خپل پاڅون کې پاتې راغی او کابل ته راوغوښتل شو او هلته امير بندي کړو چې پوره پنځه کاله يې په بند کې تېر کړل. د برتانيا گورنر جنرال لارډ لاورنس هڅه وکړه چې امير او زوی سره پخلا کړي خو دا هڅه ناکامه شوه چې د امير په احساساتو يې منفي اغېز وکړ. زما په اند دا د امير تېروتنه وه چې د خپلو زامنو په حق يې سترگې پټې کړي او يوه کورنۍ ناندري يې په خپلو ستونزو ورزياته کړه.

کاکړ وايي چې امير شيرعلي خان د ځای ناستي په ټاکلو کې چې د افغانستان په سياست کې اساسي موضوع ده لويه تېروتنه وکړه. دغې تېروتنې د افغانستان تماميت ته زيان وړاوه او د ده د کورنۍ واکمنۍ د نسکورېدو زمينه يې برابره کړه. امير شيرعلي خان په ۱۸۷۲ کال کې خپل کوچنی زوی شاه زوی عبدالله جان چې دا مهال لس کلن و د عامو د غوښتنې، د افغانستان د سياسي واقعيتونو او د خپل مشر زوی محمد يعقوب خان د کارنامو، چې د مصيبت په وخت کې ترسره کړي وې د په نظر کې نيولو پرته خپل ځای ناستی وټاکه. ده دغه واقعيت په نظر کې ونه نيو چې په هم دغې موضوع د ده امارت ته ننکونه (چلنج) ورکړ شوې وه. ښکاره ده چې امير په دې موضوع کې د خپلې ځوانې محمدزايې مېرمنې بې بې عايشې تر اغېز لاندې تللی و.

په دغه وخت کې چې د امير دوست محمد خان زامن او لمسيان په خپل منځي شخړو بوخت وو روسي په منځنۍ اسيا کې ډېر پرمختگ وکړ او د ترکمنو د ځينو سيمو پرته د افغانستان پولې ته راوړسېدل. امير شيرعلي خان ته دا پرځای وېره پيدا شوه چې د روسيې د بل بريد موخه به د ده هېواد وي. نوموړي امير د دغه گواښ د مخنيوي له پاره وپتېيله چې له يوې خوا د کور د ننه خپل دولت ټينگ او غېښتلی کړي او د بلې خوا د هند د برتانوي حکومت ملاتړ ترلاسه کړي. له دې امله په ۱۸۶۹ کال په لومړيو کې امير شيرعلي خان په رسمي توگه برتانوي هند ته سفر وکړ او په امبله کې يې د ويسرا لارډ مايو سره وکتل چې تود هرکلی يې وشو خو لارډ مايو د روسيې له لوري د امير پر ځای وېره سمه ونه بلله. لارډ مايو امير ته ډاډ ورکړ چې افغانستان ته د روسيې له لوري گواښ نه شته. هغه امير ته وسلې ورکړې او د پوځ د روزنې له پاره يې يو شمېر چارپوهان هم ورکړل. امير چې بېرته وطن ته راستون شو د لارډ مايو د دغه ډاډ له امله يې په عصري بڼه په پراخو سمونونو لاس پورې کړ.

امير شيرعلي خان لومړی په عصري بڼه دايمي او منظم اردو تنظيم کړ چې د خپلې واکمنۍ په پای کې شمېر ۵۶۰۰۰ ته ورسېد چې د پلي، سوارو او توپچي څانگې يې درلودې. جنرال ف. رابرتس چې په کابل کې د انگليس د نيواککر پوځ قوماندان و ليکي: «افغان توپچي قوې نږدې درې سوه توپونه درلودل.» ۲۶۴

امير شيرعلي خان د مشورې پخوانی دود بيا را ژوندی کړ او د احمدشاه دراني وروسته دی لومړی واکمن و چې يوه مشوراتي شوری يې د پوځي افسرانو او ملکي مشرانو نه جوړه کړه چې دوولس غړي يې درلودل. دا شوری يوازې مشوراتي وه خو په بهرني سياست کې يې د دې شوری سره مشوره نه کوله.

امير شيرعلي خان رسمي اداره پراخه کړه او د دود پر خلاف يې لوړ منصبونه غېر خانداني کسانو ته ورکړل. امير شيرعلي خان سيد نورمحمد شاه کندهاری د لوی مختار ياني صدراعظم، حبيب الله وردگ د ماليې وزير، عصمت الله جبارخېل د کورنيو چارو وزير، ارسلان خان جبارخېل د بهرنيو چارو وزير، په توگه وټاکل او ملا شاه محمد کتب خېل، او قاضي عبدالقادر يوسفزی يې هم د کابينې غړي وو.

د امير شيرعلي خان بل مهم سمون دا و چې پښتو يې د لومړي ځل له پاره د هېواد ملي او رسمي ژبه اعلان کړه. لکه چې د مخه مو يادونه وکړه امير شيرعلي خان يو منظم او دايمي اردو جوړ کړ چې شمېر يې شپږ پنځوس زرو ته رسېده چې د محمدزايي سردارانو ځای پښتو ويونکو غېر محمدزايي پښتنو ونيو. په دې توگه د ملکي او نظامي چارو د اغېزمن چلند له پاره پښتو ته اړتيا پيدا شوه. پوهاند کاکړ کړد سره سم وايي چې امير شيرعلي خان د نورو سمونونو په څنگ کې د پښتو د رسمي کولو له پاره کوښښ دا څرگندوي چې د ده ملي شعور ډېر غښتلی او پياوړی و. پښتو ته د دغې اړتيا او په خپله د امير نوی ملي شعور د دې لامل و چې غوښتل يې پښتو د يوې رښتينې ملي ژبې په توگه وده او پرمختگ وکړي او د فارسي ځای ونيسي. د دغه مقصد له پاره د پښتو کتابونو ليکل او ژباړل پيل شول، د پښتو سيند (قاموس) د لارښود په توگه حتمي شو، عسکري تعليم نامې په پښتو ژبه برابرې شوې، واره او لوی ماموران په القابو وويارل شول او په پای کې د پښتو بولی (قوماندې) د افغان جنکياليو د گڼو صنفونو له پاره جوړې شوې. ليتوگرافي مطبعه په کابل کې په کار ولېږده او د شمس النهار اخبار په همدغې مطبعې کې چاپ شو. د قاضي عبدالقادر له خوا «قواعد پلټن پياده» په پښتو وژباړل شو چې تشرېحات يې په پاړسو وو. علم قواعد لښکر د دريا خان نيازي له خوا، قواعد عسکري د محمد ابراهيم له خوا وليکل شول. «دغه مشکور واکمن ځان ژر په داسې حال کې وموند چې ادعا وکړي

چې پښتو د هغه د هېواد والو ملي ژبه شوې وه. د دغه امير په نظر فارسي امانتي بڼکې وې. «۲۶۵ د غوث خيبري په اند د امير شيرعلي خان له خوا د پښتو ژبې د رسمي کولو اصلي موخه د ايران د فرهنگي ښکېلاک د ماتولو په لور يو اغېزمن گام و. ۲۶۶

د کاکړ په وينا هغه سړی چې د امير شيرعلي خان سره يې د سمونونو په تېره د پښتو د رسمي کولو په اړه اساسي مرسته وکړه هغه قاضي عبدالقادر يوسفزی و چې يو عالم، شاعر، ليکوال او ژباړونکی و. کهکدای ليکي چې قاضي عبدالقادر داسې کتابونه تأليف کړل چې د درې گونو پوځي ټولگيو يانې سپرو، پياده او توپچي له پاره بولي گانې وضع شوې او پوځي قوماندې د انگرېزي نه وژباړل شوې او په پارسو کې تشرېح شوې وې. د ده يوه ژباړه قواعد عسکري لسان افغاني نومېږي او ۳۸۲ مخه لري. ۲۶۷ برسېره پردې امير شيرعلي خان د ښوونځيو پرانېستل، د شمس النهار د جريدې خپرول او نور سمونونه يادولی شو. د کاکړ په وينا دا چې ځينې کسان وايي چې امير شيرعلي خان سمونونه د هغه پلان له مخې پلي کړل چې سيد جمال الدين افغان ورته تهيه کړی و، رښتيا نه دي. رښتيا دا دي چې امير شيرعلي خان د مخه تر دې چې د سمونونو په پلي کېدو پيل وکړي سيد جمال الدين د ۱۸۶۸ کال د سپتمبر په دولسمه نېټه د کندهار د چمن له لارې هندوستان ته شړلی و. شيرعلي خان لا هغه وخت د خپل پلار سره ملگری و چې پلار يې په برتانوي هند کې پراري و او هغه وخت يې د انگرېزانو پرمختگ په خپلو سترگو ليدلی و او هلته د خپل هېواد د پرمختگ او عصري کولو فکر ورسره پيدا شوی و. امير شيرعلي خان امبالې ته د لارډ مايو د کتنې نه د راستنېدو پر مهال نه يوازې د برتانوي هند نه د سمونونو زياتې طرحې وطن ته راوړې، بلکې د ځان سره يې يو شمېر کارپوهان راوستل. بېليو وايي چې «امير شيرعلي خان ډېرې زياتې د سمونونو طرحې هم له ځان سره وطن ته يووړې. «۲۶۸ امير شيرعلي خان نيت درلود چې سيستان چې پارسيانو نيولی و بيا د افغانستان سره يوځای کړي او هغه هېواد ته يې د جگړې گواښ وکړ. خو انگرېزانو د جگړې د مخنيوي له پاره د سيستان د موضوع د هوارۍ په موخه د دواړو هېوادو تر منځ د منځگړيتوب وړانديز وکړ چې د دواړو لورو له خوا ومنل شو. د انگلستان پلاوی د بريد جنرال گولډ سميت په مشرۍ سيستان ته راغی. د ايران له لوري ميرزا معصوم خان او د افغانستان له خوا سيد نورمحمد شاه نماينده گان ټاکل شوي وو. که څه هم سيستان له جغرافيوې او تاريخي نظره د افغانستان خاوره وه او ساکا هم د لرغوني افغانستان خلک وو، خو د سيستان په خاوره د پارسيانو ادعا د ژبې له نظره وه او د هغه تاريخي وياړونه يې د ځان بلل. انگرېزانو د افغاني سيستان يوه برخه د گولډ سميت د ناعادلانه منځگړيتوب په اساس

ايران ته ورکړه.

امير شيرعلي خان په دې پرېکړه له انگرېزانو نه بېزاره شو او د انگرېزانو سره يې اړيکې ډيرې خرابې شوې چې بيا هېڅکله بڼې نه شوې. د بيلو په وينا انگرېزانو وروسته له دې امير شيرعلي خان ته د هرشي خواست وکړ هغه رد کړ په پای کې خبره دې ځای ته ورسېده چې په ۱۸۷۸ کال کې د افغانستان او انگليس دوهمه جگړه پيل شوه.

کاکړ او د افغان- انگليس دوهمه جگړه

لکه چې د مخه مو يادونه وکړه امير شيرعلي خان داسې مهال واکمن شو چې د لومړي ځل له پاره دوې سترې نيواکگرې امپراتورۍ يانې لويه برېتانيا او تزاري روسيه زموږ کاوندیانې شوې. زموږ هېواد وروسته له دې چې لويه برېتانيا په ۱۸۴۹ کال کې کله چې په پنجاب کې دسيکانو خالصه حکومت نسکور شو د ختيځ له لوري او روسيه د ۱۸۶۰ په لسيزه کې چې تزاري روسې په منځنۍ اسيا کې لوی پرمختګ وکړ د شمال له لوري همپوله شوه او د دغو امپراتوريو د حکومتونو تر فشار لاندې شو. د فارس قاچاري دولت په هرات او سيستان باندې پر خپلې ادعا ټينګار کاوه. امير شيرعلي خان د دغو دوو امپراتوريو د سياست قرباني شو او افغانستان د ده په واکمني کې د برېتانيې د بريد لاندې راغی او د ده نوی نيمه عصري حکومت نسکور شو او د ملي مقاومت يوه اوږده دوره پيل شوه.

د ۱۸۷۷ کال وروسته د برېتانيا د توري ګوند د بنجامين ډيزرايلي په مشرۍ په منځنۍ اسيا کې د روسيې د پرمختګ په وړاندې دښمنانه دريځ غوره کړ، په دغه وخت کې روسيه د عثماني ترکيې سره په جگړه بوخته وه او ان د ترکيې پلازمينه قسطنطنيه يې ګواښوله. برېتانيا د ترکيې ملاتړ کاوه ځکه چې هندوستان ته د برېتانيې د اوبو لار په خطر کې وه. له دې امله انگلستان حکومت اعلان وکړ چې د روسيې له خوا د قسطنطنيه د نيولو په صورت کې به برېتانيا د فارس خليج ته پوځونه واستوي تر څو روسيه په اسيا کې د بريد لاندې ونيول شي او روسان د منځنۍ اسيا نه بېرته دکسپين سمندرګي ته وشړي. برېتانيا په دې منظور لارډ ليتن د دې سياست د پلي کولو له پاره هند ته د نوي ويسرا په توګه ولېږه.

ليټن په دې باور و چې د دې موخې د پلي کولو له پاره او د هند د ساتنې له پاره يوې دفاعي کرښې ايستلو ته اړتيا شته. د ده په اند هغه پوځي او ستراتيژيکه ليکه چې بايد د برتانوي هند په لاس کې وي له پاميره تر باميانه د هندوکش په امتداد او د هغه خايه تر

سووبل د هلمند، ګرځک، کندهار تر عربو سمندرګي پورې امتداد ولري وايستل شي. دا يې د داخلي ليکې په نوم ياده کړه. بهرنۍ ليکه يې د امو رود ياد کړ. څنگه چې دا پروژه په افغانستان کې پلې کېده نو دا د دوو لارو بايد شوی وای. لومړۍ لاره دا وه چې افغانستان ته مراجعه وشي او د هغوی سره موافقه ته رسېدل او يا د افغانستان د امير سره اتحاد کول، د ځينو امتيازاتو په ورکولو لکه د خاندانۍ واکمنۍ ضمانت، د بهرني تيري په وړاندې د افغانستان ساتنه، د سنجول شوو پيسو ورکول او د بهرنۍ خپلواکۍ سلبول. دوهمه لار دا وه چې که امير د لومړۍ لارې سره مخالفت وکړي نو نوموړی بايد د واک نه ليرې شي او يو بل سړی چې د دوی شرايطو منلو ته تيار وي د هغه په ځای واک ته ورسوو.

د ليتن د شېوې اساسي ټکي چې د لندن په لارښوونه د افغانستان په اړه په ښکاره ټکو کې بيان شول د ليتن د تېزس په نوم ياد شو. په دې روحیه د هند برتانوي حکومت د امير شيرعلي خان سره چلند اختيار کړ پرته له دې چې د افغانستان د خلکو ارزښتونه او د دې هېواد واقعيتونه په نظر کې ونيسي.

هند ته د ليتن د راتګ وروسته د امير سره د خبرو اترو موضوع د يو شمېر ليکونو په ذريعه تعقيب شوه چې په پای کې د جنوري د دېرشمې نه د مارچ تر پايه نړيواله غونډه د امير د استازي سيد نورمحمد شاه او د ليتن استازي سر لوی پېلې تر منځ په پېښور کې جوړه شوه. د غونډې موضوع ګانې د ليتن د ليکونو په روحیه ټاکل شوې چې مهم ټکي يې دا وو: د امير سره د يوه تيري کونکي او دفاعي تړون کول، د کورني او بهرني تيري په وړاندې ضمانت او د خانداني واکمنۍ ساتنه، د تنخواه ورکول، د شاه زوی عبدالله جان ځای ناستی په رسميت پېژندل او د شمالي پولو ټينګښت په کې شامل وو. د دې په بدل کې د امير نه انگليسانو غوښتل اصلي انګرېزان په سرحدي سيمو او په ځانګړي توګه هرات کې ومني او په بهرنيو چارو کې د برتانوي هند په مشوره عمل وکړي او د روسيې سره هېڅ ډول مراوده ونه کړي. د امير استازي سيد نورمحمد شاه د ليتن د دې وړانديزونو سره سر خوځولی نه شو خو په پای کې يې څرګنده کړه چې د دغو شرايطو د ردولو او يا منلو په اړه ځانګړې لارښوونه ورته نه ده شوې. ليتن د مارچ په پنځلسمه نېټه غوښتنه وکړه چې کابل د اتحادي تړون غوښتونکی دی که نه؟ څرنگه چې د نورمحمد شاه له لوري يې د قناعت وړ ځواب تر لاسه نه کړ خپل استازي يې له غونډې وايستلو بيا د مارچ په شپږويشتمه نېټه سيد نورمحمد شاه د دې نړۍ نه سترګې پټې کړې او ليتن د نورمحمد شاه د مړينې په پلمه غونډه په رسمي توګه پای ته ورسوله سره له دې چې د امير بل استازی حبيب الله

وردگ پېښور ته روان و او «دغه استازي واک درلود چې په پای کې د برېتانيا د حکومت ټول شرايط ومي.» ۲۶۹

د پېښور د غونډې د ناکامۍ نه وروسته د لیتن چلند د امير سره نور هم سخت شو. هغه خپل هندي استازی غلام حسين د کابل نه بېرته وغوښت او نور حاضر نه و چې د امير سره خبرې بيا د سره پيل کړي خو يوازې په يوه شرط چې امير د خبرو اترو غوښتنه وکړي مخکې له مخکې د برېتانيا شرايط ومي او د خپل نوي چلند له امله بخښنه وغواړي. د مخه مو يادونه وکړه چې د انگليس منځکړي کولډ سميت په غير عادلانه توگه د افغاني سيستان يوه برخه ايران ته ورکړه. امير شيرعلي خان د انگليسانو نه د جکوب اباد په ترون هم خواشینی و چې د هند حکومت په ۱۸۷۶ کال کې د کلات د خان سره کړی و او د هغه له مخې يې په ۱۸۷۹ کال د نومبر په مياشت کې کويتيه ونيوله او د کندهار ښار يې تر گواښ لاندې ونيو او بيا يې د واخان مير ته د امير د اجازې پرته ډالی واستولې.

د مخه مو دا يادونه هم وکړه چې د ۱۸۷۸ کال د مارچ په مياشت کې د روسيې او برېتانيا تر منځ د ترکيې په سر اړيکې خړې پرې شوې. روسيه چې د ترکيې سره په جگړه بوخته وه او د ترکيې پلازمېنه قسطنطنيه يې گواښوله برېتانيا د ترکيې په ملاتړ د هندوستان نه خپل پوځونه د مالټا جزيره ته د ترکيې د مرستې له پاره ولېږل. روسيې د دې په وړاندې په منځنۍ اسيا کې په پوځي مانورو لاس پورې کړ چې برېتانيا اړه کړي چې د مالټا نه خپل پوځونه بېرته راستانه کړي. په دې منظور يې همغه کال يو پوځي پلاوی د جنرال ستاليتوف په مشرۍ پر کابل وتپلو او دا پلاوی د اګست په ۹ نېټه د کابل شاوخوا ته ورسېد که څه هم د روسيې او برېتانيا تر منځ اختلافات لا د مخه د جولايي د مياشتې په منځ کې د برلین د غونډې په پايله کې حل شوي وو او د يوه ليک په ترڅ کې د جنرال کافمن له خوا د روسيې پلاوي مشر ستاليتوف ته د مخه تر دې چې کابل ته ننوزي د هغو خبر رسېدلی و. په دغه ليک کې ستاليتوف ته لارښوونه شوې وه چې څرنگه د روسيې او برېتانيا تر منځ اختلافات د برلین په غونډه کې حل شوي دي نو «د غوڅ گام او لوزونو نه ډډه وکړئ او په عمومي توگه دومره مخته مه ځئ لکه چې بايد د مسالې د پرمکس حالت کې مخته تللی وای.» ۲۷۰ ستاليتوف د اګست په ۱۳ او څورلسمه نېټه د امير شيرعلي خان سره وکتل او يو تړون د دوی تر منځ وشو چې اصلي متن يې تر اوسه نه دی ليدل شوی خو پوهاند کاکړ په خپل کتاب کې هغه متن چې جنرال رابرتس ته رييس ميرزا محمد نبي خان د ياده ویلي راوړی دی.

لیتن وروسته له دې چې د هند په چارو کې د وزير کړين بروک نه اجازه تر لاسه کړه د

اکست په ۳۰ نېټه غلام حسين خپل پخوانی استازی کابل ته ولېږه او د يوه ليک له مخې يې د امير نه وغوښتل چې يو انگليسي پلاوی په کابل کې ومني. لیتن د سر نيوال چمبر لین په مشرۍ يو پلاوی افغانستان ته ولېږه او غوښتنه يې دا وه چې امير بايد روسي پلاوی سمدلاسه رخصت کړي او د چمبرلین سره تړون لاسليک کړي. انگليسي پلاوی د سپتمبر په ۲۰ نېټه جمرود ته ورسېد او افغان پوله ساتونکي جنرال فيض محمد خان يې افغانستان ته د ننوتو مخنيوی وکړ او لیتن د افغانستان پر ضد د جگړې پرېکړه وکړه. خو بيا هم لیتن د لندن په موافقه د نومبر په دوهمه نېټه کابل ته التیماتوم واستولو چې په هغه کې د امير نه غوښتنه شوې وه چې د بریتانیا د پخواني پلاوي له امله بخښنه وغواړي او هغه ته يې کوټخندنه وکړه چې که د نومبر د شلې نېټې پورې د پلاوي د منلو مثبت ځواب را نه کړل شي د بریتانیا پوځونه به افغانستان ونېسي.

کاکړ وايي چې په دې ټوله موده کې امير شيرعلي خان د ستالیتوف په مشوره کار کاوه او هغه امير ته مشوره ورکړې وه چې د چمبرلین پلاوی ونه مني. په خپله ستالیتوف د اکست په ۲۳ نېټه د کابل نه تاشکند ته روان شو خو د پلاوي غړي يې په کابل کې پاتې شول. ستالیتوف د کابل نه د روانېدو پر مهال د امير سره ژمنه وکړه چې دی به د ۳۰۰۰ لښکر سره بېرته راوگرځي. ستالیتوف په ۲۱ سپتمبر د يوه ليک په ترڅ کې د امير سره د مرستې ورکولو په اړه د خپل بري خبر ورکړ. شيرعلي خان د روسي په ژمنو باور وکړ او دا فکر يې ونه کړ چې يوازې به پرېښودل شي. د نومبر په ۱۹ نېټه امير شيرعلي خان د کافمن ليک تر لاسه کړ چې په هغه کې ورته توصیه شوې وه چې د بریتانیا سره هوکړه وکړي. په دې توگه امير شيرعلي خان بله تاريخي تېروتنه وکړه او د روسي د سياست په لومه کې بند شو او د ده د کورنۍ واکمنۍ د راپرزېدو او د افغانستان د خاورې بشپړتيا ته زیان واوښت او د هېواد بهرنی سياست د انګرېزانو په لاس کې ولوېد.

امير شيرعلي خان په همغه ورځ لیتن ته ليک واستوه چې حاضر دی د بریتانیا وړوکی موقتي پلاوی په کابل کې ومني. دا ليک د نومبر په ۲۹ نېټه په ډاګه کې دانګليس مامورينو ته ورسېد. خو تر دغه وخته لیتن د افغانستان په وړاندې د جگړې اعلان کړی و.

لارډ لیتن چې د «پرمختګ د پالیسۍ» (Forward policy) يو کلک پلوي و د ۱۸۷۸ کال د نومبر په يووښتمه نېټه په دې پلمه چې امير شيرعلي خان د دوی پلاوی نه دی منلی انګرېزي پوځونو ته امر وکړ چې په افغانستان باندې د خيبر، کورمې او بولان له لارې په ترتيب سره د جنرال برون، جنرال رابرتس او جنرال ستيورات تر قوماندې لاندې يرغل وکړي. امير شيرعلي خان سره له دې چې ۵۶۰۰ زره منظم اردو درلود چې په نويو وسلو

سنبال و او همدارنګه د افغان زړور خلکو ملاتړ چې د پردیو د تیري په وخت کې د خپلو مهمو ارزښتونو لکه د وطن، ازادۍ او دین د ساتنې له پاره د خپلو مشرانو څنګ ته کلک دریږي درلود د دې پر ځای چې د انګلیسانو پر ضد یې تورې ته لاس اچولی وای د جګړې نه ډډه وکړه او انګرېزي پوځ د کندهار، جلال اباد او کابل ښارونه ونیول. دا د امیر شیرعلي خان یوه بله تېروتنه وه.

امیر شیرعلي خان خپل زوی سردار محمد یعقوب خان د بندیتون نه ایله کړ، خپل ځای ناستی یې وټاکه، خپل اردو او حاکمانو ته یې لارښوونه وکړه چې د انګلیس د پوځ په وړاندې جګړه ونه کړي او په خپله د روسیې نه د پوځي مرستې په هیله مزار ته روان شو. «کله چې امیر د روسي پلاوي د پاتې غړو په ملتیا مزار ته راوړسېد هغه زر پوه شو چې دی د روسانو له خوا د یوې الې په څېر د برتانویانو سره په سیالۍ کې کارول شوی دی... امیر د ډېرې زیاتې ناهیلۍ سره، د فزیکي او روحي ناکامیو له امله د ډوډۍ خوړلو او دوا کارولو نه ډډه وکړه او د ۱۸۷۹ کال د فبروري په ۲۱ نېټه د ۵۶ کالو په منځ مړ شو.» ۲۷۱

د امیر محمد یعقوب خان واکمني او د گندمک تړون

د امیر شیرعلي خان د مړینې وروسته د ۱۸۷۹ کال د فبروري په ۲۶ نېټه د بالاحصار په شاهي جومات کې د سردار محمد یعقوب خان په نامه خطبه وویل شوه او په دې توګه نوموړي د افغانستان د امیر په توګه د واک واګې په لاس کې ونيوې.

په امیر محمد یعقوب خان باندې په همغو لومړیو ورځو کې زور راغی چې د یرغلګرو پر ضد وجنګېږي خو امیر ونه منله او د ۱۸۷۹ کال د می د میاشتې په دوهمه نېټه د داودشاه سپا سالار، مستوفي حبیب الله وردګ او ۲۵ محمدزايي سردارانو په ملګرتیا گندمک ته روان شو او د می په اتمه نېټه هلته ورسېد. د امیر محمد یعقوب خان او د انګلیس سیاسي استازي مېجر کیوګناري، چې د امیر نه لا د مخه گندمک ته رسېدلی و، تر منځ د می تر اولسې نېټې پورې د تړون د موادو په اړه خبرې اترې وکړې.

امیر محمد یعقوب خان د خبرو اترو په جریان کې حاضر نه و چې د افغانستان نه هېڅ برخه بېله شي او د برتانوي هند حکومت باید هغه حالت ومني چې تر دې د مخه د افغانستان او د برتانوي تر منځ موجود و. خو وروسته له هغې چې کوګناري گواښ وکړ چې که د انګلیسانو شرایط ونه منل شي نو افغانستان به د نقشې په مخ دوام ونه مومي، امیر د کوګناري غوښتنې ومنلې. کوګناري لپټن ته خپلې خبرې نقل داسې کړی دی: «ما یعقوب خان ته وویل چې دا به د ده یعقوب خان په خاطر وي چې افغانستان به د نخښې پر مخ

دوام ومومي. ۲۷۲

په دې ترتيب سره د ۱۸۷۹ کال د می د میاشتې په شپږويشتمه نېټه د گندمک په سپینه تېره (سفید سنگ) سیمې په یوه کلي کې د گندمک تړون لاسلیک شو. د گندمک په تړون کې ټول هغه شرایط ځای شول چې لیټن غوښتل په امیر شریعلي خان پي ومني او نور مواد ورباندې زیات شول. د کاکړ په وینا امیر د افغانستان [سیاسي] خپلواکي انګلیسانو ته وسپارله او ژمنه یې وکړه چې د هېڅ هېواد سره به د دوی د مشورې پرته اړیکې نه ټینګوي، انګلیسي استازي به په افغانستان کې د اوسېدو اجازه لري او د هغوی ساتنه به د امیر په غاړه وي، د انګلیس حکومت ژمنه کوي چې د افغانستان په کورنیو چارو کې لاسوهنه نه کوي، پر افغانستان باندې باندینې تېری به چې دوی ته موزون مالوم شي په پیسو، وسلې او یا په پوځي ځواک سره دفع کوي او د افغانستان نه خپل پوځونه باسي. نیولې شوې سیمې بېرته افغانستان ته ورکوي خو کرمه، سبي او پیشین په خپل لاس کې ساتي. دا سیمې به په افغانستان پورې اړه ولري خو اداره به یې انګلیسي کارکوونکي پر مخ بیايي. د دې په بدل کې به امیر ته شپږ لکه روپۍ ورکوي. امیر ژمنه کوي چې هغو افغانانو ته به بخښنه کوي چې د جګړې پر مهال یې د انګرېزانو سره مرسته کړې ده.

د امیر محمد یعقوب خان اقدامات

د گندمک د تړون سره سم د برېتانيا سیاسي پلاوی د سر لوی کوکناري په مشرۍ د کرمې او لوګر له لارې د ۱۸۷۹ کال د جولای په ۲۴ نېټه په شاندارو مراسمو سره کابل ته راغی. کوکناري په عمل کې د کابل واکمن شو.

د انګلیسي پلاوي د راتګ نه وروسته د هرات نه کابل ته شپږ پلي ټولګي راورسېدل چې د بېلو بېلو قومونو او سیمو نه وو. دوی کابل ته د رارسېدو سره سم د تیکو نه د ایستلو تورو سره د کابل په سړکونو مارش وکړ او د انګلیس ضد شعارونه یې ورکول. په واقعیت کې د انګلیس سره د دغو سرتېرو د مخالفت د احساساتو سرچینه سردار محمدایوب خان و چې د گندمک د تړون مخالف و.

د ۱۸۷۹ کال د دسمبر په دریمه نېټه افغان پوځ د کابل د خلکو په ملاتړ پاڅون وکړ چې په پایله کې د کابل په بالاحصار کې د انګلستان سیاسي استازی کوکناري د ورسره ملګرو سره یو ځای د منځه یووړل.

انګلیسانو ته چې د کیوناري د مړینې خبر ورسېد انګلیسي پوځ بیا په افغانستان یرغل وکړ. جنرال رابرتس د ۶۰۰ نه تر ۷۰۰ پوځ سره د پیوار د کوتل له لارې په افغانستان

تېری پیل کړ. ستیورات ته لارښوونه وشوه چې په کندهار کې خپل پوځ وساتي او د خیبر پوځ هم غښتلی شو او زیات احتیاطي پوځ یې شا ته تیار شو. د رابرتس پوځ په چاراسیا کې د لنډ مقاومت وروسته په بالاحصار کې میشت شو.

د انګلیس پوځي حکومت

انګرېزانو د یرغل په دوهمه مرحله کې امیر محمد یعقوب خان استعفا کولو ته اړ کړ او برتانوي هند ته یې پرار کړ. بل گام یې د غچ اېښتلو په موخه بالاحصار وسوزاوه او د پاڅون کېدونکو زندی کولو ته یې ملا وتړله.

انګرېزانو د هغو افغانانو نه چې د سفارت په سوځولو کې یې ونډه اخیستې وه د غچ په موخه هر هغه چا ته د پنځوسو روپیو جایزه ورکوله چې هغوی ورته وښيي. «د ښار په قزلباشو کې ډېرو دغسې جایزې تر لاسه کړې.» ۲۷۳ محمود طرزي په خپلو خاطراتو کې لیکي چې د جنرال رابرتس لومړی کار په کابل کې دا شو: «چې د کوکناري د سوځېدلي کور په کنډوالو باندې دارونه وڅړوي، چې په دغې پېښې کې کېدونکوونکي غرغره کړي. په اصل کې خلک هلته د ننداره کولو او چور کولو له پاره غوندې شوي وو. ځینې د جهاد کولو له پاره ورغلي وو. بې وجدانو مخالفانو چې زړونه یې له کرکې نه ډک وو او د چنډول شیعې گانو چې هغوی د جاسوسی په بدل کې انعام غوښته، له دغې موقع نه د ځان له پاره ګټه وکړه او بې ګناه خلک یې په گیر کې ورکړل. نورو هم حتی د یو څه ګټې له پاره همدغسې وکړل.» ۲۷۴ طرزي زیاتوي چې «د نورو په کورونو کې مېلماستیاوې وې، دا هغه خلک وو چې د پېرنګیانو راتګ ته یې هرکلی ویلی وو او د هغو په خپلو خبرو «د دوی غمه خورله شوې وه» دوی زیاتره شیعې او قزلباش وو، چې د ښار په مینځ کې په چنډولو کې اوسېدل، چې شاوخوا یې ټینګ دیوال او خندق و. دوی په خپل فرقه یي تعصب سره نامسلمانان د مسلمانانو نه غوره ګڼل.» ۲۷۵

د لیتن له لوري د افغانستان د ټوټه کولو پلان

لیتن د کیوناري د مړینې وروسته د انګلستان صدراعظم ته ولیکل چې افغانستان دې د تل له پاره ټوټې شي او د بریتانې، روسې او پارس تر منځ ووېشل شي چې د نوي نظم په نوم ونومول شو. کندهار او د هغه ګاونډي سیمې دې سمډلاسه او د تل له پاره د بریتانیا امپراتورۍ سره یو ځای شي. موږ دا سیمه په اسانۍ سره ساتلی شو. تر هندوکشه پورې سیمې دې بیلې او یو داسې افغان ته دې ورکړې شي چې د انګرېزانو پلوی وي. د هندوکش

هغه لوري سيمې چې د هر چا له لوري اداره شي انگرېزانو ته يې توپيره ده ځکه چې ساتلی يې نه شو. هرات دې د ځينو شرايطو په منلو سره ايران ته ورکړل شي. د انگلستان حکومت د ليتن د «نوي نظم» د پلان نه پوره ملاتړ وکړ او د دسمبر په يوولسمه نېټه يې ليتن ته خبر ورکړ چې «د افغانستان د پخواني سلطنت له پاره د يوه واحد حکومت شتون نور شونی نه دی او د دوام هيله يې نه شته.» ۲۷۶

د دسمبر عمومي پاڅون

د انگرېزانو په وړاندې د دسمبر عمومي پاڅون وشو چې درې مرحلې لري:

۱- د دغه پاڅون لومړۍ مرحله د دېښمن د دوهم يرغل نه پيلیږي. څنگه چې د انگليسانو د نوې لښکر کښې خبر خپور شو چې د کابل پټو استازو د هېواد په ختيځو سيمو کې خلک مقاومت ته لمسول چې وسله پورته کړي او د بهرنيو ځواکونو په وړاندې ودرېږي. ويل کېږي چې امير محمد يعقوب خان د مومندو، اپريدو او شينوارو قومونو ته ليکونه استولي و او د دوی نه يې غوښتي و چې سره راټول شي. د سپتمبر په ۱۷ نېټه د رابرتس استازي د پکتيا د غلزيو نه اورېدلي و چې امير دوی ته لارښوونه کړي چې ټول هغه سړکونه چې د کرمې علي خېلو نه د کابل سره نښلي پرې کړي. د کندهار نه د انگليس سياسي استازي خان جان خبر ورکړ چې د انگليس ځواکونو د مخنيوي خنډ نه شي خو خپل ځانونه د هغوی د موصلايي لارو باندې د بريد له پاره تيار کړي. خو دا رسمي لمسونې وروسته له دې په ظاهر کې بندې شوې چې رابرتس ته علي خېلو استازی واستول شو او بيا امير د لوگر په خوشي کې انگليسانو ته ځان تسليم کړ او استعفا يې وکړه.

۲- د رسمي لمسونو د بندېدو وروسته د انگليسانو پر ضد د عمل نوښت د قومي مشرانو، مذهبي عالمانو، پوځي جنرالانو، ځينو دولتي کسانو او سردارانو چې په يعقوب زای سردارانو پورې يې اړه درلوده لاسته ولويد. د ملا مشک علم له خوا منظمې لمسونې کېدې. جنرال محمد جان خان وردک چې د وردکو په سيمو کې يې فعاليت کاوه غزني ته لاړ او هلته د ملا مشک عالم سره يو ځای شو. دوی دواړو په کډه د وردکو، اندرو، تره کيو، سلېمانخېلو، وزيرو، څدرانو او تاجکو خلکو سره خبرې وکړې او د غزا اعلام يې وکړ.

د کوهدامن او کوهستان خلک د مير بچه خان او سرور خان پرواني په مشرۍ په شيرپور باندې چې بهرنی لښکر په کې پروت و پر ضد بريد ته تيار شول او محمد عثمان د تګاو ساپي او د هغه جنګيالي ورسره يو ځای شول.

۳- کله چې ليرې شوی امير محمد يعقوب خان د دسمبر په لومړۍ نېټه او بيا د هغه نږدې مشاورين سردار يعي خان، وزير شاه محمد خان او سردار زکريا خان د دسمبر په اوومه نېټه هند ته پرار شول. تر دغه وخته د کابل نه د ليرو او نږدې سيمو خلک پر کابل باندې د بريد له پاره تيار شوي وو.

کله چې د دسمبر په شپږمه نېټه رابرتس خبر تر لاسه کړ چې کوهستانيان په کابل د بريد هوډ لري او ملا مشک عالم او جنرال محمد جان خان د خپلو جنگياليو سره ارغندي ته را رسېدلي دي د دفاعي عملياتو په اړه پرېکړه وکړه. د دې پرېکړې لامل دا و چې رابرتس ته پوره جوتنه وه چې د برېتانيا يو غښتلی اردو د جنرال الفنسټون په مشرۍ څلوېښت کاله د مخه په دغه غربي هېواد کې افغان جنگياليو د وزير محمد اکبرخان په مشرۍ تباها کړي و. له دې کبله ده يو پوځي ټولګی تيار کړ چې د سوارو او توپچي نه جوړ و چې د چټکو عملياتو په ترڅ کې به افغان جنگيالي تيت او وځي. نوموړي يوه پوځي قوه د مېکفرسن تر قوماندانۍ لاندې د باغ بالا د کوتل له لارې د چاردهي د وادی په لور اوښل پوځي ټولګی يې د جنرال بېکر په قوماندانۍ د ميدان په لور واستولو. په همدغه وخت کې يو پوځي ټولګی چې په جګدک کې پروت و په بيره کابل ته راوغوښت. مېکفرسن ته امر وشو چې د خيرخانې د کوتل له لارې په کوهستان او کارېزمير بريد وکړي. خو دغه وخت د ارغندي جنگياليو داسې مقاومت وکړ چې د رابرتس پلان يې په بشپړه توګه ناکام کړ.

په دې توګه افغانان د ۱۸۷۹ کال د دسمبر د مياشتې په لسمه نېټه د نړۍ د يوه ستر ځواک سره په کلکه جګړه بوخت شول. کابل د سوويل- لوېديځ او د شمال له لوري تر بريد لاندې راغی. د لوګر، زرمټو، منګلو، ځدراڼو خلک د سوويل له لوري د جنرال غلام حيدر خان څرخي په مشرۍ، د کوهدامن خلکو د شمال له لوري د مير بچه خان او غلام محمد سرور پرواني په مشرۍ او د ميدان وردګو او غزني خلکو د لوېديځ له لوري د جنرال محمدجان خان وردګ په مشرۍ په کابل بريد وکړ.

د جنرال محمدجان خان وردګ جنگيالي د ارغندي نه قاضي کلا ته راغلل او د انگليس پوځيانو هغه هڅې يې ناکامه کړې چې غوښتل يې د جنرال محمدجان خان لښکر دواړه خواوې کلابندې کړي. محمدجان خان وردګ په هر ځای کې د دښمن پوځ ته ماتې ورکړه او په چټکۍ سره يې دهمزنګ او کابل ته ځان ورسولو. محمدجان خان ناڅاپه خپل پلان چې په شيرپور بريد وکړي بدل کړ او پرېکړه يې وکړه چې د شير دروازي او د کابل لوړې ونيسي. د محمدجان خان دغې تېروتنې رابرتس ته دا موقع ورکړه چې د شيرپور د چاوڼۍ نه د باندې انگليس پوځيان چې د افغان جنگياليو د ځپونکو کوزارونو له امله

هرې خواته په منډو وو ځان شيرپور ته ورسوي او ځان وژغوري. په اسماني غره او بالا حصار کې انگليسي قواوې چې د افغانانو په وړاندې يې جگړه کوله ورو ورو د بيلو بيلو خواوو نه د افغان جنگياليو سره د نويو خلکو د يو ځای کېدو وروسته انگرېزان اړ شول چې د ځان خوندي کولو په موخه د شيرپور چاوڼۍ ته وتښتي او هلته د افغان جنگياليو له خوا کلابند شول.

د شيرپور چاوڼۍ يوه ټينګه دفاعي کلا وه چې په ځانګړي ډول يې د لوېديځ او سوېل اړخونه چې لوړ دېوالونه يې درلودل، ډېر کلک وو. د ختيځ اړخ دېوال يې د اوو فوټو څخه جګ نه و او دفاعي چارې يې کمزورې وې. انگرېزانو ختيځ دېوال کې ښه والی راوست او د شمالي دېوال کونجونه چې کمزوري وو، ورغول. چاوڼۍ ته نږدې کلاګانې يې ړنګې کړې او په پنځو ځايو کې دفاعي توپونه او ماشينګرې ځای په ځای کړل. انګرېزي پوځ په ښو وسلو سنبال و. په شيرپور باندې د بريد پلان د انګرېز پلويانو د سلطان محمد خان لاتي په ګډون انګرېزانو ته ورساوه او هغوی د بريد د مخه پوره تياری نيولی و. د دسمبر په ۲۳ بريد پيل شو چې انګرېزانو دا بريد په پوره توګه ناکام کړ.

په دې توګه پاڅون کوونکي په دې کې پاتې راغلل چې کلابند شوي پوځ باندې زور راوړي چې تسليم شي. يو لامل يې لکه چې د مخه مو يادونه وکړه دا و، چې جنرال محمدجان خان وردګ د دې پر ځای چې په شيرپور بريد وکړي خپل پلان يې بدل کړ او پرېکړه يې وکړه چې د شير دروازې او د کابل لوړې ونيسي. د محمد جان خان دغې تېروتنې رابرتس ته دا موقع ورکړه چې د شيرپور د چاوڼۍ نه د باندې انگليس پوځيان چې د افغان جنگياليو د ځپونکو ګوزارونو له امله هرې خواته په منډو وو ځان شيرپور ته ورسوي او ځان وژغوري. دوهم لامل يې دا و چې پاڅون کوونکو دا ښه وګڼله چې د انګرېزانو پلوي قزلباشانو، هندوانو او د انګرېزانو پلوي شتمنو محمدزايي سردارانو کورونه لوټ کړي. په دې توګه پاڅون کوونکو لس ورځې کلابند شوی پوځ چې په کمزوري دريځ کې و، وخت ورکړ چې خپل دريځ ټينګ کړي. دريم لامل يې دا و کله چې د دسمبر په ۲۳ مه افغان جنگياليو په شيرپور بريد وکړ دوی يوه مرکزي قوماندنه نه درلوده او د دوی د بريد پلان د مخه انګرېزانو ته ورکړ شوی و او په پای کې بريد ناکامه شو.

وطن ته د سردار عبدالرحمن راتګ

د مخه تر دې چې د هېواد په شمال کې د هغه په کړو وړو رڼا واچوم لازمه ګڼم په

خپله د هغه د ژوند په اړه لږ وغږېږم. سردار عبدالرحمن د سردار محمدافضل خان يوازينی زوی دی. دا مالومه نه ده چې کله او چېرته زيږيدلی دی. ستيفن ويلر باور لري چې هغه په ۱۸۴۴ کې زيږيدلی او تاريخ پوه سلطان محمد هم ورسره موافق دی. خو لپېل کريفن ټينګ دی چې عبدالرحمن خان په ۱۸۳۸ کې زيږيدلی دی. د عبدالرحمن مور بنګشه او د نواب صمد خان لور وه چې د هغه قوم د کابل په دربار کې لږ اغېز درلود.

د عبدالرحمن ماشومتوب ښه څرګند نه دی. هغه په ۱۸۵۳ کې بلخ ته راغی چې هلته يې پلار د ۱۸۵۲ نه تر ۱۸۶۴ پورې د ولايت واکمني کوله. عبدالرحمن خان ۱۳ کلن و چې د تاشقرغان د حاکم مرستيال وټاکل شو چې وروسته د دغې دندې نه استعفا وکړه په دې چې هلته د پوره واک نه برخمن نه و. هغه د ښکار او ټوپک وېشولو سره مينه درلوده او د جنرال شيرمحمد خان نه چې د عيسويت نه اسلام ته اوښتی و او د افضل خان د پوځ قوماندان و، د جګړې د هنر په اړه څه زده کول.

هغه د پشکيزی کار کولو او ټوپک يې جوړول او د فکري فعاليت سره يې مينه نه ښودله. د ده په خپله وينا «زه ډېر تنبل وم، د درسونو نه مې کرکه درلوده او فکرونه مې ډېر زيات د سپرلی او ټوپک وېشني سره وو.» د انسان ژوند ته يې لږ يا هېڅ لېوالتيا نه درلوده. ده يو ځل د ښکار په سفر کې د خپلو غلام بچه ګانو څخه يو تن د دې له پاره د ښې په توګه درولی و چې وګوري چې کولی څنګه يو سړی وژني. په هلک يې ډز وکړ، وېې واژه او وېې خنډل. د هغه پلار دی د همدې ډزې له امله بندي کړ. خو يو کال وروسته چې جنرال شيرمحمد خان مړ شو په حيرانتيا سره عبدالرحمن خان د بلخ د ولايت د پوځ د قوماندان په توګه وټاکل شو. شونې ده چې دی دغه وخت ۱۷ کلن و.

عبدالرحمن خان خوشاله و چې د پوځ ځواک يې په لاس کې و او د ... شونتياوې وښودلې. دی ډېر زر د هغه ازموون نه بريالی راووت چې د قطعن ازبک مير اتاليق چې د امير دوست محمد خان په نامه د خطبې ويلو نه انکار وکړ او خان يې د بخارا د پاچا يو بيعت کوونکی اعلان کړ، عبدالرحمن خان د خپل غښتلي پوځ په مرسته هغه اړ کړ چې کابل ته خپله وفاداري څرګنده کړي، ماليه تاديه کړي او د واده يووالی ټينګ کړي.

عبدالرحمن خان د ۱۸۶۰ کلونو په کورنۍ جګړې کې ګډون وکړ. شونې ده چې دی دغه مهال نولس کلن وي. د ده د زياتو ترونو او ترو زامنو تر منځ د تخت د لاسته راوړلو په سر کورنۍ جګړې کې د ده رول ډېر مهم و. په دغه کورنۍ جګړه کې نوموړي د خپل پلار او تره سره مرسته وکړه چې يو څه موده واک ته ورسې. دغې کورنۍ جګړې د امير عبدالرحمن خان سره د ده د سياسي شخصيت په جوړولو کې مرسته وکړه. د دغې جګړې

په جريان کې ده دا زده کړل چې د قبيلوي مشرانو، د ولايتونو د واليانو او محمديزايي سردارانو ځواک او اغېز ارزيايي کړي. ده دا هم زده کړل چې دوی څنگه په مناسب وخت کې خپل دريځ د يوې پارټي نه بلې ته بدلوي او مرکزي حکومت د گواښ سره مخامخ کوي. په پای کې اړ شو چې هېواد پرېږدي. دی د واکمن تره امير شيرعلي خان مهم سيال وگرځېد.

امير عبدالرحمن لومړی بخارا او بيا سمرکند ته په پناه اخېستو سره هيله درلوده چې هغه به په افغاني ترکستان کې خپلواک امارت په پښو ودروي. څنگه چې هغه د ازبکو اميرانو په ملاتړ باور درلود ادعا يې وکړه چې دی يې هلته بللی دی. همدارنگه د بدخشان مير جهاندارشاه يې خسر و او باور يې درلود چې د بدخشان خلک يې ملاتړ کوي. خو امير عبدالرحمن خان برسېره پر دې د بخارا د امير او روسيې ملاتړ ته اړتيا درلوده. دی د امير شيرعلي خان د مړينې وروسته د افغانستان شمال ته راستون شو.

سردار عبدالرحمن د ۱۸۸۰ کال د فبروري په لومړيو کې د روسي مقاماتو په اجازه د لږ شمېر پيسو او وسله والو پلاويانو سره بدخشان او بيا د ځينو ميرانو په مرسته تالقان ته ننووت. په تالقان کې د ترکستان د نايب الحکومه جنرال غلام حيدر د سوارو يو پوځي ټولگي چې د سلطان مراد قطعي د ځپلو له پاره تالقان ته راستول شوی و د عبدالرحمن سره يوځای شو. په دې ترتيب ده دا ځواک وموند چې په بدخشان، تالقان او قطعن سيمو کې خپل واک وچلوي. لږ وروسته سردار محمد اسحق خان چې د سردار عبدالرحمن د عمه زوی او پلوي و په دې بريالی شو چې جنرال غلام حيدر ترکستان پرېږدي او د هغه ځای واک د ميمني پرته په خپل لاس کې ونيسي. په دې توگه عبدالرحمن د ۱۲۹۷ کال د مارچ تر دريې نېټې پورې په دې بريالی شو چې د هندوکش نه هغې خوا سيمې کې واک وچلوي او د هغې وروسته کندوز ته ننووت.

دا هغه وخت و چې د ليتين استازی ليپل گريفن کابل ته رارسېدلی و چې د افغانستان په اړه د ليتين نوې پاليسي اعلام کړي. سردار عبدالرحمن د خپل واک په ټينگښت لگيا و. نوموړي د انگليس ضد نهضت مشرانو ملا مشک عالم او مير بچه خان سره يې د ليکونو په ذريعه اړيکې ټينگې کړې وې او د ده د ليکونو روحیه دا وه چې دا مشران دې جگړې ته تيار وي خو په خپله دې گام نه پورته کوي.

ليتین د سردار عبدالرحمن سره خبرو اترو ته د ور پرانېستلو ډېر علاقه من و او فکر يې کولو چې سردار به د ده د شرايطو په منلو سره شکر گزاره هم وي. گريفن محمد سرور غلزی سردار عبدالرحمن ته ولېږه او نوموړي د اپرېل په لسمه نېټه د گريفن

شفاهي پيغام سردار ته ورساوه او ورته يې وويل چې انگرېزان د کابل له پاره داسې امير غواړي چې د دوی ملگری وي، انگرېزي پوځونه به د افغانستان نه وځي، په روسيه کې د امير د استوگنې له امله د ده سره د دښمنۍ احساس نه لري او د روسيې پرتله به د ده سره ډېره مرسته وکړي. عبدالرحمن په ځواب کې وويل چې غواړي د انگرېزانو د دوستۍ په ماهيت پوهېږي او افغانستان به د بریتانيې او روسيې ملگری وي. خو په اپرېل کې په نړۍ او د هېواد د ننه داسې پېښې منځ ته راغلې چې د خبرو اترو په يون يې زيات اغېز وشينده. لومړی په انگليستان کې د ټاکنو په پايله کې ليبرال گوند بريالی شو. لیتن هڅه کوله د مخه تر دې چې د ده ځای ناستی هند ته راورسېږي خپل پلان په افغانستان کې پلي کړي. گريفن د می په لومړۍ نېټه درې کسيز پلاوی عبدالرحمن ته واستاوه چې د بریتانیا د دوستۍ، د افغانستان د ټوټو کېدو او ده ته يې د کابل امارت چې دوی شمالي افغانستان بللو وړانديز وکړ. خو هغه دا وړانديز ونه مانه.

په دغه وخت کې جنرال غلام حيدر څرخي او مير بچه خان د امير عبدالرحمن سره يو ځای شول، په کابل کې سردار ولي محمد خان او سردار محمدشريف خان د امارت هيله له لاسه ورکړه، جنرال محمدجان خان وردگ لا اوس هم د سردار محمد يعقوب خان په بيا واکمن کېدو ټينگار کاوه، خو هغه سړی چې د خبرو د ناکامۍ له پاره يې عملي کام واخېست مستوفي حبيب الله وردگ و چې زر هندوستان ته وشړل شو.

د عبدالرحمن ټاکتیک دا و چې خبرې وځنډوي او انگرېزان په دې فکر شول چې عبدالرحمن پوهېږي چې انگرېزان افغانستان پرېږدي او امارت د انگرېزانو په مرسته نه بلکې د خپلو متو په زور اخلي. دوی بيا عبدالرحمن ته وړانديز وکړ خو هغه ونه مانه او ټينگار يې کاوه چې د امير دوست محمد خان افغانستان بايد د ده د واکمنۍ سيمه وي. گريفن د دوهم ځل له پاره د عبدالرحمن سره خبرې پرې کړې او د دوهم ځل له پاره يې د افغانستان د سلطنت وړانديز محمد يعقوب خان ته وکړ.

ليپل د وروستي ځل له پاره عبدالرحمن ته وړانديز وکړ او دی يې پوه کړ چې کابل ته راشي، د کندهار بيلوالی ومي او د نورو هېوادو سره سيڅې اړيکې ټينگولی نه شي او که زر يې ځواب ور نه کړ نو بيا به د امير شيرعلي خان د کورنۍ نه يو تن پيدا کړي چې حکومت جوړ کړي. خو دا ځل عبدالرحمن د انگرېزانو ټول شرايط سمدلاسه ومنل او کابل ته روان شو. دا سمدلاسه بدلون په هرات کې د سردار محمدايوب خان د فعاليت له امله و. سردار محمدايوب خان د سردار عبدالرحمن په پرتله د درانيانو، غلزيانو او ملي پارتۍ په منځ کې زيات گرانيسټ درلود او سردار عبدالرحمن د سردار محمدايوب خان هغه

ورانديز د مخه رد کړی و چې د انگرېزانو پر وړاندې کډه مبارزه وکړي. سردار محمدايوب خان د جون په نهمه نېټه يانې درې اوونۍ د مخه تر دې چې امير عبدالرحمن کابل ته روان شي د خپل لښکر سره د کندهار په لور روان شو. عبدالرحمن به د کندهار په لور د ايوب خان د تگ نه هرو مرو خبر و. عبدالرحمن پوهېده چې کندهار ته د ايوب خان په رسېدو سره به درانيان او غلزيان د ده په مشرۍ سره يو شي او د دې شونتيا شته چې انگرېزان به چې د افغانستان نه يې د وتلو ژمنه کړې ده د هغه سره د امارت په اړه موافقې ته ورسېږي. له دې کبله عبدالرحمن کابل ته راغی او د انگليسانو ټول شرايط يې ومنل.

په هر صورت د جولای په شلمه نېټه سردار عبدالرحمن د قومي مشرانو او خلکو له خوا چې شمېر يې شلو زرو ته رسېدو په چاريکار کې د امير په توگه اعلان شو او ورپسې د جولای په ۲۲ نېټه لېږل کريفن او سیتورات هغه په رسميت وپېژاند. د ۱۸۸۰ کال د جولای په ۲۷ نېټه افغانانو د ايوب خان په قوماندانۍ او د انگليس پوځ د جنرال براون په مشرۍ د ميوند په ډگر کې سره مخامخ او انگليسانو ته سخته ماته ورکړه. په کندهار کې د سردار شيرعلي خان په مشرۍ د انگليس لاسپوڅي حکومت رانسکور او کندهار يې کلابند کړ چې وروسته به پوره رڼا پرې واچوم.

سردار محمد ايوب خان د انگرېزانو او هم د امير عبدالرحمن له پاره سمدلاسه يو لوی سرخوړی شو. د دغه سرخوړي او گواښ د مخنيوي له پاره کريفن او امير د سرای خواجه د زمې په غونډې کې د جولای په دېرشمه او د اگست په لومړۍ نېټه دوه ځله د شپږو ساعتو له پاره غونډه وکړه او داسې پرېکړه يې وکړه چې انگليسي پوځونه به کابل سمدلاسه ايله کړي او انگليسي مقامات به نولس نيم لکه روپۍ امير ته ورکوي چې نيې يې بخښنې او نيې يې د افغان خزانې ته تللې. د دې په وړاندې امير ژمنه وکړه چې د کندهار په لاره پراته غلزيان به وهڅوي چې هغه لس زره انگليسي پوځونو ته ستونزه جوړه نه کړي چې په لسم د اگست د رابرتس په مشرۍ کندهار ته روان دي تر څو سردار ايوب خان د کندهار نه وشړي. کاکړ ليکي چې «امير عبدالرحمن په ذمه کې د برتانوي هند له عمالو سره دومره اخلاص وښود چې په ټول عمر کې يې نه و ښودلی. هغوی د ده د اتل رقيب د ماتولو پرېکړه کړې وه. په ذمه کې ده ان د کندهار او هرات ادعا ونه کړه.» ۲۷۷

د زمې غونډه

د زمې په غونډه کې چې د ۱۸۸۰ کال د جولای د مياشتې په ۳۱ مه او د اگست په لومړۍ نېټه جوړه شوه سر ليبل کريفن د برتانوي هند افسر امير عبدالرحمن ته په پټه د

هند د حکومت لاندې ليک ورکړ:

«د برتانوي هند عالي جناب ويسرا او گورنر جنرال په خوشالۍ سره خبر شوی چې تاسو عالي جناب کابل ته د برتانوي حکومت د بلې سره سم راغلي ياست. له دې کبله د هغو دوستانه احساساتو ته په کتو چې تاسو عالي جناب څرگند کړي دي او هغه کټه چې سرداران او خلک يې د تاسو عالي جناب په واکمنۍ د تنظيم شوي حکومت د جوړېدو نه لاس ته راوړي، برتانويان تاسو عالي جناب د کابل د امير په توگه پېژني. برسېره پر دې ما ته واک راوړ شوی چې د هند د ويسرا او گورنر جنرال په وکالت تاسو عالي جناب ته خبر درکړم چې د برتانوي حکومت نه غواړي چې د حکومت په هغو سيمو کې چې د تاسو عالي جناب ملکيت دی، لاسوهنه وکړي او هيله نه لري چې يو انگرېز استوګن دې په دې سيمو کې ځای په ځای شي. د عادي دوستانه خبرو اترو د توافق دپاره لکه چې دوه کاونډي هېوادونه يې په خپل منځ کې لري د سلا وړ ده چې د برتانوي حکومت يو مسلمان نماينده په کابل کې د توافق له مخې استوګن شي. د بهرنيو قدرتونو سره د اړيکو په اړه تاسو عالي جناب د کابل د واکمن د دريځ په تړاو د برتانيا د حکومت د نظرونو او نيتونو غوښتنه کړې وه، د تاسو عالي جناب د مالوماتو دپاره به يوه يادونه وشي چې واييسرا او گورنر جنرال ما ته واک راکړی چې تاسو ته اعلان کړم د دې نه وروسته په افغانستان کې د ننه د برتانوي حکومت بهرنيو قدرتونو ته د لاسوهنې اجازه نه ورکوي او بيا دواړه روسيه او پارس ژبه کړې چې د افغانستان په کورنيو چارو کې د لاسوهنې نه ځان ژغوري، دا څرګنده ده چې تاسو عالي جناب د برتانيا پرته د هېڅ بهرني قدرت سره سياسي اړيکې نه شي لرلی. که چېرې بهرني قدرت هڅه وکړي چې په افغانستان کې لاسوهنه وکړي او که چېرې داسې لاسوهنه د تاسو عالي جناب د واک په کړۍ کې کوم غېر لمسونکي تېري ته بوزي په داسې حالت کې به د برتانيه دولت چمتو وي چې د تاسو سره په داسې يوې اندازې او په يوه داسې شېبه چې د برتانوي حکومت ته اړينه مالومه شي، د هغه په مخنيوي کې، مرسته وکړي، په دې شرط چې تاسو عاليجناب په رښتيا خپلې بهرنۍ اړيکې په تړاو د برتانوي حکومت په سلا کار وکړي.» ۲۷۸

کاکړ وايي چې دا ډېره د پام وړ ده چې دغه ليک، د امپريالېستي منطق يو شاهکار دی چې يوازې د برتانوي هند د حکومت د باندنيو چارو وزير سر الفريد ليال لاسليک کړی دی. کريښ وايي چې په څرګنده دا ليک «په زياته اندازه دا د برتانوي حکومت له خوا د يوې ژمنې يو يادښت و،» ۲۷۹ تر پايه دا يادښت و چې د راتلونکي يوه نسل دپاره يې د دوو حکومتونو تر منځ د اړيکو بنسټ جوړاوه. د امير د واکمنۍ په بهير کې نه تړون يا توافق

نامه لاس ليک شوې وه چې د برتانيې او افغانستان تر منځ اړيکې تنظيم کړي، که څه هم په زمه کې امير په لېږل گرښاندې د تړون د کړلو زور اچاوه. دا يادښت لکه چې محمود طرزی وايي چې تړون و رښتيا نه دي ځکه چې دا يادښت لومړی دا زيات څه نه و بلکې دا يو مشروطه ژمنه وه چې د امير سره د سيمو په ساتلو کې مرسته کوله. دوهم دا چې د دې ليک سره سم يوازې د انگليس حکومت و چې قضاوت وکړي چې په افغانستان يو تېری شوی دی که نه، دا څرگندوي چې د برتانيې حکومت نه غوښتل د امير سره د تړون له مخې ژمنې ته داخل شي. په دې وخت کې د انگرېزانو حکومت باور درلود چې د امير موقعيت نامصنوع دی. داسې ادعا يې هم کوله چې هغه تړونونه چې پخوا د برتانيې حکومتونو د افغان واکمنو سره کړي خپل لنډ مهالتوب يې ثابت کړی دی. خو د دوی د دې ادعا پرمخس امير دوست محمد خان د برتانيې سره په خپلو تړونونو ټينګ درېدلی و. دا شايد دوی د گندمک تړون ته اشاره کړې وي چې په افغانانو باندې تېل شوی او ډېر ناعادلانه و او افغانانو هغه رد کړ. امير عبدالرحمن له خپل لوري د ليک سره په داسې شېبه چلند وکړ لکه چې ده ته په لاس ورکړ شوی و: هغه کله چې مناسب وه ورسر روان و او کله چې به مناسب نه و هغه به سترګې پرې پټولې.

۱۸۸۰ کال د دسمبر په لومړيو کې امير غوښتل چې د وایسرا سره وگوري. د دې کتنې نه د امير موخه شايد چې د خپل سيال سردار محمدايوب خان په وړاندې يې د مرستې لاسته راوړل و، چې هرات يې نيولی و او دا وېره ترې کېده چې کندهار به ونيسي چې په راتلونکي پسرلي کې انگرېزانو خالي کاوه او د برتانيې حکومت يې اعلان کړی و. خو وایسرا د دغې کتنې نه په دې ډډه وکړه چې د برتانيې حکومت نه غوښتل چې په ښکاره د امير لوري ونيسي او د ده په قابليت يې شک کاوه چې په خپل سيال به بريالی شي.

د ميوند تاريخي جگړه

د ميوند جگړه د افغانستان او برتانيې په تاريخ کې يوه نامي جگړه ده چې د ۱۸۸۰ کال د جولاي په اووېشتمه نېټه د ميوند په ډگر کې د انگرېزي پوځ او افغان جنګياليو تر منځ ونښته.

په هرات کې د ايران د لاس وهنو، په افغانستان کې د ملي ځواکونو تیتوالی او د پوځي سرچينو د لېروالي له امله د ايوب خان ستراتيژيک خوځښت ډېر کمزوری و. تر څو چې جگړې ته تيارېده د ځواکونو ستراتيژيک انډول د ده په زبان بدل شوی و. که څه هم ده په ميوند کې يو ستر تاريخي تاکتيکي بری وکاته خو دغه بري په نېغ ډول د ده ستراتيژيک او

ماريتي، هنري او شنایدر ټوپکونه درلودل چې د افغانانو د ټوپکو نه څو ځله ښه وو. د جنرال بورس د منظم پوځ شمېر ۲۸۰۰ او ۲۰۰۰ نامنظم پوځ هم ورسره و. سایکس د انگرېزانو د ټوپونو شمېر ۱۲ ښي.

علي احمد جلالي وايي چې د انگليسي څېړونو له مخې داسې ښودل کيږي چې گویا د انگرېزانو ۲۵۰۰ کسيز پوځ د افغانانو د شل زریز نه تر ۲۵ زریز لښکر سره جگړه وکړه. خو دغه څېړنې کره نه دي او غولونکې دي. لومړی خو د افغانانو شمېر ډېر زیات ښودل شوی دی چې واقعیت نه لري، دوهم انگرېزانو خپل لوژستيکي ملاتړ کسان چې شمېر یې نږدې درې زرو ته رسېدو په شمېر کې نه دي نیولي او دریم دوی یوازې د ځواکونو د شمېر اړخ په نظر کې نیولی او کیفیت ته یې اډو پام نه دی کړی.

دی زیاتوي چې د ځواکونو په انډول کې د دواړو خواوو د پوځي سعي وړتیا د پرتله کولو له پاه په کار ده چې د هغوی د وسلو او جنګي وسایلو کیفیت او شمېر، د پوځي روزنې او وړتیا کچه، د قواوو پوځي جوړښت، د اکمالاتو نظام، د جګړې مقصد ته د جنګیالیو د سرسپارنې اندازه او د هغوی مورال په نظر کې نیول کيږي. د میوند د جګړو د سیالو پوځونو شمېر په لاندې ډول و.

۱-د انگرېزي پوځ شمېر:

د سپرو دریم بمبي غونډ-۳۱۶ پوځیان، د سند د سپرو دریم غونډ-۲۱۶ پوځیان، د توپچي بطریه-۱۹۱ توپچیان او شپږ توپونه، د توپچي بې سد او رخه بطریه-۴۳ پوځیان او ۵ توپونه، ۶۶ لمبر انگرېزي پلي غونډ-۵۱۶ پوځیان، د بمبي لومړی پلي غونډ-۶۴۸ پوځیان، د بمبي ۳۰ لمبر پلي غونډ-۶۲۵ پوځیان، د استحکام ټولۍ په دې ترتیب ټول جنګي پوځیان ۲۵۹۹ او د لوژستيکي ملاتړ پوځیان ۳۰۰۰ تنه چې ټول ۵۵۹۹ کيږي. برسېره پر دې د انگرېزانو سره د افغان لوی پوځ ورسره و چې د کندهار والي سردار شیرعلي خان د سردار مېرډل خان زوی یې قوماندانه کوله. دغه پوځ د ۶۰۰۰ نه زیات سرتیري درلودل چې په انگليسي شنایدر ټوپکو، څلور شپږ پونډه توپونو او دوه دوولس پونډه هاوان باندې سنبال وو. د والي شیرعلي خان قواوې نارامه وې. د دوی وفاداري ښکاره تر شک لاندې وه. بورس او شیرعلي خان په یوه خوله وو چې افغان پوځ په رود بهرته راپورې باسي او بې وسلې یې کړي. خو د مخه تر دې چې دوی دا کار وکړي پلي او یو شمېر سواره د هرات قواوو ته د سرتیپ نورمحمد خان په گډون وتښتېدل او ورسره یوځای شول. خو د سوارو زیاته برخه شیرعلي خان ته وفاداره پاتې شوه. برتانوي قواوې په دوی پسې ووتلې،

توپونه يې ځينې ونيول خو توپچي ورونکي اسونه ترې خلاص شول.

۲- د افغان پوځ شمېر:

لومړی پلې لوا- ۱۵۰۰ تنه، دوهمه پلې لوا- ۱۵۰۰ تنه، دريمه پلې لوا- ۱۱۰۰ تنه، د سپرو لوا- ۹۰۰ تنه، د توپچي يوه غرنی بطريه او څلور سارايي بطری- ۵۰۰ توپچيان او ۲۰ توپونه. په دې توگه د افغان د منظم پوځ شمېر ۵۵۰۰ ته رسېده. هراتي نامنظم سپاره ۵۰۰ هغه جنګيالي چې په فراه کې له لښکر سره يو ځای شول ۱۰۰۰ تنه، د والي شيرعلي خان نه تېښتېدلي سپاره ۵۰۰ چې ټول ۸۵۰۰ کيږي. په دې برسېره د سيمې ډېر غازيان له پوځ سره ملګري شوي وو چې ډېرو يې وسله نه لرله خو د ځينو سره د جزييل شدل توپک وو چې له خولې ډکېدل او د ويشتلو اغېزمن واټن يې له ۵۰ تر ۸۰ مترو پورې و. نورو غازيانو يوازې تورې او نېزې درلودې. انګرېزي ځينې سرچينې د دوی شمېر ۱۵۰۰۰ ښودلی دی. خو د انګرېزانو رسمي اسناد يادونه کوي چې دا به مبالغه وي. د وسلو په برخه کې د انګرېزانو لاس ډېر بر و.

په منظمو پوځونو کې د پنځو کابلي غونډونو اينفيلډ د نورو غونډونو تر وسلې ښه وو خو د انګرېزانو د مارتيني او سنايدر د توپکو سره يې سيالي نه شوه کولی چې د انفيلډ په پرتله يې د اور چټکتيا او جنګي اغېزتوب اته ځله زيات و. د ايوب خان هراتي او کندهاري غونډونو شلخي توپکونه درلودل چې اغېز يې د انګرېزانو پر تله پنځلس ځلې لږ و.

د افغان پوځ توپخانه د بوروس د لوا پر توپخانې غښتلې وه. ايوب خان شپږ دوولس پونډه ارمسترانګ توپونه لرل چې ډېر اغېزمن وو. ده همدارنګه شپاړس شپږ پونډه او دوه دوولس پونډه اوبوسونه، دوه غرني څلورنيم انچه اوبوسونه او څلور درې پونډه توپونه هم درلودل. خو بايد ووايو چې د وسلې په اغېز کې د پوځي روزنې سويه ډېر اهميت لري چې په دې برخه کې د انګرېزي پوځيانو لاس ډېر بر و.

د دې ټولو لاملونو په بنسټ د انګرېزانو د پوځ جګړه يز اغېز لږ تر لږه درې ځلې زيات و. د جلالي په وينا په ميوڼد کې د افغانانو بری د وسلو د اور په زور نه بلکې د اغېزمن مانور او روحي جذبې په واسطه تر سره شو.

د جنرال بوروس (Burrows) پوځ او د شيرعلي نامالوم شمېر جنګيالي کشک نخود ته په شا شول په دې چې هغه ځای د هغو دوو لارو پر سر پروت و چې کندهار ته تللې او همدارنګه هغه د کندهار دوو نورو لارو ته په لنډ واټن کې پروت و. بوروس په دې توگه غوښتل چې ايوب خان په هره لار کندهار يا غزني ته د تلو نيت وکړي دی يې له دې ځايه

مخه نيولی شي.

د ايوب خان مخکيني ځواکونه د کرشک په شمال کې د هلمند له روده تېر شول او په خپله دی د جولای په دوه ويستمه نېټه د حيدر اباد په برخه کې د هلمند نه ورپسې واوښت او د زمينداور په لور روان شو. د ميرزا يعقوب علي خان په وينا او د کاکړ د څېړنې له مخې انگرېزي پوځ ميوند ته لومړی ورسېد. خو د سر پرسي سايکس په وينا د ايوب خان مخکي ځواکونه هلته لومړی رسېدلي وو. لکه چې د مخه مو يادونه وکړه انگرېزانو د ميوند کلي ته نږدې دېسته د جگړې له پاره غوره کړې وه چې هلته به په دغه هوار ډاک کې د خپلې نوې وسلې په زور ايوب خان وڅپي او پرې به يې نه ږدي چې هغه د کندهار يا غزني لوري ته روان شي. د ميوند جگړه د ۱۸۸۰ کال د جولای په اوويستمه نېټه سهار د ميوند کلي په نږدې دشته کې پيل شوه.

د انگرېزانو جاسوسی جال د افغان لښکر د خای د معلومولو له پاره هره ورځ د کشک نخود نه د څارنې ډلې د سنکېر، گرماب او د ارغنداب سين غاړې ته لېږلې. د جولای په ۲۱ مه انگرېزان خبر شول چې ايوب خان د سنکېر له خوا ميوند ته تلونکی دی. د جولای په ۲۶ مه د انگرېزانو يوه جاسوس خبر ورکړ چې ميوند د ايوب خان يو شمېر نامنظمو پوځيانو نيولی او په گرماب کې د سردار د سپرو پوځيانو يوه ډله ليدل شوې ده. د انگرېزانو د څارنې ډلې د افغان پوځ توپخانه چې د ايوب خان د اصلي پوځ سره ملګرې وه لا نه وه ليدلې. ځکه جنرال بوروس او سنت جان فکر کاوه چې د ايوب خان اصلي پوځ لا ليرې چېرته د هلمند په غاړه دی. له دې امله دوی وپتيله چې لا هم د دې وخت شته چې خپل پوځ د کشک نخود نه ميوند ته ولېږدوي.

دوی د جولای په ۲۷ مه د هغه خاي نه ميوند ته روان شول تر څو د ايوب خان پوځ د ميوند په هوار ډګر کې کيږ او کندهار ته يې د تګ مخه ونيسي يا د کندهار په شمال کې د غزني او کابل په لور وخوځيږي چې هلته هغه ترتيبات ګډوډ کړي چې انگرېزانو او امير عبدالرحمن نيولي وو.

علي احمد جلالي وايي چې «دواړه خواوې په يوه وخت کې د ميوند په لور روانې وې او په پايله کې د هغوی تر منځ يوه خونړۍ تصادفي نېسته وشوه.» ۲۸۰

د جگړې جريان

د علي احمد جلالي په وينا د جولای په ۲۶ مه سنت جان ته مالومه شوه چې ايوب خان ميوند ته د تلو تکل کړی دی. د انگرېزانو پوځ د جولای په اوويستم د سهار په اوو

بجو له کوشک نخود نه میوند ته روان شو. میوند ته لا لس کیلومتره پاتې و چې د دریم ځل له پاره دمه وشوه او دغلته یوه جاسوس خبر راوړ چې د ایوب خان پوځونه په ټول ځواک میوند ته ننوزي.

جنرال بورس سمدلاسه پرېکړه وکړه چې د ایوب خان په پوځ د تک له نظام نه برید وکړي. هغه د جگړې له پاره د میوند سوویل لوېدیځه سیمه خوښه کړه. دا ځای یو هوار ډاک و چې ځای ځای اوږدې کندی او وچ خوږونه په کې غږېدلې وو. د اوبو نشتوالی د دواړو پوځونو له پاره لویه ستونزه وه. بورس اوار ډاک ته مخه کړه. کله چې مالومه شوه چې د محمداباد کلی نه دی نیول شوی د سپرو یوه رساله په دې وکومارل شوه چې هلته لوژستیکي تاسیسات ځای په ځای کړي. د توپيې بطریه له کندی نه مخ په شمال لوېدیځ واوښته او د اورځای د نیولو له پاره پرمخ ولاړه. توپونه د افغاني پوځ د کتارونو بڼې اړخ ته لمبر شول او د ۱۷۰۰ مترو نه یې ډزې پیل کړې. دا وخت د سهار لس بجې او پنځوس دقیقې وې. ۲۸۱ د توپخانې د ډزو د پیل کېدو سره د انگرېزي پوځ کتارونه کین لاس ته وڅرخېدل او د توپخانې شا ته د جگړه ییز نظام د نیولو له پاره په خپرېدو شول.

خو کله چې د انگرېز پوځ کینې خوا ته تاو شو، سردار ایوب خان د هغه د مقابلې له پاره خپل غونډونه مارش کړل. سردار ایوب خان چې انگرېزان په دفاعي مورچو کې ناست ولیدل په هغوي یې د برید تابیېه وکړه. د انگرېزانو د نظام کمزورتیا د هغه خلاص اړخونه او پیاوړتوب یې د پليو د اور په ستر ځواک کې و. خو افغانان د یوې خوا د بڼې توپخانې د لرلو له امله غښتلي وو او د بلې خوا د دښمن د مورچلو د راتاوېدو له پاره لوړ تاکتیکي خوځښت درلود. له دې امله ایوب خان پرېکړه وکړه چې ژر تر ژره توپخانه مخ ته کړي او د هغې د اور په پناه کې خپل پوځونه په دښمن باندې د یرغل له پاره خپره کړي. ده خپل سپاره پوځونه د دښمن د اړخ نه د تاوېدو له پاره د خپل جگړه ییز نظام په بڼې اړخ کې وکومارل. د ولسي جنګیالیو ډلې یې هم په بڼې اړخ کې تابیېه کړې او خپل منظم پلي غونډونه یې د نظام په منځنۍ برخه کې جگړې ته ورمخکې کړل. افغان توپخانې د نظام له مرکزي برخې نه نږدې د ۲۰۰۰ مترو له واټن نه د دښمن کرښه د ډزو لاندې ونيوه. دا وخت د سهار یوولس بجې او شل دقیقې وې. ۲۸۲ د ایوب خان پوځ نږدې په پنځه څلوېښت دقیقو کې ځای پرځای شو. دا وخت ټکنده غرمه او تودوخه په زور کې وه.

د دواړو خواوو تر منځ د توپخانې مقابله نږدې یو ساعت روانه وه. په دې موده کې یوې خوا هم د لوی یرغل کوښښ ونه کړ. دواړو لورو هڅه کوله چې د بل لوري پليو او سپرو ته د توپونو په ډزو تاوان واړوي او بیا پرې ودانګي او په نږدې جگړه کې خبره ورسره

خلاصه کړي. د ايوب خان توپچي گوزارونو د دښمن پوځ ته چې په مورچو کې پراته وو، دروند تاوان اړاوه.

علي احمد جلالي وايي چې د انگرېزانو د مورچې کيلي هغه کنده وه چې د هغې نه غازيان په پټه د دښمن د کرښې ښي اړخ او شا ته تېرېدای شول. د غرمې په پاو باندې دوولسو بجو د ولسي جنگياليو سترې ډلې د دغې کندنې له لارې د دښمن له اړخ نه تاو شوې او له نږدې واټن نه يې د ۶۶م غونډ په کرښو ډزې کولې. افغاني سپرو د دښمن په کيڼ اړخ د راتاوبډو هڅه وکړه. د کتار په منځ کې افغان منظمو پليو غونډونو د انگرېزانو په منځنۍ برخه باندې د يرغل تياري ونيوه. خو د انگرېزانو له خوا پر دوی له پخو مورچو نه د پليو وسلو چې دوی په کې لاس بري و، د کولۍ باران جوړ کړ او افغان لوري ته يې دروند زيان واړاوه او يرغل يې په شا وتمبول شو او دغه وخت د افغان لښکر حال ډېر خراب و. دغه وخت ښايي افسانوې ملالې خپله لنډۍ:

«که په ميوند کې شهيد نه شوې،

خدايږو لاليه بې ننکۍ ته دې ساتينه!»

ويلي وي چې افغان جنگيالي غوڅ يرغل ته وهڅوي. دغه وخت د ايوب خان د پوځ لوی قوماندان حفيظ الله خان لوکري امر وکړ چې پوځ دې يرغليز عمليات وځنډوي او تر څو د بل بريد له پاره شرايط برابرېږي. په خپلو ساتونکو مورچو کې دې کېښي. افغان مشرانو د بل يرغل د برابرولو له پاره پرېکړه وکړه چې يو څه ولسي جنگيالي او سپاره د دښمن د کرښې اړخونو ته ولېږي او د انگرېزانو پام هغې خوا ته واړوي او بيا په منځنۍ برخه غوڅ يرغل ترسره کړي. دا پلان پلي شو. د غازيانو يوه لويه ډله د دښمن د اړخ نه راتاو شوه او يو شمېر غازيانو د محمود اباد او خېک په کليو کې د دښمن په لوژستيکي تاسيساتو بريد وکړ او افغان سپرو د دښمن په کيڼ اړخ د راتاوبډو هڅه وکړه. انگرېزانو خپل پام د اړخونو امنيت ته واړاوه او منځنۍ برخه کمزورې شوه. برسېره پردې نږدې يوه نيمه بجه د دوی د توپونو د يوې بطرې کولۍ خلاصې شوې چې د کيڼ اړخ نه يې د افغان سپرو د يرغل مخه نيولې وه.

په دې ډول د افغان پوځ د غوڅ بريد له پاره شرايط برابرېدل. افغان توپونه جبهې ته ورنږدې شول او د انگرېزانو مرکز او کيڼ اړخونو ته يې دروند زيان اړولو. دغه وخت کې پلي غونډونه مخ ته روان وو. په ښي اړخ کې غازيان او په کيڼ اړخ کې افغان سپاره يرغل ته راوړاندې شول.

په دوه نيمو بجو د افغان توپونو ډزې سستې شوې او چې د توپونو ډزې ودرېدې، د انگرېزانو کرښې ته مخامخ د غازیانو او منظمو پليو بهیرونه د کندې نه راوختل او د دښمن د مورچلو په لور چې پنځه شپږ سوه متره واټن کې وې په ځغاسته ورغلل او د انگرېزانو په منځني کرښې ورمات شول او تن په تن جگړه ونیسته چې تورې او برچې په کې زیاتې اغېزمنې وې. افغان کابلي پلي غونډونه د انگرېزانو په توپچیانو ورغلل او دوه توپونه په لاس ورغلل. هراتي سپاره د دښمن د کین اړخ په مورچلو ورختل. په دغه یرغل سره د جیکوب رايفلز دوه ټولي چې په کین اړخ کې وو خپلې مورچې پرېښودې او د گړینیدیز په بهیرونو چې په څنګ کې یې وو، ورمات شول. غازیان د انگرېزانو د کرښې اړخونو او شا ته ورتېر شول او هغو یې ځای ځای کلابند کړل. کله چې په هندي پليو فشار زیات شو نو یوه برخه یې په ۶۶م پلي غونډ ورماته او د هغه غونډ له بهیرونو سره کډه شوه. دې کار د انگرېزانو دفاعي کرښه ماته کړه او د جنرال بورس خبره «انگرېزي غونډونه د کین نه ښی خوا ته د سمندر د څپو په شان په یوه بل ورمات شول.» ۲۸۳ په پایله کې انگرېزي پوځیان په بې نظمه توګه د خېګ کلي ته پر شا شول. پاتې پلي پوځیان د محمود اباد کلي ته په شا لاړل. دا وخت د ماسپین څه د پاسه درې بجې وې.

د غازیانو پرله پسې بریدونو انگرېزانو ته وخت ور نه کړ چې په محمود اباد کې تم شي له دې کیله جنرال بورس کندهار ته د تېښتې لار غوره کړه.

د میوند د جګړې انځور د کاکړ له خوا د دواړو دښمنو د روایتونو له مخې بیان شوی دی. د سایکس د روایت له مخې د انگرېزانو «سواره همدا چې له محمود اباد له کلي نه واوښتل له غلیم [دښمن] سره په تماس کې شول او په ښی او کیښي خوا کې یې دوه توپونه وو. د پوځ اصلي برخه د محمود اباد له منځه تېره شوه ... او د مخکینیو ساتونکو شا ته یې ځای ونيو، چې لا د مخه» په جګړې بوخت وو. «د هغوی په مخکې د ۱۵ نه تر شلو فوتو پورې ژوره ناله پرته وه چې د جګړې په ټوله موده کې د غازیانو» په لاس کې وه. ۲۸۴ سایکس دا هم وايي چې د سورو د راپور له مخې د افغانانو ګڼ شمېر افغان جنګیالي په یوې پراخې نیږې دایرې په بڼه په منځي جبهه کې غږېدلي وو.

نوموړی دا وايي چې جګړه د توپونو په دزو پیل شوه چې د ایوب خان توپونو په برتانوي توپونو غوروالی کاوه. افغان منظم پوځ په منځ کې و، خو تر هغه هېښناکو غازیانو ښکته په ناله کې عمل کاوه او له دغه ځای نه یې د انگرېزانو ښی خوا تر برید لاندې نیولې وه او افغان سورو ګڼو ډلو د انګرېزانو د کین اړخ شا سامانونه تر ګواښ لاندې راوستي وو. په دې توګه برتانوي سواره اړ وو چې تر دزو لاندې واوسي او د افغان سورو مخه

ونيسي چې دوی يې د دواړو خواو نه تر فشار لاندې نيولي وو.

لښتېنټ فاول هم وايي چې افغان توپونو زموږ توپونه د اړخونو نه او همدا راز په نېغه توگه تر گوزارونو لاندې ونيول او د دوی شپږ ارم سترانگ توپونو زموږ تر توپونو نه زيات درانده گوزارونه کول. دوی وار په وار را د مخه کېدل او په دواړو خواوو کې يې موږ کيږ کړو. ۲۸۵

د نوموړي په وينا د افغانانو وړاندې تگ چې د يادې شوې نالې نه يې کټه اخېسته، توپچي قواوو خپل توپونه د برتانې د پوځ کيڼ لوري په پنځه سوه گزی کې وړاندې کول، منظمو پليو او غازيانو خپل بيرغونه د ۶۶مې غرنۍ قطعې په ۷۰ گزی کې ودرول.

په دې وخت کې د انگرېزانو پليو قواوو په ځواک سره دزې کولې خو د دښمن شمېر تر دې اندازې ډېر وو چې برتانويان يې په دواړو خواوو کې تر دې اندازې پورې چاپېر کړل چې دغه قوه عملاً ايساره شوې وه. لومړی د کيڼ اړخ د جکوب رايفلز قطعه ماته شوه او ورپسې د ښي اړخ د بمبي گريناډرز مات شول. ۶۶مې غرنۍ قطعې چې په يوه کنده کې ځای په ځای شوې وه په غازيانو باندې سختې کولۍ واورولې او د سر دروند زيان يې ورواړاوه. دوی لا په ليکه کې وو چې په شا کې هندوستانی پوځ په شا تگ سره ووهل شول. د دوی ټکر د ۶۶مې قطعې ليکه ماته کړه او دغه گډه وده پرکته په دوو بيلو ډلو ووېشل شوه. ښي برخې يې چې ۶۶مه قطعه ورسره وه د خک په لور په شا لاړه او کيڼه برخه يې د محمود اباد په لور منډې وهلې. جنرال بوروس خپلو سوارو ته په افغانانو د يرغل غږ وکړ خو دوی پورته لوري ته زور وکړ او وتښتېدل.

د نوموړي په وينا ايساره شوې ۶۶مه قطعه چې د خک په لور په شا شوې وه ټينگه ودرېده، ترڅو د سلو کسو يوه ډله ورپاتې شوه. دغه ډله د خک سووېل ته هغه ښ ته ننوتله چې دېوال ورته چاپېر و. له دغه ښ نه يې د درندو توپونو تر گوزارونو لاندې د دويم ځل له پاره مقاومت پيل کړ. په پای کې د دوی نه يولسو پاتې کسانو د ښ نه د باندې دزونه وکړل او په داسې حال کې چې د يو بل شا ته ولاړ وو تر وروستۍ سلگۍ پورې وجنگېدل. ساکس د جگړې پای د مېجر لينچ له خولې داسې نقلوي چې ۶۶مې غرنۍ قطعې يوازينی افسر و چې ژوندی پاتې شوی و: «له نېکه مرغه تعقيب سخت ونه نيول شو او افغانانو د سامانونو او لوازمو د لوتولو په زړه پورې کار ته پام واراوه.» ۲۸۶

کاکړ د عبدالقادر افندي له خولې د ميوند جگړه داسې بيانوي. د انگرېزانو لومړی ډز په هغې قريزې جترۍ باندې وشو چې د شاه زوی په سر نيولې شوې وه او افغانانو په مخامخ نېغ بريد سره ځواب ورکړ. دښمن په پوره مصونيت سره د جگړې په ميدان کې په

هر گوټ کوزارونه کول د افغانانو سست مقاومت د خپلو ماشيزو ټوپکو له امله و چې د دښمن مارتيني، هنري او سنايدر د ټوپکو جوکه نه وو. يوازې د ارمسترانگ د توپونو يوې بترۍ جگړه تاوده ساتلې وه. د افغانانو حالت هغه مهال لا بد شو چې د لوی نايب ۴۰۰ نا منظم سواره په شا شول. د څه وخت له پاره بری د انگرېزانو له پاره سترکې په لاره و. خو کله چې افغان افسرانو خپل ميرني جنګيالي د ايستلو شويو تورو سره د دښمن په لور روان کړل د سر د زيات زبان په بيه يې د دښمن برخه ليک ته د پای ټکی کېښود. د برتانوي افسرانو د ټينګتيا سره سره د دوی له پاره منظم په شا تک ناشونی شو.

د جگړې په پای کې د برتانيې يوه پلي ټولګي تر وروستۍ سلګۍ وجنګېدل چې د انګرېزي بيرغ حيثيت وساتي. دوی د افغانانو افرين د تل له پاره وګاټه دوی افغانان په ځای ودرول او خپل بيرغ يې رپانده نيولی وو، تر څو تر وروستي جنګيالي پورې وجنګېدل. ۲۸۷ د افندي په وينا په دې ډول د برتانيې ټول لښکر د منځه ولاړ او يوازې درې شله تنه کندهار ته ورسېدل چې د ميوند د تاريخي جگړې غم لړلې کيسه يې خپلو وطنوالو ته يووړه.

کاکړ وايي چې د سان جان د شمېرې له مخې د افغانانو د مړو او ژوبلو شمېر ۲۵۰۰ تنو ته رسېږي چې په هغو کې ۸۰۰ غازيان هم شامل دي او د انګرېزانو شمېر ۱۱۰۰ تنه وو. افغان جنګياليو ته په دومره زبان سره سره يوازې يو انګرېز ټوپچي افسر مک لين ژوندی په لاس ورغی.

په دې توګه د ميوند نامتو جگړه د پنځو ساعتو په جريان کې تمامه شوه او څه د باندې درې زره انسانان په تورو، ټوپکو او توپونو سره وژل شوي او ټپي شول چې د خپلې چټکتيا له مخې ساری نه لري يا لږ ساری لري.

کاکړ وايي چې که انګرېزان په خپل پلارني ټاټوبي کې د يرغلګرو پر ضد جنګېدلی او له خپل ژوند، خپلواکۍ او حيثيت نه يې ساتنه کولی په هغه حال کې به دوی د شاباسي وړ مدافعان وای. خو د ميوند په ميره کې له دوی نه انسان وژونکي يرغلګر جوړ شوي وو. دا د افغانانو ټاټوبی و او دوی حق لاره چې د يرغلګرو په وړاندې له خپل ژوند، ټاټوبي، خپلواکۍ او ناموس نه ساتنه وکړي او دوی په ميرانه د دغو ټولو ارزښتونو د ساتنې له پاره څه د باندې دوو زرو خپل خواږه ځانونه جار کړل. د ميوند تاريخي بری د هغه بري سره پرتله کېدای شي چې څلوېښت کاله د مخه افغان جنګياليو د وزير محمد اکبرخان په مشرۍ د يرغلګرو ۱۶۵۰۰ تنه پوځ د منځه يووړ او يوازې درې سوه تنه يې ژوندي پاتې شوي وو او يوازې يو يې برايدن جلال اباد ته په نيم ژواندي ډول ځان رسولی و. په دې

توکه د میوند جگړه په بشپړه توګه د افغان جنګیالیو په بري پای ته ورسېده او د افغانستان د ټوټه کېدو پلان یې، چې لیټن کېنلی و، شند کړ.

د ایوب خان لښکر د دې پر ځای چې برتانوي پوځ تعقیب کړي د شیانو په راټولولو او د مرو په ښخولو لس ورځې تېرې کړې او دښمن ته یې پوره وخت ورکړ چې په کندهار کې د ځان ټینګولو له پاره ځینې کامونه پورته کړي لکه په کابل کې چې د افغان جنګیالیو مشرانو روبرتس ته هم وخت ورکړی وو چې خپل پوځ د شیرپور چاوڼۍ ته ورسوي او هلته ټینګ دفاعي ترتیبات ونیسي.

برتانویانو د جنرال پریمروز په مشرۍ په کندهار کې ۳۴۰۰ پوځ درلود چې په نویو وسلو سنبال و. نوموړي جنرال د کندهار «ښار تر پوره کنټرول لاندې ونيو او د هغه ۱۸۰۰۰ پښتانه اوسېدونکي یې له سوداګرو او پارسیوانو پرته ټول له ښاره وایستل. په دې وخت کې د ښار ټول اوسېدونکي ۳۰۰۰۰ وو. څوک چې ښار ته ننوته ډزې پرې کېدلې. ایسار شوي پوځ په دې ډول» ۲۸۸ له بهر سره اړیکه پرېکړه.

ایوب خان د میوند د جګړې د بري لس ورځې وروسته د خپل بریالي پوځ او په زرګونو نورو خلکو سره د اګست په شپاړسمه نېټه کوکړانو ته ورسېد. د کاکړ په وینا ایوب خان د یوې خوا برتانویانو ته لس ورځې وخت ورکړ چې خپل دفاعي حالت ټینګ کړي او د بلې خوا یې سره له دې چې جنرال پریمروز د ایوب خان په پوځ برید کړی و، د ایسار شوي پوځ سره د زور پر ځای د خبرو لار ونيوله که څه هم افسران یې ورسره مخالف وو. خبرې د اګست په ۱۶ سمه د بي بي حوا په منځګړیتوب چې د سردار رحمدل خان کونډه وه او جنرال پریمروز ځان د هغې زوی باله، پیل شوې. جنرال پریمروز د دغو خبرو اترو له لارې څلورېنښت ورځې وخت تر لاسه کړ تر څو د رابرتس لس زریز پوځ په څلرویشو ورځو کې کندهار ته ورسېد او د سپټمبر په لومړۍ ورځ یې د ایوب خان لښکرو ته د بابای ولي په غاښي کې ماتې ورکړه. ایوب خان د خپل پوځ سره د هرات په لور او رابرتس د خپل پوځ سره کوټې ته روان شول. ایوب خان شاید خبر نه و چې د هغه تربور امیر عبدالرحمن د انګرېزانو د سیاسي استازي لېپل ګریفن سره سرای خواچې ته ورڅېرمه د ذمې په غونډه کې د هغه پر ضد جوړه کړې وه.

د نوي نظم د طرحې ناکامي

کاکړ وايي چې «د انګرېزانو له پاره د کندهار پرېښودل په اخلاقي، سیاسي او نظامي لحاظ هم ګران و. دوی د خپلې امپراتورۍ، ملکې په نامه د هغه حاکمیت د سردار شیرعلي

خان په کورنۍ کې په رسمي ډول ميراثي، خپلواک او له افغانستان څخه بيل اعلان کړی و. د ويسرا د شورا ټول غړي له باريکن (Barring) نه پرته د کندهار د پرېښودلو مخالف وو. «۲۸۹ څکه چې کندهار په نظامي توګه د هندوستان د ساتلو له پاره ډېر اهميت درلود او په ځانګړې توګه په دې وخت کې چې روسي جنرال سکوبيلوف د ترکمنو په ملک کې عشق اباد ته نږدې په پوځي عملياتو بوخت و. خو رپين په دې نظر و چې د هند ستراتيژيکي اړتياوې پيشين او سبي پوره کولی شي. برسېره پر دې د برتانيې حکومت په دې نظر و چې د هندوستان ساتنه د هغه په ښه اداره کولو کې پراته ده. په ۱۸۸۱ کې د جنوري په ۲۰ مه نېټه د ويسرا د شورا د مخالفت سره سره پرېکړه وشوه چې دوی به کندهار پرېږدي او امير عبدالرحمن ته به يې سپاري. والي شيرعلي خان لا د مخه کراچي ته کډه کړې وه.

انګرېزانو امير عبدالرحمن راضي کړ چې کندهار په خپلو ځواکونو سره وروسته له دې تسليم شي چې انګرېزان خپل پوځ ترې نه باسي. انګرېزانو د اپرېل په شپاړسمه کندهار د امير مامورانو ته وسپاره او خپل پوځ يې د چمن له لارې وايست. په همدې ورځ د امير څلور زريز پوځ له اتو توپونو سره کندهار ته ورسېد. سردار محمدهاشم خان د محمداظم خان زوی د هغه والي وټاکل شو. خو څنګه چې هغه يو بې تجربې ځوان و د کندهار اداره يوې جرګې ته وسپارل شوه چې له سردار شمس الدين خان، قاضي سعد الدين خان او نايب سالار غلام حيدر خان څرخي نه جوړه وه.

ايوب خان د خپل پوځ سره د دسمبر په ۲۲ مه نېټه هرات ته ورسېد. په هرات کې دی د زياتو ستونزو سره مخامخ شو چې د کندهار په لوري تګ يې وځنډاوه. په دغه وخت کې په شمالي افغانستان کې د امير پاچاهي جوړه شوه، کندهار هم د امير د پلويانو له خوا اداره کېده. هراتيانو چې د بيلو بيلو قومونو خلک په کې ميشته وو او د کابلپانو د واک نه ستړي شوي وو په دې فکر شول هغه وخت رارسېدلی چې په هرات خپله واکمني وچلوي. د هرات په څلورو غټو قومونو (چارایماق) د تيمانيانو مشر سردار اميبا خان محمدايوب خان ته د مالياتو د ورکولو نه ډډه وکړه، د هغه په نشتوالي کې يې د سنت جان او والي شيرعلي خان سره د ليکونو په ذريعه اړيکې ټينګې کړې وې او انګرېزانو ته يې خپله وفاداري ښودلې وه. د جمشيدې قوم مشر خان اغا که څه هم د ايوب خان خسر و، د يارمحمد خان الکوزي مشر زوی يې د هرات د واکمن کېدو له پاره هڅولی و. له سنت جان نه يې غوښتي و چې د سردار شيرعلي خان زوی او جنرال فيض محمد خان ته اجازه ورکړي له هغه سره يو ځای شي. ده همدارنګه د اګست په ۱۳ مه نېټه د کندهار کابل په لار کې حيدر خېلو ته نږدې د شنيز د رود تر څنګه د رابرتس قواوو درستيز چارلېز مک

کريگر ته بلنه ورکړه چې هرات ته راشي او ورته يې وويل چې هرات ستاسو دی. د فيروز کوهي او قبيچق قومونو د يوه معتبر سيد په ذريعه امير عبدالرحمن ته بيعت استولی و. دغه وخت د محمد رياضي هراتي په وينا د هرات خلکو د فيض محمد اسحقزي او کرنيل يارمحمد خان هراتي په لمسون د ايوب خان او کابلپانو پر ضد بلوا وکړه. يوازې د هرات هزاره گان د ايوب خان پر خوا وو. خو ايوب خان د خپل پوځ او منصبدارانو په فعالې مرستې سره ټول ناراضيان وځپل او بلوا يې غلې کړه. خان اغا جمشيد يې وروسته له هغې وواژه چې د سان جان په نامه د هغه له خوا ټاپه شوي ليکونه ورته وښودل شول. په دې ترتيب ايوب خان هرات تر خپلې واکمنۍ لاندې راووست خو وخت ته يې اړتيا درلوده چې هلته خپله واکمني ټينگه کړي.

د ايوب خان په وړاندې په هرات کې ستونزې د دې لامل شوې چې ده په وخت سره ونه کړای شول چې د کندهار په لور روان شي او هلته خپل واک زر وغزوي او د امير واکمني چې په کابل کې لا ټينگه شوې نه وه وپرخوي. ايوب خان د جولای تر مياشتې پورې څلورنيم زره پوځ او څو کنډيکه سواره جوړ کړل او د جولای د مياشتې په سر کې د کندهار په لور وخوځېد. د ايوب خان مخکينۍ قوه د امير د پوځ له خوا په شا وتمبول شوه او له دې کبله نوموړي غلام حيدر خان څرخي ته د سپاسلارۍ رتبه ورکړه. خو کله چې ايوب خاند خپل لښکر سره کرشک ته راوړسېد د امير پوځ ته يې ماتې ورکړه او ورپسې يې کندهار د جگړې پرته ونيو او د امير پوځ کلات ته پر شا شو.

په کندهار کې د امير عبدالرحمن خان او غازي محمد ايوب خان ترمنځ پرېکنده جگړه او د افغانستان بيا يووالی

د کاکړ په وينا ايوب خان د کندهار نه ونه خوځېد ځکه چې د يوې خوا کندهاريانو زړه نه ښه کاوه چې په کابل يرغل وکړي او د بلې خوا ده دا ناسم فکر کاوه چې گويا کابل ته د تلو په صورت کې به په کوېټه کې د انگرېز پوځ کندهار ونيسي او د ده د شاه تگ لاره به غوڅه کړي. په داسې حال کې چې د برتانوي هند حکومت پرېکړه کړې وه چې د افغانستان په کورنۍ جگړه کې به نېغه او څرگنده برخه نه اخلي. امير عبدالرحمن د ايوب خان په وړاندې، چې هغه يې په کابل کې د خپلې واکمنۍ له پاره خطر گانډ، په لږ وخت کې تيارۍ ونيو.

امير عبدالرحمن دغه مهال د خپل دريځ د ټينگولو په موخه ځينې گامونه پورته کړل: لومړی يې د کوهستان او غلزيو له مشرانو سره جرگې وکړې، په کابل کې يې جنرال

محمدجان خان وردگ، د هغه مشر ورور، سردار نیک محمد خان د امير دوست محمد خان زوی او د امير شيرعلي خان پلويان يې بنديان کړل، په ميدان کې يې له څلور سوه ملایانو او مولایانو نه فتوا تر لاسه کړه چې د هغې له مخې ايوب خان ياغي بلل شوی و خو د کندهار ملایانو بيا امير په خپله فتوا کې کافر بللی و. په دې ترتيب امير عبدالرحمن د خپل پوځ سره د عصمت الله جبار خېل، نیازمحمد خان، بهرام خان او نورو په ملګرتيا د اګست په ۱۱مه نېټه د کندهار په لور روان شو. امير په لاره کې له هغو ميليونونو روپيو نه په پوره سخاوت ګټه پورته کړه چې انګرېزانو ورکړې وې. په ټوله لاره کې يې د پخې دودۍ لنګر چالان و، د ترکستاني چينو، سپينو پکړيو او لونګيو د بخشش بازار تود و. برسېره پردې امير خلکو ته د عدل، او يا انصاف او ښه حکومت کولو ژمنې ورکړې.

په کندهار کې ايوب خان اوولس زريز پوځ او ۱۴ توپونه درلودل او امير څورلس زريز پوځ او ۱۸ توپونه درلودل. ايوب خان خپل پوځ له احمد شاهي ښار نه زاړه ښار ته وايست په دې هيله چې په پېښېدونکې جګړې کې ملکي خلکو ته د سر زيان ونه رسېږي او ښار چور نه شي. د دسمبر په ۲۲مه جګړه پيل شوه. د جګړې په لومړيو کې د ايوب خان د پوځ مخکينۍ ليکې په ډېرې زړورتيا سره پر مخ ولاړې او د امير پوځ يې تر سخت فشار لاندې ونيو. خو د جګړې په تودېدو او چټکتيا کې دغه ليکې پر شا شوې. دوی ځکه پر شا او تيتې شوې چې پر دوی د دښمن پرته د شا نه کابليو قطعو ډزې وکړې چې د امير د پوځ نه ايوب خان ته اووښتې وې. برسېره پر دې په دوی باندې هراتيانو هم د شا نه ډزې وکړې. په دې ډول ايوب خان نږدې ګټلې جګړه بايلوده او امير د ايوب خان د ناراضو عسکرو په سبب د خپل ژوند مهمه جګړه وګټله.

برسېره پردې د ايوب خان په ماته کې شايد دې خبرې هم خپل رول لوبولی وي چې «ايوب خان خپل پوځ له ښاره وايست په جنګياليو کې وېره ولګېده او برخلاف د امير په جنګياليو کې يې د هيلې روح پوه کړ.» ۲۹۰ کاکړ وايي چې «بل غټ ټکی د امير او ايوب خان په قومانداني کې و. لومړی د جنګ په ميدان کې د احمدشاه دراني په شان د خپلو جنګياليو په منځ کې ګرزېده... خو ايوب خان د وران شوي برج ديدنه له پاسه ناست و، د جنګ ننداره او سياناری يې کاوه. د غازي ايوب خان دې ته پام نه و چې د ميوند د جنګ په خلاف چې هلته يې نه ماتېدونکې اراده لرله په چل زينه کې يې اراده او شخصي قومانداني په کار وه چې هغوی يو د بل پر ضد جنګ کولو ته وهڅول شي.» ۲۹۱

غازي ايوب خان د خپلې ماتې وروسته د هرات په لور وخوځېد خو د مخه تر دې چې هرات ته ورسېږي خبر شو چې هرات د اکتوبر په دوهمه نېټه د امير عبدالرحمن د پلويانو

په ځانگړې توگه د سردار عبدالقدوس په لاس کې لوېدلی دی چې د شبرغان والي و. ايوب نور اړ شو چې پارس ته وتښتي او په مشهد کې تم شو. ايوب خان هلته هم د امير د واکمنۍ له پاره خطر و. همدغه وخت د ايران حکومت هم په اندېښنه کې شو ځکه چې ايوب خان د مشهد په چاپېر کې د پخوانيو پرار شويو پښتنو او همدارنگه د مشهد ختيځ خوا ته ترکمنو کې د اغېز څښتن شو او د وسلو په ټولولو يې پيل وکړ. د هند حکومت د يوې خوا د دې له پاره چې امير ته دغه خطر بې اغېزې کړي او د بلې خوا امير د تل له پاره تر فشار لاندې ونيسي، په دې فکر شو چې غازي ايوب خان هند ته وبولي. په دې توگه د هند حکومت په مشهد کې د خپل قونسل له لارې د هغه سره خبرې پيل کړې چې په پای کې د پارس د حکومت په موافقه د هند حکومت او غازي ايوب خان پرېکړه وکړه چې هغه به د خپلو ملگرو سره هند ته ځي. په دې ډول د څه د پاسه اتو سوو ملگرو سره د عراق له لارې هند ته مهاجر شو او په ۱۸۸۸ کال کې په لاهور کې استوگن شو.

امير عبدالرحمن د خپل بري وروسته خپلو برياليو جنگياليو ته اجازه ورکړه چې کولی شي د کندهار ښار د څلوېښتو ساعتونو له پاره چور او تالان کړي او بيا يې علمانو ته چې د ده پر ضد يې فتوا صادره کړې وه پام واراوه چې په خرغه شريفه کې يې پنا اخېستې وه. امير په خپل امر دوی له هغه ځايه وايستل. بيا يې مولوي عبدالواسع ته وويل «زه نه، ته لعنتي کاپر يې. ... خپله قفقازي توره يې وايستله، يو کام د مخه شو او د مولوي په اوږه يې دغسې ټينگ کوزار وکړ چې هغه په ملا کې دوه ځايه شو.» ۲۹۲

«بيا يې امر وکړ چې هغه بل مولوي، عبدالرحيم ورته د مخه کړي. په يوه کوزار سره د هغه سر د هغه د ډنگرې تپې څخه بيل کړ او د توپ په شان يې ايسته وغورځوه.» ۲۹۳

د کاکړ په وينا «امير د چل زينې نه وروسته هغه امير نه و چې د کابل- کندهار په لار کې و. دغه نوي امير د فرانسې د څورلسم لويې پېښې پيل کړې چې ويل يې «زه دولت يم.» امير عبدالرحمن نه يوازې خان واکمن مطاع وگرز او، له ځان نه يې مسطناطق جوړ کړ، د دعوی وکيل هم شو، قاضي هم شو او د امر اجرا کوونکی هم، چې جلا د هم په هغه کې حساښيږي. په هغو سربېره ځان يې «د خدای سيوری» او د «نبي نايب» هم باله. امير عبدالرحمن په دغسې ذهنيت سره په واکمني پيل وکړ. په دې توگه امير عبدالرحمن په خپله د انگرېزانو د نوي حکومت په مرسته ټول افغانستان د ځينو سرحدي سيمو او خيبر پرته بېرته يو موټی کړ.

څوړلسم څپرکی

کاکړ او د امير عبدالرحمن واکمني

د امير عبدالرحمن واکمني مې په زياته اندازه د کاکړ د دوو اثارو: «د افغانستان سياسي او ډپلوماتيک تاريخ» او «د امير عبد الرحمن په واکمني کې حکومت او ټولنه» او نورو اثارو له مخې کښلې ده. هغه مهال چې عبدالرحمن امير شو افغانستان په اقتصادي او سياسي لحاظ د انارشۍ او کډ وډۍ په حال کې و. دولتي ماشين شتون نه درلود. د مرکزي حکومت او د ولايتونو تر منځ اړيکې شلېدلې وې. قبایلي سيمې په خپل اختياري سيمو بدلې شوې وې. ځينې مشرانو او په ځانگړې توگه هغوی چې د انگرېزانو په وړاندې يې جگړه پرمخ بيولې وه خپل ځواک زيات کړی و. برسېره پر دې يوه نوې واکمنه کورنۍ موجوده وه چې د زړې واکمنې کورنۍ ځای ونيسي چې د هغې مخکښ غړي چې د وطنپالنې ستاينه يې کېده او په تخت باندې يې د دوی پر ځای د کيناستو پوره حق درلود او په کاونډيو هېوادو کې يې ژوند کاوه. عبدالرحمن خان نه شو کولی چې پر دوی ډډه ولکوي. په دغسې وضعې کې چې د کندهار خلک د عبدالرحمن خان په ضد درېدلې وو په داسې بحراني حالت کې د برتانيې حکومت هغه ته د پيسې او وسلې اړينه مرسته وکړه. د گريگوريان په وينا په افغانستان کې د نوښتگرۍ پروگرام د تمویل گړندوالي د ټولنيزو او اقتصادي ستونزو سره لاس په کړېوان و. يو دا چې ديني او قومي مشرانو د نوښتگرۍ سره حساسيت درلود، بل دا چې په خپله افغانستان د نوښتگرۍ د پروگرام د تمویل له پاره مالي سرچينې نه درلودې.

امير عبدالرحمن په داسې حال کې چې هېواد يې د جگړو، بهرني نيواک او خونړيو کړکېچونو له امله بې وسه و په افغانستان کې د سمونونو د پلي کولو له پاره لومړۍ ستره او همغږيزه هڅه پيل کړه. دی په دې باور و چې پاچاهان د هسک څښتن له خوا غوره شوي دي چې د شپږو غونډې د خپلو رمو غم وخوري. ځکه ده د خپلې واکمنۍ د مشروعيت له پاره د ولس د ارادې پر ځای د پاچاهانو الهي حق ته پناه يووړه. ده همدارنگه د بهرنيو ځواکونو په وړاندې خلکو ته ځان د اسلام اتل او د افغانستان د خاورې د ازادونکي په توگه وروپېژاند.

له دې وروسته برتانوي هند وغوښتل چې د امير په مشرۍ افغانستان پياوړی کړي، پيسې او وسلې يې ورکړې خو دا يې جوته کړه چې د برتانيې د حکومت د ښکاره ونډې اخېستو پرته به د خپل سيال سره ډغري وهي.

په دې وخت کې د لارډ رين په اند دا وخت رارسېدلی چې د هغه پوهاوي له مخې چې په ۱۸۸۰ کې د امير او لېېل کريښ تر منځ شوی د دوو جګوتمونو تر منځ د هر يوه په پلازمينې کې نماينده ګان ځای په ځای شي. ده د امير نه وغوښتل چې يو پلاوی راولېږي، خو امير د پلاوي پرځای يو نماينده وروبلېره او لارښوونه يې ورته وکړه چې هغه به يوازې خبرې اوري او د هغه خبرو په اړه به راپور راکوي چې اورېدلې وي، ځکه چې «د امير پرته بل څوک د افغانستان ستونزې نه شي حل کولی.» ۲۹۴

د سردار ايوب خان د وتلو نه وروسته امير عبدالرحمن خان هغه څه چې امير ته يې ستونزې جوړولې د افغانستان شمال لويديځ ته د روسيې پرمختګ و. د ۱۸۸۱ کال د اکتوبر په لومړيو کې امير لارډ رين ته وويل چې د برتانيې له پاره هغه وخت رارسېدلی چې د روسيې د ساتنې لاندې سيمو سره ناکلاکې پولې تثبيت کړي. خو برتانيې د امير د خطر زنگ ونه مانه. د امير په پخوانۍ ناهيلۍ چې کوښښ يې وکړ چې د برتانيې سره تړون ولري دا هم ورزياته شوه.

په پيل کې، په کابل کې د برتانيې نماينده کرنېل محمد افضل څرګنده کړه چې امير به د برتانيې نه ناهيلی شي هغه به د روسانو شرايط ومنی. ۲۹۵

د ۱۸۸۳ کال په جولايي کې لارډ رين امير ته هر کال ۱۲۰۰۰۰ روپۍ ډالۍ وټاکله او وويل چې «په هېواد باندې زموږ د يرغل په پايله کې د افغانستان کورنۍ بې نظمي دومره لويه ده چې موږ احساس کړه چې دا زموږ دنده ده چې هغه [امير] سره د يوه منظم حکومت په جوړولو کې مرسته وکړو.» ۲۹۶

همدارنگه د هند برتانوي حکومت کابل ته په بحراني وخت کې وسله ډالۍ کړه. د رين «د منظم دولت جوړول» مانا د غښتلي پوځ تنظيمول و، ځکه چې د دې موخې له پاره کورنۍ سرچينو بسنه نه کوله. که څه هم دې د برتانيې د مړيې په څېر د امير عام تصوير ټپي کاوه. د دې په وړاندې د امير اقدام دا و چې هغه وويل چې دا ډالۍ د هند د امنيت او ساتلو په خاطر ورکړ شوې ده، زه د دوی د هېواد سپر یمه او د روسيې د بريد نه يې ساتم. که چېرې زما حکومت باثباته پاتې شي، زه په دې لاره ځم، د انګرېزانو نه ټوپک او پيسې اخلم او خپل بنسټ پرې ټينګوم، او زه به دا وړتيا پيدا کړم چې د روسانو او انګرېزانو سره مبارزه وکړم. د امير د مبارزې نه موخه دا وه چې دوی به پرې نږدېم چې زما د هېواد په

چلولو کې نفوذ وکړي. خو په دې برخه کې دومره ليرې لارو چې د مودرنې تکنالوژۍ وړاندیزونه چې وایسرا ورته کړي و، چې برتانې ته اجازه ورکړي چې یو د ټلگراف مزی وغزوي چې کابل او پېښور سره وتړي یا د اورگاډي پټلۍ چې کندهار د هرات سره ونښلوي، رد کړل. هغه ان کابل ته نږدې د مسو د کان کار چې یوه انګلیس کارپوه پرمخ بیوه ودراره. هغه دا ټول د دې له پاره وکړل چې برتانویان د افغانستان په کورنیو چارو کې د لاسوهنې نه بې برخې کړي. د دې مانا دا ده چې امیر عبدالرحمن تجریدتوب او د منځنیو پېړیو مطلقیت ته په نوي توب او مودرنیزم باندې ترجیح ورکړه.

د ۱۸۸۳ وروسته د ډالۍ ټاکل، په ۱۸۸۵ کې په هند کې د دولت د عزتمن مېلمه په توګه د هغه هرکلی او په همدغه کال کې د روسانو له خوا د پنجدې نیول د افغان-انګلیس اړیکې بڼې کړې. د اړیکو دغه ښه توب د امیر په یوه بیان کې چې په راولپنډۍ کې په مېلمستیا کې وکړ، غبرګون وموند. هغه وویل چې دی «... د خپل پوځ او خپلو خلکو سره چمتو دی هر ډول خدمت ترسره کړي، که چېرې د برتانې حکومت اعلان وکړي چې دوی زما نه مرسته غواړي، په داسې حال کې به افغانستان په یوه ټینګه شېوه خپل یووالی وساتي او د برتانې د حکومت سره به اوږه په اوږه ودرېږي.» ۲۹۷ امیر زیاته کړه «که په هند کې د تاسو امپراتورۍ ته ستونزې پيدا شي ... د افغانستان خلک به تاسو ته دوستانه مرسته درکړي چې د هند پولې پرې وساتي.» ۲۹۸ خو دا د غسل میاشت اوږده نه شوه.

د ۱۸۸۰ کلونو په ورستیو کې ځینو پېښو د افغان-انګلیس اړیکې ترینګې کړې. د هند برتانوي حکومت کابل ته بلنه ورنه کړه چې د انګلیس-روسي په کمیسیون کې برخه واخلي چې د افغانستان د شمال لوېدیځ د پولو د په نښه کولو دپاره جوړ شوی و. په داسې حال کې چې دغې موضوع د افغانستان د خاورې تمامیت باندې اغېز درلود. امیر په دې خپه شو او د برتانې پلاوي ته یې اجازه ورنه کړه چې د افغانستان په خاوره کې سفر وکړي. خو د دې له پاره چې دا موضوع لږ غوندې روښانه شي درې تاریخي لاسوندونه وړاندې کوم:

۱- د ۱۸۸۴ کال د اپرېل په ۲۴ مه د برتانې سفير ادوارد تورنټن په خپل لیک کې د روسيې د باندینيو چارو وزیر گیرس ته وړاندیز شوی چې د افغانستان د شمال-لوېدیځ د سرحدې کرښې له پاره «داسې یو ګډ کمیسیون جوړ شي، چې په هغه کې افغان استازی شامل وي.» ۲۹۹

۲- د ۱۸۸۴ کال د اګست په ۹ مه نېټه د برتانې سفير ادوارد تورنټن په خپل لیک کې د روسيې د باندینيو چارو وزیر گیرس ته وايي چې «برتانوي حکومت خپل ځان ته دا حق نه ورکوي، د هغې خاورې په اړه، چې افغان امیر یې خپله بولي، د پردې کېدو په تړاو د افغان

د امير له رضاييت نه سپارښتونه ورکړي.» ۳۰۰

۳- د ۱۸۸۴ کال د اګست په ۲۶ مه نېټه د روسيې د باندنيو چارو وزير ګيرس د برتانيې سفير ته په سپارل شوي يادښت کې راغلي چې «د روسيې د باندنيو چارو وزارت اړينه کني، ښاغلي سفير ته دا ورياده کړي، چې دواړه حکومتونه په دې برخه کې داسې جوړ راغلي، چې افغان استازي ته به اجازه نه ورکول کيږي چې د پولې ټاکنې په کميسيون کې شامل شي. يوازې دواړه حکومتونه او د دوی کميساران به دا حق لري، چې د پولې تېرولو او ټاکنې د بيلو بيلو مسلو په تړاو خپل نظريات څرګند کړي... د روسيې امپراتوري حکومت [دا] اړينه نه بولي، چې د افغان چارواکو څرګندونې دې ومنل شي او هرو مرو دې ارزښت ورکړ شي.» ۳۰۱

امير په دې هم خواشيني و چې سردار محمدايوب خان د خپلو ملګرو سره په هند کې پر ده باندې د فشار له پاره ساتل کيږي. خو هغه څه چې په واقعيت کې يې د افغان-انګليس اړيکې ترينګې کړې وې د برتانيې د نولسمې پېړۍ د پرمختګ پاليسي وه، چې د ګومل درې په خلاصولو او چمن ته د اورګاډي د پټلۍ غزول وو.

د دې په وړاندې د امير غبرګون دا و چې هڅه يې وکړه د برتانوي هند پرته د برتانيې سره سياسي اړيکې ټينګې کړي. خو د انګلستان د حکومت سياست دا نه و چې د افغانستان سره سياسي اړيکې ټينګې کړي او په دې د امير هڅې ناکامه شوې. د دې وروسته امير کوښښ وکړو چې په نورو وسايلو افغانستان خپلواک کړي.

امير په پوره توګه پوه شو چې برتانيه کولی شي ده ته ستونزې جوړې کړي. هغوی امير شيرعلي خان او امير محمد يعقوب خان ليرې کړل. هغوی کولی شي سردار محمد يعقوب خان، سردار محمد ايوب خان، نور سرداران او د غلزيو مشران چې په هند کې استوګن دي او د هغوی ملګري چې په افغانستان کې دي ورڅخه کار واخلي او د پوځ د کارولو پرته يې ليرې کړي. په بل لوري د روسيې د يرغل وېره ورسره وه. له دې امله يې ځان د انګرېزانو سره د ټکر نه ساته. د واييسرا لارډ کرزون په وينا چې د بهرنيو اړيکو د پولې په موضوع کې امير تل د برتانوي د امپريال پاليسۍ په چوکاټ کې کره ترسره کول ۳۰۲ امير د خپلې واکمنۍ په پای کې خپل درېغ غښتلی کړ او د يوه خپلواک واکمن په توګه يې اکت کولو.

د مخه مو يادونه وکړه چې د رابرتس پوځونه تر هغې وروسته چې سردار محمدايوب خان ته يې ماته ورکړه د کوېټې له لارې بېرته هندوستان ته ستانه شول. په داسې حال کې چې د انګليسانو بل پوځ چې په کابل کې مېشت و او شمېر يې ۲۰۰۰۰ ته رسېد د سټيورات په مشرۍ لا د مخه د اوشانو غاښي له لوري هندوستان ته بېرته ستون شوی و. په دې

ترتیب په کابل کې د امیر عبدالرحمن په واکمن کېدو سره د افغان- انګلیس دوهمه جګړه پای ته ورسېده.

په ۱۸۸۱ کې کال کې انګلیسانو خپل هغه پوځیان هم د کندهار نه وایستل چې هلته پراته وو او کندهار یې امیر ته وسپاره. سردار محمدایوب خان همغه کال د جون په میاشت کې کندهار بېرته ونیو خو بیا یې د امیر عبدالرحمن د پوځ له خوا ماتې وخوړه او فارس ته یې پناه یوړه. د کندهار وروسته هرات هم د عبدالرحمن لاسته ورغی. په پای کې د لیټن نخښه چې افغانستان توتې کړي ناکامه شوه او افغانستان متحد پاتې شو خو ځینې سیمې یې چې د ګندمک په تړون کې یې یادونه شوې ده د افغانستان نه بیلې شوې او افغانستان بهرنۍ خپلواکي هم له لاسه ورکړه. په پای کې د افغانستان بهرنۍ سیاست د انګرېزانو لاسته ورغی او همدارنګه تر ډېرې اندازې افغانان د عصري مدنیت، عصري ساینس، عصري پوهنې او عصري تخنیک نه لیرې پاتې شول.

امیر عبدالرحمن او د ختیځ افغانستان ارامښت

امیر عبدالرحمن چې د خپلو خلکو او د هغوی د مشرانو په سیاست کې د ښې تجربې خاوند و؛ د ځینو لږکیو توکمي ګروپونو د پېژندلو وړتیا یې درلوده چې د بهرني تسلط غوښتونکي وو؛ په ګاونډیو هېوادو کې د ده د کورنیو سیالانو د شتون اندېښنې او د روسيې او برتانوي له خوا هېواد ته خطر له امله ده یو زیات شمېر تدبیرونه تر لاس لاندې ونيول چې یو پیاوړی مرکزي دولت جوړ کړي تر څو د هېواد او د خپلې کورنۍ واکمني وساتي. د دې موخې د پلي کولو له پاره د غښتلي اردو او د پراخو مالیاتو د وضع کولو له لارې د مالي سرچینو منځ ته راوړل و. دغه تدبیرونو پلي کولو ده ته دا وړتیا ورکړه چې د لومړي افغان واکمن په توګه هېواد په ښخ ډول د خپلو افسرانو له لارې اداره کړي.

امیر عبدالرحمن خان په خپل هېواد کې څلور غټ ولایتونه (ترکستان، هرات، کندهار او کابل) رامنځ ته کړل او په هر ولایت کې یې والي وټاکه. له امیر عبدالرحمن نه وړاندې به د دولت ټولې چارې لس کاتبانو چلولې. هغه د دولت د کارونو د اجرا له پاره د ثبت کتابونه کارول، د سوداګرۍ او خزاني هیئتونه او د عدالت، ارتباطاتو، زده کړو او طب ادارې او موسسې یې په کار واچولې. امیر عبدالرحمن اسلام ته په درنه سترګه کتل، خو د ملایانو سره جوړ نه و. امیر عبدالرحمن د «خلوت» په نوم یو سازمان رامنځ ته کړ چې کابینې ته ورته و. خلوت به د هغه اراده پلي کوله او یوازې هغه مهال به یې هغه ته مشوره ورکوله چې په خپله به امیر ورته غوښتلې وه. په هر ولایت کې د کورنۍ او میراث د

کړکېچونو د حل له پاره ستره محکمه شته وه. په هره ستره محکمه کې به يو قاضي او څو مفتيانو کار کاوه. پرېکړې به د اسلامي حقوقو له مخې کېدلې، خو د امير عبدالرحمن خان موافقه په کې شرط وه. هر قانون بايد د اسلامي حقوقو او ځايي دودونو سره اړخ ولگوي. مشهور لاروونکي به وسپنيزې پنجرې ته اچول کېدل. پنجرې به د سرک په غاړه په جگو ستنو پورې خورندېدلې او په دې ډول به لاروونکو د لوړې او تنډې له امله ژوند له لاسه ورکاوه او خلکو به ورته عبرت اخېسته. ۳۰۳

خو د افغانستان خلک چې زيات يې کوچني مخکې لرونکي يا بې مخکې بزگران وو چې په کرهڼيز اقتصاد کې يې ژوند کولو، د مالياتو د ټولولو او د امير د مطلقه واک چلولو د شپوې پر ضد ودرېدل. امير د خپل پروگرام د پلي کولو په يون کې د څلوېښتو نه زياتو پاڅونونو سره مخامخ شو چې د ځينو مهمو نه به په لنډه توگه يادونه وشي.

مومند

د کاکړ د څېړنې له مخې مومند د خپلې استوگنې د ځای په بنسټ په لرو او برو مومندو وېشل کېږي چې د ختيځ افغانستان يو د تر ټولو مهمو قومونو نه شمېرل کېږي. د برو مومندو اوسېدونکي په عمومي توگه د کابل او سوات د رودونو تر منځ وادي او غونډيو کې پراته دي چې مخکې يې لږ حاصل ورکوي او لږ مومند د پېښور د هوارې جلکې په شمال لوېديځ کونج کې ميشته دي چې په نسي توگه حاصلخېزه ده. په خپله د پېښور ښار د مومندو په وطن کې شامل دي چې د مومندو د خپلو او خوېزو څانگې خلک په کې اوسي.

کاکړ بيا د مومندو د شجرې په اړه پوره مالومات وړاندې کوي او ورپسې وايي مومند هم د درانيانو او يوسفزيو په شان د سړبن د نسب نه دي. د دوی لومړی ټاټوبی د کندهار په ختيځ کې مرغه وه چې د هغه ځای نه دوی په شپاړلسمه پېړۍ کې لومړی غزني ته مهاجر شول او وروسته لکه چې د مخه مو يادونه وکړه په اوسنيو سيمو کې ميشته شول. د لرو مومندو په پرتله بر مومند جنگيالي دي. په برو مومندو کې د خانانو ځواک ډېر غښتلی دی. د دوی په منځ کې د لالپورې خان ډېر مهم دی. همدارنگه په نورو خانانو کې د بنديالې او گوشتې خانان شمېرل کېږي. يوازينی خان چې د امير عبدالرحمن د واکمنۍ پر مهال يې خپل موقعيت ساتلی و د لالپورې خان محمداکبر خان و. محمداکبر خان د مورچه خان د نسل نه دی چې د مورچه خېلو موسس دی. مورچه خان د شپاړسمې پېړۍ په دوهمه نيمايي کې د لالپورې د ځانۍ بنسټ ايښی دی. د نوموړي په ځانۍ کې د سيمې يوه روحاني

مورزاد والي بابا مرسته وکړه او برسېره پردې ده د هغه خدمت په مقابل کې چې د مغولو امپراتور جلال الدين ته يې کړی و د ډاکې د کلا قوماندان وټاکل شو چې دا قومانداني د دوی په کورنۍ کې په نیکات پاتې شوه. د هغه مهال راهیسې په ټولو مومندو کې د مورچه خېلو واکمن رول وپېژندل شو. د مورچه خان تر ټولو مهم ځای ناستی سعادت خان و چې څلوېښت کاله يې د خان په حيث کار وکړ او خپله لور يې قمر جانه سردار شیرعلي خان ته د مخه تر دې چې امیر شي واده کړه. سردار محمد یعقوب خان او سردار محمدایوب خان د همدې قمر جانې زامن وو.

بر مومند بې وزلې خلک وو چې د کرنې وړ مخکې یې پرته د کابل د سیند په اوږدو کې، لږ ده او د دوی د ځانۍ د ودې لامل د دوی قومي جوړښت نه بلکې د دوی د وطن ستراټيک موقعیت دی. د لالپورې خان د خیبر د ساتونکي په حيث د جلال اباد او پېښور د سړک مالیه په ډاکه کې ټولوله او هم یې د کابل په درباب د لږکو کشتیو مالیه راټولوله. کابل هم د لالپورې خان ته د خیبر د ساتنې او په بیړني حالت کې د ملیشې د چمتو کولو د پاره هم پیسې ورکولې. دا سبب و چې د مومندو خانانو تر منځ تخریبوونکې سیالي رینې ځغلولې او د غچ دود پیاوړی دی. ...

د ۱۸۷۹ کال په دسمبر کې بر مومند وروسته له هغې د اعتراض غږ پورته کړ چې انګرېزانو امیر محمد یعقوب خان هند ته پرار کړ. لږ وروسته د پاڅون مشرانو تر منځ چاود پیدا شو او محمد اکبرخان د انګرېزانو له خوا د برو مومندو د ادارې مشري (د انګرېزانو حکومت ته د وفادارۍ او ښه خدمت په شرط) ومنله. د دې په بدل کې اکبر خان برتانوي قواوو ته خواره چمتو کول او د دوی پر ضد د غزا په وړاندې درېدل و. د افغانستان نه د برتانوي پوځ د وتلو وروسته امیر ګام په ګام اکبر خان د خپلو امتیازاتو نه بې برخې کاوه چې د سړک اداره یې ترې واخېسته او په ۱۸۸۳ کال کې د لالپورې باج ضبط کړل. پخوا د اکبر خان کلفی عاید نږدې سل زره روپۍ کېده. وروسته امیر دولت ته د خدمت او په بیړني حالت کې د ملیشې د جوړولو په بدل کې هغه ته پیسې ورکولې.

د کنړ پاچا

کاکړ وايي چې د پېړيو راهیسې د کنړ تنګه او اوږده دره چې پشت یې مهم کلی و د نامتو پښتانه شوې سیدانو کورنۍ له خوا چې د عربي نسل نه ده، اداره کېده. سید علي ترميزي چې په پیر بابا مشهور دی، چا چې ظهر الدین بابر د ترمیز نه بدرګه کاوه، د دې کورنۍ بنسټ ایښودونکی دی. د هغه قبر په بونیر کې د پاوچا په کلي کې دی چې تر اوسه یې

درناوی کيږي. امپراتور همایون د بابر زوی او خای ناستي ده ته کنړ وبخښه چې د ماليې نه ازاد و. د دوی نسل په خايي خلکو کې د کنړ پاچایان یا د کونړ سیدان په نومونو مشهور دي. دوی د خلکو نه د مخکې مالیه د محصولاتو دریمه برخه اخيستله. د مالکولم یاپ په وینا د اتلسې پېړۍ په ورستیو او د نولسې پېړۍ په لومړیو کې د دوی عاید د شپږو او اتيا زرو روپۍ په منځ کې خوځېده. د سید د کورنۍ د غړو تر منځ بې اتفاقي د امیر دوست محمد خان سره مرسته وکړه چې د کنړ یوه برخه په کابل پورې وتړي. امیر د خپلې دوهمې واکمنۍ په یون کې کنړ د دوو ورونو سید بهاو الدین او محمد هاشم تر منځ ووېشه خو د کنړ لویه برخه یې په خپل سلطنت کې شامله کړه. امیر شیرعلي خان دغه ترتیب همغسې وساته خو امیر محمدافضل خان سید بهاو الدین بندي کړ.

د انګرېزانو له خوا د افغانستان دوهم ځلي نیولو په اوږدو کې د بهاو الدین زوی سید محمود پاچا چې د پلار خای ناستی شو ټول کنړ تر تسلط لاندې راووست. هغه سمدلاسه د انګرېزانو خوا ونیوله که څه هم د هغه پلار د امیر شیرعلي خان په دوهمه واکمني کې کنړ ونيو او په خپله یې د وزیر محمد اکبرخان د خور سره واده کړی و او د امیر شیرعلي خان په مشورتي شورا کې د غړي په توګه یې په کابل کې دنده ترسره کوله. ده باور درلود چې د انګرېزانو په مرسته به کنړ په خپل لاس کې وساتي. د کابل د هر واکمن نه خپلواک او یوازې انګرېزانو ته اطاعت د نظر له مخې هغه د جګړې په وخت کې د غازیانو پر ضد د انګرېزانو خوا ونیوله. په ۱۸۸۰ کال کې سید محمود پاچا د برتانې د سیاسي استازي سر لېېل ګریفن ته په جلال اباد کې، چې کابل ته روان و په یوه لیدنه کې وړاندیز وکړ چې افغانستان دې په ورو ریاستو ووېشل شي چې یو د بل نه خپلواک وي خو برېتانيا ته به تابع وي. ده دغه مشوره هم ورکړه چې «... تر هغو چې محمد جان خان او پلویان یې پوره مات شوي نه وي، او د برتانې حکومت پوره لاس بری شوی نه وي، له هغه سره دې اخيري فیصله ونه شي.» ۳۰۴ د ده خبرو په ګریفن دومره اغېز وکړ چې د برتانوي حکومت په استازیتوب یې د سید نیکاتي ملکیت ضمانت ورکړ چې «دی دې ډاډه وي چې حکومت به خپل لوزونه، او ټولې وعدې چې ورسره کړې، هر څه چې پېښ شي، تر سره کړي او له دې امله به هېڅ تاوان ورته ونه رسيږي، چې ده د برتانې خوا نیولې ده.» ۳۰۵

د افغانستان نه د انګرېزانو د پوځ د وتلو وروسته امیر عبدالرحمن د سید د کنړ د سیند د دواړو غاړو د ځمکو ملکیت تایید کړ خو د ماليې د ورکولو غوښتنه یې ترې وکړه. خو زر د کنړ پاچا اړیکې د امیر سره خرابې شوې، لکه چې د هغه زوی، سید احمد پاچا، هغه مهال امیر یوازې پرېښود چې کندهار ته د ایوب خان د خپلو دپاره په لاره و. سید محمود

پاچا لکه د خپل زوی د ژمنې د ماتونې، د شیرعلي خان د کورنۍ سره د هغه خپله ملګرتیا د وېرې له امله کله چې کابل ته راوغوښتل شو د راتګ نه ډډه وکړه تر څو پورې یې د برتانوي حکومت نه د امن ډاډه نوي تر لاسه کړي. ده د هند د حکومت نه وغوښتل، چې امیر ته د ده سپارښتنه وکړي. په دې اړه د سید محمود پاچا او انګرېزانو تر منځ څو لیکونه تبادله شول او په یوه لیک کې یې کریفن ته وویل: «کوم هغه خدمتونه مې چې کړي، په دغه مقصد نه وو چې په بله نړۍ کې راته کټه ورسوي» ده دا هم ورته ولیکل چې «تر اوسه مې چې څه په وسه کې وو، حکومت ته مې خدمت وکړ، او په خلکو کې مې بد نوم وګاټه، او تر هغو به کابل ته لاړ نه شم چې تر څو مې د برتانوي حکومت نه ډاډینه تر لاسه کړې نه وي.» ۳۰۶

د هند د برتانوي حکومت او امیر تر منځ پر دې موضوع یو شمېر لیکونه تبادله شول. د برتانوي حکومت د باندنيو چارو وزیر. لایل، د ۱۸۸۲ کال د جنوري په ۱۲ مه امیر ته ولیکل چې وایسرای «... ډاډه دی چې د عدالت په هغه احساس چې تاسې جلالتماب په کې نوم ایستلی دی، ټکنی به مو کړي چې له سید احمد [سید محمود] نه د هغه د زوی د کنهانونو قصور واخلي.» ۳۰۷ امیر د برتانوي هند د بهرنیو چارو د وزیر د لیک په ځواب کې چې امیر ته یې د سید محمود پاچا سپارښت کړی و، ولیکل: «زه به سید محمود پاچا د خپل زوی په ګناه جزایي نه کړم، خو که د هغه د دندې او د هغه کره وړه پرمخکس ثابت کړي زه به بله کرناره ونه لرم بلکې هغه به د باندې وشرم.» ۳۰۸

خو څنګه چې انګرېزانو د امیر سره ژمنه کړې وه چې د هغه سره به د ده د واکمنۍ په تینګوالي کې مرسته کوي او د هغه په کورنۍ چارو کې به لاس وهنه نه کوي د هند وایسرا د سید محمود پاچا برخه لیک د امیر لورېښې ته پرېښود.

د ۱۸۸۲ کال د نومبر په میاشت کې هغه مهال چې د حکومت یو پوځي ټولګي د هغه پر ضد پرمختګ وکړ، پاچا چې انګرېزي متحدینو یوازې پرې اېښی و او هم د ځایي خلکو د مخالفت سره د هغه د انګرېزانو د پلوی له کبله ور سره مخامخ و لومړي میټي ته او وروسته په ۱۸۸۶ کال کې د هند حسن ابدل ته وتښتېد. کابل زر په کنړ نیغ کنټرول ټینګ کړ. پاچا په هند کې خپل ژوند د انګرېزانو په تنخوا تېراوه او په ۱۹۰۱ کال کې د امیر د مړینې وروسته کنړ ته راستون شو.

شینواري

د کاکړ په وینا امیر عبدالرحمن د نورو قومونو په پرتله د شینوارو سره نرم چلند وکړو دا ځکه چې دوی د خیبر درې ته سړک خلاص پرې اېښی و. امیر دوی ته اجازه ورکړې

وه چې پېښور ته د سړک محصول واخلي او برسېره پردې يې دوی ته پيسې هم ورکولې. د دوی دوې څانگې: سنگو خېل او سپياي يې د ماليې د ورکولو نه معاف کړي وې. خو شينوارو د مومندو په شان نفوذ لرونکی يو خان هم نه درلود.

امير په ۱۸۸۲ کې خپله پاليسي وروسته له هغې بدله کړه چې په ډاکه کې يې پوځي چاوڼۍ جوړه کړه. شينوارو امير ته د مشرانو يوه جرکه ولېږله چې د خپلو حقوقو د بېرته لاسته راوړلو دپاره ورسره خبرې وکړي امير د جرگې غړي بنديان او ځينې يې زندۍ کړل. په دغه وخت کې امير په ټول ختيځ ولايت کې د شينوارو په گډون په مځکه د حاصل درېې برخې د ماليې سيستم اعلان کړ چې دولت ته به يې ورکوي. شينوارو د دولت د دې نويو تدبيرونو سره مخالفت وکړ خو د ۱۸۸۳ کال په جگړه کې چې د دولت د پوځ سره چې د جنرال غلام حيدر خان اورکزي يې مشري کوله ماتې وخوړه.

دې جگړې د شينوارو چلند سخت کړ کله چې د دوی يو شمېر مشران په جگړې کې ووژل شول او ځوانانو په مشرتابه کې د هغوی ځای ونيو. نويو مشرانو دا امتياز چې د درېې برخې پر ځای لسمه برخه ماليه ورکړي رد کړ چې په بدل کې به يې وسلې کيږي او برمه به ورکوي. د شينوارو او دولت تر منځ ډېرې نښتې وشوې چې په زياترو کې شينوارو ماتې وکړه. دوی بيا سپين غره ته وختل او پر دې يې ټينگار کاوه چې د دوی نه دې ماليه نه اخېستل کيږي. د دولت بريالي لښکر د دوی کورونه او فصلونه وسوځول.

په ۱۸۸۵ کال کې نايب سالار غلام حيدر خان څرخي د ختيځ ولايت ملکي او پوځي اداره په لاس کې واخېسته. د هغه راتګ د سولې هيله پيدا کړه او ډېرې جرگې يې شينوارو ته ولېږلې. جرگې ناکامه شوې خو د شينوارو تر منځ يې بې اتفاقي منځ ته راوړه. دا مهال د هېواد په ډېرو برخو کې پاڅونونه خپل شوي وو او دولت په شينوارو فشار زيات کړو. د ۱۸۸۸ کال په پای کې دولت د ننګرهار د نورو سيمو او تګاو نه مليشه راټوله کړه او د دولتي قواوو سره يو ځای په شينوارو بريد وکړ او سنگو خېل يې مات کړل. په پای کې شينواري اړ شول چې د يوه جريب مځکې په سر يوه روپۍ ماليه ورکړي او بېرته ميشته شول. په دې ترتيب د دولت واکمني شينوارو ته لس کاله وخت ونيو. امير هڅه کوله چې خپله واکمني باجوړ، دير او نورو سيمو ته وغزوي خو په دې وخت کې د برتانوي هند حکومت د هند د ساتنې دپاره نوې ستراتيژي چمتو کوي چې دغه سيمې د خپل نفوذ لاندې وساتي او د کابل وړاندې تک په دې سيمو کې ودروي. د ۱۸۸۰ لسيزې په پای کې انګرېزانو بيا فارورډ پاليسي تر لاس لاندې ونيوه چې پايله يې په ۱۸۹۳ کال کې د ډېورنډ هوکړه ليک شو.

اسمار

کاکړ وايي چې د شينووارو د ارامښت وروسته افغان دولتي پوځ د غلام حيدر خان څرخي په مشرۍ د کنړ درې ته ننوت چې د ختيځ په لوري نوره سيمه ارامه کړي. د کنړ د رود د بني اړخ ټولې درې چې ساپي او نور توکميز گروپونه په کې اوسېدل، لا دې مخه ارام شوي وې او يوه ټاکلې اندازه ماليه يې هم دولت ته ورکوله. دا لومړی گام و چې رسمي واکمني دېر، سوات او باجوړ ته وغزول شي. امير دعوی وکړه چې اسمار د کنړ برخه ده. که څه هم اسمار په جغرافيايي او دموکراتي له کبله په باجوړ پورې اړه درلوده خو باجوړ په خپله په جلال اباد پورې تړلی و. اسمار په ختيځو سيمو کې کيليدي موقعيت درلود او د دغه اهميت له امله د خيبر د درې سره پرتله کېدای شي چې د هند دروازه گڼل کېږي. دوه زره درې سوه کاله د مخه ستر مقدوني سکندر هند ته د تگ دپاره کنړ وټاکه. هغه خلک چې دلته دی په خپل پوځي کمپاين کې ورسره مخامخ شو د اسپاسيانو او اسواکا په نومونو يادېدل، چې د هغو نه د يوسفزو او افغان نومونه راوتلي دي. په ۱۸۹۲ کال کې امير عبدالرحمن په اسمار کې دولتي قواوې د سپاسالار غلام حيدر خان څرخي په مشرۍ ځای په ځای کړې چې د کنړ ختيځ ته د باجوړ او د هغه هغې خوا سيمو ته د کابل د واک د غزولو نښه وه.

باجوړ، دیر او سوات

د باجوړ، دیر او سوات پراخې سيمې خپل چاري رياستونه يا خانۍ وې چې په ياغستان باندې مشهور وو، چې د کنړ د درې په ختيځ کې د کنړ نه د ډبرينو غرونو په ذريعه بيلېږي. د يوسفزيو پښتنو بيلې بيلې ځانگې او د مندير قوم او د دوی نور گاونډيان د دغو درو په رياستونو کې اوسيږي. د باجوړ سيمه چې په نسبي توگه حاصلخېزه ده د پنځو درو: چارمنگ، بابوقارا، سور کمر، رود او ماموند نه جوړه ده. ناواکۍ د خانۍ مرکز د سور کمر په دره کې پروت دی. د باجوړ خلک په اساسي توگه د يوسفزيو ترکاني دي، خو مومند، سپای، اتمانخېل او نور هم هلته اوسيږي. يو خان چې په رياست واک چلوي يو څه وسله واله قوه ساتي او د ماليې لسمه برخه ټولوي. خو د هغه واک د يوې جرگې په ذريعه محدود وي.

د امير عبدالرحمن د واکمنۍ په وخت کې د جنډول عمرا خان تر ټولو ځواکمن خان و. جنډول، چې د باجوړ او پنجکورا د دريابونو تر منځ پروت دی، ډېر خانان درلودل چې په

مسته خېل مشهور دي. په پای کې د دوی نه عمرا خان د امان خان ترکانې زوی بريالی راووتلو او په ۱۸۹۰ کې د يوې لسيزې په اوږده مبارزه کې يې ځان د جنډول خان کړو. دی په ۱۸۹۰ کال کې د هغه بري نه وروسته ډېر ځواکمن شو چې دیر يې ونيو او محمد شريف خان يې وشړلو او سوات ته مهاجر شو. د دې وروسته يې د چترال د رياست واکمن ته گواښ وکړ. د ۱۸۹۱ کال په منځ کې نواکي او په لږه اندازه سوات تهديد کړ.

په چټکۍ سره د عمراخان د ځواک لوړوالي ډېر خانان د ده پر ضد کړل. د باجوړ خان صفدر خان د دیر د شړل شوي خان محمد شريف خان سره اتحاد وکړ. د سوات خان ميا گل (عبدالودود) هم د عمرا خان پر ضد خلک لمسول. د هغه ملاتړ ځکه مهم و چې دی د عبدالغفور خان زوی و چې د سوات د اخوند په نوم مشهور و. همدارنگه د مومندو خانانو د عمرا خان د مخالفو خانانو نه ملاتړ کاوه.

امير هم د صفدر خان ملاتړی و او هغه ته يې ډېرې پيسې ورکړې او د اړتيا په صورت کې يې د پوځي مرستې اراده هم څرگنده کړه. په خپله په اسمار کې د افغان د پوځ تمرکز د نايب سالار غلام حيدر خان څرخي چې خپله يوسفزای پښتون و د ځواک انډول د صفدر خان په کټه بدل کړ. د عمرا خان ماتې او د امير د واکمنۍ غزېدل نږدې مالومېدل. په دې وخت کې د هند حکومت سياسيالار او هم عمرا خان ته خبرداری ورکړ چې يو د بل پر ضد حرکت ونه کړي. په ځانگړې توگه يې غلام حيدر خان څرخي ته خبرداری ورکړ چې د دوی پرمختگ به د انگرېزانو سره د دښمنۍ په توگه وکتل شي.

امير سياسيالار د پرمختگ نه منع کړ او عمرا خان د انگرېزانو په فشار افغانستان ته وتښتېد. پراري شريف خان بېرته د دیر خان شو او د نواب لقب ورکړل شو. دا خبره په ۱۸۹۷ کې وشوه چې انگرېزانو د يوه تړون له مخې نواب ته پيسې او د اړتيا په صورت کې وسله ورکولو ژمنه وکړه او نواب به د دې په بدل کې چترال ته سړک خلاص وساتي. د امير هڅې چې کوزه کړمه، افریدي، وزيرستان او نورو ته واک وغزوي د انگرېزانو له خوا ناکامه شوې.

د غلجيو ستر پاڅون او د هغه ځپل

کاکړ وايي چې په ۱۸۸۶ کال کې د غلجيانو سره د امير اتحاد په اساسي توگه هغه وخت ولږېد کله چې دوی د امير په ضد پاڅون وکړ. دا پاڅون ځکه ډېر جدي و چې غلجيان د درانيو نه وروسته د پښتنو تر ټولو ستر قوم دی چې د هوتکو، توخي، اندرو، تره کي، سلېمان خېلو، ناصرو او خروټو د قبيلو نه جوړ دی. کاکړ د غلجيو او درانيو د

سيالۍ په اړه وايي چې غلجيان خانونه د درانيو پيران بولي خکه چې د دوی مشر ميرويس خان هوتک په ۱۷۰۹ کال کې کندهار لومړی د پارس د صفويانو د سلطې نه خپلواک کړ او د هغه زوی شاه محمود هوتک او وراره شاه اشرف هوتک په پارس واکمني وچلوله. وروسته درانيانو په ۱۷۴۷ کې افغانستان د ستر احمدشاه په مشرۍ خپلواک او بيا په امپراتوري بدل کړ. د امير عبدالرحمن د واکمنۍ په وخت کې هم د دوی تر منځ اړيکې زياتره د سيالۍ او دښمنۍ او په لږه اندازه د همکارۍ او ملګرتيا بڼه درلوده.

د مخه مو يادونه وکړه چې امير د غلجيو سره يو اتحاد جوړ کړ کله چې هغه د خپل سيال سردار محمدايوب خان سره په مقابله کې و. خو کله چې يې ايوب خان د ۱۸۸۱ کال په پای کې د وطن نه وايستلو د امير اړيکې د غلجيانو سره په زياته اندازه تر فشار لاندې راغلې. لومړی حکومت د اندرو مشران ونيول چې د خنډېدلو پورونو د ماليې د ورکولو نه يې ډډه وکړه. د دې وروسته هغه تره کي له دې کبله وځپل چې د سردار محمدايوب خان ملاتړ يې کړی وو او دا يې هم ورڅخه غوښتل چې د خنډېدلو پورونو ماليه تاديه کړي. د دې برسېره يې د ميرويس خان د ذوات نه ميرافضل خان هوتک په دې تور بندي کړ چې گويا هغه د امير شيرعلي خان د واکمنۍ پر مهال د تخت نيولو هيله درلوده. خو د هغه د بندي کېدو لامل دا و چې نوموړي د امير شيرعلي خان د کورنۍ نه ملاتړ کړی و. د ميرافضل خان هوتک بندي کولو ټول قوم ولسولو.

امير پردې هم قوم خپه کړو چې د ملا مشک عالم غوښتنه يې رد کړه چې امير دې غازي محمد جان خان وردک او عصمت الله خان جبار خېل د بند نه ايله کړي. خو امير دوی دواړه په دې تور بندي کړي وو چې لومړي دی ترور او د دوهم په دې تور چې سردار محمدايوب خان ته يې ليکونه استولي وو. خو اساسي پرابلم دا و چې د امير او قومي مشرانو تر منځ باور نه و. دا خکه چې د انګرېزانو سره د مقاومت په يون کې د غلجيو مشران ډېر غښتلي شوي وو چې امير ورته ډاږېده. هغه همدارنګه د جنرال محمد جان خان وردک نه هم وېرېده چې هغه د خلکو په منځ کې د ازادۍ د لارې قهرمان و. ملا مشک عالم په ۱۸۸۶ کال کې د ۹۶ کالو په عمر مړ شو خو هغه د امير په ضد د تبليغ له امله خلک او په ځانګړې توګه سلېمان خېل راپارولي وو.

د امير او د غلزيو د مځکو د مالکانو تر منځ اړيکې هغه وخت لا هم خرابې شوې چې هغه پر مځکو نوې ماليه ولکوله. په هغو مځکو چې د نېرونو په ذريعه خړوبېدې د حاصلاتو درېمه برخه، په هغو مځکو چې د چينو په اوبو خړوبېدې د حاصلاتو پنځمه برخه او په هغو مځکو چې د کارېزونو په ذريعه اوبه کېدې د حاصلاتو لسمه برخه ماليه

ولکوله. دا دې ماليې تر ټولو درانده اندازه وه چې دوی ورسره مخامخ شول په داسې حال کې چې د درانيو د مخکې ملکات د ماليې نه ازاد وو. د دې برسېره يې د ملا مشک عالم او د هغه ځای ناستي زوی ملا عبدالکريم مدد معاش هم ورباندې بند کړ او د دوی په مخکو يې ماليه هم ولکوله.

د ۱۸۸۶ کال د اکتوبر په مياشت کې د غلزيو ناراضي مشرانو د جلا وطن سردار محمدايوب خان په ملاتړ بلوا وکړه. بيا جنرال تاج محمد خان غلزی چې ايوب خان يې پارس ته بدرکه کړی و وروسته يې په پټه ورسره لاس يو کړ. د پاڅون مشرانو د دې له پاره چې خپل پاڅون ته قانوني بڼه ورکړي ملا عبدالکريم ته يې د خليفه لقب ورکړ او دوی د ميرافضل خان زوی تاج محمد خان نه چې د بند نه خلاص شوی و وغوښتل چې د دوی د پوځي کمپاين مشري وکړي. دوی سردار محمدايوب خان ته بلنه ورکړې وه چې د امير پر ضد د دوی د پاڅون مشري وکړي.

سلېمان خېلو او اندرو د بلوا په لور لومړی گام پورته کړ او د مقر په سيمه کې يې د درانيو يو پوځي ټولگی لوت کړ او د هغې وروسته يې د غزني د ښار په لوري مارش وکړ. د ۱۸۸۶ کال د اکتوبر د مياشتې په وروستيو کې دوی په تلخزار کې د هغه لښکر له لوري مات شول چې د جنرال غلام حيدر اورکزي له خوا يې مشري کېده. جنرال د بلواکرو نږدې دوه زره سرونه کابل ته ولېږل چې هلته د تيمور لنک غونډې يې کلا منار ورنه جوړ کړو چې د نورو د پاره عبرت شي. د بلواکرو مشران کاکړو ته وتښتېدل.

د بري وروسته امير جنرال غلام حيدر اورکزي ته لارښوونه وکړه چې اندرو او د دوی متحدین بې وسلې کړي. ده همدارنگه هغه ته لارښوونه وکړه چې هغه تنخواوې ودروي چې دولت ديني عالمانو ته ورکولې، د هغو کسانو مخکې او نهرونه وپلوري چې تښتېدلي دي او د قره باغ د سيمې مخکې ظبط کړي. هغه جنرال ته دا لارښوونه هم وکړه چې په اتغر (د هوتکو د مخکو په زړه کې) يوه کلا جوړه کړي. د وروستۍ پرته نورې ټولې لارښوونې پلې شوې، د غلزيو سره سخت چلند وشو او د دوی ښځې سپکې شوې. داسې ښکارېده چې پاڅون خپل شوی دی او دا احساس د ژمي له کبله پيدا شوی و. امير هڅه کوله چې غلزيان په عمومي توگه تجريد کړي او په نېغه يې د دوی د مشرانو نه وغوښتل چې د ده اطاعت وکړي. هغه هڅه وکړه چې د خپل دراني قوم ملاتړ تر لاسه کړي چې د هغه سره يې اړيکې خړې پرې وې او خبرداری يې ورکړ چې د دوی نه وروسته غلزيان دوهم واکمن موقعيت لري. غلزيانو د دراني پوځي ټولگي د لوټولو وروسته څرگنده کړه چې دوی يوازې د امير پر ضد پورته شوي او د درانيانو سره هېڅ شخړه او اختلاف نه لري. خو امير د

غلزيانو پر ضد د دوی لمسولو ته دوام ورکړ لکه چې پرعکس يې غلزيان هغه وخت چې د سردار محمدايوب خان سره په جگړه بوخت و د درانيانو پر ضد لمسول. برسېره پردې يې درانيان د مخکې د مالي نه ازاد خو په غلزيانو باندې يې د پاڅون د مخه درنې مالي ولکولې.

په پای کې امير ناکامه شو چې د غلزيانو پر ضد د نورو خلکو ملاتړ تر لاسه کړي. هغه يوازې په دې بريالی شو چې هزاره کان د قزلباشانو په مرسته د غلزيانو نه بيل کړي. خو په دې کې ناکامه شو چې د غلزيانو پر ضد د غزني او کوهستان د تاجکو ملاتړ وکړي. برسېره پردې امير په دې کې هم ناکام شو چې ديني علما د ځان په لوري ودروي. د کاوندیو سيمو غېر دراني پښتانه د کاکړو په شمول د غلزيانو په خوا ودرېدل، خو يوازې توخي قبيلې په اړدور کې ونډه نه واخېسته.

په راتلونکي پسرلي کې پاڅون زيات پراخوالی وموند. د پاڅونکوونکو ټول شمېر د ۱۸۸۷ کال په مارچ کې تر اپرېل پورې د شلو زرو نه سلو زرو ته لوړ شو. که څه هم په قلات او اتغر کې لومړی پاڅونکوونکو برياليتوب تر لاسه کړ خو وروسته دوی د دولتي پوځ له لوري چې جنرال غلام حيدر اورکزي يې مشري کوله په اتغر او کاتال کلا او نورو ځايونو کې يې ماته وکړه. د پاڅون په اخېرې مرحله کې په غېر منتظره ډول دهرات نه هغه غلزيان چې د هرات په پوځ کې د سردار محمدايوب په خوا يې لا د مخه پاڅون کړی وو راوړسېدل او د پاڅون سره يو ځای شول. دوی د پوځ په ماته اغېز وکړ او د ۱۸۸۷ کال د جولای په مياشت کې ناوه لاسته راوړه. خو ژمي په رارسېدو سره د دولت د منظم پوځ چې تازه دمې قواوو په ورتگ سره به قوي کېده نور د جگړې وس نه درلود او پاڅون وځپل شو. په دغه پاڅون کې نږدې څلورويشت زره غلزيان ووژل شول.

د غلزيانو پاڅون د سردار محمدايوب خان دپاره يوه موقع پيدا کړه چې يو ځل بيا خپل بخت وازمائي. څنگه چې ده په ناسم لوري سفر وکړ او په دې کې پاتې راغلو چې د سپتمبر تر پايه افغان پولې ته ځان ورسوي. دا مهال پاڅون تېر شوی و. په دې ترتيب سردار ايوب خان وروستی موقع هم د لاسه ورکړه چې افغانستان ته ننوزي، لکه چې د دې وروسته امير پولې ټينگې کړې او د پارس حکومت د انگرېزانو د حکومت په فشار د هغه د بندي کولو امر وکړ.

د غلزيانو پاڅون په اصل کې د دولت او د غلزيانو د مخکې د مالکانو تر منځ يو جنگ و، چې امير غوښتل د غلزيانو ځواک مات کړي. د امير له لوري د لمسوونکو تدبيرونو نه يو دا و چې د غلزيانو په مخکه والو يې درانه ماليه ولکوله چې د دوی مشران يې پاڅون ته

اړ کړل. امير په دې کې ناکام شو چې د دوی پر ضد قومي مليشې جوړې او جگړې ته يې ولېږي او د ديني علمانو نه د دوی پر ضد فتوه تر لاسه کړي چې دوی ياغيان وبولي. څنگه چې د غلزيانو مشرانو وسله کمزورې وه او د جگړې نور وسايل يې نه درلودل د يو ښه بادسپلين او ښه وسله وال شوي منظم پوځ په وړاندې د برياليتوب چانس يې نه درلود. د غلزيو د ماتې وروسته امير په قصدي توګه دوی په اقتصادي توګه د بېوزلې کولو له امله ناتوانه او په سياسي توګه کمزوري کړل چې په راتلونکې کې بيا پاڅون ونه کړای شي. د پاڅون بله پايله دا شوه چې دی د خپل دراني قوم سره ډېر نږدې شو او په ځانګړې توګه محمدزايي څانګې ته چې دی په خپله په هغې پورې تړلی و. هغه د کابل محمدزايانو نر او ښځو ته کالنی تنخواه مقررې کړه او د دوی د ټولې څانګې سره يې د دولت د شريکانو په توګه چلند کاوه.

د سردار محمد اسحاق خان بلوا او د هغه خپل

د کاکړ په وينا افغاني ترکستان ته د کابل د واک پراخوالي د امير په قدرت کې يو مهم زياتوالی و. د ويدي دورې راهيسې ترکستان، چې د يوناني تاريخ پوهانو له خوا د بخدي، بلخ او باختر په نومونو ياد شوی، يو مهمه سيمه وه. د دې سيمې اهميت په دې کې دی چې دا د لرغوني افغانستان د تمدن مرکز و. دا سيمه په اساسي توګه د کرهڼې او څرخايونو له امله مهمه وه او برسېره پردې د دې سيمې جغرافيايي موقعيت چې په نېغه منځنۍ اسيا د سوويلي اسيا سره نښلوي ډېر اهميت لري. د زاړه پلاز بلخ (لرغوني زاراسپه) کنډوالې چې تر اوسه شته د هغه په لرغوني پرمخ شاهدهي ورکوي. په اوسني دوره کې د اسپه د واکمنۍ کورنۍ پاچا ګشتاسپه د بلخ يا باختر بنسټ کېښود. دا د اسپه د کورنۍ د پاچا ويشتاسپه د واکمنۍ په يون کې و چې سمونپال زردشت د زردشتي دين تبليغ پيل کړ. د زردشت مذهب بنسټ د خدای په دوه ګوني نظريې چې د نيکۍ خدای او د بدۍ خدای دي، ولاړ دی.

کله چې بلخ په ۳۳۰ مخزېږدي کې د ستر سکندر د يرغل لاندې راغی، دا وخت بلخ لا پاچاهي وه چې خپل ډېر ښه کتان او غنم يې درلودل او په اخميني پارس پورې تړلی و. د هغه واکمن بېسوس او بيا د هغه ځای ناستي سپيتامېز د غښتلي مذهبي غېر سره يوه ملي جګړه پر مخ وړه. د الکساندر نه وروسته يوناني کلونيستانو د هغه پرمختګ سره مرسته وکړه چې د ځايي خلکو سره يې خپلوي او ملګرتيا وکړه. د فرانک هولت د اروپا د نولسمې پېړۍ پوه په وينا «په باکتریا کې يې د ټولې لرغونې نړۍ تر ټولو ښه څه وليدل» ۳۰۹ دا د

بلخ پرتم و چې په اسلامي دوره کې د ښارونو د مور او همدارنگه د مخکې پر مخ د جنت په نومونو یاد شو. خو دا پرتمين ښار د افغانستان د نورو ښارونو په شان په دربارلسمه پېړۍ کې د چنگيزي يرغل په پايله کې په کنډواله بدل شو. د امير دوست محمد خان په دوهمه واکمني کې د ترکستان والي محمدافضل خان د بلخ پاتې شوي شيان تخته پل ته يووړل. د امير شيرعلي خان د دوهمې واکمنۍ په وخت کې د سيمې شيعه والي نايب محمداسلم خان د بلخ په تاوان مزار شريف ته پراختيا ورکړه. مزار شريف د حضرت علي د زيارت په حيث يې د سيمې په مرکز بدل کړ. همدارنگه په مزار کې ملي قهرمان وزير محمد اکبرخان او امير شيرعلي خان هم ښخ شوي دي.

د ۱۸۸۱ کال په لومړيو کې سردار محمداسحق خان د امير عبدالرحمن د سکه تره امير محمداعظم خان زوی د امير نه وغوښتل چې امير دې دی په استثنائي ډول د ترکستان د مالک په حيث وپېژني. امير نه غوښتل چې سردار ولسوي او ژمنه يې ورسره وکړه چې همداسې به وکړي کله چې زموږ ستونزې چې سردار محمدايوب خان په هرات کې جوړې کړې دي ليرې شي. په هر حال دې غوښتنې د امير او سردار تر منځ اړيکې ترينکې کړې. کله چې د ۱۸۸۱ کال په پای کې کندهار او هرات د امير تر واکمنۍ لاندې شول او سردار ايوب خان پراته شو، اسحاق خان د امير نه وغوښتل چې د ده کشر ورور د هرات د والي په توگه وټاکي. امير د دې نه انکار وکړ خو پر سردار يې د پراخ واک باور وکړ او د ولايت د ټولې ماليې د ساتلو واک ورکړ. برسېره پردې يې ده ته د کابل نه نورې پيسې ورلېږلې تر څو خپل موقعيت په دغه مهم سرحدي ولايت کې ټينگ کړي.

په پای کې سردار محمد اسحاق خان په عمل کې د ترکستان خپلواک واکمن و. هغه به کابل ته د اسانو ډالۍ لېږلې او خطبه د امير په نامه ويل کېده. خو امير د سردار درې وروڼه په کابل کې د مېلمانو په توگه ساتلي و خو په عمل کې دوی برمه وو.

په ۱۸۸۴ کال کې د ميمې نسکورېدل د دواړو تر منځ اړيکې خرابې کړې. اسحاق خان د ميمې پر ضد بېړنی گام پورته کړ چې دا ولسوالي زيات وخت د ترکستان برخه وه او سردار هيله درلوده چې د ميمې د ارامښت وروسته به هغه امير په حقوقي توگه ده ته ورکړي خو امير داسې ونه کړل.

اسحاق خان د ميمې په سر د مايوسۍ نه وروسته هڅه وکړه چې خپل دريځ نور هم ټينگ او د خلکو زيات ملاتړ تر لاسه کړي. کابل ته د راپورونو له مخې د سيمې په خلکو کې د سردار د واک د هغه د شهرت زياتوالي امير اندېښمن کړی و. په ۱۸۸۰ کال کې چې سردار د سمرکند نه چې هلته پراري و، وطن ته راستون شو هغه خلکو د ترکستان د والي په توگه

وټاکه. مهمه دا وه چې د سردار اداره نرمه او د امير سخته وه. د دواړو تر منځ په خوی کې زیات توپیر و. سردار قدرمن او پرهېزگار او امير توند خوږه او سختگیر و.

سردار د نقشبنديه طريقې پیرو و او له دې کبله ازبکو او په ځانګړې توګه ترکمنو ته زیات نږدې و. هغه په خپل پوځ کې د زیات نفوذ څښتن و او تنخوا یې په وخت تادیه کوله. ځنګه چې ترکستان یو سرحدی ولایت و او د روسیې تر ګواښ لاندې و نو امير سردار ته د لوی پوځ د جوړولو اجازه ورکړې وه. ځنګه چې د سردار سره کابل د پیسې مرسته کوله هغه د خلکو نه ډېرې پیسې نه غوښتې نو ځکه یې په دوی کې شهرت زیات و. هغه هڅې چې د کابل د اغېزمنو کسانو له خوا د سردار د پخلاينې له پاره وشوې کټه ونه کړه. د دې وروسته امير غوښتل چې سردار د ترکستان نه لیرې کړي. خو اسحاق خان چې د امير د سکه تره محمد اعظم خان زوی و یوازینی محمدزای سردار و چې د تخت دعوه یې درلوده نو د امير د غوښتنې پر خلاف کابل ته یې د تګ نه ډډه وکړه او امير ته دخطبې نه انکار د ګواښ زنګ و. امير د غلزيو د پاڅون د خپلو وروسته پرېکړه وکړه چې دا خطر لرې کړي. امير یو ځل بیا سردار کابل ته راوغوښت چې په دولتي چارو کې ورسره مشوره وکړي خو واقعیت دا و چې امير غوښتل چې د دندې نه یې ګوښه کړي.

د ترکستان د مشرانو خیال دا و چې د امير له خوا بیا کابل ته د سردار د غوښتلو نه مالومېږي چې امير غواړي په ترکستان په خپله واک وچلوي او د دې ولایت په خلکو استبداد وکړي. دوی غوښتل چې د سردار په پلوۍ پاڅي او افغانستان د ده له پاره ونیسي. د نقشبنديه طريقې مشرانو سردار تشویق کړ چې تخت به ورته ونیسي. سرتېرو او افسرانو سوګوند وکړ چې ده ته به وفاداره وي. د ۱۸۸۸ کال د اګست په لسمه دوی سردار اسحاق خان د امير په توګه اعلام کړ او خطبه یې د ده په نوم وويله.

په دې وخت کې سردار اسحاق خان څرګنده کړه چې د کابل خلکو هم ده ته د ملاتړ وعده را لېږلې او دی به د افغانستان د خلکو کسات له امير د استبداد په وړاندې اخلي. اسحاق خان په تاکتيکي لحاظ دا اوازه خپره کړه چې امير مړ دی. سره له دې په میمنه او اندخوی کې پېښې د ده پر ضد وې. په میمنه کې جنرال شربت خان سردار ته وفاداري څرګنده کړه خو پوځ او خلکو امير ته وفادار پاتې شول او جنرال یې بندي کړ. همدارنګه د اندخوی او دولت اباد د ولسوالیو خلک امير ته وفادار پاتې شول. په دې ترتیب د سردار شمال لوېديځ اړخ نا امنه پاتې شو.

د پورته یادو شوو پېښو سره سره اسحاق خان د خپل پوځ په مشرۍ د کابل په لور حرکت وکړ او خپل کوچني زوی محمد اسمعیل خان ته یې د ترکستان چارې وسپارلې. په

کندوز کې د ده سره د هغه ځای مير سلطان مراد يو ځای شو او پوځ يې په خان اباد او بدخشان کې ځای پرځای کړ. په پای کې ټول بدخشان د ده په لاس کې په اسانه توګه پرېوت ځکه چې په دغه وخت کې د بدخشان ګورنر سردار عبدالله خان توخي کابل ته د تګ په لاره کې و. په دې توګه د ميمني پرته ټول شمالي افغانستان د اسحاق خان د واکمنۍ لاندې راغی.

د اسحاق خان پاڅون د ايوب خان د پاڅون په شان د امير عبدالرحمن له پاره ورته ستونزې را ولاړې کړې. اسحاق خان په داسې وخت کې د کابل په لور پوځ روان کړ چې امير ډېر ناروغه و. برسېره پردې د غلزيو د پاڅون د خپلو نه وروسته عمومي ذهنيت هم د سردار اسحاق خان په ګټه و. خو سره له دې چې امير ناروغه و بيا يې هم جدي تدابير ونيول.

امير سره له دې چې په اخلاقي لحاظ د دفاع وړ نه و بيا هم هڅه وکړه چې عمومي ذهنيت د خپل سيال پر ضد تيار کړي. لومړی امير د علما نو نه دا فتوا تر لاسه کړه چې سردار ياغي دی او د دې فتوې پر بنسټ يې ټولو قومونو ته خبر ورکړ چې سردار ياغي شوی او پر ضد يې عمل ته رابلل. بل ګام يې دا و چې هغه د سردار پاڅون د روسانو لمسون وګاڼه او پاڅون ته يې د مذهبي جنګ بڼه ورکړه، که څه هم په پاڅون کې د روسانو د لمسون نېټې نه وې. څنگه چې د سردار مور ارمني مينځه وه او سردار يې د روسيې نوکر باله. دغه تومت چې امير د برتانيا تر ساتنې لاندې دی د سردار اسحاق خان له خوا تبليغېده خو دا ټول پروپاګانډ د دې له پاره کېده چې د قدرت په خاطر مسلمانان سره وجنګوي.

امير يو غښتلی پوځ د غلام حيدر خان اورکزي تر قوماندنۍ لاندې د پاڅون پر ضد واستوه. د پوځ سره د دايزنګي او دايکندي هزاره ګانو وروسته له دې ملا وتړله چې د سردار اسحق خان مخکينۍ قواوې د جنرال نجم الدين تر مشرۍ ماتې وکړه. په دې وخت کې د امير اساسي پوځ د نايب سالار اورکزي په مشرۍ غزنيګک ته راوړسېد چې هلته پاڅونکوونکو د سپاسالار محمد حسين خان تر مشرۍ لا د مخه موقعيت نيولی و. دواړو قواوو غوڅه جګړه پيل کړه.

د ۱۸۸۸ کال د دسمبر په ۲۷ نېټه د جګړې په درشل کې محمد اسحاق خان چې په غونډۍ يې ځای نيولی و د امير د پوځ د يوې ځانګې له خوا يو ټاپه شوی قران وړ ورسېد چې د جګړې په وخت کې به د ده لوري ته اوړي. د رښتني جګړې په ورځ د امير د پوځ يوه برخه د سردار عبدالله توخي په قوماندانۍ جنګېده ماتې وکړه او نور اووه غونډونه سردار

ته تسليم شول. د دې وروسته په ښکاره بريالی شوی اردو د ښکاره مات شوي پوځ نه پاتې سامان لوټ پيل کړ. په دغه شېبه کې د نايب سالار اورکزي له لوري حيرانوونکي او سخت بريد وشو چې د سردار پوځ يې اړ کړ چې خپل وضعيت بيا جوړ کړي خو دې کار د سردار د پوځ برياليتوب غبر يقيني کړ.

وروستی او د حيرانتيا وړ خبره چې دې جگړې پايله يې د امير په کټه واړوله، دا وه چې د ناسم پوهاوي په پايله کې د اسحاق خان سملاسي تېښتېدل و. وروسته له دې چې ياور يې خبر ور کړ چې تنظيمونکی غوندې تسليم شو د جگړې د ډگر نه وتېښتېد او نېغ سمرکند ته لاړ. هغه فکر کړی و چې خپل غوندې تسليم شوی په داسې حال کې چې دوی ته د امير تنظيموونکی غوندې تسليم شوی و. اسحاق خان دومره ډار شوی و چې پرته له دې چې ځان ته يې مالومه کړي د جگړې د ډگر نه خپلې پښې سپکې کړي او کتلې جگړه يې بايلوده او د امير سره بخت ياري وکړه او نږدې بايللی جنگ يې وکاته او د ټول افغانستان واکمن شو. امير يو کال په مزار کې پاتې شو او هغه کسان يې سخت وځپل چې د اسحاق خان سره يې مرسته کړې وه. هغه د روسيې ضد ويناوې کولې او د سرحد په اوږدو کې يې د پولې د پياوړي کېدو له پاره نظامي پوستې جوړې کړې. برسېره پردې يې شمال ته د هندوکش د سوېل نه پښتانه او نور اتنيکي گروپونه ولېږدول، هلته يې ميشته کړل. دې پروسې وروسته هغه مهال هم دوام وکړ چې په مزار کې محمد گل خان مومند او په کندوز کې شير خان خروټی واليان وو. په دې ترتيب ترکستان د افغانستان نه بېلېدونکې برخه شوه.

امير عبدالرحمن او په شمالي افغانستان کې د سرحدي ولسواليو ارامښت

مېمنه

مېمنه په شمالي افغانستان کې يوه لويه ولسوالي وه چې اوسېدونکي يې په اساسي توگه ازبک او ترکمن او يوه واړه برخه يې تاجک او پښتانه وو. احمدشاه دراني حاجي خان ازبک د مېمنې او بلخ د والي په توگه پېژندلی و په دې شرط چې د جگړې پر مهال به دولت ته وسله وال لښکر چمتو کوي. تيمورشاه د نوموړي د زوی واک يوازې په مېمنې پورې محدود کړ. خو کله چې سدوزي او بارکزي شاه زويان يو د بل سره د واک پر سر په جگړو بوخت وو نو مېمنه خپل سرونوشت ته پرېښودل شوې وه. ورپسې کله چې محمدزي سردارانو يو د بل پر ضد د واک پر سر جنګېدل مېمنه تر ۱۸۳۰ کال پورې همغه شان په خپل حال پاتې وه، تر څو چې مېزrab خان په خپلو سيالانو بريالی شو. مېمنه د هغه تر واکمنۍ لاندې پرمختګ وکړ، خو د هغه د مړينې وروسته په ۱۸۴۵ کې په مېمنه کې بله

کورنۍ جگړه ونښته چې تر هغه اوږده شوه تر څو يارمحمد خان الکوزي په ۱۸۴۸ کې ونيوله او په هرات پورې، چې د ده د واک ساحه وه، وټړله. په ميمنه باندې د يارمحمد خان واکمني اوږده نه شوه او د حکمت خان والي له لوري خپلواکه شوه تر څو په ۱۸۵۵ کال کې والي حکمت خان د امير دوست محمد خان اطاعت وکړ. خو د امير د مړينې وروسته د ۱۸۶۰ کلونو د کورنۍ جگړې پر مهال د والي حکمت خان ورور مير محمد حسين خان په خپلواکه توگه ميمنه اداره کوله. نوموړی په ۱۸۶۶ کال کې د امير شيرعلي خان اطاعت وکړ او د کال يې سل زره تنکې ماليه ومنله. خو والي بيا خپلواک شو کله چې امير خپلو ورونو ته واک بيلود. په ۱۸۶۸ کال کې سردار عبدالرحمن ميمنه په ۱۶۰۰ کسانو کلابنده کړه. د ميمنې يوه مياشت کلابندي سردار پرېښوده او کابل ته لاړ تر څو د امير شيرعلي خان په وړاندې د خپل سکه تره سره مرسته وکړي. خو کله چې شيرعلي خان دوهم ځل واکمن شو د ميمنې والي د هغه اطاعت ونه کړ او د بخارا پاچا او سردار عبدالرحمن ته، چې سمرکند ته پرار شوی و، ليکونه استول. خو امير شيرعلي خان په ۱۹۶۹ کې ميمنه ونيوله او د افغان انکلیس د دوهمې جگړې پورې د دولت د افسرانو له خوا اداره کېده.

د امير عبدالرحمن خان د واکمنۍ په وخت کې ميمنه د مير دلاور خان تر واک لاندې وه. ده هغه وخت ميمنه کې واک تر لاسه کړ چې دولتي کارنيزون د هغه خايه ووت. ده له هغه وخته د سردار محمد ايوب خان ملاتړ کاوه. والي دلاور خان د امير نه ډارېده او د هغه د هڅو سره چې ميمنه په خپل کنترول لاندې راوړي مخالف و. هغه نه غوښتل چې دولتي قواوې هلته ځای په ځای شي او د هغې ماليې د ورکولو نه يې هم ډډه وکړه چې پخوا يې ورکوله.

برسېره پردې والي هڅه وکړه چې د برتانيې او يا روسيې تر ساتنې لاندې راشي. هغه ان په دې اړه انگرېزانو ته ليک واستاوه چې دا د روسانو ته مالومه وي چې زه د برتانيې حکومت تابع يم. زه هيله لرم چې ماته زما د چارو په اداره کې لارښونې راکړي. د ده د ليک په ځواب کې انگرېزانو ورته وليکل چې د برېتانيا حکومت ميمنه د امير د واک د ساحې برخه گڼي. د برتانيې حکومت امير هم د موضوع نه خبر کړ. ورپسې والي په مروه کې د روسيې د رسمي واکمنو وغوښتل چې ميمنه ونيسي. خو په دغه وخت روسانو دا کار نه شو کولی ځکه چې دوی د ساريک او د پنجه د ترکمنو سره لاس او گرېوان و او پنجه تر دغه وخته ازاده وه. سره له دې يې راپور ورکړی و چې والي ته به وسله ورکړو او والي به د دې په بدل کې زموږ بيرغ په ميمنه کې رېانده کوي.

والي هڅه کوله چې خپل موقعيت ټينګ کړي. په دې اړه والي يو لړ کامونه پورته کړل چې لوستونکي کولی شي د کاکړ په کتاب کې يې ولولي. خو امير په ۱۸۸۴ کال کې کله چې روسان مروې ته ورسېدل، دا موضوع ډېره جدي ونيوه او ميمنه د دوی د يرغل په شان کتل کېده. يوازې بيا امير امر وکړ چې په يوه وخت کې دې د هرات او مزار نه وسله وال پوځونه ميمنې ته ولېږل شي چې په پايله کې د امير د واکمنۍ لاندې راغله. امير دلاور خان بېرته د ميمنې والي وټاکې او واک يې محدود شو او د حکومت قواوې په ميمنه کې ځای په ځای شوې او په دې توګه په ۱۸۸۴ کې په ميمنې کې د امير د واک په غزېدو سره د افغانستان بيا يووالی بشپړ شو.

شغنان او روشان

د شغنان او روشان غرنۍ ولسوالۍ د شمال ختيځ افغانستان د بدخشان په ولايت پورې اړه لري چې مرکز يې د فيض اباد ښار دی. شغنان او روشان د درواز او واخان د ولسواليو غونډې د پنجا رود دواړو خواوو ته پراتې دي. د شغنان زياته برخه د رود ښۍ خوا ته پراته ده د پنجا رود تنګ او د دواړو لورو خلکو ته د تېرېدو د پاره خنډونه نه جوړوي. دلته لکه د پاسني اکسوس غونډې درې د يو بل نه د غرونو په ذريعه بيلې شوې، چې د لوړو څوکو نه يې تېرېدل ناشوني دي، د دواړو غاړو مېشتو خلکو له پاره اساسي تګ راتګ لاره رودونه جوړوي. زيات وخت د بلخ واکمنانو په بدخشان خپل اختيار ته پراختيا ورکړې ده.

د روشان او شغنان اوسېدونکي په ناسمه توګه تاجک يا د غره تاجک ياد شوي دي. د ارغوان په وينا «هغه څوک چې د پامير په لمنو او د بدخشان په لوړو کې ژوند کوي په مونجي، واخي، روشاني، سنگليجي ژبو او د پامير په نورو لهجو خبرې کوي. دوی نه تاجک، نه پښتانه، نه هزاره دي بلکې بيل توکميز ګروپونه دي. د دوی ژبې او په ځانګړې توګه سرغلامي د نورو ژبو په پرتله پښتو ته نږدې دي. د دوی پرته د بدخشان نور اوسېدونکي تاجک دي.» ۳۱۰ د پامير ژبې په ټوليز ډول غلجه نومېږي.

د دوی مخکه غرنۍ او د کرنې وړ نه ده. د شغنان او روشان عادي وګړي چې د واکمنو کورنيو نه يې توپير کيږي سوله خوښونکي خو بختور نه دي. د شغنان او روشان ټولنې په سلسله ييزه توګه په واکمنو اشرافو او عادي وګړو وېشل شوې دي. په واقعيت کې د روشان او شغنان تاريخ د عادي وګړو په پرتله په زياته کچه د خواصو (ميرانو، شاهانو، او بېګانو) دی. نږدې اويا په سلو کې د شغنان اوسېدونکي افيمو څوکي او غمزه څښي او

تل د مستی په حالت او کوښه توب کې ژوند کوي. د شغنان خلک د شيعه د اسماعليه څانگې په اسلام باور لري او په زياته اندازه په مذهب تمرکز کوي سره له دې چې دوی نه لمونځ کوي او نه روژه نيسي. دوی په خپله د مذهب په پر تله په مذهبي مشرانو (پيرانو) باندې خپله عقیده ټينگه ساتي او د بمبي اغاخان د دوی لور پر دی. د «شاه» کليمه چې د خسترا او اوستا د کليمې نه اخېستل شوې چې د ځواک او تسلط سيمبول دی شايد د «شاه- خاموش» يوه برخه وي چې د دغې پاچاهي سلسلې بنسټ يې ايښی دی. دغه ميران او شاهان مطلق واک چلوي، د دوی کوچنيان پلوري او نورو ته يې د ډالی په توگه وړاندې کوي.

د شغنان ميرانو د چاپېر سيمې د شاه زويانو سره د واده په کولو سره خپل حالت ښه کړی دی. د ۱۸۷۰ مو کلونو کې د کاشغر د يعقوب بېک، د يارقند د خدايار خان، د چترال شاه زوی افضل الملک، د کندز ازبک مير او ځينو افغان افسرانو او شاه زويانو سره وادونه کړي دي. د امير عبدالرحمن خان يوه ښځه د مخه تر دې چې امير شي د بدخشان د يوه ځواکمن مير جهاندارشاه لور وه. د هغې د مړينې وروسته سردار د هغې د خدمتگارې گلرېز سره واده وکړ چې د هغې نه يې دوه زامن درلودل، يو يې حبيب الله خان د امير ځای ناستی شو. د شغناني ښځو سره واده د دوی د ښکله له کبله کېده او په سياسي لحاظ مهم نه و.

د شغنان مير د هغې لارې د ساتونکي په حيث چې کاشغر، يارقند، بخارا او پېښور ته تلله د سوداگرو نه ماليه اخېسته. کتان، چيني لوبڼي، چای، بوتونه او نور توکي د سوداگرو له خوا دلته راوړل کېدل چې په مريانو، وريو او پوستينو باندې تبادله کېدل. کله چې چينايانو په ۱۷۵۹ کې کاشغر ونيو دوی د شغنان مير ته د لارې د خلاص ساتلو په خاطر يو ډول سبسيدي ورکوله. مير د دغو پيسو يوه برخه د شيعه د اسماعليه د څانگې لوی پير د بمبي اغاخان ته ورکوله.

همدارنگه د شغنان ولسوالي د بدخشان په ولايت پورې تړلې وه خو د هغې مير د يوه برابر همکار په توگه لکه د يو ډول کنفېډرېشن غوندې کړه ترسره کول. د بدخشان مير د شغنان مير ته اجازه ورکړې وه چې کورنۍ خپلواکي ولري، لکه چې مير نورې ولسوالۍ هم په کورنيو چارو کې خپلواکي پرې ايښې وې. هغه کله کله اسونه، اوسپنه د باج په توگه او همدارنگه په بېرنيو حالاتو کې پوځي مرسته هم ترېنه ترلاسه کوله.

د اوومې پېړۍ راهيسې په شغنان او روشن باندې د شاه- خاموش ذودات واکمني چلوي، چې د پارس نه راغلي او د اوسېدونکو ډېرکي يې د زردشتي دين نه د شيعه عقيدې

اسلام ته واړول. ده شغنان د کاهاکاه زردشتي والي نه چې بلخ يې پلاز و په زور ونيو. تر نن ورځې د شاه عقيدتمن د شاه زيارت ته ځي، چې په بر پنجا کې پروت دی. د شاه ذوات خپل واک ته د بدخشان او چترال تر پولو پراختيا ورکړه او پر بله نقطه کې يې واخان او درواز او ټول چاپېر دولتونه د شغنان د پاچا تر واک لاندې وو. د ۱۷۴۹ نه راهيسې روشن او په رښتيا ټول بدخشان د دراني امپراتورۍ برخه وگرځېد خو خپله کورنۍ خپلواکي يې وساتله په دې چې موقعيت يې سخت و. د کورنۍ جگړې په جريان کې چې د امپراتورۍ په ماتېدو پای ته ورسېده. په ۱۸۱۸ کې غښتلي اوزبک شاه زوی مير مراد بېگ د امو د سويل نه تر باميانه، بدخشان او په نورو ټکو له واخانه تر بلخه او د هندوکش نه د کاراتيکين تر پولې د ټول ملک څښتن و. هغه د بدخشان د اوسېدونکو لوی شمېر د مريانو په توگه وپلورل يا يې چې د تې نه د منځه لاړ شي د کندوز په خټينه دښته کې پرېښودل. د شغنان مير هغه ته هر کال پنځلس مينځې جونې د باج په توگه ورکولې. د چارو دغه حالت د امير شيرعلي خان په واکمني کې هغه مهال پای ته ورسېد چې والي نايب سيد عالم خان ټول ترکستان ارام کړ.

په ۱۸۷۴ کال کې شاه يوسف علي شاه د بدخشان په گډون د کابل واکمني ومنله. خو د واک په چلولو کې يې خپل لاس ازاد وساته. د امير عبدالرحمن خان د واکمنۍ په لومړيو درې کالو کې مير د پخوا په شان واک چلاوه، مړي هلكان او مينځي جونې او نور توکي يې امير ته د ماليې په توگه استول. په ۱۸۸۳ کې د هغه اړيکې د کابل سره خړې پرې شوې. په دې وخت کې شغنان په نړيواله کچه مهم شو او مير د روسيې د تسلط لاندې بخارا ته ميلان ونښود. د شغنان مير د ۱۸۷۳ راهيسې د خپل تسلط د برخه ليک په اړه اندېښمن و، کله چې هغه واورېدل چې د روسيې او برتانيې تر منځ پوهاوی رامنځ ته شوی چې د امو رود به د بخارا او افغانستان تر منځ پوله وي. دغې هوکړې د ده د تسلط د سيمې نه د لويې او مهمې برخې د بيلولو مانا درلوده چې د بخارا برخه به گرزي. د دې له پاره چې د خپل تسلط سيمه په بشپړه توگه وساتي هغه د بخارا او کابل سره ښې اړيکې ساتلې. د احتياط له مخې هغه روشن خپلو کوچنيو زامنو په لاس ورکړ. روشن هم مهم و په دې چې اوسپنې زياته زېرمه يې درلوده چې کابل ته د مير د باج برخه په کې شامله وه. په ۱۸۸۲ کې مير يو روسي پلاوی په شغنان کې ومانه. بل کال يوه روسي پلاوي د مير سره وليدل او دی يې زيات باوري کاوه چې «هغه بايد د بدخشان د واکمن نه ونه ډار شي» ۳۱ ځکه چې روسان د اکسوس په ښي اړخ کې پاسني شغنان د خپل نفوذ د سيمې په څېر گڼي. دا هغه وخت و چې مير د بدخشان د افغان والي عبدالله توخي خطبې نه انکار وکړ او خپله کورنۍ

يې ساروجان ته واړوله چې د ۱۸۷۵ نه راهيسې بخارا نيولی و. مير وېرېده چې که خان والي ته وسپاري نو دی به د نورو ولسواليو په شان د دولت په افسرانو بدل شي. دا د هغې ژمنې پر خلاف و چې په ۱۸۸۰ کې امير عبدالرحمن ده ته ورکړې وه. د دې کال په لومړيو کې کله چې امير عبدالرحمن د سمرقند نه بدخشان ته راغی هغه دوی ته وعده ورکړه «تر هغه پورې چې دی واک ولري د بدخشان مير به د ماليې د ورکولو نه معاف وي، او دا ټول به تر هغه پورې وي چې د هغه واک ومي.» ۳۱۲

د دې برسېره مير د والي سره د ليدو نه ډاډه وکړه، مير د روسيې، بخارا، چين او يارقند د افسرانو سره په مکاتبه لکيا و. خو ده والي ته دا مالومات ورکړل چې بهرنيو افسرانو ته يې ويلي چې دی د افغانستان تابع دی. ۳۱۳ خو والي پر ده بدگومانه و. په دې وخت کې يوه سيال فراکسيون د دراب شاه په مشرۍ شغنان ته سفر وکړ چې د مير دريځ يې کمزوری کړ. امير د شغنان په مير شکمن و چې د روسانو سره په دسيسه بوخت دی په دې چې روسانو ته يې اجازه ورکړې وه چې شغنان وگوري او د هغه د لرې کولو امر يې وکړ. دا کار د ځينو ستونزو سره ترسره شو او په ۱۸۸۳ کې مير د يو سلو دېرشو پلويانو په ملګرتيا کابل ته راوړسېد. په پای کې هلته يو د والي مرستيال وټاکل شو او پوځ ځای پرځای شو. په دې توګه شغنان او روشن د کابل د نېغ کنترول لاندې راغلل.

په پراخه توګه داسې کونګوسې وې چې په شغنان کې يو نوی نظم جوړ شوی دی. هغه شغنا نيان چې د کلونو راهيسې يې هر چېرې په مړيتوب کې ژوند کاوه د خپلو بادارانو نه بېرته خپلو کورونو ته راستانه شوي او په ازادۍ کې ژوند کوي. د دې سره سره د دوی ستونزې ډېرې وې. دوی د خپلو بادارانو د منګلو نه خلاص شوي دوی اوس ځانونه د حکومتي افسرانو تابع وموندل. ايله يو کال تېر شوی و کله چې د بدخشان نه ... نږدې نيم اوسېدونکي ... حصار، کولاب او کاراتيکين ته وتښتېدل. وروسته له دې امير د دولت دريځ پياوړي کول پيل کړل او د رود په دواړو خوا يې پوستې جوړې کړې چې يوه يې دومره ليري د ياهسيکول په ختيځه نقطه نږدې پامير ته په سوماتش کې جوړه کړه. نوي والي د دندې د نيولو نه لږ وروسته روسي پوه م. ايوانوف د شغنان د ننوتلو نه منع کړ.

ټولو دغو پرمختګونو شغنان د نړيوالې ډپلوماسۍ په يوه د پام وړ ځای باندې بدل کړو. په شغنان کې د امير په تدبironو باندې روسي برتانوي ته اعتراض وکړ. په هغه وخت کې چې روسانو دا ادعا کوله دغه ولسوالۍ ازادې وې. خو د دې سره سره دوی ادعا کوله چې داسې نه وه «... د دغو ولسواليو نه يو شمېر يې په هغه تړون کې په رسميت پېژندل شوې چې په ۱۸۷۳ کال کې د روسيې او برتانوي تر منځ شوی و او د افغانستان د ملکيت

برخه يې جوړوله. ۳۱۴ روسي په شغنان کې د امير اقدامونه «يو ... سيخ تيری گانه چې د تړون شرايط تر پوښتنې لاندې راولي» ۳۱۵ او د برتانيې نه غواړي چې امير اړ کړي «د تل له پاره د هغو په چارو کې د لاسوهنې نه لاس په سر شي.» ۳۱۶

امير عبدالرحمن خان ادعا کوله چې دا ولسوالۍ د افغانستان برخه وه ځکه چې دوی تل په بدخشان پورې اړه درلوده چې د افغانستان يو ولايت دی. د دغې ادعا په ملاتړ دا ويل شوي چې نه د پنجا رود، بلکې د اکسوس- مرغاب رود د سارېکول نه سرچينه اخلي چې د نيروالې پولې په څير هوکړه پرې شوې وه. په رشتيا د دې موضوع په اړه د برتانيې د حکومت وروستی رسمي پيغام چې روسي منلی و په هغه کې د دواړو لویو ځواکونو په منځ کې يو پوهاوی منځ ته راغلی و. ويل کېږي چې «د اکسوس رود د کوچې د رود سره په يوځای والي کې د خواجه صالح د پوستې په گډون چې لوېديځ ته ځي» ۳۱۷ ښي چې پنجا د پوهاوي نه د باندې پاتې کېږي. په دې مسله د روسيې او برتانيې د حکومتونو تر منځ زيات ليکونه تبادله شوي وو. امير په دې اړه ټينگ دريځ نيولی و او دغه ولسوالۍ يې د خپل کنترول لاندې نيولې وې. خو روسيې د ۱۸۹۰ يمو کلونو په پيل کې خپله ډپلوماسي په وحشيانه زور سره بدرکه کوله.

په ۱۸۹۲ کال کې د کرنېل يانوف تر قوماندانۍ لاندې يوه روسي کنډک په سوماتاش کې يو افغان پولې ساتونکی ټولی په ډله ييزه توگه وواژه. بل کال د روسيې يو بل کنډک د کرنېل يانوفسکي تر قوماندې لاندې شغنان ته ننووت خو افغانانو هغه په څټ و تمبوه لکه چې د مخه يې يو چينايي کنډک د سوماتاش په شمال کې په شا تمبولی و. سره له دې د روسيې حکومت د برتانيې سره په خبرو کې په دې ټينگار کاوه چې کابل دې د شغنان او روشن هغه خوا تخلیه کړي. په پای کې د برتانيې حکومت د روسيې دا غوښتنه په هغه توگه ومنله لکه چې د روسيې غوښتنه يې د پنجدي په اړه په ۱۸۸۵ کې منلې وه او د امير نه يې وغوښتل چې هغسې وکړي. امير راضي شو په دې چې د ۱۸۹۲ کال په جولایي کې د برتانوي هند وایسرا امير ته خبرداری ورکړ چې په پامپرونو کې د فعالې پالېسۍ له مخې موږ ته ستونزې جوړې نه کړې. د دې په بدل کې امير بايد هغه سخت ختيځ دهلېز واخان او د درواز يوه برخه چې د پنجا نه دې خوا ته پروت و، ونيسي چې بخارا ته تسليم شوی و.

واخان

واخان د بدخشان په شمال کې د لوی پامير د پاسه د ویکتوريا جهيل يا سارېکول په سيمه کې يو اوږد خور وور ميشته شوی دهلېز دی چې په زياته اندازه اسماعليه شيعيه

چې په واخيانو مشهور دي او يو لړ شمېر سني کرغېز ترکمن شپانه په کې اوسېږي. دا د لوړې ارتفاع مخکې ده چې هوا يې ډېره سخته يخه ده. د واخان د مخکې محصولات محدود دي. سره له دې چې يو وخت پامير د فرغانې يا چين ترلاس لاندې و په واخان باندې د ځايي ميرانو واک چلېده. هغه زيات وخت د شغنان، درواز او زيباک د ميرانو په شان د بدخشان د مير يا د قطغن د مير تابع و. ميرانو به د دوی نه حيوانات، نايابه مرغان، غواړي او مريان د باج په توګه راټولول.

دغه د بحث لاندې مرحله کې واخان په نړيواله کچه د روسې او برتانيې امپراتوريو تر منځ د خپل موقعيت له مخې مهم شو. څنګه چې د ۱۸۹۰ کلونو په لومړيو کې د واخان ساتل يو پراېلم شو. د ۱۸۷۳ کال د روسې او برتانيې تر منځ په پوهاوي کې روسې ومنله چې بدخشان د واخان د ولسوالۍ په ګډون د افغانستان برخه ده. خو امير عبدالرحمن خان نه غوښتل چې هغه د پوځ په ذريعه ونيسي. لومړی لامل يې دا و چې روسانو د شغنان په اړه هم داسې ژبه کړې وه خو بيا يې خپل دريځ ته بدلون ورکړ او د برتانوي فشار په پايله کې امير اړ شو چې د روسې غوښتنې ومنې. دوهم لامل يې دا و چې کله روسانو په لمسونکې توګه په ۱۸۸۵ کې پنجېدې ونيوه برتانويانو خپله ژمنه پوره نه کړه. دريم لامل چې تر ټولو مهم و دا و چې واخان په هغه صورت کې چې روسانو ورباندې يرغل کړی وای ساتنه يې ګرانه وه.

د دې سره سره د برتانوي هند د بهرنیو چارو وزير مورتي مور د ۱۸۹۳ په اکتوبر کې د واخان مسله د امير سره راپورته کړه چې د روسې او برتانيې تر منځ د بيلوونکې سيمې په توګه وګرځوي. هغه د امير نه وغوښتل چې واخان ونيسي ځکه چې روسيه د هر بل ځواک په ذريعه د هغه د نيولو مخالفه ده. د ډيورنډ نيت دا و چې امير اړ کړي په پای کې په هغه خپله سلطه ومنې. په دغسې وضعيت کې واخان بايد په نامه د افغان وکيل له لوري ونيول شي خو په واقعيت کې به هغه د برتانيې له خوا د کلکت نه اداره کېږي.

کله چې شمال ختيځ افغانستان ته د روسې د ګواښ په وړاندې امير د برتانيې په ملاتړ هيله من شو په پای کې پرېکړه وکړه چې په واخان خپل واک ټينګ کړي، خو په پوځ سره يې ونه نيسي. ... د اکسوس رود چې د افغانستان شمالي پوله جوړوي د واخان دهلېز د دې ليکې سووېل ته پروت دی.

په ۱۸۹۵ کې د برتانيې- روسې ګډ کميسيون او د افغانستان د حکومت غير رسمي استازی د روسې، افغانستان، چين او برتانيې تر منځ پوله وکښله. چين په خبرو کې ونډه

نه واخېسته ځکه چې هغه کومه ادعا نه درلوده. په دې توګه د واخان دهلېز او د افغانستان پامير د هغه وخت د درې سترو ځواکونو تر منځ بيلونکې سيمه جوړوي چې د نړۍ د بام په نامه يادېږي.

امير عبدالرحمن خان او د هزاره ګانو ارامښت

د کاکړ په وينا په ۱۸۹۱ کال کې نيمه -ازادو هزاره ګانو-د مرکزي لوړو مخکو هزاره جات اوسېدونکو ومنله چې د دولت افسران به هلته ځای په ځای کېږي. له دې لږ وروسته د دولت افسران او قواوې هلته په بيلو برخو کې ځای په ځای شول. خو هغوی ځايي خلک دومره تر فشار لاندې ونيول چې دوی پاڅون وکړ چې درې کاله اوږد شو. د هغه وخت راهيسې چې هزاره مشرانو په دوهمې افغان- انګليس جګړه کې د برتانويانو نه ملاتړ وکړ دوی هم د نورو شيعيه مسلمانانو غوندې د خپلو سني ګاونډيو سره په بدو شرايطو کې وو. دې امير ته دا وړتيا ورکړه چې د دوي پر ضد لوی لښکر او مليشا واستوي. په پای کې هزاره ګانو ماتې وکړه؛ څه دراني او څه غلزي د دوی د مخکو په يوه برخه کې ميشته شول او د دوی څېر ځايونه کوچيانو ته ورکړل شول.

هزاره ګان د مرکزي لوړو مخکو په زياته برخه کې چې هزاره جات نومېږي ژوند کوي. د هزاره جات د کرلو وړ مخکۀ لږ ده، شپږ مياشتې ژمی لري او د څېر مخکې يې پراخې دي. هزاره جات په ۱۵ سيمو يا ولسواليو وېشل شوی و چې هره يوه يې د يوې کورنۍ يا په ځانګړي ډول د بېک (ټول سردار) له خوا اداره کېده. د دايزنګي بېک کورنۍ ټول دايزنګي او د ابراهيم بېک کورنۍ ټول دايکوندي خپله کړې وه. هزاره واکمن مشران يا ميران دومره قدرتمن وو چې دوی په خپلو اړوندو ټولنو داسې واک چلاوه چې د ټولنې د جرګې سره يې مشوره نه کوله. دوی د خپلو ټولنو ماشومان د غلامانو غوندې خرڅولی شول. د هزاره ګانو ښځو يوازې د کور کار پر مخ وړ او ماشومان يې زېږول. ځينې وخت دوی د خرو سره تبادله کېدې. ټول هزاره ګان د فارسي ژبې لهجه چې هزاره ګي نومېږي کاروي د دوی زيات ډېرکي شيعيه مذهبه او لږ يې سنيان دي. د دوی مشران تل په خپلو منځو کې جګړې کوي او د خپلو سني ګاونډيو سره د دوی اړيکې ترينګلې وي. د هزاره ګانو د شمېر په اړه راپورونه ډېر غټ دي. د نولسمې پېړۍ په دوهمه نيمه اي کې د ټولو هزاره شمېر نيم ميليون او د هزاره جات شمېر ۳۴۰۰۰۰ کورنۍ ښودل شوی دی.

د هزاره ګانو اصل

کاکړ وايي چې هزاره گانو په افغانستان کې د ديارلسې پېړۍ د لومړۍ نيمايي را هيسې ژوند پيل کړی دی. تر دې وروستي مهاله دا باور شتون درلود چې دوی د چنگېز خان د پوځ د نسل نه پاتې دي، لکه د نورستان د خلکو په اړه ويل کېدل چې د ستر سکندر د پوځ د نسل نه پاتې دي. خو دا باورونه سم نه دي. چنگېز خان خپلې قواوې وروسته له دې زر وايستې چې خپل کمپاين يې بشپړ کړ. دا يو څه وخت د ده د مړينې وروسته و، چې بيا د ده امپراتوري د ده زامنو تر منځ ووېشل شوه، د منگوليانو قواوې د افغانستان په څر ځايونو کې په ځانگړې توگه د هزاره جات په لال اوکرمان، د هرات په بادغيس او د ترکستان په اشکاشم او تخار کې خپلې کېږدۍ ودرولې. دوی څرځايونه وټاکل تر څو وکولی شي خپل کوچي ژوند جاري وساتي. دوی د اس سپرو د پوره مهارت په لرلو سره د دې ځايه په مطلق ډول واکمني کوله او په کال کې به يې ځينې وخت او يا څو واره درانه ماليه د کليوالو خلکو نه چې پاتې وو، ټولوله.

منگوليانو د خلکو مرکزونه د منځه وړل او اوسېدونکي يې په ډله يزه توگه وژل. په دغه وخت کې چې د تاجکو نه يې ښارونه پاک کړل، د کليو پېښتانه په زيات شمېر د شمالي هندوستان په لور وخوځېدل. پرعکس منگوليان او ترک- منگول په زيات شمېر افغانستان ته ننوتل. د پوځ هرې قطعې چې هلته يې کېږدۍ درولې وې، د زرو کسانو نه جوړه وه چې په پارسو کې ورته هزار وايي. کام په کام دغو ميشته شويو خلکو ته د هزاره نوم وکارول شو او هغه ځمکه چې دوی ورباندې ميشته وو، د هزاره جات په نوم ياده شوه.

داسې ښکاري چې د هزاره جات اوسېدونکي په زياته اندازه د چغتايي منگولو نه جوړوي. همدارنګه نور منگول او ترک- منگول هم د چغتايانو سره يو ځای شوي او دا هم شونې ده چې په خراسان کې دايلخانيانو ياغي قواوو هم په هزاره جات کې پناه موندلې وي. کله چې تيموريان بېرته سمرکند ته راستانه شول وروسته د کود تيمور او د هغه د زوی شاه رخ ميرزا د واکمنۍ لاندې دې سيمې ته قواوې او اداري مامورين استول شوي چې ممکن ځينې يې هلته پاتې شوي وي. په دې توگه دا څرګنده ده چې هزاره منگول د منگوليا د قواو زوزات دي، چې زياتره يې چغتايي دي چې افغانستان ته په بيلو بيلو وختو کې د ۱۲۲۹ څخه تر ۱۴۴۷ پورې ننوتلي دي. يوې انټروپولوژيکي څېړنې دا اړيکه تاييده کړې ده؛ د ډېبېټس د وينا سره سم د اوسنيو هزاره گانو ځانګړتياوې راښايي، چې د منځنۍ اسيا منگوليان، چې د هغوی اوسني استازي منگول دي، بوريات، سويلي التايان او نور، اوپه لږه اندازه کرغېز اوکازاک د هزاره گانو په جوړښت کې داخل شوي دي. ۳۱۸

شپاړسمې پېړۍ ته نږدې هزاره جلا خلک و، چې په اوسنۍ سيمه يا هغې ته نږدې ميشته وو. اصلي منگول يا تاتار، چې په هزاره جات کې ميشته وو، نارینه جنگيالي وو، شونې ده چې دوی سره ښخې نه وې. ويل کېږي چې دوی ښخې د تاجکو نه لاس ته راوړې، چې دوی ورسره گډ (مخلوط) شول. د دوی دا شريکوالی د دغو او کاوندیو تاجکو سره د دې لامل شو چې دوی کام په کام ترکي او منگوليایي بيان په [هزاره کي] پارسو بدل کړي. هزاره گانو کام په کام د اصلي ايرانيانو کلتور خپل کړ. نن ورځ هزاره گان د تاجکو، پښتنو او په عمومي توگه د قفقازيانو د پېژندلو وړ ځانگړتياوې لري.

هزاره گان چې د هزاره جات په مرکزي لورو مځکو کې اوسېدل په داسو سيمو چاپېر وو چې په هغو کې پښتانه، تاجک، ازبک او ايماق اوسېدل. دوی د خپلو کاوندیانو سره دوستانه اړيکې نه درلودې. لاملونه يې راز راز وو لکه د دوی فزيکي بڼه، د دوی مذهبي توپير او هزاره کي لهجه. دغه توپيرونه د دوی خپلمنځي او کاوندیو سره د ټکرونو لامل کېده. دوی د خپلو ټولو کاوندیو قومونو له خوا تر ظلم او فشار لاندې وو. دا ظلم هغه مهال پيل شو چې د منگول ځواک مخ په ځور شو او داسې وضع منځ ته راغله چې د دوی کاوندیانو دا وړتيا وموندله چې دوی د خپلو څرخايو نه وباسي او دوی په اوسنۍ لوړه مځکه کې چاپېر کړي.

د امير شيرعلي خان تر واکمنۍ پورې ازبکو او ترکمنو هزاره گان غلامول او په ترکستان او په منځنۍ اسيا کې يې پلورل. د دايکندي، دايژنکي او شيخ علي هزاره گانو د کندوز واکمن مير مراد علي ته هغه وخت مريان لېږل چې دوی يې د واک لاندې وو. چارابماقو د هزاره گانو سره تل دښمني درلوده فيروز کوه يانو دوی مريانول او په بخارا کې يې خرڅول. جمشيديانو هم په لږه اندازه د نولسمې پېړۍ تر پايه پورې هزاره گان غلامول خو وروسته د حکومت د فشار له امله يې د دې کار وړتيا د لاسه ورکړه. روسي واکمنو په پنجېدې کې د هزاره گانو د پلورلو مخنيوی کاوه.

هزاره گانو د غلزيو پښتنو سره د ملګرتيا اړيکې درلودې او د اتلسمې پېړۍ په پيل کې هزاره گانو يوه پوځي ټولګی د شاه محمود هوتک سره د پارس په کمپاين کې ملګرتيا کوله. خو د دوی او نورو پښتنو اړيکې د څر ځايونو او کرنيزې مځکو پر سر ترينګې شوې. پښتنو هزاره گان غلام کړي نه دي خو د دوی مځکې يې نيولې دي.

د کندهار درانيان چې د دوی نه هم شتمن وو او هم په شمېر کې ورته زيات وو د هزاره گانو د مځکو په نيولو پيل وکړ. په ترينکوټ او دهر اووت کې د مخه او هم د تيمورشاه د واکمنۍ په مهال د پوپلزيو او نورزيو له خوا د دوی مځکې ونيول شوې. د هزاره گانو اړيکې

د تاجکو سره دومره ترينگلې نه وې ځکه چې دوی په يوه ژبه غږېدل او په ځينو ځايو کې څنګ پر څنګ سره اوسېدل.

په عمومي توګه د هزاره ګانو او نورو ګروپونو تر منځ اړيکې کمزورې وې ځکه چې هزاره ګانو او په ځانګړې توګه د شيخ علي هزاره ګانو کاروانونه او سوداګر شوکول. هر وخت خو په ځانګړې توګه کله چې به په کابل کې حکومت کمزوری و لږو کسانو زړه کولو چې هزاره جات ته لاړ شي. کوچيان به د پښتنو په سيمو کې پاتې کېدل او کاروانونو به دا ښه ګڼله چې د اوږدې لارې يانې د اونی او عراق درو نه باميان ته لاړ شي. د غوربند د درې لاره چې د شيخ علي هزاره ګانو نه تېرېده په زور او يا د پيسو په ورکولو سره خلاصه وه. دا وضعه تر ۱۸۸۱ کال پورې وه تر څو امير عبدالرحمن په امر د شيخ علي هزاره ګان په ټوليزه توګه د افغانستان نورو برخو ته ولېږدول. امير داسې ځکه وکړل چې دوی شوکونه کول او د امير په وړاندې يې د سردار محمد اسحق خان نه ملاتړ کړی وو.

هزاره ګانو يو بل جدي تېری وکړ هغه دا چې د برتانويانو په لمسون د افغان- انګليس د دوهمې جګړې پر مهال چې سنيان په کابل کې د برتانوي پوځ پر ضد په جګړه بوخت وو، دوی په غزني بريد وکړ او هغه يې چورکړ. په ځانګړې توګه د جاغوري او نورو سيمو هزاره ګانو د غلجيو پر ضد د جنرال ډونالد ستوارټ سره چې ۱۸۸۰ کال د اپريل په مياشت کې د کندهار نه کابل ته په لاره و، همکاري کوله. د غزني د سوويل په احمد خيلو کې تر څوارلس زرو نه زيات غلزيان او نور د انګرېزي څلور زريز پوځ سره په جګړه بوخت وو او نږدې وو چې هغوی تباه کړي. خو په پای کې انګرېزانو د ښو وسلو او ډسپلين په مټ زر تنه سړي ووژل. وروسته غلزي وتښتېدل او هزاره ګانو د دوی کورونه لوټ او ښځې يې سپکې کړې.

تاريخي لرليد

د کاکړ د څېړنې له مخې محمد ظهير الدين بابر د شپاړلسمې پېړۍ په لومړيو کې کله چې د کابل واکمن و په هزاره جات يرغل ونه کړ خو هغه د پنځلسمې پېړۍ په پای کې د باميان نه تېر شو. وروسته له هغې په هر حال باميان ته د هزاره جات د برخې په توګه نه کتل کېدل. خو باميان ته د يوه مهم نښلونکي مرکز په توګه چې د اکسوس رود او اندوس رود او هزاره جات يې سره نښلول د هغه د ځای ناستي امپراتور شاه جهان د سفرونو له پاره لږ او ډېر پرانېستی و. که څه هم شاه جهان په هزاره جات يرغل وکړ خو بريالی نه شو. د پارس صفوي امپراتور لومړی شاه عباس په هزاره ګانو اغېز وکړ او په دوی

باندې يو مشر وټاکه. دا شايد دا مهال و چې هزاره گانو خپله عقیده د شامانيزم نه د اسلام شيعيه عقيدې ته په بدلولو پيل وکړ. خو دا چې هزاره گانو نوې عقیده څنگه تعقيب کړه او کله دوی تکیا خانې د مذهبي مراسمو د مرکز په توگه وکارولې مالومه نه ده. ويل کېږي چې د اتلسې پېړۍ په لومړيو کې نادرشاه افشار هزاره گان مطيع کړل او يو شمېر يې د دايژنکي او دايکندي نه د هرات بادغيس ته انتقال کړل چې د جمشيدې قوم په وړاندې انډول وساتي.

د امير عبدالرحمن نه د مخه افغان واکمنو د هزاره جات ځينې سيمې د خپل کنترول لاندې راوستې وې. د احمدشاه دراني په واکمني کې د غزني د محمد خواجه او جغتو هزاره گانو دولت ته ماليه ورکوله. احمدشاه دراني دروېش خان هزاره چې سني مذهب و، د هرات والي وټاکه. هغه شايد هغه وخت د هرات د قلعه نو د هزاره گانو مشر و. هغه په پای کې د احمدشاه بابا سره خیانت وکړ او د هرات د والي له مقام نه ایسته شو. د امير دوست محمد خان د واکمنۍ پر مهال د بهسودو هزاره گانو چې د کابل سويل لوېديځ کې پراته دي د حکومت حاکمیت لاندې وو. د امير نامتو گورنر حاجي خان کاکړ و چې د هغه په خپله وينا د باميانو نه ۱۲۰۰۰ روپۍ او د چارلس ماسون د وينا له مخې ۱۵۰۰۰ روپۍ ماليه لاسته راوړې وه. د امير شيرعلي خان په وخت کې د بلخاب، شيخ علي، دايژنکي، دايکندي او جاغوري هزاره گان ارام شوي وو. که څه هم د پخوا غوندې پر دوی خپلو ميرانو واک چلاوه، چې حکومت ته د ماليې د راټولولو مسؤليت يې په غاړه وو. د امير عبدالرحمن د واکمنۍ پر مهال هزاره جات د دولت تر کنترول لاندې راغی.

په ۱۸۹۰ کال کې امير سردار عبدالقدوس خان د شیرغان او همدارنگه د باميان د والي په توگه وټاکه او دا واک يې ورته وسپاره چې تر اوسه ازاد هزاره گان په هزاره جات کې ارام کړي. په دې وخت کې امير د هزاره گانو ۴۵ ميران د هزاره جات د بيلو بيلو سيمو نه دعوت کړل چې د شرطونو پرته مرکزي حکومت ته اطاعت وکړي. خو هزاره گانو ادعا وکړه چې دوی امير بللي وو چې دوی ته به کورنۍ خپلواکي ورکوي او د زياتو کلونو دپاره به د ماليې نه معاف وي. خو رشتيا دا دي چې دوی د امير سره هوکړه وکړه چې د مرکزي حکومت نه به اطاعت وکړي. د ۱۸۹۱ کال په پسرلي کې سردار عبدالقدوس خان د يوه پوځ او قومي اړيکيو د دايژنکي، دايکندي او بهسودو هزاره گانو په گډون چې شمېر يې لسو زرو ته رسېده بدرگه کېده، هزاره جات ته داخل شو. سردار محمد اعظم خان هزاره او مير محمد ايلخان هزاره د هزاره گانو قومي اړيکيو مشري کوله. هزاره جات ته د پوځ داخلېدل د ځای په ځای سپک مقاومت سره سره په اسانۍ تر سره شو.

د هزاره گانو پاڅون

کاکړ وايي چې د ۱۸۹۱ کال په ژمي کې هزاره گانو د ځينو لاملونو له مخې پاڅون وکړ. لومړی لامل يې دا وو چې د دوی وسله ضبط شوه. د يوه واحد مرکز د نشتوالي له امله پوځ په بيلو بيلو ځايو کې ځای په ځای شو او له دې کبله د بريدونو لاندې راغی. د داسو بريدونو د مخنيوي په موخه امير امر وکړ چې هزاره گان دې بې وسلې شي. ځينو هزاره گانو وسله تسليم کړه او ځينو نورو تسليم نه کړه. هغه وسله چې راټوله شوې وه کابل ته ولېږل شوه. هزاره گانو دې کار ته د حکومت د ژمنې د ماتولو په سترکه کتل چې د وضعې د نورمال کېدو وروسته به د دوی وسله بېرته ورکول کېږي. دوهم لامل هغه لمسون و چې سرتېرو به د مالې د راټولولو په وخت کې په واده شويو او ناواده شويو ښځو يو شان جنسي تېری کاوه او هغه کسان چې وسله يې نه تسليموله شکنجه او وژل. سردار عبدالقدوس خان دغه سرتېري د دې کار نه راگرځولی نه شول او په خپلواکه توگه يې عمل کاوه. په دې کمپاين کې په عمل کې دی د هغو لومړنيو کسانو نه و چې د هزاره ښځو سره يوځای شوی وي.

په يوه کوښښ کې امير د هزاره گانو د ځواک د ماتولو په موخه امر وکړ چې د دوی ميران او مذهبي مشران دې د دوی د ټولنو نه بيل شي او په کابل کې دې مخکې ورکړل شي. دا امر پوره پلي نه شو ځکه چې دغه کار د هزاره گانو همداسې د ميرانو او سيدانو په منځ کې دا وېره پيدا کړه چې دوی د خلکو د شمېر دريمه برخه جوړوي زيات نفوذ لري. که څه هم ميرانو د مستبدينو په توگه کړه ترسره کول او د دوی ماشومان يې د غلامانو غوندې خرڅول او په ځينو ځايو کې د دوی مخکې خپلولې. څنگه چې د هزاره گانو په ټولنو کې د شعور کچه ټيټه وه نو د مذهبي او سيکولر گروپونو بيلولو پاليسی د ټولنو وکړي عمل ته لمسول. که څه هم هغه وخت چې دولتي پوځ هزاره جاتو ته ننوت د هزاره خلکو ورسره جگړه ونه کړه خو وروسته د دولت پوځ چې په دوی ظلم کولو هزاره گان د خپلو ميرانو او سيدانو تر شا ټينگ ودړېدل.

د دغه ظلم په پايله کې په ارزگان کې د سلطان محمد طايبي هزاره گانو وروسته د يو شمېر سرتېرو د مړينې وروسته د خپل ځواکمن مشر محمد حسين بېک په مشرۍ پاڅون وکړ. زر نور هزاره گان د دوی سره يوځای شول، د پاتې پوځ په شړلو او وژلو چې په هزاره جات کې تبت او پرک پراته وو پيل وکړ. ورپسې يې د افغانستان د دولت پر ضد د جنگ او غزا اعلان وکړ. سردار عبدالقدوس خان چې د څلور زره پوځ سره په گيزو کې پروت و

کلات ته غلزيانو ته وتښتېد او هزاره گانو نږدې شپږ زره پاتې پوځ او نور ووژل. د هزاره گانو پاڅون د سني او شيعيه مذهبونو تر منځ دښمني نوره زياته کړه او د دواړو خواوو ملایانو د دوی خپل مذهبي خلک لمسول. علماوو امير ته فتوه ورکړه چې هزاره گان کاپر او ياغيان دي او مرگ يې روا دی. دوی په خپلو فتوو او وعظونو کې دا موضوع تبليغوله او هغه سرتيري يې لمسول چې جگړې ته روان وو. او امير خپل ځان د اسلام امير باله. امير هغه مهال سرتيري د هزاره گانو د مال خپلولو ته ازاد پرېښودل، چې دوی يې مات کړل.

د هزاره گانود مخکې ژمنه يوازې د درانيو او غلزيانو سره وشوه. د دې ټولو سره سره د هزاره گانو پر ضد دا دښمني عمومي نه وه. ۲۷۰۰۰ افغانان چې د دوی په کاوند کې اوسېدل د رپوټونو له مخې د امير پر ضد د هزاره گانو سره يوځای شول. کابل ته نږدې د کوهستان اوسېدونکو د امير پر ضد د پاڅون مشران تشويقول. د ميمې مير چې دا وخت يې بلوا کړې وه د هزاره گانو څخه ملاتړ اعلان کړ. د مېرمن هاملتن په وينا چې دا وخت په کابل کې اوسېده، هزاره گانو د امير او انگرېزانو ناسپېڅلی اتحاد تبليغاوه.

هزاره گانو، لکه چې د مخه مو يادونه وکړه چې د افغان- انگليس په دوهمه جگړه کې د انگرېزانو خوا نيولې وه، هيله درلوده چې انگرېزان به د امير په وړاندې د دوی سره مرسته وکړي. دوی دا ځل بيا د انگليسانو نه غوښتنه وکړه چې د دوی سره په اوسنۍ مبارزه کې مرسته وکړي. دواړو خواوو د خپلو جگړه يزو دريځونو د سپينوي له پاره مذهب ته پناه يوره. دوی دواړو د سني او شيعيه مذهب نه د گټې اخېتنې په منظور د خدای، د پېغمبر، علي او د اسلام په نومو خلک جگړې ته لمسول.

پاڅون په هزاره جات کې زر پراخ شو، سره له دې چې هزاره گان تر هر بل وخت نه ډېر متحد وو، بيا هم دوی په بشپړه توگه يو لاس نه وو. د دوی په چاپېر کې واړه قومونه: چارديسته، جاغوري، جغتو او محمد خواجه د دولت ملاتړ کاوه. دا کار لکه د دايزانکي او بهسودو هزاره گانو يوې کوچنۍ برخې او يو شمېر دم کړی په ارزگان کې د کيزاو، او پنجاب خپلواکو ميرانو هم کړی و. هزاره گانو د عنايت څانگې د قاضي عسکر په مشرۍ، د سلطان محمود څانگې د خپل مشر محمد حسين بېگ او د دايکندي د سه پای څانگې د سردار محمد اعظيم خان په مشرۍ سخته جگړه کوله.

امير په هزاره جات باندې د ټولو خواو نه سل زره پوځ او قومي اړيکي ورتوی کړل. ده پخوا هېڅکله دومره وړتيا نه وه موندلې چې دومره لوی پوځ او قومي ملېشا د دښمن په وړاندې وگوماري. د امير د پوځ مشري سپاسالار سردار غلام حيدر اورکزی، سردار

عبدالقدوس خان، جنرال شېر محمد او نورو کوله. څه جگړې د مخه شوې وې خو ټاکونکې جگړه په دايا، فولاد او ارزگان کې وشوه. په ارزگان کې جگړه پنځه ورځې اوږده شوه او پنځوس وړې جگړې د مخه تردې شوې وې چې هغه بيا ونيول شو. په بل پسرلي کې شمالي هزاره جات پاڅون وکړ چې دوی په جگړې کې ماتې وکړه. وروستۍ ټاکونکې جگړه چې د هلمند د رود په غاړه د دايکندي او دايژنکي تر منځ د دولتي قواوو او هزاره گانو تر منځ وشوه د دولت په بري پای ته ورسېده. په دې توگه په پای کې د ۱۸۹۳ کال په سپتمبر کې هزاره گان مات شول.

د هزاره گانو ميشتېدل

د هزاره گانو د ماتې وروسته امير کوشنې وکړ چې د دوی ځواک مات کړي. دوی د اتنيکي گروپ په څېر چې د شيعيه مذهب په څانگه پورې اړه لري، د هېواد لوړو سيمو مخکې يې نيولې او يو مهم ځواک جوړولو، امير دوی هېواد ته د يوه پوتنسيال خطر په توگه کتل. ده د دوی ميران او په ځانگړې توگه مذهبي مشران د هزاره گانو او افغانانو دواړو دښمنان گڼل. دغه دښمنان بايد د هزاره گانو نه بېل او د هېواد په نورو سيمو کې ميشته شي. څنگه چې دولتي چارواکي بډې خواره وو، د هزاره گانو زياتره ميران د دې حکم لاندې رانه غلل او د دوی پر ځای يې عادي هزاره گان کابل ته ولېږل. دوی يې په بگرام او د جلال اباد په نېر شاهي کې ميشته کړل چې د امير د مړينې وروسته دوی ته اجازه ورکړل شوه چې بېرته خپلو مخکو ته ستانه شي.

امير هر هغه چا ته چې د هزاره جاتو په جگړه کې برخه واخلي، ژمنه وکړه چې دوی اجازه لري هزاره گان غلامان کړي او د دوی ملکيت لوټ کړي. د هزاره گانو زيات شمېر بنديان شول او دوی د غلامۍ د سوداگرۍ لاندې راغلل. د هېواد د بيلو بيلو سيمو نه سوداگر راتلل دوی يې د سرتېرو نه اخېستل او په کټه سره يې خرڅول. د هغه کال وچکالۍ هم هزاره گان اړ کړي وو چې خپل ماشومان د غلامۍ مارکېټ ته د خرڅلاو له پاره بوزي. دولت د هزاره گانو د خرڅلاو نه لسمه برخه ماليه او د جگړې ولجه شويو هزاره گانو پر سر پنځمه برخه ماليه راټولوله. يوازې په کندهار کې د داسې خرڅلاو ماليه اويا زرو روپو ته رسېدلې وه. د جاغوري قاضي دا اواز پورته کړ چې اسلام د مسلمانانو خرڅلاو منع کړی دی. وروسته له دې دا خرڅلاو منع شو. سره له دې تر ۱۹۲۰ کال پورې په مړيتوب کې پاتې وو تر څو د امير امان الله خان د پاچاهۍ پر مهال دوی د غلامۍ نه ازاد شول. امير د درانيانو او غلزيانو نه وغوښتل چې په ارزگان کې ميشته شي. ده دا اعلان هم

وکر هرڅوک چې غواړي په هزاره جات کې میشت شي لومړی کال به د ماليې د ورکولو نه معاف وي او په راتلونکې کې به لږه مالیه ور څخه اخیستل کېږي. دولت د هزاره جات څړځایونه دولتي ملکیت اعلان کړ او بیا یې په کوچیانو وپلورل. د هغو کسانو ځمکه چې په جکره کې یې ژوند له لاسه ورکړی او میراث خواره ورنه پاتې نه وو، ضبط شوه.

قزلباشانو چې دوی هم هغسې د شیعیه عقیده درلوده او د دوی سره یې خواخوږي درلوده هزاره کان یې لمسول او ویل یې «چې برتانویان امارت ته د پای ټکی ږدي او اوس هغه وخت رارسېدلی چې هزاره جات د امیر د لږزېدونکي دولت نه خپلواک شي. دولت بیا قزلباشان په دې هم ملامت کړل چې پخوا یې هم د انګرېزانو سره همکاري کړې وه او دوی یې هم د هزاره کانو غوندې اړ کړل چې یوازې سني اسلام پلی کړي. د دې موخې له پاره دولت قاضیانو او مفتیانو ته لارښوونه وکړه چې د ارزګان، عسکر اباد، مالیستان، اګریستان، جاغوري، بهسود، کیزاو، یاګولنګ، بامیان، کاهمارد او سیغان ولسوالیو کې د هزاره کانو قانوني چارې د حنفي قانوني سیستم سره سم حل کړي.» ۳۱۹

امیر غوښتل چې په زور شیعیه مسلمانان سني مذهبه کړي چې په مذهبي لحاظ د افغانستان یووالی تامین کړي لکه صفویانو چې په شپاړسمه پېړۍ کې د پارس سنیان په زور شیعیه کان کړل. نادر افشار په اتلسمه پېړۍ کې نابریالۍ هڅې وکړې چې شیعیه کان سنیان کړي.

د هزاره کانو ماتې دوی د پېړیو جلاتوب نه وژغورل. دوی وروسته د خپلو ګاونډیانو سره ګډ شول او په ښارونو او په ځانګړې توګه په کابل کې میشته شول. د هزاره کانو سوداګریز پاتګي وده وکړه او ماشومانو یې زده کړې ته مخه کړه او دولتي ماموریتونه یې تر لاسه کړل. نن هزاره کان د کابل د اوسېدونکو د لیدو وړ برخه جوړوي.

د پخواني کافرستان فتح کول

کافرستان، د افغانستان په شمال ختیځ کې غرنۍ مځکه ده چې د څړ ځایونو ناوې، څه د کرني وړ ځمکه، او تنګې درې چې په شتو ځنګلونو پټې دي لري، د پېړیو په اوږدو کې خپلواک پاتې و ځکه چې دې ځای ته لاس رسی ستونزمن و او اوسېدونکو یې په کلکه ورنه ساتنه کوله. امیر عبدالرحمن د خپلې واکمنۍ په لومړیو کې په کافرستان برید ونه کړ ځکه چې هغه هر چېرې بوخت و. ده د کافرستان مشرانو سره چې کابل ته د ده لیدلو له پاره راغلي وو پلرنۍ مینه وښودله چې د زیاتو کرکجنو د ښمنانو تر فشار لاندې راغلي وو. یوازې د ۱۸۹۰ کال په منځ کې چې روسیه او برتانیا د کافرستان پولې ته راوړسېدل. روسيې

پامير او انگرېزانو چترال ونيو. امير دغه وخت امر وکړ چې کافرستان فتح کړي.

د کافرستان اوسېدونکي هندو اړين خلک دي چې خپله پخوانۍ عقیده او دودونه يې ساتلي دي. په عمومي توګه دوی جګې، نړۍ ونې لري، ښايسته او جنگيالي خلک دي. ځينې يې شنې سترګې او زېر وېښتان لري. د دغو او ځينو نورو ځانګړتياوو له کبله ويل کېږي چې دوی د ستر سکندر د پوځ نه پاتې دي خو هېڅ داسې شواهد نه شته چې دوی دې د يوناني اصل نه وګڼل شي.

کاکړ د دوی د خدايانو او عقيدو په اړه اوږد غږېږي او په زړه پورې مالومات وړاندې کوي او دی د دوی د قومي جوړښت په اړه پوره رڼا اچوي او ټولنيز جوړښت او اداره يې تشرېح کوي. کاکړ همدارنګه د دوی اړيکې د خپلو ګاونډيو مسلمانانو سره څېړي او د هغوی د ژبې په اړه مالومات ورکوي، بيا د کافرستان په تاريخي لرليد غږېږي، همدارنګه د جنډول د خان عمرا خان او چترال د مېتر سره د دوی په اړيکو رڼا اچوي.

په اسمار کې د قواوو متمرکز کول کافرو ته د خطر ښه وه. امير سپاسالار ته لارښوونه وکړه چې د دوی وېره د خبرو اترو له لارې لرې کړي. د دوی سره د خبرو اترو موخه د موضوع د حل له پاره نه وه بلکې د دې له پاره چې د يرغل په وخت کې چترال ته لار نه شي تر څو ژمی راورسېږي. سپاسالار چې يوسفزی پښتون و د دوی د خبر اترو د پرمخ بيولو له پاره ډېر مناسب و. څنګه چې کافرو يو مرکز نه درلود سپاسالار د کافرو د بيلو بيلو ځانګو سره ګوښې ګوښې خبرې کولې. جدې خبرې د باشک د درې د کام کافرو سره چې د چترال سره يې پوله درلوده وشوې. سپاسالار خپلې قواوې بريکوت ته بوتلې او د کام کافرو ته يې وويل چې د امير اطاعت وکړي، اسلام ومني او بدخشان ته د سړک د تېرولو سره مخالفت ونه کړي. دوی امير ته اطاعت ومانه خو د اسلام او د سړک جوړول يې نه غوښتل. بيا يې د سړک جوړول ومنل خو چې د سړک په جوړېدو پيل وشو دوی خپل نظر بدل کړ او د سړک د جوړولو سره يې مخالفت وښود او د هغه پر ځای يې د اسلام منلو ته غاړه کېښوده. خو د يرغل دپاره سړک ډېر اړين و.

خو خبرې خپلې موخې ته ورسېدې سخت ژمی راورسېد او دوی نه شواى کولى چې چترال ته او ان د خپلو درو لوړو برخو ته جګ شي او ستر يرغل پيل شو.

د ۱۸۹۵ کال په ژمي کې په کافرستان د هرې خوا د منظم پوځ او قومي اړيکيو له خوا يرغل پيل شو. د يرغل موخه دا وه چې کافر بايد په مطلق ډول تابع او اسلام ته راواوري. سپاسالار د باشک له دره يرغل وکړ او د ۱۹۸۶ کال د جنوري په لومړيو کې وروسته له دې چې هلته يې يو ګارنيزون پرېښود اسمار ته راوګرځېد. مقاومت سپک و او يو شمېر

کافر چترال ته وتښتېدل. د منجان له لوري قواوو د پېچ او د هغې څنګ ته درې ارامې کړې. د رامگل او کولم کافر چې د کافرستان د ننه برخه کې اوسېدل په خپل مذهب ټينګ ودرېدل او په دوی بری ستونزمن شو. په پای کې د ۱۸۹۶ کال په ژمي کې بری تر لاسه شو او دواړو خواوو ته دروند د سر زیان ورسېد او د کولم په رانسکورېدو سره جګړه په بري پای ته ورسېده.

د نورستان د باشگل په دره کې سرک د امير عبدالرحمن په امر په اصل کې په دې موخه جوړ شوی و، «چې که روسان وغواړي پر هندوستان برید وکړي، د اصلي افغانستان پر ځای دغه لنډه لار غوره کړي». ۳۲۰

جوړ جاړی او اسلام ته اوښتنه

د یرغل سره سم اسلام ته د کافرو اوښتنه پیل شوه. وسله وال سني ملایان چې ابو حنیفه د سیستم د لارې پلویان وو، چې د وسله والو خصه دارو له خوا یې سانته کېده دنده ورکړ شوه چې کافر د اسلام دین ته واړوي. په ټولو کلیو کې جوماتونه جوړ شول چې کافرو ته په کې د اسلام اساسات ورښودل کېدل. دوی هغه د لړکیو جوړ بتان راټول کړل او جلال اباد او کابل ته یې ولېږل چې هلته بیا یې درکه شول. هلته او دلته د څو بدرنکو ټکرونو پرته اسلام ته اوښتنه په ښه توګه ترسره شوه. د امیر د حکم سره سم هېچا نه شو کولی چې د دوی په ملکیت تېری وکړي او یا دوی غلامان کړي. قاضیان او حاکمان وټاکل شول چې د دوی چارې تنظیم کړي او یو غوندې پوځ هلته مېشت شو. د کافرو څلورمه برخه چې د یرغل پر مهال یې مقاومت کړی وو، د مرکزي نورستان نه وایستل شول او په پغمان کې میشته شول. دوی ته هم د هزاره ګانو غوندې اجازه ورکړه شوه چې بېرته خپل ټاټوبي ته راوګرځي. نږدې لس زره کافر اردو ته شامل شول. کافرستان لومړی په نور الاسلام او بیا د نورستان په نوم یاد شو او اوسېدونکي یې نورستاني یاد شول. په دې ترتیب دوی یو نوی هویت تر لاسه کړ او د پېړیو جلاتوب نه وژغورل شول. هلته په درو مهمو درو کې سرکونه جوړ شول چې مهم یې د اسمار او بدخشان تر منځ سرک و. دا سرک د سوداګرو له خوا د درې کالو له پاره په وړیا توګه کارېده.

د کافرستان سوېې د افغانستان د ننه او په برتانوي هند، انګلستان او روسیې کې سخت غبرګونونه منځ ته راوړل. د افغانستان خلکو امیر وستایه او په نورو درې هېوادو کې رسنیو او ځینو مسیحي ټولنو خپلې اندېښنې څرګندې کړې او په خپلو اړوندو هېوادو یې زور واچاوه چې امیر په خپل هېواد پورې د کافرستان د تړلو نه ډډې کولو ته اړ کړي.

خو د دوی دا هڅې چې خپل حکومتونه عمل ته وهڅوي ناکامې شوې. په دې توګه امير په نورستان خپله واکمني ټينګه کړه.

د برتانوي هند د حکومت سره د امير عبدالرحمن اړيکې

کاکړ د خپل کتاب «د افغانستان سياسي او ډيپلوماتيک تاريخ (۱۹۰۱-۱۸۶۳)» لسم څپرکي دې موضوع ته ځانګړی کړی دی. ستره بریتانیا لومړی اروپايي هېواد و چې د افغانستان سره په تړاو کې راغی، خو د دوی تر منځ اړيکې زیات وخت دښمنانه وې. بریتانې دو ځله لومړی په ۱۸۳۸ او بیا په ۱۸۷۸ کال کې په افغانستان یرغل وکړ، خو د هغه په ایلولو کې پاتې راغله. خو هغه په دې بريالی شوه چې د خپل دوهم یرغل په پایله کې د افغانستان بهرنی سیاست د خپل کنترول لاندې راوړي او همدارنګه یې مرسته وکړه چې د افغانستان نړیوالې پولې کړه او وټاکل شي. دغه مرحله چې د کتنې لاندې ده د انګلیس-افغانستان د بهرنیو اړیکو مهمه بڼه جوړوي.

د افغانستان او بریتانیا تر منځ لومړی رسمي تړاو په ۱۸۰۹ کال کې منځ ته راغی کله چې د بریتانیا پلاوی د مونټسټیورات الفنسټون په مشرۍ، چې د ختیځ هند د کمپنۍ استازی و، د افغانستان د واکمن شاه شجاع سدوزي سره په پېښور کې، چې د هېواد ژمنی پلازمینه وه، تړون لاسلیک کړ. د دې تړون له مخې چې د ۱۸۰۹ کال د جون د میاشتې په اوولسمه نېټه وشو، افغانستان ژمنه وکړه چې فرانسویان به نه پرېږدي چې افغانستان ته ننوزي او دواړو هېوادو ژمنه وکړه چې یو دبل په کورنیو چارو کې به لاسوهنه نه کوي. که څه هم شاه شجاع زر د تخت نه ولېږد خو دا تړون د راتلونکو شلو کلو له پاره د انګلیس-افغان په اړیکو کې بل پاتې شو.

په ۱۸۳۰ کلونو کې بیا د روسيې وېرې برتانوي هند ته ټکان ورکړ. په ۱۸۲۸ کال کې د ترکمانچي تړون په پایله کې د پارس د تهران په دربار کې روسيې د بریتانې د نفوذ ځای ونیو. افغانستان د کابل، کندهار، هرات او پېښور په څلورو ولایتونو بیل شوی و. دې د انګلیس حکومت دې پایلې ته رسولی و چې د پارس روس پلوی پاچا فتح علي شاه نیت لري چې په هرات او کندهار خپله ولکه ټينګه او افغانستان تر خپل نفوذ لاندې راوړي. بریتانیا دا په هند کې خپلو ګټو دپاره خطر ګاڼه. ګورنر جنرال اوکلنډ په افغانستان کې د روسيې د نفوذ د ودې په وړاندې د دې خطر د مخنیوي له پاره مقابل غبرګون ته هڅاوه. د دې موخې دپاره لارډ اوکلنډ د کابل دربار ته د برنس په مشرۍ یو پلاوی راولېږه خو هغه په دغه

موخه کې پاتې راغی.

سره له دې چې روسيې اعلان وکړ چې د هېڅ افغان مشر سره به سياسي اړيکې نه جوړوي د دوی په کورنيو جگړو کې او هم د دوی په کورنيو دښمنيو کې به برخه نه اخلي، بيا هم لارډ اوکلنډ په افغانستان د تېري پرېکړه وکړه. اوکلنډ دا اړينه کتنه چې د روسيې له لوري په افغانستان باندې د متوجې شوي تېري مخه ونيسي نو بايد په افغانستان باندې د برتانيا پوځي تېري ته لار هوارې کړي. د دغه تېري د تيارولو له پاره اوکلنډ د پنجاب د واکمن رنجت سنگ او د افغانستان د نسکور شوي پاچا شاه شجاع سره يو تړون لاسليک کړ. د دغه تړون له مخې برتانيا په افغانستان پوځي يرغل وکړ او شاه شجاع يې د کابل په تخت کښېناوه خو واک د دوی په لاس کې و. شاه شجاع ډېر زر د افغانستان د خلکو په منځ کې خپل حيثيت بيلود.

انگريزان خپلې موخې ته ونه رسېدل ځکه دوی په دې جگړه کې ۱۶۵۰۰ سرتېري او هندي نوکران له لاس ورکړل او امير دوست محمد خان د دوهم ځل له پاره د افغانستان خپلواک واکمن شو.

د دې وروسته برتانيا د افغانستان په کورنيو چارو کې د نه لاسوهنې سياست چلولو ته مخه کړه. په ۱۸۵۴ کال کې څنگه چې د اروپا په وضعه کې بدلون راغی برتانيا او امير يې وهڅول چې سره پخلا شي. په پای کې په ۱۸۵۵ کال کې د امير او برتانيا تر منځ تړون لاسليک شو چې د هغه له مخې افغانستان ومنله چې د برتانيا ملګري به ملګري او دښمنان به يې دښمن ګڼي خو انگريزانو ورته ژمنه ونه کړه او يوازې يې دا ومنله چې د افغانستان په کورنيو چارو کې به لاسوهنه نه کوي. د دې تړون په اساس امير دوست محمد خان د پېښور نه چې د افغانستان برخه وه، تېر شو چې په ۱۸۴۹ کال کې انگريزانو نيولی و. دغه يو اړخيز تړون د انگريزانو له پاره په افغانستان کې د دوی لومړنۍ ډپلوماتيک بری و.

په ۱۸۵۷ کال کې د امير او برتانيا تر منځ دوهم تړون لاسليک شو چې لومړي ته ورته و. امير په خپله ژمنه وفا وکړه او د پېښور د بېرته لاس ته راوړلو ادعا يې داسې وخت ونه کړه چې په هند کې د همدې کال د اوړي پاڅون له مخې انگريزان د ستونزو سره مخامخ وو. انگريزانو د هرات د بېرته لاس ته راوړلو په موخه امير ته وسله او پيسې ورکړې چې پارس په ۱۸۵۶ کال کې يرغل پرې کړی و. همدارنګه د کابل او کلکتې تر منځ ډپلوماتيک استازو سره تبادله شول. د دغو تړونونو په پايله کې د افغانستان او برتانيا تر منځ اړيکې د امير د ژوند تر پايه ښې پاتې شوې.

د امير د مړينې وروسته د امير شيرعلي خان د واکمنۍ پر وخت د افغانستان په وړاندې د انگليس پاليسي درې مرحلې لري: لومړۍ مرحله د ۱۸۶۴ نه تر ۱۸۶۸ پورې دوام کوي چې په دغه مرحله کې د دوی پاليسي بې پلوه وه. دوهمه مرحله د ۱۸۶۸ نه تر ۱۸۷۶ پورې د کومې ژمنې پرته د پخلاينې پاليسي او دريمه مرحله يو ځل بيا د فعال تېري پاليسي جوړوي.

امير شيرعلي خان د برتانويانو نه هيله درلوده چې هغه پاليسي به وپالي چې د ده د پلار سره يې پرمخ بيوله. سره له دې د افغان د کورنۍ جگړې په يون کې برتانوي په دې هيلې د پلويتوب سياست د بې پرېتوب په نامه چلولو چې د هغه سيال، برتانوي پلوه ورور محمد اعظم خان تاسيس شوی حکومت، چې د انگلستان دوست دی، ټينګ شي. که څه هم امير شيرعلي خان تر دې وخته د برتانوي دوستي د روسيې په پرتله ښه ګڼله ځکه ده د خپل هېواد او پاچاهۍ بشپړتيا ته د روسيې د تيري نه وېره لرله. بيا هغه زيار وايست چې د برتانوي هند د حکومت سره د ملګرتيا اړيکې ټينګې کړي او په دې موخه يې د ۱۸۶۹ کال په لومړيو کې وروسته له هغه چې يو کال وړاندې د سپتمبر په مياشت کې په خپلو سيالانو بريالی شو، رسمي سفر وکړ. ده په اميله کې د لارډ مايو سره ليدنه وکړه خو هغه د امير له خوا د روسيې د خطر د غږ سره سره ونه خوځوه. برسېره پر دې لارډ مايو په ډېر ادب سره د امير شيرعلي خان د کورنۍ واکمنۍ په رسميت پېژندلو نه ډډه وکړه او يوازې يې د دوستۍ، مرستې او نه لاسوهنې په پالېسۍ ټينګار وکړ. همدارنګه هغه امير ته څه وسله او پيسې ورکړې.

د امير سفر برتانويانو ته دا چانس په لاس ورکړ چې سنت پېټرسبورګ دې ته رانږدې کړي چې په منځنۍ اسيا کې د دواړو امپراتوريو تر منځ د بيلتون سيمه جوړه کړي. وروسته د يو شمېر ليکونو د تبادلې نه چې د لندن په نوښت کېدل، په پای کې په ۱۹۷۳ کال کې دوی يوه پوهاوي ته د افغانستان د شمالي پولې په اړه چې د اموروډ به وي، سره ورسېدل. په واقعيت کې د اموروډ د هغه راهيسې د افغانستان پوله وه چې احمدشاه بابا د اوسني افغانستان بنسټ کېښود او اوس دوو سترو امپراتوريو په رسمي ډول دا ديوې نړيوالې پولې په توګه ومنله، خو افغانستان د برتانوي نفوذ په سيمه کې پاتې کېده. دا د ماهرانه غير فعالې پاليسۍ دوام و چې د امير شيرعلي خان سره يې مرسته وکړه چې تر لاس لاندې نيولي سمونونه پلي کړي.

کله چې سلزېري مارکيز بيا د ۱۸۷۴ په لومړيو کې د برتانوي هند دپاره د دولت سکرتر وټاکل شو نو دا ترتيب يې د هند د ساتلو له پاره پوره ډاډمن ونه باله.

د روسيې له لوري د اندېښنې سره سره سلزېري د امير شيرعلي خان سره د اتحاد پلوي نه و، که څه هم امير د لارډ مايو سره د ملګرتيا غوښتونکی و چې د هغه په مرسته يې يو غښتلی دولت چې غښتلی پوځ يې درلود جوړ کړ. خو سلزېري په هغه باور نه درلود او په پای کې د ۱۸۷۵ کال د جنوري په ۲۲ نېټه ده وایسرا ته امر وکړ چې د امير نه وغواړي چې په هرات او که شونې وي په کندهار کې برتانوي استازي ومني. په پای کې وایسرا نارټبروک د امير نه داسې غوښتنه ونه کړه. کله چې وایسرا دې پایلې ته ورسېد چې مارکيز جګړې ته ميلان لري هغه په ۱۸۷۶ کې برتانوي هند پرېښود.

په همدې کال کې کله چې بنجامين ډيزرايلي د انګلستان لومړی وزير شو هغه يوه نوې پاليسي ومنله چې د فارورډپاليسۍ په نوم مشهوره ده، چې مانا يې يرغل او نيواک دی. د پرمختګ د پاليسۍ پلي کېدل هغه وخت پيل شول چې د ۱۸۷۶ کال په سپرلي کې د لارډ نارټبروک پر ځای لارډ ليتن د برتانوي هند وایسرا وټاکل شو. ليتن غوښتل چې د امير شيرعلي خان سره دفاعي او يرغليز اتحاد وکړي او همدارنګه د هغه وارث په رسميت وپېژني. د دې په بدل کې ليتن غوښتل چې امير د خپل هېواد د بهرنۍ ازادۍ نه تېر شي او د پولې په اوږدو کې د برتانوي افسرانو ځای پرځای کول ومني. د ښکاره دلایلو له مخې امير دا وړاندیزونه ونه منل. د پېښور کنفرانس چې د ۱۸۷۷ کال په مارچ کې چې د امير او ليتن د پلاويو تر منځ جوړ شوی و، ناکام شو. د عثماني سلطان له لوري يو پلاوی چې د ۱۸۷۷ کال په دسمبر کې امير ته راغی هڅه وکړه چې هغه د روسانو نه ليرې کړي او هغه تشويق کړي چې د انګرېزانو سره يو تړون وکړي ناکامه شوه.

د ۱۸۷۸ کال په اګست کې روسي ګورنر جنرال کاوفمن په تاشکند کې د جنرال ستوليتوف په مشرۍ يو پلاوی په کابل کې په امير وتيلو. ستوليتوف د امير سره تړون وکړ چې اصلي منځپانګه يې هېڅکله ښکاره نه شوه. خو روسان په خپله ژمنه ولاړ نه و او يوازې يې د دې دپاره وکړه چې انګرېزان ودرېوي چې په افغانستان کې ترينګلتيا ده او دوی بايد خپل هندي پوځونه د مالټا نه وياسي چې دوی د عثماني ترکيې د ملاتړ په موخه هلته لېږلي وو چې روسيه په جګړه ورسره بوخته وه.

د روسيې پلان کار وکړ، دې کار ليتن ته پلمه په لاس ورکړه چې د خپل پلان له پاره په لندن کې د کابينې ملاتړ وکړي او په افغانستان کې خپل کره ترسره کړي. لومړی هغه کوښښ وکړ چې د نيول چمبرلېن په مشرۍ يو پلاوی په امير وتي خو کله چې د خيبر په دره کې هغه ته اجازه ور نه کړل شوه چې د پولې نه تېر شي هغه د ۱۸۷۸ کال په نومبر کې د افغانستان سره د جګړې اعلان وکړ. امير شيرعلي خان د يرغل نه لږ وروسته مړ شو. د

هغه زوی او ځای ناستي امير محمد يعقوب خان د لیږن ټولې غوښتنې ومنلې چې د هغه د پلار نه یې غوښتې وې او یو څو نور هم ورباندې زیاتې شوې. دا ټولې په هغه تړون کې ځای شوې چې په گندمک کې د برتانوي استازي کیوگناري او امير يعقوب خان تر منځ په ۱۸۷۹ کال د می د میاشتې په ۲۶ مه لاسلیک شو.

د دې تړون سره سم د برتانوي سفارت چې کیوگناري یې مشري کوله د کابل په بالاحصار کې د ۱۸۷۹ کال د جولای په ۲۴ مه د امير مانی ته نږدې استوگن شو. کیوگناري په افغانستان کې د یوه ټاکل شوي واکمن په څېر چلند کاوه. د ۱۸۷۹ کال په سپتمبر کې د کابل خلکو او پوځ د سفارت ټول غړي کیوگناري، جینکینز، کیلي، هاملتون او پنځه اویا سپاره اوبلي ساتونکي په ډله ییزه توګه ووژل. د دې وروسته زر برتانوي د دغه ډله ییزې وژنې په غبرګون کې په افغانستان بیا یرغل وکړ. د جګړې په دوهمه مرحله کې لیږن د افغانستان د ټوټې کولو پلان ترلاس لاندې ونيو چې ناکام شو او افغانستان د امير عبدالرحمن خان په واکمني کې بیا متحد شو.

د افغانستان د پولو ټاکنه

د کاکړ په وینا د امير عبدالرحمن د واکمنۍ بله مهمه ځانګړتیا د افغانستان د پولو د ټاکلو بشپړېدل دي. په دې اړه باید دا یادونه وشي چې د افغانستان د پولو بیلې برخې په بیلو مهالونو کې د برتانوي هند حکومتي مامورینو، د تزاري روسیې، ایران او افغانستان له مامورانو سره په ګډه ټاکلې دي. په دې توګه د افغانستان د پولو ټاکل نړیوال ماهیت لري. د افغانستان د پولو په ټاکلو کې په لومړۍ درجه د برتانوي امپراتورۍ ګټې په نظر کې نیول شوې دي او افغانستان تاوان کړی دی. د دیورنډ په هوکړه لیک سره افغانستان نږدې نیم شو چې اوس د پاکستان تر واکمنۍ لاندې دی. د پولو په دغه ټاکلو سره افغانستان له یوې خوا تر پخوا نه کوچنۍ شو خو د بلې خوا یې هغه د یوه هېواد په توګه مشخص او تثبیت کړ او د نړۍ نورو هېوادونو او نړیوالو موسسو هغه په رسمیت پېژندلی او اړیکې یې ورسره ټینګې کړې دي.

د افغانستان هغه پوله چې د احمدشاه بابا او د بخارا امير له خوا د طبیعي پولې په څېر لومړۍ ټاکل شوې وه هغه د افغانستان او بخارا تر منځ د نړیوالې پولې په حیث د امو رود منل و. د امير شېرعلي خان په دوهمه واکمني کې په ۱۸۷۳ کال کې د تزاري روسیې او سترې برتانوي د حکومتونو د یوه پوهاوي په پایله کې د افغانستان او روسیې تر منځ دا پوله ومنل شوه خو وروسته لانجمنه شوه چې وروسته به رڼا ورباندې اچول شي.

د لوېديځ په لور د سيستان په برخه کې د افغانستان پوله ناکلې وه. سيستان په لرغوني زمانه کې د افغانستان خاوره وه او ساکا هم د لرغوني افغانستان خلک وو. کله چې افغانستان په ۱۷۴۷ کې خپلواک شو سيستان بيا هم د احمدشاه بابا د مهال راهيسې د افغان واکمنو د ولکې لاندې و. خو پارس د ژبې له نظره پر سيستان ادعا کوله او د امير دوست محمد خان د مړينې وروسته يې سيستان هغه مهال ونيو چې محمدي سرداران په خپل منځ کې په جگړې بوخت وو. خو امير شيرعلي خان چې دوهم ځل واکمن شو، هوډ وکړ چې د سيستان نه د پارسيانو لاس لنډ کړي. امير شيرعلي خان د برتانوي هند گورنر جنرال په شخصي غوښتنه د پوځي کړو نه ډډه وکړه او د هغه د منځگړي توب وړانديز يې ومانه. افغانستان او پارس د يو لړ خبرو اترو وروسته دواړو دغه وړانديز ومانه. برتانيې بريد جنرال گولډ سميت د منځگړي په توگه وټاکه. گولډ سميت د ۱۸۷۲ کال په اکتوبر کې خپله پرېکړه وکړه چې له مخې يې زموږ د هېواد ښېرازه برخه چې د خاص سيستان په نوم يادېده او د هلمند رود کيڼې خوا ته پراته وه، پارس ته او ښي خوا يې افغانستان ته ورکړه. په دې توگه انگرېزانو د گولډ سميت د ناعادلانه منځگړيتوب پر بنسټ د افغاني سيستان ښېرازه برخه پارس ته وبخښله چې افغانستان ورباندې اعتراض وکړ او بيا يې د امير حبيب الله خان په وخت کې چې د هلمند رود خپله د تک لار د لوېديځ په لور اړولې وه په ۱۹۰۴ کال کې د ماکموهن د پولې په رابښکلو سره د هېرمند لوېديځې برخې پارس ته ورکړې. دغې پرېکړې نوې مسلې وزيږولې چې د قانوني پاچايې په لسيزې کې د موسی شفيق په وخت کې پرېکړه پرې وشوه او د سردار محمد داود د ولسمشرۍ په وخت کې سندونه سره تبادله شول.

د مخه مو يادونه وکړه چې په ۱۸۷۳ کې د تزاري روسيې او د سترې برتانيې د حکومتونو تر منځ د پوهاوي په پايله کې امو رود د افغانستان د شمالي پولې په توگه ومنل شو خو پوله د روسانو سره مشخصه نه شوه. خو د ۱۸۸۵ کال د مارچ په دېرشمه روسانو پنجېدې چې د هرات برخه وه، په پوځي زور سره لاندې کړه. دې کار انگرېزان اندېښمن کړل په دې چې هرات ته خطر هندوستان ته خطر و. نو انگرېزانو د روسانو سره د افغانستان د پولو ټاکل جدي ونيول. په پای کې برتانيې او روسيې يو او بل ته د ډېرو ليکونو او تېلگرامونو په لېږلو سره هوکړه وکړه چې دغه کشاله دې په منځگړيتوب سره هواره شي. بيا يوه روسي- انگليسي پلاوي د افغانستان دغه پوله د امو رود له خيمابه تر ذوالفقاره پورې وټاکله. په دې توگه د افغانستان شمال لوېديځه پوله هم د برتانيې او روسيې د حکومتونو له خوا د افغانستان په تاوان وټاکل شوه. د بدخشان په برخه کې ياني د

افغانستان شمال- ختيځه پوله د روسانو په نظر ناپاکې وه، که څه هم دوی د ۱۸۷۳ کال په پوهاوي سره بدخشان د افغانستان سيمه منلې وه. روسانو په ۱۸۹۲ کال کې هلته هم تېری وکړ او په دغه ډول بدخشان تر خطر لاندې شو. دا مهال امير ته کرانه وه چې په دغې لرې سيمې کې د روسيې غښتلي پوځ سره مقابله وکړي هغه هم په داسې حال کې چې د هند وایسرا د ۱۸۹۲ کال په جولای کې د امير نه غوښتي و چې په پامير کې په خپل فعال چلند سره انگرېزانو ته ستونزې جوړې نه کړي. په ۱۸۹۳ کال کې د برتانوي د هند د چارو وزير وایسرا ته په يوه ليک کې څرگنده کړه چې موږ په دې فکر يو چې اوس د دې وخت راغلی چې امير دې پرېکړې ته تيار کړو چې هرو مرو شغنان او روشن روسانو ته پرېږدي. هغه دا هم وويل چې برتانيا په هېڅ وجه حاضر نه ده چې د دغو سيمو په ساتنه کې له امير سره مرسته وکړي. څرگنده ده چې برتانوي نه غوښتل له پنبې سيندکوټي نه پورته د روشن او شغنان په سر له روسيې سره خبره ټينګه ونيسي.

بيا نو د ډيورنډ سره امير دوه هوکړه ليکونه اعلام کړل چې يو يې د افغانستان شمال- ختيځې پولې په اړه و. په دغه هوکړه ليک کې ويل شوي چې امير « ... په دې ډول موافقه کوي چې دی به ټولې هغه ناحيې (Districts) چې د ده له خوا په شمال کې [په ختيځ کې د ويکتوريا د ډنډ يا سرقول نه له امو سره د کوکچې د يوځای کېدلو پورې] نيولې شوې دي، خوشې کړي» ۳۲۱ او ټولې هغه سيمې چې د امو په سوويل کې پراتې دي او اوس د دوی په لاس کې نه دي، ده ته تسليم کړلې شي. په دغه هوکړه ليک سره د پنجه سين کوټی د افغانستان او بخارا تر منځ پوله شوه او بدخشان چې د افغانستان برخه وه دوه ځايه شو. واخان هم د افغانستان د حاکميت لاندې راغی. په دې توګه په ۱۸۹۵ کال کې د روس- انگليس يوه ګډ کميسيون د افغانستان د نارسي استازي په ګډون د روسيې، افغانستان، چين او برتانوي هند تر منځ پوله وټاکله او واخان ترانګه او افغان پامير چې د نړۍ بام بلل کېږي، د وخت د درې لويو امپراتوريو تر منځ د بېلتون د سيمې په توګه ومنل شوه.

بل هوکړه ليک د افغانستان د ختيځ-سوويل د پولې په اړه و چې د ډيورنډ د هوکړه ليک يا د کابل د کانونشن په نامه يادېږي او دا کرښه د بدخشان له بروغيل کوتل نه د ايران تر پولې يا تورو غرو پورې يو نيم زر ميله اوږده وه. امير عبدالرحمن د انگرېزانو په نېغ فشار او د روسانو په غير مستقيم فشار سره اړ شو چې دا هوکړه ليک ته غاړه کېږدي. خو ځايي خلکو هغه سمدلاسه په عمومي پاڅون سره رد کړ.

د همدغه هوکړه ليک له مخې د دغې کرښې د نښه کولو له پاره درې کميسيونو په کار

پيل وکړ. لومړی کمیسیون له خيبر نه، دوهم کمیسیون له کرمې نه، دريم کمیسیون د بلوچستان اېجنسی له سیې نه او وروسته څلورم کمیسیون جوړ شو او په کار یې پيل وکړ.

کاکړ وايي چې د دغه هوکړه لیک په اړه لومړی خبره دا ده چې هغه هوکړه لیک (Agreement) یا کاونشن (Convention) دی، نه تړون (Treaty). تړون او هوکړه لیک یو شان مفهومونه نه دي. تړون د دوو هېوادونو تر منځ ژمنه وي، چې هغه باید د هغو د لوړو ملي مجلسونو نه تېر شي، په داسې حال کې چې هوکړه لیک د یوې مسلې په اړه د دواړو خواوو تر منځ جوړه یا هوکړه ده. کاونشن د ټولنیز دود له مخې د استازو یا لویانو غونډې ته ویل کېږي، چې مفهوم یې تر هوکړې هم سست وي. دی زیاتوي چې له همدې امله به وي، چې دغه هوکړه لیک په اصلي لیکنو کې یوازې په دغو نومونو یاد شوی او نه د تړون په نامه. له دې نه ښکاري چې دوی په هغه سره د افغانستان او برتانوي هند تر منځ د نفوذ سیې په نښه کړي تر څو د یو او بل په نفوذي سیمه کې لاسوهنه ونه کړي. بله دا چې د هوکړه لیک متن یوازې انګلیسانو تهیه کړی و، په داسې حال کې چې هغه باید دواړه خواوو په ګډه او اتفاق چمتو کړی وای. نو دغه شته متن چې د امیر لاسلیک نه لري، د اعتبار وړ کېدلی نه شي. په تېره چې د کرښې د نښه کولو په وخت کې افغان استازو د ځینو مهمو ټکو په سر مخالفت وښود. بله مهمه موضوع چې د هوکړه لیک اعتبار زیانمن کوي د مومندو موضوع ده. مومند په دغه هوکړه لیک کې یاد شوي نه دي، چې امیر د هغو په اړه د نه لاسوهنې ژمنه کړې وي. له همدې امله و چې امیر د دیورنډ د کرښې د په نښه کولو په مهال انګرېزانو ته ښکاره کړه چې ټول مومند د افغانستان خاوره ده. د سرپرسي سایکس په وینا د مومندو پوله تر ۱۹۲۶ پورې هېڅ په نښه شوې نه وه. ۳۲۲

د کرښې د نښه کېدلو په وخت کې د برتانوي هند مامورانو د هوکړه لیک د نقشي نه کار اخیسته او افغان مامورانو به د هغو نقشو له مخې کار کاوه، چې امیر ورته ورکړې وې. خو دغو نقشو یو د بل سره توپیر درلود او د دغه توپیر له امله و چې دغه کار درې کاله وخت ونیو. په داسې حال کې چې اول فکر کېده چې هغه به د څلورو میاشتو کار وي. ډېر مهم د خيبر کمیسیون و، چې د نقشو د توپیر له امله اول درې میاشتې وځنډېده او بیا د ۱۸۹۴ په ډسمبر کې د کمیسیون افغان غړي، سیاسي غلام حیدر څرخي او برتانوي افسر اوډني (Udny) له خوا له سره ونیول شو. خو دغه کمیسیون د باشگل درې او د مومندو په اړه په مقصد ونه رسېد. وایسرا د باشگل د درې نه تېر شو او د مومندو په وېشلو کې پاتې راغی. د وایسرا د اخطار په پایله کې امیر مجبور شو چې په ۱۸۹۷ کال د

اپرېل په ۲۴ مه د ميتايي پوځي پوسته له سرتېرو نه خالي کړې. امير تر پايه د مومندو په اړه د ميتايي پوستې د خوشي کولو پرته برتانوي هند ته کوم امتياز ونه مانه. په خيبر کې هم يوه وره برخه هم بې نښې پاتې شوه او نور ټول له سپين غره نه تر چترال پورې په نښه شول.

د بلوچستان کميسيون هم چې دنده يې درلوده چې دا کرښه د پارس تر سرحده پورې په نښه کړي د ستونزو سره مخامخ شو. دغه د څلورو مياشتو کار څه باندې دوه کاله ونيول چې لامل يې هم د پلاوي د نقشو توپير و. د انگليس کميشنر ماکموهن او د امير استازی سردار گل محمد خان و. وروسته د وایسرا او د امير له خوا پوهاوی رامنځ ته شو او د دغې برخې د کرښې د نښه کولو کار پرمخ ولاړ. برتانوي هند د دې له پاره چې د کميسيون کار پرمخ ولاړ شي د پاها (Paha) کوتل افغانستان ته پرېښود. د بل کال د فبروري تر شپاړسمې پورې له ډومندي نه تر چمن پورې د کرښې د په نښه کولو کار د دواړو خواوو په هوکړې سرته ورسېد. خو د خواجه عمران او چمن تر منځ کرښې په سر د دواړو خواوو تر منځ اختلاف پيدا شو او لانجه په پای کې وایسرا او امير ته ورسېده. وایسرا دا ځل هم د دې له پاره چې له چمن نه تر پارسه پورې د ليکې د په نښه کولو کار په مخ ولاړ شي، افغانستان ته يې د ايلتاز کارېز پرېښود. د ۱۸۹۵ کال په جون کې ماکموهن هند ته غوښتل شوی و او نور انگليسي ماموران د ۱۸۹۶ کال په جنوري کې سره ټول شول او د افغانانو سره په کډه د کرښې د په نښه کولو کار له سره ونيو او د همدغه کال په جون کې د دغې اوږدې ليکې وروستۍ مټه (پايه) د ملک سپاه غره د پاسه ودروول شوه.

د کرښې کميسيون د مخه له سيکارام نه تر لارام پورې د ليکې د په نښه کولو کار سرته رسولی و. دغه کرښه د ډونالډ او شيريندل خان په گډ کوښښ لږ و ډېر د ډيورنډ د هوکړه ليک له مخې ايستل شوې او د ۱۸۹۵ کال په منځ کې د په نښه کولو کار سرته ورسېد او د دواړو خواوو له خوا ومنل شو.

د وزيرستان کميسيون د ۱۸۹۵ کال په جنوري کې د ليکې د په نښه کولو کار پيل کړ. خو دغه کميسيون له انگليس افسرانو نه جوړ و. د برتانوي هند د وایسرا په وينا امير هغه ته جوته کړې وه چې دغه کار دې دوی په خپله ترسره کړي، بې له دې چې افغان ماموران په کې برخه ولري. د عظمت خان په وينا دغه کميسيون د وزيرو ملک ته د درې زره سرتېرو په زور ننوت او د گومل له رود نه لس ميله پورته په واڼه کې يې واپړول. خو انگرېزان په واڼه کې د وسله وال پاڅون سره مخامخ شول چې دغه پوځ د جنرال لاکهارت

په قوماندانۍ دغه پاڅون وځپه. له هغه وروسته د کرښې د په نښه کولو کار له ډومندي نه پيل شو او د درې پوځي ټولگيو په ملگرتيا له خوجه خضر نه د برمل او شوال له درې نه په سختو حالاتو کې په دغه کې بری ترلاسه کړ. له ډومندي نه تر لارام پورې د کرښو د ټاکلو نقشې او يادښتونه امير ته د هغه د منلو له پاره واستول شول، خو هغه پرې اعتراض وکړ او وېې غوښتل چې يو شمېر ځايونه د يو څو کوتلونو په گډون بايد د افغانستان وي، خو د هغه دغه غوښتنه ونه منل شوه او ورته څرگنده شوه، چې کومه هغه کرښه چې ښاغلي کينگ او ښاغلي اندرسن ټاکلې، وروستۍ ده او بدلېدلې نه شي. ۳۲۳ په دې توگه د ډيورنډ د کرښې په نښه کولو سره د افغانستان د ټولو حدودو ټاکنه پای ته ورسېدله او افغانستان په دغه کار سره نه يوازې تر پخوا کوچنی شو، بلکې اصلي افغانستان يې هم له لاسه ورکړ.

کاکړ وايي چې د امير له پاره دا ډېره دردناکه وه چې خپلو خلکو ته يو زورواک او وسپنيز امير و، خو د ډيورنډ د کرښې په موضوع کې يو بېچاره امير و. د دې ټولو خبرو سره سره د وخت په نظر کې نيولو سره د امير عبدالرحمن ونډه د اوسني افغانستان په جوړولو کې مهمه وه. ده تر هر بل افغان واکمن نه ډېر خپل وينې ژوند د دولتي نظام تنظيمولو او پياوړي کولو او د هېواد د خوندي ساتلو له پاره وقف کړی و، چې پايله يې دغه اوسنی افغانستان دی. په دې حساب دی د اوسني نوي افغانستان موسس کيږي، په داسې حال کې چې ستر احمدشاه بابا د معاصر افغانستان سر موسس و.

د ډيورنډ هوکړه ليک

د مخه مو يادونه وکړه چې د ختيځ په لور د امير پرمختگ د برتانيا د ۱۸۹۰ يمو کلونو د پرمختگ د پاليسۍ سره سمون نه درلود. د دغې پاليسۍ اساسي ټکی «علمي سرحد» (Scientific Frontier) و چې د هند په لوري د روسيې د پرمختگ يا د امير د مړينې وروسته د ننه په هېواد کې د ستونزو د منځ ته راتلو په صورت کې د کابل- غزني- کندهار کرښې چټک نيولو غوښتنه يې کوله. د پرمختگ د پاليسۍ پلي کېدو له پاره د هغو درو او په هغه خلکو د کنترول پراخول و چې په دغو درو کې پراته دي، چې علمي سرحد ته رسيږي. دغو ټولو دا اړينه کړه چې د برتانوي هند پوله د افغانستان سره تثبيت شي. د دغه هدف له پاره د برتانيې حکومت ډېر ليکونه د امير سره تبادله کړل او د نورو راز راز وسيلو په ذريعه يې تر درانه فشار لاندې ونيو.

د هغو تدابيرونو نه چې ونيول شول يو دا و چې د اوسپنې ورل راوړل يې بند کړل چې

افغانستان د هزاره جات د جگړې له پاره ترې ټوپک جوړول او همدارنگه په هغو زياتو وسلو بنديز لگول و چې امير په اروپا کې رانيولې وې. ويسرا لنسدون امير ته وړانديز کړی و چې په کابل کې د دوی استازی لارډ روبرټس ومني چې يوه غښتلي پوځي بدرگه به ورسره وي. امير د خپل غبرگون په ترڅ کې ښکاره کړه دا دريځ ډېر بحراني دی چې لس زره سرتيري د خپلو مېلمنو په توگه ومنم. زه اړ يم چې د دوی د منلو له پاره سل زره تيار کړم. په پای کې ده امير ته په نېغه خبرداری ورکړ چې «دا به اړينه وي چې پرېکړه وکړو چې کومه ساحه د افغانستان د پاچاهۍ برخه او کومه ساحه يې برخه نه جوړوي.» ۳۲۴ د برتانوي هند حکومت امير ته وړانديز وکړ چې: «يوه څرگنده کرښه وټاکل يا اعلان شي چې د هغې ها بلې خوا ته د امير واک نه غزيرې او که د دې کرښې هغې خوا ته کوم افغان پوځ وليدل شي په زور به بېرته وايستل شي. دا کرښه به داسې په نښه شي چې اسمار، چغی او وانه د افغانستان نه بهر پاتې شي.» ۳۲۵

امير تر اوسه خوځښت نه کاوه او د ځنډولو تاکتيک يې چې د ۱۸۸۸ کال راهيسې غوره کړی و چې د ده نه د لومړي ځل دپاره غوښتل شوي و چې په کابل کې برتانوي پلاوی ومني، په پوره مهارت سره پر مخ بيولو. خو کله چې روسي په ۱۸۹۰ يمو کلونو کې د پامير او شمال ختيځ افغانستان په لور د وړاندې تګ مارش پيل کړ امير د روسي د زيات فشار په پايله کې اړ شو چې د برتانوي هند يو کوچنی ملکي پلاوی د سر هنري مورټيمر ډيورنډ په مشرۍ چې د برتانوي هند د حکومت د بهرنيو چارو وزير و، په کابل کې ومني. د ۱۸۹۳ کال د نومبر په ۱۲ مه نېټه د امير او ډيورنډ تر منځ يو تړون او يو هوکړه ليک لاسليک شول چې تړون د شمال ختيځ افغانستان په اړه او هوکړه ليک په سوويل ختيځ سيمه پورې اړه درلوده. دا وروستی هوکړه ليک چې په سوېل ختيځ پورې اړه درلوده، د ډيورنډ د هوکړه ليک يا د کابل د کانوېنشن په نوم ياد شو.

خو د پرمختګ پاليسي «علمي» نه وه، بلکې د «په وړاندې» (forward) اصطلاح د پراخوالي او تسلط دپاره کارول کېږي. د نوې «علمي سرحد» پاليسي په واقعيت کې د هغې پاليسۍ بدله بڼه وه چې پايله يې د امير شيرعلي خان سره جگړه شوه. لکه چې تروسېدل وايي: «خو د پرمختګ د پاليسۍ زياترو پلويانو ته علمي سرحد د دوی د واقعي موخې دپاره يوه موقتي پرده وه. که [افغان] حکومت د [برتانوي هند سره] د سوويلي نيمايي افغانستان نېټول ومني، په يوه وخت کې به د ټول افغانستان نېټول وزغی.» ۳۲۶

د ډيورنډ هوکړه ليک د دواړو خواو د نفوذ سيمې ټاکلې او دواړو خواو ژمنه کړې وه چې يو د بل د نفوذ په سيمه کې به لاسوهنه نه کوي. د دې هوکړه ليک نه د برتانوي هند

موخه دا وه چې په ختيځو سيمو کې د امير عبدالرحمن پوځي او سياسي وړاندې تگ مخنيوی وکړي. امير د ډيورند د هوکړه ليک د مخه د دغو سيمو په قومونو باندې ډول ډول نفوذ خپروه چې د مخه مو اوږدې خبرې پرې وکړي.

لکه چې د مخه مو يادونه وکړه چې د ډيورند هوکړه ليک نه مقصد دا و چې د برتانوي هند حکومت او د امير د نفوذ سيمې مالومې کړي. په خپله ډيورند د يوې مرکې په ترڅ کې ويلي و چې «د هندوستان د خوا قومونه بايد داسې ونه گڼل شي، چې د ننه د برتانوي سيمه کې پراته دي. هغوی يوازې په تخنيکي لحاظ زموږ تر نفوذ لاندې دي، يانې دا چې تر هغه ځايه چې په امير پورې اړه لري او تر هغه ځايه، چې دوی زموږ نفوذ ته تسليمېږي يا موږ په هغو باندې نفوذ کوو.» ۳۲۷

سر اولوف کيرو په زياته روښانه توگه وايي چې «په توافق ليک کې هيڅ ځای د پولې (boundry) کليمه نه ده کارول شوې چې د ډيورند کرښه مشخصه کړي. تر يوې اندازې دا يوه کرښه وه چې دنده يې دا وه چې وښايې چېرته د امير نفوذ تم کېږي او چېرته د انگرېزانو د نفوذ سيمه ښودل کېږي.» ۳۲۸

د دې هوکړه ليک په اړه لومړی خبره دا ده چې د هند حکومت دغه هوکړه ليک ته رښتيني نه و ځکه چې د هغوی موخه دا وه چې د اړتيا په صورت کې به په افغانستان کې پوځي لاسوهنه کوي. مهمه دا ده چې امير عبدالرحمن د دغه هوکړه ليک فارسي متن او ورسره مله نقشه لاسليک کړي نه دي. کاکړ وايي چې ده د کابل، نوي ډهلي او لندن په ارشيفي مرکزونو کې د امير په لاس لاسليک شوی متن نه دی ليدلی. دی زياتوي چې که چا د دغه هوکړه ليک دغسې متن په فارسي يا انگرېزي کې وښود چې امير او ډيورند دواړو لاسليک کړي وي، اعتبار به يې لږ تر لږه د تېل شوي هوکړه ليک په توگه تثبيت شي. تر هغې پورې موجود متن د اعتبار وړ کېدلی نه شي.

کاکړ دا وايي چې بل مهم ټکی د دې هوکړه ليک په اړه دا دی چې د همدغه هوکړه ليک د متن ځينې برخې د پلي کېدو په ډگر کې د امير له پاره د منلو وړ نه وې او انگرېزانو هم د هغه ځينې اعتراضونه ومنل. د بېلگې په توگه د پخواني کافرستان د باشکل دره د هوکړه ليک په متن کې د انگرېزانو د نفوذ په سيمه کې ښودل شوې ده، خو په ۱۸۹۶ کال کې چې د ډيورند کرښه هلته په نښه کېدل، امير په دې ټينگ شو چې باشکل د افغانستان برخه ده. د هندوستان وایسرا لارډ ايلکين د امير اعتراض ومانه او د باشکل موضوع يې «د خواشينۍ وړ تېروتنه» وبلله. امير په دې هم ټينگ ودرېد چې ټول مومند د افغانستان برخه ده. د هند حکومت د امير ادعا رد نه کړه، خو په اړه يې څه ونه کړل او امير ته يې

خواب هم ور نه کړ. د امير په فکر د هند د حکومت چوپ پاتې کېدل د هغو له خوا د ده د ادعا منل و. د مومندو سيمه په نښه نه شوه او امير بيا هلته د سرک جوړولو امر وکړ. د دغه سرک د جوړولو کار هم پيل شو چې د امير د مړينې وروسته يې کار په تپه ودرېد. د امير د مړينې وروسته د مومندو سيمه دوې برخې وکښل شوه، هغه برخه يې چې کوز مومند په نامه ياديږي او تر پېښور پورې رسيږي، د هند د نفوذ سيمه وکښل شوه او بر مومند د پخوا په شان د افغانستان شو. داسې هم د تورخم برخه د امير د اعتراض له امله په نښه نه شوه. دغې کرښې لوی قومونه، کلي او ان کورونه سره بيلول. د بېلگې په توگه ترکلاني، وزير، شينواري، نورزي، اخکزي، برېخ، بلوچ او نور. دا هغه قومونه دي چې سره گډه ژبه، گډ دين، گډ تاريخ، گډ کلتور او ورسره ورته نړۍ ليد او همداسې يو راز اقتصادي، کرنيز او ټولنيز طرز لري. دوی نه سره بېلېږي او نه هم د پرديو واکمني مني.

د ډېورنډ د هوکړه ليک په اړه بل مهم ټکی دا دی، چې د کرمې د علي خېلو يا توريو نه پرته ټول پښتني قومونه همدا چې پوه شول چې د انگرېزانو د نفوذ په ساحه کې راغلي دي د ملا نجم الدين اخوندزاده، ملا فقير او ملا مانکي او نورو قومي مشرانو په سروالۍ په ۱۸۹۷ کال کې په يوه لوی پاڅون لاس پورې کړ او ځانونه يې تر شېقدر پورې ورسول. خو انگرېزانو د دوی پر وړاندې د اویا زرين پوځ نه کار واخيست چې په هغو کې ځوان ونستن چرچل هم و، هغوی يې خواره کړل خو د هغوی مخالفت يې د منځه يووړلی نه شو. دوی په تېره وزيرو، مسيدو، اپريدو او مومندو تر هغه چې انگرېزان د هند څخه نه وو وتلي، د هغو پر ضد يې د غذا جنده رپانده وساتله او ان په هند باندې يې يرغلونه وکړل.

د ډېورنډ د هوکړه ليک په اړه بل اساسي ټکی د هغه د ماهيت په اړه دی، چې موقتي دی، نه تلپاتې. دا چې د هوکړه ليک د اعتبار موده ټاکل شوې نه ده، په اصل کې د همدغه موقتي توب له امله و. دا د دې دپاره و چې د پښتنو په ستراتيژيکو سيمو کې وسلې، لوژيستيکي وسيلې او مهمات زيرمه کړي او د اړتيا په صورت کې به له دغو ځايونو نه جلال اباد، کابل، غزني او کندهار نيسي او روسان به نه پرېږدي چې له هندوکش نه واورې. انگرېزانو دغې موخې ته د رسېدو په نيت لا د مخه د لويو لارو سرونه لکه خيبر، کرمه، پښين او سيي نيولي وو. دغه ځايونه يې د گندمک د تړون له مخې لاسته راوړي وو او د سووېلي وزيرستان گومل يې د ډيورنډ د هوکړه ليک سره ترلاسه کړ. دغه سيمې په اصل کې د هند او افغانستان تر منځ د بيلتون يا حایل په شان وې. برتانويانو تر پايه دغه سيمې د سرحد (Frontier) په نامه يادولې او اداره يې د هغو قومونو ته پرې ايښې وه. د

ډيورنډ هوکړه ليک د دې له پاره نه و چې د افغانستان سره پوله (boundry) ولري. د هند وایسرا ايليکین وايي: «د ډيورنډ هوکړه ليک دغسې يو هوکړه ليک و، چې د برتانوي حکومت او امير د نفوذ ساحې مالومې کړي» ۳۲۹ د ډيورنډ په هوکړه ليک سره دوی له دغو سيمو نه په نظامي او اداري لحاظ د افغانستان لاس لند کړ او په نورو ساحو کې افغانستان د پخوا په شان خپلې دوديزې اړيکې وساتلې او مشرانو ته يې د موجب په نامه معاشونه ورکول. د دغو قومونو د مشرانو جرگې به په پرله پسې ډول کابل ته تللې او هلته يې امير ته ويل چې دوی د افغانستان رعيت دي او دوی دی خپل امير گڼي. خو امير د دوی غوښتنې په پلمو سره ردولې په دې چې دی د اړيدو په برخه کې د گندمک په تړون سره او د نورو په برخه کې د ډيورنډ په هوکړه ليک سره د هغو له اداره کولو نه منع شوی و.

د ډيورنډ هوکړه ليک يوازې د امير کار و. د هغه په کولو سره هغه د مشرانو سره يا د خپلو درباريانو يا مشاورينو سره مشوره کړې نه ده. په دې اړه ډيورنډ په خپله د ۱۹۰۷ کال د نومبر په شپږمه په لندن کې د منځنۍ اسيا ټولنې ته په خبرو کې وويل: «هغه په بشپړه توگه په خپله خبرې اترې پرمخ بېولې، د هغه وزيران ډېر بې اغېزې وو، دوی ډېر کوچنی ځواک او مسؤليت نه درلود. هغه په خپل فکر کړه تر سره کول او د هېچا نه يې مرسته نه غوښته.» ۳۳۰

دا مهمه ده چې يادونه وکړو چې دا هوکړه ليک (agreement) د يوه واکمن او د يوه بهرني هېواد د يوه افسر تر منځ شوی دی او يو تړون (treaty) نه و. يو تړون هغه وي چې د دواړو لورو د دولت نمايندگان د خپلو خلکو په نماينده کې تړون وکړي او بيا يې تصويب کړي. خو څنگه چې امير دا هوکړه ليک لاسليک کړی نه دی نو اعتبار يې شکمن دی.

پاڅون، پوځي عمليات او زياتو لگښتونو انگرېزان هم محتاط کړل چې نور د قبايلي خلکو او امير سره زيات نه پخلاکېدونکي نه شي. يوه لوړپوړي برتانوي افسر د دې سلا گانو وړانديز وکړ: «زموږ د سرحد افسرانو ته سپارښتنه وکړئ چې نور پرمخ زور ونه کړي، او امير ته هېڅ دليل د شک له پاره ونه کړي. زه به د امير تر مړينې انتظار وباسم او تر هغه د مخه به زموږ د کنترول لاندې د قبايلو د راوستلو دپاره نور هېڅ کوښښ ونه کړم.

زه باور لرم چې دغه ناوخت توب له کبله موږ هېڅ له لاسه نه ورکوو.» ۳۳۱

د عثمان روستار تره کې په وينا «په هند کې د انگرېزي حکومت د نسکورېدو څه وروسته او د پاکستان له جوړېدو مخکې د لومړي وزير شاه محمود خان حکومت د ډيورنډ موافقه ليک په يوه اړخپزه توگه باطل اعلان کړ.» ۳۳۲ شاه محمود خان د خپل حکومت دريځ د ۱۹۴۷ کال د جولاي په ۳۱ د برتانيې د بهرنيو چارو وزير ته وړاندې کړ.

دغه دريځ د حقوقو له موازينو سره بشپړ سمون درلود. په دې چې «هر دولت د خپلو کتو د تشخيص او ملاتړ قاضي گڼل کېږي. يو دولت کولی شي په خپل مسؤليت په يوه اړخه توكه بل لوري ته د يوه يادښت په استولو کې هغه تړون ملغا اعلان کړي، چې ورڅخه تاواني کېږي ۳۳۳

په ۱۹۴۷ کال کې د پاکستان د جوړېدو نه وروسته په هغه هوکړه ليک کې چې د پاکستان د ولسمشر علي جناح او د افغانسان د استازي نجيب الله توروايانا تر منځ په کراچي کې لاسليک شو، د ازادو قبايلو سيمه له صوبه سرحد او بلوچستان نه جلا وپېژندل شوه. خو د جناح د مړينې وروسته د پاکستان نوي ولسمشر خواجه نظام الدين له مخکينۍ هوکړې نه سرغړونه وکړه. همدارنگه د افغانستان د پارلمان اوومې دورې په ۱۹۴۹ کال کې د ډيورنډ د کرښې پر ضد دريځ ونيو.

نړيوال تړون بايد د دواړو لورو د صلاحيت لرونکو استازو له خوا بايد لاسليک شي او بيا د خلکو د استازو له خوا تصويب شي. خو موږ داسې اسناد په لاس کې نه لرو چې د ډيورنډ هوکړه ليک دې د انگلستان د عوامو د مجلس له خوا تصويب شوی وي. افغانستان هغه وخت پارلمان نه درلود او امير د خپلو خلکو د وېرې نه زړه ونه کړ چې په دې موضوع دوديزه لويه جرگه جوړه کړي او د ملت د استازو سره مخامخ شي. دا هوکړه ليک په رسمي جريده کې خپور او اعلام شوی نه دی چې ان نافذ شي. دا هوکړه ليک د ملگرو ملتونو په ارشيف کې ثبت شوی نه دی.

د نړيوالو حقوقو له مخې کله چې يو هېواد تحت الحمايه (پروتېکتورات) وي، يوازې ساتونکی دولت د نړيوال تړون د کړلو حق او صلاحيت لري. د امير عبدالرحمن په وخت کې افغانستان تحت الحمايه هېواد و. د هېواد بهرنی امنيت او باندني سياست اداره د انگرېزانو په لاس کې وو. افغاني تحت الحمايه دولت د نړيوال تړون د کړلو نه بې برخې و. که د يو دولت په استازي باندې د کواښ او فشارپه وسيله وتړل شي هېڅ يو حقوقي اغېز درلودای نه شي او بلکل باطل دی. ۳۳۴ د بېلکې په توكه په ۱۹۴۱ کال کې کمبوديا د فرانسې تحت الحمايه و. په فرانسه باندې د جاپان له خوا نظامي فشار نوموړی هېواد دې ته اړ کړ چې د تايېنډ سره د پولو د تثبيت په اړه يو تړون لاسليک کړي. تړون د کمبوديا مخکني تماميت ته ډېر زيان واړاوه. د جاپان د ماتې نه وروسته فرانسې اعلام وکړ چې تړون د پوځي کواښ لاندې تړل شوی و او له تحت الحمايکي نظام سره يوځای ملغا اعلانېږي.

يو تړون د يو ثالث له پاره وجيبه او حق نه زېږوي. د ډيورنډ هوکړه ليک د تحت

الحمایه افغانستان او حامی انګلستان تر منځ او نه د افغانستان او پاکستان تر منځ تړل شوی و. پاکستان د ډیورنډ د هوکړه لیک د کړلو په وخت کې شتون نه درلود. له دې کبله د ډیورنډ هوکړه لیک د پاکستان دولت ته هېڅ حق یا وجیبه نه په برخه کوي. ۳۳۵

د سرور رونا په وینا امیر عبدالرحمن خان د انګرېزانو د لیکونو په اړه چې د امیر نه یې غوښتل چې باید پلاوی وټاکي چې په یوځای سره ناکلاکي سرحدونه په نښه کړو داسې ځواب ورکاوه: «ما تر اوسه موقع نه ده موندلې چې د مخکینیو سرحداتو د ټاکلو په اړه قومي مشرانو ته ووايم او هغوی ته قناعت ورکړم چې هغه ومني. څنګه کولی شم چې دوهمه برخه پیل کړم؟ که د دغه جریان نه په دې موقعه کې عالمان، قومي لویان او وطنپالونکي پوهان خبر شي په باور سره د برتانوي سره جګړه پیل کېږي چې زه یې د دفاع چاره نه لرم.» ۳۳۶

دغه یادښت یا میموراندوم چې د برتانیا حکومت ته خبرتیا ورکړې او ځواب ورکوي د دغه کاپي تر شا په خپل قلم لیکي چې لنډیز یې دادی: خپل خلف ته: د ژوند تر وروستۍ ورځې چې ژوندی یم د برتانوي هند سره د افغانستان د سرحدونو په ټاکلو کې یو ګام مخته نه ځم، همداسې یې پرېږدم او د دوی لیکونو ته ځواب وایم چې د دې هوکړه لیک جبري توب او تېل توب ثابت وي. هیله من یم چې زامن به مې چې په راتلونکې کې واک ته رسیږي، وکړای شي دومره ځواک برابر کړي چې د خپل حق نه ساتنه وکړي او د یوه بنایسته تړون له مخې د افغانستان پولې وټاکي. د دې برسېره یې دا هم په کې لیکلي دي:

زه فکر کړم چې په نږدې راتلونکې کې د هند خلک او مسلمانان وېشېږي او د خپلې ازادۍ د حق نه به دفاع وکړي او په قوي ګومان دوه هندوستانه (د هند هندوستان او مسلمان هند) به منځ ته راشي. د مسلمانانو هند به زموږ د هېواد سره ګاونډی شي او شاید زما د وطن خلکو او زامنو ته سرخوږی شي. ۳۳۷

د سرور رونا په وینا د امیر عبدالرحمن د مړینې وروسته امیر حبیب الله خان د ډیورنډ د هوکړه لیک د لاسلیک او منلو سره لا هغه مهال چې پلار یې لاسلیک کولو، موافق نه و، تر څو چې کابل ته یو پلاوی سرلیویز ډین د امیر سره د خبرو دپاره کابل ته راغی او د هغه سره یې نوی تړون لاسلیک کړ.

لوی دوېرې وایي چې د ډیورنډ کرښه د سیاسي، جغرافیایي او ستراتیژیکي نظره د دفاع وړ نه ده. ۳۳۸ کاکړ د ډیورنډ د هوکړه لیک د متن سپړنه کوي او وایي چې د متن په لومړۍ فقره کې ویل شوي چې دغه هوکړه د دواړو خواوو «د نفوذ د ساحو» د ټاکلو دپاره کېږي. کاکړ وایي چې د نفوذ د کلیې قاموسي مانا «د اشخاصو یا څیزونو هغې قوې ته ویل کېږي

چې په نورو باندې اثر توليد کړي.» ۳۳۹ دا په هېڅ ډول دا مانا نه ورکوي چې د انگليسانو د نفوذ ساحه د هغوی شوې ده يا امير عبدالرحمن په هغې باندې د افغانستان له حقونو څخه تېر شوی دی.

«د نفوذ د ساحو» په ټاکلو کې ويل شوي دي چې دا به هغې کرښې سره ټاکل کېږي چې د واخان نه تر پارس پورې رسېږي او د هغې نقشې له مخې غزيرې چې د هوکړه ليک سره ملګرې ده. خو امير نقشه لاسليک نه کړه يانې وېې نه منله. امير د باشکل، مومندو او خيبر په برخو کې د دغې کرښې په نښه کول ونه منل. په دې ډول د دغه هوکړه ليک متن د اعتبار وړ نه دی. برسېره پر دې تر اوسه دغسې متن ليدل شوی نه دی چې هم د ډيورنډ او هم د امير لاسليکونه ولري.

بله دا چې د دغې کرښې په نښه کولو کې د هېڅ ډول طبيعي، توپوګرافیکي او دموګرافیکي پرنسېبونه مراعات شوي نه دي. په دې توګه د ډيورنډ کرښه مصنوعي ده او پوله او سرحد کېدلې نه شي.

د ډيورنډ د هوکړه ليک په دوهمې مادې کې ويل کېږي چې د کرښې دواړه خواوو حکومتونه به د يو او بل د نفوذ په ساحه کې «لاسوهنه» نه کوي. خو د ډيورنډ کرښه د برتانوي هند دپاره په اصل کې په افغانستان کې د لاسوهنې دپاره تجويز شوې ده. په دې مانا چې که روسان د افغانستان له لارې په هندوستان يرغل وکړي، دوی به د هندوکش د سووېل ستراتيژيکي خايونه لکه جلال اباد، کابل او کندهار په نظامي ځواک سره نيسي او د روسانو د وړاندې تګ مخنيوی به کوي. په دغه حال کې به د ډيورنډ کرښه د دوی دپاره باطله وي. د «لاسوهنې» موضوع يوازې د امير عبدالرحمن دپاره وه چې تر هوکړې د مخه يې په باجوړ او نورو سيمو کې د حکومت د نېغ حاکميت د خپرولو دپاره د سپاه سالار غلام حيدر څرخي په مشرۍ يو پوځ ګومارلی و او په اسمار کې ديره و.

کاکړ وايي چې «لاسوهنه» په دغې کرښې کې د پوځي لاسوهنې په مانا وه چې امير د هغې د کولو نه ډډه وکړه. خو په نورو برخو کې امير ځان ازاد ګاڼه چې د کرښې ها خوا قومونو سره دوديزې اړيکې وساتي.

د هوکړه ليک په درېيمې مادې کې ويل شوي چې «والاحضرت د پاتې وزيرې ملک او داوړ په اړه له خپلې ادعا نه تېرېږي.» ۳۴۰ امير ځکه د خپلې ادعا نه تېر شو چې د نه تېرېدلو په حال کې د هغه واکمني په خطر کې وه. په داسې حال کې چې هېڅ واکمن د دې صلاحيت نه لري چې د خپل هېواد کومه برخه بل هېواد ته ورکړي. ځکه خلکو د کرښې له نښه کولو نه وروسته په يوه لوی پاڅون لاس پورې کړ او بيا هغو او په تېره د وزيرستان خلکو د

برتانويانو پر ضد له هندوستان نه د هغو تر وتلو پورې ټينگې مبارزې او غزاگانې وکړې. د ډيورنډ د هوکړه ليک په اړه بل مهم ټکی دا دی چې په متن کې يې د اعتبار وخت نه دی ټاکل شوی. له دې کبله د هانک کانگ غونډې سل کاله وروسته په خپله باطل کېږي. کاکړ وايي چې د ډيورنډ د کرښې نږدې پايله په سيمه کې له پېښور نه تر کوېټې پورې د سياسي تشې او حایل توب دايمي کېدل او سيمه او قومونه د مدنيت نه بې برخې کېدل دي. د دې کرښې ليرې پايلې په افغانستان باندې د شوروي يرغل، د کابل ورانی او د افغانانو روان مصيبتونه دي.

امير عبدالرحمن خان او د روسيې سره اړيکې

د افغانستان او روسيې تر منځ لومړنی رسمي تماس په ۱۸۳۷ کال کې ونيول شو چې د روسيې حکومت کپتان پاول ويکتوويچ کابل ته ولېږه چې د هرات په اړه د پارس د پلان ملاتړ ترلاسه کړي. هرات د پخوا نه د افغانستان يوه برخه وه، خو بيا پارس ونيو او د ويکتوويچ دپاره ناشوني وه چې په خپل ماموريت کې بريالی شي. خو د ويکتوويچ ماموريت انگرېزانو ته بهانه په لاس ورکړه چې په ۱۸۳۸ کال کې په افغانستان تېری وکړي. د برتانوي هند حکومت وروسته له هغې ووېرېد، چې په ۱۸۲۸ کال کې د ترکمانچي تړون وشو او د هغه په پايله کې پارس د روسيې د نفوذ لاندې راغی او د هرات نيول په هند کې د برتانيې مستعمرې ته خطر پېښوه. په دې توگه هرات هند ته د تگ دروازه وگڼل شو. روسيې وروسته له دې چې د ۱۸۵۴-۱۸۵۶ کې د کرېميا په جگړه کې ماتې وکړه او په اروپا کې پاليسي ناکامه شوه روسيې د خپل نفوذ د پراختيا په موخه د سوويل په لور د منځنۍ اسيا د پراخو مخکو د نيولو دپاره مارش پيل کړ. د دې پېړۍ په لومړيو کې روسيې د قزاقستان پراخه جلگه ونيوله او په اورېنبورگ کې ټينگه کلا جوړه کړه چې د هغې نه يې هر لوري ته خپل پوځونه استول. روسيې خپل حاکميت د خوقند، بخارا او خېوا پولې ته ورسولو. بل کال (۱۸۶۵) روسيې تاشکند ونيو او ۱۸۶۷ کال کې د روسي ترکستان ايالت جوړ کړو او د بخارا د امير مظفرالدين سره يې يو تړون لاسليک کړ چې د هغه له مخې بخارا د روسيې د ساتنې لاندې راغله. په ۱۸۶۸ کال کې روسيې سمرقند په روسيې پورې وتړه. روسيه د دې وروسته د افغانستان گاونډی شوه او په دې توگه په منځنۍ اسيا کې واکمنه روسيه په سوويل کې د واکمنې بریتانيې سياله شوه او ستره لوبه پيل شوه.

په ۱۸۷۳ کال کې روسيې خېوا تر خپلې ساتنې لاندې راوستله او په ۱۸۷۶ کال کې يې خوقند لاندې کړ. ستره لوبه د افغانستان د واکمنو له پاره يوه ننګونه (چلنج) شوه چې، د

برتانوي وایسراگانو او روسي جنرالانو په وړاندې چې د نویو سیمو د نیولو له پاره هڅې کوي، خپل هېواد څنگه وساتي.

که څه هم لکه چې د مخه مویادونه وکړه روسي په ۱۸۷۳ کال کې افغانستان د خپل نفوذ د سیمې نه د باندې کښلو خو په ۱۸۷۸ کال کې جنرال کوفمن خپل یو پلاوی د جنرال ستولیتوف په مشرۍ په امر شیرعلي خان باندې په کابل کې وتپلو چې د افغان- انګلیس د دوهمې جګړې دپاره یې انګرېزانو ته پلمه په لاس ورکړه. روسانو د خپلې ژمنې پر عکس هېڅ مرسته ونه کړه.

د امیر شیرعلي خان د مړینې وروسته روسانو نیت درلود چې د هندوکش شمال کې داسې دولت جوړ شي چې د دوی په ګټه وي. د امیر عبدالرحمن په وینا کافمن دی وهڅاوه چې د افغاني ترکستان نه ګورنر وشړي او هلته خپل واک ټینګ کړي کله چې عبدالرحمن بدخشان ته راورسېد داسې راپورونه و چې عبدالرحمن ویلي و چې روسانو دی د دې له پاره رالېږلی چې افغاني ترکستان ونیسي او په دې موخه چې د انګرېزانو سره دې پوهاوي ته ورسېږي چې د افغانستان د وېشلو په صورت کې به هندوکش د دوی سره پوله جوړوي خو امیر د انګرېزانو سره پوهاوی وکړ او د روسانو پلان ناکامه شو.

د روسي له خوا د پنجېدې نیول

د پنجېدې پراخه دره، چې د هرات شمال- لوېدیځ ته پراته ده، د ترکمنو شپانه به په موقتي توګه په کې اوسېدل، چې پراخ څړځایونه او لرې کرنیزې مخکې یې درلودې. پنجېدې د غلې د اړتیا د پوره کولو له مخې په هرات او میمنې پورې تړلې وه. د ۱۸۵۰ کال په شاوخوا کې پنځده د سارک ترکمنو نږدې اته زره کورنیو له لوري ونیول شوه. په ۱۸۸۲ کال کې دوی په خپله خوښه د امیر واکمني ومنله او ژمنه یې وکړه چې امیر ته لسمه برخه مالیه ورکړي. په پنجېدې کې د امیر له خوا حاکم وټاکل شو او یو پوځي ټولګی هلته ځای پرځای شو.

په ۱۸۷۳ کال کې د خېوا د نسکورېدو وروسته یوازې د ترکمنو هېواد د روسي په لاس کې نه و لوېدلی. د ۱۸۷۹ کال د جون په میاشت کې د جنرال لوماکین په مشرۍ روسي قواوې د اخیل په رغڼیا کې کوک تپه ته ورسېدې او د تېکې ترکمنو په کمپ یې برید وکړ چې د سر د زیان سره په شا وتمبول شوې. د ۱۸۸۱ کال د جنوري په میاشت کې د روسي بل پوځ د جنرال سکوبیلېف په مشرۍ په همغه ځای برید وکړ او پرېکنده بری ور په برخه شو. د دغه بري انګازې د تندر په شان په منځنۍ اسیا کې خپرې شوې او د ۱۸۸۴ کال د

فبروري په مياشت کې د مروې تېکې ترکمنو د روسيې واکمني ته غاړه کېښوده او په همدې کال کې مرو په روسيې پورې وتړل شوه.

د مروې د نسکورېدو وروسته د برتانيې حکومت دې پايلې ته ورسېد چې د دې وخت رارسېدلی چې د افغانستان د شمال لوېديځې پولې موضوع هواره شي چې تر دې وخته مالومې نه وې. دا داسې سيمه وه چې که د پولې موضوع هواره نه شي نو شونې ده چې په دې سيمه کې د روسيې او برتانيې تر منځ نېغ پوځي ټکر رامنځ ته شي. د دې موضوع په اړه د روسيې او برتانيې تر منځ ليکونه يو او بل ته ولېږل شول او په پای کې دوی ژمنه وکړه چې يو انگليسي-روسي پلاوی هلته ولېږي چې د ۱۸۷۳ کال د پوهاوي د روحي سره سم پوله په نېټه کړي.

په دغه وخت کې روسيه او افغانستان دواړه په سيمه کې فعال وو. د روسيې مخکېني قواوې د پنجېدې شمال ته د خاتون پله ته ورسېدې. وروسته روسيې خپل دريځ ته بدلون ورکړ او د افغانستان سره يې اتنيکي ملاحظات په نظر کې نيول.

د افغانستان ادعا د هغې سيمې په اړه چې اوسېدونکي يې ترکمن و، تاريخي او ډموگرافیک بنسټ درلود. ترکمن د افغانستان سره د هرات له مخې تړلي و. غبار وايي چې مرو د پېړيو په اوږدو کې د افغانستان برخه وه. امير د روسيې د پرمختګ د مخنيوي دپاره څو ځله انګرېزانو ته څرګنده کړه چې د روسيې سره د افغانستان پولې په نېټه شي خو انګرېزانو د امير اندېښنو ته پام ونه کړ. د مخه مو يادونه وکړه چې د هند برتانوي حکومت او برتانيا وروسته له دې چې په ۱۸۸۴ کال کې روسيې مرو ونيوه، دا وضعه د افغانستان او برتانوي هند دپاره ګواښ وګاڼه. د ۱۸۸۵ کال په دېرشمه روسيې پنځه ونيوله. د پنجېدې بحران روسيه او برتانيا د جنګ غاړې ته نږدې کړل. وروسته دواړو هېوادونو يو او بل ته د زياتو ليکونو او ټلګرامونو د لېږلو نه ژمنه وکړه چې د روسيې او افغانستان د پولو د په نېټه کولو د پاره ګډ کميسيون جوړ کړي.

د پنجېدې ټکر امير نور هم برتانيا ته نږدې کړ او د روسيې- افغان اړيکې يې تر هغه د فشار لاندې ونيولې تر څو په روسيه کې د اکتوبر د انقلاب په پايله کې بلشويکان په ۱۹۱۷ کال کې واک تر لاسه کړ. امير د پولې د بشپړ په نېټه کول د روسيې د پاره ناشونې کړه چې نور د سوويل په لور مارش وکړي ځکه چې هر ګام په اخېستو به د برتانيا او افغانستان سره ټکرېږي. امير اوس هڅه وکړه چې د برتانيا او روسيې تر منځ انډول وساتي.

امير عبدالرحمن او د پارس سره اړيکې

د امير عبدالرحمن د واکمنۍ پر مهال د افغانستان او پارس اړيکې د برتانيا په منځگړيتوب تنظيمېدې. پارس د بهرنيو ځواکونو تر نفوذ لاندې و او د افغانستان سره يې نېغ تماس لږ و. کله چې انگرېزانو د کندهار ښار پرېښود او په ۱۸۸۱ کال کې د امير تر واکمنۍ لاندې راغی، د پارس حکومت نيت درلود چې افغاني سيستان په پارس پورې وتړي. دوی ځکه داسې نيت وکړ چې د امير وضعيت شکمن و او د هغه سيال تربور سردار محمد ايوب خان چې هرات يې په لاس کې و، د هغه واکمني ننکوله. د دې موخې دپاره د ايران وزير د برتانيا حکومت ته وړانديز وکړ چې پارس ته به اجازه ورکړي چې خپله دا نقشه پلي کړي. وايسرا لارډ رين د دې پلان پر ضد ودرېد، ځکه چې په ۱۸۷۳ کال کې د برتانيې په منځگړتوب د سيستان ښه برخه پارس ته ورکړه شوه او د امير شيرعلي خان شکايت يې راوپارولو چې پر موږ يې باور کړی و.

بل مهم ټکی دا و چې سردار محمد ايوب خان کله چې مشهد ته وتښتېد، د هغه شتون امير او هم پارس ته ستونزې جوړولی شوې. پارس وېره درلوده چې ايوب خان او د هغه اته سوه ملگري به د پارس- افغان اړيکې زيانمنې کړي. امير چې غوښتل چې د پارس سره دوستانه اړيکې ولري هيله درلوده چې د پارس حکومت به هغه د پولې نه ليرې تهران ته واستوي. همدارنگه په مشهد کې د ايوب خان شتون د پارس دپاره هم د تشويش وړ و، ځکه چې دوی وېره درلوده چې کېدای شي ترکمن او افغانان به مشهد د ايوب خان دپاره ونيسي او د دوی تشويش وروسته له دې لا زيات شو چې سردار او د هغو ملگرو په مشهد کې د وسلو په رانيولو پيل وکړ. د دغې وضعې پايله دا شوه چې پارس سل کسيز پلاوی د ميرزا معصوم خان په مشرۍ په ۱۸۸۳ کال کې کابل ته ولېږه. د شاه په ويلو پلاوی يوازې د دې دپاره لېږل شوی چې امير ته د ده د ناستې له امله مبارکي ووايي. خو د کاکړ په وينا داسې نښې شته چې دا پلاوي سياسي و او موخه يې د امير او سردار پخلا کول و چې بې کومې پايلې بېرته خپل هېواد ته ستون شو.

د پلاوي ناکامي، د مشهد گواښ د سردار د شتون په صورت کې او د برتانيا له خوا په پارس فشار په پای کې د پارس حکومت اړ کړ چې ايوب خان تهران ته بوزي او د هغه ځايه يې هند ته د عراق له لارې ولېږه او سردار په لاهور کې تر خپلې مړينې پورې مېشت شو.

په ۱۸۸۵ کال کې کله چې روسيې پنجدې ونيوله پارس هشتادان، چې په کوهسان کې يوه کوچنۍ ولسوالۍ ده او د هرات په لوېديځ کې پراته ده، ونيو. دا موضوع بيا د برتانيا په منځگړتوب داسې هواره شوه چې هشتادان د دواړو خواو تر منځ ووېشل شو.

يو افغان اېجنټ د سوداګرو د مشر (تجارباشي) په لقب په مشهد کې ځای په ځای

شو. ده ته دنده ورکړ شوې وه چې د پارس په خراسان کې سوداګرو ته اسانتياوې رامنځ ته کړي او برسېره پردې د پارس او همدارنګه د افغان مهاجرو په اړه راپورونه برابر کړي. د دې په غبرګون کې د پارس حکومت غوښتنه وکړه چې خپل اېجنټ په هرات کې استوګن کړي، خو امير د پارس دا غوښتنه ونه منله او ګواښ يې وکړ چې سوداګري به بنده او د پارس سره به پوله وتړي. په همدې وخت کې امير د پارس حکومت ته ښکاره کړه چې د ده نماينده ته ويل شوي چې يوازې به د افغان مهاجرو په اړه راپور راکوي او هغه ته دا ويل شوي چې د هېواد په کورنيو چارو کې به لاس وهنه نه کوي. د هند د حکومت په مشوره شاه په پای کې په هرات کې د خپل اېجنټ د مېشت کېدو نه تېر شو.

امير عبدالرحمن خان او د ترکيې سره اړيکې

افغانستان او اتمان ترکيې په خپل منځ کې سوداګريزې او نورې اړيکې نه درلودې. سره له دې دا دواړه سني مسلمان هېوادونه چې د شيعيه پارس په ذريعه يو د بل نه بيلېدل دوی په دوديزه توګه يو د بل سره دوستان وو. امير عبدالرحمن خليفه سلطان عبدالحميد ته د مسلمانانو د معنوي مشر په توګه لوی درناوی درلود. امير له دې کبله هم د ترکيې سلطان ته نږدې و چې دواړه هېوادونه د يوه بهرني هېواد روسيې له خوا تر ګواښ لاندې و. خو امير د سيد جمال الدين پان اسلاميزم ته زړه نه ښه کاوه ځکه چې سيد مسلمانان د انګرېزانو په وړاندې لمسول.

خو په همدې وخت کې امير هڅه کوله چې د خپل درېځ دپاره نړيوال پېژاند تر لاسه کړي. سلطان غوښتل چې امير ته د ضياء الدين غازي لقب ورکړي. خو امير د هغه توپير له مخې چې د سلطان سره يې درلود دغه لقب چې په ۱۸۹۶ کال کې سلطان ورکولو ونه مانه، که څه هم مشورينو يې مشوره ورکړه چې وېي مني.

په پايله کې ويلي شو چې امير بهرنۍ اړيکې په دې اصل ولاړې وې چې نوموړی موافقه وکړه چې په کم افغانستان واک وچلوي او همدارنګه يې موافقه وکړه چې يوازې د برتانوي هند د حکومت سره معامله وکړي او نه د نورو سره. ده ځکه داسې وکړل چې هغه دغه مهال د خپل سيال سردار محمد ايوب خان په وړاندې د برتانيې ملاتړ ته اړتيا درلوده. همدارنګه دا وخت هېواد غیر منظم دولت و. خو د ده دغه درېځ موقفي و. همدا وخت و چې ده دولت له سره تنظيم کړ، کورني سيالان يې وځپل او د هېواد يووالی يې تامين کړ. امير هڅه کوله چې دی د بشپړ هېواد خپلواک حاکم شي. خو برتانيې او روسيې چې د امير د هيلو مخالف لوري ته په وړاندې حرکت کاوه، نه يوازې يې د امير د وړاندې تګ مخه

ونيوله، بلکې د هغه نه يې مخکې وشو کولې او افغانستان ساحه يې وره کړه. امير په دې بريالی شو چې يو ملي دولت جوړ کړي او د هېواد نړيوالې پولې په نېشه شي چې اوسنی موډرن افغانستان يې جوړ کړی دی.

امير د لودويک اداميک په وينا د ۱۸۹۰ کلونو تر منځ پورې د برتانيې پلوي او د روسيې ضد سياست چلاوه. خو وروسته کله چې برتانيې پوځي شتون په چترال کې او روسيې په پامير کې پوځي شتون درلود امير هڅه کوله چې يو ډول انډول د دوی تر منځ وساتي. برسېره پردې امير دا هڅه هم کوله چې افغانستان په بشپړه توګه خپلواک کړي. خو د امير دا هڅې د ناکامۍ سره مخامخ شوې او په دې هڅې کې بريالی نه شو چې د لندن سره نېغې اړيکې جوړې کړي. خو امير خپلو راتلونکو ځای ناستو ته داسې قوي افغانستان په نيکات پرېښود چې هغوی په پای کې هېواد په بشپړه توګه خپلواک کړ.

خپل زوي حبيب الله خان ته د امير عبدالرحمن خان سپارښتې

امير عبدالرحمن خان د دې له پاره چې په افغانستان کې د ځای ناستي پر سر د کېدوۍ مخنيوی وکړي په خپل ژوند کې يې د حکومت چارې خپل ځای ناستي حبيب الله خان ته وسپارلې. موخه يې دا وه چې خپل زوی د حکومت په ډول او کړنو پوه کړي تر څو د تجربې خاوند وي او هم په هېواد کې د مشرانو په منځ کې درنښت ولري. ده خپل ځای ناستي ته يو شمېر سپارښتې وکړې چې ځينې ډېرې مهې يې دا دي:

ځای ناستی بايد د خپل دين په بنسټونو پوه وي او ټولو ښېګڼو ته يې پام وي؛ ځای ناستی بايد د ملت ښېګڼې، ارامۍ او ثبات ته ډېره پاملرنه وکړي او بايد په دې وپوهيږي چې د ټولنې بری په شتمنۍ پورې تړلی دی او شتمني د کرهڼې، سوداګرۍ او صنعت نه پرته ناشونې ده او د درې واړو پرمختګ په عمومي پوهنه او روزنه پورې تړلی دی. ځنګه چې افغانستان تر اوسه د مدنيت په ټيټو درجو کې ښکېل دی او عبدالرحمن د زړه له کومې هيله لري چې د لوېديځ په شان دې د افغانستان په ټولو ځنډو کې ښوونځي جوړ شي. خو دا کار په اسانۍ سره سر ته نه شي رسېدلی. ځکه دغه هيلې پرله پسې پرمختګونو ته اړتيا لري؛ ځای ناستی دې هرو مرو د خپلو مامورينو په غوره کولو کې پوره پام وکړي او د هغوی ښه کارونه دې وستايي؛ د مظلوم د حق ساتنه دې وشي، که څه هم مجرم به د ځای ناستي زوی وي. د دې لارې ځای ناستی د ولس زړه خپلولی شي؛ پرديو ته بايد د هر ډول حقوقو او امتيازاتو د ورکولو موقع ور نه کړل شي؛ د انګرېزانو سره ځای ناستی په

چلند کې د خپل پلار لار ونيسي خو خپله موخه ياني د افغانستان خپلواکي او ثبات له ياده ونه باسي او پوره پاملرنه ورته وکړي؛ ځای ناستی بايد د خپل رعيت بشپکتو ته پاملرنه وکړي؛ ځای ناستی بايد په سياسي مسايلو کې په خپله کلک غور وکړي، نه دا چې د کوم وزير په لارښوونه بسنه وکړي؛ وسله والې قواوې دې نه يوازې د جگړې په وخت کې، بلکې تل د تيارسۍ په حال کې وي او د هغوی ټولې اړتياوې (وسله، خواراک، پوښاک او درمل) مخکې د جگړې نه تهيه شوي وي ځکه چې د جگړې په حال کې د دغو اړتياوو پوره کول ستونزمن کار دی. واکمنان بايد خپلو وسله والو قواوو ته خپله مينه او درناوی وښيي او د دوی د سرښندنو قدر دې وکړي؛ د حکومت بيت المال د ملت مال دی. امير د بيت المال په پيسو کې بل حق نه لري خو دا چې ويې ساتي او اداره يې کړي. که واکمن له بيت المال نه په شخصي چارو کې کار واخلې خيانت يې کړی دی. خاين د ملت په سترگو کې سپک وي. بيت المال بايد تل ډک وي ځکه که تش وي د حکومت کمزوري ښي. په پای کې دا هم زياتوي چې ځای ناستی بايد عايداتو او لگښتونو ته پام وکړي او هغه لار ولټوي چې د بيت المال پياوړتيا ته کټه ورسوي.

د زيرکيار په وينا امير عبدالرحمن خان خپل ځای ناستي ته يوه بله ډېره مهمه سپارښتنه هم کړې وه هغه دا چې ځای ناستی به په هيڅ ډول داسې سمونونه نه اعلانوي چې ولس د خپل واکمن پر ضد پاڅون ته راوپاروي. زيرکيار سم وايي چې «خومره به ښه وای که د امير عبدالرحمن لمسي (امان الله خان) د خپل نيکه وينا ته غور نيولی وای.» ۳۴۱

پايله

لکه چې مې د مخه يادونه وکړه امير شيرعلي خان د افغان- انګليس د دوهمې جگړې په پيل سره د هېواد شمال ته په دې نيت چې روسيه به ورسره مرسته وکړي لاړ شو او روسان د دې پرځای چې مرسته ورسره وکړي دی يې وهڅاوه چې د انګرېزانو سره جوړه وکړي. امير د هغې ناروغۍ له امله چې ورته پيدا شوې وه په مزار کې مړ او هلته خاورو ته وسپارل شو. په کابل کې امير محمد يعقوب خان واکمن شو او په گندمک کې يې د انګرېزانو سره تړون لاسليک او د هېواد يو شمېر سيمې يې انګرېزانو ته ورکړې.

په کابل کې د انګرېزانو پر ضد افغان پوځ د خلکو په ملاتړ پاڅون وکړ او د کابل په بالاحصار کې يې د انګليسانو سياسي استازی کوکناري، د هغه درې انګليسي ملکري او ۷۵ تنه هندي ساتونکي ووژل. د دې پېښې وروسته لارډ ليتن انګرېزانو د غچ اخېستلو په

موخه ځينې گامونه پورته کړل او برسېره پردې ده د افغانستان د توپي کولو پلان تر لاس لاندې ونيو چې د بریتانيې، روسيې او ايران تر منځ ووېشل شي او دغه پلان يې د نوي نظم په نوم ياد کړ.

د ښه مرغه د اپريل په مياشت کې په انگلستان کې د ليبرال گوند د وليم کلاډسټون په مشرۍ ټاکنې وکټلې. لارډ ليتن د برتانوي هند د واکمنۍ نه ليرې شو او پرځای يې لارډ ريڼ وټاکل شو. دوی خپل سياست ته بدلون ورکړ او لارډ ريڼ کابل ته يو تجربه کار ډيپلومات لېبل گريفن ولېږلو هغه د شمالي افغانستان له پاره د يوه واکمن په لټه کې شو. امير عبدالرحمن چې بخارا ته تېښتېدلی و او دوولس کاله يې هلته تېر کړي و او د روسانو په مواجهو يې ژوند کړی و د هېواد شمال ته راغی او هلته يې فعاليت پيل کړ او د واک خاوند شو. لېبل گريفن د خپلو موخو له پاره د عبدالرحمن سره اړيکې ټينگې او ليکونه يو او بل لوري ته ولېږل شول. په پای کې امير عبدالرحمن د انگرېزانو سره دا ومنله چې د شمالي افغانستان واکمن شي.

دغه مهال د مېوند په جگړه کې افغانانو د سردار محمد ايوب خان په مشرۍ انکري پوځ ته کلکه ماتې ورکړه انگرېزان د نوي نظم د پاليسۍ نه تېر شول او امير عبدالرحمن يې وهڅاوه چې کندهار په خپل زور د ايوب خان نه ونيسي او په خپله واکمني کې يې شامل کړي.

د امير عبدالرحمن سره د موافقې وروسته دغه جگړه پای ته رانږدې شوه او د ميوند جگړې د ليتن د تجزيې پلان ناکامه کړو او امير عبدالرحمن د انگرېزانو په مرسته محمد ايوب خان مات او افغانستان د عبدالرحمن تر واکمنۍ لاندې يو موټی شو. خو دا د افغانستان د خاورې د يوې برخې په بابلودلو او د هېواد د بهرني سياست د لاسه ورکولو په بيه تمام شو.

د افغان- انگليس د دوهمې جگړې وروسته د انگرېزانو د رسمي چارواکو په سياست کې دوې نظريې په ښکاره توگه څرگندې شوې چې يوه يې د «بيلتون سيمه» او بله يې د «علمي کرښې» په نومو يادې شوې چې د دواړو موخه د روسيې د تېرې په وړاندې د برتانوي هند ساتنه وه. خو کله چې په ۱۸۸۰ کال کې روسانو په پامير کې د افغانستان ځينې مخکې ونيولې نو انگرېزانو د روسانو سره د افغانستان د ټولې شمالي پولې د په ښه کولو موافقې ته ورسېدل او بيا دا کار ترسره شو.

د علمي پولې د په نښه کولو له پاره په امير باندې د ډېورنډ هوکړه ليک وتپل شو چې افغانانو هغه رد کړ. د ډېورنډ کرښې دولت کمزوری کړ، افغانستان هغه پراخې سيمې د لاسه ورکړې چې داسې پښتانه به کې اوسېدل چې د هېواد په جوړېدو او ساتلو کې يې مهم رول درلود.

له دې وروسته امير د هېواد کورنيو چارو ته پاملرنه وکړه. ده په دې ډېر زور واچاوه چې يو غښتلی مرکزي دولت جوړ کړي. په دې موخه نوموړي امير د غښتلي پوځ، پراخې ادارې او د جاسوسۍ پراخه شبکې، د ماليې د راټولولو سيستم جوړولو او د بهرني سوداګرۍ انحصارولو ته مخه کړه.

د دغه امير د واکمنۍ په جريان کې د يوه سياسي، اقتصادي، حقوقي او پولي سيستم په غښتلي کولو سره د واحدې ټولنې د منځ ته راتلو له پاره شرايط برابرو شول چې په هغې کې يو مرکزي واکمن ملي دولت جوړ شو. امير روحانيون، د مخکې غټ مالکان او د قبيلو د مشرانو په خپلو سره نه يوازې د غښتلي سيکولر حکومت له پاره بلکې په راتلونکو لسيزو کې يې د هېواد د عصري کولو او صنعتي کولو له پاره لار هواره کړه. خو امير د ټولنيز او زده کړې د سيستم د جوړولو هڅې ونه کړې. ده د اساسي قانون د جوړولو نوښت ونه کړ چې د خلکو مسؤليتونه او حقوق په کې ټاکل شوي وي. دی يو مستبد واکمن شو او د ټولنې افراد اړ شول چې نوښتګر، خوځوونکي او جوړوونکي او په ځانګړې توګه متفکر ونه اوسي.

که د امير شيرعلي خان سياسي مرکزيت چې د دوديزې فردي ازادۍ سره ملګری و د خپلې واکمنۍ په پای کې هېواد په داسې لارې روان کړی و چې افغانستان په ملي دولت بدل شي خو امير عبدالرحمن د دوديزې فردي ازادي پرته سياسي مرکزيت منځ ته راوړ. ده د امير شيرعلي خان پرمخ هغه محمدزيان په سر کې ودرول، چې د انګليس د تيري په وخت کې د انګرېزانو پلويان وو.

په افغانستان باندې د انګرېزانو په دوهم پوځي يرغل سره نوي دولت د امير شيرعلي خان د پښتو سمون ترک کړ. د پښتو ملکي القاب ترک شول، فارسي د دفتر يوازينی ژبه شوه، خو د امير شيرعلي خان د وخت پوځي القاب تر زياتې اندازې پر ځای پاتې شول. برسېره پردې چې په دې وخت کې يو شمېر تاليفات په پښتو وشول، د ختيځو پښتنو سره د امير مراودې او هغو ته د ده فرمانونه اوليکني په پښتو وې. د دربار په دارالانشأ کې د پښتو ځانګړې څانګه پرانېستل شوه چې مشر يې ملا محمد خان افغاني نويس د عبدالله خان افغان نويس پلار و.

پوهاند کاکړ وايي چې: «د ملي مصلحت تقاضا دا وه چې د امير شېرعلي خان اخلافو په تېره امير عبدالرحمن د هغه اصلاحات او په خاص ډول د پښتو حرکت د سره نيولی، اصلاح کړی او لا هم عمومي کړای وای، خو نه امير عبدالرحمن او نه د هغه پاچا زوی حبيب الله خان دغسې وکړل. دوی شايد له دې کبله داسې نه وي کړي چې د امير شېرعلي خان د تربورې کورنۍ غړي وو، يا يې نه غوښتل، د هغه نوښتي او اصلاحي پروگرامونه د سره ونيسي.... په پښتنو په تېره د سر په پښتنو کې څه وخت چې کومه کشاله مخصوصا هغه چې د واک پر سر را منځ ته شوې، هغه د تربورۍ په چوکاټ کې اچول شوې او بيا تربوري په دښمنۍ بدله شوې ده.» ۳۴۲

پنځلسم څپرکی

د امير حبيب الله خان واکمني

د امير عبدالرحمن د مړينې وروسته د امير مشر زوی حبيب الله خان د پلار د وصيت سره سم د واک په کدی کېناست. امير عبدالرحمن د خپلې يوويشت کلنې استبدادي واکمنۍ په يون کې د سر سري وژلي او يا يې د هېواد نه شړلي وو، تر څو د ده ځای ناستي ته ستونزې جوړې نه کړي.

امير حبيب الله خان د خپل پلار غوندې سخت زړی نه، بلکې د نرم دريځ خاوند و. نوموړي ډېر بنديان وبخښل او د بنديتون نه يې ايله کړل. ده د يوه عمومي فرمان له مخې ډېر هغه کسان بېرته افغانستان ته راوبلل، چې د ځانونو د ژغورلو په خاطر تېښتېلي او يا د امير عبدالرحمن خان له خوا د وطن نه شړل شوي وو. په دغو راغلو کسانو کې د محمود طرزي او د مصاحبانو يانې د امير د پټو سلاکارانو کورنی وې.

لودويک اداميک وايي: محمود طرزی يو نامتو شاعر، د غلام محمد خان زوی او د سردار رحمدل خان لمسی و. ده په جلاوطني کې پنځلس کتابونه يا په خپله ليکلي او يا يې هم ژباړلي دي. ده د اسلامي يووالي او اسلامي سمون لوی مبلغ سيد جمال الدين سره پېژندگلوي درلوده او د سراسري اسلامي پېوستون ټينګ پلوي و او د برتانوي واکمنۍ سخت مخالف و. اداميک زياتوي چې د واکمن محمدزايي ټبر د يو غړي په توګه، د امير حبيب الله خان په کېول هغه وخت ورګډ شو چې خپلې دوه لونه يې د هغه زامنو سردار عنايت الله او سردار امان الله ته په نکاح کړې. نوموړي په ۱۹۱۱ کال په مني کې د سراج الاخبار د جريدې په رايستلو سره د ځوانو افغان سمون غوښتونکو تر ټولو تکړه ويندوی وګڼل شو. داود جنبش وايي «چې همدا د سراج الاخبار جريده د پښتو ژبې د مطبوعاتي کولو پيلوونکې ده. محمود طرزي په خپله په دري ژبه د پښتو د لرغونتوب، ادبي، سياسي او ټولنيز ارزښت په اړه مقالې خپرې کړې او خپل نور همکاران يې لکه مولوي صالح محمد خان، غلام محی الدين خان، عبدالرحمن لودين، عبدالهادي داوي پريشان، عبدالعلي مستغني او نور وهڅول چې پښتو ژبې او ادبياتو ته کار وکړي.» ۳۴۳

سراج الاخبار خلکو ته د نيواک ضد او پان اسلامي پېغام لېږه.

هېواد ته د راستنېدونکو په جمله کې يوه بله نامتو کورنۍ د امير د پټو سلاکارانو کورنۍ وه. په دې کې مهم يې د محمد يوسف خان پنځه زامن وو، چې له هغوی نه نادرخان ډېر ژر تر لوره ځايه ورسېد.

نادرخان د سردار يحي خان لمسی او د يوسف خان زوی و. د ده نيکه سردار يحي خان، چې د امير محمد يعقوب خان خسر و هغه مهال چې امير عبدالرحمن په کابل کې واکمن شو، انگرېزانو هندوستان ته تبعيد کړ. د نادرخان پلار يوسف خان او تره اصف خان په هندوستان کې زده کړې وکړې چې بيا د يوسف خان زامنو عبدالعزيز خان، محمدهاشم خان، شاه ولي خان، شاه محمودخان او نادرخان په هند کې دانگرېزانو په ښوونځيو او پوهنتونو کې زده کړې وکړې او د انگرېزانو د ژبې او سياست سره بلد شول.

امير حبيب الله خان د نادرخان د خور سره چې يوه هوشياره او تکړه ښځه وه واده وکړ او د امان الله خان دوې خویندې د شاه ولي خان او شاه محمودخان مېرمنې وې. په دې ترتيب دوی د خپلوۍ نږدې اړيکې درلودې. نادرخان د انگرېزانو ضد جگړه کې د پکتيا په محاذ کې په ټل او وانه کې لوی بری ترلاسه کړ او په دې ترتيب يې د خپلواکۍ په کتلو کې د قدر وړ رول ولوباوه. د خپلواکۍ د جگړې وروسته امان الله خان دی د دفاع د وزير په توگه وټاکه.

امير حبيب الله خان يو سمون- فکره واکمن و چې د خپل هېواد د موډرن کولو دپاره يې گامونه اوچت کړل. نوموړي په ۱۹۰۳ کال کې د حبيبې او حربي ښوونځي جوړ کړل؛ د سراج الاخبار جريده د ۱۹۰۶ کال د جنوري په يوولسمه نېټه د مولوي عبدالروف کندهاري له خوا خپره شوه چې يوازې يوه گڼه يې د چاپه راووته؛ بيا په ۱۹۱۱ کې د سراج الاخبار افغانيه په نامه جريده د محمود طرزي په مشرۍ په خپرونو پيل وکړ. د داود جنبش په وينا «له دويم کال راهيسې يې ټولې گڼې د ډبرين چاپ پرځای په حروفي ډول خپرې شوې او کابل ته د زنکو کرافي تخنيک په لېږدېدو يې د عصري ژورناليزم يوه خورا اړينه برخه- عکسونه، رسمونه او جدولونه هم د لومړي ځل له پاره په خپلو پاڼو کې ځای کړل.» ۳۴۴ په دې کار کې هغو پرايانو چې د امير عبدالرحمن د واکمنۍ په مهال د هېواد نه شړل شوي وو، ستره ونډه واخېسته چې په بهر کې يې نوې پوهنه تر لاسه کړې وه چې ډېر مهم يې محمود طرزی، غلام معی الدين افغان او نور دي. همدلته د لومړي ځل له پاره د افغاني ښځو ستونزې ته پاملرنه شوې او ورته يې د کوچنيانو له پاره د «سراج الاطفال» په نامه ځانگړې ضميمه هم خپره کړې ده. هغه راز راز قانوني سمونونه په لاره واچول او د پلار سختې جنايي جزاکانې يې ليرې کړې. نوموړي هغه څپونکي کورنۍ

جاسوسی سازمان، چې پلار یې په کار اچولی و، لیرې کړ. د تېرې په اند «څرنگه چې په فردي اسبندادي او مطلقه نظام کې د سیاسي، اجتماعي او ثقافتي نهضتونو د انکشاف امکانات بیخي کم وي، نو حبیب الله خان په اول قدم کې د خپل پلار اسبندادي سلوک پرېښود.» ۳۴۵ امیر حبیب الله خان د بهرني مهارت او تکنالوژي پر اهمیت ښه پوهېده او د خپل پوځي ځواک د لا ټینګښت په موخه یې بهرني کارپوهان په لومړۍ درجه برتانویان له اروپا نه کابل ته راوغوښتل، خو ورو ورو یې هنديان او ترکان هم پسې ورزیات کړل. له بهر څخه دغو راغلو کسانو افغانستان ته نه یوازې کمال راوړ، بلکې د سمونونو او موډرن کولو هغه نظریې یې هم خورولې چې په ټولنیزو او سیاسي برخو کې خپرېدلې. په دې توګه امیر حبیب الله خان د لوېدیځې پوهې په لرلو سره د مدنیت، پوهنې او پرمختګ پلوي و.

د امیر حبیب الله خان په وخت کې د جبل السراج د برېښنا فابریکه په کار واچول شوه، د کندهار د سراج نهر د جوړېدو کار پیل شو، د کابل د وریو کارخانه جوړه شوه او په کار یې پیل وکړ او په هېواد کې د زرو لارو ترمیم او د نویو لارو جوړول پیل شول. ده د راهدارۍ، واده او فاتحې نظامنامې هم جوړې کړې.

امیر حبیب الله یتیمتون جوړ کړ او خپل رسم یې د دې موسسې له پاره خرڅ کړ. امیر حبیب الله خان د وطن د ساتنې په اړه د خپل پلار لار ونیوله افغانستان باید پیاوړی وسله وال پوځ ولري. پیاوړی وسله وال پوځ او د هېواد هر اړخېز پرمختګ د هېواد د خپلواکۍ غټ تضمین دی.

امیر حبیب الله خان «په خپل لګښت په کلکته کې «ژباړ خونه» (Translation hous) جوړه کړه چې په افغانستان کې د ښوونځیو له پاره اروپايي علمي کتابونه په فارسي ژبه وژباړي. دغه ابتکار ښي چې د پوهنې سره یې علاقه درلوده» ۳۴۶

امیر حبیب الله خان یو عیاش سړی و او حرام سرای یې د ښکلو ښځو نه ډک و. ده په ځاني ساعتېریو کې ځان ډوب کړی او دولتي چارو ته یې لږ وخت ایستلی و. خو د دغو کمزوریو سره سره ده بیا هم خپل هېواد ته خدمت کړی دی.

د لیون پولادا په اند دا مهال په افغانستان کې دوې سیاسي ډلې شتون درلود. لومړۍ ډله کې دوه لوري وو: یو پاڅون کوونکی لوری چې امان الله، محمود طرزي او ځوان افغانان، عبدالهادي داوي او عبدالغني په کې وو او بل لوری د برتانې پر ضد ساتنپالان چې سردار نصرالله خان، جتړال محمد نادرخان او ډېر ديني عالمان په کې شامل وو. دوهمه ډله چې د برتانې پلوي یا ناپېیلې وه او عبدالقدوس خان ستر وزیر، عنایت الله خان او په پټه امیر حبیب الله خان په کې وو.

سردار نصرالله خان د امير حبيب الله ورور او ځای ناستی ساتنپال خو لږ تر لږه د تخنيکي پرمختګ سره مينه درلوده، ده انگلستان ليدلی و او د هغه ځای تخنيکي، اقتصادي، او ښوونې پرمختګونو او د ولس ازاديو اغېز ورباندې کړی و او د بدلون پلوي و. نوموړي په پټه د انګرېزانو په وړاندې د غازيانو سره مرسته کوله او د بدلون غوښتونکو کسانو سره يې په دربار کې راشه درشه لرله.

په افغانستان کې د امير حبيب الله خان په وخت کې «د مشروطه غوښتونکو غوښتنه د افغانستان پوره خپلواکي وه. نورې غوښتنې يې د مشروطيت يانې د اساسي قانون له مخې حکومت او د عصري مدنيت او پرمختګ وې.» ۳۴۷ د افغانانو د خپلواکۍ جذبې په کابل کې د برتانيا د حکومت سفير همفريز ډېره ښه انځور کړې ده: «د پاچا نه نيولې تر اوسېښه کوچي پورې چې د منځنۍ اسيا او هند په بازارونو کې په هسکه غاړه ګرځي د افغانانو په هره ساه کېښکېښنه کې خپلواکي ده.» ۳۴۸

وارتن ګريګورين هم وايي چې «په ۱۹۱۹ کې هېڅ واکمن نه شو کولی په افغان ملت باندې په ټينګه حکومت وکړي، خو دا چې د پوره خپلواکۍ له پاره يې ژمنه کړې وي.» ۳۴۹

امير حبيب الله خان داسې مهال واک ته ورسېد چې په هېواد کې ناسيوناليزم او قانوني غورځنګ سر راجګ کړی او په سيمه کې د نيواک ضد او د پان اسلاميزم څپې پراخېدې. د مخه مو وويل چې د لومړي قانوني غورځنګ غوښتنې چې د افغان سياسي فعالانو، د هندې مسلمانانو په ګډون مترقي ښوونکو له خوا يې مشرې کېدله، مشروطه شاهي او په ازاده توګه ټاکل شوي پارلمان و. دغو سمونپالو د بهرني تسلط نه بشپړه خپلواکي، ټولنيزه برابري او د هېواد موډرن کول هم غوښتل. د امير د لومړي رضاييت سره سره دا لومړی قانوني نهضت (۱۹۰۵-۱۹۰۹) په افغانستان کې اوږد نه شو په دې چې د دغه غورځنګ راډيکالو کسانو تيري، زور او بلوا ته زړه ښه کول وښودل. امير هم په بې رحمۍ سره وځپل؛ اته تنه يې زندی او ۳۵ مشران يې بنديان کړل. په دې اړه غبار ليکي چې امير حبيب الله خان «ان د جمعيت د غړو نوملړ چې ده ته يې راوړی و تر پايه ونه لوست او اور ته يې واچوه او وويل: که ټول مې لوستی وای ډېر خلک تباه کېدل.» ۳۵۰ له دې نه ښکاري چې نوموړي د نرمتوب نه کار اخېستی دی. د دوهمې نړيوالې جګړې په جريان کې چې افغانستان د سترو ځواکونو په سياست کې کېږ شو دغه غورځنګ بيا په خوځښت راغی او په ۱۹۱۹ کې د امير د ترور په پايله کې د هغه مترقي زوی امان الله خان يې تخت ته ورساوه.

حبيب الله خان په بهرني سياست کې د پلار په ګام روان و. خو روسيې او برتانيې دواړو

د افغان په روان سياسي حالت کې بدلون غوښته. روسي حکومت له افغاني واکمن سره د نېغو اړيکو د لرلو حق غوښته او برتانوي حکومت تر هغه پورې په رسميت نه پېژانده چې هغه د انگليس- افغان د شته تړونونو په اړه بيا خبرې اترې ونه کړي. که څه هم امير حبيب الله خان پر دې خبره ټينګ و چې د برتانيې- افغان تړونونه خو د دوو دولتونو تر منځ شوي، ځکه نو د برتانيې يا افغانستان د واکمن د مړينې په صورت کې بايد په هغو له سره غور ونه شي. خو په پای کې اړ شو چې په کابل کې برتانوي استازی ومي.

د انګرېزانو سره يې د ۱۹۰۵ کال د مارچ په ۲۱ مه د پلار له خوا شوی تړون د سره لاسليک کړ. د دغه تړون له مخې برتانيې امير ته په کال کې يو ميلیون او اته سوه زره روپۍ ورکولې او دا حق يې هم درلود چې د هند نه وسله وارده کړي. د خپلواکۍ د غوښتنې په اړه د امير حبيب الله خان هغه هڅې هم د پام وړ دي چې د ۱۹۰۵ کال په تړون کې کړې دي. د برتانوي هند حکومت په دې ټينګار کاوه چې د امير عبدالرحمن سره د ډيورنډ تړون شخصي و او د هغه د ځای ناستي سره د بيا خبرو اترو وړ و. د هند د حکومت موخه دا وه چې د خبرو له لارې د امير حبيب الله خان نه دا امتيازات تر لاسه کړي چې د پښتونخوا د سيمو په سياست کې به لاسوهنه نه کوي او د افغانستان او برتانوي هند په منځ کې به د مومندو پوله ټاکي. برتانوي هند امير حبيب الله خان د کلک فشار لاندې ونيو، مالي مرستې يې پرې بندې کړې او افغانستان ته يې د وسلو د راوړلو مخه ونيوله. خو امير حبيب الله خان «تسلیم نه شو» هغه د برتانوي هند د بهرنيو چارو وزير لويس ډين کابل ته راوغوښت. د دريو مياشتو خبرو نه وروسته د ۱۹۰۵ کال د مارچ د مياشتې په ۲۱ نېټه «د افغانستان او د مربوطاتو خپلواک پاچا» او لويس ډين د هند د بهرنيو چارو وزير يو تړون لاسليک کړ. د لودويک اداميک په وينا په دغه تړون کې امير حبيب الله خان په ښکاره د افغانستان د دولت او مربوطاتو خپلواک پاچا په توګه ځان ياد کړ. په دې توګه په دغه تړون کې انګرېزانو هغه ته د اعليحضرت خطاب او هم يې د افغانستان او په افغانستان پورې د اړوندو سيمو د خپلواک پاچا په توګه وپېژاند.

دا وخت په اروپا کې د قواوو اندول بدلېده. جرمني ځواکمن کېده او په ۱۹۰۵ کال په لېرې ختيځ کې د جاپان له خوا د روسي ماتې او د همدې کال د ناکامه انقلاب له امله تزاري روسيه کمزورې کېده. په منځنۍ اسيا کې د دغو پېښو له کبله روسيې او برتانيې پرېکړه وکړه چې په اسيا کې د اوږدې مودې اختلافات هوار کړي. دوی په ۱۹۰۷ کال کې په پترسبورګ کې د انگليس-روس کنوېنشن لاسليک کړ چې په پارس کې يې د دوی د نفوذ سيمې وټاکلې، په افغانستان کې يې د برتانيې نفوذ ومانه او ژمنه يې وکړه چې په تبت کې به

دواړه لوري لاسوهنه نه کوي. د دغه کانوېنشن له مخې برتانيې ژمنه وکړه چې تر هغه به د افغانستان کومه برخه نه نيسي چې امير د ۱۹۰۵ کال تړون مراعات وکړي. روسيې ژمنه وکړه چې يوازې د برتانوي حکومت له لارې به د افغانستان سره چلند کوي. په دې توگه د برتانيې او روسيې تر منځ د پترسبورگ کانوېنشن په پارس او افغانستان کې د دوی د نفوذ ساحې وټاکلې. د دې تړون موخه دا وه چې د جرمني نفوذ تم کړای شي. خو د برتانيې حکومت په دغه تړون باندې د افغانستان امير حبيب الله خان خبر کړی نه و. خو دوه کاله وروسته کله چې امير حبيب الله خان ورباندې خبر شو دغه تړون يې لاسليک نه کړ او انگرېزان يې وپوهول چې د افغانستان په اړه پرېکړه بايد يوازې په خپله د افغانستان په خوښه وي.

د ليون پولادا په اند په ۱۹۱۵ کال په سپتمبر کې جرمني پلاوی په دې هيله کابل ته راوړسېد چې که امير حبيب الله د برتانيې په وړاندې جگړې ته وهڅوي. مصداق وايي چې حبيب الله خان د لومړۍ نړيوالې جگړې په يون کې د افغانستان د کتو په نظر کې نيولو سره نه د ترکيې او المان د مرکزي قواوو او نه هم د هغو دښمنو متحدينو چې انگرېزان او روسان وو، تر اغېز لاندې راغی. په ۱۹۱۵ کال کې کابل ته د نيدرماير او هېنتيک په مشرۍ د المان يو پلاوی راغی چې موخه يې د انگرېزانو په وړاندې د امير حبيب الله خان او د پښتنو قومونو لمسول وو. خو امير حبيب الله خان دغه پلاوي ته داسې شرطونه وړاندې کړل چې موخه يې د جگړې نه د افغانستان ژغورل و. لومړی شرط دا و چې جرمنيان بايد په کال کې د سرو زرو ۲۰ زره پونډونه، يو لک ټوپک او ۳۰۰ ټوپونه ورکړي. دوهم شرط دا و چې کله چې د ترکيې او المان بريالي سرتېري افغانستان ته ننوزي بيا به د هغوی په مشرۍ په جگړه کې ونډه واخلي.

نيدرماير د امير حبيب الله خان سره د لومړي ځل ليدنې اغېز داسې بيانوي: «موږ ته دغه پياوړی سړی د رسا فکر څښتن ښکاره شو چې خپلې گټې يې ډېر ژر درکولې» ۳۵۱ نيدرماير دا هم وايي: «موږ په دې پوهېدو چې له يوه داسې محتاط او دقيق سړي سره زموږ مخه وه چې خپله گټه او تاوان يې پېژندل او بيرته پرېکړې کولی شوې.» ۳۵۲

ني مصداق د لومړۍ نړيوالې جگړې په جريان کې د امير حبيب الله بهرني سياست داسې ارزوي «امير حبيب الله خان د افغانستان د شلمې پېړۍ په تاريخ کې يو رسېدلی او ذکي پاچا و خو زموږ په تاريخ کې هغه ته داسې کړېدې چې په بهرني سياست کې لوبولی ورکړ شوی نه دی» ۳۵۳

تيخونوف وايي چې «امير حبيب الله خان د ۱۹۱۴-۱۹۱۸ کلونو کې د لندن نه په دغو

غوښتنو باندې پیل وکړ چې افغانستان ته خپلواکي ورکړي او د ختیځو پښتنو مخکې بېرته ورکړي. ۳۵۴ د لومړۍ نړیوالې جګړې د پای ته رسېدو وروسته امیر حبیب الله خان د خپل هېواد د ناپېلتوب په بدل کې د هغه مهال برتانوي هند د وایسرا چېلمسفورډ نه د ۱۹۱۹ کال د فبروري په ۲مه په یوه لیک کې د پاریس د سولې د کنفرانس له خوا د افغانستان «د غوڅې خپلواکۍ، د عملي ازادۍ او تلپاتې اسقلال» په رسمیت پېژندنه وغوښته او ورڅخه یې وغوښتل چې د ورسالي د سولې په خبرو اترو کې باید افغانستان د خپلواک هېواد په توګه برخه واخلي. وایسرا د افغانستان د خپلواکۍ خواخوږی و او د هند په چارو کې د برتانوي وزیر ادوین مونتاګو ته یې ولیکل چې دا به ښه نه وي چې برتانیا په زور سره د افغانستان بهرنۍ چارې محدودې کړي او په دې موضوع کې جګړې ته لار شو. د چېلمسفورډ په وینا امیر حبیب الله خان بشپړه سیاسي خپلواکي، د ځمکې پراختیا، پیسې او په انګلستان کې د استازي درلودل غوښتل. ۳۵۵

د لومړۍ نړیوالې جګړې وروسته په ۱۹۱۹ کال د جنوري په میاشت کې د ورسالي د سولې کنفرانس جوړ شوی و او امیر حبیب الله خان د همدې کال د فبروري په دوهمه نېټه چېلمسفورډ ته ولیکل چې په یاد شوي کنفرانس کې دې د افغانستان «دایمي خپلواکي» په لیکلې توګه په رسمیت وپېژندل شي. ۳۵۶ حبیب الله خان د بې پلوۍ د تګلارې له امله د برتانویانو نه د افغانستان د خپلواکۍ انعام غوښته. ده ان اسلامي کټي هم د افغانستان له خپلواکۍ کتلو نه قربانولې. ۳۵۷

د امیر حبیب الله خان دا غوښتنه له خپلواکۍ نه کمه نه وه. دغه وایسرا لندن ته په خپل راپورټ کې لیکي چې تر هغه ځایه چې دی امیر حبیب الله خان «پېژني امپراتور یې په څو لکه روپیو یا د ایران د شاه په څېر د لقب په ورکولو نه شي قانع کولی». ۳۵۸

د هند حکومت وپاتېبله چې هغه وخت رارسېدلی چې باید اجازه ورکړو افغاني استازی په لندن کې حضور ولري او هم د جګړې نه وروسته د سولې کنفرانس ته استازی ولېږي. خو د هند د حکومت په ځواب کې د لندن حکومت په غوڅه سره وویل چې «هغه ته دومره موقع مه ورکوی چې غوښتنې یې زموږ څخه لار او کودر ورک کړي». ۳۵۹ په دې توګه لندن دا موضوع مهمه ونه ګڼله او د امیر لیک ته ځواب ور نه کړل شو. د دې لیک نه دوې اوونۍ وروسته امیر په لغمان کې ووژل شو.

شپاړلسم څپرکی

کاکړ او د امير امان الله خان واکمني

کاکړ د امان الله خان د واکمنۍ په اړه يو ځانگړی کتاب چې «د پاچا امان الله واکمنۍ ته يوه نوې کتنه» نومېږي کښلی دی. که څه هم کاکړ وايي چې په دې ليکنه کې د امان الله خان د واکمنۍ ټولې موضوع گانې بيان شوې نه دي خو دا کتاب چې د هغه وخت د کسانو د کښلو ليکنو پر بنسټ ليکل شوی د امانی دورې يو رښتینی انځور وړاندې کوي. وروسته يې د امان الله خان د واکمنۍ په اړه يوه بله لنډه ليکنه چې «د ښاغلي زماني او ښاغلي سيستاني د ليکنو په هکله» نومېږي وکړه. ما په خپله ليکنه کې د دغو دواړو اثارو او هم د نورو ليکوالو د اثارو نه کټه پورته کړې ده.

امير حبيب الله خان د ۱۹۱۹ کال د فبروري د مياشتې په يوويشتمه نېټه د لغمان په کله کوش کې ووژل شو. کاکړ وايي چې يو روايت دا دی چې دغه وژنه سياسي او د مشروطه غوښتونکو د يوې پټې کړۍ کار و، چې درباريان په تېره د دربار غلام بچه کان او ان د امير سکه ورور سردار نصرالله او په خپله امان الله خان په کې برخه درلوده. بل روايت دا دی چې د هغه د وژنې موضوع فاميلي او شخصي ده او په اصل کې د وژل شوي امير د لومړۍ مېرمنې سرور سلطان د امان الله د مور د دسيسې پايله وه. څنگه چې نوموړې د امير د نظره لوبدلې وه، خپل زوی امان الله يې د واکمن کېدو له پاره روزه. کاکړ وايي چې د دواړو روايتونو له مخې د امير حبيب الله وژونکی د شجاع الدوله غوربندي په نوم يو غلام بچه و چې تره يې د مخه د امير حبيب الله خان په امر زندی شوی و.

د امير حبيب الله خان د وژنې وروسته سردار نصرالله په جلال اباد او امان الله په کابل کې ځانونه اميران کړل. خو نصرالله د امان الله په پلوي زر د امارت نه تېر شو او د امان الله سره يې لوز وکړ چې چارې به د ده په سروالی سره پرمخ بيايي، خو د هغه پلويانو په خپل سر قرغې ته نږدې په امير امان الله باندې دزې وکړې چې هغه ورته روغ رمټ ووت. کاکړ وايي چې د يوې باوري سرچينې له مخې امير امان الله د خپل تره د وژنې لامل شو. په دې ترتيب امان الله خان د کورني سيال په نه درلودلو سره د پاچايۍ واکې په لاس کې ونيوې.

د ۱۹۱۹ کال د مارچ په دريمه نېټه امير امان الله خان چېلمسفورډ ته يو ليک واستوه او څرگنده يې کړه: «زه په دې کې هېڅ شک نه لرم چې تاسو علي جناب، زما دوست، به د دې خوږمنې پېښې له کبله ډېر غمجن شوي ياست، ځکه له پخوا څخه تر دې کړيه الیحضرت، زما مرحوم پلار، د بې طرفۍ او نېغ تماس او دوستانه اړيکو ټول شرطونه جاري ساتلي وو، چې د هغې يادونې ته ضرورت نه شته.» ده زياته کړه چې «... د نوموړي انډيوال (مرستيال واکمن) څخه دې دا هم پټه نه وي چې زمور د افغانستان خپلواک او مستقل حکومت په هر وخت او هر مهال کې دې ته چمتو دی چې د انگلستان له حکومت سره د ملګرتوب له هر رنگه غوښتنو سره سم، داسې تړونونه وکړي چې هم زمور او هم ستاسې حکومتونو ته د سوداګرۍ په برخه کې کټور ثابت شي.» ۳۶۰

د برتانې حکومت چې په کابل کې د ځواک د بدلېدو په اړه شکمن و په لومړي سر کې د ځوان امير د خپلواکۍ ادعا ته ډېر پام ونه کړ. دغه وخت په سمله کې پوځي واکمنو د افغانستان له خوا سملاسي پوځي خطر نه ليد. د هند وېسرا چېلمسفورډ د هند له پاره د دولت وزير اډوين مونتاکو ته په خپل ليک کې څرگنده کړه چې امير اړ دی د مخه تر دې چې د برتانې په وړاندې کوم کړه ترسره کړي، خپل ځان په کابل کې ټينګ کړي. ۳۶۱ برتانويانو فکر کاوه چې د ځوان امير نيت دا دی چې د کورني اپوزيسيون پام يوه بهرني دښمن ته واړوي. خو امان الله خان د بشپړې خپلواکۍ له پاره د برتانې په وړاندې سپېڅلې جګړه پرمخ بيوه. برسېره پردې يې د برتانې نه د بشپړې خپلواکۍ د ترلاسه کولو په څنګ کې د افغانستان د اوږدې مودې د سياسي، ټولنيزو او اقتصادي موډرنيزه کول ليدل چې د بهرنۍ نړۍ سره د ګټورو اړيکو د جوړولو له لارې ترسره کېږي.

پاچا امان الله په لومړۍ ګام کې د افغانستان د خپلواکۍ د کټلو له پاره د ۱۹۱۹ کال د فبروري د مياشتې په ۲۴ نېټه د کابل د مراد خانې په يوه ميدان کې چې هلته خلک او سرتيري راټول شوي وو په يوازې ځان را څرګند شو او د هغوی په مخ کې يې د هېواد بشپړه خپلواکي او د ټولو خلکو ازادي او برابري اعلان کړه او خلکو يې تود هرکلی وکړ. امان الله د مارچ د مياشتې په دېرشمه نېټه د پلار د وژل کېدو وروسته د برتانوي هند واييسرا ته د ځان د امير کېدو په اړه ليک واستوه. د اپرېل په ديارلسمه نېټه يې په کابل کې په يوه عام دربار کې د وطن بشپړه خپلواکي په لاندې ډول څرګنده کړه.

«ما خپل ځان او خپل هېواد پوره ازاد، په خپل اختيار او خپلواک اعلام کړ. له دې وروسته به زما هېواد هغسې خپلواک وي لکه د نړۍ نور دولتونه او قدرتونه، چې دي. هېڅ باندینی هېواد به پرې نه ښودل شي، چې يو وېښته قدر حق ولري، چې د افغانستان په د

نننيو او باندنيو چارو کې کوتې ووهي او که کوم چا دغسې وکړل، زه تيار او اماده يم چې په دغې خپلې تورې سره يې مری پرېکړم.» پاچا امان الله د خپلې اوږدې وينا په پای کې برتانوي ايجنټ، حافظ سيف الله ته مخ واراوه او په نرمه يې ورته کړه، چې «اوه سفيره، ته پوه شوې چې ما څه وويل؟» هغه ځواب ورکړ، چې «هو، زه پوه شوم.» ۳۶۲

د برتانوي هند واييسرا د ۱۹۱۹ کال د اپرېل په پنځلسمه نېټه د امان الله خان د ليک ځواب ورواستوه چې په هغه کې د نورو موضوعاتو په اړه خبرې شوې وې، خو د خپلواکۍ په اړه پته خوله پاتې و. امير امان الله پوه شو چې بریتانیا لا تر اوسه حاضر نه ده چې د افغانستان خپلواکي ومني که څه هم «افغانستان په کورنيو چارو کې پوره خپلواک و، خو باندني اړيکې يې تر دې وخته پورې د هند د برتانوي حکومت له لارې ترسره کېدلې.» ۳۶۳

پاچا امان الله وروسته له دې چې پوه شو چې برتانيا د افغانستان پوره خپلواکي نه مني نو د جگړې لاره يې خوښه کړه او د انگرېزانو د حاکميت پر ضد يې هم د ننه په هېواد او هم په شمالي هندوستان کې د خلکو په پارولو پيل وکړ. په پېښور کې افغان وکیل عبدالرحمن او د پوستې آمر غلام حيدر پاچا امان الله ته په يوه راپور کې څرګنده کړه چې «هندوستان د انقلاب په درشل کې دی او د افغان يرغل يوه بڅري ته ضرورت دی، چې په هندوستان کې د برتانيې حاکميت پای ته ورسوي.» ۳۶۴

د ۱۹۱۹ کال د مارچ او اپرېل په مياشتو کې يو شمېر پېښو امير په دې قانع کړ چې د ننه په افغانستان او هم په سيمه کې وضع د دې له پاره کنټرول شوې ده چې د برتانيې په حکومت زور واچول شي چې د پوځي خطر په وړاندې د افغانستان بشپړه خپلواکي په رسميت وپېژني. په هېواد کې د ملي احساساتو څپې په جکېدو وې، په سيمه کې د لومړۍ نړيوالې جگړې په پايله کې د ترکيې ماتې د برتانيې پر ضد د مسلمانانو احساسات وپارول او په هند کې د برتانيې د حاکميت نه مسلمانان او هندوان دواړه ناراضي وو.

د کاکړ په وينا پاچا امان الله د می د مياشتې په سر کې پرته له دې چې جگړه اعلان کړي، خبر ته د سپاه سالار صالح محمد، کندهار ته د صدراعظم سردار عبدالقدوس او خوست ته د جنرال محمد نادر په قوماندانۍ پوځونه واستول. صالح محمد خان د می په دوهمه نېټه د خپلو مخکينيو قواوو سره ډکې ته ورسېد چې بله ورځ دوه زره نور پوځ ورسره يوځای شو. کندهار ته د صدراعظم سردار عبدالقدوس خان په مشرۍ پنځلس سوه پوځ او د دوه زره نه زيات پوځ خوست ته د نادر خان په مشرۍ ولېږل شو.

کاکړ زياتوي چې د ۱۹۱۹ کال د می د مياشتې په څلورمه نېټه د صالح محمد پوځ په

انگريزانو بريد وکړ او د افغان- انگليس دريمه جگړه پيل شوه. د سپاه سالار پوځ په لنډې کوتل کې مات شو، د کندهار په جبهه کې جگړه ونه شوه خو جنرال محمد نادر د وزيرستان په تل او وانه کې د انگريزي پوځ نه ځايونه ونيول او يو څه وسلې او کارټوس يې هم ترلاسه کړل. په درې واړو جبهو کې ډېرو ولسي خلکو له پوځ سره ملګرتيا وکړه. کاکړ دا هم وايي چې دا واقعيت دی چې د خپلواکۍ جذبه د ټولو قومونو په تېره بيا د پکتياوالو، او د وزيرستان په مسيدو او وزيرو کې ډېره ټينګه وه.

د افغان- انگليس دريمه جگړه د لومړيو درجه اسنادو له مخې پوهاند ډاکټر علي احمد جلالي په خپل اثر «د افغانستان پوځي تاريخ» کې اوږده او په افقي ډول بيان کړې ده. زه به په دغې ليکنې کې د افغان- انگليس دريمه جگړه د جلالي د ليکنې پر بنسټ چې «د افغانستان پوځي تاريخ» نومېږي په لنډه توګه بيان کړم.

د افغان- انگليس دريمه جگړه

جلالي وايي چې د پاچا امان الله خان د جګړې موخه دا وه چې د هېواد د بهرنیو اړيکو کنټرول بېرته وګټي او افغانستان په بشپړه توګه خپلواک کړي. د هغه ستراتيژۍ درې یو د بل سره اوډل شوي اړخونه درلودل: لومړی دا چې د می د میاشتې په منځ کې به په یوه وخت کې د پېښور، کرمې او بلوچستان په کرښه د منظم پوځ بریدونه کېږي چې د غازیانو د ډلو له خوا به یې ملاتړ کېږي. دوهم دا چې د پوځ عملیات باید د پښتنو د قبایلو د پاڅونو سره موازي پراخوالی ومومي چې دا به برتانوي قواوې بوختې او په افغانستان باندې به یې بریدونه لږ کړي. دریم دا چې افغانانو د هند په ځایي او په ځانګړې توګه د مسلمانانو د ځایي قطعاتو په پاڅونونو او د دوی په اتحاد حساب کاوه. جلالي وايي چې سره له دې چې د امان الله خان موخې او سیاسي ستراتيژي روښانه وې خو د هغو وسایل او لارې جلا، لږې او نامنظمې وې. په پایله کې د وزیرستان پرته قومي همکاري په زیاته اندازه خورا وړه وه. ۳۶۵

د علي احمد جلالي په وینا دغه وخت د افغانستان د ټول منظم پوځ شمیر ۳۵۰۰۰ پلي، ۸۰۰۰ غرنی سرتېري او ۴۰۰۰ توپچیان وو. له دې څخه ۳۵ پلي کنډکونه، پنځه د سوارو ټولي او ۲۷ توپونه د هند سره په کرښه پراته وو. ۳۶۶ د افغان پوځ زیاتره برخه په موډرنو وسلو سنبال وه چې د امیر حبیب الله خان په وخت کې هېواد ته راوړل شوې وې چې د ۱۹۰۵ کال د تړون له مخې یې خلاص لاس درلود چې د هند له لارې وسلې هېواد ته راوړي. افغان سرتېري د خپلې زړه وړتیا او زغم له مخې نامتو وو. خو په کابل کې د ځینو

ممتازو قطعاتو پرته د افغان پوځونو زياتره برخه نوې جذب شوې، په کمزورې توگه روزل شوې، تنخواه يې لږه او رهبري يې کمزورې، د لوړ خوځښت نشتوالی او ترانسپورت يې محدود و.

په ۱۹۱۹ کال کې د برتانيې پوځ د دوو شمالي او سوويلي اردوگانو نه جوړ و. د دغو دوو اردوگانو نه هر يو اردو اته پلي فرقې، پنځه خپلواکه لواوې، درې د سوارو لواوې او يوه غرنی لوا درلوده. له دغو نه د شمال- لوېديځې سرحدي صوبې د خدمت له پاره د پېښور لومړۍ فرقه، د راولپنډۍ دوهمه فرقه، د لاهور شپاړسمه فرقه، لسمه توپچي لوا چې يو ټولۍ يې په پېښور، يو په مردان او يو په لنډي کوتل کې پروت و، د سوارو لومړۍ لوا (په رسالپور کې) د سوارو څلورمه لوا (په ميروټ کې) او درې خپلواکې پلي لواوې په کوهاټ، بنو او ډېره جاتو کې پراتې وې. برسېره پردې څلورمه فرقه او دولسمه غرنۍ لوا کوپټه ته نږدې په درستيز (قراگاه) کې پراتې وې. ۳۶۷ دوی په موډرنو وسلو، وسايلو او ترانسپورت باندې سنبال وو، چې د برتانوي ځواکونو ظرفيت يې زياتوه. برسېره پردې جنګي الوتکو چې برتانيې مخکښو ځواکونو ملاتړ يې کاوه د افغان قواو د بيا گروپ کولو وړتيا يې لږوله او په افغان پوځ يې تخريبيونکي او اروايي اغېز شينده.

د مخه مو يادونه وکړه چې پاچا امان الله خيبر ته د سپاه سالار صالح محمد، کندهار ته د صدر اعظم عبدالقدوس خان او خوست ته د جنرال محمد نادرخان په مشرۍ پوځي ځواکونه واستول. په همدې وخت کې افغان نماينده گان د پيسو، وسلو او کارټوسو سره ولېږل شول چې په سرحدي قومونو او همدارنګه په هند کې يې ووېشي چې د افغان د کمپاين دپاره د هغوی همکاري ترلاسه کړي.

امان الله خان هغه وخت چې د ډيورند د کرښې په اوږدو کې ترينګلتيا په ډېرېدو وه، د درې واړو جېو مشرانو ته ټينګ حکمونه ورکړي و «چې تر هغه وړاندې تګ ونه کړي چې ده خبر ورکړی نه وي.» ۳۶۸ هغه همدارنګه سرحدي واليانو ته هم وويل چې دوی دې خپلو لاس لاندې کسان خبر کړي چې تيارسی واوسي ترڅو هېڅ افغان وګړی د برتانيې په سيمو کې کوم لمسونکي کار ترسره نه کړي. ده په پېښور کې خپلو نماينگانو ته لارښوونه وکړه چې د هغه د شخصي امر پرته کوم هندو يا مسلمان ته پاسپورت ورنه کړي چې د هند په نننيو بلواگانو کې يې برخه اخېستې وي. ۳۶۹ د دغو لارښوونو سره سره په پوله کې افغان کره وره په ګړندی ډول د ټکر وضعې ته وده وکړه چې د جګړې پيلول و. د جلالي په وينا د می په دوهمه جنرال صالح محمد د دوو پلي ټوليو په بدرکه د يوه سرحد د تفتيش په بهانه د سرحد دوره وکړه. هغه د باغ د اوبو د چينې شخصي پلټنه وکړه، چې د ډيورند

په کرښه د دواړو لورو تر منځ يوه لانجمنه سيمه وه. د می په دريمه د خيبر د ټوپکوالو يوه ډله چې ماموره شوې وه يو کاروان بدرکه کړي د شينوارو د يو شخص له خوا چې زارشاه نومېده، د لنډي خان او تورخم تر منځ لانجمنه سيمه کې، ودروله. وروسته په دې ورځ کې زارشاه ادعا وکړه چې هغه د افغان لور پوري قوماندان امرونه ترسره کوي، پنځه بې وسلې کارگر، چې په لنډي کوتل کې د برتانويانو د پوستې دپاره د اوبو په يوه پروژه کار کاوه، ووژل. په دغه تېري پسې ۱۵۰ افغان منظمو سرتېرو د باغ کلی او د کافر کوټ څوکه ونيول. باغ ستراتيژيک اهميت درلود په دې چې هغه د اوبو جريان او د پمپ سټېشن يې کنټرولوه چې لنډي کوتل ته يې اوبه تهيه کولې. د می په څلورمه برتانويانو غوښتنه وکړه چې قوماندان انور خان او خپل سړي دې د باغ نه وباسي. خو افغاني قطعې لنډي کوتل ته د اوبو جريان پرې کړ.

وايسرا چېلمسفورډ په باغ باندې د افغان د تېري په غبرگون کې افغان امير ته پېغام ولېږه او ورته يې غوښتي و چې زارشاه بندي کړي. خو کله چې د می په ۵مه د افغان منظم پوځ د تقوي قواوې باغ او د کافر کوټ څوکې ته راورسېدې برتانوي قوماندانې لنډي کوتل ته د تقوي ځواکونه واستول.

د برتانيې د جگړې پلان دا و چې په خيبر کې به يرغل کوي او په نورو دوو جېو کې به دفاع کوي. دوی نيت درلود چې د جلال اباد په لوري اساسي عمليات وکړي چې اړيدي، شينوارې او مومند سره بيل کړي او د افغان دغې جېې د ټولو قواوو تجمع د منځه يوسي او د افغانستان پوځونه اړ کړي چې د سرحدي سيمو نه ووږي.

د می په شپږمه د برتانيې واکمنو مالومات ترلاسه کړل چې افغانان غواړي په درو جېو: د خيبر جېه د جنرال صالح محمد خان په قوماندانۍ، د خوست جېه د جنرال محمد نادر خان په قوماندانۍ او د کندهار جېه د صدراعظم عبدالقدوس خان په مشرۍ په برتانوي پوځونو بريد پيل کړي. په همدغه ورځ د برتانوي هند حکومت په فورماليټي ډول د جگړې اعلان وکړ چې وروسته امان الله خان دوی د جگړې په پيل کړم کښل.

جلالي وايي چې دا مالومه نه ده هغه مهال چې افغان منظم پوځ باغ ونيو، نيت يې درلود چې جگړه پيل کړي. که داسې وي نو دا يو بې وخته او خام حرکت و په دې چې تر اوسه هغه سياسي او پوځي تياري چې امير يې هيله درلوده پوره پلي شوې نه وې يا همغږې شوې نه وې. که چېرې د باغ نيول د دښمن د پوځ د کشف اويا يو حرکت و چې د هغه پاڅون سره همغږې و چې د می په اتمه نېټه به په پېښور کې شوی و. بيا نو افغانانو يوه

طلایي موقع د لاسه ورکړه چې سمدلاسه یې په لنډي کوتل برید ونه کړ. په دغه بحراني مرحله کې د لنډي کوتل کارنیزون کمزوری و. د افغان پوځ له خوا د لنډي کوتل نیولو به د اېرېدو او شینوارو قومونه د افغان پوځ لوري ته اړولي وای او پېښور به یې د گواښ لاندې نیولی وای. خو افغان منظم کنډکونه په غیر فعاله توګه په باغ کې ناست وو او برتانویانو ته یې اجازه ورکړه چې خپل یرغلیز ځواک جوړ کړي چې نه یوازې یې افغان ځواکونه د باغ نه وایستل بلکې په افغان خاوره یې یرغل وکړ او د ډاکې سرحدي ښارګوټی یې ونیو او چمتو وچلال اباد ته وړاندې تګ وکړي.

امان الله خان چې په سرحد کې د پېښو څخه خوښ نه و وایسرا ته یو لیک ولېږه او په هغه کې یې برتانوي پوځونه په دې گرم وګڼل چې د افغان په خاوره یې تېری کړی او برتانوي الوتکې افغان فضا ته ننوتلې دي. په لیک کې یې زیاته کړې وه چې موږ هلته ځواکونه د دې دپاره استولي دي چې د هند ناکراري دې خوا ته رانه شي.

د خیر جبهې عملیات

د می په ۶مه افغان ځواکونه چې د باغ د ننه او د هغه چاپېر پراته وو، درې پلي کنډکونه او دوه توپونه وو. د دې ورځې په ماښام افغان قوماندانی د ډاکې نه ۳۵۰ پلي او دوه توپونه واستول چې په لنډي کوتل کې د برتانوي د کارنیزون شمالي اړخ تر گواښ لاندې ونیسي. دوی تور څپر او سپینه تېره ونیوله چې د لنډي کوتل په شمال کې نږدې په پنځه میلی کې پراته وو. همدغه وخت د افغان سیمو نه د مومندو اوشینوارو جنګیالي راتولېدل چې د افغان پوځ سره یوځای شي. په همدغه وخت کې افغان ځواکونو چې د قومي جنګیالیو په ذریعه تقویه شوې وې د اشخېل څوکه ونیوه چې د لنډي کوتل د شمال په یوه میلی کې پراته وه.

لکه چې مو د مخه یادونه وکړه چې برتانوي د می په ۶مه په فورماليټي توګه د افغانستان پر ضد جګړه اعلان کړه او هم مو دا یادونه وکړه چې افغانانو انګرېزانو ته وخت ورکړ چې په لنډي کوتل کې خپل یرغلیز ځواک جوړ کړي. کله چې د برتانوي ځواکونه راورسېدل، د دوی لومړی لږو افغانان د اشخېل د څوکې نه وشرل. جنرال کراکر پرېکړه وکړه چې په هغو افغان ځواکونو برید وکړي چې د باغ په چاپېر کې پراته وو.

دغه وخت شاهي جنګي الوتکو په ډاګه بمونه وغورځول او جنرال صالح محمد په پښه تپي شو او جلال اباد ته یې یووړ. هغه خپل مرستیال ته وویل چې د جلال اباد نه به تقويي قووتونه راولېږي. دغه ځواکونه درې ورځې وروسته ډاکې ته راورسېدل. په باغ کې

افغان سرتيري په مېړانه جنگېدل چې د شاهي جنګي الوتکو د بمبارۍ لاندې وو او برتانويانو د نوي بريد چمتو والی نيوه.

په باغ باندې دبرتانوي ځواکونو د لومړي بريد ناکامۍ د لنډي کوتل وضع ناپايداره کړه. جنرال فولر د لومړۍ فرقې قوماندان د می په ۹مه ماښام لنډي کوتل ته ورسېد او پاتې ځواکونه يې د می په ۱۱مه سهار راورسېدل. فولر د جګړې مشري په خپل لاس کې واخېسته او هغه فکر کاوه چې د عملياتو هر ډول ځنډ به قوم زړه ور کړي چې پاڅون وکړي. له دې امله هغه د می په ۱۱مه د هغو ځواکونو په مټ چې په اختيار کې يې درلودل سملاسي يرغل پيل کړ. د فولر ځواکونه د لسو پليو کنډکونو، نږدې درې توپچي بطريو (۱۸ توپونه)، دوو د ماشيندارو توليو او ۲۲ ويکر ماشينګرو نه جوړ وو. د سختې جګړې نه وروسته چې د جنګي الوتکو بمباري روانه وه، افغان ځواکونه په شا شول.

جنرال فولر ته د می په ۱۲مه امر وشو چې د تورخم او ډکې تر منځ د سړک کنټرول په خپل لاس کې واخلي او ډاکه ونيسي. د برتانې مخکينۍ قواوې د سهار په ۶ بجو په تورخم کې د کرښې نه تېرې شوې او د اوو څاګانو د پوستې پورې د مقاومت سره مخامخ نه شوې او ډاکه يې ونیوله.

علي احمد جلالي وايي چې ډاکه ته د برتانوي پوځ پرمختګ د برتانې دپاره يو اوپراسيوني بری و خو هغه د دوی له پاره ډېر امنيتي پرابلمونه رامنځ ته کړل. ډاکه د لوېديځو او سوېلي غونډيو نه د ګواښ لاندې وه. د شمال نه د کابل رود له لوري چېرې چې د مومندو او شينوارو قومي خلکو د چکنور د لوی ملا او د مير سيد پاچا، ميرزمان خان کټري، سردار محمد خان په ګډون قومي مشرانو په مشرۍ وسله پورته کړې وه.

په کابل کې امير امان الله خان يوه احساساتي وينا وکړه او د برتانې د تېري په وړاندې يې د افغانستان خلک غزا ته وبلل. په دې توګه د افغانستان حکومت د برتانې پر ضد د می په ۱۵مه د جګړې اعلان وکړ. جلال اباد ته د جنرال محمد عمر (سور جنرال) په قوماندانه تقوي قواوې ولېږل شوې. د جنرال محمد عمر سره د غلام نبي چرخي په ګډون باتجربه کسان ملګري وو. د جلال اباد نه د جنرال عمر تر قوماندې لاندې بسالو ته ۸ کنډکونه او لس توپونه واستول شول چې شمېر يې ۳۰۰۰ جنگياليو ته رسېده. د دغو قواوو لومړی قطار د ګردې غوټ په لور وړاندې ته. دغو ځواکونو دنده دا وه چې د ډاکې نه دښمن وباسي. دوی داسې ستر نيولی و چې د برتانې کشف ونه کړای شول د دوی څرک ومومي او ان برتانوي الوتکو دوی ونه موندل. د می په ۱۶مه نېټه د برتانې د کشف تقويه شوې قطعه د جنرال محمد عمر خان د اساسي ځواکونو سره مخامخ شوه او زبان يې

وزغملو. افغان ځواکونو د ډاکې چاپېر غونډۍ ونيولې او د برتانيې په کمپ کې کولی ووارولې. د می په ۱۷مه درې انگرېزي قطعو په افغان ځواکونو برید وکړ چې دوی د غونډیو نه وشړي خو برید ناکامه شو او برتانوي ځواکونو ته د سر زیات زیان واوښت. د می په ۱۸مه نېټه انگرېزي ځواکونو چې د لنډي کوتل نه په یوې لږه سره تقویه شوي وو، بیا په افغانانو برید وکړ او دوی یې د ډاکې د چاپېرو غونډیو نه په شا ووهل. افغانانو بیا هغه موقع د لاسه ورکړه چې د می په ۱۶مه د مخه تر دې چې د لنډي کوتل نه د تقویې قواوې راوړسیري په برتانویانو بریالی برید کړی وای.

په دغه وخت کې د پېښور په چاپېر کې وضع خرابه شوه. برتانویانو د خیبر د لارې د ساتلو له پاره زیات ځواکونه ځای په ځای کړل. په ډاکه کې دانگرېزانو د وړاندې تګ له پاره چمتووالی لا بشپړ شوی نه و، چې په منځنۍ جبهه کې د کرمرې او خوست په محور افغانانو پرمختګ وکړ او په وزیرستان کې د خلکو پاڅون د برتانيې پام هغې خوا ته واړاوه تر څو د کرمرې د وادۍ او د وزیرستان له لوري د گواښ مخه ونیسي.

د چترال جبهه

په چترال باندې د برید تیاری د می په لومړیو کې وروسته له دې پیل شو چې افغان پوځ په خیبر کې د لیکې نه تېر شو او باغ یې ونيو. افغان ځواکونه په بریکوټ او اسمار کې پراته وو. په هغو کې درې پلي کنډکونه، ۴ توپونه او اته غړني توپونه وو. درې پلي کنډکونه او څلور توپونه د کوز کټر په سرکانو او جغه سرای کې ځای پر ځای وو او هیله وه چې زیات قوتونه به د کابل نه کټر ته لاړ شي.

په چترال کې د برتانيې یو پلي کنډک، د چترال زر کسيز غښتلی سکاوت، د چترال د مېټر دوه زریزه قطعه، د توپچي یوه برخه او یو توپ درلود. کرنل پالمز کومان کاوه چې افغانان برید کوي نو د ۱۹۱۹ کال د می په ۹مه یې یو شمېر امنیتي کسان د سرحد د پوښښ دپاره وګومارل. کله چې د می په ۱۱مه نېټه په خیبر کې افغان ځواکونه د باغ نه وایستل شول په چترال کې افغان پوځ او قومي لښکر د میر زمان خان کنړي په مشرۍ حرکت وکړ او د کنړ د رود په غاړه اړناوی یې ونيو او په چټکۍ سره چترال ته ننوتل او د اتو نه تر لسو ميلو د ننه یې په چترال کې پوستې ونيولې.

افغان قوماندانۍ هیله درلوده چې د افغان منظم پوځ حرکت به د چترال قومونه او مېټر وهڅوي چې د برتانيې ضد جګړه کې د افغانانو سره یوځای شي. د قومونو سره د کمپاین د کمزورې همغږۍ او په لومړي برید کې د افغان لږ ځواک کارولو څو ځايي

قومونو خپل ملاتړ ته چمتو کړل. برسېره پر دې خرابه هوا، غرنۍ ستونزې او په منظم پوځ د جبهې نه تقويه کېدل هم خپل اغېز درلود. خو په دغه وخت کې انگرېزي واکمنو وکړای شول چې د نورستان د قومونو همکاري ترلاسه کړي چې د افغانستان لوري کې پراته وو او د افغانستان د ځواکونو سره جگړه وکړي. د مې په ۱۴مه کله چې په خيبر کې افغان قواوې ماتې وکړه او انگرېزي ځواکونو ډاکه ونيوله په چترال کې هم انگرېزانو افغان قواوې بېرته اړناوې ته په شا ووهلې. د مې په ۲۳مه انگرېزانو افغان قواوې د اړناوې نه وايستلې او بېرته اسمار ته راستنې شوې. افغانانو په چترال کې د کرمې غونډې ونه شو کړای چې ځايي قومونه جگړې ته چمتو کړي او ملېشاوو هم خپله وفاداري انگرېزانو ته وښوله او د انگرېزي کارنيزيون سره يې مرسته وکړه. سره له دې چې په مياشتو افغان قومي جنگياليو بريدونو دوام درلود افغان پوځ ونه شو کړای چې د برتانوي له خوا د چترال کنټرول شويو سيمو ته ننوزي.

د پکتيا جبهه

د ۱۹۱۹ کال د اپرېل په وروستۍ اوونۍ کې کله چې امان الله خان د خپلواکۍ د اعلان په ملاتړ خپل پوځونه په سرحدونو کې ځای په ځای کړل په لويه پکتيا کې د جبهې د قوماندانۍ باور په جنرال نادر خان وشو. د نادر خان قواوې د برتانوي د راپور له مخې د شپاړسو پليو کنډکونو، دوو مخکښو کنډکونو، څلورو سوارو ټولپو او شپېتو توپونو نه جوړې وې. خو د دغو قواوو نه يوې برخې په جگړه کې برخه واخېسته.

نادر خان د اپرېل په ۲۶مه گردهز ته ورسېد او د لويې پکتيا د خلکو په راټولولو او غونډو اوونۍ تېرې کړې چې په هغو کې ځايي، منگل، څدران، احمدزي، توتاخېل، وزير او مسعود شامل وو. نادر خان دوی په خپلو لښکرو کې راټول کړل چې په درو برخو: کرمه، شمالي وزيرستان او سوويلي وزيرستان کې وجنگېږي. ده همدارنگه د ډيورنډ د کرښې هغې خوا وزيرو، مسعودو او نورو پښتنو قومونو ته نماينده گان واستول او د دوی نه يې وغوښتل چې د افغان پوځ سره د انگرېزانو ضد جگړه کې يوځای شي. د هرې کورنۍ نه د جگړې وړ يو تن په غذا کې ونډه واخلي. دغو قومونو د کابل نه مادي ملاتړ نه ترلاسه کاوه. د وزيرو، کندرو، ژوب او کوملې قومي مشران به د قومي عملياتو مشري په خپله کوي. نادر خان په دريو برخو کې د عملياتو پلان وړاندې کړ: د کرمې دره، شمالي وزيرستان او جنوبي وزيرستان. نادرخان خپل ورور سردار شاه محمود خان د کرمې د جبهې مشر وټاکه چې د څاڅيو، پېواړ کوتل د غاښي او د کرمې پاسۍ درې له لارې په برتانوي

ځواکونو برید وکړي. نادر خان خپل بل ورور سردار شاه ولي خان د قومي لښکر او منظم پوځ سره ارکون او گوملې درې ته ولېږه چې په سوويلي وزیرستان کې عملیات وکړي او وانه ونيسي. نادر خان په خپله د خوست نه د کیتو د رود په غاړه د شمالي وزیرستان د سپین وام نه تر تل پورې عملیات په غاړه واخېستل. د افغان د لویې پکتیا د جبهې عملیاتو په برتانوي فشار وچاوه چې جلال اباد ته د وړاندې تګ عملیات وځنډوي.

د می په ۲۲ مه جنرال نادر خان د خوست د مرکز متون نه ووت او د کیتو د رود سوېل ختیځ په لوري وړاندې تګ وکړ. کله چې نادر خان سپین وام ته نږدې شو، انګرېزي کارنیزون د توجي درې ته ووتلو او د میران شاه په لوېدیځ کې د ملېشاو پوسټې چې د توجي د وادی په اوږدو کې پراتې وي ښارکوتي ته لاړې. کله چې ملېشاوې د خپلو پوسټو نه وتلي د وزیرستان د ملېشاو نه زیات کسان وټنښتېدل چې ورپسې د قومونو عمومي پاڅون وشو چې د افغان جګړې د پای ته رسېدو وروسته یې ډېرې میاشتې دوام وکړ. جنرال نادر خان چې د پنځو منظمو کنډکونو او زیات شمېر افغان قومي جنګیالیو او د وزیرو جنګیالیو د زیاتېدونکي شمیر مشري یې کوله د می په پنځمه سپین وام ونيو. د هغه ځای نه بنو او تل په یوه اندازه واټن کې پراته وو. د سپین وام د نیولو وروسته نادر خان د تل په لور وړاندې تګ وکړ او د می په ۲۷ مه سهار په ۹ بجو تل ته راورسېد. نادر خان خپل درستیز په یوسف خېلو کې ځای په ځای کړ او د تل په تانه یې د توجي گذارونه پیل کړل چې ډېر اغېزمن وو. افغانانو د تل چاپېر غونډۍ ونيوې او تل یې کلابند کړ. افغان پوځ د می په ۲۸ مه په تل برید وکړ او ناکام شو. د می په ۲۹ مه د شپې افغان ځواکونو د دښمن په پوسټې باندې چې د تل د چاوڼۍ په سوويلي غونډۍ باندې پراته وه برید وکړ چې پر شا ووهل شو. د می په ۳۰ مه افغان توپونو ټوله ورځ د تل چاوڼۍ د اغېزمن اور لاندې ونيوله. د برتانیا کارنیزون ۹۰ تنه سرتېرو او سل ژویو زیان ولید او د دوی زېرمې لرې شوې. په داسې حال کې چې د قومي جنګیالیو ملاتړ په زیاتېدو وو. خو دغه وخت افغان پوځ غوڅ گام نه واخېست او برتانویان بریالي شول چې د تل کارنیزون د ملاتړ دپاره نوي ځواکونه راورسوي او د افغانانو په مورچلو متقابل بریدونه پیل کړي.

دغه وخت د جنرال نادر خان لیک جنرال ډایر ته راورسېد. په لیک کې ویل شوي چې هغه ته امیر امر کړی چې دښمني پای ته ورسوي. نادر خان د امیر د لارښوونې سره سم د شونې چټکتیا له مخې افغان قواوې د نیول شویو ځایو څخه وایستلې او برتانویانو هغه ځایونه بېرته ونيول. د شاه محمود خان قواو په بره کرمه د پاره چنار په چاپېر کې د برتانوي لوا ټینګه بوخته وساتله.

په سووېل کې وزيرو او مسعود د شاه ولي خان په مشرۍ د افغان پوځ په ملاتړ عمومي پاڅون وکړ. د دې کار له پاره افغان چارواکو دوه تنه ديني عالمانو ته چې يو يې د شېلگر ملا عبدالرزاق اندر او بل يې د ننګرهار د شکې شاه دوله خان ساپي و، سپارښتنه وشوه چې د ډېورنډ د کرښې اخوا وزيرو او مسيدو ته لار شي او د انګرېزانو په وړاندې يې غزا ته راويولي. د وزيرستان ټولو ميشتو قومونو د امير امان الله خان دغو استازو ته ډېر ښه هرکلی او درناوی کاوه. ملا عبدالرزاق د تبليغ له لارې خلک غزا ته رابلل او شاه دوله خان د وزيرو او مسيدو قومي لښکر د سمبالښت چارې پرمخ بيولې. د جوزا په پنځمه د شاه دوله په مشرۍ د مسيدو او وزيرو څو زره وسله وال او نا وسله وال لښکر په وانه کې په انګرېزانو بريد وکړ او ژر يې د وانه تانه ونيوله او زيات انګرېزي پوځيان يې ووژل. د وزيرو او مسيدو جنګياليو وکړای شول چې يو زيات شمېر پوستي د انګرېزانو نه ونيسي او د اسماعيل خان دېرې او غازي خان دېرې په لوري وړاندې لار شي.

د کندهار جبهه

د کندهار په جبهه کې همپغه موخه وه چې هلته هم د ډيورنډ د کرښې دواړو خواوو پښتانه قومونه د افغان د پوځ سره چې د برتانيې په وړاندې د خپلواکۍ له پاره جګړه کوي يوځای شي. په دوی کې د واړې خولې او «دوه جينو» غلځيان منظم شول چې په ژوب، چې د وزيرستان او بلوچستان په منځ کې پروت دی او د صوبه سرحد او کوېټې تر منځ د ارتباطاتو ستراتيژيکه کرښه جوړوي، بريد وکړي او د هغه ځای خلکو د افغانستان د خپلواکۍ په اړه ښه نيت درلود. برتانويانو ته بل گواښ د سووېل نه و چې د افغانستان د منظم پوځ او قومي لښکر له خوا د چمن له لارې کېدونکی و او کوېټې او بولان ته متوجه و.

د ۱۹۱۹ کال په می کې په کندهار کې د افغان منظم پوځ پنځه پلي کنډکونه، يو د سوارو ټولۍ او ۲۵ ټوپونه پراته وو. په کلات کې دوه پلي کنډکونه او ۶ ټوپونه او په مقر کې دوه ماشيندار پراته وو. برسېره پر دې امير د ۱۹۱۹ کال د اپرېل په پای کې صدراعظم عبدالقدوس خان ته امر وکړ چې ۱۵۰۰ غښتلی پوځ د کابل نه کندهار ته د خان سره بوزي. خو صدراعظم عبدالقدوس خان د می په ۳۱ مه کندهار ته ورسېد چې هغه وخت د برتانيې ځواکونو خپل يرغل پيل کړی و.

په نورو جېمو کې جګړې روانې وې. جنرال واپشیر هيله درلوده چې چټک کامونه پورته کړي چې پښتانه قومونه په ځانګړې توګه کاکړ، ماندوخېل، د ژوب شېراني او همدارنګه د

چمن او سپين بولدک اخکزي بې زړه کړي. افغانانو هڅه وکړه چې په بلوچستان کې پښتانه قومونه او همدارنگه د کوټې په منځ کې بغتي بلوڅ او د کلاتپه سووېل کې براهويان د انگرېزانو پر ضد جگ کړي.

جنرال واپشېر لومړی په ژوب کې خپلې قواوې پياوړې کړې او بيا يې په کوټه کې خپل ځواکونه متمرکز کړل چې د سپين بولدک ټينگه کلا ونيسي. په سپين بولدک کې يو افغان کنډک چې شمېر يې پنځه سوو ته رسېده پروت و. د کنډک قوماندان ډکروال يوسف خان او مرستيال يې جگړن داودشاه خان و. برتانوي قوماندانی غوښتل چې کلا په خپل ځواک سره ونيسي او د ژوب په قومونو کې د افغانانو مورال ټيټ او همدارنگه د افغانانو د عمومي پاڅون مخه ونيسي. هغه پرېکړه وکړه چې د سپين بولدک کلا په حيرانوونکي بريد سره ونيسي. د دې موخې دپاره هغه دوه سواره ټولي، دوې پلې لخواوې چې ټول يې اوه کنډکونه درلودل، څلور توپچي بطرې، دوه د ماشيندار ټولي، درې د استحکام او ماین ټولي او د ملاتړ نور توکي متمرکز کړل. د افغان او انگليس د ځواکونو شمېر يو پر لسو د افغانانو په زبان و.

د ۱۹۱۹ کال د می په ۲۷ مه د سهار په څلور نيږې بجې انگرېزانو د سپين بولدک په کلا د هرې خوا سخت بريد وکړ. افغان ساتونکي په ډېره مېړانه جنگېدل. دوی داسې مقاومت وکړ چې خلک حيرانوي. دوی څو ځله د غښتلي دښمن سخت بريدونه په شا وتمبول. خو د ځواکونو انډول ډېر زيات توپير درلود. دوی ان شته لاسي بمونه وکارول تر څو ټول ووژل شول. په يوه نيمه بجه کلا په بشپړه توگه د انگرېزانو په لاس کې ولېږده او ۱۶۹ افغانان د قوماندان يوسف خان او د هغه مرستيال داودشاه خان په گډون چې زياتره يې ژوبل وو بنديان او چمن ته ولېږدول شول. د افغان سرچينو له مخې د ټپيانو پرته چې انگرېزانو ونيول د کنډک ټول پاتې کسان د اخبري سلکي پورې وجنگېدل. د برتانوي يو شمېرنې مسؤل وايي: «دا ناشونې ده چې د دوی د مېړانې ستاينه ونه شي دوی تر پايه جنگېدل پرته له دې چې د تسليحې په اړه فکر وکړي.» ۳۷۰ د سپين بولدک دغه جگړه چې د افغان يوه پلي کنډک په موډرنو وسلو سنبال يوې برتانوي فرقې په وړاندې پر مخ بيوه د افغانستان په تاريخ کې د لوړې اتلولۍ او وطنپالنې سيمبول دی. په سپين بولدک کې د افغان جنگياليو اتلانو مرستون زيارت ته د هېواد د کوټ کوټ نه خلک راځي، د دوی د اتلولۍ ياد تازه کوي او ورباندې وياړي. د سپين بولدک جگړې ته په کندهار کې د يوې تراژيدۍ په څېر وکتل شول. دغې پېښې زيات شمېر په خپله خوښه کسان وپارول چې د غزا د ليکو سره يوځای شي. د عيني شاهدانو د ويناوو له مخې کله چې کندهار ته دا خبر

ورسېد د ښار د اوسېدونکو احساسات په جوش راغلل او چمتو وو چې جگړه وکړي. د کابل نه د تقويي پوځونه د صدراعظم عبدالقدوس خان په قومانداني د می په ۳۱ مه کندهار ته راوړسېدې. دوی سیمبولیکې نارې وکړې چې د سپین بولدک د شهیدانو غچ به اخلي. صدراعظم عبدالقدوس خان یو پوځ چې یو د سوارو ټولې، پنځه پلي کنډکونه او نږدې څه زره قومي سرښندونکو نه جوړ و د کرښې په لور روان کړ، چې دوې ورځې وروسته د چمن د شمال ۳۲ ميلي کې مل کارېز ته ورسېد. دا د ډښندی ورځ وه چې افغان امیر او د هند وایسرا تر منځ هوکړه پرې وشوه. خو دې اوربند تنظیم په افغانانو اغېز ونه کړ او هغوي جنګي کاروايي روانه وساتله. عبدالقدوس خان مرغه چمن ونيو چې د سپین بولدک د شمال- ختیځ په پنځه ميلي کې پروت و، او د کارنیزون د اوبو رسول یې پرې کړ. دا ځای د افغان ۳۰۰۰ منظم پوځ او قومي جنګیالیو نیولی و چې د برتانوي د سوارو یوه قطعه چې د جون په ۱۲ مه رالېږلې وه اړه کړه چې ووځي. په دغه وخت کې افغان قطعه د سپین بولدک د شمال ختیځ په ۶ ميلي کې په تخت ځای پرځای شوه. د نورو جبهو په څېر د کندهار په جبهه کې ستونزمنه سوله روانه وه چې د ۱۹۱۹ کال د اګست په اتمه د سولې تړون وشو.

د سولې تړون

امان الله خان د ۱۹۱۹ کال د می په ۲۸ مه وایسرا ته یو لیک واستوه چې د می په ۳۱ مه ورورسېد او په هغه کې یې اوربند غوښتنه کړې وه چې په پایله کې یې جگړه په رسمي ډول د ۱۹۱۹ کال د جون په ۳ مه ودرول شوه. د برتانوي کنټرول په سیمه کې د پښتنو قومونو په مخ زیاتېدونکي پاڅونونه، او د هند په شمال کې په بې ثباتۍ کې د هغه اغېز برتانوي واکمن باوري کړل چې د اوږدې دښمني دوام به د افغان د مسلې له پاره د زیاتو قومونو ملاتړ ډېر کړي. په داسې حال کې چې د افغان خاوره کې د برتانویانو وړاندې تګ او د برتانوي ورتیا چې د ننه په افغانستان کې ژور هدفونه بمباري کړي امان الله چمتو کړ چې د جگړې د زر پای ته رسولو په لټه کې شي. امیر د می په ۲۸ مه په خپل لیک کې وایسرا ته خبر ورکړ چې هغه خپلو ځواکونو ته امر کړی چې د سولې د خبرو د پیل له پاره اوربند وکړي.

وايسرا د موقع نه گټه پورته کړه چې جگړه پای ته ورسوي او د جون په ۲ مه یې امان الله خان ته ولیکل چې د یوه اوربند وړاندیز ته هرکلی وایي خو هغه د امان الله دا ادعا ونه منله چې جگړه برتانوي پیل کړې ده. وایسرا هوکړه وکړه چې بمباري به ودروي که افغان

لوری خپلې قواوې د برتانيې د موقعیت نه شل میله شا ته کړي، په ټولو جهو کې اوربند پلي کړي، او د کرښې د دواړو خواوو قومونه د جگړې درولو ته وېولي. امان الله خان د خپلې غوښتنې په اړه ټینګ و چې برتانيا بايد د افغانستان بشپړه خپلواکي په رسمیت وپېژني او د دې موضوع په اړه جوړجاړي ته چمتو نه و. امان الله خان چېلمسفورډ ته ولیکل چې د سولې د خبرو دپاره یې یو پلاوی نومولی چې چمتو دی د جون په ۲۷ مه سفر وکړي. که څه هم افغان قوماندانان په چترال، پکتیا او د کندهار په جهو کې د برتانيې د غوښتنې سره سره قواوې ونه ایستلې چې د ډږبند یو شرط و او د برتانيې پر ضد یې د قومونو لمسون ونه دراهو.

په لندن کې اوربند ته د امان الله خان بلنه د هغه د کمزوری د یوې نښې په څېر وبلل شوه او په انګلستان کې حالت داسې واوښت چې د افغانستان سره دې په جگړه کې د مات شوي اړخ په څېر چلند وشي او د امیر سره دې د برتانيې د شرایطو له مخې سوله وشي. خو وایسرا چې ژور واقعیتونه یې په عیني توګه لیدل هغه باور درلود چې امان الله به هېڅکله د بشپړې خپلواکۍ له پاره د خپلې غوښتنې نه تېر نه شي او بدیل به یې بیا د جنګ د سره نیول وې چې په هند کې د برتانيې د واک دپاره به لیرې پراخې پایلې ولري. امان الله خپل د کورنیو چارو وزیر علي احمد په راولپنډي کې د سولې په کنفرانس کې د کډون له پاره د پلاوي د مشر په توګه ونوموه چې د ۱۹۱۹ کال د جون په ۲۶ مه پرانېستل شو. په کنفرانس کې د انګرېزانو نماینده کې د هند پخواني د بهرنیو چارو وزیر سر هاملتون کرانت کوله. د ۱۹۱۹ کال د اګست په ۸ مه پنځه ماده ییز د سولې تړون د خپلواک افغانستان د حکومت او برتانوي هند د حکومت تر منځ لاس لیک شو.

د تړون انګلیسي متن:

«Treaty of Peace between Governments of India and Afghanistan, 8 augustus 1919

The following Articles for the restoration of peace have been agreed upon by the British Government and the Afghan Government:

ARTICLE 1.

From the date of signing of this Treaty there shall be peace between the British Government, on the one part, and the Government of Afghanistan on the other.

ARTICLE 2.

In view of the circumstances which have brought about the present war between the British Government and the Government of Afghanistan, the British Government, to mark their displeasure, withdraw the privilege enjoyed by former Amirs of importing arms, ammunition or warlike munitions through India to Afghanistan.

ARTICLE 3.

The arrears of the late Amir's subsidy are furthermore confiscated, and no subsidy is granted to the present Amir.

ARTICLE 4.

At the same time, the British Government are desirous of the re-establishment of the old friendship that has so long existed between Afghanistan and Great Britain, provided they have guarantees that the Afghan Government are, on their part, sincerely anxious to regain the friendship of the British Government. The British Government are prepared, therefore, provided the Afghan Government prove this by their acts and conduct, to receive another Afghan mission after six months for the discussion and settlement of matters of common interest to the two Governments and the re-establishment of the old friendship on a satisfactory basis.

ARTICLE 5.

The Afghan Government accept the Indo- Afghan frontier accepted by the late Amir. They further agree to the early demarcation by a British Commission of the undemarcated portion of the line west of the Khyber, where the recent Afghan aggression took place, and to accept such boundary as the British Commission may lay down. The British troops on this side will remain in their present positions until such demarcation has been effected.

ALI AHMAD KHAN, A. H. GRANT

Commissary for Home Foreign Secretary to the

Affairs and Chief of the Government of the Government

Peace Delegation of the Of India and the Peace Delegation

Afghan Government

of the British Government» ۳۷۱

د تړون متن ژباړه:

د هند او افغانستان د حکومتونو تر منځ د سولې تړون ۸ اګست ۱۹۱۹
د سولې د اعادي له پاره د برتانيې او افغان حکومتونه په لاندو مادو باندې موافقې ته
رسېدلي دي.

لومړۍ ماده.

د دغه تړون د لاسليک د نېټې راهيسې به د افغانستان او برتانيې تر منځ سوله وي.
دوهمه ماده.

هغې وضعې ته په کتو سره چې د افغانستان او برتانيې د حکومتونو تر منځ يې اوسنۍ
جګړه منځ ته راوړه، د برتانيې حکومت يې په اړه خپل ناراضيتوب څرګندوي او د هغو
امتيازاتو نه ځان ازاد کړي چې پخواني اميران ورڅخه برخمن وو چې د هند د لارې وسلې،
تدارکات او پوځي مهمات افغانستان ته وارد کړي.

درېمه ماده.

د وروستيو اميرانو پاتې سېسېدي طبيطوي او اوسني امير ته سېسېدي نه ورکوي.
څلورمه ماده.

په عين وخت کې د برتانيې حکومت د زرې دوستۍ د اعادي هيله من دی چې د اوږدې
مودې راهيسې د افغانستان او برتانيې تر منځ موجوده وه، دوی دې تضمين ته چمتو دي
خو چې د افغانستان حکومت د خپلې خوا د زړه له کومې هيله من وي چې د برتانيې
حکومت دوستي بيا وګټي. د برتانيې حکومت تيار دی چې شپږ مياشتې وروسته د دواړو
حکومتونو تر منځ د ګډو کتو پر مسلو باندې خبرو اترو او هوارۍ له پاره يو افغان پلاوی
ومي او زړه دوستي په قانع کوونکي بنسټ بيا جوړه شي، خو چې افغان حکومت دا کار په
نظر او کړو کې ثابت کړي.

پنځمه ماده.

افغان حکومت هغه د هند- افغان سرحد مني چې وروستي امير منلی و. دوی
همدارنګه د برتانيې د کميسيون له خوا مخکينۍ په نښه شوې کرښه مني او د کرښې هغه
برخه چې د خيبر په لويديځ کې په نښه شوې نه ده، چېرې چې د افغانستان اوسنې تېرۍ
وشو او داسې پوله مني چې د برتانيې کميسيون به يې تېره کړي. په هغه ځای کې چې افغان

یرغل شوی و برتانوي ځواکونه به د سرحد د ټاکلو تر مهاله په خپله خوا کې پاتې کېږي. یو جلا لیک د برتانې د پلاوي د مشر له خوا افغان لوري ته ورکړل شو او منلې وه چې «نوموړی تړون او دغه لیک افغانستان په رسمي توګه په خپلو کورنیو او بهرنیو چارو کې ازاد او خپلواک بولي. برسېره پر دې دغې جګړې د جګړې د مخه ټول تړونونه لغوه کړل.» ۳۷۲

په دې توګه په دغه تړون کې د افغانستان او برتانې د حکومتونو تر منځ سوله ټینګه شوه، د برتانې حکومت د هند د لارې افغانستان ته د وسلې او مهماتو راوړل ودرول، د وروستیو امیرانو پاتې سبسيدي یې ضبط کړه، اوسني امیر ته سبسيدي بنده کړه، د افغان حکومت هغه د هند- افغان کرښه ومنله چې پخواني امیر منلې وه او افغان لوري دا هم ومنله چې «د کرښې هغه برخه چې د خیبر په لوېدیځ کې په نښه شوې نه ده او داسې پوله مې چې د برتانې کمیسیون یې تېره کړي.» ۳۷۳

سره له دې چې په رسمي توګه د ۱۹۱۹ کال د جون په دریمه دښمنۍ پای ته ورسېدې، ورسته دواړه خواوې په یوه اوربند او د سولې د خبرو پیل باندې هوکړې ته سره ورسېدل، په قومي ساحو کې ناارامي ته افغان حکومت بابوزی واهه او نوره پراخېدله. د ۱۹۱۹ کال د اوړي په جریان کې د کابل رود او د چمن د کلي تر منځ عمومي قومي پاڅون وشو چې د افغان د پوځ په پرتله یې دښمن د جدي کواښ سره مخامخ کړ. د ۱۹۱۹ کال د اګست د اتلې نېټې د تړون د لاسلیک نه وروسته خپلواک قومونه، چې د افغان مامورینو له خوا لمسېدل، په بې سارې اندازه یې په سیمه بریدونه کول. اړیدو د خیبر په دره کې د پېښور او کوهاټ د ضلعو سره د کرښې په هغې خوا په مې کې بریدونه زیات کړل. په سوېل کې مسیدو او وزیرو په ګډه د برتانې واکمني ننګوله او دا د مقاومت کمپاین د دوهمې نړیوالې جګړې تر پیل کېدو پورې دوام وکړ.

افغانستان د ۱۹۱۹ کال د راولپنډۍ د تړون لاسلیک په رسمي توګه د خپلواکۍ ورځې په حیث لمانځي. خو افغانستان هېڅ وخت د برتانې مستعمره نه وه. د افغانستان د بهرنیو اړیکو کنټرول برتانویانو د افغان- انګلیس د دوهمې جګړې په پایله کې په افغانستان وتپلو. افغانستان خپلې موخې چې هغه بشپړه خپلواکي وه د یوې لنډې سرحدي جګړې له مخې ورسېد. برتانویانو د افغانستان د بهرنیو اړیکو کنټرول په دې پرېښودو چې د جګړې د اوږدېدو له امله به دوی ناوړه پایلو سره مخامخ شوي وي. د سرحدي قومونو پاڅون چې د امان الله له خوا د نااعلان شوې جګړې په توګه روان و شونې وه چې هند ته پراخ شي او د برتانویانو کورنی امنیت وننګوي. ځکه برتانې افغانستان ازاد پرېښود. جلالی وايي

چې دا گواښ د افغان پوځ له امله نه و، چې د برتانيې د کنټرول د سيمو نه وايستل شو او د دې وړتيا يې نه درلوده چې د افغانستان د ننه د برتانيې د محدود تيري مخه ونيسي. که امير امان الله په رښتيا نيت درلود چې پوځي ننداره وشي هغه کمزوری پلان کړې وه، ناسمه تنظيم شوې، او په ډېره بده توگه يې عمليات وکړل. په بيلو بيلو جبهو کې په منظم ډول کره ترسره نه شول، د برتانيې ځواکونو ته يې اجازه ورکړه چې په هر محور کې په انفرادي ډول برخورد وکړي. د خيبر او پکتيا په جبهو کې د جگړې پيل درې اوونۍ توپير درلود. د کندهار جبهې ته قواوې لا ناوخت ورسېدې، او افغان کنډک يې يوازې پرې ايښی و چې په يوازې توگه يې د انگرېزانو د لس ځلي غښتلي پوځ سره د وروستۍ سلگۍ پورې په اتلولۍ او مېړانه وجنگېدل. جلال زياتوي چې د جگړې ستراتيژيکه نظريه چې په هند کې د دوی د کورنۍ ستونزو نه گټه پورته کول او په سرحدونو کې د پښتنو قومونو لمسول د برتانيې پر ضد يوه ځلانده ايډيا وه، خو پوځي تياري او عملياتونه چې د دې ايډيا ملاتړ يې کاوه بې خونده، ناريا ليسي وو او په کمزوري ډول پلي شول چې د نارينو ځاني زيان لامل شول او د افغان د پوځ نظامي پرستېز يې زيانمن کړ. ۳۷۴

دا جگړه د برتانيې دپاره اوه ميليو پونډه په بيه تمامه شوه. برتانيې ۲۳۶ مري، ۱۵۱۶ ټپيان درلودل او د برتانيې د اټکل له مخې د افغان مړو شمېر ۶۰۰ او زر تنه ټپيان وو. د قومي جنگياليو ځاني زيان د برتانويانو د ځاني زيان نه دوه ځله زيات وو.

کاکړ وايي چې د ډېورنډ د کرښې د دواړه خواوو قومونو په دغه جگړه کې له زړه نه برخه واخېسته. د انگرېزانو قومي ملېشاوو، چې له ډېورنډ نه اخوا قومونو نه جوړې وې، هم خپلې دندې پرېښودې او افغانانو ته واوښتې يا خپلو کورونو ته ولاړې. کاکړ وايي چې د خپلواکۍ په جگړه کې دغو پښتنو ثابته کړه چې دوی د پخوا په شان د افغانستان رښتيني پلويان او ساتونکي دي. په اصل کې د دوی او د ولسي افغانانو له امله و چې په لندن کې د برتانيې حکومت د هند د وایسرا دا وړانديز رد کړ، چې ويل يې د هندوستان د ناکرارېو د غلي کولو له پاره ښه لار دا ده، چې جلال اباد ونيول شي. په دې اړه په لندن کې د هندوستان له پاره د دولت وزير د وایسرا وړانديز په دې ډول ونه مانه: «زه په دې ډاډه يم چې تا به د تاريخ درسونه هېر کړي نه وي او هغه دا چې موږ د افغان له منظم پوځ نه دومره وېره نه لرو لکه د قومي ملېشاوو او زموږ په خورو کمپونو او مخابرو پر کرښو باندې يې د هغو د يرغلونو نه لرو.» ۳۷۵

د کاکړ په وينا انگرېزانو دغه وخت څلورنيم لکه پوځ او عصري لوجستيکي، مخابروي او د وړلو راورلو عصري تخنيکي وسيلې لرلې. پر هغو سربېره په دغه جنگ کې

بې له نظامي الوتکو هم کار واخېست او د جلال اباد او کابل ښارونو باندې بې بمونه وغورځول. غبار وايي چې دغو بمونو په افغانانو باندې ناوړه اغېزه ونه کړه خو ډاکټر عبدالعلي ارغنداوي وايي چې «په دې کې ډېر لږ شک دی، چې دغه [هوايي] حمله دغسې مهم عامل شو چې د افغان حکومت بې سولې غوښتلو ته اړ کړ». ۳۷۶ دغه واقعيت په اصل کې په خپله پاچا امان الله جنرال محمد نادر ته په يوه فرمان کې په دغه ډول څرګند کړی دی: «از برای مردم کابل از گلوله باري انها هراس پیدا شده اکثر مردم معتبرين و کلان شوندهگان اين ملامتي را بحضور [شاه امان الله] تعلق مېدهند که وقت جنگ نبود.» ۳۷۷ ژباړه: «د کابل خلکو ته د هغوی د بمبارۍ له امله وېره پيدا شوې د متعبرو او لويانو ډېرې خلک دغه پره په امان الله خان اچوي په دې چې دا د جګړې وخت نه و.» په فرمان کې دا ويل شوي چې دغو معتبرانو رايه ورکړه، چې که انګرېزان سوله ومني، تاسې بې قبوله کړئ. دغه معتبران شايد د دولتي شورا غړي وي.

د خپلواکۍ جګړه درې څلور اونۍ اوږده شوه او بيا د همدغه کال د اګست په اتمه نېټه په راولپنډي کې انګرېزانو د افغانستان خپلواکي ومنله. د اداميک په وينا امان الله د افغان-انګليسي په جګړه کې له دې امله بريالی شو چې د سرحد (ازادې قومي کړۍ) ورسره مرسته وکړه. خو امان الله د سرحد د پښتني قومونو په اړه اساسي څه ونه کړل. «امان الله خان له انګرېزانو نه دغه وعده ترلاسه کړه، چې دوی په هغو کې د نفوذ خپرولو او له هغو سره د جنگ کولو پلان نه لري او که د هغوی پر ضد کوم نظامي کار کوي له امير سره به مشوره کوي، خو له جګړې نه وروسته انګرېزانو د خپلې وعدې پر خلاف د دغه پښتنو په سيمو کې تر پخوا ډېر په نظامي کړو لاس پورې کړ.» ۳۷۸

د رحمت ربي زيرکيار په وينا دا تړون د جنرال يارمحمد وزيرې له خوا «ناولی تړون» بلل شوی دی په دې چې د ډيورنډ د کرښې اخوا د پښتنو سيمې د سولې په تړون کې په انګرېزانو پورې وتړل شوې. محمد اعظم سيستاني ليکي چې «علي احمد خان، با آنکه توانسته بود تايد استقلال افغانستان را توسط نامه يی جداګانه از جانب انگليسيها بدست آورد؛ مګر به خاطر لغزش در قبول خط ديورنډ در اين قرارداد از سوی محمود طرزی وزير خارجه و شاه مورد انتقاد شديد قرار گرفت. علي احمد خان، از طرف شاه امان الله خان مورد سرزنش و عتاب قرار گرفته از مقامش سيکدوش و توقيف شد.» ۳۷۹ ډاکټر عبدالرحمن زماني ليکي: «هيچ شکي وجود ندارد که امضای خود سرانه قرارداد صلح راولپنډی یک لغزش بزرگ و خیانت علی احمد خان بود.» ۳۸۰ خو د حيرانتيا ځای دا دی چې پاچا امان الله همدغه د افغانستان په زيان د راولپنډي تړون

توشیح کړ او د هغه د راتلونکو ناوره پایلو تاریخي مسؤلیت یې په غاړه واخېست. د هغې خوا پښتنو فکر کاوه چې امان الله خان جګړه د افغانستان د خاورې د بېرته تر لاسه کولو په موخه اعلام کړې ده. ارواښاد شمس الدین مجروح وايي چې «... و هم بعضې مردم فکر میکردند که این جنگ سوم برای استرداد اراضی از دست رفته افغانستان رخ داده بود، که ان نتیجه مطلوب بدست نیامده. لذا این جنگ را افتخار بزرگی نه، بلکه ناکامی تصور میکردند.» ۳۸۱

د رحمت ربي زیرکیار په وینا په ۱۹۱۹ کې امان الله خان افغانستان خپلواک اعلان کړ. امیر امان الله خان نوی خپلواک شوی نیم افغانستان د نړیوال ګوښه توب نه وایست او د نورو هېوادو سره یې اړیکې ټینګې کړې. ډپلوماتیکې اړیکې ټینګول د دولت اعتبار غښتلی کوي او دغه اعتبار په ملي ګټو کې شمېرل کېږي. خو د افغانستان خپلواکي چې د پښتنو د وینو په توپولو وګټل شوه د راولپنډۍ د تړون په اساس د سیاست له لارې وېايلل شوه. یاني د ډېورنډ د تړون له مخې غوڅ شوی افغانستان د خپلو عمومي ملي ګټو او په ځانګړې توګه د خاورې د بشپړتیا په خوندې کولو کې بې وسه پاتې شو.

امیر امان الله خان او د هېواد بهرنۍ اړیکې

کاکړ وايي چې «د خپلواکۍ یو غټه نښه دا ده چې خپلواک هېواد به له نورو هېوادونو سره ډول ډول اړیکې په نېغه او خپله خوښه د خپل ملت د ګټو د خوندې کولو په مقصد د خپلو استازو له لارې ټینګوي.» ۳۸۲ که څه هم تر دغه وخته پورې د افغانستان اړیکې یوازې د برتانوي هند د حکومت سره وې خو امیر امان الله خان د مخه تر دې چې د افغانستان خپلواکي په رسمیت وپېژندل شي د نورو هېوادونو سره د اړیکو د ټینګولو په لټه کې شو. د دې دپاره نړیواله وضع برابره وه ځکه چې د یوې خوا د لومړۍ نړیوالې جګړې له امله عثماني امپراتوري د انګلیسانو د دسیسې په پایله کې ټوټې شوه چې په مسلمانانو کې یې د انګلیس ضد احساسات راوپارول او د بلې خوا په روسیه کې د اکتوبر د انقلاب له امله چې د خپل امپریالیستي ضد سیاست له کبله یې د امان الله خان سره روغ نيتي ښوده او افغانستان ته یې لا د وسلو، پیسو، تخنیکي مرستو او ان د پنجدې د بېرته ورکولو ژمنې هم کولې. پاچا امان الله د ۱۹۱۹ کال د اپرېل په میاشت کې محمد ولي دروازي په بخارا کې سفير ټاکلی و. پاچا امان الله محمد ولي د یوه مهم پلاوي په مشرۍ ګومارلی و چې د نوي شوروي حکومت او د لوېدیځ د نورو هېوادونو سره سیاسي اړیکې ټینګې کړي او په اروپا کې د پاریس د سولې په کنفرانس کې هم ګډون وکړي. دغه پلاوي مسکو، برلین، روم، پاریس، لندن، نیویارک او واشنگټن ته سفر وکړ او د ۱۹۲۲ کال د جون په میاشت کې

هېواد ته راستون شو. د دغه پلاوي هڅې د بریتانيې د بهرنیو چارو د وزیر لارډ کرزن د خنډونو د اچولو سره سره د خپلو موخو په پلي کولو کې پوره بریالی وې. د شوروي اتحاد، فرانسې او ترکيې سره یې سیاسي او د دوستۍ تړونونه وکړل او نور ډېر هېوادونه یې وهڅول چې د افغانستان سره سیاسي اړیکې ټینګې کړي. ۳۸۳

امیر امان الله خان او منځنی اسیا

د اکتوبر د انقلاب بری، د عثماني امپراتورۍ ټوټه کېدل، د افغان- انګلیس دریمه جګړه د دې لاملونه شول چې په منځنی اسیا کې ستره لوبه نوي پړاو ته ننوزي. پاچا امان الله، د بخارا امیر او د پان تورانیزم پلویانو هڅه کوله چې په منځنی اسیا کې هغه تشه ډکه کړي چې د تزاري روسيې په نسکورېدو سره منځ ته راغلې وه. د کاکړ په وینا: «د عثماني ترکيې د اتحاد او پرمختګ د کومې پخوانیو مشرانو، چې ټینګ ملت پالان وو، له پان اسلامي غورځنګ نه په دغې هیلې کار اخیست، چې په منځنی اسیا کې یو اسلامي ترکي دولت په پښو ودروي.» ۳۸۴

خو پاچا امان الله بیا هڅه کوله چې د پان اسلامیزم نه د دې له پاره کار واخلي چې په خپله د منځنی اسیا د کنفډرېشن سروال شي نو ځکه یې په منځنی اسیا کې د پرمختګ سیاست غوره کړ. د ۱۹۱۹ کال د اکتوبر په میاشت کې افغانستان په دې پیل کړی و چې د پنځده په سیمه کې خپل نفوذ خپور کړي. «افغان ماموران، قونسلان او په خپله خوښه جوړ شوي هیئتونه له منظمو افغاني عسکرو سره ډلې ډلې ګرزېدل او په نتیجه کې په دغې سیمې کې دغسې ښارګوټي نه و چې افغانان» دې په کې نه وي. کاکړ وایي چې د برتانوي راپورونو له مخې «افغان نفوذ په مروه او سهېل کې ټینګېده او په مروه کې خلکو داسې ګڼله، چې افغان قونسل ته تر بلشویکي کمیسارۍ نه لا ډېر مهم مامور وي.» ۳۸۵ کاکړ د ادامیک د لیکنې پر بنسټ دا هم وایي چې په مروه کې څلور سوه منظم افغان عسکر ځای پر ځای او له هغه ځایه تر کشک پورې د افغانانو لاس بری و. «افغانان هر هغه ممکن څه کوي، چې ترکمنان سره پخلا کړي. هغه کسان خوشي کیږي، چې بلشویکان یې بندي کوي، جریبې بېرته ورکولې کیږي، ستونزې د افغانانو په حکم هوارېږي او محلي بلشویکان په ضمني ډول د افغانانو امرونه په ځای کوي» ترکمن په دې نه پوهیږي چې افغانان او بلشویکان سره دوستان دي او که دښمنان «خو ټول دا مني، چې افغانان هر چېرې د مسلمانانو د ساتونکو په توګه د محل د وضع [ې] او موقع کنترول کوي. د سرخس په سیمې کې افغانانو د ترکمنو دایمي بدې ګانې له منځه وړي او ټولو ته

يې خبرداری ورکړی، چې د عمل له پاره، چې مناسب وخت يې ورسپړي چمتو وي.» ۳۸۶
د بخارا امير ميرعلم هم جنرال ملیسن ته څرگنده کړې چې: «زمونږ په نظر ترکستان او بخارا ته د افغانستان راتګ يوازې د دې له پاره دی، چې د ترکستان مسلمانان سره يو موټی کوي او د بخارا سره اړيکې ټينګې کړي. په دغه مقصد چې د بلشويکانو پر ضد په مناسب وخت کې عمل وکړي.» کاکړ د ادامک د ليکنې له مخې دا هم وايي چې افغانانو په فرغانه کې د بسمه چې غورځنګ د يوه مشر محمد امين بېګ سره ژمنه کړې وه چې که دی په پان اسلامي کنفدرېشن کې کېدون وکړي نو د بلشويکانو پر ضد به دوی ته لس زره مېړونه او وسلې ورکړي. ۳۸۷

شوروي اتحاد کونښنې کاوه چې په منځنۍ اسيا باندې خپله واکمني وچلوي. شوروي اتحاد د خپلې واکمنۍ د پراخولو دپاره د ۱۹۱۹ کال په پای کې مسکو د تاشکند سره د اورګاډي د پټلۍ په وسيله بيا وتاړه. د ۱۹۲۰ کال په پسرلي کې د افغان- شوروي اړيکې خړې پرې شوې چې لاملونو ته به يې وروسته راوګرځم او شورويانو بيا په زور سره د منځنۍ اسيا د نيولو تکل وکړ. شوروي اتحاد منځنۍ اسيا ته منظم پوځ واستاوه، فرغانه او خېوا يې لاندې کړل. بل کال يې د می په مياشت کې په پنځه کې د افغانانو لاس بری پای ته ورساوه. د دې وروسته د افغانستان او شوروي پوله هغه شوه چې د تزاري روسيې په وخت کې وه.

افغانستان د ۱۹۲۱ کال د فبروري په ۲۸ مه نېټه په مسکو کې د شوروي حکومت سره يو تړون لاسليک کړ. د دغه تړون په بنسټ دواړو لورو ومنله چې دواړه لوري د هېڅ دولت سره هېڅ داسې پوځي يا سياسي تړونونه لاسليک نه کړي چې د تړونکو کوم لوري ته زیان ورسوي. شوروي اتحاد اجازه لري چې په افغانستان کې قونسلګرۍ پرانيږي. شوروي اتحاد ومنله چې د افغانستان د سوداګرۍ مالونه به د محصول د ورکولو نه پرته د روسيې نه تېر شي. دواړو خواوو د بخارا او خېوې خپلواکي د خلکو د غوښتنو پر اساس وپېژانده. شوروي لوري دا هم ومنله چې د پولې هغه سيمې چې پخوا په افغانستان پورې تړلې وې د «عدالت او خوداراديت د اصولونو» له مخې افغانستان ته بېرته ورپرېږدي. شوروي اتحاد دا هم ومنله چې هرکال به افغانستان ته يو ميليون سره زر يا سپين زر د مرستې په توګه ورکوي. شوروي لوري برسېره پردې د تخنيکي وسيلو او متخصصانو په بڼه د نورو مرستو ورکول هم ومنل. شوروي اتحاد دا تړون دغسې مهال وکړ چې د کورنۍ جګړې او اقتصادي ستونزو سره مخامخ و. شوروي اتحاد دا هم په نظر کې لرله چې د دغه تړون له مخې به افغانستان لږ تر لږه انګرېزانو ته اجازه ور نه کړي چې د هغه د

خاورې نه د شوروي پر ضد کار واخلي. همدارنگه شورويانو دا هم انگيرله «چې دوست افغانستان به د شوروي اتحاد له پاره دغسې يوه هډه وي چې د هغه له ملک نه به د انقلاب بخري په مناسب وخت کې هندوستان ته يووړل شي.» ۳۸۸ ځکه برتانوي هند نارامه و او ملي کتو يې دا غوښتنه کوله چې افغانستان د شوروي اتحاد نه گوښه کړي او په دې موخه يې يو انگرېز جنرال مليسن ته دنده وسپارله چې د شوروي افغان اړيکې خړې پرې کړي.

خو د تړون نه نږدې درې مياشتې وروسته د ۱۹۲۱ کال د می په مياشت کې شورويانو «د بخارا امير هم په ښکاره د پرچمي ډوله «ځوانو بخارايانو» له لارې خو په واقعيت کې په خپل زور کابل ته په پرارولو اړ کړ.» که څه هم د افغانستان سره يې په تړون کې د بخارا او خېوې خپلواکي منلې وه. دا موضوع هم لکه د مخه مې يادونه کړې وه د افغانستان او شوروي اتحاد د اړيکو د خپرېتيا لامل شوه.

د مخه مې يادونه وکړه چې شوروي اتحاد کوشنې کاوه چې په منځنۍ اسيا باندې خپله واکمني وچلوي. برتانوي هند هم لا د ۱۹۱۸ کال د برسټ- لیتوفسک د تړون له امله چې د شوروي اتحاد او جرمني تر منځ لاسليک شوی و، اندېښمن و. برتانوي هند وېره درلوده چې د لومړۍ نړيوالې جگړې د وخت مرکزي قوت پوځونه به افغانستان ته ننوځي او هند ته به گواښ واړوي. د رحمت ربي زيرکيار په وينا: «د برسټ- لیتوفسک تړون په اوومه ماده کې افغانستان او ايران «ازاد خپلواک دولتونه» کتل شوي وو او شوروي او جرمني ژمنه کړې وه چې د افغانستان او ايران د خاورې بشپړتيا او اقتصادي استقلال ته به په درنه سترکه کسي.» ۳۷۹ برتانوي هند هڅه کوله چې افغانستان د دښمنو پلاويو نه گوښه وگرځوي.

د مخه مې يادونه وکړه چې د ۱۹۲۰ کال په پسرلي کې د افغانستان او شوروي اتحاد اړيکې خړې پرې شوې. د دې اړيکې د خپرېتيا بنسټيز لامل دا و چې برېتانيا د افغان او شوروي اتحاد د اړيکو د خپرېتيا له پاره جنرال مليسن د پوره پيسو او پوځ سره د ايران مشهد ته واستاوه. نوموړی د خپل پوځ سره د مشهد نه مروه او بيرم علي ته لاړ، خو هلته د شوروي پوځ له لوري چې زيات ځواکمن و، په مقابله کې پاتې راغی او بېرته مشهد ته راستون او استوگن شو او د هغه ځای نه يې د مسکو، تاشکند او نورو ښارونو تر منځ د تلکرافي مخابراتو په څارلو پيل وکړ او په پوره برياليتوب سره خپلې موخې پلې کړې. مليسن په ۱۹۲۲ کال کې په لندن کې د منځنۍ اسيا ټولنې ته د وينا په ترڅ کې وويل چې: «زموږ دنده دا شوه چې هر هغه ممکن کار وکړو چې په هغه سره د يوه دفاعي او يرغلز اتحاد په مقصد د افغان او شوروي پلانونو د واقعي کېدو مخه ونيسو.» ۳۹۰ ده

هغه تاکتيکونه هم په گوته کړل چې په مشهد کې يې کارول. ده زياته کړه: «څه وخت چې په دواړو کمپونو کې د ډېرو اجنتانو له لارې مالومات تر لاسه شول چې رښتيني وضع څنگه ده او دواړه خواوې له يوې او بلې سره څنگه چلند کوي، زموږ کار دا شو چې يوه خوا د بلې په خيانت په غېر رسمي ډول خبره کړو. افغانانو په دغه وخت کې واورېدل چې په ټولې فرغانې کې د شوروي پر ضد يو پياوړی او د هيلې وړ پاڅون روان دی، د پاڅون مشرانو ته يې د ليکونو او سوغاتونو سره استازي ولېږل. موږ دا خپله دنده وگڼله چې دغه مالومات بلشويکانو ته ورسوو.» ۳۹۱ په دې توگه مليسن په دې بريالی شو چې د افغانستان او شوروي اتحاد تر منځ ټينگه بې باوري منځ ته راوړي. مليسن په پای کې اورېدونکو ته وويل چې: «وعدده شوې پيسې او وسلې وځنډېدلې او په پای کې کړد سره ودرولې شوې، ځکه چې هغوی [بلشويکان] په هر حال تر څه حده پورې په دې باور شول، چې افغانان په ټولې منځنۍ اسيا کې د دوی پر ضد د يوه لوی پان- اسلامي پاڅون له پاره لمسونې کوي.» ۳۹۲

کاکړ وايي چې د افغان- شوروي اړيکو کې بله ستونزه د بسمه جي غورځنگ په سر وه. امان الله خان په پټه د بسمه جي غورزنگ ملاتړ کاوه چې موخه يې په منځنۍ اسيا کې د خپلواک اسلامي دولت جوړول و. د دغه غورزنگ د برياليتوب له پاره د عثماني ترکيې پخوانيو مشرانو انور پاشا، طلعت پاشا او جمال پاشا په منځنۍ اسيا او افغانستان کې هلې ځلې کولې. د عثماني ترکيې د ماتې وروسته د ترکيې دغه پخواني مشران د ترکيې نه ووتل. انور پاشا او طلعت پاشا د برلين په لار مسکو ته لاړل چې له شورويانو سره د انگليس ضد خوځښتونو کې برخه واخلي. جمال پاشا وروسته کابل ته راغی او هلته د افغان پوځ په بيا تنظيمولو وگومارل شو. «په کابل کې جمال پاشا چې د محمود طرزي د ملاتړ نه بهر نه و، امان الله خان يې په دې قانع کړ، چې انور پاشا غواړي روسي ترکستان په افغانستان پورې وتړل شي.» ۳۹۳ په دغه وخت کې شورويانو مسلمانان د انګرېزانو پر ضد لمسول، خو په منځنۍ اسيا کې په خپله د بسمه جي پلوو مسلمانانو له مخالفت سره مخامخ شول. بلشويکانو انور پاشا ترکستان ته ولېږه تر څو د بسمه جي غورځنگ د مشرانو سره د خبرو له لارې موضوع هواره کړي. خو انور پاشا هلته د ۱۹۲۲ کال په مارچ کې د هغوی سره يو ځای شو او د شوروي اتحاد پر ضد يې د بسمه جي غورځنگ خوا ونيوله. دی «د پخوانۍ بخارا» د ځواکونو مشر شو چې شمېر يې شلو زرو ته رسېده.

کاکړ وايي چې پاچا امان الله په منځنۍ اسيا کې د کنفدرېشن د جوړېدو شونتيا بيا

ولیده. لکه چې د مخه مو یادونه وکړه په کابل کې جمال پاشا چې د محمود طرزي د ملاتړ نه بهرمن و، امان الله په دې قانع کړ، چې انور پاشا غواړي روسي ترکستان په افغانستان پورې وتړل شي او دا چې د بخارا امیر هم غواړي د هغه په مرسته له افغانستان سره یو ځای شي. ۳۹۴ پاجا امان الله په دې اړه په کابل کې د انگلستان د سفیر له لارې له بریتانې نه وغوښتل، چې د بخارا او خېوې خپلواکي په څرګند ډول ومني او د افغانستان له لارې د وسلو مرسته ورسره وکړي. ده د بریتانې نه دا وغوښتل چې هغه دې د افغانستان ملا هم وتړي چې د شوروي اتحاد نه وغواړي له دغو ملکونو نه خپل پوځونه وباسي، خو انګرېزانو د ده غوښتنې ونه منلې. ۳۹۵ سره له دې چې انګرېزانو د ده غوښتنې ونه منلې بیا هم امان الله په دې فکر و چې انور پاشا کولی شي چې بلشویکان د بخارا نه وباسي. نو ځکه یې ورسره د وسلو او رضاکارو مرسته وکړه او د تنظیمي رئیسانو په نومونو یې جنرال محمد نادر قطغن ته، شجاع الدوله هرات ته او د عدليې وزیر محمد ابراهیم مزار ته واستول. برسېره پردې یې افغاني افسران په ملکي جامو کې انور پاشا ته او یو وور پوځي ځواک یې بخارا ته ولېږه. ده ټولو ته لارښوونه وکړه چې دوی ټول به په پټه له انور پاشا سره په بخارا کې او له بسمه جې مشرانو سره په فرغانې کې مرستې وکړي.

کاکړ د منشي علي احمد او ادامیک د لیکنو پر بنسټ لیکي چې: د ۱۹۲۲ کال د اپرېل په میاشت کې یو افغان افسر د پولې نه واوښت او په بېسون کې یې د خپلو قواوو سره د شوروي پوځونو سره مقابله وکړه. د دې برسېره د باندنیو چارو د وزارت یوه حکومتي پوسته په لار کې لوټ شوه او سندونه یې شورویانو ته په لاس ورغلل. ۳۹۶ شوروي اتحاد ته ثابته شوه چې افغانستان د بخارا په ناکراريو کې لاس لري، نو بخارا یې په یوې شپې او ورځې کې په بې رحمۍ سره لاندې کړه. شورویانو په افغانستان مرستې ودرولې او د افغانستان د حکومت نه یې وغوښتل چې څرګندونه وکړي چې بیا به د بخارا په چارو کې لاسوهنه نه کوي او افغانستان د شورویانو غوښتنې ومنلې او د شوروي اتحاد دوستي یې وساتله.

په دې ترتیب سره ده په منځنۍ اسیا کې «په خپلې سروالۍ سره اسلامي کنفېډرېشن غوښته چې د بري چانس یې نه و او د ختیځو پښتنو په منځ کې یې هغسې کونښنونه ونه کړل، په داسې حال کې چې دغه سیمې په اصل کې د افغانستان زړه و او خلکو یې د خپلواکۍ په جنگونو کې دغه واقعیت په کړو سره ثابت کړی و. ښې ښې چې محمود طرزي او هغو ترکي پاشایانو دی منځنۍ اسیا ته هڅولی او د هغه پرمخګ د سردار نصرالله مړینې دی له دغو پښتنو نه لیرې کړی وي. هر څه چې وو امان الله خان په دواړو

کې ناکام شو. ۳۹۷

انور پاشا هم له يو څو بريو نه وروسته د ۱۹۲۲ کال د اګست د مياشتې په څلورمه نېټه په يوې نښتې کې ژوبل او ژوند يې د لاسه ورکړ. د ده د مړينې وروسته د بسمه جې غورځنګ يو بل مشر ابراهيم بېګ د ځواکونو په خورېدلو سره په منځنۍ اسيا کې د پاشاکانو د پان ترکي دولت، د بسمه چيانو د خپلواکۍ او د پاچا امان الله د اسلامي کنفدرېشن ارمانونه په اوبو کې لاهو شول. هلته د شوروي اتحاد له لوري د سوويتيزم د پلي کولو په لور کوښښونه پيل او پاچا امان الله خان په هېواد کې په کورنيو سمونونو لنکر واچاوه. د مخه تر دې چې د پاچا امان الله په سمونونو وغېږېم لازمه کښم چې په افغانستان کې د شوروي روسيې په کړنو رڼا واچوم.

امير امان الله خان او په افغانستان کې د شوروي روسيې کړنې

دا موضوع مې د تيغخونوف د کتاب «په افغانستان او پښتنو قبایلو کې د سترو قدرتونو سياست»، چې عزيز اريانفر په فارسي «نبرد افغاني استالين» په نامه ژباړلی، له مخې په ډېر پام سره کښلې په دې چې د کتاب ليکوال د نويو مهمو ارشيفي مالوماتو په څنګ کې د اعراضو ډکې خبرې هم لري. دا کتاب په يوه ناسمه جمله: «به گونه یی که روشن است نزدیک به چهل در صد از باشندگان افغانستان پشتونها اند که در دو اتحادیه بزرگ درانی و غلزیای کرد اماده اند.» پيل شوی دی. لومړی خو په افغانستان کې د پښتنو شمېر څلوېښت په سلو کې نه بلکې د نسب په لحظ د ۶۳٪ او د ژبې له مخې د ۵۵٪ نه زيات دی او نه پښتانه يوازې د دراني او غلزيای قبيلو نه جوړ دي بلکه پښتانه د دراني او غلزيای قبيلو برسېره نورې قبيلې هم لري. په دې اړه د مخه پوره مالومات وړاندې شوي چې بيا يادولو ته اړتيا نه شته. دومره به ووايم چې ځينې روسي او امريکايې کړۍ د خپلو سياسي موخو له کبله د پښتنو شمېر لږ ښيي لکه چې امريکايې ليکوال ريچارډسن وايي: «کله چې په ۲۰۰۱ ز کال په اکتوبر کې امريکا پر افغانستان يرغل وکړ نو امريکايې چارواکو هم د خپلو روسي معاصرو په توګه د توکميزو لوبو کارونه راوايستل (۱۷۱ پاڼه)» او زياتوي چې «زموږ لوېديځوالو په غوږونو کې د خپرندويو او چاپي رسنيو له لارې اتنو ګرافیک مالومات راڅڅول کيږي او په دې قناعت راکول کيږي چې ګڼي د پښتنو ډېرکی هېڅکله د ټولنې ډېرکی نه و او اوس پر «افغانستان د پښتنو د واکمنۍ» د پای وخت را رسېدلی دی.

يو شمېر کسان په دې باور دي چې دغه چال چلند د سړې جګړې د ذهنيټ دوام دی

چې طرح يې روسي ميليتاريزم جوړه او پلې کړه او موخه يې د افغانستان د ډبرکي (پښتنو) د شمېرې راتينول يوې داسې کچې ته ول چې د هېواد په توکميز جوړښت کې د بدلون له لارې افغانستان د تجزيې له پاره چمتو کړي. (۵۰۳ پاڼه) نوموړی د افغانستان د ژبتوکميزې سلنې رښتينی انځور داسې وړاندې کوي: «د افغانستان د وګړو په ټوله شمېره کې پښتانه ۶۲،۷۳ په سلو کې، تاجکان ۱۲ په سلو کې، هزاره ۹ په سلو کې، وزبکان ۶ په سلو کې، ترکمنان ۲،۶۹ په سلو کې او ايماق ۲،۶۹ په سلو کې دي. (۵۰۴ پاڼه) اوس به اصلي موضوع ته راوګرزم.

د نړيوالې لومړۍ جګړې په جريان کې د المان دا پروګرام چې په هند باندې له افغانستان نه ګوزار وکړي د جګړې وروسته په کړو کې شوروي روسې ته پاتې شو چې غوښتل يې چې په هره بيه وي خپل دښمن- برېتانيا کمزورې کړي. د سوېل په لور د شوروي روسې سياست په کابل کې د شوروي سفير براوين داسې بيانوي: «د روسې تاريخ د دې ټينګ ثبوت په لاس راګوي چې روسيه د ختيځ او په ځانګړې توګه د منځنۍ اسيا او هند خوا ته ټينګ او د پخوا نه ټاکل شوی ميلان لري. سرنوشت د تزاري روسې لاس د هند په لوري کش کړ او همغه لاس نن ورځ شوروي روسيه هغې خوا ته کشوي. په هند کې بايد نړيوالې مسلې هوارې شي او دغه مسلې د انګرېزانو سره د روسې په ټکر سره هوارېږي.» ۳۹۸ د دې له پاره روسيه بايد د انګرېزانو پر ضد د پښتنو قبيلو د جګړې نه ګټه پورته کړي. هغه مهال چې د ۱۹۱۹ کال په جنوري کې د روسې سوسيالستي جمهوريت فېدراسيون د شوروي ترکستان د جمهوريت سره ژوندی شو، د بلشويکانو مشرتابه پرېکړه وکړه چې د برتانيې په وړاندې د افغانستان سره يرغليز تړون وکړي.

شوروي روسې د بهرنيو چارو وزير چيچرين د تزاري روسې د مهال ډپلومات براوين په کابل کې د شوروي روسې د سفير په توګه وټاکه. براوين په ۱۹۱۷ کال کې د اکتوبر وروسته يوازينی تزاري ډپلومات و چې د شوروي حاکميت يې په رسميت وپېژاند. خو په تاشکند کې مشران د هغه د عقيدې له امله ورباندې بې باوره وو او ځکه يې يو شمېر کونديان کابل ته ورسره ولېږل. ايوانوف پوځي اتشه ته دنده ورکړل شوه چې د برتانيې پر ضد د يرغليز دفاعي تړون د کړلو له پاره د امير هوکړه ترلاسه کړي. همدارنګه ايوانوف ته دغه دنده هم ورکړل شوه چې که سفير خاين راووتلو هغه ووژني. ۳۹۹ د ۱۹۱۹ کال د جولای په لومړۍ نېټه د شوروي پوځي- ډپلوماتيک پلاوی افغانستان ته ننوت او د اګست په مياشت کې وروسته له هغې کابل ته ورسېد چې امان الله خان د انګليسانو سره د سولې تړون کړی و.

امان الله خان او پلويانو يې هاند کاوه چې د برېتانيا سره بيا د اړيکو خپرولو نه ځان وژغوري په دې چې افغانستان بلې جگړې ته چمتو نه و. برسېره پر دې افغانانو ويره درلوده چې د شوروي روسې غړي به د استخباراتي مالوماتو د ټولولو هڅه وکړي او همدارنگه به کمونيستي تبليغات پرمخ بوزي. تيخنوف وايي چې د افغانانو اندېښنې پر ځای وې ځکه چې په شوروي پلاوي کې د ترکستان د کمونستانو نه لس تنه په دې کومارل شوي و چې «د افغانانو په منځ کې سياسي کار» وکړي. ۴۰۰ ايوانوف پوځي اتشه په خپل وار د ټولو ستونزو سره سره په کابل کې د مالوماتو په ټولولو پيل وکړ. د ۱۹۱۹ کال په اکتوبر کې پوځي کسان د ايوانوف په مشرۍ اړ شول چې کابل پرېږدي په دې چې دوی خپله تر ټولو مهمه دنده يانې د انگرېزانو پر ضد د امير سره پوځي تړون کړل و، ترسره نه کړه.

د ۱۹۱۹ کال د جون په ۲۳ يو پخوانی بلشويک ياکوف سوريتس د براوين په ځای په کابل کې د شوروي د سفير په توگه وټاکل شو. د ډېر وخت راهيسې په مسکو کې په دې پوهېدل چې د افغان- انگليس جگړه نوره پای ته رسېدلې ده. د دې سره سره په کرملن کې يې دا هيله له لاسه نه ورکوله چې بيا د افغانستان پښه د برتانې ضد جگړې ته ورکش کړي. ۴۰۱ د ۱۹۱۹ کال د دسمبر په ۱۴مه سوريتس د شوروي روسې سفير د يو څو هندي ناسيونالستانو سره کابل ته ورسېد. د همدې مياشتې په ۲۷مه سوريتس تاشکند ته پټ تلگرام واستولو: «موږ وکولی شول چې د سرحد د اړيدو او زيرو د قبایلو د مشرانو سره تماس ونيسو. دغه قبيلې د می د مياشتې راهيسې د انگليس هندي پوځ په وړاندې بريالۍ مبارزه کوي.» ۴۰۲ سفير وړانديز وکړ چې د قبایلو سره دې د پامير له لارې اړيکې ټينگې شي. وروسته د شوروي روسې سفير سوريتس دې پایلې ته ورسېد چې افغان مشرتابه به د شوروي روسې سره پوځي تړون ونه کړي. خو د افغانستان مشرتابه چمتو دی چې د شوروي روسې سره د دوستۍ او بې پلوۍ تړون لاسليک کړي.

چيچيرين د شوروي روسې د بهرنيو چارو وزير د افغانستان سره د دفاعي تړون د کړلو مخالف و په دې چې دا تړون کېدای شو چې د شوروي روسې او لويې برېتانې تر منځ په جگړه بدل شي. چيچيرين په دې اند و چې د افغانستان او شوروي روسې تر منځ په لومړي تړون کې دې د پابندۍ ماده نه وي چې شوروي د افغان لوري سره په دې ژمنه وکړي چې په افغانستان باندې د برتانې له لوري د يرغل په وخت کې به د افغانستان پلوي وکړي. ۴۰۳ افغانان او په ځانگړې توگه نادرخان د دې پلوي و چې شوروي روسيه دې د سيستان له لارې پوځي مرسته وکړي او د کرښې اخوا پښتانه د عمومي پاڅون وکړي. خو

څنگه چې د روسانو مرسته يقيني نه وه امان الله خان د ۱۹۲۰ کال په اپرېل کې سویتس ته اعلام وکړ د دې له پاره چې افغانستان د روسيې او برتانيې د لاس اچونې ډگر نه شي په کلکه د بې پلوی کړنلاره به مخته بوزي. ۴۰۴ په دې توگه د افغان دهلېز د بلشویکانو په وړاندې وتړل شو.

د ۱۹۲۰ کال په اوړي کې د افغانستان د دهلېز د بندېدلو په درشل کې سویتس د مسکو نه غوښتنه کوله چې بېرته یې وغواړي. خو په مسکو کې د سویتس د ملاتړ په خاطر د ۱۹۲۰ کال د جولای په میاشت کې جمال پاشا چې د ترکيې وتلی پوځي- سیاسي شخصیت و چې دا مهال د شوروي حکومت سره د همکارۍ له پاره حاضر شوی و، کابل ته ولېږي. جمال پاشا د لومړۍ نړیوالې جګړې پر مهال د عثماني امپراتورۍ د وسله والو قواو وزیر او په سوريای کې د ترک د څلورم پوځ قوماندان و. هغه د برتانوي پوځ په وړاندې د جګړې د لارښوونې له امله په اسلامي هېوادو کې د «اسلام زمري» نوم گټلی و. په ۱۹۱۸ کال کې د ترکيې د تسلیمېدو وروسته المان ته وتښتېد.

د المان د پوځ مشر فون سکېت د دې وېرې نه چې برتانيا په جګړه کې د مات شوي المان څخه د ترکيې د تېرو متحدینو غوښتنه ونه کړي د ترکيې پخواني د دفاع وزیران انور پاشا او جمال پاشا یې په پټه شوروي اتحاد ته ولېږل. د تیځونوف په وینا سرنوشت خپل کار وکړ او جمال پاشا د افغانستان او شوروي اتحاد د اړیکو په ټینګولو او د پښتنو قبیلو د برتانوي ضد غورځنګ په پورته کېدو کې مهم رول ولوباوه. روسانو د جمال پاشا د مسلکي، ډپلوماسي شوونتیاوو او د انګرېزانو نه د زیاتې کرکې د ځانګړتیاوو نه ښه ګټه پورته کړه او هغه یې د لسو نورو ترکي افسرانو سره افغانستان ته واستوه. د ۱۹۲۰ کال په اکتوبر کې جمال پاشا کابل ته ورسېد. د کابل ښاریان د ده مخې ته ورغلل او د کابل ښار سرتیري د ده مخې ته سلامي تېر شول او د سلامی توپونو ډزې وشوې.

امان الله خان د جمال پاشا تود هرکلی وکړ او هغه یې خپل مشاور وټاکه. جمال پاشا د ۱۹۲۰ کال په نومبر کې امان الله خان د برتانوي پر ضد د خپلې مبارزې د پروګرام سره اشنا کړ. امان الله خان او جمال پاشا څو ورځې پرله پسې په ډېرو پټو خبرو کې چې د پردې تر شا کېدې د برتانوي پر ضد د جګړې د نیولو په صورت کې تدبیرونه و ارزول. سویتس د دغو خبرو په اړه مسکو ته د جمال پاشا د اطلاعاتو یو رمزي گزارش ولېږه چې په هغه کې «په مسکو کې د جوړ شوي پروګرام د پلي کېدو شوونتیاوې چې کریملن ورته سترګې په لاره و، انعکاس موندلی و.» ۴۰۵

ترکي سیاست پوه په دې اړه د افغان لوري هوکړه په لاس راوړه چې د هند او

افغانستان د سرحد د ساتنې لارښوونه وکړي. هغه ته همدارنگه اجازه ورکړ شوې وه چې د پښتنو قبایلو سره چې د انګرېزانو د پوځ سره په جګړه بوخت وو تماسونه ټینګ کړي. په قبایلو کې د پوځي کار د تنظیم په موخه د جمال د وړاندیز سره چې یو «ځانګړی کمیسیون» جوړ شي چې په هغه کې په باوري توګه د شوروي نماینده ګانو ته اجازه ورکړه شي چې د ترک افسرانو په جامو کې ګډون وکړي، هوکړه ترلاسه کړه. امان الله خان جمال ته اجازه ورکړه چې په کابل کې یوه ګوزاريزه قطعه جوړه کړي.

جمال د مسکو اجنټ وکولی شول چې د ترک افسرانو په مرسته درې پلي کنډکونه او یوه د سوارو قطعه جوړه کړي. په دغو قطعاتو کې د قبایلو جنګیالي په خوشالۍ سره منل کېدل. د ۱۹۲۱ کال فبروري کې د «ګوزاريزو» قطعو شمېر نږدې درې زرو ته ورسېد. جمال د دې پلوي و چې هر څومره زر چې کېږي د افغانستان او شوروي اتحاد تر منځ تړون لاسلیک او افغانستان ته پوځي مرسته زیاته شي.

شوروي سفارت د جمال پاشا په مرسته د کابل او مسکو تر منځ د باور بحران له منځه یووړ. د ترکې پخواني وزیر د ۱۹۲۰ کال د پیل نه د شوروي جاسوس په حیث په کابل کې کار کاوه او د افغان امیر پوځي مشاور هم و. د ده تر ټولو مهمه دنده دا وه چې «په هند کې انقلاب» تنظیم کړي. د ۱۹۲۱ کال په مارچ کې هغه د دفاع وزیر نادر خان سره چې د انګرېزانو په وړاندې د پښتنو قبایلو د کارولو د موضوع په اړه همفکره و، د قبایلو کتنه وکړه. قبایلو هیله درلوده چې د جمال په منځګرتیا به د شوروي نه وسله او پیسې لاس ته راوړي. عبدالرزاق د وزیري قبیلو روحاني مشر چې دوولس زره وزیر او مسعود یې تر قوماندې لاندې وو او د انګرېزي پوځ په وړاندې جنګېدل هوکړه وکړه چې د جمال د پلان په پلي کولو کې مرسته وکړي. عبدالرزاق د ۸۰۰ زرو کابلي روپۍ او وسلې چې د ده په جنګیالیو ووېشل شي، وړاندیز وکړ. جمال د خپل پلان د پلي کولو له پاره مسکو ته د وسلې او پیسو وړاندیز وکړ خو مسکو دغه لګښتونه په غاړه وانه خپستل. په دې چې دغه مهال د انګلیس او شوروي تر منځ د مارچ په ۱۶ مه د سوداګرۍ تړون لاسلیک شو چې د لندن او مسکو تر منځ د ټینګو اړیکو پیل شو او د جمال پاشا د پروګرام پلي کول یې ناشوني کړل. جمال پاشا مسکو ته لاړ چې د خپل پلان د منلو له پاره د لندن سره وګوري خو هغه ورسره ونه کتل. په مسکو کې د هغه سره د یو څه مرستې خبره وشوه خو کله چې تبلیسي ته راورسېد په مرموز ډول ووژل شو. روسان یې پر په ارمینیانو اچوي خو امریکايي تاریخپوه د. اسپین وایي چې هغه شوروي استخباراتو وواژه ځکه چې نور یې د بلشویکانو له پاره ارزښت نه درلود.

شوروي روسيې نه يوازې په کابل کې د خپل سفارت له لارې په افغانستان کې خپلې موخې پرمخ بيوې بلکې د کمونېستي انټرناسيونال يا کمينټرن او په ترکستان کې يې د هغه د جوړښتونو څخه گټه پورته کوله. شوروي روسيې غوښتل چې هند ته د انقلاب د صادرولو په موخه مالي او مادي سرچينې په افغانستان او د پښتنو قبایلو کې متمرکزې کړي. د پښتون قبایلو ستر پاڅون کېدای شو چې په پنجاب او هند کې په برتانوي دروند کوزار وکړي. له دې کبله په ۱۹۲۰ کال کې د لينن په غوښتنه هغه ته د افغانستان د پولې دواړو خواوو پښتنو، د سوويلي افغانستان او د شمالي هند نقشه ورته تهيه شوه.

د ۱۹۱۹ کال په لومړيو کې په ترکستان او کابل کې د هند انقلابي اډې د جوړولو کار پيل شو. په کابل کې د کمينټرن په دستور په دې اړه لومړی کام براوين واخېست. براوين د هند نېشنلسټانو او د پښتنو قبایلو نماينده گانو «د سرحد انقلابيون» سره يې د انگرېزانو ضد مبارزه کې د مرستې ژمنه وکړه. په کابل کې د شوروي روسيې نوي سفير سوريټس چې په منځني اسيا کې د کمينټرن رسمي نماينده هم و، په کابل او هند کې د انگليس ضد عناصرو سره خپله همکاري پراخه کړه. د سوريټس د سفارت په وخت کې د کابل او مسکو تر منځ د اړيکو چارې په بهرنيو چارو کې د خلک کميسار او د انگليس ضد عناصرو سره پټې اړيکې کمينټرن پر مخ وړې. خو د ۱۹۴۳ کال پورې چې کمينټرن رنګ شو ټولو شوروي سفيرانو په دوو رولونو کې لوبه کوله. دوی د خپلو اصلي دندو په څنګ کې په پټه ناقانونه چارې پر مخ بيوې. ۴۰۶

د سوريټس لومړی ستر برياليتوب د ۱۹۲۰ کال په فبروري کې په کابل کې «د هند انقلابي ټولنه» جوړېدل و چې په هغې کې د هند د نېشنلسټانو بيل بيل گروپونه سره يوځای کول خو يوازې د «د هند موقت حکومت» د مېنډرا پراتاب په مشرۍ ورسره يوځای نه شو. عبدالرب د ټولنې مشر په توګه وټاکل شو. زر د ټولنې د غړو شمېر ۱۵۰ تنو ته ورسېد او وکولی شول چې د پښتنو قبایلو په ترانګه کې خپل کار پيل کړي. د سوريټس پيامونه، د لينن ليکونه او کمونيستي اثار چې د دغه سازمان له لارې قبایلو او د هند شمالي غرنيو سيمو ته لېږدېدل د برتانوي استخباراتو لاسته ورغلل چې په هند کې د کمينټرن د لومړيو اجنټانو په بندي کولو سره تمام شو.

همدارنګه د ۱۹۲۰ کال د مارچ په ۳۱مه د هند د موقت حکومت د کورنيو چارو مرستيال محمد علي او محمد شفيق د مرستې له پاره تاشکند ته راغلل. دوی غوښتل چې د افغانستان له لارې د شوروي روسيې په لاسوهنې سره خپل وطن د انگرېزانو د منګلو نه وباسي. محمد علي زر پوه شو او د کمينټرن سره يې همکاري پيل کړه. د دغې شېبې نه

محمد علي د کمينټرن د اساسي دسيسو يوه مهمه مهره وگرځېد. خو څنگه چې د دغو ناسيونالستانو نه روسانو د خپلو ځانگړو موخو له پاره دومره گټه نه شوه پورته کولی نو اړ شول چې د يوه بل کس په لټه کې شي.

په ۱۹۱۹ کال کې لينن مکسيکو ته بورودين ولېږه چې په مکسيکو کې د هغه هېواد د سوسيالست گوند عمومي منشي د هند تبعه مهاندارات روي سره اړيکه ونيسي. م. روي د لومړۍ نړيوالې جگړې په جريان کې د انگليس ضد کړنو له امله چې ځان د بندي کېدو نه وژغوري مکسيکو ته تېنښتېدلی و. د ۱۹۱۹ کال په نومبر کې د ده په گډون سره د مکسيکو کمونېست گوند جوړ شو چې سمدلاسه يې د کمينټرن سره خپل پېوستون اعلام کړ. م. روي په ۱۹۲۰ کال کې د مکسيکو د کمونېست گوند د نماينده په حيث د کمينټرن په دوهمه کنکره کې د گډون له پاره مسکو ته لاړ. هلته يې د لنين سره وليدل. م. روي د ۱۹۲۰ کال د اگست په اتمه نېټه د کمينټرن د ترکستان د دفتر يو له مشرانو څخه وټاکل شو. په دې توگه هند ته د افغانستان له لارې د انقلاب د صادروولو د سازمانولو له پاره لوی واک او سرچينې ورکړل شوې. دا کار د سرحد د پښتنو قبایلو د گډون پرته ناشونی و. په ۱۹۲۰ کال کې کمينټرن د بلشويکانو په ملاتړ يو لوی پوځي پلاوی د بورودين او روي په مشرۍ افغانستان ته د لېږلو له پاره تهيه کړو. بورودين او م. روي سره د ډېرو پيسو او زياتو وسلو ژمنه وشوه خو چې تاشکند ته راورسېدل هېڅ يوه ژمنه يې تر سره نه شوه او د نامالومو دلايلو له مخې دا پروژه راتلونکې ته پاتې شوه.

م. راوي کله چې تاشکند ته راورسېد د خپل پروگرام په پلي کولو پيل وکړ. بورودين او روي هلته د پوځي زده کړې بورډ جوړ کړ چې په هغه کې به هنديانو ته پوځي زده کړه ورکوي. پرېکړه وشوه چې په هغه کې به دوه دريمه برخه افسران د هند د شمال ختيځو سيمو مسلمانان شاملېږي. سوکولنيکوف او روي غوښتل چې شپږ مياشتې وروسته سل تنه «انقلابي افسران» د پښتنو قبایلو ترانکې ته وليږي چې هلته «هندي لوا» جوړه کړي. د دغې موخې له پاره ځانگړی پوځي پوهنځی جوړ شو. خو په تاشکند کې يوازې ۲۵ تنه هنديان حاضر شول چې په دغو کورسونو کې شامل شي. د بخارا د نسکورېدو وروسته هندي مهاجرو زياتوالی وموند. په دغو مهاجرو کې يو شمېر سوداگر هم وو چې د سياست سره يې مينه نه ښودله. د دوی نه د هندي او افغاني هويت اصلي اسناد واخېستل شول او له دغو اسنادو نه هند او افغانستان ته د کمينټرن د اجنټانو د استولو له پاره د دغو هېوادو د اتباعو تر نامه لاندې گټه پورته کېده.

د ۱۹۲۰ کال په اکتوبر کې د ترکستان د کمينټرن د دفتر په همکارۍ په ترکستان کې د

افغانستان د اتباعو نه د افغانستان د مظلومو پرگنو د ازادۍ له پاره «د افغانستان انقلابي کمیټه» جوړه شوه. د دغې کمیټې مشر محمد یعقوب و چې غوښتل یې امان الله خان د شوروي په مرسته نسکور او په افغانستان کې سوسیالستي بدلونونه منځ ته راوړي. که څه هم دا طرحه پلې نه شوه خو کمیټرن د ۱۹۲۰ کال تر پایه په هرات، میمنه، مزار شریف او نورو ځایونو کې پټې اډې جوړې کړې وې.

د هند په خاوره کې د جنګي عملیاتو پلان د پښتنو قبایلو د ملاتړ پرته ناشونی و. له دې امله کمیټرن ته د پښتنو جلوبول لومړۍ درجه اهمیت درلود. دا ناڅاپي نه ده چې د هند د کمونېست ګوند اول نمبر کارټ چې راوي جوړ کړی و، په تاشکند کې عبدالقیوم دولت خېل پښتون توکمي ته چې د خیبر او وزیرستان د کمیسار د مرستیاو وراړه و، ورکړ شو. دغه ځوان په ۱۹۲۰ کال کې د لېستان (پولنډ) نه چې هلته د سره پوځ په لیکو کې په جګړه بوخت و، تاشکند ته راوغوښتل شو چې په تاشکند کې د هند په انقلابي کمیټه کې خدمت وکړي.

د ۱۹۲۰ کال په نومبر کې د ازادو قبایلو نه لس کسيز پلاوی د محمد اقبال او عبدالحق په مشرۍ تاشکند ته ورسېد. د کمیټرن له خوا عبدالحق ته دنده وسپارل شوه چې ازادې ترانګې د پښتنو په منځ کې د برتانوي ضد فعالیت د باجوړ نه پیل کړي په دې چې کمیټرن هلته لا پخوا پټ مرکز جوړ کړی و. د همدې کال د نومبر په ۲۵ مه اقبال او عبدالحق افغانستان ته روان شول او د ۱۹۲۱ کال د فبروري په لومړۍ نېټه کابل ته ورسېدل. عبدالحق په کابل کې وکولی شول چې د امان الله خان سره وګوري. هغه هڅه وکړه چې د هغو طلايې پیسو سره یو ځای برتانوي هند ته وتښتي چې په تاشکند کې یې د کمیټرن نه ترلاسه کړې وې خو د افغانستان د حکومت له خوا ونیول شو. د هغه نه هغه لیک هم لاسته راغی چې د سرحد انګلیسي کمیسار ګرانت هاملتون ته یې لیکلی و. عبدالحق په خپل پیام کې ګرانت ته لیکلي و چې هغه د تاشکند نه د مهمو اطلاعاتو سره درځي او د هغه نه یې هیله کړې وه چې له افغانستان نه هند ته د ننوتو اجازه ورکړي. د دې شېبې نه مالومه شوه چې عبدالحق د انګرېزانو جاسوس و. شوروي اړتیا درلوده چې په دې پوه شي چې عبدالحق انګرېزانو ته کوم مالومات ورکړي دي. په دې اړه شوروي سفیر سوریس د طرزي نه وغوښتل چې عبدالحق دوی ته وسپاري چې بېرته یې تاشکند ته بوزي او ورڅخه پلټنې وکړي. خو د سوریس غوښتنه ونه منل شوه. افغان حکومت روسانو ته اجازه ور نه کړه چې په دهمزنګ کې د عبدالحق نه پوښتنې وکړي او ان د عبدالحق د دوسیې د لوستلو اجازه یې ور نه کړه. یو کال وروسته عبدالحق په بنديتون کې ووژل شو.

د دې وروسته م. روي ته د مرستې له پاره د بلوچستان نه دوه خانان تاشکند ته راغلل. د کمينټرن په اسنادو کې دوی د «مصري خانوف» په نامه ياد شول. م. روي هغوی ته د سرو او سپينو زرو پيسې او يو څه وسله ورکړه. خو دوی چې بدخشان ته ورسېدل هر څه يې د بدخشان والي ته ورکړل. دغه کار کمينټرن ته دا مالومه کړه چې د قبایلو مشران د انګرېزانو ضد مبارزه کې امان الله خان خپل اصلي ساتونکی بولي او نه يې غوښتل د هغه د خبرولو پرته کوم عمليات د پښتنو سيمو کې په لاره واچوي.

کمينټرن د دغو ماتو سره سره په دې بريالی شو چې «د غزا د لارې مله» يا وهابيونو سره چې د هند په مسلمانانو کې ډېر مشهور وو، تماس ونيسي. په ۱۹۱۹ کال کې محمد ياسين د وهابيونو نماينده کابل ته راغی او د شوروي ډپلوماتانو سره يې تماس ونيو او د هغې وروسته تاشکند ته لاړ او د کمينټرن څخه يې د سازمان له پاره مرسته واخېسته. وهابيانو د دې مرستې په مقابل کې د کمينټرن سره ژمنه وکړه چې د پښتنو قبایلو په منځ کې به د انگليس ضد تبليغ په ساحه کې د کمينټرن سره مرسته وکړي. کمينټرن وکړای شول د وهابيونو په مرسته د پښتون قبایلو په ترانکه کې خپل دريځ پياوړی کړي.

کمينټرن هڅه وکړه چې په هند کې د انگليس ضد فعاليت له پاره په کابل کې پټ مرکز جوړ کړي. د دې کار له پاره د ۱۹۲۱ کال د جنوري په پنځمه د کوشک له لارې په کابل کې د کمينټرن لومړی جاسوس محمد علي چې د کمينټرن په راپورونو کې د بوس په مستعار نوم يادېده، کابل ته راغی. محمد علي د شوروي سفارت سره په اړيکه کې بايد په افغانستان او هند کې د مالوماتو د راټولولو پټ د جاسوسۍ پراخ جال وغزوي؛ د هند د ملي ازادي غوښتونکي غورځنګ مشرانو ته شوروي روسيې ته د راتګ زمينه برابره کړي او پښتنو قبایلو ته د روسي وسلو قاچاق تنظيم کړي.

د کمينټرن جاسوس په کابل کې سمدلاسه د «هند د موقت حکومت» پخواني وزير عبيدالله [سيندي] کور ته چې د افغان حکومت سره يې بڼې اړيکې درلودې لاړ او هلته اوسېده. عبيدالله د حکومت کارمندانو ته تضمين ورکړ چې محمد علي به په افغانستان کې کمونېستي پروپاګانډ نه خپروي. تيخونوف وايي چې مولوي عبيدالله سيندي په کابل کې د «شوروي نفوذ» عامل وګرځېد. په دې توګه د محمد علي له خوا د مولوي عبيدالله سيندي جذب په کابل کې د کمينټرن د جاسوس لومړنی غټ برياليتوب و. عبيدالله چې د قبایلو سره يې بڼې اړيکې درلودې سوکه سوکه يې محمد علي ته پرېښودې. برسېره پر دې عبيدالله د سپاسالار نادرخان سره چې د شمال ختيځ هند د پښتنو د برتانيې ضد مبارزو ټينګ ملاتړی و دوستي لرله. نادر په دغو پښتنو کې ډېر شهرت درلود او د افغانستان او د

هند په وضعه بڼه پوهېده. محمد علي د عبيدالله په مرسته د پښتنو قبایلو په اړه ارزښناک مالومات ترلاسه کول. عبيدالله په سخاوتمندانه ډول د محمد علي له خوا تمویلېده.

دا مهال د سوریټس پر ځای په کابل کې راسکولنیکوف د سفیر او د کمینټرن د مشر په توګه وټاکل شو. ده ته مسکو لارښوونه کړې وه چې په هند او د پښتنو قبایلو په ترانګه کې پټ کار ته دوام ورکړي او نور پراخوالی ومومي.

د ۱۹۲۲ کال په جنوري کې محمد شفیق د هند د کمونېست ګوند مشر په تاشکند کې د م. روي سره یوځای شو او په پټو چارو کې یې فعاله برخه واخېسته. شفیق په کابل کې «د سرحد ملي ګوند» جوړ کړ چې په پروګرام کې یې د پښتنو ازادي او هند د برتانې د سلطې نه خلاصول و. د سرحد د ملي ګوند برنامه د امان الله خان د تایید له پاره هغه ته ولېږل شوه. خو په دې باندې د شوروي روسيې سفیر راسکولنیکوف خوښی شو په دې چې د ده په اند د افغانستان او روسيې موخې د پښتنو قبایلو په ترانګه کې بیلې بیلې دي. په دې اړه ده اجرایه کمیټې ته لیکلي و: «د ازادو قبایلو په منځ کې د انقلابي کار سره د افغانستان شاهي هېواد د لاسوهنې امپریالیستي هدفونه تعقیبوي خو زموږ هدف د هند او قبایلو واقعي ازادي ده.» ۴۰۷ زما په اند په هند او قبایلو کې د راسکولنیکوف د واقعي ازادۍ نه موخه دا ده چې هلته خپل جاسوسان په واک کړي او د شوروي روسيې تر سیخې ډېکټې لاندې چارې تنظیم کړي.

د حیرانۍ ځای دی چې د شوروي روسيې سفیر د افغانستان واکمنان چې د خپلې خاورې د لاسته راوړلو هڅې کوي د دوی دغو هڅو ته امپریالیستي موخې وایي او خپلو نیواک ګرو موخو ته واقعي ازادي وایي. راسکولنیکوف د شفیق سره اړیکې پرې کړې او هغه هند ته واستول شو او انګرېزانو بندي کړو. د راسکولنیکوف له لوري د سرحد د ملي ګوند تحریم او د کابل نه د شفیق لرې کولو ثابته کړه چې شوروي روسيې او کمینټرن هڅه کوله د پښتنو قبایلو د پاڅون نه د هند د بې ثباتۍ له پاره کار واخلي. تیخونوف وایي چې دوی په نظر کې نه لرل چې د پښتنو خاوره دې د افغانستان سره یوځای شي. په داسې حال کې چې د افغانستان سره د پښتنو د خاورې یوځای والی په منځنۍ اسیا کې د برتانې په ټوله امپراتوري یو حساس ګوزار و.

راسکولنیکوف د محمد علي له لارې عبيدالله سیندي ته ۲۰۰۰ پونډ سټرلینګ د برتانې ضد د پښتنو قبایلو د غورځنګ د تمویل له پاره ورکړې. روسانو د وهابیانو په مرسته وکولی شول چې په خیبر او وزیرستان کې دوې کمیټې جوړې کړي چې د کمینټرن له

خوا تمویل کېدې او د هغه دستورونه یې پلي کول. په ۱۹۲۴ کال کې په خیبر کې د کمینټرن پټ گروپ جوړ شو.

د ۱۹۲۴ کال په جون کې د وانه گروپ ته لارښوونه وشوه چې په وزیرستان او بلوچستان کې یو پراخ پټ جال خپور کړي. په باجوړ کې د سید آشان مرکز مشري د غلام عزیز په غاړه وه چې د محمد علي په وړاندیز هلته ټاکل شوی و. په ډېره کې د کمینټرن یو بل مرکز د مخفي په نوم چې د محمد علي ملگری و جوړ شو. په کابل کې شوروي سفارت د تورنگزو د حاجي سره د چمرکنډ د وهاپیونو له لارې اړیکې ټینګې کړې وې.

د ۱۹۲۱-۱۹۲۲ کلونو کې د کمینټرن د اجنټورۍ کره وړه د کابل او لندن تر منځ د اړیکو د ښه کېدو په لاره کې جدي خنډ و. امان الله خان د خپلو سمونونو د پلي کولو له پاره د انګلیسانو سره سولې ته اړتیا درلوده. له دې کبله د افغانستان حکومت په ۱۹۲۲ کال کې د کمینټرن د فعالیتونو د مخنیوي له پاره کلک تدبیرونه ونيول او د کمینټرن اجنټان د افغانستان نه وایستل شول. د ۱۹۲۲ کال د اکتوبر په میاشت کې عبیدالله سیندي د مخه تر دې چې د وتلو امر ورته وشي په خپله تاشکند ته لاړ. همدارنګه په ۱۹۲۲ کال کې د هند د ناسیونالستانو مرکز چې د لومړۍ نړیوالې جګړې راهیسې فعال و خپل شتون ته د پای ټکی کېښود. په دې توګه د کمینټرن فعالیت د یو څه وخت له پاره فلج شو.

له دې وروسته دا چارې د شوروي روسيې حرفوي استخباراتو لاسته ولوېدې. اوس روسان اړ شول چې پامیر ګاونډیو هېوادو او هند ته د انقلاب د صادرولو په اړه بدل کړي. د ۱۹۲۱ کال په اوړي کې د قرغزستان د اوش په ښار کې د ت. دیاکوف په مشرۍ د پامیر ډله جوړه شوه چې د سیاسي استخباراتو چارې ارنستو پومپور پرمخ بیولې. ۱۹۲۲ کال ته نږدې ارنستو پومپور په زیات لګښت سره وکړای شول چې د افغان د پامیر د محلي حکومت سره اړیکې ټینګې کړي او د هغه کسانو کولی شول چې د خاروغ او د افغانستان په بیلو بیلو سیمو، کاشغر او شمالي هند کې ازاد وګرځي. د شوروي ټولو اجنټانو افغاني پاسپورټونه درلودل چې د امیر «وفادارو» مامورینو پرې پلورلي وو. د شوروي استخباراتو وکولی شول چې خپل لومړي بریالیتوبونه د افغانستان او هند په شمالي سیمو کې په زیاته اندازه د اسماعیلانو په همکارۍ سره ترلاسه کړي. د ۱۹۲۲ کال په پسرلي کې ارنستو پومپور وکولی شول چې په قطغن، خان اباد، د چین یارکند، چترال، او کلکت په ښارونو کې د جاسوسی جالونه جوړ کړي. په ۱۹۲۲ کال کې شورویانو وکولی شول ډېره جاتو او پېښور ته لاره خلاصه کړي.

په ترکستان کې د کمينټرن د بندېدو وروسته په ۱۹۲۲ کال لس تنه وفادار هندوان د چترال له لارې هند ته واستول شول چې هغوی د انگرېزانو له خوا بندي او د ۱۹۲۳ کال د اپرېل او می په مياشتو کې په پېښور کې محکمه شول.

د شوروي روسې او کمينټرن فعاليتونه چې د برتانيې په امپراتورۍ باندې د منځنۍ اسيا نه کوزار وکړي انگرېزان اړ کړل چې په بېره سره په ټولو جبهو کې د «سره گواښ» په وړاندې غبرگون وشي. په هند کې پېچلې وضعې غوښتنه کوله چې د خپل خطرناک سيال په وړاندې د ازادو قبایلو په لور د افغانستان دهلېز وتړل شي. انگرېزان د خپلو جاسوسي جالونو له لوري د بلشویکانو او کمينټرن د برنامو نه پوره خبر وو. د انګلیسانو جاسوسي جال په تاشکند او هم په مسکو کې د کمينټرن په جوړښتونو کې نفوذ کړی و. برسېره پر دې د انگرېزانو سره د مالوماتو په ټولولو کې د سپين کارډ د جاسوسۍ جال اغېزمنه مرسته کوله. د انګلیس د جاسوسۍ راډيويي دستګاه چې د افغانستان او ترکستان په ساحه کې يې راډيويي مخابرات نيول په کوټه کې پراته وه. هغه مهال چې د شوروي راډيويي دستګاه په کابل کې کار کاوه انگرېزان د افغانستان او شوروي اتحاد د ټولو پټو اړيکو نه خبر وو.

په کورنۍ جګړه کې د بلشویکانو برياليتوبونو د د. ل. جورج حکومت اړ کړ چې د ۱۹۲۱ کال په پسرلي کې د شوروي روسې سره سوداګري هوکړه ليک لاسليک کړي. خو د برتانيې د بهرنيو چارو وزير لارډ کرزن د روسې د دېفکتو پېژندلو سره کلک مخالفت کاوه. د انګلستان د سوداګرۍ وزير روسي پلاوي ته يو ليک وسپاره چې په هغه کې د برتانيې په ضد د نه انکار کېدونکو حقايقو پر بنا په افغانستان کې د شوروي نماينده گيو او په ترکستان کې د هند د نېشنلسټانو فعاليتونه وړاندې شوي و. روسانو په تاشکند کې هندي پوځي پوهنتون وتړلو، خو په واقعيت کې هغه په پټه بخارا ته يوړل شو.

دا مهال پښتنو د انگرېزانو د «پرمختګ پاليسۍ» په وړاندې ټوپک ته لاس واچاوه. د بلشویکانو مشرتابه پرېکړه وکړه چې د دغې وضعې نه په افغانستان او د پښتنو قبایلو په سيمو کې د خپل دريځ د بياوړي کولو له پاره ګټه پورته کړي. د روسې د کمونېستي ګوند په څنګ کې د افغانستان د مسايلو په اړه ځانګړی کميسيون جوړ شو او د ۱۹۲۳ کال د فبروري په ۲۸ مه نېټه راسکولنيکوف ته لارښوونه وکړه چې د افغانستان په پوله کې د انګلیس د تيري په وړاندې د افغانستان د حکومت سره د يوه پټ هوکړه ليک په اړه خبرې پيل کړي. خو انگرېزان د دغو اقدامونو نه خبر شول د انګلستان د بهرنيو چارو وزير د ټولو رښتينيو اسنادو په ښوولو سره روسې ته التيماتوم ورکړ چې په هند کې خپلو

فعاليتونو ته د پای ټکی کېږدي او خپل سفیر بېرته کابل ته وغواړي. د بریتانیا غبرګون کمینټرن اړ ګر چې د ترکستان او بخارا د فټرونو فعالیتونو ته د پای ټکی کېږدي. د ۱۹۲۴ کال د فبروري نه وروسته راسکولنیکوف بېرته خپل هېواد ته راستون شو او د شوروي هېواد نه د باندې اطلاعاتي چارې کسبي جاسوسان پرمخ بیولې.

د پاچا امان الله خان لومړني سمونونه

کاکړ وايي چې په معاصر افغانستان کې امير شيرعلي خان لومړی افغان واکمن و چې د دولتي نظام د عصري کولو په لور يې کامونه اوچت کړل. پاچا امان الله بيا دولتي نظام د عصري کولو برسېره د افغاني ټولنې د مدني کولو او عصري کولو له پاره د بنسټيزو او پراخو سمونونو پلي کولو ته ملا وتړله «چې په هغو سره افغان ټولنه مدني، سياسي نظام عصري او د فرد خپلواکي واقعي کړي». ۴۰۸ امان الله خان د واکمنۍ په لومړي کال کې اجرايوې قوه تنظيم کړه چې په سر کې صدراعظم او وزيران وګومارل. پاچا امان الله لومړی افغان واکمن و چې د دولت درې ګونو قواوو (اجرايې، قضايې او مقننې) ته يې عصري بڼه ورکړه. خو پاچا امان الله سلطنت د حکومت نه بيل نه کړ يا يې په پوره اندازه بيل نه کړ. دی د پاچا په توګه غیر مسؤول کنل کېده، وزيران ده ټاکل او هم يې ليرې کول او دوی يوازې ده ته مسؤول وو. وروسته يې د صدراعظمۍ چارې په خپل لاس کې ونيوې او تر پایه د غیر مسؤول صدراعظم په توګه پاتې شو. ۴۰۹

د پاچا امان الله له لومړيو بنسټيزو کارو يو دا شو چې چارې د ولس د استازو په مشوره يا لږ تر لږه د هغوی له لارې پرمخ بوزي. څرنګه چې په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره په پراخ ډول سمونونه پلي کېدل نو اړينه وه چې نوي قوانين جوړ شي. د دغې موخې له پاره د «رياست محفل وضع قوانين» په نوم يوه اداره جوړه شوه چې مشر يې سردار شير احمد و. د قانون ايستلو رياست په دولتي شورا واړول شو چې نيمايي غړي يې پاچا ټاکل او نيمايي يې ولس غوره کول. په دې توګه دولتي شورا نيمه ملي وه. يوازې په ۱۹۲۸ کال کې پاچا د لويې جرګې له استازو سره ومنله چې دولتي شورا به په ملي شورا بدلېږي او غړي به يې د خلکو له خوا ټاکل کېږي.

دولتي شورا، وزيرانو او لويو جرګو قانونونه جوړول او هغه د پاچا امان الله د لاسليک او تپه کېدو وروسته جاري کېدل. په دغه دوره کې د نظامنامه په نومونو زيات قانونونه راوايستل شول چې جوړه نه لري. د پاچا امان الله په وخت کې په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره «تشکيلات اساسي افغانستان» په نامه نظامنامه يا اساسي قانون جوړ

شو. مخکې له دې اسلامي حقوق او عرف «ځايي دودونه» چلېدل. د کاکړ په وينا په اساسي قانون کې د مرکزي حکومت او ولايتي ادارو تشکيلات او دندې بيان شوې دي. په مرکز کې اوه وزارتونه، يوه دولتي شورا، او يوه د طب مستقلة اداره تجويز شوې وه. د کابل ولايت امر والي، د ولايتونو امران نايب الحکومه گان او د ځينو سيمو امران اعلی حاکمان ياد شوي دي. د ليرې اطرافي وري سيمې علاقه دارۍ يادې شوې دي. په ولايتونو کې مشورتې شوراگانې هم تجويز شوې دي. په دغه اساسي قانون کې د هېواد ټولو وگړو ته د جنس، قوم او مذهب د توپيرونو پرته يو هومره حقونه ورکړل او غلامي يې لغوه کړه. کاکړ وايي چې د پاچا امان الله د واکمنۍ يوه ځانگړتيا د لويو جرگو جوړول و چې موخه يې ملت ته د لويو جرگو د رابللو له لارې د دولت په چارو کې ونډه ورکول و او دولتي نظام يې د قانون له مخې په مشورې باندې بنا کړ. کاکړ دا هم وايي چې پاچا امان الله د لويو جرگو نوښتگر دی او تر هغه د مخه بل افغان واکمن دغسې لويه جرگه نه ده بللې، چې غړي يې د افغانستان د ټولو برخو نه د خلکو له خوا غوره شوي وي. دی زياتوي چې د پاچا امان الله د لويو جرگو بله ځانگړتيا د هغو لوی والی دی، چې د ځينو غړي يې زر تنه وو.

کاکړ وايي چې پاچا امان الله په قضايي چارو کې هم بنسټيز بدلون راوست او په فقهيي قضيو کې يې «تعذير» په «تقدير» بدل کړ. د امان الله نيکه امير عبدالرحمن قاضيانو ته په دعوو په تېره جزايي موضوع گانو کې دومره اختيار ورکړی و چې يو چا ته ان پخوا له دې چې عمل يې کړی وي، د ظاهر په نظر کې نيولو سره تر زندۍ کولو پورې جزا ورکړي. پاچا امان الله د قاضي پراخ اختيارونه مقدر کړل په دې مانا چې د هر جرم له پاره جزاگانې وټاکل شوې او قاضي نه شواى کولی چې د يوه جرم جزا په خپل اختيار سره لږه يا زياته کړي. د دې برسېره د تورنو محکمه علي شوه او د لوی څښتن او بنده گانو حقونه سره بيل شول. غبار وايي چې دغو بدلونونو د قاضيانو ډله د تل له پاره د دولت او نويو بدلونونو نه کرکجنه او بېزاره کړه. ۴۱۰ همدارنگه د هيواد د صنعتي کولو، د سوداگرۍ او د ډله ييزو خپرونو د پراختيا له پاره گامونه پورته شول.

پاچا امان الله د ټولنې د مدني کولو او پرمختگ په موخه نور سمونيز پروگرامونه تر لاس لاندې ونيول. په ۱۹۲۱ کال کې د صنعتونو د هڅونې په نوم قانون جوړ شو چې موخه يې د مالياتي شېبې په سمولو سره د هېواد صنعتي کول و. د امير عبدالرحمن د وخت د مالياتو شېبه، چې ماليات په جنس اخېستل کېدل، د پاچا امان الله په وخت کې بدله شوه او ماليات له جنس نه په نغده وړول شول.

د پاچا امان الله په وخت کې باندنۍ سوداګرۍ ښه وده وکړه، په تېره بيا وروسته له هغه چې جرمني، پولنډ او په لومړيو کلونو کې شوروي افغان سوداګرو ته په خپلو ملکونو کې د ازاد ترانزيت امتياز ورکړ او افغانستان د ډېرو هېوادونو سره د جرمني، شوروي او هندوستان په ګډون د سوداګرۍ تړونونه وکړل. کاکړ وايي چې د دغو سمونونو او نوښتونو له امله پولي پانګه په پراخه اندازه په کار ولوېده او ډېره شوه. شرکتونه جوړ شول او د لګښتي مالونو له پاره يو شمېر فابريکې جوړې شوې او نورې يې د جوړېدو په حال کې وې. د ازاد مارکېټ او د لارو د سمولو له امله سوداګري او ورسره ملي اقتصاد په غوړېدو و، خو دغه کار وخت غوښته، چې حکومتي عوايد زيات شي. په دې توګه د پاچا امان الله په واکمنۍ کې پولي پانګه والو ته د پانګې اچولو ډګر پراخ شو تر څو افغانستان د پانګوالۍ درشل ته ننوزي.

د امان الله خان د سمونونو نه، چې په خپله يې د واکمنۍ طبقې ځينې پټکي په نېغ ډول وېشورول، د هغو تنخواه ګانو، چې دولت پخوا مخورو کسانو ته لکه خان، ملک، پير، ملا او د کابل محمدزيو ته ورکولې، «د دغه اصل له مخې چې عايدونه بايد وګټل شي» ودرولې شوې يا لږ شوې.

په افغانستان کې د دولت له خوا ملایانو، پيرانو، سيدانو ته مواجب ورکول کېدل، چې د مغلو له وخته دود وو. ملایانو داسې ګڼله چې د شريعت له مخې تنخواګانې د دوی حق دی. که څه هم امير عبدالرحمن خان ملایانو ته تنخواه ورکول په دې پورې وتړل چې دوی بايد د ملا خوسه په مشرۍ کميسيون ته ازموينه ورکړي، څوک چې بريالي کيږي، دولتي چارې به ترسره کوي. سيدان يې اړ کړل چې د مغولي حکومت هغه فرمانونه وښيي چې د هغو له مخې دوی تنخواګانې ترلاسه کولې. يوازې يو څو تنو دغسې فرمانونه وښودل. په پايله کې د دواړو ډلو شمېر په افغانسان کې لږ او نفوذ يې لږ شو. خو د دې پر خلاف امير عبدالرحمن د غلزيو له پاڅون نه وروسته د کابل محمدزيو هر نارينه او ښځې ته مواجب ومنل او محمدزيان يې د دولت شريکان وبلل. داسې هم د دولت له خوا هغو اطرافي مشرانو او خانانو ته له دې امله چې په جنګي بيړني حالت کې دولت ته جنګي مېړونه ورکول، تنخواګانې ورکولې. نو دولت د پاچا امان الله تر وخته پورې دغو ډلو او نورو ته مواجب ورکول يې له دې چې د دولت له پاره کار وکړي. دا چې پاچا امان الله د دغو ډلو دايعي معاشونه ودرول يا لږ کړل دا د دوی د خواږدۍ سبب شول او د دوی روغ نيټي يې د ځان په اړه له لاسه ورکړه. په دې ترتيب ساتنپالو د عبدالقدوس خان صدراعظم په سروالۍ، متنفذو روحانيانو چې په سر کې يې د مجدي کورنۍ ولاړه وه او د جمهوريت

غوښتونکو کړی چې د محمډولي خان دروازي په سروالی يې، چې پخوا د دربار د غلام بچه کانو مشر و، د امان الله خان پر ضد د دسيسو په جوړولو لگيا وو چې د امان الله خان د واکمنۍ په راپرزولو کې يې ټاکنې رول ولوباوه.

خو دولت په افغانستان کې د پاچا امان الله تر وخته پورې خلک رعيت گڼل او د منل شويو حقوقو او ازادۍ نه بې برخې وو. پاچا امان الله په اساسي قانون کې چې په ۱۹۲۳ کال کې لويې جرگې په پغمان کې پاس کړ، د هېواد وگړو ته يې د جنس، قوم، نژاد، مذهب له توپير پرته برابر حقوق ومنل او په دې توگه يې د خلکو روغ نيتي وگټله.

پاچا امان الله پوهنې ته ځانگړې پاملرنه وکړه. دی په دې فکر و چې د هېواد پرمختگ د عصري پوهنې پرته ناشونی دی نو ځکه يې په وړيا توگه د پوهنې د عصري کولو او پراخولو ته رتب پام وکړ او د قانون له مخې يې په هېواد کې لومړنی زده کړې هرو مرو (حتي) کړې. ده پوهنه نه يوازې د نارينه وو له پاره بلکې د ښځو دپاره هم غوښتله، ځکه چې پوهنه د ټولې د پرمختگ کيلې ده او يو ډول په نارينه او ښځه دواړو د خدای له خوا فرض ده.

که څه هم په افغانستان کې د عصري پوهنې بنسټ د امير حبيب الله خان له خوا په کابل کې د حبيبي ښوونځي په پرانېستلو سره په ۱۹۰۳ کال کې ايښودل شوی و، خو امان الله خان عصري پوهنه ښه پراخه کړه. په دولتي بوديجه کې د دفاع او دربار د وزارتونو وروسته د پوهنې د وزارت بوديجه دريمه درجه وه. د پاچا امان الله د واکمنۍ پر مهال په ښارونو او ولايتونو کې ډول ډول ښوونځي پرانېستل شول.

د کاکړ په وينا د امير امان الله خان په وخت کې د پښتو د رسمي کېدو دوهم حرکت د لومړي حرکت نه چې امير شيرعلي خان په خپله دوهمه واکمني کې پيل کړی و نږدې نيمه پېړۍ وروسته په کندهار کې پيل شو. ده په کندهار کې د هغه ځای اړوندو چارواکو ته لارښوونه وکړه چې «د کندهار زده کوونکو ته دې په پښتو کې د زده کړې کتابونه برابر او د زده کوونکو شمېر د ډېر شي.» ۴۱۱

امان الله خان په اساسي قانون کې د پښتو ژبې د رسمي کېدو او تعميم ته ځای ور نه کړ که څه هم د جرگې زيات غړي پښتانه وو خو دوی د امير په شمول د امير شيرعلي خان غوندې قوي ملي شعور نه درلود چې د خپلې ژبې د رسمي کېدو او تعميم په اهميت وپوهيږي. خو امان الله د پښتو ژبې د ودې په موخه يې د «مرکه پښتو» اداره جوړ کړه.

د پاچا امان الله خان په وخت کې روغتيايي چارو ته هم پاملرنه وشوه او ملي او پوځي روغتونونه جوړ شول. همدارنګه په کابل او اطرافي ښارونو کې حکومتي او غير

حکومتي خپرونې هم ووتلې چې د انيس خپرونه تر اوسه چلېږي.

کاکړ وايي چې د سمونونو په پلي کولو سره لگښتونه هم ډېرېدل. دا چې نوې ودانۍ، روغتونونه، په بهر کې په سفارتونو او قونسليکريو، د وسلو او الوتکو په رانيولو او باندني کارپوهانو ته د تنخواه په ورکولو سره لگښتونه ډېرېدل. خو دا حکومتي لگښتونه په عايدو سره که څه هم د پخوا نه ډېر شوي وو، نه پوره کېدل. له دې امله لکه چې د مخه مې يادونه وکړه حکومت د لگښتونو د کمولو له پاره په نفوذمنو ډلو موجب ودرول. ده شايد د لگښتونو د لېروالي له امله پوځ لږ کړ او د «نمونې قطعې» په نامه يو نوی نظامي واحد جوړ شو، چې دا پوځي واحد به وکولی شي د بدمانۍ پېښو ته ځواب ورکړي. د ادامیک په وينا پاچا په دې فکر و، چې نور د باندې نه افغانستان ته خطر متوجه نه دی او دغه لږ شوی پوځ به چې هوايي ځواک به يې ملګرتوب کوي، کورنيو ناکراريو ته به ځواب وويلی شي.

د لگښتونو د لکولو په موخه د افسرانو د يوې مياشتې تنخواه وګرځول شوه چې حکومت په بهر کې پوځي الوتکې رانيسي او په دې هم ټينګار وشو چې هغه ماليات دې راټول شي چې تر اوسه نه دي ورکړل شوي. دغو ټولو تجويزونو ځينې ډلې وپارولې او نورې يې خونې کړې. خو حکومت نه شو کولی د اوږدې مودې دپاره خپل سمونونه په خپلو عايدونو سره پلي کړي. کاکړ وايي چې که لوړ حکومتي غړي په سمونونو باور درلودای، په خپلو کې يو موټی او د پاچا رښتيني مرستيالان وای، حکومت به نويو راهسکېدونکو پېښو ته اوږه ورکړې او شايد پر برلاسه شوي وای، خو داسې ونه شول. دوی په فکري او شخصي توګه په دغسې ډلو او کړيو وېشل شوي وو چې د يوه او بل پر ضد يې دسيسې کولې. ۴۱۲

سياسي ډلګۍ او دسيسې

د کاکړ په وينا په لوړه حکومتي کچه د ساتنپالو د صدر اعظم عبدالقدوس په سروالی او د نوښتګرو او بدلون غوښتونکو د بهرنيو چارو د وزير محمود طرزي په مشرۍ تر منځ چاودون شتون درلود. لومړی چې د امير عبدالرحمن د وخت مامور و، داسې فکر کاوه چې «از طرف شرع انور مشروطه طلبان را بايد واجب القتل» دانست. د ده په اند «مشروطيت» هسې غولول دي او «د شرعې په امر بايد د مشروطه مکروب د منځه ولاړ شي». ۴۱۳ ده لا په ۱۹۲۰ کال کې خپل دا فکر د شوربازار حضراتو ته څرګند کړي و. تر دې د مخه يې د کندهار د عالمانو نه هم په دغه اړه فتوا غوښتې وه، دغو عالمانو که څه

هم مشروطيت رد کړ خو د مشروطه غوښتونکو له منځه وړل يې هم رد کړل. په دې ترتيب صدراعظم عبدالقدوس چلند د شوربازار حضرتان او مذهبي عالمان په هماغه اول سر کې د بدلون غوښتونکو په وړاندې بدورگي کړل، چې وروسته د هغو نظرونو او کړو سختې پارونې وکړې.

دغه چاودون يوازې د ساتنپالو او بدلون غوښتونکو تر منځ نه و بلکې د بدلون غوښتونکو تر منځ هم شتون درلود. د بدلون غوښتونکو د سياسي ډلو نه مهمه يې د جمهوريت ډله وه. منشي علي احمد ليکي: «په کابل کې يو شمېر کسان چې زده کړې يې کړې او په باندنيو هېوادونو کې گرځېدلي وو، د محمد ولي په گوند کې په پټه ننوتل او د افغان جمهوريت جوړولو په امکاناتو باندې يې په پټه بحثونه کول. په هغو کې دا کسان وو: غلام صديق [خرخي]، عبدالهادي خان [داوي]، حبيب الله خان (د حرب وزير مرستيال)، عبدالرحمن لودين، علي محمد خان، ميرزا محمد خان، مير سيد قاسم خان، خيښ نظامي افسران او خيښي غير مهم کسان لکه مير غلام محمد او نور. شجاع الدوله خان او محمد يعقوب خان (د دربار وزير) هم په دغه گوند کې وو.» ۴۱۴

د علي احمد منشي په وينا «دغه گوند دې نتيجه ته ورسېد چې د پوځ د مرستې نه پرته به په مقصد ونه رسېږي او د مصطفی کمال او رضاخان پهلوي مثال د دوی په مخ کې و.» ۴۱۵ په دې توگه جمهوريت غوښتونکو، چې په سر کې يې محمدولي دروازي و دا پلان درلود چې امان الله د پوځي کودتا له لارې رانسکور کړي. نادر خان د دفاع د وزير په توگه د دوی په وړاندې لوی خنډ و. دوی وپتيله چې خپلې موخې ته د رسېدو له پاره بايد نادر خان د دفاع د وزارت نه گوښه او پرځای يې محمدولي دروازي د دفاع وزير شي. له دې کبله دوی د دسيسو په جوړولو پيل وکړ.

کيسه داسې وه چې محمد هاشم خان غوښتل چې د امان الله د خور سره واده وکړي. امان الله خان هم ورباندې راضي و خو د امان الله خور د هاشم خان سره د واده کولو سره هوکړه ونه کړه. له دې کبله امان الله خان د خپل لوز نه، چې خپله گرانه خور هاشم خان ته په نامه کړې، په شا شو. د دغې موضوع نه دسيسه کړو د پاچا امان الله خان او محمد نادر خان تر منځ د نفاق اچولو په موخه کټه پورته کړه او پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ دغه دسيسه د علي احمد منشي د ليکنې پر بېنسټ داسې بيانوي:

«دوی د محمد نادر پر ضد په دسيسولاس پورې کړ او پاچا امان الله يې په پټه قانع کړ چې هغه او ورور يې محمد هاشم د هغه د خور، نور سراج په سر له هغه نه اوښتي او په دې لټه کې دي، چې هغه خپله کړي او که هسې ونه شول په دغې لار کې ځانونه يا امان

الله خان ووژني. دا هغه وخت و چې امان الله خان د خپل لوز نه اوښتی و، چې دغه خور محمد هاشم ته په نامه کړي. په عين حال کې دسيسه گرو محمد نادر ته ورسوله چې امان الله دغه خور د کورنيو چارو وزير عبدالعزيز ته په نامه کوي. دسيسه گر په دې ډول بريالي شول چې امان الله خان ته د محمد نادر وفال لرل خنثی کړي او امان الله خان د هغو نه بېگانه کړي. دسيسه گرو محمد نادر ته وروسته له هغه چې هغه د خپل خان په اړه د امان الله خان په اورېدلي سلوک خبر شوی و، دا هم ورسوله چې امان الله خان د هغه د ډېرېدونکي نفوذ نه اندېښمن دی او په دې لټه کې دی چې نسکور يې کړي. دسيسه گرو په عين حال کې يو سړی وگماره چې په محمد نادر دزې وکړي، هغه پرې دزې وکړې او محمد نادر هغه د امان الله خان په لمسونه وکتلې او ځان يې د ناروغ په پلمه په کور کې ايسار او د جنگ له وزارت نه گوښه کړ. هغه د خوست تر بلوا پورې په کور کې و، خو په بلوا کې يې لاس نه درلود. په داسې حال کې چې مخالفانو يې پاچا ته رسوله، چې هغه په کې لاس لري. ۴۱۶ محمد حسن کاکړ زياتوي چې امان الله خان «د جنگ له وزارت نه د محمد نادر خان په ليرې کولو سره چې مسلکي جنرال و او پر ځای يې د محمدولي په ټاکلو سره چې يو غير مسلکي مامور و پوځ غټه صدمه وليدله.» ۴۱۷ محمد نادر په فرانسه کې سفير وټاکل شو او فرانسې ته لاړ. هغه هلته د سفارت نه استعفی وکړه او په فرانسه کې پاتې شو.

د خوست بلوا

د مخه مې يادونه وکړه چې ساتنپالو د عبدالقدوس خان صدراعظم په سروالی، متنفذو روحانيونو چې په سر کې يې د مجددي کورنۍ ولاړه وه او د جمهوريت غوښتونکو کړی چې د محمدولي خان دروازي په سروالی يې، چې پخوا د دربار د غلام بچه گانو مشر و، د امان الله خان پر ضد د دسيسو په جوړولو لگيا وو چې د امان الله خان د واکمنۍ په راپرزولو کې يې ټاکونکی رول ولوباوه. بلواکرو پخوا له دې چې د حکومت پر ضد وسلې ته لاس واچوي د حکومت نه وغوښتل چې د قانون هغه مادې بدلې کړي چې د دوی په فکر د اسلام مخالفې وې. پاچا دوی ته وويل چې دغه قانونونه ديني عالمانو منلي او دوی يې د خبرو له پاره کابل ته وغوښتل. وروسته له دې چې بلواکرو د پاچا بلنه رد کړه، پاچا دوی ته يو دولتي پلاوی واستاوه خو کټه يې ونه کړه. د خوست بلوا چې د ۱۹۲۴ کال د مارچ په مياشت کې د ملا عبدالله چې په گوډ ملا يادېده او ملا عبدالرشيد په مشرۍ پيل شوه، چې خدرانو او منگلو يې ملاتړ کاوه. د دوی سره نور قومونه هم يوځای شول. بلواکرو د

حکومتي ځواکونو نه گردهز، تېره کنبو او لوگر ونيول. وروسته د غزني ياغيان ورسره يوځای شول او تر شيخ اباد پورې ورسېدل. برسېره پردې په کاپيسا، پروان او ننګرهار کې د حکومت پر ضد تبليغونه هم وشول او يو ځای بل ځای دره ماران هم هسک شول. په دې توګه کابل د لوگر او وردګو له خوا د ګواښ لاندې راغی. پاچا وروسته په اوړي کې لويه جرګه راوغوښته چې په پغمان کې جوړه شوه چې ځينې سمونونه يې لغوه کړل او ځينې يې بدل کړل. خو دغې جرګې هم د ياغيانو په غلي کولو کې مرسته ونه کړه.

د دې بلوا په يون کې د حکومتي پوځونو او ياغيانو تر منځ خونړۍ نښتې وشوې او له دواړو خواوو نه ډېر افغانان ووژل شول. کاکړ وايي چې د سرېښندونکو (جان فدا) په نوم د يوه اته سوه کسيز پوځي واحد نه يو تن هم ژوندي پاتې نه شو. په دې مهال د لومړي ځل له پاره د ياغيانو په وړاندې د بهرنيو پيلوټانو نه په ګټه اخېستلو سره پوځي الوتکې وکارول شوې. د خلکو ذهنيت هغه وخت د حکومت په ګټه بدلون وکړ چې د دوی په اند «سردار عبدالکريم انګرېزانو افغانستان ته رالېږلی دی. دغه سردار چې د پخواني امير محمد يعقوب د مينځې زوی و، د اګست په مياشت کې په داسې حال کې چې جنګ په ټينګه روان و، له هندوستان نه منګلو او ځدراڼو ته ځان ورساوه، په دغې هيلې چې له ياغي توب نه په ګټه اخېستلو سره د افغانستان پاچايي ترلاسه کړي.» ۴۱۸ له دې وروسته ډېرو قومونو د حکومت خوا ونيوله. سردار عبدالکريم د جنوري په مياشت کې هندوستان ته وتښتېد او له هغه زر وروسته ګود ملا او عبدالکريم ونيول شول. په دې توګه بلواکړ وځپل شول.

غبار د جګړې د لاملونو نه يو دا بولي چې د بلواکړو دوو ملایانو «د يوه يادښت په ترڅ کې د پاچا نه وغوښتل د جزا د عمومي قانون ځينې مادې دې بدلې شي چې د شرعيت مخالفې يې ګڼلې.» ۴۱۹ خو کاکړ وايي چې که د ياغيانو غوښتني يوازې د جزايي قانون د يو څو مادو اړول وای نو جګړه به وروسته له دې پای ته رسېدلې وای کله چې لوېې جرګې ځينې قانونونه وړول او نور يې لغوه کړل. غبار د جګړې بل لامل دا بولي چې يو خو د ازاد سرحد خلک پر دې خپه و چې دولت د دوی د ملاتړ او مرستې نه د انګرېزانو په وړاندې لاس اخېستی وو او بل ځينې ملایانو او خانانو د ځينو امتيازاتو د لاسه ورکولو له امله د دولت نه ناراضه وو او هم د پکتيا د حکومت د خلکو سره د ناوره او ناسم سلوک له امله د بلوا مشرانو ګټه پورته کړه. ۴۲۰

خو کاکړ وايي چې د بلوا اصلي لاملونه لا ژور دي او هغو د جنګي وضعې په اوښتون سره نوي اړخونه پيدا کول ان تر دې چې ملا عبدالله په لوګر کې د پاچا پلاوي ته د هغه د

کوشنه کولو غوښتنه هم وکړه. ۴۲۱ د ماشومې نجلۍ د نکاح منع کولو موضوع هم خلک پارولي و. د کاکړ په وينا د ياغيانو د ياغيوتوب لاملونه د اغراض کوونکو په دغه جمله کې راغونډېدلي شي چې ويل يې «قانون ناسخ مذهب است» ۴۲۲ د دې مانا دا وه چې ټول هغه قانونونه چې د پاچا امان الله په نوښت جوړ شوي دي د مذهب پر ضد دي.

د هغه وخت افغان ټولنه په ټينګه دوديزه او نږدې ټوله نالوستې وه. ځينې دودونه لا داسې کڼل کېدل چې لکه د دين برخې وي. اسلام هم دين او هم دولت کڼل کېده. دا د ټولو خلکو ذهنيت او د ملايانو، پيرانو، او سيدانو ټينګه عقیده وه. ساتنپالانو يا د اوښتون مخالفينو چې د اوښتون غوښتونکو په پرتله زښته زيات وو له ولس سره يو ځای د دغو زرو دودونو او چلندونو له مخې ژوند کاوه. که څه هم پاچا امان الله د ټولنې د مدني کولو او عصري کولو له امله اړ و چې نوي اداري، ټولنيز، حقوقي او داسې نور قوانين جوړ کړي. ده دغه قانونونه په فرمانونو سره نه بلکې د قانون پوهانو او ولسي استازو په مشوره ايستلي وو. کاکړ وايي چې د «قانون مخالفان ... په دې نه پوهېدل چې د اجتماعي دودونو او اسلامي شرع تر منځ توپير وکړي». ۴۲۳ دغه قانونونه د اسلامي شرع نه بلکې د ټولنيزو دودونو ماتوونکي وو او په خپله پاچا يو رښتيني مسلمان او د اسلام ساتونکی و. برسېره پردې دا هم واقعيت دي چې د ټولنې نفوذناکې ډلې د خپلو دوديزو امتيازونو په بايللو سره ناراضي او ان پارېدلي وو. دا هم سمه ده چې دولتي مامورانو به د قانون په پلي کولو او د دولتي قدرت نه ناوړه کټه تر لاسه کړې وي.

کاکړ وايي چې «دغو ټولو ته په وسلې سره ځواب ورکول، هغه هم په هغه ډول چې په هغو سره په زرګونو افغانان ووژل شي او ټولنه په ژور ډول زيانمنه شي، ډېره غټه ملي تېروتنه ده. د ياغيانو بله غټه تېروتنه دا وه چې دوی په خبرو سره د کشالې د هوارولو له پاره د پاچا وړانديزونه ونه منل. دوی د لويې جرګې هغو پرېکړو ته ارزښت ور نه کړ چې له اساسي قانون پرته ډېر قانونونه او سمونونه يې واورول ... دوی تر پايه په خپلې ياغي کړۍ ټينګ ودرېدل، تر څو په وچ عسکري او قومي زور سره وځپل شول» ۴۲۴ خو کاکړ دا هم وايي چې د حيرانۍ ځای دی چې ده [پاچا امان الله] له دغې ماتې نه زده کړه ونه کړه او څلور کاله وروسته يې په دغسې نويو سمونونو لاس پورې کړ، چې تر هغو نورو يې لا ډېرې پارونې وکړې.

پاچا امان الله د پکتيا له پېښې وروسته اداري چارو ته ځير شو او د چارو د سمولو له پاره ځينو ولايتونو ته هم لاړ. دی خپل وطن ته په کار او چوپړ کولو مين و او ويل به يې چې تر وطن نه پورته بله مينه نه لرم. کاکړ د ډېلې ميل استازي، رولېند وايېلد وينا له

مخې وايي چې پاچا امان الله د کار سره ډېره مينه درلوده او د هغه ماموران د نوي ډول څخه وو، له دوی نه غوښتل کېدل چې د خپل مشر ارمانونه پلي کړي او په دې کې شک نه و، چې په کابل کې هغه وخت ځينې دغسې سخت کوښښونه وشول، چې دغسې ټينګ اخلاقي ډيسپلين وساتل شي چې د پخواني تاريخ له کوښښونو سره يې توپير لاره. د دې سره سره رولنډ وایلد دا هم وايي «چې هر نوی قانون چې د خلکو د ښېکڼو له پاره ايستل کېده د فساد له پاره به يې نوی ور پرانېسته.» ۴۲۵ دی دا هم وايي چې «امان الله په نړۍ کې د چلبازۍ له ټولو نه ډېر چلباز سيستم سره مخامخ و.» ۴۲۶ کاکړ وايي چې په همدې دليل به وي چې امان الله که څه هم پاچا و، په اداري چارو کې دومره ځان بوخت کړ چې زياتره وخت به يې تر نيمو شپو پورې کار کاوه. د امان الله خان په شان اوس اشرف غني د فساد کړو د فساد د مخنيوي په موخه تر نيمو شپو کار کوي. د کار او خدمت سره د پاچا امان الله مينه، د کندهار د چارو د پلټنو نه ښه جوتيري د هغه اثر نه چې سرليک يې «په افغانستان کې د حاکميت قانون» دی، ښه څرګندېږي. دا کتاب امان الله خان ته منسوب او د حبيب الله رفيع په زيار په ۱۹۹۹ کال کې خپور شوی دی.

بهرته د پاچا امان الله سفر

د کاکړ په وينا د پاچا امان الله مشاورينو او په سر کې محمود طرزی د پاچا سره د اروپا د ښېکڼو په اړه غږېدل او دی يې هڅاوه چې اروپا ته سفر وکړي. خو کاکړ وروسته په يوه بله ليکنه کې دې پايلې ته ورسېد چې محمود طرزی د امان الله بهر ته د سفر سره مخالف و چې وروسته به پرې وغږېږم. د اروپا سفر امان الله خان ته هم په زړه پورې و او وزيرانو ته يې په يوې غونډې کې څرګنده کړه: «موږ د نننيو چارو د پرمختګ په اړه ډاډه يو او افغانستان په پوره ازادۍ او خپلواکۍ سره په ښه ډول پرمخ ځي. د هېواد د يوه کوټ نه تر بل کوټ پورې له قانونه څخه اطاعت کېږي. هر څه په کرارۍ سره په خپل محور څرخي، نو اوس ما ته ښايي چې اروپا ته په سفر لاړ شم او بهرته له ځان سره د خپل کران وطن د پرمختګ له پاره د څيزونو په بڼه د نړۍ د خلکو د چلندونو او رواجونو پوهه راوړم. زه به تجربې ترلاسه کړم او د ډول ډول څيزونو د جوړولو له پاره به فابريکې جوړې کړم. روسيې د لوی پېتر تاريخ ته يوه کتنه به وښيي، چې هغه د ننيو سمونونو له کولو نه وروسته متمدنو هېوادونو ته لاړ او د هغوی پرمختيايي لارې يې وڅېړلې، چې بيا يې هغه په خپل هېواد کې رواج کړې، چې د هغو په نتيجه کې د شوروي اوسنۍ حکومت يو پياوړی حکومت دی. دا ټول د لوی پېتر د زيارونو له امله و چې روسيې ځان د بهرنيو له اړتياوو

څخه وژغوره، نو ما ته ښايي چې زه هم پر هغې لارې يون وکړم.» ۴۲۷ وزيران هم په خپل منځ کې د پاچا د سفر په اړه سره وغږېدل. خو په پای کې څنگه چې پاچا په خپله سفر غوښته، ټولو ورسره ومنله.

کاکړ وايي چې دا هغه وخت و چې پاچا امان الله د دفاع په وزير محمودلي باندې بې باوره شوی و او د دفاع د وزارت نه يې گوښه کړ. هغه يې خپل نایب او د بهرنيو چارو وزير په توګه وټاکلو. عبدالعزيز يې د سلطنت دوهم نایب او د دفاع د وزير مرستيال کړ او دنده يې ورکړه چې د محمد ولي او نورو کړه وړه وڅاري. همدارنګه پاچا محمود ياور، د کابل والي مرستيال ته واک ورکړ چې هر هغه څوک وځي چې په خیانت لاس پورې کوي. پاچا د کابل والي علي احمد، حبيب الله د دفاع د وزارت مرستيال او د دولتي شورا سروال شیر احمد د خپل سفر په ملګرو کې ونيول ځکه چې ده په لومړيو دوو شک درلود او پر دې پوهېده چې شیر احمد او محمد ولي دومره سره وړان دي، چې د ده په نشتوالي کې به هېواد ته جنجالونه پيدا کړي.

پاچا امان الله د ۱۹۲۷ کال د دسمبر د مياشتې په لسمه نېټه د ملکې ثريا او د سفر د خپلو ملګرو سره چمن ته او بيا له هغه ځايه کوټې، کراچۍ او بمبې ته لاړ. د بمبې نه مصر، اېټالیه، فرانسه، بلجيم، سويس، جرمني، برېتانيه، پولنډ، روسيه، ترکيه او پارس وليدل او د ۱۹۲۸ کال د جولای د مياشتې په لومړۍ نېټه د هرات او کندهار له لارې کابل ته راستون شو. په دې توګه دا سفر شپږ مياشتې او يوولس ورځې اوږد شو.

په ټولو يادو شوو هېوادونو کې د دولتي چارواکو او خلکو له خوا د پاچا امان الله او د هغه د ملګرو تود هرکلی وشو. په هر هېواد کې دوی اول رسمي مېلمانه وو او بيا په خپل لګښت اوسېدل. يوازې په مصر او پارس کې کوربه پاچايانو له عادي وګړو سره د پاچا امان الله د ازاد روغېر او د ملکې ثريا د مخ لوڅۍ له امله ناارامي وښودله. د مصر پاچا فواد پاشا د پاچا امان الله په رخصتېدو سره خپله خوښي په دې ډول څرګنده کړه، چې «خدايه! شکر چې دی ولاړ.» پاچا په روم کې د کاتوليکي عيسويانو د لوی مشر، پاپ سره وکتل.

پاچا امان الله او د هغه ملګري په انګلستان کې د خپلې هستوګنې په موده کې لومړی د پاچا او ملکې او وروسته د حکومت مېلمانه وو. کاکړ وايي چې پاچا امان الله او ورسره ملګرو يې د لندن برسېره د کوربه هېواد نور شپږ صنعتي ښارونه وليدل. هلته «برتانوي موسسو له يوې او بلې سره د دغه وياړ په لرلو کې سيالي کوله چې پاچا يا ملکه يا د هغو د کورنۍ غړي د دوی په مراسمو کې ګډون وکړي. حتی د افغان- انګليس د جنگ پخوانيو پوځيانو موسسې غوښتل چې دوی د افغان پاچا په مخ کې په سلامۍ تېر شي.» د انګلستان

د خلکو د دغسې تاوده هرکلي په اړه د برتانيې يوه وزير څرگنده کړه، چې انگرېزانو «د دغسې شخص په ليدلو سره علاقمني ښودله، چې د برتانيې امپراتورۍ ته يې په بري سره چلنج ورکړی و.» ۴۲۸ پاچا امان الله پاس د الوتکې نه د لندن ښار وليد او د سمندر لاندې په بېړۍ کې وگرزول شو او د يوې بېړۍ نه يې د سمندر نه د گوليو ويشتلو ننداره وکړه او د لندن ورځپاڼو دى د روسې لوى پېتر وباله.

د عبدالحکيم طببيي په وينا انگرېزانو ډېر کوښښ وکړ چې امان الله خان بلشويکي روسې ته د خپل تک څخه تېر شي خو هغه روسې ته د تگ هوډ بدل نه کړ. «د دغه سفر په اوږدو کې نوموړي پاچا د بلشويکانو د ځوان حکومت سره هم ليدنه وکړه. د امان الله خان دغه کړنه د انگليسانو له پاره د منلو وړ نه وه ځکه يې هڅه وکړه چې د پاچا په نشتوالي کې د نويټوب او سمونونو ضد غورځنگ ته سازمان ورکړي.» ۴۲۹ خو نوموړی کوم سند نه وړاندې کوي.

په مسکو کې هم د شوروي لويانو له خوا نه د پاچا امان الله تود هرکلی وشو، خو يوازي ستالين ورسره ونه ليدل. افغاني پلاوي د امان الله په مشرۍ د شوروي لوري څخه «يو وار بيا په ښکاره د هغه شوروي سيمې د خپلولو غوښتنه وکړه چې د ۱۹۲۱ کال د شوروي- افغان د تړون په نهمه ماده کې ژمنه ه شوې وه.» ۴۳۰ خو شورويانو خپله ژمنه پوره نه کړه. د امان الله خان په اړه د روسانو نيت د شوروي کميسار ماکسيم ليتوينوف د خبرو نه چې په مسکو کې يې د جرمني استازي سره کړې وې ښه څرگنديږي. «په بهرنيو چارو کې د شوروي کميسار ماکسيم ليتوينوف په مسکو کې د جرمني استازي ته هغه وخت چې امان الله لا په کندهار کې و وويل چې افغاني تخت ته د رسېدو له پاره نادرخان يو ښه انتخاب دى سره له دې چې پر هغه يې د برتانيې پلوه شک هم کاوه.» ۴۳۱

د خان عبدالولي خان په وينا انگليسان هم د امان الله خان دې پلان ډېر ووېرول چې اروپا ته يې د خپل سفر په جريان کې د ترکيې مشرانو ته دا وړانديز وکړ چې ترکيه، عراق، ايران او افغانستان دې يو اتحاد جوړ کړي. د دې پلان څخه انگرېزان په ترکيه کې د عراق سفير، چې د انگرېزانو جاسوس و، خبر کړل. انگرېزانو دا انکېرله چې دا پلان د دوى په ضد دى. «هغه [امان الله خان] ترکانو ته دا تجويز پېش کړو چې ترکي، ايران، عراق او افغانستان که يو اتحاد جوړ کړي. پېرنکيانو سره دا تلوسه وه چې هسې نه چې دا د دوى برخلاف د محاذ جوړولو منصوبه وي. هلته ترکي کې د عراق سفير Sabih Bey د پېرنکيانو دپاره د جاسوسۍ کار کولو.» ۴۳۲ خو کاکړ وايي چې د دغسې اتحاد شونتيا بيخي لږه يا هېڅ نه وه او هغه هېڅ موضوع شوې نه وه.

کاکړ وايي چې له دغه تاوده هرکلي سره سره افغان پلاوي ونه شو کولی د انکشافی پروژو د پلي کولو له پاره له اروپايي هېوادونو څخه پورونه تر لاسه کړي. يوازې جرمني سره له دې چې په لومړۍ نړيوالې جگړې کې د ماتې له امله په خپله په پورونو کې ډوب و، تياری وښود چې غیر حکومتي بانکونه وهڅوي چې افغانستان ته پور ورکړي. افغانانو بيا له جرمني نه شپږ ميليونه مارکه پور ترلاسه کړ، چې د هغه هېواد نه ورباندې د اړتيا وړ توکي وارد کړي. کاکړ زياتوي چې دا هم ويل کيږي چې د فرانسې يوه بانک منلې وه، چې د افغانستان د کمريکي عايداتو په ډاډ د گټې په برابر کې يو ميليون پونډه سټرلینک پور ورکړي.

د برېتانيې حکومت له پاچا امان الله خان سره ومنله، چې د افغانستان د پياوړي کېدو له پاره ډول ډول عصري توپونه، توپکونه او نورې وسلې وړيا ورکړي او شل تنه افغان پوځي افسران په خپل سان هرست پوځي اکاډمۍ کې وروزي. ۴۳۳ د پاچا امان الله دغه بهرنی سفر له سياسي پلوه پوره بريالی و. ده معاصر افغانستان تر هر بل واکمن زيات اروپايانو ته وروپېژانده. پاچا امان الله په خپل دغه سفر سره د افغانستان خپلواکي لا هم يقيني کړه.

خو کاکړ دا هم وايي چې په خپله افغانانو د پاچا امان الله د دغه سفر قدر ونه کړ. مذهبيانو يې لا خپل مخالفت ته زور ورکړ او پر ضد يې ډنډورې کېدې کړې. په اصل کې د امان الله له پاره چې هم پاچا او هم صدراعظم و، مصلحت نه و چې څه باندې نيم کال په بهر کې په سفر تېر کړي. په پاچا امان الله دغه اوږده سفر چې په تود هرکلي سره بدرکه شوی و لوی اغېز وکړ هغه دا چې دی يې له خپلو کلتوري ارزښتونو نه ليرې او د اروپايي کلتوري ارزښتونو په لور يې واړاوه.

د پاچا امان الله وروستي سمونونه

د مخه مو يادونه وکړه چې پاچا امان الله د خپل بهرني سفر نه د هرات او کندهار له لارې کابل ته راستون شو. ده لا په کندهار کې د خلکو سره د سمونونو په اړتيا خبرې کړې وې او ويلي يې و چې پرمختګ يوازې د ښځو په ازادۍ سره شوني کېدای شي. ده د کندهار خلکو ته دا هم وويل چې سمونونه د ده د ځاني گټې له پاره نه بلکې د افغان ملت د گټې دپاره دي. پاچا امان الله کنديريانو ته په پای کې وويل: «تاسې په لټۍ سره خپلو موخو ته رسېدلی نه شئ. امان الله د تاسو له پاره هر څه کولی نه شي. هغه مشوره درکوي، زاري

درته کوي او فشار درباندي راوړي، خو له هغو نه پرته نور څه کولی نه شي. باور ولری چې امان الله به ټولې هغه هیلې له ځان سره کور ته یوسي، چې د یوه شتمن او پرمختللي افغانستان له پاره یې لري، خو دا چې تاسې له خپل درانده خوب نه وینئ شئ» ۴۳۴

پاچا امان الله کابل ته د راستنېدو وروسته لویه جرگه راوبلله، چې د اګست په ۲۹ نېټه به غونډې پیلوي. د خپلواکۍ تر جشن پورې چې په شان او شوکت سره ونمانځل شو، کابل ته د جرګې استازي رارسېدلې وو. حکومت هر استازي ته اروپايي توره کړۍ او پتلون، سپین خټ، توره نېکټایي او توره شاپو برابره کړه او ټول یې په پغمان کې ځای په ځای کړل. هېڅ استازي ته اجازه نه وه چې په وطني جامو کې په جرگه کې کېدون وکړي. لویه جرگه د پغمان په سینما کې د اګست په ۲۹ نېټه د یو باندې زرو استازو په کېدون جوړه شوه چې پنځه ورځې اوږده شوه.

د جرګې په لومړنۍ غونډې کې پرېکړه وشوه چې دولتي شورا دې په ملي شورا بدله شي او د هغې غړي د ولس له خوا غوره کېږي. خو ملي شورا ته دولتي ماموران د غوره کېدو حق نه لري او ملي شورا او لویه جرگه د دواړه... وي. ۴۳۵

د دویمې ورځې په غونډه کې جرګې ومنله چې د بډې اخېستلو او د قدرت نه د ناوړې کټي اخېستلو د مخنیوي په موخه دې د بخښل کېدو اختیار له حاکمانو او قاضیانو نه واخېستل شي او هغه دې یوازې له پاچا سره وي. جرګې بله دغه پرېکړه وکړه چې عسکري خدمت دې دوو کالو پر ځای درې کاله شي او هغه د عام او جبري وي او هر څوک به عسکري په خپله کوي او بل څوک یې پر ځای عسکري خدمت کولی نه شي. دا هم ومنل شوه چې د تعذیر اصل دې په کره توګه تعریف شي. دا پرېکړه هم وشوه چې څاروي دې هر کال وشمېرل شي.

د جرګې په دریمه ورځ پرېکړه وشوه چې له دې وروسته دې ټول رسمي ملکي لقبونه نه وي او هر مامور دې تر پاچا پورې د عزیز یا کران په لقب یاد شي. په خپله امان الله خان وغوښتل چې کران پاچا ورته وویل شي. استازو د هغه غوښتنه ومنله، خو ټینګار یې وکړ چې دی دې د لور حضرت (اعلحضرت) په لقب هم یاد شي. جرګې دا هم ومنله چې په رسمي موقع کې دې یونیفورم نه وي او ټول ملکي ماموران دې تورې دریشۍ او پوځي افسران دې څرې دریشۍ واغونډي. دا هم ومنله شوه چې د دې وروسته دې د خپلواکۍ له نښان پرته، چې هغه د جګړې اتلانو ته ورکول کېږي، نور ټول افغان مېالونه او نښانونه نه وي. بله دا پرېکړه وشوه چې ملایان دې له هغې وروسته ملایي وکړي، چې په خپل مسلک کې ازموینه ورکړي او بریالی شي. غیر افغان ملایانو په تېره د دیوبند د مدرسې فارغانو ته

دې اجازه ور نه کړل شي چې افغانستان ته ننوزي، ځکه چې دوی به يا «بد او شرير کسان» يا هم باندیني ډنډور چيان او خاينان وي. کاکړ د منشي علي احمد د ليکنې له مخې دا هم وايي چې «امان الله په دې ټينگار وکړ چې ټول دغسې ملايان د باندیني دسيسې تر اغېزې لاندې دي او د خپلې ادعا په ثبوت کې يې شواهد هم وړاندې کړل. ده غوښتل چې ټول دغسې ملايان دې له افغانستان څخه وايستل شي، يا دې په يوه ټاکلي ځای کې وي او له هغه ځايه دې له اجازې پرته بهرون نه شي.» ۴۳۶ د جرگې بله پرېکړه دا وه چې د محکمې پراريان دې د قانون له مخې د دولتي مامورينو له خوا محکوم شي او دغسې نوې محکمې دې جوړې شي چې پرېکړې د شواهدو پر بنسټ وکړي، نه د پخوا په شان د شاهدانو په شاهدي. پاچا دا وړانديز هم وکړ چې هغه پنځوس زره ټوپک پېرودلي دي او غواړي چې پنځوس زره نور ټوپک له يو ميليون کارتوسو سره په بيه واخلي. د دغو پيسو د تاديه کولو له پاره دې له پنځه کلن نارينه نه پورته هر افغان پنځه افغانۍ او هر حکومتي مامور د يوې مياشتې تنخوا ورکړي. د پاچا دغه غوښتنه په خوښۍ سره ومنله شوه او د کابل وکیل غلام محي الدين ومنله، چې دی به د همدغې موخې له پاره يو لک افغانۍ بسپنه ورکړي او له نورو وکيلانو يې وغوښتل، چې دوی دې همداسې وکړي.

د جرگې په څلورمه غونډه کې پرېکړه وشوه چې د بدې اخېستلو د مخنيوي په موخه دې ملکي مامورين د خپل کار په پيل کې خپلې شتمنۍ وښيي. دا هم ومنله شوه چې د ملکي استخدام او ترفيع يو قانون دې وايستل شي. د دغې ورځې يو نوښت دا و چې حکومتي ماموران دې يوازې يوه نکاحي ښځه ولري. خو د واده کولو د دود په بدلون کې پرمختګ ونه شو. د پاچا امان الله دا وړانديز چې ځوانانو ته دې د دوه ويشت کلنۍ نه او ځوانانې دې له اتلس کلنۍ نه د مخه د واده کولو اجازه نه وي، د جرگې د زياتو استازو له خوا رد شو، په دې چې د دوی په نظر هغه د اسلامي شرع مخالف و. خو جرگې د پاچا امان الله دا وړانديز په خوشالۍ ومانه چې مېرمن ملکه او زوی يې رحمت الله د تخت وارث وپېژندل شول.

د جرگې په وروستۍ غونډه کې پاچا امان الله د نوي درې رنگه بيرغ يانې تور، سور او شين بيرغ وړانديز وکړ چې په خوښۍ سره ومنل شو. په دې غونډه کې د ښځو د ستر موضوع راپورته شوه چې د اداميک د ليکنې له مخې خبرې اترې ورباندې ونه شوې خو منشي علي احمد وايي چې د ښځو په موضوع باندې تودې خبرې اترې وشوې. د ملايانو ځينې استازي د دغه سمون په وړاندې وګرېدل او د خپلو نظرونو په ملاتړ يې ايتونه او حديثونه بيان کړل. امان الله خان د دوی په ځواب کې وويل، چې که څه هم دی ملا نه

دی، خو په دې پوهیږي، چې ستر د اسلامي قانون له مخې له غاړې نه ښکته د بدن پټول دي. ملایانو د ده نظر په ټینګه رد کړ او په هغې سره امان الله خان، چې د مصطفی کمال هغه سپارښتنه په زړه کړه چې ده ته یې کړې وه، کنترول له لاسه ورکړ او په لوړ اواز یې وویل، چې: «دا ټول ملي مصیبتونه د تاسو له لاسه دي، تاسې ملایان چې له دوو سانو نه پرته نور څه نه یئ، زه به هغه څه نافذوم چې یې غواړم او زه به ستر پرېښودل ان د برچو په زور عملي کړم، نه په غوره مالی سره. پوه شئ چې زه یو انقلابي پاچا یم.» ۴۳۷

امان الله بیا مخ نورو استازو ته وړاوه او په جګ اواز یې وویل، چې: «او! زما د کران ملت استازو! تاسو ته زما توصیه ده، هغه توصیه چې تاسو یې ټول ملت ته ورسوئ، چې تاسې باید پوه شئ چې دغه ملایان په دغه هېواد کې په خپلو وعظونو سره د دښمنو د دسیسو د خپرولو مسئولان دي زموږ د خلکو بېرته پاتې توب د هغو موهمومي کیسو (myths، افسانو) له امله دی، چې دوی یې خلکو ته رسوي او په هغو سره یې تېر باسي. زه به په خپل وخت کې د دغو ملایانو چاره وکړم، خو تاسو استازي باید ولس په دغسې حال کې کړئ، چې پوهیږي او په دغو یو موټي ملایانو باندې چې د ملت بده غواړي ونه غولېږي.» ۴۳۸

کاکړ وايي چې داسې ښکاري چې امان الله د لویې جرګې په کړو قانع نه و، ځکه چې لږ وروسته د اکتوبر د میاشتې په لومړۍ اوونۍ کې د ستور په ماڼۍ کې څلور غونډې سر په سر راوبللې، چې باندینیو ډپلوماتانو، افغان ملکي او پوځي افسرانو، د دولتي شورا غړو او د کابل مخورو چې شمېر یې نږدې شپږو سو کسانو ته رسېده، په کې ګډون کاوه. د دې غونډو مهمه ځانګړتیا دا وه چې د لومړي ځل له پاره ښځو په کې ګډون کاوه او په خپله پاچا په کې ویناوې اورولې.

پاچا لومړنۍ غونډه خپل باندیني سفر ته ځانګړې کړه چې د مخه رڼا پرې اچول شوې ده. ده خپل سفر پوره بريالی وګاڼه او وویل چې د دغه سفر لګښت اویا زړه پونډه و، خو د څلور سوه شپږو زرو پونډو په اندازه یې وطن ته سوغاتونه راوړي دي. په دغو سوغاتونو کې هغه پیسې شاملې نه وې، چې وسلې پرې اخیستل شوې وې. په ایتالیا کې نږدې شپږ میلیونه او په جرمني کې نږدې څورلس میلیونه مارک نقد پرې لګېدلي و.

پاچا خپله دوهمه وینا پوځي او ملکي پوهنیز سمون د پاره ځانګړې کړه. هغه څرګنده کړه چې غواړي شته پوځي ښونځي له سره تنظیم کړي او نوي ښونځي پرانیزي. افسرانو ته به اجازه نه وي چې د پیرانو مړینې وکړي، سرتېري به د پوځي خدمت په دوره کې دغسې مهارتونه زده کوي کله چې ملکي ژوند ته راستنېږي هغه پلي کړای شي او نورو ته یې هم

وښيي. ده وويل چې په ولايتونو کې به هم راز راز ښوونځي پرانېستل شي او د امانې او امانې د لوړو ښوونځيو څانگې به په ولايتونو کې هم پرانستل شي. پاچا امان الله د ځوانانو د نکاح موضوع بيا راپورته کړه او امر يې وکړ چې تر هغه چې ځوانان په ښوونځي کې وي ، ودونه نه شي کولی.

پاچا په دريمه غونډه کې خپله وينا د ستر موضوع ته ځانگړې کړه او څرگنده يې کړه، چې په راتلونکو دوو مياشتو کې دې چادري نه وي. پاچا د خپلې ښځې ثريا نه وغوښتل چې خپله چادري له مخ نه ايسته کړي. هغې خپله چادري د مخ نه ليرې کړه او حاضر و ښځو په گڼو لاس پرې که سره د هغې تود هرکلی وکړ. په دې توگه ملکه ثريا لومړی افغانه مېرمن ده چې د خلکو په مخ کې مخ لوڅ کړی دی. په دې غونډه کې پاچا ملايان د ناپوهۍ او تعصب په خپرولو پره وگڼل.

پاچا په خپلې وروستۍ وينا کې د سردار شير احمد نه وغوښتل چې صدراعظمي وکړي خو هغه په دغه کار کې پاتې راغی. بيا پاچا وويل چې دی به په خپله د ملي شورا تر جوړېدو پورې د صدراعظم په توگه هم چارې پر مخ بوزي. پاچا په خپلې وينا کې دا هم وويل چې يوازې دی کولی شي چې اړين انقلابي سمونونه تر سره کړي، ځکه چې د هغه په وينا «زه يو انقلابي پاچا يم او غواړم په هېواد کې د ژوندانه په هر اړخ کې انقلاب راولم.» ۴۳۹ کاکړ وايي چې پاچا دا هم وويل چې هر هغه څوک چې د خپل وجدان په حکم له ما سره کار کولی نه شي ځان دې گوښه کړي. عبدالرحمن لودين چې د کمريکو سروال او د جمهوري گوند غړی و، همدغسې وکړل. ۴۴۰

له برتانويانو سره د پاچا امان الله اړيکې

د کاکړ په اند د امان الله خان او برتانيې تر منځ اړيکې د خپلواکۍ د جگړې نه وروسته خرابې او بحراني نه وې. امان الله خان که څه هم په ظاهر کې يو وخت بل وخت د خلکو په خاطر برتانوي ضد حرکتونه کول، خو پاچا امان الله خان له برتانوي هند سره ځينې وختونه په نېغ يا په نانېغ ډول مرسته کړې ده.

لومړی دا چې پاچا امان الله د خپلواکۍ د جگړې نه وروسته د ډيورنډ د کرښې اخوا پښتنو سره د هغو د خپلواکۍ کتلو په لار کې عمل ونه کړ، که څه هم دغو پښتنو د خپلواکۍ په جگړه کې فعاله ونډه واخېسته او عمومي هيله هم دا وه. لکه چې د مخه مو يادونه وکړه ارواښاد شمس الدين مجروح وايي چې «... و هم بعضې مردم فکر مېکردند که اين جنگ سوم برای استرداد اراضي از دست رفته افغانستان رخ داده بود، که ان

نتیجه مطلوب بدست نیامده. لذا این جنگ را افتخار بزرگي نه، بلکه ناکامي تصور مېکردند.» ۴۴۱

دوهم دا چې پاچا امان الله د جگړې نه وروسته څه کم دوه کاله ناکام کوشنې وکړ چې په منځنۍ اسیا کې د پیسو په لگښت، او په ملکي جامو کې د سرتېرو په لېږلو سره په دغې سیمې کې خپل نفوذ خپور کړي او د انور پاشا په مرسته او غوښتنه هلته د اسلامي کنفدرېشن سروال شي چې په پای کې ناکام او د شوروي دولت سره د لومړۍ دورې تودو اړیکو سپېدل شول.

درېم دا چې د پاچا امان الله بله غټه مرسته د عجب خان اپریدي په اړه ده چې لیکوالي ستوارت اوږده بیان کړې ده چې لنډیز یې کاکړ داسې بیانوي: «عجب خان اپریدي له برتانوي چارواکو سره، د هغو د زور زیاتي له امله، په کوهات کې د یوه انګلیس مېجر خوانه لور د مولي الیس (Molly Ellis) په نامه د ۱۹۲۳ کال په اپریل کې په نظامي چوڼۍ کې، د هغې له کوره وتښتوله، او بیا یې له خپل ورور شهزاده اپریدي او نورو ملګرو سره شنوارو ته، په افغانستان کې پناه یووړه. هلته دوی ټولو په منډه تې نومي محل کې واړول او کورنۍ یې هم ورسره یوځای شوې. ملک منصور شینواري د دوی ساتنه په غاړه واخیسته، او مشکوک کس هلته تللی نه شو. دا هغه وخت و چې ختیځ پښتانه د برتانویانو په بمباري سره، چې نوي رواج شوي وې، په تنګسه کې وو، او عجب خان اپریدي ته د اتل په سترګه کتل کېدل. برتانوي چارواکو د دوی پر ضد عمل کولی نه شو، خو په هغه حال کې چې په افغانستان یرغل وکړي. څنګه چې د دواړو هیوادو تر مینځ یو بل ته د دغسې کسانو د مبادلي تړون نه و لاسلیک شوی، برتانویانو د هغو د تر لاسه کولو ادعا کولی نه شوه. دغه کیسه ډېره اوږده ده، نو دوی دغومره و کولی شول د پېښور د یوې ډاکټري مېرمنې، مېرمن سار، او د هدې اخندزاده د کورنۍ د یوه غړي، ملا محمود اخندزاده، په مینځګړیتوب پېغله الیس ازاده کړي، او هغه خپل کور ته ستانه شي. په دغې ټولې مودې کې له هغې سره د یوې درنې مېلمنې په شان سلوک کېده. خو سفیر همفریز په کابل کې په پاچا امان الله فشار راوړ، چې عجب خان او ملګرو ته یې جزا ورکړي. برتانویانو د مخه د همدغې کشالي په سر د هند له لاري افغانستان ته د وسلو د انتقال مخه نیولې وه، او همفریز لا په یوه کتنه کې پاچا ته خبر داری ورکړئ و، چې "له اور سره لوبه و نه کړي." پاچا د دغې کشالي د هوارولو له پاره محمد ولي ګمارئ و، په داسې حال کې چې تر دغه وخت پوري سرحدي چاري جنرال محمد نادر اجرا کولې، او دی ناراض شو. محمد ولي همفریز ته وویل چې که د ده خوښه وي عجب خان او ملګري به یې مزار ته تبعید شي

او همفریز هوکړه وکړه او عجب خان بيا د ۱۹۲۴ کال د جنوري په ۲۸ له خپلو ډيرو ملگرو سره، په درو لاريو کې مزار ته تبعيد شو، او هلته مخکي ورته ورکول شوې او نډه هم ورته وټاکله شوه. «۴۴۲ د پاچا امان الله خان نه د ننګرهار خلک او په ځانګړې توګه شينواري ډېر ناراضي شول او پاچا په خپله هم منله چې «هيڅ امير له برتانوي حکومت سره د مخه هيڅ ډول عوضي معامله نه ده کړې. زما تسليې په سرحد کې زما حيثيت ډېر ضعيف کړ. (سټيورټ ۲۸۴)» ۴۴۳ د شينوارو په بلوا کې دغه ناراضي توب هم اغېز درلود.

کاکړ وايي چې برتانويانو د هغه د رسمي سفر په موده کې د هغه او د هغه د ملګرو تود هرکلی وکړ. ډېره مهمه دا ده چې د دغه سفر په مهال د برتانيې حکومت د افغانستان د پياوړتيا دپاره موافقه وکړه چې ډول ډول عصري توپونه، توپک او نورې وسلې او مهمات وړيا ورکوي او د خپل هرسنټ په نظامي اکاډمي کې به شل تنه افغان منصبداران د هند د حکومت په لګښت روزي. (ادامک ۱۳۰) ۴۴۴

کاکړ وايي چې اساسي دا ده چې د افغان- انګليس د دوهمې جګړې وروسته، د پخوا پر خلاف، برتانيې دا سياست غوره کړی و، چې افغانستان پياوړی او دوست وي، چې د باندیني يرغل په وړاندې له ځان نه دفاع وکړي او د اړتيا په وخت کې هم د هند د دفاع په موخه د احتمالي يرغل دفع وکړي. دا چې افغانستان د امير عبدالرحمن په وخت کې د لومړي ځل له پاره مرکزي حکومت شو تر زياتې اندازې د همدغه سياست له امله و.

د پاچا امان الله نسکورېدل او د وطن نه وتل

منشي علي احمد په خپله ليکنه کې د دولت په لوړ مشرتابه کې د اختلافونو څخه يادونه کوي او څرګندوي چې پاچا د جمهوري ګوند د مخ په ډېرېدو پياوړي توب په دې فکر کړ چې که هغه خپل کېدای نه شي بايد يې اغېزې کړل شي. د ده په اند د حکومت لوړ کسان بايد هغه کسان وي چې د جمهوري ګوند مخالف او په خپلو کې سره جوړ وي. ځکه پاچا سردار شير احمد ته د حکومت د جوړولو دنده ورکړه. که څه هم سردار شير احمد د لومړي سره نه غوښتل چې صدراعظمي وکړي، خو بيا يې هم د خپلو ملګرو په سلا د وزيرانو نومونه پاچا ته وړاندې کړل، چې په هغو کې غلام صديق د باندینيو چارو د وزير په توګه غوره شوی و. پاچا د يو تن نه پرته نور ټول ومنل، خو کله چې غلام صديق څرخي ته رجوع وشوه، هغه څرګنده کړه چې نه يوازې دی، بلکې اوبيا نور ملکي او پوځي افسران هم نه غواړي د سردار شير احمد تر لاس لاندې کار وکړي.

غلام صديق څرخي دا دريځ د محمد ولي په قوت سره غوره کړی و. پاچا چې د شيراحمد په وړاندې د دې مخالفت نه خبر شو، د شيراحمد د وړاندیز نه تېر شو او محمد ولي ته يې د صدر اعظمۍ بلنه ورکړه، خو هغه د روحي ستړيا او پښو درد له امله بخښنه وغوښتله. بيا پاچا په يوه عام دربار کې څرگنده کړه چې تر اوسه هېواد د دې سمون له پاره تيار نه دی نو دی به په خپله چارې د پخوا غوندې د دغو وزيرانو په مرسته ترسره کوي. پاچا خپله کابينه په دې ډول وړاندې کړه: عبدالعزيز د دفاع وزير، غلام صديق د بهرنيو چارو وزير، عبدالاحد د کورنيو چارو د وزارت کفيل، علي احمد د سوداګرۍ وزير، عبدالهادي د شورا رييس، شيراحمد د ټولو وزارتونو څارونکی، د ماليې، پوهنې او عدلې وزيران به مخکيني وزيران وي. محمد ولي د پاچا نايب ونومول شو چې دغه مقام د پاچا په شته والي کې يوازې په نامه و.

د منشي علي احمد د ليکې له مخې « [دغه حکومت] د غلام صديق او د هغه د ملګرو په خوښه نه و. دوی چې ناراضي شوي وو پرېکړه وکړه چې کوم قوم د ياغيګيرۍ له پاره ولسوي. غلام صديق چې د خپل پلار غلام حيدر څرخي په سبب، چې د امير عبدالرحمن په وخت کې يې په مشرقي کې کلونه کلونه خدمت کړی و، په دغو قومونو کې د ډېر نفوذ خاوند و « ۴۴۵ علي احمد زياتوي چې په دغه وخت کې د شينوارو دوه مشران محمد افضل او ميرعلم په کابل کې وو. غلام صديق دوی د غټو وعدو په ورکولو سره بېرته وطن ته واستول چې خپل قوم د پاڅون له پاره ولسوي. «هغوی وطن ته په رسېدلو سره په يوې قومي غونډې کې خپلو شينوارو ته وويل، چې پرېکړه دا ده چې د دوی لوبې به د زده کړې له پاره ترکيې ته واستولې شي، خو دا چې دوی د هرې يوې د معافېدو په لار کې پنځه سوه روپۍ ولګوي.» ۴۴۶ خو غبار د شينوارو ياغيټوب د هغو د سانګو خپلو د ځانګې او کوچيانو د يوې نښتې نتيجه بولي او وايي چې د جلال اباد اعلیٰ حاکم د شينوارو شکايت ته غوړ ونه نيوه او شنواري پاڅېدل. ۴۴۷

پاچا امان الله اول کوشين وکړ چې شينواري په خبرو سره ارام کړي. خو کله چې ښکاره شوه چې خبرې ګټه ونه کړه نو بيا د الوتکو بمباري پيل شوه چې په هغې سره شينواري لا وپارېدل. پاچا امان الله سردار شير احمد د تنظيمې د رييس په نامه له پوره اختيارونو سره جلال اباد ته واستاوه، چې ياغيان په پوځي زور او قومي ايله جاري سره ايل کړي. پاچا په هماغه وخت کې غلام صديق، چې په خپله يې وړاندیز کړی و، هم جلال اباد ته ولېږه. غلام صديق د جلال اباد نه شنوارو ته ورغی او د دوو اونیو خبرو اترو نه وروسته کابل ته راستون شو او د ملايانو ليکلې غوښتنې يې د ځان سره راوړې. دغو

غوښتنو د پاچا ټول سمونونه ردول او له وطن يې د محمود طرزي د کورنۍ د ټولو غړو ايستل غوښتل.

کاکړ وايي چې د منشي علي احمد په نظر شينوارو ته د غلام صديق «د تللو موخه دا وه دغه اور ته چې اوس ځلېده پکې ووېي.» علي احمد دا هم وايي چې غلام صديق د مومندو او خوگياڼيو د خوی په نظر کې نيولو سره هغو ته د حکومتي پوځ نه د وسلو اخېستلو لارې چارې هم وښودلې. ۴۴۸ فيض محمد لا وايي چې «د غلام صديق د دوه مخي توب له امله چې د ياغيانو په لاس يې خپل نيول جعل کړل، خو په واقع کې دی په خپله د هغو کامپ ته ورغی او وېي هڅول چې په جلال اباد باندې يرغل وکړي. بری (د حکومتي) قواو په نصيب نه شو.» ۴۴۹ جلال اباد بيا چور شو، دولتي پوځ تالا ترغی او د کابل سره د تېلفون مزي پرې کړل شول. سردار شيراحمد کابل ته وغوښتل شو او پر ځای يې والي علي احمد د اعلى رييس او مطلق مختار په نامه مشرقي ته او محمود ياور له يوه پوځ او د ډېرو درندو او سپکو وسلو او ماشينکرو سره د دسمبر په پای کې جگدکک ته واستول شو. والي علي احمد په دې بريالی شو چې «ياغيان او سرايله شنواري د نغدو او نورو سوغاتونو په ورکولو سره د امير اطاعت ته وېولي.» خو دا هغه وخت و چې پاچا امان الله واکمني پرې ايښې او کندهار ته تللی و. ۴۵۰

حبيب الله کلکاني او په کابل د هغه بريد

د دوکتور خليل الله وداد بارش د څېړنې له مخې حبيب الله په ۱۸۹۰ کال کې په کلکان سيمه کې زيږېدلی دی. پلار يې امين الله په کلات کې د عسکري خدمت پر مهال پوځي قطعې ته د اوبو رسولو دنده درلوده چې هلته د سقاو په نوم ياد شو. کاکړ وايي چې «حبيب الله په عام ډول تاجک گڼل کېږي، خو نور په دې کې شک لري. ارواښاد مير محمد صديق فرهنگ دی په نسب مخلوط کښي او وايي چې: «علاوه بر عنصر اصلي تاجک، احتمالاً خون هزاره يا ازبک هم در رگهای او جريان داشت.» (فرهنگ، ۴۰۱) ارواښاد مجروح، چې حبيب الله يې د اميرۍ په وخت کې ليدلی و، هم د هغه په اړه ورته نظر ښکاره کوي. «او مرد چارشانه، گندمي رنگ، متوسط قد بود. چشم و بيني او چهره مردان توراني، مغولي را بخاطر می آورد. معلوم بود که از اختلاط دو نژاد اريايي و توراني به وجود آمده است.» (مجروح، ۶۴) د کاکړ په وينا حبيب الله کلکاني لومړی په قلعه مراد بېک کې د محمد ولي نوکري کوله. په قلعه مراد بېک کې د زندی شوي مستوفي محمد حسن ظبيطې شوې مخکې د امان الله خان له خوا د مخه د يو ميليون نغدو روپۍ سره يو ځای محمد ولي ته د

انعام په توګه ورکړ شوې وې. حبيب الله کلکاني د محمد ولي د نوکری وروسته د نمونې په قطعه کې له يو نيم کال خدمت کولو وروسته له خپل ټوپک سره پېښور ته وتښتېد او هلته يې د سماوار يو دوکان ګوتی چلاوه. بيا پاره چنار ته لاړ او هلته يې يو نيم کال د غلا په تور په بند کې تېر کړ. د بند نه د ايله کېدو وروسته د خوست په بلوا کې د منګلو سره برخه واخېسته او يو څو هغه حکومتي سرتيري يې هم ووژل چې په نيولو يې مامور شوی و. بيا يې په کوهدامن او کوهستان کې د اړه ماری ته ملا وتړله، له بې وزلو سره يې خواخوږي درلوده او د شتمنو او دولتي مامورانو سره يې پوره برحمتي کوله. ۴۵۱

کاکړ زياتوي چې د حبيب الله کلکاني په مشرۍ په کوهدامن او کوهستان کې د د اړه مارو ډله چې د چاريکارو سيد حسين او د سرای خواجه ملک محسن په کې ګډون درلود، فعاله وه. د دې ډلې ټول غړي نږدې ۲۴ تنو ته رسېدل. د پاچا د سفر په وخت کې د مراد بېګ قلعو چاپېر خلکو له محمد ولي نه د حبيب الله شفاعت وغوښته او ورته يې وويل، چې هغه له د اړه ماری نه لاس اخېستی او دوی حاضر دي د هغه ضمانت وکړي. محمد ولي چې دغه وخت د پاچا نايب و، له دوی سره ومنله چې حبيب الله کلکاني کولی شي د شپې په تياره کې ورسره وګوري. هغه د محمد ولي سره وليدل. علي احمد وايي چې «محمد ولي حبيب الله ته وويل، چې که دی حتی هغه وبخښي هم به يې امان الله ژوندی پرې نه ږدي. محمډولي وعده ورکړه چې ورسره به مرسته وکړي، خو چې هغه، هغه څه وکړي چې هغه يې ورته وايي. حبيب الله هوکړه وکړه او له هغه وروسته يې د مراد بېګ په قلعو کې له محمد ولي سره په پټه ليدل او هم وسلې او هم پيسې يې ترينه ترلاسه کولې.» ۴۵۲

خو غبار د بهسودو هزاره له غلام حسن له خوږې وايي چې دا والي علي احمد و، چې حبيب الله او سيد حسين يې د «راتلونکو عملياتو» دپاره هغه وخت هڅولي وو، چې دی کوهدامن ته د پلټنو د پاره تللی و. ۴۵۳ کاکړ وايي چې محمد ولي، غلام صديق، والي علي احمد او د دوی په شان نور حکومتي لوړ کسان به وي چې د هغو په اړه د امان الله لور هنديه وايي چې «هغه څه ډېر غمجن کونکي وو دا وو چې هغو کسانو چې ويل يې چې دوستان يو ... هغوی دوستان نه وو.» ۴۵۴

د اړه مارو د چاريکارو حاکم غلام غوث او يو علاقه دار هم ووژل. حکومت د هغوی د نيولو دپاره د سورو او پليو يو پوځ ولېږه خو د دوی په نيولو کې پاتې راغی. بيا حکومت احمد علي لودين کاپيسا او پروان ته د تنظيمي رييس په توګه واستاوه. هغه د د اړه مارو سره د شنوارو غونډې لومړی د خبرو لار ونيوله. احمد علي له جبل السراج نه حبيب الله او سيد حسين ته داسې پيغام واستاوه: «هغو ته يې د شخصي خوندي توب ضمانتونه

ورکړل او په قران مجيد باندې هغه په لوړې کولو سره تاييد کړ، دواړو ته يې د نايب سالاری وعدې ورکړې او هر يوه ته يې درې زره نغدې روپۍ او له کاپوتوسو سره اووه واړه ټوپکونه او هر يوه ته يې چې له دوی سره يې لوتماري کوله وېښل. ۴۵۵

خو پاچا امان الله وايي چې «ما علي احمد [احمد علي] ته حکم وکړ چې دغه دوه کسان خپل ځای ته وبولي او معلومه کړي چې دوی په خپل لوز کې رښتيني دي يا نه دي. دغو دوو [حبيب الله او سيد حسين] له خپلو پنځوسو داره مارو ملګرو سره [د احمد علي په مخ کې] په اخلاص سره لوړه وکړه چې له پخوانيو جنايتونو نه يې لاس اخېستی او ويې غوښتل، چې ورته وسلې ورکړل شي او ضبط شوي جايدادونه يې بېرته ورکړل شي. احمد علي جان ماته وويل، چې دوی په خپلې ټوپکې رښتيني دي. ما دوی ته ... يو نيم سل ټوپکونه ورکړل او څنگه چې د دوی جايدادونه د حکومت له خوا خرڅ شوي وو، د هغو پر ځای مو دېرش زره روپۍ ورکړلې. دوی له دغو وسلو او پيسو نه په کار اخېستلو سره په کابل حمله وکړه. دغه خلک د غولولو له پاره له قران مجيد نه يوازې د يوې وسيلې په توګه کار اخلي او زه په دې پوره باور لرم، چې زموږ سپېڅلی کتاب به له دوی نه بدل واخلي.» ۴۵۶

کاکړ د فيض محمد د ليکنې له مخې وايي چې دوی د بېنل کېدو نه وروسته د کابل تک ته تياری وښود، خو حبيب الله له پاچا نه په اندېښنه کې و او شايد د محمد ولي خبرې يې په زړه کې وې، نو چېرته د کابل په لار کې له کوم تيلفون نه د تنظيمې رييس علي احمد په نامه له پاچا سره وغږېد، چې د ځان په اړه د هغه په نيت پوه شي. په تيلفون کې ورته وويل چې «ما د سقاو له زوی سره موافقه کړې او هغه مې په لاس کې دی. څه غواړې چې ورسره يې وکړم؟ پاچا ورته کړه چې «ويې وژنه.» حبيب الله بيا پاچا وپوښته چې «ما خو له هغه سره د خوندي توب ژمنه کړې، څنگه يې وژلی شم؟» له پاچا نه يې بيا واورېدل چې «رښتيا هغه له تا سره موافقه کړې نه له ما سره. ژوندی يې پرې نه ږدې.» حبيب الله بيا پاچا ته ځان وښوده. سپکې سپورې يې ورته ووييلې او لوړه يې وکړه، چې زه به په کابل باندې يرغل کوي او د امير کار به کوي. ۴۵۷

بيا حبيب الله او سيد حسين جبل السراج کلابند کړ او احمد علي د خپل خوندي توب په وړاندې د دسمبر په دولسمه د ټولو حکومتي پيسو، اتلسو ماشينګرو، يو شمېر درنې وسلې او يو څه ټوپکونه سره ورتسليم کړل. ۴۵۸

له دې وروسته داره مارو په کابل يرغل وکړ. دوی د جمعې په ورځ د ۱۹۲۸ کال په څورلسمه نېټه د مراد بېک کلي ته ننوتل او د جمعې د خطبې نه وروسته يې حبيب الله

امير وټاکه او د ماسپېښين د دريو بجو په شاوخوا کې باغ بالا او د برتانيې سفارت ته ورسېدل. باغ بالا يې ونيو او برتانوي سفارت ته يې ډاډ ورکړ، چې دوی به د ملت د مېلمنو په شان په امن کې وي. ۴۵۹

کاکړ د فيض محمد د ليکنې پر بنسټ وايي چې «د خاينو وزيرانو او د کابل نفوذمنو لکه د شور بازار حضرت [کل اغا مجددي]، سردار محمد عثمان خان، ولي محمد [د پاچا نايب] او د نورو په دستور چې د مخه يې حبيب الله ته په کابل باندې د يرغل کولو ښه وخت ښودلی او خپل ملاتړ وروړاندې کړی و، ياغيان د ارواښاد صدراعظم عبدالقدوس خان په کور ننوتل... په دغه وخت کې په دغه کور کې د حربي مدرسه د اسماعيل خاک بېگ او نورو ترکي افسرانو تر څارنې لاندې ځای په ځای وه. داسې هم ياغيانو وکولی شول د شهرار په برج ورننوزي، چې هلته د حبيبي ښوونځی د شوکت بېگ ترکي په سروالی ځای پر ځای و». ۴۶۰

«د محمداکبر خان يو زوی چې د مير بچه په نوم يادېده، د يوې ورې قطعې په قوماندانۍ سخت مقاومت وکړ او دغه سيمه يې د ده افغانان د اوبو تر زيرمه تون پورې وساتله. داسې هم يو ټولکي افسرانو چې د حبيبي ښوونځي په سهېل ختيځ کې د امير شيرعلي خان په پارک کې پراته وو، د ياغيانو مخه ونيوله او پرې يې نه ښودل چې زاړه ښار ته ورننوزي. سره له دې هم ټول ښاريان د توپونو او ټوپکونو په ډزو سره په سخته وېره کې شوي وو. خو د پاچا شخصي ساتونکو سورو او يو څو نورو عسکرو رښتيني جنگ ته ملا وتړله. نور پوځ د ياغي توب په حال کې و، ځکه چې د دوی افسرانو د دوی جبرې خپلولې. دوی د دغه مشکل پرته په خپلو افسرانو اچوله نه په ياغيانو او چې د ډزو قوماندانده ورکړل شوه، ډزې يې د هوا په لور کولې». ۴۶۱

«اوس نو شور او زوږ او گډوډي په ټول ښار کې خپره وه. امير چې د خپلو مامورانو له خيانته خبر شو، په غوسه شو، امر يې ورکړ چې د کابل په خلکو او پر هغه قومي خلکو دې وسلې ووېشلې شي چې ښار ته راغلي او لا جلال اباد ته د شينوارو سره د جنگ له پاره تللي نه وو». ۴۶۲

«خو د ښار، د چاردهي په خلکو او په ډېرو قومي ډلو باندې د پنځوسو زرو توپکو او بيخي ډېرې اندازې کارتوسو وېشلو اغېزه ونه کړه. په ډېره اندازه له دې امله چې د پاچا د فاسدو وزيرانو او مامورانو په مقابل کې کرکه عمومي وه. بده يې لا دا وه چې ځينو وزيرو، منگلو او احمدزيو چې د شينوارو پر ضد جنگ ته راغلي وو، د کابل په اسه مايي غره باندې موقع ونيوله او د امير په پوځ يې ډزې پيل کړې». ۴۶۳

«غلام غوث [مير غوث الدين] د ملک جهانداد زوی ... له درې سوه توپکو سره ښار پرېښود، خوست ته ستون شو، خپل خلک يې وسله وال کړل او د حکومت پر ضد جگ شول. نورو قومونو هم همدغسې وکړل، ځکه چې د توپکو په وېشلو باندې کنترول نه وو.» ۴۶۴

«امير چې په دې پوه شو چې د چاردهي خلکو چې د هغه وروستی هيله او ملاتړ وو، هغه ته شا وگرزوله، په وېره کې شو. څلور ورځې وروسته له هغه چې حبيب الله او سيد حسين په کابل باندې دانکلي وو، هغه خپله مور، ښځه، خور او واړه ماشومان له ډېرې خزانې سره کندهار ته واستول.» ۴۶۵

«ښې دولس ورځې او يوولس شپې په پرله پسې ډول روانې وې. کومې هغه وسلې، چې په کلوله پشته او باغ بالا کې زېرمه شوې وې، د کوهدامنيو، کوهدستانيو او نورو ياغيانو لاس ته ورغلې. د دغو وسلو ډېره برخه چې د امير عبدالرحمن له وخت نه را په دې خوا زېرمه شوې وې، په دې موخه چې د باندینيو يرغل کوونکو په مقابل کې استعمال شي، د تل له پاره د لاسه ووتلې.» ۴۶۶

«حبيب الله د جنگ په حال کې له هوايي بم نه په اوږه کې ټپي شو او هغه سمدلاسه کوهدامن ته په شا شو.» ۴۶۷

خو د غبار په وينا «بچه سقاو در زېر آتش توپ های دولت در ان طرف شيرپور به ضربت چره شرنيل زخم برداشت و به جای نامعلومی برده شد و به سرعت مداوا شد.» ۴۶۸

د حبيب الله د پرشا کېدلو سره ښې سپکې شوې، خو په تېه ونه درېدې. پاچا امان الله ته موقع په لاس ورغله، چې ياغيان خواره او بې اغېزې کړي. فيض محمد وايي چې حکومتي سرتېرو د حبيب الله په استوګنځي، مراد بېګ کلي ډزې کولې او بمونه يې پرې غورزول خو اغېز يې نه کاوه. د پاچا هغه فرمان هم کومه پايله نه درلوده چې د حبيب الله پر سر باندې يې د څلوېښتو زرو روپيو انعام ايښی و. «امير اوس په خپل قابليت باندې چې بريالی شي عقیده له لاسه ورکړې وه او په دې ډول يې د حبيب الله د بريالي کېدو له پاره ډګر برابر کړ.» ۴۶۹

د کابل ښار استحکامات او د پاچا ناڅاپي استعفا

«غبار وايي (مخ ۸۲۴) چې حبيب الله او ملګري يې د ډسمبر په ۲۵ مه له کابل نه په شا شول، له هغه وروسته... تقريباً دوازه هزار عسکر منظم و غیر منظم در سرتاسر خط

کوټل خیر خانه و غیره حصص تمرکز یافت و اشغال قطعي کاپيسا و پروان محتمل گردید. "خو دی دا هم وايي چې د عالي مرکز د نشته والي يا سبوتاژ له امله د مارش امر و نه شو، او دغه جبهه په دفاعي حالت کي پاتې شوه. د فيض محمد په وينا (مخ ۲۱) دغه جبهه په منظم پوځ او ايله جاري سره وار په وار پياوړې کېدله او په قلعه مراد بيک او نورو برخو کې د کوهدامنيانو پر ځايونو کوزارونه کېدل، خو کټه يې نه کوله. عزيز هندي د دغه وخت پيښې په تفصيل ذکر کړي، چې لنډيز يې دا کيږي، چې د ترکي جنرال، کاظم پاشا په تجويز د کابل په جنوب لويديځ او شمال لويديځ کي دفاعي کرښې جوړې شوې او د منظم او غېرمنظم پوځ کابو دوه ويشت زره پوځ ځای پر ځای شو، او د هر محاذ قومانداني د يوه جرنيل په غاړه شوه. باغ بالا د جبهې د مرکز په شان مضبوط شو او په لوړو غونډيو او د الوتکو د ډگر په لوړو ځايونو کې توپونه ودرول شول، او د کابل امنيت په دې ډول ونيول شو. پوځ ته هم د پرمختګ امر ورکړل شو، او قوماندې يې هم سور جرنيل محمد عمر ته وسپارله شوه. دی چې يو زره ور قوماندان و، زير، ظالم اوبدي خور هم و، چې له امله يې څو ځله بندي شوی، خو د ضرورت په حال کي به سمله لاسه ازاد او وظيفه به وروسپارله شوه، لکه اوس چې همدغسې وشول.

دا چې د جنرال محمد عمر تر لاس لاندې قوه څومره وه، مالومه نه ده، خو هغه د ټول پوځ يوه برخه وه، چې له کابل نه يې لس ميله ليرې يو څو کلي ونيول، او د کلاي مراديبيک د څوکو په هغه خوا کي يې مورچې جوړې کړې او هغه يې خپل مرکز وټاکه. ده مهمات راټول کړل، د دې له پاره چې په سيمې کي د ننه ور د مخه شي. خو ده يوه غټه ستونزه هم لرله، او هغه دا چې د ده په پوځ کې د ځدرانو او منگلو جنګيالي د خپلو مشرانو تر قوماندې لاندې وو، دغه مشران د خوست په جنګ کې له ده سره دغومره وړان شوي وو، چې له هغه "سره يې خبرې څه لاندې باندې کولې، تر څو خبره زور ته ورسېده او له دواړو خواوو څخه څو تنه ژوبل [شول] او په خپله سور جرنيل هم په پښې په کولی ولکېد او هغه له ميدان څخه د خپلي خېمې په خوا په شا شو. ډېر زر دا اوازه په رضا کارانو او پوځ کي خپره شوه، او د جګړې په لومړۍ ليکه کي يوه عامه نارامي پيدا شوه. "له کابل نه د پاچا نايب محمد ولي سمله لاسه دلته ځان ورسوه او د منگلو په غوسه شوي مشران يې ارام کړل، خو د سور جرنيل په پوځ باندې د ۱۹۲۹ کال د جنوري په ۱۳ مه شپه يو ناڅاپي بريد له حد نه ډېر اثرناک ثابت شو.

په هغه " ... شپه د سقاو زوی ورور، حميدالله، پنځوس تنو ... د څلورو خواوو څخه يې د شېخون تکل وکړ او د دې غلچکي بريد هدف يوازي دا و، چې سرکاري پوځ او

رضاکاران یوڅه وارخطا کړي. "خو، " همدا چې غلچکي برید پیل شو [دسرکاري پوځ] یوه برخه په دې فکر شوه چې د کوهستان لښکر، چې د راتولېدو اوازې یې خپرې وې، ناڅاپي یرغل کړی دی، او یوې بلي برخې داسې فکر کاوه چې قبایلي لښکر د سهار پېښه یو ځل بیا راپورته او توده کړې ده، او پوځونه یې چې د سختو سرو له امله په خپلو خېمو کې دننه پراته وو، په ډېره وارخطايي له خېمو نه راووتل، او کله چې یې ولیدله چې له څلورو خواوو نه کولی اوریږي، نو جرئت یې له لاسه ورکړ او د شپې په دې وېروونکې تیاره کې چې هري خوا ته هڅه وکړه، په هماغه خوا وتښتېدل. "(عزیز هندي، ۴۱۴) په دې ډول حبیب الله او ملګرو ته یې د سرکاري پوځ ټول توپک، ماشیندار او توپونه په لاس ورغلل، او دوی ځانونه کابل ته نږدې ورسول. خو د کابل دفاعي ترتیبات، لکه چې د مخه ویل شوي، دغومره پیاوړي وو، چې حبیب الله او ملګرو ته یې د کابل نیول شوني نه و.

خو چې "د دې مخکینۍ کلا (کمر بند) د ماتېدلو خبر غازي امان الله ته په هماغه نیمه شپه ورسېده... د هغه په افغانستان باندي د راتلونکي حکومت د ټینګېدلو ټولي هیلې له مینځ نه ولاړې. "(عزیز هندي، مخ ۴۱۷) تراجيدي یوازي دا هم نه ده. یاغي شینواري د پاچا دپاره غټه اندېښنه وه. د فیض محمد په ژبه (۲۱، ۱۰۸ مخونه) د ننګرهار د تنظیمي رئیس، سردار علي احمد، "به طمع امارت با خامه خدیعت و فريب به امان الله خان نوشت که: ۲۳ هزار کس از شنواري و غيره جانب کابل به راه افتادند، اطلاعاً عرض شد. و این مکتوب او به امان الله خان رسیده موجب هراس او گشت." فیض محمد بیا لیکي چې پاچا "... هم به فراست دریافت که وزرای غدار و خیانت کارش او را دست بسته به حبیب الله خان خواهند سپرد، ناچار ترک سلطنت نموده، فرار اختیار کرد که گویا فرارش از همان مکتوب علي احمد خان به روی کار آمده." (فیض محمد، ص ۱۵۸) په بل ځای کې فیض محمد د پاچا عزم په دې ډول یادوي: "از بي وفايي قشون نظامي و قومي و اهالي شهر کابل و چار دهی... امیر امان الله خان را از حصول ظفر مایوس ساخته در خوف و رعب گرفتن و به پسر سقا سپردن انداختند." (فیض محمد، ۱۵۸-۲۱۰)

په دې ډول پاچا د مقاومت روحیه له لاسه ورکړه. که څه هم د کابل استحکام پیاوړی، پوځ پر ځای، د توپونو او څو جنګي الوتکو په ګډون وسلې پرېمانه وې، پاچا په هماغه نیمه شپه کې، بې له دې چې له چا سره مشوره وکړي، خپل مشر ورور معین السلطنه سردار عنايت الله، که څه هم د واکمنۍ شوقي نه و، راضي کړ چې د ده پر ځای پاچا وي. دی بیا د سهار پر نهو بجو د ۱۹۲۹ کال د جنوري په ۱۴ مه له محمود طرزي،

دباندنيو چارو وزيرغلام صديق، د دربار وزير محمد يعقوب، او داخله وزير عبدالاحد (مايار) سره په موټرونو کې د کندهار په لور روان شو. (فيض محمد، ص ۲۱، سټيورټ، ۱۹۶۹ مخ) عزيز هندي د پاچا امان الله د دغه سفر رېږونه هم يادوي، چې هغه د پرله پسې واورې اورېدولو له امله، د جدي سخت ساره او په پاچايي موټرونو کې د کافي تېل نشته والی وو، خو څنگه چې پاچا په "ډيرو باوري کسانو هم ډاډ له لاسه ورکړی و" خپل قيمتي وخت ضايع نه کړ او له لږو تېلو سره هم د کندهار په لور روان شو. په لار کې يې د تېلو د يوه ټانکر نه تېل تر لاسه کړل، خو د غزني او مقرر تر مينځ، له لنډو وقفو نه پرته، د پرله پسې واورې اورېدلو له امله سړک د موټرو د تللو نه و، تر څو چې هغه د خلکو په مرسته د موټر تللو وړ شو. (عزيز هندي، ۴۲۵-۴۲۲ مخونه) سټيورټ لا وايي چې امان الله د خپلو ملګرو سره څلور ساعته پياده مزل وکړ، چې مقرر ته ورسېد، او اوښي(اخښی) يې، محمد حسن، له کندهار نه له څو موټرو سره راغی او بيا دوی ټول کندهار ته لاړل. دغه ټول سفر ۳۲ ساعته ونيول. «۴۷۰

په دې توګه پاچا امان الله د ۱۹۲۹ کال د جنوري د مياشتې په ۱۴ مه نېټه له پاچايي نه لاس واخېست او هغه يې خپل مشر ورور عنايت الله ته وسپارله. دی په خپله د سهار په نهو بجو چې محمود طرزی، غلام صديق څرخي، محمد يعقوب د دربار وزير، عبدالاحد د کورنيو چارو د وزارت مرستيال او خپلو شپږو ساتونکو سره د کندهار په لور روان شو او د خان سره يې يوه اندازه سره زر يووړل. چې ټول ارزښت يې لس ميليونه روپۍ کېده.

پاچا عنايت الله د ورځې په يوه بجه په داسې حال کې چې په خپرځانه کې لا نښتې روانې وې، د کابل ځينې مخور، بوځي استازي او قومي کسان د دلکشاه په ماڼۍ کې د بيعت منلو له پاره وبلل. دوی ته د امان الله د ګوښه کېدو فرمان ولوستل شو او نوي پاچا ته يې د بيعت لوړه وکړه. فيض محمد وايي چې: «عنايت الله هغه بې وجدانه، رذيل د شور بازار حضرت [کل اغا مجديدي]، محمد عثمان او دوه يا نور ملايان چې په خپله د ياغي توب محرکان وو، وغوښتل چې له هغو عمري غلو او شرپرو جانيانو حبيب الله او سيد حسين سره وګوري.» عنايت الله د دوي په لاس هغو ته يوه ليکنه هم واستوله چې په کې ويل شوي و چې اوس نو امان الله چې تاسې «کافر» ګانې، ګوښه شوی او پر ځای يې د کابل خلکو له خوا زه پاچا شوی يم، چې تاسې هم ما «رښتيني مسلمان» ګڼئ، نو د جنگ له پاره ټول دليلونه وړل شوي دي. «که تاسې په رښتيا د رښتین توب له پاره جنګېدلي یی نه د مسلمانانو تر منځ د دښمنۍ له پاره، نو بيا لازمه ده، چې بې اتفاقي پرېږدئ او د افغان امير صلاحيت وپېژنئ.» «۴۷۱

دغه خاين پلاوي په لار کې د امان الله د گوښه کېدو او د عنايت الله د پاچا کېدو نه هغه پوځي واحدونه او قومي خلک خبر کړل، چې په ستراتيژيکي ځايونو کې ځای پر ځای وو. دوی له سرتېرو وغوښتل چې جگړه بس کړي. له دې يې هم خبر کړل چې دوی د حبيب الله او سيد حسين سره د خبرو کولو له پاره روان دي. د دوی په سپارښتنې ډېرو سرتېرو خپل ځايونه پرېښودل او د ښار په لور روان شول. پلاوي حبيب الله او سيد حسين ته د پاچا پيغام ورکړ، خو هغوی د پاچا د پيغام او د خپلې رسې دندې پر خلاف په خپله حبيب الله د پاچا کېدلو له پاره وهڅاوه او ورته وېي ويل چې عنايت الله نه، بلکې دی د پاچايي مستحق دی. د دې له پاره دوی دا عجب دليل وړاندې کړ: «دغه حقيقت په نظر کې نيولو سره چې حبيب الله د رجب په لومړۍ [دسمبر ۱۹۲۸، ۱۴] په پاچايي تخت ډډه لگولې، په داسې حال کې چې د عنايت الله پاچا کېدل د شعبان په دوهمې [جنوري ۱۹۲۹، ۱۴] سره سمون کوي، نو ته، نه عنايت الله د تخت رښتينی مستحق کيږي. که عنايت الله تا ته بيعت نه کوي، د هغه کره به د شريعت له مخې ناروا وي.» ۴۷۲

حبيب الله او سيد حسين د پلاوي سره د خبرو وروسته سمدلاسه د ښار په لور وخوځېدل. په لاره کې يې هغه وسلې راټولې کړې چې دوی د مخه پرې ايښې وې. د کاکړ په وينا «په دې ډول اته ويشت وسله وال مېړونه په شکېدلو جامو کې له تش لاسو کوهدامنيانو سره له ده افغانان نه په ښار ننوتل، د چار يار نارې سوري يې پورته کړې او هوايي ډزې يې وکړې.» ۴۷۳ فيض محمد وايي چې «د ښار خلک لا د مخه د امان الله پر ضد متمايل شوي وو، دوی له هغو ډېرو وسلو نه کار وانه خېست چې هغو ته ورکړل شوې وې، نو د حبيب الله ملګرو او سيد حسين ښار په قبضه کې ونيوه.» حبيب الله د عنايت الله له پلاوي سره، چې اوس د هغه ډېر عزتمن مېلمانه وو، د باغ بالا ماڼۍ ته وختل. سيد حسين چې ښار ارام وموند هم له هغو سره يوځای شو. خو عنايت الله د خپلې پاچايي په لومړۍ ورځ په ارګ کې ځان ايسار وموند. د کابل او چاردهي ډېر ښاريان د شاه زوی حيات الله او محمد کبير او نورو سردرانو په کېدون چې يوه ورځ د مخه يې عنايت الله ته د بيعت لوړه کړې وه، د جنورۍ په ۱۵ مه نېټه د سوغاتونو سره په باغ بالا کې د حبيب الله سلام ته لاړل او «وروسته له هغه چې هغه يې له خپل رښتين توب نه ډاډه کړ او د واکمن کېدو مبارکي يې ورته وويله، کورونو ته ستانه شول.» ۴۷۴

په دې توګه دوه پاچايان چې يو يې نالوستی او بل يې زړه سردار په ښار کې ځای پر ځای وو. عنايت الله هغه مهال پوره بې زړه شو چې د شور بازار حضرت، سردار محمد عثمان او نورو «ځايينو وزيرانو او د هغوی غوره مالو ملګرو» دی د حبيب الله په اړه د

خپلو نظريو نه خبر کړ. «دوی په دغه کار سره هغه ووېراوه او د تخت له دفاع نه یې د هغه اراده ولړزوله» که یې لرله.

د جنوري په شپاړلسمه نېټه په داسې حال کې چې د کوهدامنیو او امان الله د پلویانو تر منځ نښتې لا هم روانې وې او اتیا تنو د بهسودو هزاره کانو د کلا بلند له وسله تون نه ساتنه کوله، د ښار ځینو لویانو لکه د شورا سروال شیر احمد، د پوهنې وزیر فیض محمد، د سوداګرۍ پخوانی وزیر عبدالهادي، د مالیاتو وزیر میر هاشم، د امیر عبدالرحمن زامنو (سردار امین الله او سردار محمد عمر) او د وزارتونو یو شمېر مرستیالانو او د دولتي څانګو سروالانو د حبیب الله تبعیت ومانه. داسې هم د ښار قزلباش باغ بالا ته لاړل او حبیب الله ته یې بیعت ورکړ. نښتې غلې شوې. د شور بازار حضرت، سردار محمد عثمان او یو څو وزیرانو عنایت الله وهڅاوه چې واکمني پرېږدي او ارګ خوشی کړي او عنایت الله هم ورسره هوکړه وکړه. په هماغه ورځ حبیب الله د شور بازار حضرت له یوه فرمان سره عنایت الله ته واستاوه چې د ارګ نه د وتلو په صورت کې یې د هغه د خوندي توب ضمانت کاوه. عنایت الله د ۱۹۲۹ کال د جنورۍ په اوه لسمه نېټه حبیب الله ته لیک واستاوه چې په هغه کې د تش په نامه د درې ورځنۍ پاچایي وروسته د واکمنۍ نه په لاندې ډول تېر شو:

«زما ورور حبیب الله ټولو ته څرګنده ده، چې زه نه غواړم پاچا اوسم. د پلار د مړینې نه وروسته مې هېڅکله د تخت د کتلو له پاره هیله نه ده کړې. زه اړ شوم چې هغه یوازې د لویانو په ټینګار ومنم، چې هغوی په تخت باندې زما کېناستل د خلکو د شتمنۍ او د اسلام له پیاوړي توب سره تړلی وګانه، خو اوس چې زه وینم د مسلمانانو وینې توپیري پرېکړه مې وکړه، چې د افغان امارت له پاره له خپلې دعوې نه تېر شم او د نورو پاک زرو مسلمانانو په شان تاسو ته خپل بیعت درکړم. نن ورځ په ارګ کې له ما سره لاندې مسلمانانو ژمنه کړې ده.» په دغه لیک کې د شلو حکومتي کسانو نومونه دي، چې په هغو کې د محمد ولي او عبدالعزيز نومونه هم شته. عنایت الله په خپل لیک کې حبیب الله ته خپل بیعت په لاندې شرطونو وړاندې کوي:

«لومړی دا چې ما ته، زما کورنۍ ته او زما پراخې شوې کورنۍ ته او د پورته نوموړو کسانو او د ارګ ټولو افسرانو او عسکرو ته دې هرومرو د خوندي توب ضمانت وي.»
«دوهمه دا چې زه او زما کورنۍ یا کندهار یا د باندې تلونکي یو. غواړم کندهار ته د تګ له پاره باید یوه الوتکه زما په خدمت کې وي.»

«درېیمه دا چې زه غواړم محمد ولي خان، عبدالعزيز خان او احمد علي خان ته اجازه

وي که غواړي د خپلو کورنيو سره د باندې ولاړ شي.»

«څلورمه دا چې له نن نه د يوې مياشتې په بهير کې هر هغه لوړ رتبه مامور ته اجازه

وي که غواړي له خپلو کورنيو سره د باندې ولاړ شي.»

«پنځمه دا چې تر هغو چې الوتکه راځي، زه په ارک کې اوسم.» ۴۷۵

د ۱۹۲۹ کال د جنوري د مياشتې په اتلسمه نېټه د حبيب الله په غوښتنه دوه برتانوي الوتکې د کابل په هوايي ډگر کې ښکته شوې. په دغو الوتکو کې د درو ورځو پاچا عنايت الله، د ده کورنۍ، د دفاع پخوانی وزير عبدالعزيز او احمد علي خان پېښور ته ولاړل. دوی بيا له هغه ځای نه په اورکاډي کې چمن ته او له چمن نه په موټرو کې کندهار ته لاړل او هلته د امان الله خان سره يوځای شول. په هر حال، حبيب الله چې د نسب په لحاظ هر څوک و، د دغسې غريب، نالوستي کليوال په لاس د افغانستان د پاچايي نظام چپه کېدل په معاصر افغانستان کې يوه بېساري پېښه ده.» ۴۷۶

په دې ډول د ضياع کورنۍ چې نيمه پېړۍ د مخه د امير عبدالرحمن په کوښښ سره واکمنۍ ته رسېدلې وه، له واک نه ولوېده او واکمني د يوه کوهدامي ډاږه مار لاس ته، چې د سقاو د زوی په نوم شهرت لري، ورغله چې ځان يې امير حبيب الله د دين خادم په نوم ياد کړ. محمد ولي په کابل کې پاتې شو.

امان الله په کندهار کې نيت وکړ چې له لاسه تللي واکمني بېرته ترلاسه کړي. پوهاند کاکړ د منشي علي احمد د ليکنې له مخې د امان الله خان تک تر غزني پورې داسې بيانوي:

«امان الله په کندهار کې په يوې سترې غونډې کې بيا د پاچا په توگه وپېژندل شو، خو هلته يې نوی حکومت جوړ کړ او هرې خوا ته يې فرمانونه واستول او خلک يې د حبيب الله پرزولو ته وبلل. د دفاع د وزير عبدالعزيز او عبدالاحد مايار په کوښښونو سره امان الله وکولی شول د مارچ په مياشت کې له لږو ډېر څلور زره قومي خلکو او پنځه سوه منظم پوځ سره د کابل په نيت روان شي. د دغه مارش په برابر کې په قلات او مقر کې د سقويانو له خوا مقاومت وشو. په مقر کې ان د محمد اکرم په نامه يوه محمدي غونډ مشر هم د سقاو زوی په پلوی نابريالۍ مقاومت وکړ. سره له دې هم مارش تر غزني پورې بې له غټ مقاومت نه ورسېد. په مقر کې جاغوري هزاره کان او وروسته د بهسودو، مالستان، جاغوري او نورو ځايونو نه څه باندې شپږ زره هزاره مېړونه د ملاتړ په توگه د پاچا امان الله کمپ ته ورسېدل، خو د دوی راتگ د غلزيو خپلونه لکه اندر، سليمان خېل او تره کي لا وپارول او د غزني سقاوي حاکم محمد کريم په دغو قومونو کې د کرزېدلو په وخت کې دغسې تبليغ کاوه، چې که «امان الله په رشتيا کافر نه وای، هزاره کان

به يې چې د دوی پخواني دښمنان دي، نه وای راغوبښتي او د دوی شته والی يوازې دغه مانا لري، چې هغه د غیر افغانانو له خوا د افغانانو خپل دي. د دغې ډنډورې اغېزه سملاسي وه. په داسې حال کې چې د مخه يوازې شل په سلو کې د امان الله مخالف وو، اوس يې ټول مخالف شول. ۴۷۷»

امان الله د سقاو په پوځ چې د ننه د غزني په ښار کې و، يرغل وکړ. ورپسې د امان الله په امر هزاره گانو هم په ښار بريد وکړ. د امان الله خان د ځواکونو په وړاندې سلېمان خېلو، اندرو، تره کو، دوتنيو او تاجکانو بريدونه پيل کړل. د جگړې په پيل کې بری د پاچا د پوځ په کټه و، خو ښېتې پسې اوږدې شوې او يو شمېر کندهاري او هراتي سرتېري وتښتېدل او هزاره گانو هم اغېزمنه جگړه ونه کړای شوه.

کاکړ وايي چې د پاچا پيسې او وسلې هم په خلاصېدو وې او سرتېرو ته خواړه رسول او تنخوا ورکول هم ستونزمن وو. سربېره پردې د غزني چاپېرو زېرو سيمو سره د پوځ نابلديتيا گرانه تمامېده. د دې ټولو پايله دا شوه چې پاچا امان الله معنويات بايلي. «امان الله هم عصبي او په وېره کې شو. خپل دوه مشاوران محمد يعقوب [د دربار وزير] او محمد حسن جان [د پاچا اوبښی] يې وغوښتل او له هغوی سره په پټه جرگه شو. هغه ته د دوی مصلحت دا و چې له غزني نه په منظم ډول په شا شي او افغانستان پرېږدي. دوی د خپل مصلحت په ملاتړ وويل چې ټول افغان ملت په څرکند ډول د هغه پر ضد شوي دي. دوی د شپې له خوا د کندهاريو او د هراتيو تښتېدلو ته اشاره وکړه او دليل يې راوړ چې څنگه دغو ناپوهو احمقانو د ستاسې اعلحضرت د لسو کالونو خدمت درناوی ونه کړ تاسې بايد افغانستان پرېږدئ او که تاسې اعلحضرت (بيا) پاچا شئ څه کټه به وکړي، ځکه چې د افغانستان وضع پوره گډه وډه ده او شتمني يې هم ضايع شوې ده.» ۴۷۸

پاچا امان الله بيا کندهاري خانان، بيرغ لرونکي او عبدالاحد خان سره جرگه وکړه او د خپل تک تجويز يې ورته وړاندې کړ. «د کندهاريو معنويات دومره ضعيف شوي وو چې هغو ټولو رضاييت وښود. عبدالاحد خان مخالفت وکړ او وې ويل: چې وردگو له سقاويانو نه ډېر مهمات ترلاسه کړي. هغه وړانديز وکړ، چې څه وخت پوځ به وردگو کې وي د هغوی ټول لگښت به ورکړي او دا چې د وردگو له لارې دې په کابل باندې يرغل وشي. عبدالاحد هغه يوازینی کس و چې د پاچا له وتلو سره يې موافقه نه لرله او د هغه پلان ونه منل شو.» ۴۷۹

پاچا امان الله خپل پوځ ته د کندهار په لور د تک امر وکړ. کندهار ته د امان الله په رسېدلو سره سقاويان مقرر ته ورسېدل او هرات هم د حبيب الله له پاره د عبدالرحيم

کوهستاني له خوا ونيول شو. امان الله د مې په مياشت کې له کندهار نه د چمن په لار هندوستان ته او له هغه ځايه د اېتاليې مرکز روم ته لاړ او هلته يې پاتې عمر تېر کړ. امان الله خان په ۱۹۶۱ کال کې هلته د اويا کلونو په منگ مړ شو او مړی يې د هغه د وصيت سره سم افغانستان ته راوړل شو او په جلال اباد کې د خپل پلار د کور تر څنگه خاورو ته وسپارل شو.

د پاچا امان الله ځينې مهمې تېروتنې

د کاکړ په وينا پاچا امان الله او حکومت ته يې چې د خوست له جنگ نه وروسته بل غټ خطر پېښ شو، هغه د ده له باندني سفر نه وروسته د دغسې سمونونو له امله و، چې افغانان په هغو سره خپل د پېړيو دود دستور او ژوند طرز پرېږدي، او اروپايي دود، دستور او ژوند طرز غوره کړي، هغه هم په حکومتي زور، او په گړندي ډول. اول له ډيرو لوړپوړو چارواکو سره د ده شپږ مياشتي باندنی سفر، په داسې حال کې چې دی هم د دولت او هم د حکومت سروال و، په دغسې وخت کې و چې هم د ده د لومړۍ دورې د نااشنا اصلاحاتو، او هم د يوه کلني جنگ خاطري هيري شوي نه وې او د هيواد کراري هم په ډاډمن حال کې نه وه، د ده په بيرون کېدلو سره د غبار په وينا "در تمام ولايات افغانستان حلقه های مخفي مخالف به فعاليت ضد دولتي درامندند." (۱۳) لوی او اثرناک مخالف يې فضل عمر مجددي و، چې د پاچا نوي پروگرامونه يې د شريعت مخالف گڼل. مجدديان د خپلي نقشبنديه عقيدې له مخې عقیده لري چې د يوه مسلمان ملک واکمنان مکلف دي چې د شرعي قانونو له مخې حکومت وکړي، او که يې و نه کړ، خلک دي د هغه مخالفت وکړي. فضل عمر مجددي د نقشبندي طريقې د مشر په توگه د پاچا امان الله په مخالفت د مخه له افغانستان څخه وتلی او په اسماعيل خان دېره کې دېره شوی و. د تاريخپوه ادمک د ليکني له مخې هغه د پاچا ضد تبليغ تر څنگه د جنوبي او پکتيا له عالمانو سره غونډه وکړه او په دې وغږېدل چې "د ځوانو افغانانو پر ضد کودتا وشي، او پاچا امان الله په ستنېدو سره له يوه شوي عمل سره مخ شي." دوی دغه پرېکړه هم وکړه چې "په وروستي گام کې دي پاچا کوشه او جمهوري نظام په پښو ودرول شي." ۴۸۰ (ادمک، ۱۳۹)

دغه اوږد سفر د پاچا په خپل نوښت و. د مخه مې يادونه کړې وه چې د کاکړ وروستی ليکنه «د ښاغلي زمني او ښاغلي سيستاني د ليکنو په هکله» کې د هغه د لومړۍ ليکني

«د پاچا امان الله واکمنۍ ته نوې کتنه» دا خبره ردوي چې محمود طرزي مشوره ورکړې وه چې اروپا ته سفر وکړي. دی په وروستۍ ليکنه کې دې پايلې ته ورسېد: په کابل کې خسر يې، نوميالي او مجرب محمود طرزي، په دغه وخت کې د نه سفر کولو مشوره ورکړه، خو هغه و نه منله. د ايټالېي د ناپل په ښار کې جنرال محمد نادر، او ورونو يې محمد هاشم، او شاه ولي، پاچا ته ځانونه ورسول، او ورته وويل چې "د افغانستان په اوسنيو اجتماعي، سياسي او اقتصادي حالاتو کې د چټکو اصلاحاتو له پاره ډگر برابر نه دئ." د دې مانا دا کېده چې دغه سفر ونه کړي، او له دغسې اصلاحاتو نه لاس واخلي. پر عوض يې پاچا جنرال نادر ته وويل چې دی دي افغانستان ته لاړ شي. "سپاه سالار يې پر امر باندي غوړونه کاڼه واچول." او په سفر کې يې هم ورسره ملګرتوب ونه کړ. (۱۴) د پاچا مور چې په حکومتي چارو کې فعاله او د ملکي ثريا پر خلاف وه، هم د دغه سفر مخالفه وه، او نه يې غوښتل چې زوی يې " ... خپل تاج او تخت په خطر کې کړي." ۴۸۱ (۱۵) (عزيز هندي، ۳۷)

پاچا چې له دغه سفر نه وطن ته ستون شو، هغه پخوانی امان الله هم نه، بلکې د اروپايي کلتور تر تاثير لاندې شوی و. د غبار په وينا "وقتيکه شاه برگشت آمرند گذشته نبود. او بسيار خود راى و مغرور شده بود، و با اقدامات عجولانه اى که نمود بزودى افغانستان را مستعد به یک انفلاق منفي نمود." ۴۸۲ (غبار، ۸۱۲) ليکوال عزيز هندي چې پاچا يې له نژدې پېژانده د غبار د نظر په تائيد کې د پاچا د وضع د تغير په اړه دليل هم راوړي او وايي چې (عزيز هندي، ۵۵): "په اروپا کې له ده نه کوم شاندار استقبال شوی و، د ده په طبيعت باندي دا تاثير کړی و، چې دی تر پخوا زيات د خپل عقل، پوهې او د فکر د رښتين توب مدعي شي، نو ځکه د هيواد د پرمختګ له پاره چې ده کوم فکرونه او تجويزونه له ځان سره لرل، هغه يې سم او د لاس وهنې وړ نه ګڼل. ۴۸۳ له همدې امله و، چې پاچا په ترکيه کې د هغه مشر اتا ترک ته په همدغې روحې سره مالومات ورکړل.

اتا ترک وپوښته چې "ايا اعلي حضرت په خپل هيواد کې دومره محبوبيت لري چې د اصلاحاتو خلاف اعمال به د يوه بغاوت په شکل را مينځ ته نه شي؟ پاچا ځواب ورکړ، چې "ما د منګلو د بغاوت په ترڅ کې تر زياته حده د روحانيونو قدرت مات کړ، او دوی زما په هيواد کې يو مقتدر عنصر ګڼل کېږي، چې د حکومت پر ضد د خلکو د راپورته کولو او تحريک کولو قدرت او استعداد لري، خو اوس دغې ډلې ته پخوانی قدرت نه دی پاتې چې د حکومت پر ضد سروونه راپورته کړي." اتا ترک له ده نه بيا پوښتنه وکړه، چې که بيا هم دغه ډله په دغه کار کې بريالۍ شوه "اعليحضرت به وکړای شي هغوی په خپل قدرت سره

و ځي. [؟] پاچا په ډاډ وويل چې " هو، زه په اساني سره کولای شم چې د خپل پوځي قدرت په ذريعه د داسي شورشونو او فتنو په ټکولو بريالی شم. " د اتاترک بله پوښتنه دا وه چې پوځ به د "تحريک" په وخت کې " خپل دسپلين وساتي او تاسي ته به وفادار پاتې شي [؟]"

ځواب يې واورېد چې " هو، زه په خپل پوځ کې ډېر زيات محبوب، او د دوی په زړه کې ځای لرم. " د اتاترک بله مهمه پوښتنه دا وه چې د بغاوت " ... په حال کې تاسي يقين لری چې کاونډي هيوادونه به د اعليحضرت د حکومت پر خلاف کار روايي او لاس وهنه و نه کړي [؟]. ځواب يې واورېد چې " زه په دغه خبره کامل يقين لرم چې په دغه حال کې به روس او انگريز دواړه خپلو ژمنو او تړونونو ته په درنه سترګه وګوري، او احترام به يې وکړي. " اتاترک بيا ورته مشوره ورکړه چې " څرنگه چې دا ټول حالات د اعليحضرت په موافقت دي، نو دی دې دا اصلاحات زړ تر زړه پيل کړي. " خو هغه په پای کې دا هم ورته وويل چې " په ترکيه کې هيڅ اصلاحاتو ته هرکلی نه دی شوی. ... هغه ما د برچې په څوکه عملي کړي دي. هيڅ اوسېدونکي خپل پخواني دودونه، دستورونه، رواجونه په خپله خوښه نه پرېږدي، تر څو د وخت حکومت د هغو [د خپلو] له پاره قدرت استعمال نه کړي. " د عزيز هندي د ليکني له مخې (عزيز هندي، ٤٩) " تر دغو وروسته اعليحضرت تر پخوا زيات پر اراده او عزم ټينګ ودرېد. دا فکر هم په ده کې پياوړی شو چې دی به افغانستان ته د رسېدلو سره سم اصلاحات په قوت او زور رواجوي. " ٤٨٤ پاچا په رښتيا همدغسې وکړل.

پاچا دا هم د اصلاحاتو يوه برخه ګڼله چې د جمعې ورځې رخصتي د پنجشنبې ورځ کړي، په داسي حال کې چې د جمعې ورځ خلکو ته يو ډول مذهبي ورځ شوې وه. د ليکوالي سټيورټ په نظر (سټيورټ، ٤١١) دا ټول د پاچا د ستر پلان شروع وه. پاچا د خپل پلان د عملي کولو له پاره د باندنيو چارو وزارت کې ژوند غوره کړ، او عادي چارې يې محمد ولي ته سپارلې وې. ٤٨٥ خو په نورو ساحو کې د پاچا امان الله د لبرال او ازاد مارکيت د رواجولو له امله پرمختګ شوی او پانګه وره ډله خلک د هسکېدلو په حال کې وه. په ټوليز ډول " په اقتصادي برخه کې هم يو ژور اوښتون د مينځ ته راتلو په حال کې و، او د خلکو د ژوند څرنګوالی مخ په ښه کېدو و. ... د سوداګرو منځنۍ طبقه هم د خپل راپرزېدلي حال نه راپورته شوې وه. ... په کليو او کورونو کې د لاسي مصنوعاتو جوړولو ته زيات پرمختګ په برخه شوی و. د حمل او نقل له پاره هره ورځ نوي اسانتياوې را مينځ ته کېدلې. " د کابل او پېښور تر مينځ د تجارتي مالونو د لېږدولو له پاره يوه کمپنۍ فعاله شوې وه. " د حکومت له خوا د موټرو دغه ترانسپورتي مؤسسو ته خاص حقوق او واکونه ورکول شول. د هيواد واردات او صادرات ورځ په ورځ مخ په زياتېدو وو. " ٤٨٦ (عزيز

هندي، ۹۹-۹۷) په ختيځ کې د بند غازي په نامه يو بند جوړ شوی و، چې ډيري مخکې په خړوبېدلې. نهر کريم داسې هم په غزني کې د سلطان محمود پاچا د وخت بند سلطان د فعال کولو له پاره کار کېده.

د ده په اخيري حکومت کې د امنيتي چارو افسران دا وو: عبدالعزيز بارکزی د حرب وزير، محمود سامي د قول اردو قوماندان او عبدالاحد (مايار) داخله وزير. غلام صديق (خرخي) د باندنيو چارو وزير و. محمود طرزي، چې د تجربې خاوند او د پاچا رشتيني خواخوږی و، له نظرنه لوبېلی و. په دې چې د پاچا مور د هغه د لور ياني ملکې ثريا سره مخالفه وه. ۴۸۷.

اشرف غني په خپله مقاله کې «فصل نا تمام تاريخ افغانستان» وايي چې د پاچا امان الله خان کلتوري ليد چې په هېواد کې يې د نظام جوړولو په اړه درلود د هغه مهال د سياسي قشر تر منځ د اختلاف يو لامل شو. پاچا د دې پر ځای چې د محمود طرزي په فکرونو، نظريو، مشورو او تجربو ډډه ولکوي هغه يې د سفير په توگه فرانسې ته واستوه. ده برسېره پر دې لا د مخه يو شمېر وتلي کسان د نادر خان په کېدون هم بهر ته استولي و. پاچا لوبېدځو هېوادو ته په خپل اوږده سفر کې د لوبېدځ د ظاهري شان او جلال تر اغېز لاندې راغی او ويې ليدل چې افغانستان تر کومې کچې وروسته پاتې دی. ځوان پاچا د ټولنې د کلتور د بدلېدو په اړه د خلکو د جامو بدلون ته هم پام واوره. «ده ان د هتيوالو نه وغوښتل چې د جامو د اغوستلو طرز بدل کړي او د ټولو نه يې وغوښتل چې شاپو پر سر کړي.»

غلام محي الدين انيس په خپل اثر «بحران و نجات» کې وايي چې سم انقلابونه تل د يوه پروگرام او نقشې لاندې کېږي شته حالت د منځه وړي. خو د مخه تر دې چې شته حالت د منځه يوسي، د خپلې سې راتلونکې په اړه فکر کوي. دی وايي چې «زموږ انقلاب يوازې د دغو دوو شرطونو څخه يو شرط درلود، ياني په نسکورولو کې ټول ملت متحد و. خو د هغه نه زياته يې بايد د راتلونکې په اړه فکر کړی وای چې وطن په دغه زبان اخته شوی نه وای.» ۴۸۸ انيس پوښته کوي چې ايا د ملت کرکه په رښتيا د سمونونو او پوهنې او تمدن په وړاندې وه، که اصلي لامل يې په ناسمه اداره او جدي تېروتنو او د زيات افراط او تفريط و؟ انيس وايي: چا چې د امان الله خان لس کلنه دوره ليدلې وي په اسانۍ به ورته څرگنده شي چې «رښتيا دا دي چې ملت سمونونو پارولی نه و، بلکه د ملت دا پاڅون د هغې دورې د متواليانو د ناسې ادارې پايله وه.» ۴۸۹ دی زياتوي چې هغه مهال چې پوليسو ته امر شوی و چې هر څوک په سرکونو يا لارو کې څوک بې شاپو وويي د

هغوی نه جريمه واخلي. ۴۹۰

ايا د امير امان الله په نسکورېدو کې انگېز انورول درلود؟

څرنګه چې يو شمېر افغان ليکوال برتانويان د پاچا امان الله په ناکامۍ کې دخيل ګڼي او ځينې نور يې نه ګڼي نو اړينه ده چې په دې اړه د کاکړ نظر لوستونکو ته وړاندې کړم. د کاکړ په اند د پاچا امان الله د واکمنۍ نسکورېدنه د برتانويانو د توطيو او دسيسو نتيجه نه ده، بلکې دا يوه قوي افسانه ده چې پاچا د برتانويانو د دسيسو ښکار شوی دی. دی وايي چې په خپله پاچا امان الله مې او وايي چې ملایانو يې مخالفت کړی، بې له دې چې چا پيسې ورکړې وي. په بمبي کې پاچا امان الله عبدالغفار خان ته د خپلو خلکو نه شکايت وکړ چې دی يې «قادياني» او «وهايي» ګاڼه او دی نه غواړي چې په دوی باندې بيا د واکمنۍ کولو په مقصد کوښښ وکړي. غفار خان ليکي چې «امان الله د پښتنو د رفاه له پاره کار وکړ. مګر دوی د دوست او دښمن تر منځ توپير ونه کړ، شورش ته يې لاس واچاوه او هغه يې د ملک نه وشړلو.» ۴۹۱

کاکړ وايي چې د برتانيې او هند حکومت غوښتل چې امان الله پياوړی او د خپل هېواد واکمن پاتې وي. په هغو ليکونو کې چې د ۱۹۲۵ او ۱۹۲۶ کلونو کې د دوی تر منځ لېږل شوي، ويل شوي، «د لومړۍ درجې مهمه موضوع دا ده چې امير په خپل تخت وساتلی شي. دی که څه هم د قناعت شخص نه دی، تر ده ښه بل څوک نه ليدل کېږي، او انقلاب هغه څيز دی، چې شورويان ورته کار کوي،» ۴۹۲ پاچا امان الله هم ويلي و چې «زه پوهېږم چې د شوروي اېجنټان زيار باسي زما په خلکو کې انقلابي نظريې خپرې کړي، او زه دومره ږوند نه يم چې فرض کړم چې کمونسټي حکومت به ما او زما تخت ته له دښمنۍ نه غير بل څه وي» ۴۹۳ اوس به وګورو چې د امان الله خان د نسکورېدو په اړه دغه ناسم ذهنيت د خپرېدو لاملونه کوم دي؟

کاکړ وايي چې په اصل کې له پاچا امان الله سره بېعدالتي شوې ده. کلونه کلونه د هغه نوم نه اخېسته کېده، او دارالامان په نوي کابل واړول شو. خو په افغانستان کې نوې په واک شوې کورنۍ، له پخوانيو واکمنو کورنۍ سره همداسې بېعدالتي ګانې کړې دي. نو د امان الله په اړه نه يوازې بحثونه ونه شول، انتقادي بحثونه هم پرې ونه شول، بلکې د هغه په اړه سطحي او ناسم ذهنيت خپور شو. په دې د امان الله واکمني هغسې چې وه ونه پېژندل شوه. خو دی اوس پلويان او مخالفان لري او په اړه يې احساسات پارېږي. دا به له دې امله هم وي چې افغان کلتور په يوه کرښه ييز فکر جوړ دی: نيکي يا بدې، غندنه يا

ستاینه، کفر یا اسلام، تور یا سپین او نور. کاکړ وايي چې دا به د اوښتا په حواله د سپېتامه ته منسوب د اوښبنه، زردښت فکري ميراث وي چې نړۍ يې د دوه گونې مفکورې د نيکي خداى او د بدۍ خداى باندې وېشلي وه.

اوس خو د يوې خوا د رسمي پانو د ارشيف نشتوالی هم د تاريخي موضوعاتو په اړه د متوازنو او افافي اثارو ليکل ستونزمن کړي دي او د بلې خوا د يوه کرښه ييز کلتور جذمي توب له کبله د دين په نامه حيرانوونکي عملونه، ليکنې او تلقينونه کيږي. له نېکه مرغه په دې وروستيو کې، د نويو تعليم کړو، ازادي پالو په هسکېدلو سره په افغانانو کې انتقادي روحیه ټوکېدلې، او هيله کيږي چې وروسته به څو کرښه ييز فکر د دغه منحط يو کرښه ييز فکر ځای ونيسي او د متوازنو او انتقادي ليکنو له پاره به ډگر هوار شي، چې دا کار به د فرد، ډلې او ټولنې د پېژندلو په لار کې غټه مرسته کړي وي.

اوس به وگورو چې ولې امان الله خان خپله واکمني له لاسه ورکړه، په داسې حال کې چې دی په ۱۹۱۹ کې د دغسې افغانستان واکمن شو، چې ټينگ مرکزي حکومت او ځواکمن پوځ يې لاره او په خزانه کې يې نږدې ۱۵۰ ميليونه روپۍ شتون درلود. پاچا د بشپړې خپلواکۍ په کتلو سره، په ولس کې زيات منلی و، خو لس کاله وروسته اړ شو چې د خپلې کورنۍ سره د هغه وطن نه د تل له پاره ووږي چې ده به يې په اړه ويل: «د وطن د خدمت نه پورته بله مينه نه لرم»

د پاچا امان الله لومړۍ غټه ناکامي په منځنۍ اسيا کې وه، چې هلته يې په ملکي جامو کې سرتيري واستول او ډېرې بيسې يې ولگولې په دې هيله چې هلته به د اسلامي کانفدرېشن مشر شي، خو هلته د ده ټول کوښښونه او لگښتونه بابيزه شول چې د مخه پوره رڼا پرې اچول شوې ده.

د پاچا بله غټه ناکامي په ۱۹۲۴ کال کې د خوست بلوا وه چې افغانستان ته کرانه تمامه شوه. د فيض محمد په روايت له دواړه خواوو نه څوارلس زره کسان له منځه لاړل او حکومت ته دېرش ميليونه روپۍ تاوان واوښت. ټول سمونونه چې تر دغه وخت شوي وو لغو شول. دغه تراژيدي د پاچا امان الله له پاره د عبرت درس کېدلې شو، خو هغه ترېنه زده کړه ونه کړه او څلور کاله وروسته په ۱۹۲۸ کال کې يې د لومړۍ دورې تر سمونونو په کراتو ډېر پاروونکي سمونونه پيل کړل چې نږدې ټول يې په افغانانو په حکومتي زور د اروپايي ژوند شېبه او دودونو تپل وو، چې پايله يې د افغانانو وژل کېدل، د انساني نظام نسکورېدل او له وطن نه د هغه د کورنۍ وتل و. د معاصر افغانستان په تاريخ کې دا يوه بېساري او دردونکې تراژيدي وه. په دغو ټولو پېښو کې د پاچا رول اساسي و.

ايا په پورته يادو شويو پېښو کې د برتانويانو لاس و؟ په هغه وخت کې په عام ډول او اوس تر يوې کچې عام ذهنيت دا دی چې په دغو پېښو کې برتانويانو لاس درلود. کاکړ وايي چې «امان الله خان له خپلواکۍ کتلو نه وروسته د هغوی [برتانويانو] پر ضد عمل کړی نه دی» ۴۹۴ ان د هغو په کټه بې ډېر کارونه کړي دي چې د مخه يې يادونه شوې ده.

فيض محمد د انگرېزانو ضد تاريخپوه وايي چې «هره پېښه يا سياسي داعيه چې د افغانستان د ننه او په ختيځ او شمالي پولو کې د ملت د ناپوهۍ او وحشت نه او د دولت او حکومت د ناسمو کړو، چلند، فشار او کرکې له مخې شوې وي يا وشي، د خپلو ناوړه کړو پايله يې نه بولي، د انگليس د دولت په حرص يې اچوي» ۴۹۵ (فيض محمد صفحه ۳۱) په خپله امان الله هم د خپلې ناکامۍ پرې په بل چا نه بلکې په خپلو وطنوالو اچوي. په بمبي کې چې دی اروپا ته د تگ په لار کې تم شوی و، د پښتنو لوی مشر پاچا خان ورته خان ورسوه، او ورته وويل چې د دې له پاره چې په افغانستان کې د جنگ مخه ونیول شي، ته بيا د مخه شه او د سرحد [پښتونخوا] پښتانه به دي ملا په ټينگه وتړي. خو هغه صاف ورته کړه چې "بس زما کار ختم شو. ما لس کاله د دې قوم خدمت وکړ. په دې لسو کالو کې ما په وخت ډوډۍ نه ده خوړلې، د سحر نه مي تر ماښام کار کړی، د خپلې ښځې او زامنو نه خبر نه وم. د شپې به بيا د دوی په فکر کې وم، چې دوی به څنگه ترقي وکړي. د دوی په صله کې زه قوم قادياني او کافر کړم." پوهاند ډاکټر وقار علي شاه کاکاخېل چې د ۱۹۲۸ او ۱۹۲۹ کلونو د پښتون مجلې د ليکنو پر بنسټ د پاچا امان الله په اړه ليکنه تهيه کړې، دغې نتيجه ته رسېدلی چې: «زه تر قيامته پورې د دې خبرې منلو ته تيار نه يم چې د افغانستان انقلاب د بيروني سياست د مکارۍ نتيجه ده.» ۴۹۶ (۲۰) ليکوال عزيز هندي هم د انگرېزانو د لاس وهنې په اړه وايي چې «موږ په هېڅ ډول په انگرېزانو دا تور نه شو لکولی چې د افغانستان د ۱۹۲۹ کال په پاڅون کې يو ډول د هغو لاس و.» ۴۹۷ (عزيز هندي، ۶۵۳) د برتانويانو د لاس وهنې په اړه د نامتو انگليس، لارنس، نوم هم راوړل کېږي، چې هغه په لومړي نړيوال جنگ کې عربان د عثماني امپراتوري په وړاندې په بري سره هڅولي وو، د پاچا امان الله په اړه پښتانه هم لمسولي دي. خو د دغې وينا مدعيان دې ته متوجه نه دي چې هغه د مکرم شاه په بدل نامه د ۱۹۲۸ کال له مې نه وروسته په کراچي او ميران شاه کې د برتانوي فضايي قوه کې خدمت کاوه، حکومت يې هغه د ۱۹۲۹ کال په جنوري کې په بېړه انگلستان ته واستوه. ۴۹۸ (ادمک، ۱۴۲، سټيورت، ۴۹۱) په کابل کې د امان افغان ورځپاڼه د هغه له وظيفې نه خبره وه او په اړه يې راپورونه له مبالغې نه ډک گڼل.

د پاچا امان الله په وړاندې د وروستيو پاڅونونو په اړه د هغه خپل نظر قاطع دی، چې ليکواله سټيورټ يې په دغه ډول بيانوي (مخ ۵۱۱): "امان الله برتانيه د هغه پر ضد اغتشاش کې تېره کړه." پاچا خپل دغه نظر د شیکاگو تربیون جورنالست، لېري روی (Larry Rue) ته هغه وخت ښکاره کړی و، چې هغه د مرکې له پاره په خاصه الوتکه کې د ۱۹۲۹ کال په فبروري کې کندهار ته ورغلی و. پاچا د عبدالوهاب طرزي، د محمود طرزي زوی، په ترجماني هغه ته دا هم ويلي و، چې "ملایانو يې مخالفت کړی، بېله دې چې پيسې ورته ورکول شوي وي." ۴۹۹ هغه داهم ويلي و، چې "دی پوهيږي چې سقاو زوی د سفارت په وره کې له همفریز سره خبرې کړي وې، خو د هغه په نظر دغه خبرې يوازي د سفارت د حفاظت په اړه وې."، خو د هغه په نظر د هغه هغو کونښنونو چې مطلب يې د ايران، افغانستان، ترکيې، او روسيې سره متحد کول و، برتانويان پارولي وو، چې خلغ يې کړي، خو دوی يې ويلو ته زړه نه کاوه. برتانويانو به ځکه په دې اړه څه نه ويل چې د دغسې اتحاد امکان بېخي لږ يا هېڅ نه و، او هغه هېڅ موضوع شوې نه وه.

پولادا وايي او دليل راوړي «چې برتانوي هند په افغانستان کې له کېدوې نه ډېر خطر محسوساوه نسبت دې ته چې افغان واکمن دې ورسره دوستي ونه پالي. انګرېزانو خپله کټه په دې کې ليدله چې د يوه قوي افغان واکمن سره معامله وکړي او د مرستو له لارې يې دوست کړي.» ۵۰۰ د پولادا په اند، خورا ډېر مشکل او نږدې ناممکن کار دا دی چې د دولت د واکمن پر ضد دې مخفي استخباراتي عمليات وشي او د رسمي استخباراتي سندونو په دوسيو کې دې هېڅ ډول نخښه ونه موندل شي.

تيخونوف هم وايي چې «په هره اندازه چې د امان الله خان وضعه خرابېده ده په همغه اندازه د برتانيې په امپراتوري باندې تورلکاوه چې د ده پر ضد دسيسه سازمان کوي. خو ان د خپلواک هند په ارشيفونو کې داسې اسناد په لاس نه دي راغلي چې د دې ادعا رښتينوالی وښيي. د تېرو شلو کالو په جريان کې په انګلستان کې اطلاعاتي، امنيتي او د بهرنيو چارو د وزارت پټ اسناد ښکاره شول او ډېرې مسلې روښانه شوې خو داسې اسناد نه په سترگو کېږي چې وښيي چې د امان الله خان نسکورېدل د انګلستان د استخباراتو د سازمان د عملياتو پايله وه.» ۵۰۱

باندني عوامل چې په پورته ډول د پاچا په مسافر کېدلو کې دخپل نه وو، هغه به په خپله د پاچا اصلاحات او د حکومتي عمالو کړه او د هغو په وړاندې د خلکو غبرګونونه وو، چې له امله يې له وطن نه ووت. په اصل کې دا خلک دي چې پېښې رامېنځ ته کوي، او تاريخ جوړوي، په تېره هغه وخت چې دوی وپاړيږي، او ټولنه ديناميکه شي، لکه د

پاچا امان الله په وخت کې چې همدغسي وشول. د افغانستان په معاصر تاريخ کې دا لومړی وار و چې حکومت په پراخو اصلاحاتو لاس پوري کړ، چې ځينو يې خلک مجبورول اروپايي دودونه او ژوند طرز غوره کړي، او خپل رواجونه او دودونه پرېږدي. د امير عبدالرحمن په وخت کې حکومت د لومړي ځل له پاره سيمې او کلي ته ننوت، خو د خلکو کلتوري ارزښتونه يې په خپل حال پرې ښوول. سره له دې هم په وړاندې يې پاڅونونه وشول، خو حکومت هغه په پياوړي پوځ وځپل. د پاچا امان الله په وخت کې حکومت هم د خلکو کورونو ته ننوت او هم يې ښځې او نارينه مجبورول چې خپل ژوند طرز اروپايي کړي، او کافي پوځ يې هم نه لاره. دا د سليم عقل پر خلاف کار و. څومره چې يو څوک د پاچا امان الله سياستونو او کړو ته څير کېږي، هغومره حيرانېږي. پاچا امان الله په خپل باندني شپږ مياشتني سفر کې تر دې حده د اروپايي کلتور تر اثر لاندې شوی و، چې لکه نور يې نه غوښتل چې په خپلو شېلو افغانانو واکمني وکړي. که داسې نه وای هغوی به يې نه مجبورول چې خپل د پېړيو کلتوري ارزښتونه پرېږدي، هغه هم په حکومتي زور او سمدلاسه، او په عوض کې د اروپايي کلتور ظواهر ومني، چې نه يې غوښتل او نه يې ورته ضرورت لاره. هغه دغومره پاروونکي وو چې هغه اوس هم څوک په افغانانو تپلی نه شي.

دا چې امان الله ټينګ وطنپال او د پرمختګ او عصريت غوښتونکی و، په دې کې هېڅ شک نه شته. ده د خپلواکي په کتلو، او د عصري پوهنې په پراخولو او خلکو ته د برابرو حقوقو په خوندي کولو، او د ټولني په مدني کولو سره خپل ولسپال توب هم تثبيت کړ. هم يې ځوانان او ځوانانې د زده کړې له پاره، د حکومت په لګښت، باندنيو هيوادونو، په خاص ډول ترکيې، ته واستول، او هم يې د ننه په وطن کې، په کابل ښار او ولايتي ښارونو کې، ثانوي او مسلکي ښوونځي پرانيستل. په خپله يې هم پوهنې ته خاصه توجه وکړه. هغومره چې ده عصري پوهنې ته توجه کړې، بل افغان واکمن نه ده کړې. داسې هم ده د ليسي فېر يا ازاد مارکېټ په غوره کولو سره پانګه ورو ته ممکنه کړه، د لګښتي مالونو له پاره کارخانې جوړې کړې. هغوی همدغسي وکړل، او دغه لړۍ روانه وه. په نتيجه کې حکومتي عايدات يو څه ډېر شول. په ښېرازو مځکو باندې د جنس پرځای د نقدي مالياتو په ايښودلو سره هم دغه هڅه پياوړې شوه، چې مځکه وال مځکي ښي ودانې کړي او ښاري مځکي کرنيزې کړي. له دغو ټولو انکشافاتو سره فردي ازادي هم ملګرې شوه. خو دا د پاچا کلتوري سياستونه وو، چې په پای کې يې دغه ټول انکشافات په صفر کې ضرب کړل. ارواښاد سيد شمس الدين، چې د هغه وخت زلمی و، په دې اړه داسې وايي چې: "با تمام اين فضائل و مزايای دوره امانی، امان الله خان مرتکب سهوهای بزرگی هم شد، که

منجر به اشوب افغانستان و سرنگوني خود او شد. او در عصري ساختن مملکت از عجله و ناسنجيدگي کار ميگرفت. او فريفته ظواهر غرب بود و بيشتر از تحمل به عقائد به نو آوري ها دست زد، که مقبوليت و شهرت نیک خود را از دست داد او خود را پادشاه انقلابي ميگفت و حق هم داشت که او را انقلابي بگویند، اما قوتي را که چنين انقلاب اجتماعي بکار دارد با خود نداشت. ماشين عسکري و جنگي او ضعيف و غير فعال بود. پشتيباني يک گروه قوي مردم را که با او همنوايي داشته باشد، هم نداشت و در همکاران خود مردمان شايسته و لايقي را هم کمتر داشت، که درين راه مويد و مددگار او باشند." (مجروح، ص ۴۰)

د ده واکمني تر زياتې اندازې اتوکراسي وه. وروستی بېلکه يې هغه وه، چې د ۱۹۲۹ کال د جنوري په ۱۳ مه شپه، همدا چې په قلعه مرادبېک کې د خپلې وړې، مخکښې قوې له دراماتيکې نښتې له ماتې نه خبر شو، سمله لاسه له پاچايي نه لاس په سر شو، بېله دې نه چې د چا سره يې مشوره کړې وي، که څه هم د ده استعفا ټول ملت اغېزمن کاوه. دغه وخت حکومت او پوځ پر ځای او د کابل ښار دفاعي ترتيبات هم ټينک وو، خو دی د هغو پېښو د ادارې نه عاجز شوی و، چې د ده د سياستونو او چلندونو زېږنده وې. په دغه حال کې دی په خپل ژوند ووېرېده، او غوښته يې چې څومره ژر کېږي، له کابل نه بهر شي. بيا نو ده په همغه نيمه شپه کې خپل مشر ورور وهڅوه چې د ده پر ځای پاچا شي، که څه هم هغه نه پاچايي غوښتله او نه يې کولی شوه. پېښو درې ورځې وروسته د دغې پرېکړې ناسم توب وښود او د کلکان حبيب الله د امير په نامه د جگړې پرته د کابل په تخت کېښاست. په دې توگه د پاچا ټول سمونونه هيڅ شول، په کابل کې سمونپال زلميان وځپل شول، قانون او قانوني حکومت مفکورې هوا وکړه، د کابل ښار نږدې ټول کورونه چور او لوټ شول، دولتي خزانه له پيسو نه خالي او د عصري کېدلو غورځنگ په تپه ودرېد او افغانستان کلونه کلونه بېرته پاتې شو.

پولادا ډاډه نه دی چې امان الله خان به د خپل نيکه کتاب «تاج التواريخ» لوستلی وي. امير عبدالرحمن د قومونو زور وټکاوه او عسکري قدرت او اداري موسسات يې رامنځ ته کړل. د ملي دولت د پرمختيا له پاره يې په ښايسته کچه داخلي انسجام، د بهر په مقابل کې امنيت او ځمکنۍ بشپړتيا ته پاملرنه وکړه. امان الله خان د ۱۹۱۹ نه تر ۱۹۲۹ پورې هڅه وکړه چې د سياسي، اقتصادي او ټولنيزو سمونونو له لارې ملي يووالی غښتلی کړي. خو ناکام شو. ۵۰۲

په کابل کې د انگرېزانو سفير همفريز امان الله خان «دارن» سړی گڼلی و په دې چې د

سقاو د زوی په وړاندې يې لومړی کابل او ورپسې کندهار پرېښود. دغه شان برتانوي تاريخپوه او جنرال جورج مکمون د امان الله د سمونونو سره خواخوږي څرګندوي، خو د هغه چلند چې خپل هېواد پرېږدي، حيران کړی دی. مکمون چې د امير عبدالرحمن کلک ارادتمن و، د امان الله خان بې زړه توب ته ګوته نيسي چې که چېرې دی د خپل نيکه امير عبدالرحمن په پل تللی وای او زور يې کارولی وای، افغانستان به يې د پرتم په ستونو درولی وای. پولادا وايي چې امان الله خان د روسيې لوی پېتر ته ورته و چې د هغه غوندې يې هڅه وکړه چې په افغاني ټولنه کې د تورتم پر ځای د عقل ډېوه ولکوي خو دا چې له خپل نيکه عبدالرحمن خان نه يې زياته حکومتي برلاستيا او ټولنيزه ارامتيا په برخه شوې وای. ۵۰۳.

د پولادا په اند د امان الله خان او نادر خان تر منځ ټکر په دې راغی چې نادر خان د سمون پلوي و په دې شرط چې هر څه ګام په ګام وشي او د دودونو سره ټکر راولاړ نه شي. خو درې سړي محمود طرزی، محمود سامي او محمد ولي خان دروازي د دې پلويان وو چې ترکي منصوبالان دې عسکري مودرنه کړي. نادرخان د سمونونو د بېرې په اړه خپل نظر پاچا امان الله خان ته وړاندې کړ. خو امان الله خان پورتنیو درې تنو ته زياته پاملرنه کوله. په سمونونو کې د بېرې برسېره، نادرخان پاچا امان الله خان ته د عسکرو موضوع وړاندې کړه. نادرخان امان الله ته په ډاګه کړه چې د عسکري پوږوړي يې او قدرت ته يې رسولی يې. خو پولادا وايي چې دغه يادونه په پاچا امان الله خان بده ولکېده (پولادا، ۱۱۷)

په ۱۹۲۴ کال کې د خوست د بلو پر مهال د محمد يعقوب خان د مينځې زوی عبدالکريم د هند د تبعيد نه افغانستان ته ننوت بيا د ۱۹۲۸-۱۹۲۹ د نارامۍ په مهال د سردار محمد ايوب خان زوی په مومندو کې راښکاره شو او د بادشاهۍ دعوې يې وکړه. پولادا په لاهور کې د يوه مرکبي له خولې کارې چې دغو دواړو افغانانو د انګرېزانو د تماس له مخې د امان الله ضد بغاوت کې برخه اخېستې وه. خو پولادا زياتوي چې ښايي دواړو سردارانو به د انګرېزانو په وړاندې د خپل اعتبار د زياتولو له پاره دغه اواز خپره کړې وي. خو د ادعا له پاره رسمي لاسوندونه نه شته. ۵۰۴. اداميک هم وايي چې د ۱۹۲۴ کال په پای کې برتانوي مامورينو «غلي شان» د امير محمد يعقوب خان دوه زامن ونيول. دواړو غوښتل چې د غلزي تاجرانو په څېر افغانستان ته ننوزي. اداميک دا هم وايي چې «په برتانوي ارشيفي چينو کې کې يې داسې کوم ثبوت ونه شو ميندلی چې د عبدالکريم د ارمان سره دې د برتانوي هند د حکومت ملاتړ وښيي» ۵۰۵.

پایلیک

کاکړ د پاچا امان الله د لسو کلونو د واکمنۍ د څېړنې په پایله کې وايي چې په معاصر افغانستان کې پاچا امان الله يوازينۍ واکمن دی، چې د عموم په فشار سره له وطن نه د تل دپاره ووت، ټول سمونونه يې په تېه ودرول شول، اساسي قانون يې لغوه شو او ټول دولتي نظام يې نسکور شو او د ناکرارۍ يوه نوې دوره پيل شوه. ټولنه په دغو ټولو پېښو سره په ژور ډول زیانمنه شوه او افغانستان د تمدن له کاروان نه کلونه کلونه وروسته ولوېد. د کاکړ په اند «دا په واقع کې ملي غميزه وه.» او دی دا پوښتنه کوي چې د دغې غميزې په واقع کېدو کې کومو کسانو او ډلو لاس درلود او لاملونه يې څه وو؟

نوموړی وايي چې په دې کې شک نه شته چې د پاچا ځينې سمونونه يې ځايه وو، خو ډېر يې په تېره د پوهنې او د هېواد د صنعتي کولو سمونونه بنسټيز او اړين وو. دومره وو چې ټول يې په گړندی توگه او په زور او ځينې يې لا په ننداره ييز ډول پلي کېدل. په اصل کې ټولو سمونونو لږو ډېر ملکي ماموران، پوځي افسران، قومي مشران، ملايان، قاضيان، روحاني پيران او محمد زايي سرداران اغېزمن کړل. د دې لامل دا و چې د دولت له خوا په وړيا توگه د پوهنې او روغتيايي اسانتياوو د برابرولو، د فرتي ادارو د زیاتولو، د سفارتونو په چلولو، د نويو مامورانو او د باندینيو کارپوهانو تنخواه گانو، د نويو ودانيو د جوړولو او د پوځي وسلو د پېرولو له امله حکومتي لگښتونه دومره ډېر شوي وو، چې په دولتي عايدونو سره نه پوره کېدل. برسېره پر دې د خوست بلوا هم اقتصاد او هم د حکومت مالي توان ته ډېر زیان ورساوه. انگرېزانو هم هغه پيسې ودرولې، چې افغانستان ته يې په اصل کې د هند د ساتنې په موخه له ۱۸۸۳ کال نه ورکولې.

له دې کبله پاچا اړ شو چې د مخکې ماليات څو وارې ډېر کړي، د ځينو ډلو او کسانو دوديز مادي امتيازونه کټ کړي او افسران وهڅوي چې له خپلو څو مياشتو تنخواه نه حکومت ته د بسپنې په نامه تېر شي. څنکه چې د ملکي مامورانو او پوځي افسرانو تنخواگانې د هغو د کورنيو لگښتونه پوره کولی نه شول نو ملکي مامورانو د دولتي پروژو او خلکو نه او پوځي افسرانو د سرتېرو له جبرې او تنخواه نه ناوړه کټې ترلاسه کولې. له دې کبله نارضايت عام و، خو دغه نارضايت د دولتي نظام د نسکورېدو لامل نه شي کېدای کله چې د هغه سرچلونکي «په ترکيب کې سره همغږي، په موخه کې سره يو موټی او په هوډ کې ټينگ او په نياو باندې ولاړ وي.» خو د پاچا امان الله د نظام سرچلونکي دغسې نه وو او پوځ يې هم وړ و.

د پاچا د اوښي، محمد حسن له خولې نه ويل شوي، چې د ترکيې مشر اتا ترک پاچا

امان الله ته وويل چې که غښتلې پوځي ځواک ونه لري، سمونونه به سرته ونه رسېږي. خو امان الله خان د هغه په سپارښتني عمل ونه کړ او خپل پوځ يې له پوره خپلواکۍ د کتلو نه وروسته د پلار او نيکه له پوځونو نه ډېر وور کړی و، په دغه خام فکر چې «افغانستان ته له باندې نه خطر متوجه نه دی او اوس د قلم وخت دی نه د تورې». څنگه چې افغانستان د ده په وخت کې د لومړي ځل له پاره د ۱۱ جنګي الوتکو په لرلو سره د هوايي ځواک خاوند شو، شايد د ده په دې فکر چې پوځ لږ کړي اغېز کړی وي. سربېره پردې دغه کم شوی پوځ هم د محمد ولي په لاس هغه وخت چې د دفاع وزير و او وروسته د شينوارو په ياغيټوب سره نور هم ابتر شو.

کاکړ وايي چې د امان الله د ستونزو سرچينه د هغه د سمونو پاروونکې برخې، د هغه خپل شخصيت، د هغه زورواکي، اتوکراسي او د دوهې دورې سمونونه او په ځانګړې توګه د کابل د نارينه وو او ښځو اړ کول وو، چې د اروپايي ژوند شېبه غوره کړي او خپل ژوند شېبه، هغه هم سمدلاسه او په حکومتي امر، بدله کړي. په پايله کې وګړي ترېنه بېګانه، مذهبي مشران ورسره مخالف او خپل چارواکي يې ورنه بې مینې شول. په بحراني حالت کې د ځان په وېره کې شو، او د خپل پوځ د يوې وړې مخکينۍ برخې په ډراماتيکې ماتې سره د پاچايي نه لاس په سر شو، که څه هم د کابل ښار دفاعي ترتيبات ټينګ، پوځ او حکومت پرځای او د کابل ښار ترتيبات هم ټينګ وو، ۵۰۶ د دغسې غريب، نالوستي کليوال په لاس د افغانستان د پاچايي نظام چپه کېدل په معاصر افغانستان کې يوه بېساري پېښه ده.» ۵۰۷

اشرف غني د پاچا امان الله خان د لس کلنې واکمنۍ دوره د افغانستان د تاريخ ناتمام څپرکي ګڼي او وايي چې سردار محمد داود د خپل صدارت او بيا وروسته په خپل جمهوريت کې، ظاهرشاه د ډموکراسۍ په لسيزه کې او چپيانو د خپلې واکمنۍ په مهال په يوه يا بل ډول د امني دورې ناتمامه اجندا ته راوګرځېدل چې دغه ناتمامه څپرکي پای ته ورسوي. خو د دوی نه هېڅ يوه ونشو کړای چې پرله پسې ثبات تامين کړي. د اوسني ځوان نسل دنده دا ده چې په تدبير، حوصله او واقعيت ته په کتو اوسنی نظام په يوه باثباته او د خلکو واکمنۍ پر نظام بدل کړي چې د تېرو غمجنو پېښو د تکرارولو مخنيوی وکړي او د هېواد پرله پسې پرمختګ له پاره زمينه برابره کړي.

حبيب الله کلکاني يا د سقاوړو واکمني

د مخه مو يادونه وکړه چې د پاچا امان الله د دولت لوړ رتبه چارواکو حبيب الله ته بيعت ورکړ. د ۱۹۲۹ کال د جنوري د ۱۷ مې نېټې د عنايت الله خان او د نورو لوړ رتبه چارواکو بيعت نه وروسته د حبيب الله واکمني پيل شوه. حبيب الله سيد حسن د سلطنت نايب او د جنگ وزير، شېرجان خان صاحبزاده د دربار وزير، عطاالحق خان صاحبزاده د شېر جان خان ورور اول د هوايي قوماندان او بيا د بهرنيو چارو د وزير، محمد کريم خان صاحبزاده د شېرجان ورور د ضبط احوالات رييس، خپل ورور حميد الله د سلطنت معين، ملک محسن د کابل والي، عبدالغفور تگاني د کورنيو چارو وزير او پردل خان د لوی درستيز په توگه وټاکل. ميرزا محمد قاسم خان د مزار د تنظيمه رييس، سپاسالار عبدالرحيم خان د هرات والي، عبدالقادر خان د کندهار والي او محمد صديق خان صاحبزاده د شېرجان ورور د جنوبي ولايت والي په توگه وټاکل شول. د حبيب الله په کابينه کې د پوهنې او عدلي وزارتونه نه وو. د مالي، سوداگري او د کرهڼې وزارتونه د عمومي مديريتونو کې ته راټيټ شوي وو. د ودانيو جوړولو اداره د منځه لاړه. همدارنگه ستره محکمه او څارنوالي هم شتون نه درلود. ۵۰۸

حبيب الله خپله کړنلاره داسې اعلام کړه: «مه (من) اوضای (اوضاع) کفر و بې ديني و لاتي گري حکومت سابق ره ديده و برای خدمت دين رسول الله کمر جهاده بسته کدم، تا شماییادرها ره (برادرها را) از کفر و لاتي گري نجات بتم. مه بادازی (بعد از این) پیسه (یعنی پول) بیت المال را به تعمیر و متب (مکتب) خرج نجات کدم (نخواهم کرد) بلکه همه ره به عسکر خود میتم (میدهم) که چای و قند و پلو بخوردن، و به ملاها میتم که عبادت کنن، مه مالیه سفای و ماسول [محصول] کمرک نهی کیم [گیرم] و همه ره بخشیدم، و دکه، مه، پاچای (پادشاه) شما هستم، و شما رعیت مه میباشین، برووین باد ازی [بعد از این] همیشه سات (همه وقت) خوده تیر کنین، مرغ بازی، بودند بازی کنین، و ترنگ تانه خوش بگذرانین...» ۵۰۹. محمد ابراهیم پاریزي د حبيب الله کلکاني دا وینا «ساده لوح ترین نطق شاهانه تاریخ» ۵۱۰ بولي.

رحمت ربي زیرکیار وایي چې «سقاو ځوی د اعليحضرت امان الله خان پاچاهي «لاتي گري» کښلي وه. «لات» د اسلام نه وړاندې، د جهالت د دورې يو بت و. لاتي گيري د بت پرستی او کفر سره اړیکمنه وه، ... په افغانستان کې يو سردار چې په برتانوي هند کې يې د انگرېزانو سره ډېره راشه درشه لرله، په لاتي سردار مشهور شوی و. لاتي سردار یعني هغه څوک چې د انگرېز سردارانو (لوردز) څېرې پېښې به يې کولې.» ۵۱۱

د ۱۹۲۹ کال د جنوري په ۱۸ مه نېټه د حبيب الله پلويانو چې په اساسي توگه ملايان

او خانان او يو شمېر د پخواني رژيم اشخاص وو يوه ۱۹ ماده يزه اعلاميه ومنله چې په حقيقت کې يې د شرعي فتوې بڼه درلوده چې په هغې کې امان الله په کفر او الحاد محکوم شوی او خلع اعلام شوی و.

د سمونونو د سملاسي درولو په منظور حبيب الله اعلام وکړ «د حنفي مذهب خلاف بدعتونه منسوخ، د جبري عسکري خدمت منع کول او هغه په خپله خوښه کول، ښوونځي تړل شوي او نوي ماليات لغوه شول» ۵۱۲ همدارنګه نوي رژيم د پخوانيو دولتي جوړښتونو د منځه وړلو په اړه وويل چې ټولې ادارې، زيات شمېر موسسې چې زيات لګښتونه غواړي لغوه شوې. د هغو پر ځای به پيسې په اړينو چارو ولګېږي او ملايانو ته به ورکړل شي چې خپلې ديني چارې پرمخ بوزي،

حبيب الله د ساداتو، ديني عالمانو، شېخانو، حضراتو او ځايي خانانو حقونه او امتيازونه چې د امان الله خان د رژيم له خوا لغوه شوي و بيا ومنل. حبيب الله د پخواني رژيم ټولې نظامناوې او قوانين لغوه کړل، او د هېواد په مطبوعاتو يې ټينګ کوزار وکړ.

ريا تالي ستېوارت ليکي چې د سقاو زوی د بهرنيو هېوادونو دپلوماتانو ته ويلي و چې «تاسې ښه خلک ياست، معاش به مو زيات کړم.» ۵۱۳ نوموړی د سقاو د زوی بهرنيو دپلوماتانو ته دا خبرې ته داسې کتنه کوي: «ماشومګوتی نه پوهېده چې د کورډپلوماټيک تنخواوې د ده په اختيار کې نه دي.» ۵۱۴ دغه شان يې يوه پېره ور فرانسوي ته ويلي و: «زه خوښ يم چې په فرانسه کې هم ديني سړي شته.» ۵۱۵

برتانيې د سقاو رژيم د ډېفکتو په توګه په رسميت وپېژاند، خو د افغانستان نه يې خپل سفارت وايست په دې چې ... د سقاو په وړاندې د قدرت د هغه راتلونکي مدعي سره ازاد لاس ولري چې د برياليتوب هيله ورنه کېږي. ۵۱۶ همدارنګه د سقاو د زوی د واکمن کېدو وروسته برتانيې په هېواد کې د انارشۍ او د ناامنی له امله د خپلو دپلوماتانو د وتلو پرېکړه وکړه او نورو سفارتونو د دپلوماتانو د وتلو له پاره يې د انگليسي الوتکو په واسطه خپل تياری څرګند کړ. انگليسي الوتکو به هره ورځ نږدې دېرش تنه دپلوماتان پېښور ته وړل چې په ۲۳ الوتنو کې ټول ۵۸۶ باندینيان پېښور ته يوړل شول. ۵۱۷

د شوروي اتحاد جاسوسي اداره د سقاو زوی پلوي وه په دې چې د سقاو زوی يې وژلې طبقې ته منسوب و او د شورويانو سره يې د اسلامي بېسماچيانو په ضد مبارزه کې مرسته کولی شي. خو د شوروي اتحاد د بهرنيو چارو وزارت وېره لرله چې د سقاو زوی د انګرېزانو سړی دی او د بېسماچيانو سره به يوځای د شوروي په وړاندې راپورته شي.

شوروي اتحاد هم پرېکړه وکړه او په پايله کې يې خپل سفير او د سفارت يو شمېر

غږي د افغانستان نه وايستل. د دې سره سره په کابل کې د شوروي اتحاد، ايران او ترکيې سفارتونه فعال وو. خو په افغانستان کې د شوروي پوځي لاسوهنې د دواړو هېوادو تر منځ اړيکې ترينکلې کړې. شوروي اتحاد يوه ډله پوځيان چې افغاني جامې يې په تن وې د يو شمېر افغانانو په گډون د غلام نبي څرخي او ډگروال پريماکوف په مشرۍ افغانستان ته راوړل چې د امان الله خان د بيا په واکمن کېدو له پاره مرسته وکړي. دغې ډلې په زياته چټکتيا سره مزار شريف او تاشقرغان ونيول. خو کله چې شوروي اتحاد خبر ترلاسه کړ چې امان الله خان وطن پرېښود او ايټاليا ته روان دی نو خپله پوځي ډلگۍ يې بېرته وغوښته او شوروي اتحاد ته ستانه شوه. د ايټاليا، المان او فرانسې سفيرانو او کورنۍ د کابل نه ووتل. د برتانيې سفير همفريز په وروستۍ الوتنه کې د افغانستان نه ووت. په دې توگه د سقاو د زوی رژيم په نړيوال ډگر کې گوښه او يوازې پاتې شو.

فيض محمد کاتب وايي چې حبيب الله کلکاني او ملکرو يې د هغو نجونو لېستونه پيدا کړل چې ښونځي ته تللې او امر يې وکړ چې هره يوه بايد يوه کوهستاني يا يوه کوهدامني غله ته واده شي. فيض محمد کاتب زياتوي چې «د ژونديو انسانانو څلور ځايه کول، د ښځو او هلکانو په عزت باندې تېری کول، بې گناه انسانان په زندانو کې اچول، غرغره کول او په ناحقه د وينې تويول د سقاويانو ورځنی کار و.» ۵۱۸ همدارنگه نوموړی وايي چې «... هغه يوه ورځ د دريو هزاره گانو سرونه، چې په اور يې بېريان [وريت] کړي او په لرگيو يې مېخ کړي وه او نولس تنه هزاره بنديان په بازارونو وگرځول او خلکو ته يې وښودل چې هر څوک د خادم دين رسول الله سره مخالفت وکړي عاقبت به يې دغه وي.» ۵۱۹

دی وايي چې د حبيب الله کلکاني ورور حميدالله چې د ده نایب السلطنه و، د جولای په لومړۍ نېټه هغه او پوځيانو يې پر سرچشمه باندې بريد وکړ. د تاجک او هزاره توپير يې ونه کړ او کورونه يې لوت کړل، څاروي يې ورسره بوتل او په پای کې يې د کورونو دروازې وايستلې. حميدالله ۳۴ نارینه او ۴۰ ښځې کابل ته ورسره بوتلې. نارینه يې بنديان کړل او خپلو سړيو ته يې امر وکړ چې ښځې څرخې کړي. ۵۲۰

حبيب الله کلکاني په لږو ورځو کې د ښځو لوی حرم جوړ کړی و. هغه غوښتل چې د سردار نصرالله خان او سردار امين الله خان لوني هم خپلې کړي. خو هغه مهال چې خبر شو چې هغه واده شوې دي نو د هغوی نه يې لاس واخېست او د سردار محمد علي د ښکلې لور سره يې د واده کولو پرېکړه وکړه. حبيب الله کلکاني د پېغلې بېنظير د نامتو انځورگر عبدالغفور برشنا چې په المان کې يې زده کړې کړې وې د خور سره واده وکړ.

بېنظيرې نه غوښتل چې د حبيب الله کلکاني سره واده وکړي. هغې زهر وخورل، خو مړه نه شوه او بيا د نامتو شخصيت اغا سيد احمد په منځگړيتوب د حبيب الله کلکاني او بېنظيرې واده وشو. ۵۲۱ خو عبدالله اميني وايي چې په هغه وخت کې محمدازيي سردارانو بې نظير د سقاو د شر نه د ځان د ساتنې له پاره هغه ته وړاندې کړه. ۵۲۲

په دې اړه د بي بي سي راډيو سره د محمد ظاهر شاه مرکه چې د مېرمن مينه بگتاش سره يې کړې د پام وړ ده. ظاهرشاه د مينه بگتاش سره په مرکه کې وويل چې «په څلور کلنۍ کې مې خپله ښځه ليدلې وه. ډېره ښايسته وه. هغه وخت د امان الله خان د يوه زوی نومولې وه. فکر مې نه کولو چې په افغانستان کې به داسې لويې بدبختۍ راشي. د سقاو مسله (حبيب الله چې په سقاو مشهور و) او نورو داسې حالت منځ ته راوړ چې کورنۍ وېرې اخېستې وې. سقاو ښځه غوښته، خلکو خپلې سترگې پټې کړې وې، هر څوک يې هر چا ته ورکړې (ياني يو د بل سره يې واده کولې)، تر څو سقاو موقع تر لاسه نه کړي چې د يو چا سره واده وکړي. په دغه اساس ما واده وکړ.» نوموړی زياتوي چې «د دې حالت پرته هغه ما ته په لاس نه راتله.» ۵۲۳

حبيب الله کلاکاني والي علي احمد او عبدالواسع اخوند زاده د پښتو مرکې مشر او وروسته د محاکماتو ريس چې د کندهار څخه يې د بنديانو په توگه کابل ته رابولي شوي وو زندی کړل. د سقاو د زوی او د هغه ملگرو د ظلم په وړاندې د خلکو کرکه زياته شوه. په کابل کې د مدرسې يو شمېر زده کوونکو څخه دوو زده کوونکو حبيب الله او عبدالرسول په خپله خوښه وپاتيله چې د سقاو زوی د عيدگاه په جومات کې ووژني. خو دوی د خپلو نامردو ملگرو له خوا د مخه تردې چې دا کار تر سره کړي سقاويان د موضوع نه خبر کړل او دواړه په بېره زندی شول او راپور ورکوونکي قاري دوست محمد هم ورسره زندی شو. ورپسې يوه بله ډله ونيول شوه چې د سقاو د وژلو پلان يې جوړ و. په دغه تور عبدالمجيد خان، سردار محمد عثمان خان، قاضي محمداکبر خان او د جنگ د وزارت پخوانی مرستيال حبيب الله زندی شول. د سقاو زوی د امان الله خان د مالي وزير هم له دې امله لوی کافر گناه چې بوديجه يې جوړوله.

د روسيې د تاريخ ډاکټر پوهاند اې. افسيانکوف ليکي چې د سقاوي اړدور معنوي زيانونه چې د جگړه يزو عملياتو له امله رامنځ ته شول د افغانستان له پاره ډېر درانه تمام شول. ۵۲۴

د هېواد په ولايتونو کې وضع ناارامه وه. د هزاره جات خلکو د سقاو د زوی رژيم نه مانه. حبيب الله کلکاني په کابل کې د خپل حکومت د ټينگېدو وروسته ميرزا محمد قاسم

د مزار د والي اونياب سالار عبدالرحيم خان د هغه ځای د پوځ عمومي قوماندان په توگه وټاکل. نايب سالار محمد رحيم خان ميمنه او بيا هرات ونيول او هلته د سقاو د زوی حاکميت ټينگ شو.

د کندهار ولايت څو مياشتې د امان الله خان په لاس کې و. د افغانستان نه د امان الله خان د وتلو وروسته سردار علي احمد خان د کندهار په ښار کې ځان پاچا اعلان کړی و تر څو د کندهار ښار د سپاه سالار پردل خان له خوا ونيول شو او سردار علي احمد خان بندي شو او عبدالقادر خان د کندهار د والي په توگه وټاکل شو.

برسېره پر دې حبيب الله کلکاني محمد علم خان شينواري د اعزازي نايب سالار، عبدالرحمن شينواری د فرقه مشر، ملک قيس خان او عبدالوکيل خان نورستاني د مشرقي ولايت د مشرتابه د غړو په توگه وټاکل. په جنوبي ولايت کې چې په واقعيت کې د فرانسې نه د نادر خان په راتگ سره د حبيب الله کلکاني پر وړاندې د مبارزې په ډگر بدل شوی و دوهم ځل صاحبزاده محمد صديق خان د نظامي قواو قوماندان وټاکل شو. د سقاو زوی د نادر خان د همکارۍ د جلبلو په خاطر سردار شاه محمود خان د جنوبي د تنظيميه رييس په توگه وټاکه. خو هغه د جنوبي نه پاره چنار ته وتښتېد او د خپل ورور نادر خان سره يوځای شو.

په دې توگه نږدې په ټول هېواد کې کډوډي او انارشې خپره وه. د لاروهونکو، او وژونکو په نامه خپلواک جرنيلان او خپلواک کرنيلان په رژيم کې وو چې هر يوه ځانته ځانگړي کسان د حاضرېاشانو په نامه درلودل چې د مرکزي واکمنو په کنټرول کې نه وو او د خپلې خونې هر ډول ناوړه کړو باندې يې لاس پورې کاوه. د دولت لوړو چارواکو د سلطنتي کورنۍ، د دولت د مخالفينو د بډايه کسانو او سوداگرو شته لوتول، د خلکو مال او ناموس خوندي نه و. د اگست په مياشت کې رژيم د عسکرو تنخوا او حقوق نه شول تاديده کولی او په ټول هېواد کې وضعه ناارامه وه.

د مخه مې يادونه کړې وه چې د حبيب الله په اړه کتاب «حبيب الله، زما ژوند له لاروهونکي نه تر پاچا» اصلي نه دی. امريکايي تاريخپوه گريگوريان وايي چې «د حبيب الله، زما ژوند له لاروهونکي نه تر پادشاه» کتابي اصليت تر پوښتنې لاندې دی. دی ليکي چې د دغه اثر «د بيلا بيلو برخو د دقيقې مطالعې او د هغه انگرېزي نحوی زه [گريگوريان] قانع کړی يم چې واقعي نه دی.» ۵۲۵ مير محمد صديق فرهنگ هم دا کتاب «په ښکاره جعلی» بللی دی. د امريکې بل تاريخپوه ليون پولادا هم د دغه کتاب اصليت ته د شک او جعلي په سترگه کوري او وايي چې دا اثر بايد د يوې بلې بې لارې کوونکې دوهمې سرچينې په څېر

اخوا شي. «۵۲۶

پکتيا ته د فرانسې نه د نادر خان راستنېدل او د هېواد خلاصون

نادر خان د خپلې کورنۍ سره د برتانوي هند په ډېره ډون کې د بې وزلۍ ژوند تېر کړی و او د انگرېزانو په فکر او خوی ښه پوهېده. نادر خان ځلانده عسکري مخينه درلوده: په ۱۹۰۶ کال کې غونډ مشر شو، په ۱۹۱۲ کال کې يې د منگلو پاڅون مات کړ او د نايب سالار رتبې ته جگ شو، دوه کالا وروسته د سپه سالار رتبه ورکړل شوه او په ۱۹۱۹ کال کې د امان الله خان په حکومت کې د دفاع د وزير په توگه وټاکل شو، د خپلواکۍ په جگړه کې يې د پکتيا په جبهه کې مهم رول ولوباوه. په دې توگه نادر خان د خپل ولس په نظر کې د يوه تکړه او په ځان ډاډه شخصيت په توگه وپېژندل شو. نادر خان د سرحدي سيمو د پښتنو سره اغېزمنې اړيکې درلودې.

انگرېزانو لومړی د محمد نادر خان او د هغه د وروڼو په ويزو بنديز لکولۍ و په دې چې انگرېزانو نه غوښتل چې امان الله خان خفه کړي ځکه چې هغه «د خپل تخت د گټلو له پاره لکيا و». «۵۲۷ خو کله چې وضع واوښتله، انگرېزي سفير همفريز نور د ويزې خنډول لازم نه گڼل. همفريز په دې باور و چې دغه سرداران وروڼه کېدای شي چې په افغانستان کې «د يووالي له پاره اغېزمن» وگرځي. د برتانيې د بهرنيو چارو وزارت په بېره سره په پاریس کې خپل سفارت ته لارښوونه وکړه چې «ډپلوماتيک ويزې نادر او د هغه وروڼو ته ورکړي». «۵۲۸

په دې توگه جنرال محمد نادرخان له فرانسې نه د برتانوي هند له لارې د افغانستان پولو ته په ۱۹۲۹ کال کې راستون شو. هغه مهال چې محمد نادرخان د ۱۹۲۹ کال د مارچ په اتمه له فرانسې نه بمبيي، بيا پېښور او ورپسې پکتيا ته راوړسېد، حضرت نورالمنشاخ مجددي (حضرت فضل عمر) هم له بمبيي نه پکتيا ته راستون شو. خو امان الله لا د مخه د ۱۹۲۹ کال د جنوري په ۱۴ مه کابل پرېښود او د کندهار ښار ته د جدي په ۲۶ ورسېد. ۵۲۹

په پکتيا کې د نادر خان خپل دوه وروڼه شاه ولي خان او شاه محمود خان ورسره وو چې هلته ولس د سقاو د زوی د واکمنۍ په وړاندې جگ کړې. په ننګرهار کې محمد هاشم خان او محمد گل خان د سقاو د زوی په وړاندې د ولس د پورته کولو په موخه هلې ځلې کولې. نادر خان او وروڼه يې په دې بريالي نه شول چې د پکتيا او ننګرهار ولسونه په ځان راټول کړي. په دې چې له يوې خوا نادر خان او وروڼو پيسې نه درلودې چې د جنگ سړي او

وسلې پرې راوښيي او د بلې خوا د ولس مشران د سقاو د زوی پلویان وو، ځکه چې د حضرت نورالمشایخ اغاکل مجددي د اغیز لاندې وو. د غلجي قبیلو زیات مشران یې د مړیدۍ په کړۍ کې ښکېل شوي وو. له دې کبله نادر خان اړ شو چې د ډیورنډ د کرښې هغې خوا په وزیرو او مسیدو غږ وکړي چې د وطن د خلاصون په لاره کې د ده سره مرسته وکړي.

محمد نادر خان د حاجي نواب خان او الله نواز خان په لاس په برمل کې د وزیرو او مسیدو د لښکر قوماندان جنرال یار محمد خان وزیري ته لیک واستوه: «عزيزانو! د وزیرو او مسودو [مسیدو] غیورو مشرانو، ستاسې مېړانه او شجاعت د خپلواکۍ په جگړه کې راته څرګند شوي دي. نن بیا همېغه د مېړانې او غیرت کتنه ده. اعلحضرت غازي امان الله خان د یوه سارق او کوتاه طریق [قطاع الطريق] له لاسه خارج ته فرار کړی دی. د هېواد هره برخه د بې اتفاقۍ په اور کې سوځيږي. افغاني ننگ او غیرت دا تقاضا زموږ ټولو څخه کوي: چې په اتفاق او اتحاد سره وطن ته د روانې فېټې نه نجات ورکړو. محمد نادر.» ۵۳

د وزیرو او مسیدو مشرانو د نادر خان غوښتنې ته مثبت ځواب ووايه او په برمل کې یې پرېکړه وکړه چې د شپږ نیم زره لښکر سره پکتیا ته ننوزي. دغه لښکر د امیر امان الله خان د رانسکورېدو وروسته د حبیب الله د واکمنۍ په وړاندې د امان الله خان د ملاتړ په موخه لا د مخه جوړ شوی و او د ارګون څخه تېر شوی و تر څو د امان الله خان د هغه لښکر سره یوځای شي چې په غزني کې د سقاو د زوی د ځواکونو سره په جگړه بوخت و. خو امان الله خان لښکر په غزني کې مات شو او نوموړي پرېکړه وکړه چې بېرته کندهار ته ستون شي. د وزیرو او مسیدو لښکر په سلطاني پړاو کې خبر شو چې پاچا امان الله خان بېرته کندهار ته تللی دوی په ډېرې ناهیلۍ سره بېرته وزیرستان ته ستانه شول. بیا دغه لښکر د جنرال یار محمد خان وزیري په مشرۍ د نادر خان په ملاتړ پکتیا ته ننوت.

د وزیرو او مسیدو لښکر د ۱۹۲۹ کال د می د میاشتې په ۲۲ مه ارګون ته ورسېد او ارګون یې د حبیب الله کلکاني د پلویانو غونډ مشر عبدالغیاث خان او کنډک مشر سید حسېن خان له لاسه خلاص کړ او دوی یې په عزت سره رخصت کړل.

د وزیرو او مسیدو لښکر په اورګون کې د نظم د راوستو وروسته د خوست په لور وخوځېد. کله چې دغه لښکر خوست ته ورسېد هلته یې د سقاو پلویانو ټینګه مخه ونیوله. خو دغه مهال ځلې خان منګل د ۷۰ سړو او زمړک خان د اتل بیرک خان ځدران زوی د ۸۰ کسانو سره د وزیرو، مسیدو، دورو او تنیو د لښکر سره غبرګ شول او

سقاويانو ته يې د يوې جگړې په پايله کې ماتې ورکړه او بيا دغه لښکر د علي خېلو په لور خوځېد او هلته د نادر خان سره يوځای شو تر څو د هغه تر مشرۍ لاندې د افغانستان د ژغورنې پلان جوړ او پلي کړي.

د وزيرستان لښکر د پکتيا د بيلو بيلو قومونو د لښکرو سره يو ځای تر کابل پورې د سقاو د ځواکونو مقاومت مات کړو. په پای کې د وزيرستان لښکر په ډېره مېړانې او سربښندنې اسماني غرونو او د اسماني غره د نيولو وروسته يې د کابل په ارگ باندې د بريد تياری ونيو. د وزيرستان لښکر ارگ کلابند کړ او د توپو د گوزارونو لاندې ونيو او چمتو و چې په ارگ ورتوی شي او د سقاو د زوی واکمني ته د پای ټکی کېږدي. خو په ارگ باندې د بريد نه لږ د مخه د ۱۹۲۹ کال د اکتوبر په يولسمه د شې نهه بجې وې چې حضرت اغا گل مجددي، چې د سقاو زوی ته يې مشوري ورکولې او «ځانته [پې] سلطنت او پادشاهي غوښته او پر ځان باندې يې غلجې تېرونه راټول کړي وو» ۵۳۱ د دوو تنو نورو ملايانو سره د ارگ نه په موټر کې چې سپين بيرغ ورباندې رېږده د جرگې غړو ته د امن په نيت ورغلل. د وزيرستان او د پکتيا د لښکر مشرانو چې شاه ولي خان، شاه محمود خان او محمد گل خان مومند هم په کې گډون درلود سره جرگه شول. د لښکر د مشرانو نظر دا و چې ارگ بايد په زور ونيول شي خو شاه ولي خان او شاه محمود خان په ارگ باندې بريد ته زړه نه ښه کاوه په دې چې د کورنۍ غړي يې په ارگ کې بنديان وو. دغه وخت محمد گل خان مومند د قوم مشرانو ته وړاندیز وکړ چې د حبيب الله کلکاني سره د امن پرېکړه د نادر خان دوو وروڼو ته پرېښودل شي ځکه د دوی ناموس د سقاو د زوی له خوا يرغمل شوی دی. جرگې د محمد گل خان مومند وړاندیز ومانه. کرنل شاه ولي خان د سقاو زوی ته وليکل: «حبيب الله وروړه! ته د افغانستان د حکومت غاصب يې او د افغانستان مظلوم ملت دې ټوکر ټوکر کړی دی، اوس ته امن غواړې. زموږ له لوري څخه تا ته امن دی او د خپل ال و عيال سره [د ارگ] د شمالي دروازې له لارې نه کوهدامن ته لاړ شه، په بيت المال او جبه خانه باندې لاس مه واهه.» ۵۳۲ دا ليک يې حضرت اغا گل مجددي ته ورکړ او هغه د خپلو دوو ملگرو سره په خپل موټر کې سپور شو او د ارگ په لور روان شو. لږ وروسته د جرگې مشران خبر شول چې د سقاو زوی د ارگ د شمالي دروازې له لارې تښتېدلی دی. د شې په يولسو بجو د وزيرستان لښکر ارگ ته ننوت او د ارگ نظم يې ونيو. زما ليکوال پلار کل عمر ته په ارگ کې د نادر خان د کورنۍ د ساتنې دنده ور په غاړه وه تر څو کورنۍ يې ور وسپارل شوه. په دې توگه د سقاو د زوی رژيم د وزيرستان او پکتيا د بيلو بيلو قبيلو د لښکر له خوا نسکور شو.

نادر خان د ځاځيو نه کابل ته روان شو او کله چې کابل ته ورسېد په ارگ کې د سلام خانې ماڼۍ ته لاړ او هلته د وزيرستان او پکتيا زرگونو ملېشو د مشرانو، د کابل د خانانو او ملکانو او نورو له خوا ښه راغلاست ورته وويل شو. نادر خان په خپله وينا کې د ملت د ټولو قشرونو نه د سقاو د زوی د نسکورولو په مبارزه کې مننه وکړه. په دغه غونډه کې حاضر و نماينده گانو ډېره کي د نادر خان نه وغوښتل چې د هېواد د چارو واکي په خپل لاس کې ونيسي.

د خليل الله و داد په وينا نادر خان پرېکړه وکړه او د حبيب الله او د هغه د ملگرو عفو يې اعلان کړه. په دې منظور نادر خان ژمنليک چې د قران په څو ټوکو کې ليکل شوی اوټپه شوی و، حبيب الله، سيد حسين او صاحبزاده ورونو ته ولېږه. ۵۳۳ دی زياتوي چې د نادر خان پيامونه د خواجه بابو (د حبيب الله د رژيم وروستی د کورنيو چارو وزير)، حضرت مجددی، زلی خان نایب سالار منگل او نورو له خوا حبيب الله او ملگرو ته يوړل شول. په دې توگه ټول د پخواني رژيم اوولس تنه نادر خان ته تسليم شول. نادر خان څه وخت وروسته د خپلې ژمنې لاس په سر شو او هغوی يې د قبایلو مليشو ته تسليم کړل. د وزيرو او جنوبي مليشو هغوي په ناوړه توگه ووژل. دی زياتوي چې د مرو جسدونه وروسته د نادر خان په امر په حضورې چمن کې په لرگو پورې د خلکو د عبرت له پاره وځوړول شول. ۵۳۴

د دغې وژنې په اړه امريکايي تاريخ پوه فليټچر وايي چې «نادر د دې وس نه لاره چې [د وزيرستان او جنوبي] قومي خلک کنترول کړي يا د دوی د غوښتنې نه چې لاروهونکی [بچه سقاو] دې وژنې سر وغروي». گريگوريان په افغانستان کې د برتانيې د سفير ويليم فریزر ټيټلر په حواله وايي چې د سقاو د زوی په زندگی کولو کې نادر خان «لږ يا هيڅ رول لوبولی و». «ورپسې معلوماتو وښودل چې وروسته له دې چې ملگرو يې لاروهونکی [بچه سقاو] پرېښود، هغه ځان بې له قيد او شرط تسليم کړ، او اعدام يې په کابل کې د برلاسي قومي لښکر په ټينگار وغوښتل شو.» ۵۳۵

اولسم څپرکی

د نادرشاه واکمني

په دې توګه نادر خان د ۱۹۲۹ کال د اکتوبر د میاشتې په لسمه نېټه وروسته له دې، چې د سقاو زوی یې رانسکور کړ، واک ته ورسېد. نادرشاه خپل وروڼه او نور باوري کسان په لوړو چوکيو وګومارل. محمد هاشم خان د صدراعظم او کورنیو چارو وزیر، شاه محمود خان د دفاع وزیر، فیض محمد خان د بهرنیو چارو وزیر، د شوربازار حضرت شیر اغا د عدلي وزیر، مارشال شاه ولي خان په لندن کې او سردار محمد عزیز خان په مسکو کې د سفیرانو په توګه وټاکل شول.

پوهاند ادامیک کاري چې محمد نادرشاه، د هغه وروڼه او امان الله خان «ټول د پرمختګ او نوښتګرۍ پلویان وو او د نوي افغانستان له پاره د هغوی ارزو اساساً یو شان وه. ښايي نادرشاه به د دوو پادشاهانو په منځ کې زیات واقعین و... دواړه پادشاهان غټ افغان هېواد دوستان وو او د هغوی د نظر اختلافونه په لومړۍ درجه په دې پوښتنه راڅرخېدل چې د اساساً ورته هدفونو له پاره کوم وسایل غوره کړي.» ۵۳۶

نیمه پېړۍ (۱۹۲۹-۱۹۷۸) نسبي سولې او بهرنیو مرستو د افغانستان سره کومک وکړ

چې موږنې دولتي موسسې او اقتصادي انفراسټرکچور جوړ کړي، چې د ملي پېوستون او مرکزي حکومت ساحه يې په هېواد کې پراخه کړه. څنگه چې افغانستان د بڼې حکومت داری او خلکو ته د عامو خدمتونو وړاندې کولو له پاره ظرفیت او سرچینې نه درلودې نو د قدرت پخوانۍ دودیزې موسسې په خپل ځای پرېښودل شوې.

د نادرشاه بهرنی سیاست

د نادر خان د عمل پلان په دریمه ماده کې ویل شوي چې افغانستان به د امان الله خان بهرنی تگلاره همغسې څاري او د نړۍ د بیلا بیلو ځواکونو سره به خپلو اړیکو ته پایښت ورکوي.

د ادامیک په اند د محمد نادرخان له پاره درې ټکي مهم و: لومړی دا چې د جرمني سره د افغانستان د اقتصادي او سیاسي اړیکو د بحران هوارول، دوهم دا چې په افغانستان کې د شوروي د نفوذ مخنیوی او دریم دا چې په سرحدي سیمه کې د انګرېزانو د پرمختګ په وړاندې درېدل. محمد نادرشاه او ورور یې محمد هاشم خان دواړو د امیر عبدالرحمن خان او امیر حبیب الله خان لاره خپله کړې وه چې له برتانې او روسيې نه باید ځانونه لرې وساتي. ۵۳۶ الف

د ادامیک په وینا شوروي اتحاد لومړنی هېواد و چې د افغانستان نوی رژیم یې په رسمیت وپېژاند. ستارګ د شوروي سفیر بېرته کابل ته راستون شو او د نادر خان حکومت هغه په کورودانی سره ومانه او د یو څلوېښتو توپونو د دزو سلامي یې هم ورته وړاندې کړه. ۵۳۷

د ۱۹۳۱ په جولای کې د شوروي اتحاد سره د بې پرېتوب او نه تیري تړون لاسلیک شو او دواړو خواوو ومنله چې د یوه او بل په هېواد کې به د دوی دښمنو عناصرو ته اسانتیاوې نه برابرېږي. دا ټکی په دې مهم و چې دغه وخت په منځنۍ اسیا کې بسماجي نهضت فعال و. دغه مهال بسماجي غورځنګ د افغانستان شمال- ختیځ ولایت (د قطغن ولایت) ته نفوذ کړی و. په دې چې د بسماجي غورځنګ زیات شمېر کسان افغانستان ته راتېښتېدلې وو او پولې ته نږدې یې کمپونه وهلي او د نامتو بسماجي مشر ابراهیم بېګ په مشرۍ یې د هغه ځایه په شوروي تاجکستان باندې بریدونه کول. دغه وضعیت د دې لامل شو چې په ۱۹۳۰ کال کې شوروي پوځ بسماچیان تر څلوېښت ميلي پورې د ننه د افغانستان په خاوره کې تعقیب کړي. همدارنګه په شمال کې ځینو کسانو بلوا جوړه کړه. له دې کبله نادرشاه خپل ورور د دفاع وزیر شاه محمود شمال ته ولېږه چې سیمه ارامه

کړي. شاه محمود خان په شمال کې بلواکړ وځپل او ابراهيم بېک يې د امرود هغې خوا ته تېښتې ته اړ کړ چې هلته د تاجکو د ځايي کليو کسانو ورسره خيانت وکړ او شورويانو ته يې په لاس ورکړ او وروسته هغوی زندی کړ.

خو «د برتانيې او افغانستان تر منځ د سياسي اړيکو بيا ټينگښت دومره اسانه کار نه و... افغانستان له برتانيې څخه وغوښتل چې د شوروي اتحاد پر پل باندې پل کېږدي او کابل ته خپل استازی راولېږي، لاکن برتانوي حکومت په دې اړوند له تلوار څخه ډډه کوله» ۵۳۸ په دې چې برتانيا د هېواد د امنيت په اړه اندېښمنه وه. د نومبر په اوومه د بهرنيو چارو نوي وزير فيض محمد خان برتانوي حکومت د خپل حکومت د دې پرېکړې نه خبر کړ چې شاه ولي خان په لندن کې د سفير په توگه ټاکل شوی او له برتانوي حکومت نه يې د هغه د منلو غوښتنه وکړه. د نومبر په څلورلسمه د برتانيې د دولت وزير ارتور هنډرمن فيض محمد خان ته خبر ورکړ چې برتانيا «هغه حکومت چې د اعليحضرت نادرشاه له خوا ټينگ شوی، د افغانستان د حکومت په توگه مني» ۵۳۹ او هيله يې څرگنده کړه چې له نوي حکومت سره به پخوانيو دوستانه اړيکو ته پايښت ورکړي.

د افغان حکومت د رسميت پېژندلو په اړه يوه ستونزه دا وه چې برتانيا نوي افغان واکمن ته د ښه نيت او ملگرتوب له پاره څه بايد وروړاندې کړي. برتانيې تر درېي افغان-انگليس جگړې پورې افغانستان ته منظمه کلنې بسپنه ورکوله. خو هغه مهال چې امان الله خان خپلواکي اعلان کړه نو انگرېزانو خپله بسپنه ودروله. خو برتانيې د امان الله خان د حکومت سره په ځانگړې توگه د وسلو او الوتکو د پېرېدلو او سپړکونو او اورگاډي د پټليو د جوړولو اړوندو پروژو د سروې د باره پورونه ورکړل. ځينې وخت د سوغاتونو فرمايش ورکول کېده يا داسې پورونه ورکول کېدل چې نښو ښودله چې ورکړه يې ژر اړينه نه وه. ۵۴۰

د ۱۹۳۰ کال په اکتوبر کې د برتانيې حکومت افغانستان ته ۱۷۵ زره پونډه او لس زره ټوپک ورکړل. په ۱۹۳۱ کال کې د دغې مرستې خپرېدلو په هېواد کې د حکومت ضد تبليغاتو څپه راپورته کړه چې افغان واکمن يې هک پک کړل. دې د نادر ضد تبليغ ته زياته زمينه برابره کړه چې خپل هېواد يې په انگرېزانو پلورلی دی. د ډيورنډ د کرښې دواړو غاړو کې قومونو نادرشاه ته د يوه خرڅ شوي سړي په توگه کتل. د برتانيې سفير مکنوناشي د ۱۹۳۰ کال د می په يوولسمه نېټه کابل ته راورسېد.

کله چې نادر خان واک ته ورسېد نو يې وغوښتل چې د جرمني سره بيا اړيکې ټينگې کړي. نو د جرمني د سفارت يو کارکوونکي پوشرب او نورو چينلونو له لارې د جرمني د

بهرنيو چارو د وزارت سره په تماس کې شو تر څو د دواړو هېوادو تر منځ دپلوماتیک استازي سره تبادله شي. نادرشاه په ۱۹۲۹ کال په دسمبر کې عبدالهادي داوي په برلین کې د سفير په توگه وټاکه. د ۱۹۳۱ کال په می کې هربرت شوربل د جرمني د سفير په توگه کابل ته راوړسېد. ۵۴۱

نادرشاه هم د کڼ شمېر افغانانو غوندې احساس لاره چې د بيلو بيلو دليلونو له مخې يې د جرمنيانو درناوی کاوه. خو ده هر کله ټينگار کړی چې افغانستان نه شي کولی له شوروي اتحاد او برتانيې سره دغري ووهي او په ښکاره يې ويل چې که جرمني غواړي چې د افغانستان په پرمختيا کې مرستندوی شي نو تر مسکو راتېرېدونکې لار بايد پرانېستې وساتي. ده د ۱۹۲۵ کال د می په ۲۳ نېټه څرگنده کړه چې: «افغانستان ته بل هېڅ اروپايي ځواک د جرمني غوندې کتور لاس نه دی ورکړی» ۵۴۲ د امان الله په وخت کې جرمني سوداګرو ډېر ژر کتورو کړنو ته لاس واچاوه چې د دارالامان د مانۍ جوړښت، د کډو سوداګريزو موسسو جوړونه يې بېلګې دي. خو د سقاو راتګ دا کار ودراره. خو د جرمني سره مهمه ستونزه دا وه چې د نادرشاه کورنۍ شکمنه وه چې کورنۍ يې د هغې مبارزې هدف ګرځول شوې چې د امان الله د پلويانو له خوا راپيل شوې چې له دې لارې واکمنه کورنۍ راوپرځوي.

د نادرشاه کورنۍ سياست

نادرشاه د پاچا امان الله خان د مهال د تجربې پر بنسټ د هغه سمونونه د سره او کام په کام پيل کړل. لومړی يې د امنيت ټينګولو ته پام وکړ. د نادرشاه د رژيم د ثبات يو مهم توکی د افغانستان د اطلاعاتو سازمان و. په دې وخت کې څلورو اطلاعاتي څانګو کار کولو. لومړی د صدارت څانګې څانګه وه چې محمد هاشم خان يې لارښوونه کوله چې دغه پټ جال ډېر مهم پټ عمليات پرمخ بيوول. د دې څانګې مهمه دنده دا وه چې د ننه او بهر کې د دولت ضد دسيسې د منځه يوسي او د بهرنيو سفارتونو فعاليتونه وڅاري. د کورنيو چارو وزارت، د دفاع وزارت او د بهرنيو چارو وزارت هر يوه د اطلاعاتو څانګې درلودې. پوځي اطلاعاتي سازمان چې سيخ د دفاع د وزير شاه محمود خان ترلاس لاندې و په خپل وار پولو ته نږدې د ګاونډيو هېوادو اطلاعات راتولول چې د دې کار له پاره په هره فرقه کې څانګې څانګې شتون درلود. د بهرنيو چارو وزارت د اطلاعاتو سازمان هم دوې څانګې درلودې لومړۍ يې د بهرنيو اسخباراتو څانګه وه چې د مېشتو بهرنيو سفارتونو او قونسلګريو فعاليتونه يې څارل. دوهمه څانګه د جاسوسۍ ضد فعاليتونه څارل.

نادرشاه د غزني او مقر غلجيانو پاڅون چې د عبدالرحمن تره کي د مشرۍ لاندې وشو د شوربازار د حضرت په منځکړيتوب غلی کړ. په کوهدهمان کې د کلکاني پلويانو بلوا وکړه. د نادرشاه کمزوري روزل شوي پوځ ونه کړای شول چې دغه سيمه ارامه کړي او د پوځ قوماندان عبدالوکيل نورستاني د بلواکرو له خوا ووژل شو. نادرشاه پلازمېنې ته نږدې دا گواښ جدي وباله او د پکتيا نه يې خپل متحد قومونه راوبلل چې دغه بلوا وځي. د دغو قومونو خلک چې د سقاو د زوی د رژيم د ظلمونو د غچ اخېستې له امله په جوش راغلي وو، دا بلوا کلکه وځپله. په سيمه کې يې لوت، بربادي وکړل او د دوی يو شمېر ښځې يې د ځانه سره بوتلې، چې دغه کړنو د تاجکو او پښتنو تر منځ د ډېر وخت له پاره توکمي کينه پرېښوده.

کله چې نادر خان واک ټينگ کړ هغه په ۱۹۳۲ کال کې يو لس ماده ييز د عمل پلان اعلان کړ. په لومړۍ ماده کې ويل شوي چې حکومت د اسلامي قانون د حنيفي تعبير له لارښوونو سره سم عمل کوي. په دې توگه ده د اسلام دين او حنيفي شرعه په رسميت وپېژانده. په همدې ماده کې دا هم ويل شوي چې د احتساب اداره جوړيږي او ښځې دې مخ پټې او مستورې وي. په دې توگه ده د ښځو په حجاب او د مذهبي پوليسو (احتساب) په جوړولو سره د نفوذمنو روحانيونو ملاتړ تر گوتو کړ.

په دويمه ماده کې ويل شوي چې د افغانستان د خپلواکۍ د ژغورنې له پاره به يو عصري پوځ جوړ او هغه به په بيخي نويو وسلو سره سنبال کړای شي. نادر خان د وسله وال پوځ بيا جوړولو، د هغه د تنظيم، وسلو، روزنې او موډرن کولو ته زيات پام وړاوه. نادر خان همدارنگه د دولتي موسسو (د پوځي ښوونځيو د بيا پرانستلو او د دفاعي صنعت انفراسټرکچور جوړولو په گډون) د جوړولو له پاره گامونه پورته کړل.

نادر خان اساسي قانون جوړ کړ چې د امان الله خان د اساسي قانون سره يې لږ توپير درلود او تر ۱۳۴۳ کال پورې نافذ و. نادر خان د هېواد اقتصادي ودې، د پوهنې پراختيا او فرهنگي چارو ته پاملرنه وکړه. گريگوريان وايي چې ليکلي اساسي قانون دوې محکمې درلودې: عدليه محکمه (سيول کورټز) او شريعه محکمه (ديني محکمه)، حنفي مذهب په رسميت پېژندل شوی و. د شلمې پېړۍ په ديرښمو کلونو کې پنځلس لوی شرکتونه جوړ شول، په ۱۹۳۲ کال کې (بانک ملي افغان) په کار پيل وکړ، يو شمېر د نفوذ خاوندان، روحاني شخصيتونه، لوی مخکښ وال او د سوداګرو نمايندگان يې د ملي شورا او اعيانو مجلس ته جذب کړل. اعتدال خوښونکي روښنفران يې په فرهنگي موسسو کې وټاکل. په کابل، کندهار او هرات کې ادبي انجمنونه جوړ شول. هغه موډرنې چاپي ميډيا ته پام وکړ

چې هره خپرونه به د دولت د ټينګ سانسور لاندې وتله.

د پښتو د علمي کېدو او غني کېدو له پاره لومړنی اساسي گام د پاچا محمد نادر خان په وخت کې د «ادبي انجمن» په تاسيس سره واخېستل شو. په کندهار کې د ادبي انجمن بنسټ په ۱۹۳۲ کال کې د محمد نادر خان په اجازه د کندهار تنظيمه رييس محمد گل خان مومند کېښود او د هغه ولايت دفترونه يې په پښتو واړول. دغه انجمن وروسته په کابل کې له ادبي انجمن سره يوځای شو او بيا په ۱۹۳۷ کې پښتو ټولنه شوه. د «کابل» په نامه د انجمن مجله لومړۍ په پارسو او پښتو او وروسته يوازې په پښتو خپرېده. په دې ډول د پښتو دغه حرکت د پاچا نادر خان او ورپسې د پاچا محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په لومړيو وختو کې په قوت روان شو او د هغه له پاره په رسمي او علمي برخو کې کار کېده. فرهنگ نادر خان زيرک، فکرمن او د پياوړي عزم او ارادې څښتن بولي. نادر خان د ساتنپالۍ د ځانگړتياوو سره سره د هېواد د نوي تمدن په کرښه د ترقۍ او پرمختګ غوښتونکی و. ده هېواد د کورنۍ جګړې نه وژغوره او مرکزي دولت يې د امير عبدالرحمن وروسته زيات غښتلی کړ. فرهنگ زياتوي چې نادر خان خپل ورور هاشم خان صدراعظم په توګه وټاکه په دې چې له يوې خوا هغه د شاه ولي خان او شاه محمود خان نه مشر و او د بلې خوا هغه ځينې ځانګړتياوې درلودې چې د سلطنتي نظام د ټينګښت له پاره اغېزمنې وې. يانې د سقاو د نهه مياشتې د کېدو نه د راوتلي دولت د ټينګښت له پاره مطلقه واکمني اړينه وه. ځکه ده ته مستبد ويل کېده. خو نوموړي ډېر کار کاوه د بېلګې په توګه د ښکاري درې سړک يې په گرڼدي ډول او په خورا لږ لګښت د افغان ولس په زيار بشپړ کړ. فرهنگ دا هم وايي چې هاشم خان ملوک الطوايفی ټکنی کړه او د دولت په چارو کې يې د خانانو او روحانيونو مخه ډب کړه. په بهرني سياست کې يې د دوهمې نړيوالې جګړې پر مهال د افغانستان بې پرې توب وښود او په خپل هېواد کې يې د بهرنيانو د لاس وهنې مخه ونيوله.

نادرشاه د زده کړې په اهميت پوهېده، ځکه چې پوهنه د ولس له خوا د سمونونو منلو ته لار پرانېستله. نادر خان په يوه وينا کې ويلي و: د کور جوړول په دې نه کېږي چې د کور د بېخ په ځای دې د کور سر لومړی جوړ شي: «امان الله خان هاند وکړ چې د خلکو ذهن د هغوی د خولې د بدلولو له لارې واړوي.» ۵۴۳

محمد نادرشاه هغه ښوونځي بېرته پرانېستل چې جرمنيانو او فرانسويانو د امان الله خان پر مهال جوړ کړي وو. د پوهنې او روزنې اداره جوړه شوه. ملالۍ ښوونځی بيا پرانېستل شو چې د نرسېنګ او زيربڼې چارې يې په مخ بيولې. دارالعلمين او د کشفانو

ټولنه (سکاوت) هم جوړې شوې.

د ډاکټر يحيى رشيد د مالوماتو له مخې محمد نادر خان هغه ۵۰۰ جريبه ځمکه، چې امان الله خان ده ته د خپلواکۍ په جگړه کې د هغه د خدمت په بدل کې د کابل په ښار کې وربخښلې وه، د پوهنې وزارت ته وبخښله. د علي اباد روغتون په دغه زمکه کې جوړ شو او په خپله نادرشاه د هغه بنسټ کېښود. ۵۴۴

نادر خان او وروسته د ده زوی محمد ظاهرشاه په واکمنۍ کې د اقتصادي سياست په برخه کې يو نوی پړاو، ليبرال اقتصادي سياست پيل شو. نادر خان په دې نظر و چې پرمختيايي اقتصادي سياست يوازې او يوازې هغه وخت په ښه توګه عملي کېدای شي، کله چې حکومت د هغه د پلي کولو له پاره د ولس ملاتړ ترلاسه کړي. له دې کبله ده «اقتصادي کره وړه خپلو اتباعو ته ورپېښودل او خپله اقتصادي دنده يې يوازې د مادي او معنوي زېربنا په جوړولو او له بهر سره د اقتصادي تړونونو په ترسره کولو کې محدود کړل، ځکه چې دولت د لومړي ځل له پاره يوه خوځنده ډله (ډينامیک ګروپ) په افغاني ټولنه کې د خپل اقتصادي سيال په توګه وليد.» ۵۴۵

دغې خوځنده ډلې د لومړي ځل له پاره د يوه سېامي شرکت بنسټ چې لومړنۍ پانګه يې پنځه ميليونه افغاني ته رسېده په ۱۳۰۹ کال کې کېښود. په ۱۳۱۲ کې ملي بانک د اته ميليونو افغانيو په لومړۍ پانګه جوړ شو. د دې بانک چې د انحصار ښه بې درلوده د پيسو چاپ او خپرېدل، د اسعارو پېرېدل او پلورل او د هغو د بيو ټاکل، د صنعتي تاسيساتو رامنځ ته کول، د بورې، پېټرولو او موټرو واردول او همدارنګه صادراتي دندې وې. عبدالمجيد زابلي د ملي بانک پانګوال او مشر او همدارنګه وروسته د اقتصاد د وزير و. دولت وکولی شول چې په ۱۳۱۸ هـ کال کې د افغانستان بانک د هېواد د مرکزي بانک په توګه د ۱۲۰ ميليونو افغانيو په لومړنۍ پانګې پرانيزي او د ملي بانک هغه دندې چې په مرکزي بانک پورې اړه درلوده دې بانک ته وسپارلې او ملي بانک يوازې د سوداګرۍ او د صنعت په برخه کې خپلې هلې ځلې کولې. دغه بانک په کندهار، هرات، مزارشريف، جلال اباد، کوېټه او پېښور کې څانګې لرلې. د بهرنۍ سوداګرۍ د پياوړتيا له پاره دغه بانک په لندن، لايبيخک، مسکو او پاريس کې تجارتي استازي وټاکل. په ۱۹۳۱ کې د وارداتو د تنظيم له پاره نوی ګمرکي قانون جوړ شو.

د نادر خان مهمه لاسته راوړنه دا وه چې نسبي سوله يې هېواد ته راستانه کړه او د دولت او د هېواد د بيا جوړولو کوښښونه يې وکړل چې د ۱۹۲۹ کال کورنۍ جګړې له مخې پرې شوي وو. د علي احمد جلالي په وينا د ده رول د امير دوست محمد خان او امير

عبدالرحمن خان غونډې و چې د افغانستان په يو کولو کې يې لوبولی وو.

نادرشاه غوښتل چې د هېواد د پوهنې ملي پراخ سيستم، اقتصادي ودې او سياسي پرمختګ له لارې د ملي پېوستون پروسه په لار واچوي. نادرشاه د امنيتي ننګونو ته غبرګون او د پراخې اندازې د موډرنيزې کولو د پروسې د ملاتړ له پاره د اردو بيا تنظيمول او رغونه يو بنسټيز توکي ګانه. څنګه چې په کورنۍ جګړه کې بلواکرو وسله لوت کړې وه هغه پوځ د سره جوړ او وسله وال کړ. په ۱۹۳۰ کال کې برتانيې افغانستان ته لس زره ټوپک د ډالۍ په توګه ورکړل. خو په غزني کې د غلجيانو او په شمال کې د ابراهيم بېګ ستونزو د لوی پوځ اړتيا په ګوته کړه. په ۱۹۳۳ کال کې د اردو شمېر نږدې ۵۰۰۰۰ ته رسېده. د ۱۹۳۰ کال په نومبر کې پوځي کالج بيا پرانېستل شو، يو کال وروسته د توپچي، سوارو او پلي ښوونځي په کابل کې جوړ شول چې د يو څو جرمني، هندي او ترکي افسران په ښوونځيو کې د روزنکو په توګه وګومارل شول. کله چې ظاهرشاه پر تخت کېناست د وسله وال پوځ د مهمو بدلونونو له پاره ګامونه اوچت شول چې وروسته به ورته راوګرځم.

د ډاکټر حسن شرق د څېړنې له مخې د ټولو خزانه ساتنې د ادارې د اسنادو له مخې چې د امان الله د پاچاهۍ د نسکورېدو، د حبيب الله کلکانې د په واک راتلو او لوېدو او کابل ته د محمد نارخان په راتګ سره خزانه د دوی د پلويانو او مخالفينو له خوا لوت شوې وه د محمد هاشم خان د صدراعظمۍ په لومړيو کې د پيسو نه خالي وه. دا هم بايد وويل شي چې په افغانستان کې هغه مهال د سرو زرو، سپينو زرو او مسو سيکې دود وې. محمد هاشم خان وروسته له دې چې د کاغذ پيسې يې وړاندې کړې، د کاغذ د پيسو پر ځای يې د خلکو نه ماليه په سرو او سپينو زرو ترلاسه کوله او هغه بهرني اسعار چې د صادراتي مالونو له لارې لاس ته راتلې د نيويارک په بازار کې سره زر اخېستل او د پيسې د پشتيواني په موخه يې ذخيره کول. خو خلکو په کوڅو او بازار کې په دې تورنوه چې د خپلو راتلونکو له پاره يې راتولوي. شرق زياتوي چې ده هم په تاسف او شرمنده کۍ سره د ۱۳۲۹ کال د محصلينو په اتحاديې کې د نورو په ويلو په هاشم خان پسې بډې خبرې کړې دي. په داسې حال کې چې محمد هاشم خان شپږ ټنه او اوه سوه کيلوګرامه سره زر چې د هغو له جملې نه پنځه ټنه د سرو زرو تاريخي سيکې د افغانستان بانک په خزانه او څلور سوه زره اونۍ سوه سره زر د نيويارک په بانک کې چې د ۱۳۹۱ کال د نرخ له مخې يې ټول ارزښت نږدې څلور ميليارده ډالر کېده د افغانستان د خلکو له پاره خوندي کړې وه او تر هغې ورځې موجوده وه چې دی صدراعظم و. ۵۴۶

د محمد داود د صدارت په مهال د خزانو لوی رييس نظر محمد خان وړانديز وکړ چې

پنځه تنه د سيکو سره زر د ده په دفتر کې ثبت دي چې د تاريخي لرغونتوب له مخې يې بيه د دوديزو سرو زرو نه زياته ده او د دې شونتيا شته چې د سيکو سره زر په دوديزو سرو زرو بدل شي. له دې امله د صدارت له خوا يو پلاوی د نظر محمد خان، صوفي عبدالحميد د سکو رييس او نوميالي تاريخپوهان احمد علي کهزاد او پوهاند عبدالحی حبيبي او څو تنو لرغون پېژندونکو په کېون وټاکل شو چې د افغانستان بانک د سکو او دوديز سره زر سره جلا او بيه يې مالومه کړي. نوموړی پلاوی د سکو د سرو زرو يو گرام بيه د دوديزو سرو زرو د لسو گرامو انډوله وگڼله او د بانک د خزانه دارو په جمع کې يې د پنځه تنه د سيکو سرو زرو بيه، د دوديزو سرو زرو د پنځوسو تنو برابره بيه ثبت کړه. په دې ډول د سکو سره زر په دوديزو سرو زرو د بدلولو او ناوړې کتې اخېستې مخنيوی وشو.

د واک پر سرد نادرشاه پر ضد د امان الله خان مبارزه

امان الله خان د سقاو د زوی د نسکورېدو په اړه خپله خوښي د نادر خان سره شريکه کړه: «د يو هېواد دوست افغان په حيث زه تاسې او ستاسې ملگرو ته د دوران ساز بري مبارکي وایم.» محمد نادر خان ور غبرگه کړه چې: «د امان الله خان د واکمنۍ پير به د افغانستان په تاريخ کې په سرو زرو ليکل کېږي او زه په هغه سړک روان يم چې تاسې کښلی دی.» ۵۴۷ محمد ظاهر شاه هم د مينه بکتاش سره په مرکه کې وويل: «امان الله خان يې وپوهولو چې پلار مې غواړي په بله لار لاړ شي.» ۵۴۸ له دې نه ښکاري چې نادر خان د امان الله خان سمونونه پلي کول خو د پلي کولو لار يې بله وه او هغه گام په گام او د خلکو دودونه په پام کې نيول و.

د ۱۹۳۰ کال په سپتمبر کې نادرشاه ملي شورا راوبلله. نوي واکمنان په دې تلواسه وو چې په اصطلاح د «د ځوانو افغانانو» په کېدون به مخکښ مخور دوی ته بيعت ورکړي. خو ډېر زر څرگنده شوه چې د قدرت سوله يز لېږد ناشونی دی. امان الله خان د ايتالې نه د هېواد د ننه او د باندې له افغانانو سره تماس ساته. د حيراني ځای دی چې امان الله خان او پلويانو يې افغانستان د سقاو زوی ته پرېښود او نادر شاه چې افغانستان يې د سقاويانو د تباھۍ نه وژغوره د هغه پر ضد مبارزې ته ملا وتړله. د دې لامل شايد تربوری په ناوړه پديدېدو کې وموندل شي.

امان الله خان او پلويانو يې په اروپا کې د نادرشاه د رژيم په ضد د مبارزې له پاره د يوه مبارز گوند د جوړېدو اړتيا احساس کړه. د دغه گوند د مشرتابه هيئت غړي دا کسان

وو: محمود طرزی، غلام نبي خان څرخي، عبدالهادي داوي، عبدالحسين خان عزيز او امان الله خان يې مشر و. د گوند مرامنامه په استانبول کې تسويد، په برلين کې وڅېړل شوه او په سويس کې د پټې غونډې له خوا د خبرو اترو لاندې ونيول شوه او بيا ومنل شوه. په دغه غونډه کې يو شمېر افغان سفيرانو چې پخوا له دندو گوښه شوي او ځينو دندې اجرا کولې کېدون کړی وو. يو د دغو سفيرانو نه عبدالحسين عزيز و چې د غونډې تصويب شوې پرېکړې يې نادر شاه ته لېږلې وې. همدارنگه د نادرشاه د دولت جاسوس پر دې بريالی شوی و چې ټول اسناد او ځانگړي ليکونه چې غلام نبي خان په انقره کې لاسته راوړي و او د هغو فوتوکاپي کانې يې د افغانستان شاهي دارالتحرير ته رسولې وې. افغانستان ته د امان الله خان پلويانو له خوا د پروپاگاندا اعلاميې راوړل کېدې چې يو تن هندي مهاجر دوران خان د دې کار له امله بندي او بيا په بالاحصار کې زندی شو.

دا ډېر ژر په ډاگه شوه چې د مصاحبانو د واکمنې کورنۍ له پاره تر ټولو غټ گواښ د څرخي کورنۍ له خوا رابښکاره شو. د څرخي کورنۍ غړو په افغانستان او هم په مسکو، انقره، برلين او پاریس کې د سفارتونو په کېدون لوی لوی دريځونه درلودل. د دې کېول تر ټولو غوره کسان درې وروڼه غلام صديق خان څرخي، غلام نبي خان څرخي او غلام جيلاني خان څرخي او ځينې نور وروڼه او خپلوان وو. د څرخي وروڼو پلار غلام حيدر څرخي د امير عبدالرحمن په واکمنۍ کې جنرال او عمومي قوماندان و چې د هغه سره يې د واک په ټينگتيا او کنټرول کې ډېره مرسته وکړه او دغه مهال د څرخي کورنۍ د زيات نفوذ څښتنه شوه او د افغانستان په کورنيو او بهرنيو چارو کې مهم توکي په توگه راغله. غلام صديق خان ډپلوماټيک مسلک غوره کړی و، د افغان- انگليس د دريمې جگړې وروسته د افغان- انگليس په خبرو اترو کې کېدون کړی و، بيا په برلين کې افغان سفير او په پای کې د بهرنيو چارو د وزير په توگه کار کړی دی. د ده وروڼه لومړی پوځي قوماندانان او د ولايتونو قوماندانان وو او په بيلو بيلو وختو کې په بهر کې د افغانستان د استازو په توگه دندې ترسره کړې دي. غلام نبي خان او غلام جيلاني خان د ۱۹۱۳ نه تر ۱۹۱۸ پورې د ډگروال عبدالاحمد خان په وژلو تورن شوي او شمال ته تبعيد شوي وو. امير حبيب الله خان په ۱۹۱۸ کې وبخښل او مهې څوکۍ يې وروسپارلې. د څرخي کورنۍ د پاچا امان الله خان په وخت کې مهم پوستونه درلودل چې د مخه اوږده بيان شوي دي. د نادر خان کېول او څرخي کېول تر منځ اختلافونو او مبارزې د مخه غږېدلې يو چې د لوړو څوکيو د ترلاسه کولو سيالي او د هېواد د سمونو د پلي کولو د شيوې په اړه يې درلودل.

د تيځونوف په وينا د ۱۹۳۰ کال په اوړي کې څرخي وروڼو په استانبول کې يو د بل

سره وليدل. داسې ښکاري چې دوی همغه وخت پرېکړه وکړه چې د نادر خان د نسکورېدو له پاره دسيسه سازمان کړي چې امان الله خان ته د افغانستان تاج او تخت ونيسي. په دې وخت کې قبايل ناراضه و په دې چې لومړی نادر خان دوی ته د کابل د نيولو له پاره انعام ور نه کړ او هم يې د دوی نه هغه وسله هم وگرزوله چې دوی په جگړه کې ترلاسه کړې وه. دوهم دا چې نادر خان د دوی سره ژمنه کړې وه چې د سقاو د ماتې وروسته به بېرته امان الله خان پاچا کوي خو نادر خان واک په خپل لاس کې واخېست. په دغسې وضع کې د امان الله خان پلويانو هېواد ته د امان الله خان د بېرته راتلو په محور پراخ تبليغات پرمخ بيول. دوی شپې پانې خپرولې او شفاهي تبليغات کول. په دې لړ کې خان عبدالغفار خان او د هغه پلويانو د امان الله خان د ملاتړ له پاره په خبر کې د قبايلو تر منځ پراخ تبليغات وکړل.

نادر خان چې کله قدرت ته ورسېد دومره پياوړی نه و چې سملاسي د څرخي او د امان الله د نورو پلويانو سره مخامخ دغړې ووهي. په دې وخت کې تر ټولو غوره تگلاره دا وه چې د څرخي کېول له کابله لرې وساتل شي. همدا دليل و چې نادرشاه د ۱۹۲۹ کال په دسمبر کې غلام نبي په انگره کې د افغان سفير په توګه وټاکه او تر يوه کاله پورې په دغه څوکۍ پاتې شو. غلام جيلاني کابل ته راوغوښتل شو او په توکيو کې د افغان سياسي نماينده د مشر په توګه وټاکل شو خو هغه دا مقام ونه مانه او په کابل کې همداسې وزگار کېناست. غلام صديق خان څرخي په ۱۹۲۹ او بيا په ۱۹۳۱ کې کابل ته راغی خو ورته لارښوونه وشوه چې په برلين کې بايد په خپله دنده حاضر شي او جرمني ته لاړ. د افغانستان نوي واکمنان په دې تمه وو، چې د پخلا توب کړنلارې له مخې به پاينست وکړي. خو غلام نبي څرخي چې لږ څه مخکې يې په انگره کې د امان الله خان سره کتلي و د ۱۹۳۰ کال په اکتوبر کې نادرشاه ته يو سرخلاصی ليک واستاوه چې په هغه کې يې نوموړی په دې وغانده چې په ټاکې کې درغلي کړي او اعلان يې وکړ چې نادرشاه دې خپله رښتينې هېوادپالنه د ولس د منځګړي او عامو رايو په تله کې وتلي.

همدارنگه ډېرو افغانانو کومان کاوه چې برتانوي حکومت د نادرشاه سره تخت ته د هغه د رسېدو په خاطر په جگړه کې مرسته کړي. برتانوي حکومت لکه څنګه چې له امان الله خان سره يې د سولې د تړون د لاسليک وروسته په صوبه سرحد کې د نفوذ او غلي کولو خپله تگلاره اخېستې وه کټ مټ يې د نوي افغاني پاچا د رسميت پېژندلو وروسته يې همپهغه تگلاره راواخېسته.

«افغاني اذهان په هندي خاوره کې د سور کميسو (سرخپوشانو) او هندو سياست

پوهانو تر منځ يووالی چې د کانگرس د کوند لاسبر کسان دی نه خوښوي، په حقيقت کې کابل د نوي پاچا په واکمن کېدو سره د هندي سرحد په سياست کې د يوه زياتېدونکي جدي عامل په توگه راغلی دی.» ۵۴۹

نادرشاه د ۱۹۳۱ کال د جولای په شپږمه د خپلو دښمنانو د تورونو څخه د دفاع په خاطر پارلمان پرانېست. نادرشاه د پارلمان استازو ته د هغو کسانو په اړه چې پر ده باندې بې نيوکې کولې وويل: چې هغه يوازې د افغاني قبایلو په ملاتړ قدرت ته ورسېد او برتانيې ورسره هېڅ مرسته نه ده کړې. خو ده دا ومنله چې قدرت ته د رسېدو وروسته يې د برتانيې په گډون له هرې سرچينې څخه مالي مرسته اخيستې، پرته له دې چې د هغوی کومې سياسي ژمنې يا شرطونه يې منلي وي. ده زياته کړه چې کله داخلي قبایلو ورسره اغېزمنه مرسته ونه کړه نو اړ شو چې خپل استازي حاجي محمد اکبر خان يې له برتانوي لوري څخه وغوښتل چې د پولې اخوا افغانانو ته اجازه ورکړي چې د نادر خان د ځواکونو سره مله شي خو برتانيې دغسې اجازه ور نه کړه. ۵۵۰ په پای کې څاڅيو، احمدزيو او منگلو د قومونو جرگې پرېکړه وکړه چې د برتانيې د مخالفت سره سره دې پر وزيرو د مرستې رغ وښي.

نادرشاه د هغې مالي او پوځي مرستې ارقام هم وړاندې کړل چې د برتانيې له خوا يې ترلاسه کړې وه. هغه زياته کړه چې دا مرستې د ملامتۍ وړ نه دي په دې چې داسې مرستې پخوا امان الله خان ته هم ورکړ شوې دي چې په هغو کې د فرانسې او جرمني مرستې شاملې وې. هغه وويل چې «افغانستان به تل د خپلو ګاونډيو تر منځ انډول وساتي» ۵۵۱ هغه دا هم وويل چې د پولې دواړه خواوو افغانان د خپل مليت او اسلاميت له مخې يو ولس دی» ۵۵۲

څرخي ورونو بايد د پخلاينې له مخې نوی رژيم منلی وای يا دا چې په کابل کې يې بايد د نوي رژيم سره تر سولې وروسته خپلو فعاليتونو ته دوام ورکړی وای. جيلاني چې په ۱۹۳۰ کال کې يې دنده ونه منله او په کابل کې پاتې شو په ۱۹۳۲ کال کې په ښکاره د پخلايتوب په موخه د افغاني واکمن د پېغام په وړلو سره برلين ته لاړ. د اصلاح ورځپاڼې د ۱۹۳۲ کال د جولای په ۲۱ مه نېټه د غلام صديق خان څرخي او نادرشاه تر منځ د ليکونو د راکړې جريان خپور کړ. غلام صديق خان د پاچا د خواخوږۍ نه د مننې په څرګندولو سره د خپلې کورنۍ د بيعت او هېواد ته د خدمت کولو ژمنه وکړه. د غلام نبي خان د غوښتنې پر اساس نادرشاه دی کابل ته راوباله چې د شاه ولي خان سره په ګډه کابل ته راشي.

غلام نبي خان د ۱۹۳۲ کال د اکتوبر په ۱۳ مه کابل ته راورسېد او د ځينو سرچينو له مخې نور نو هغه وخت رارسېدلی و چې دغه دواړې ځواکمنې کورنۍ سره پخلا شي.

ادامیک وايي چې «۱۹۳۲ کال د پېښو ډک کال و. د هغه د پيل څخه داسې راپورونه وو چې د «سور کميسو» تبليغاتو د منگلو او ځدرانو په منځ کې لمسونې را منځ ته کړې» ۵۵۳ د بېلکې په توګه له بنو څخه دوران نومي له خوا چې د ۱۹۳۲ کال په اګست کې نيول شوی و د امان الله خان په پلوی تبليغات کېدل. شاه محمود خان د يوه لوی پوځ سره د اکتوبر په ۲۱ مه ګردېز ته وخوځېد او د دوو اوونيو د څېړنې وروسته کابل ته راستون شو او د يوې پټې توطيې راپور يې راوړ چې څرخي ورونو طرحه کړې وه. نادرشاه غلام نبي خان ارګ ته وغوښت او د حکومتي سرچينو په اساس يې اړونده مدارک او شواهد ورښکاره کړل او بيا يې د هغه د سملاسي غرغره کولو امر وکړ. غلام جيلاني او د هغه ګڼ شمېر خپلوان يې بنديان کړل.

د ۱۹۳۳ کال د جون په ۶ مه سيد کمال په برلين کې افغاني سفارت ته ننوت او د نادرشاه مشر ورور عبدالعزيز يې وواژه. سيد کمال د امان الله يو پلوي وخت او په ډاګه يې کړه چې دا کار يې په افغانستان کې د زياتېدونکي برتانوي اغېز د غندنې په خاطر وکړ. ادامیک وايي چې دې پېښې دوې مهې پايلې درلودې: لومړۍ دا چې د نوي رژيم او د هغه د مخالفانو تر منځ بې دښمني نوره هم زياته کړه او دوهم دا چې د جرمني او افغانستان تر منځ بې اړيکو ته سخت زيان ورساوه.

د ۱۹۳۳ کال د سپټمبر په ۶ مه په کابل کې محمد اعظم د برتانيې سفارت ته ننوت چې د برتانيې سفير مکوناشي ووژني. خو کله چې پوه شو چې سفير نه شته نو هغه درې کسان چې مخې ته يې ورغلل وويشتل چې په هغو کې يو انګرېز مېخانيک، يو هندي او يو د سفارت افغان کارکوونکی و. ده هم د سيد کمال غوندې ادعا وکړه چې غوښتل يې په افغانستان کې د برتانيې په اغېز باندې اعتراض وکړي. محمد اعظم د سپټمبر په ۱۳ مه زندی شو چې ورسره شپږ نور مهم بنديان هم ورسره غرغره شول چې په دې ډله کې د امان الله خان د بهرنيو چارو وزير محمد ولي خان دروازي او نايب السلطنه او غلام جيلاني خان په کې شامل وو. په دې توګه د غلام نبي خان له خوا سازمان شوې دسيسه ناکامه او امانيان وځپل شول.

د پوهاند جلالې په وينا نادرشاه زيات دښمنان لرل چې د راز راز دليلونو له مخې يې امان الله خان ته د تخت د راګرزولو په کېدون هغه ننګوه. ډېرو قومونو، په تېره د وزيرستان وزيرو او مسيدو د نادر خان سره ژبه کړې وه چې امان الله خان به پرته تخت

ته راييایي. خو کله چې په کابل کې نادر خان د پاچا په توگه اعلان شو نو دغه کار ډېر وزير او نور قومونه ناهيلي کړل. د ۱۹۳۰ کال د مارچ په مياشت کې يوه هندي اخبار «زميندار» يو اوږد ليک خپور کړ چې د ځينو د خبرو له مخې امان الله خان ليکلی دی چې په هغه کې يې نادر خان په بې وفادارۍ، بد قسمتي او په برتانويانو باندې د افغانستان د خپلواکۍ په پلورلو تومتي کړی و. د دغه ليک کاپي کاني د ننه افغانستان ته په پټه ورل کېدې چې د امان الله خان په کټه او د نادرشاه پرضد يې د ترويجولو سېلاب روان کړی و. د امان الله خان په پلوي ترويج هغه وخت زور واخېست چې د ۱۹۳۱ کال په اپرېل کې امان الله د حج دپاره مکې ته لاړ او هلته د امان الله خان وطن ته د بېرته راتلو خبرې کېدې. سمونپالو او مترقي قوتونو هم ورته احساسات درلودل. همدا مهال ځينې نور د نادرخان د اتوکراسي واکمنۍ، د ځينو سمونونو درول او د هغه قانوني نهضت د خپلو له امله ورسره مخالف وو چې د پېړۍ په پيل کې منځ ته راغلی و. څنگه چې نادر خان د نيوکو په وړاندې خان غير مصون احساساوه نو هغه کسان يې وځپل چې د ده د مطلقه واک په وړاندې درېدلي وو.

تيخونوف وايي چې په ۱۹۳۳ کال کې د سرحد پښتنو قبايلو کې د نادرشاه په وړاندې نارضايتي زياته شوه او امان الله خان ته يې د بېرته را گرځېدو هيلې زياتې کړې. په دغه موضوع کې غلام صديق خان څرخي د امان الله خان ښې لاس و. د همدغه کال د جولايي په مياشت کې امان الله خان استانبول ته راغی او زيات وخت يې د ترکيې په منځي کې تېر کړ او څو ځله يې د مصطفى کمال اتاترک سره وکتل او د هغه څخه يې افغانستان ته د بېرته ستنېدو په موخه پوځي مرسته وغوښته او دغه کتنې بريالۍ وې.

تيخونوف زياتوي چې څه موده وروسته صديق خان څرخي په استانبول کې شوروي قونسلي ته ورغی او وويل: «په افغانستان کې د امان الله خان د پلويانو پاڅون تيار دی. د پاڅون مرکز جلال اباد او د اقداماتو د توپ تخته د افغانستان په شمال کې مزار شريف ټاکل شوی دی. د انگرېزانو لاس وهنه په دې کار کې ناشونې ده.» ۵۵۴ تيخونوف دا هم وايي چې د امان الله خان او اتاترک د خبرو نه ښکاري چې «شوروي هغه ته د نادر د نسکورولو له پاره بشپړ ملاتړ ژمنه ورکړې وه.» ۵۵۵ دی وايي چې ترکي مشر امان الله خان ته ويلي و «کله چې سور پوځ تيار وي چې د پاڅون نه ملاتړ وکړي ترکيه هم خپله برخه د روسيې په تله کې اچوي چې د غوټې خلاصول کړنډي کړي او په افغانستان کې کورنۍ جگړې ته سترگې په لاره نه شو.» ۵۵۶ خو هر څه چې و ستالين د امان الله خان سره پوځي مرسته ونه کړه او په هغه پسې مصطفى کمال هم د پوځي مرستې نه ډډه وکړه.

د ۱۹۳۳ کال د نومبر په ۸مه نادر خان د ښوونځي د زده کونکي عبدالخالق خان له خوا ووژل شو چې د غلام نبي خان د زندۍ کولو غچ يې د نادر خان نه واخېست. د نويو واکمنو او مخالفينو تر منځ دښمني د ۱۹۳۳ کال د نادر خان په وژلو سره خپلې لوړې څوکۍ ته اوچته شوه. په روم کې ژورنالستانو په امان الله خان زور راوړ چې ورسره مصاحبه وکړي. امان الله خان د رويټر خبريال ته چې د خپل زوی هدايت الله له خوا يې ملګرتيا کېده وويل: «هر گاه مردم افغانستان ارزومند بازگشت من با برنامه اصلاحات و ترقی ام باشند، همواره آماده هستم با همه توان با کشور خود خدمت نمایم.» ... و افزود که: «نمیتواند از مرگ نادرشاه تا اندازه ای احساس رضایت مندی نه کند، مگر در عین زمان متأسف است که پادشاه افغانستان کشته شده است.» ۵۵۷

هاشم خان د خپل ورور د مړینې وروسته د امان الله خان نه د نادر خان د وژنې د غچ او هم خپلې کورنۍ ته د گواښ له امله د امان الله خان او د هغه نامتو پلویانو د منځه وړلو په موخه دوه گروپونه جوړ کړل. د دې نه د شوروي اطلاعاتي سازمان خبر شو او په بېړه يې د امان الله خان د امنیت له پاره تدبېرونه ونيول.

د ۱۹۳۴ کال د جنوري په میاشت کې د شوروي د بهرنیو چارو د وزارت مرستیال قره خان په روم کې د شوروي سفیر پوټومکین ته خبر ورکړ چې الله نوازخان د نادرشاه ځانګړی یاور په اروپا کې د امان الله خان د وژلو دنده په غاړه اخیستې ده. الله نواز او ملګري يې د ایټالیا د پولیسو له خوا ونيول شول او وسله يې ضبط شوه.

د ۱۹۳۴ کال په می کې احمد علي خان په روم کې د افغانستان د سفیر په توګه وټاکل شو او دنده ورکړل شوه چې په هره بیه وي الله نواز ته سپارل شوې دنده سرته ورسوي. بیا شوروي استخباراتو دا ارزښتناک مالومات په لاس راوړل او روم ته يې ولېږل او د امان الله خان د امنیت له پاره تدبېرونه ونيول شول.

هاشم خان بل ګروپ مکې ته ولېږه چې امان الله حج ته د تګ په مهال په زهرو ووژني. د دوی دغه هڅه تر ۱۹۳۸ کاله پورې دوام درلود خو د امان الله خان په وژلو بريالي نه شول.

د تیخونوف په وینا د ۱۹۳۴ کال د فبروري په ۲۱مه نېټه د امان الله خان سکرټر په روم کې شوروي سفارت ته ورغی او هیله يې وکړه چې مسکو ته د امان الله خان د یو شمېر غوښتنو راپور ورکړي. په مسکو کې د امان الله غوښتنو ته مثبت ځواب ورکړل شو. د ۱۹۳۴ کال د جون په میاشت کې صدیق خان په ناڅاپي ډول په رېل کې هغه مهال د شوروي اتحاد د بهرنیو چارو د وزیر لیتوینوف سره کتلي و چې د ژینو نه د بېرته تګ په

حال کې ورسره يوځای شوی و. په دغه لیدنه کې صديق خان د لیتوینوف نه هيله کړې وه چې هغه ته د مسکو نه د لیدلو اجازه ورکړل شي. د ۱۹۳۴ کال د جون په ۱۵مه سياسي دفتر اجازه ورکړه چې په اروپا کې افغان مهاجرينو د لسو نه تر دولسو تنو پورې افغانستان ته د ترانزيت ويزې ورکړل شي چې په شوروي اتحاد کې يوه میاشت د اقامت حق ولري. تیخونوف زیاتوي چې په واقعیت کې ستالین اجازه ورکړه چې امانستان د منځنۍ اسيا د جمهوریتونو نه خپل فعالیتونه پیل کولی شي. په دې توګه ستالین یو ځل بیا هڅه پیل کړه چې د امان الله خان نه د شوروي دریځ د پیاوړي کېدو له پاره ګټه پورته کړي. خو هغه ته یې د مادي مرستې په ورکولو کې بېره نه کوله.

د ۱۹۳۵ کال د مارچ په میاشت کې په روم کې شوروي سفير سوريټس چې پخوا په افغانستان کې د شوروي سفير و د صديق خان څرخي سره ژمنه وکړه چې شوروي ته به د ده سفر وشي. د دې ټولو سره سره شوروي حکومت د امان الله د غوښتنو په اړه بېره نه کوله.

امانستانو وکولی شول چې یو موټی شي او په برلین، استانبول، بغداد، مکه، تهران، مشهد، کربلا، بمبيي، کوېټه او پېښور کې فعالیت په کار واچوي. خو د ننه په هېواد کې د دوی فعالیتونه د حکومت تر څارنې لاندې و.

امان الله خان په ۱۹۳۵ کال کې حج ته لاړ او هلته یې د پښتنو د مشرانو سره کتنې تر سره کولې. تیخونوف وايي چې یو څه وخت وروسته د شوروي او امان الله خان تر منځ تماسونه په ناڅاپي توګه د منځه لاړل.

د شامي پیرېښه

دریم رایش غوښتل چې د برتانیې ضد قبایلي پاڅون نه ګټه پورته کړي. په ۱۹۳۸ کال کې د ایټالیا او المان هېوادونو هڅه وکړه چې په وزیرستان او په سوویلي افغانستان کې غښتلی اردور جوړ کړي. روم په ۱۹۳۸ کال کې د ایبي فقیر په وسله وال کولو پیل وکړ او د المان جاسوسي جال د یوه ازمايښتي ګام په توګه د هند او افغانستان په پولو کې پراخي لمسونې سازمان کړې. په ۱۹۳۸ کال کې برلین د امان الله خان له پاره چې په علاقمنۍ سره د «محور» د هېوادونو سره همکارۍ ته حاضر و، علاقه وښودله.

هنټیک د المان د بهرنیو چارو د وزارت د منځني ختیځ د دفتر مدیر د دوهمې نړیوالې جګړې په درشل کې د المان لومړني لوی اطلاعاتي عملیات په وزیرستان کې طرح کړل. هغه مهال چې په وزیرستان کې د ایبي فقیر په مشرۍ د انګلیسانو په وړاندې وسله وال پاڅون

وشو هنتیک په سوريا کې د خپل يوه اجنټ سره تماس ونيو.

دا اجنټ محمد سعد گيلاني د قادريه طريقې پير و چې د پښتنو په منځ کې د «شامي پير» په نوم نامتو و. دا پير د گيلاني د سترې کورنۍ يو غړی و چې په اسلامي نړۍ کې يې لوی اغېز درلود. د هغه تره حسين گيلاني د يوروشلم لوی مفتي او د خپلې طريقې نړيوال مشر و چې د محور د هېوادونو سره يې همکاري کوله. برسېره پر دې سعد گيلاني د امان الله خان د لرې خپلوانو څخه و. (د محمود طرزي ميرمن د شام وه او د هغې له لوري دا د لرې خپلوی اړيکه موجوده وه) په افغانستان کې هم د قادريه طريقه مهمه گڼل کېده.

هنتیک په افغانستان کې د ۱۹۱۵-۱۹۱۶ کلونو د خپلې تجربې نه پوهېده چې د پښتنو د سيمو په منځ کې هر ډول فعاليت د پيسو پرته د ماتې سره مخامخ کېږي. له دې امله د پښتنو مشرانو د اخبستلو له پاره بايد شامي پير ته زياتې د سپينو او سرو زرو سکې ورکړل شي. خو ښکاره ده چې د المان اجنټ د انګلستان د کمريک له لارې نه شو کولی دومره زياتې پيسې له خان سره هند ته يوسي. ځکه په برلېن کې پرېکړه وشوه چې د قبایلو د رانيولو له پاره د اړتيا وړ پيسې د ځايي سودخورو له لارې د گيلاني په لاس ورکړل شي. هنتیک د دې کار له پاره د ټانک نواب د وزيرستان لوی او شتمن فيوډال په کوټه کې. د ټانک نواب د لويې فيصدي کټې او ټينګ ضمانت پر بنسټ پرېکړه وکړه چې دا پيسې د پير سعد گيلاني په لاس ورکړي. هغه وخت چې د ايبي فقير د شک توه په دره کې د انګرېزي پوځ په وړاندې دفاع کوله شامي پير وزيرستان ته ورسېد. شامي پير ډېر زر د وزيرو او مسيدو په منځ کې لوی اغېزناک شخص وګرځېد. دا ډېر مناسب وخت و ځکه چې د يوې خوا د ايبي فقير په چاپېر زيات وزير او مسيد راټول شوي وو او د بلې خوا د افغانستان د حکومت له لوري د هند سره د سرحد په اوږدو کې د کمريکاتو د جوړېدو له امله سلیمانخېل د ننه په افغانستان کې د دولت پر ضد پاڅېدلي وو. کله چې شامي پير وزيرستان ته ورسېد سلیمانخېلو يو پلاوی شامي پير ته واستولو.

په زيات کومان د پلاوي سره د ليدنې نه د المان اجنټ گيلاني ته ښکاره شوې وي چې په نږدې وختونو کې سلیمانخېل به د هاشم خان د حکومت په وړاندې جګ شي نو هغه سمدلاسه د ۱۹۳۸ کال د جون په ۱۵ مه کاني کرم ته نږدې د قبایلو جرګه راوغوښته چې په هغې کې گيلاني خلک د ظاهر شاه د نسکورولو او پر ځای يې د امان الله خان منځ ته راوړلو ته راوبلل. پير سعد گيلاني د پښتنو د رانيولو له پاره د سپينو زرو زياتې پيسې چې ټول وزن يې ۱/۵ ټن ته رسېده ولګولې چې د ټانک د نواب نه يې ترلاسه کړې وې. وزيرو او مسيدو په بېړه سره پنځه زره لښکر تيار کړ چې شامي پير يې مشري کوله او دغه لښکر

يې د افغانستان د سرحد په لور روان کړ. خو دغه وخت د ايبي فقير چې لرې ليد يې درلود د شامي پير ملاتړ ونه کړ. د ايبي فقير شايد په دې پوه شوی وي چې د شامي پير تر شا د انگليس ضد داسې لاس وي چې غواړي د برتانيې ضد د پښتنو ملي ازادي غوښتونکي غورځنگ نه خپل ځانته کټه پورته کړي. دی د سطرنج دانه نه وه چې پښتانه د نورو د کټو له پاره قرباني کړي. سليمانخېلو پرېکړه وکړه چې خپلواک کړه تر سره کړي او د کيلاني سره يوځای نه شول، د مومندو او شينوارو قبيلو همدغسې دريځ ونيو. له دې امله د کابل په لور لښکر کښي ونه شوه. انگرېزانو شامي پير ته د ۲۵ زرو پونډ سټرلینګ د رشوت ورکولو وړانديز وکړ. شامي پير هوکړه وکړه او د جون په ۳۰ مه يې خپل ځان د انگليس سياسي اجنت برنس ته تسليم کړ. انگرېزانو هغه دمشق ته يووړ او پښتانه خپلو کورونو ته ستانه شول. د انگلستان استخباراتو ونه شو کولی چې په وخت سره د سعد کيلاني اړيکې چې د المان سره يې همکاري کوله مالومې کړي. خو د افغانستان مشرتابه فکر کاوه چې د شامي پير د کړو تر شا د انگرېزانو لاس دی.

د ۱۹۳۸ کال د اکتوبر په ۶ مه د انگليس پلاوی د متکاف په مشرۍ کابل ته لاړ او څو ورځې يې د هاشم خان او نورو دولتي لور رتبه چارواکو سره وکتل او متکاف د خپلو خبرو په ترڅ کې افغان چارواکو ته څرګنده کړه چې د شامي پير پېښه په انگرېزانو پورې هېڅ تړاو نه لري. په پای کې د دواړو لورو تر منځ پرېکړه وشوه چې

۱- برېتانيا ژمنه کوي چې قبايل د افغانستان په وړاندې ونه کاروي.

۲- افغانستان په خپل وار د پښتون قبيلو سره د انگرېزانو پر ضد د همکارۍ نه ځان ژغوري.

۳- انگلستان د افغانستان حکومت ته د افغانستان او هند تر منځ د سرحد د ټينګولو له پاره پيسې او جګړه يز وسايل ورکوي.

د متکاف تړون د افغان او انگليس اړيکو کې ښه والی منځ ته راوست.

د انگلستان استخباراتو سعد کيلاني په سوريا کې تر څارنې لاندې ونيو. انگرېزانو د ۱۹۳۹ کال په پسرلي کې د سعد کيلاني اړيکې په مصر کې د هنټيک سره ثابتې کړې. له دې کبله انگرېزانو د هاشم خان نه وغوښتل چې د المان سره خپلې اړيکې پرې کړي خو هاشم خان دا خبره ونه منله.

د «امان الله خان» او «تبت» عمليات

زه به د تبت د عملياتو نه ډډه وکړم او د امان الله خان عملياتو ته به لنډه اشاره

وکړم. دا ځل وارسا لا نيول شوې نه وه چې فن روبنټروپ د المان د بهرنیو چارو وزير په خپل يوه سفر کې هنتيک په يوه ځانگړي اورگاډي کې د ځان سره بوت او هغه ته يې وړانديز وکړ چې د انگرېزانو پر ضد د ازادو قبایلو د پاڅون د تنظيم له پاره په افغانستان کې د سفير په توگه کار وکړي. هنتيک د روبنټروپ وړانديز په دې شرط ومانه چې په افغانستان کې ټول الماني سازمانونه او استخبارات د ده تر لاس لاندې کار وکړي. د المان مشران د شوروي اتحاد سره د نه تېري د تړون د کړلو وروسته هيله من وو چې شوروي لوري به په افغانستان کې د خپل پلان د پلي کولو په موخه خپل لوري ته کش کړي. د المان مشران په دې فکر وو چې د خپل پلان د پلي کولو په موخه چې امان الله خان بهر ته پاچاهي ته راوستل شي دا کار يوازې د روسيې په ملاتړ شونې دی. دوی غوښتل چې د انگرېزانو په وړاندې د ازادو قبایلو پاڅون پراخ کړي او په ځانگړې توگه د وزيرستان د پاڅون ملا وتړي تر څو انگرېزان اړ شي چې د خپل پوځ زياته برخه په هند کې وساتي.

د هنتيک په اند د ظاهر شاه د نسکورېدو له پاره د هغو غلزيانو نه چې شوروي ترکستان ته کوچېدلي دي د صديق خان څرخي په مشرۍ دوه زريزه ډله جوړه شي او په الماني وسله سنبال شي او مزار ونيسي. ده همدا ډول فکر کاوه چې امانېستان به بريالي شي چې د سرحدي پښتنو قبایلو او په لومړي گام کې د اپريدو، مومندو او شينواريو لښکر تنظيم او د کابل په لور يې روان کړي. د دغو قبایلو په پياوړي پاڅون سره د ظاهر شاه نسکورېدل حتمي دي. په دې اړه د المان او شوروي اتحاد تر منځ د ډېرو خبرو اترو نه وروسته د يوې خوا شوروي اتحاد دا پلان ونه مانه او د بلې خوا د المان ځينې کړۍ د دې پلان مخالفې وې او دوی هېتلر قانع کړ چې د دې پلان مخالفت وکړي. په دې توگه دا پلان پاتې شو.

د ۱۹۳۹ کال په دسمبر کې په کابل کې د امانېستانو پټ سازمان د حکومت له خوا کشف شو چې د دربار د وزير مرستيال غلام حيدر خان په مشرۍ يې د ظاهر شاه د نسکورېدو توطيه پلان کړې وه. زيات امانېستان د بندي کېدو له وېرې ازادو قبایلو ته وتښتېدل او په خپله غلام حيدر خان په اپريدو کې پټ شو. د امان الله خان هڅې د دوهمې نړيوالې جگړې تر پايه دوام درلود تر څو په ۱۹۴۸ کال کې هغه د يوه ليک په ترڅ کې خپل بيعت ظاهر شاه ته واستوه. په دې توگه دا مبارزه د امانېستانو په ناکامۍ پای ته ورسېده.

د محمد ظاهر شاه واکمني

محمد ظاهر د ۱۹۳۳ نه تر ۱۹۷۳ کال پورې څلورېنځه کاله د افغانستان پاچا و. په دې ترتيب ده د هر بل افغان پاچا نه اوږده پاچايي کړې ده. محمد ظاهر وروسته له دې چې پلار يې پاچا محمد نادر په ۱۹۳۳ کال کې ترور شو، پاچا شو. دغه مهال دی نولس کلن و. خو د کاکړ په وينا دی تر ۱۹۶۳ کال پورې په نامه پاچا و او په عمل کې واک د ده د ترورو په لاس کې و. دی د خپل تره محمد هاشم په اوږده صدر اعظمۍ او د بل تره شاه محمود په صدر اعظمۍ کې د پاچايي چارو د کولو دپاره ونه هڅول شو. نو ځکه دی په پاچايي چارو کې د تجربې خاوند نه شو. پاچا محمد ظاهر که څه هم د محمد داود په لس کلنه صدر اعظمۍ کې له داود او د هغه د ورور محمد نعيم سره په ګډه په عملي سياست کې فعال شو خو بيا هم د سياست نوښتګر او عامل محمد داود و. په دې ترتيب محمد ظاهر تر نهه څلورېنځه کلنۍ پورې په نېغه او ازاد ډول پاچايي نه ده کړې.

په دغه دوره کې لکه چې مو د مخه يادونه وکړه د نادرشاه له خوا د لېبرال اقتصاد سياست ته دوام ورکړ چې د هغه په پايله کې ملي بانک او بيا د افغانستان بانک منځ ته راغلل. د دې دورې د اقتصادي سياست بله مهمه دنده د ښوونې او روزنې پراختيا او لويو لارو جوړولو ته څېره شوې وه. د ښوونې او روزنې په برخه کې دولت په دې هڅه کې و چې د ملي اقتصاد ستونزې د ور کدرونو له خوا د منځه وړل کېدای شي نو ځکه لومړنيو، منځنيو او لوړو زده کړو ته پاملرنه زياته شوه. په ۱۳۱۲ کې د ښوونځيو شمېر ۳۷۰ او د زده کونکو شمېر ۴۵۹۱ وو خو په ۱۳۳۵ کې د ښوونځيو شمېر ۸۰۴ ته لوړ شو او د زده کونکو شمېر ۱۲۶۰۹۲ ته ورسېد. پردې سربېره هر کال يو شمېر افغان زده کونکي د لوړو زده کړو دپاره بهر ته هم استول. د لوړو زده کړو په موخه په ۱۳۱۲ کال کې د ښوونې او روزنې وزارت په چوکاټ کې د طب د پوهنځي بنسټ کېښودل شو، په ۱۳۱۷ کال کې د حقوقو او سياسي علومو پوهنځی، په ۱۳۲۱ کال کې د طبيعي علومو پوهنځی، په ۱۳۲۲ کال کې د ادبياتو او بشري علومو پوهنځی، په ۱۳۳۰ کال کې د شرعياتو پوهنځی، په ۱۳۳۵ کال کې د کرنې پوهنځی او په ۱۳۳۶ کې د اقتصاد پوهنځی پرانېستل شول. په دې

توکه په ۱۳۳۶ کال کې کابل پوهنتون د يوې خپلواکې ادارې په توګه راپورته شو. د اقتصادي پرمختيا په موخه ترانسپورت ته زياته پاملرنه وشوه. زموږ هېواد چې سمندري لارې، د اورګاډي پټلۍ او لوی سيندونه نه لري نو د ځمکني او هوايي ترانسپورت اړتيا زياته ليدل کېږي. ځکه حکومت زيار وايست چې د هېواد بيلې بيلې سيمې د لويو لارو په وسيله ونښلوي. له دې کبله دولت د ټولګټو وزارت جوړ کړو چې دنده يې د اصلي او فرعي سړکونو فني سروې او څېړنه، د لويو لارو، بندونو او پلونو جوړول او د هغوی ساتنه وه.

خو دويمې نړيوالې جګړې د هېواد دغه اقتصادي پرمختيا په تپه ودروله، په دې چې له اروپا نه د صنعتي ماشينونو راوړل هېواد ته بند او د هېواد صادرات لږ شول او هېواد د اقتصادي ستونزو سره مخامخ شو.

د دويمې نړيوالې جګړې وروسته د دې اقتصادي ستونزو د هوارېدو دپاره د اقتصاد وزير او د ملي بانک مشر عبدالمجيد زابلي د يوه پرمختيايي پروګرام وړانديز وکړ چې په هغه کې د کرنې د سکتور د توليداتو زياتوالی، د سپکو او درنو صنايعو پرمختيا او د خدمتونو د سکتور وده په پام کې نيول شوې وه. په دې پروګرام کې بيا ملي بانک ته د هېواد په صنعتي کولو کې لوی رول ورکړ شوی و. څه مهال وروسته جوتنه شوه چې ملي بانک د درنو صنعتي تصديو په تمويل کې د ستونزو سره مخامخ دی. ځکه دولت اړ شو د درنو صنايعو او د عامه چارو د چټکې ودې او پرمختيا دپاره خپله پانګه واچوي او هم بهرنۍ پانګې او مرستې را جلب کړي.

د رهبري شوي اقتصاد پيل

د محمد داود اقتصادي سياست رهبري شوی اقتصاد و. د داود خان د رهبري شوي اقتصادي سياست زری دا و چې «حکومت د ولس د ټولو برخو د استازي په توګه د اقتصاد لارښوونه وکړي او هغه رهبري کړي.» ۵۵۸

حکومت د رهبري شوي اقتصاد د پلي کولو په موخه په ۱۹۵۵ کال کې د اقتصاد د وزارت په چوکاټ کې د پلان جوړولو رياست جوړ کړو چې په ۱۹۵۷ کال کې د پلان جوړولو وزارت باندې بدل شو. د پلان جوړولو وزارت دنده دا شوه چې د يوې خوا د هېواد طبيعي زېرمې او د هغې تر څنګ کورنۍ او بهرنۍ مادي او مالي سرچينې په معقول ډول په کار واچوي، چې ملي توليدات زيات، د خلکو د ژوند سطح لوړه، وزګارتيا له منځه يوسي او د ملي عايداتو وېش په عادلانه توګه تر سره کړي او د بلې خوا د بيلو بيلو سکتورونو

پروگرامونه یو د بل سره په ښه ډول همغږي کړي. په دې توګه لومړی اقتصادي پلان د ۱۳۳۵-۱۳۴۰ کي تر لاس لاندې ونيول شو. د لومړي او دوهم پلان موخه د مادي زېربنا په تېره بیا د سړکونو، پلونو او هوايي ډګرونو جوړول وو. د ۱۹۷۹ کال پورې ۱۸۶۰۰ کیلومتره سړک جوړ شو چې د هغې جملې نه ۲۷۳۰ کیلومتره کپړ او یا کانکرېټي، نږدې ۵۰۰۰ کیلومتره خامه سړک چې په ټول کال کې کټه ورڅخه اخیستی شوه. او ۱۱۰۰۰ کیلومتره سړک چې د کال په ځینو وختو کې کار ځینې اخیستی شو. ۵۵۹

د هوايي ترانسپورت په وده کې ګامونه پورته شول. یو شمېر ملي او نړیوال هوايي ډګرونه جوړ شول او د پیلوټانو، انجنرانو او تخنیکرانو روزنه ته پام وشو. په دې کلونو کې د برېښنا، د ډبرو سکارو، سمټو او بورې په تولید کې څو برابره زیاتوالی منځ ته راغی. همدارنګه د ورینو او نځي توکرانو په تولید کې زیاتوالی راغی او د کاز تولید پیل شو. همدارنګه په دغو پلانونو کې د مخابراتو، ښوونې او روزنې او روغتیايي چارو کې د پام وړ پرمختګ وشو. دولت د کرنې سکتور ته زیات پام وکړ خو بیا هم حکومت خپله موخه چې د خوراکي موادو له لحاظه په ځان متکي شي او ځینې کرنیز مواد د بهرنیو اسعارو د لاسته راوړلو په خاطر تولید او بهر ته یې ولېږي ترلاسه نه کړه او اړ شو چې یوه اندازه خوراکي توکي د بهر نه وارد کړي. په دې موده کې لویې او کوچنۍ صنعتي فابریکې او تصدۍ جوړې شوې.

افغانستان د مطلق بې پرې سیاست ته دوام ورکړ او د دې سره سره چې په هېواد کې د محور په پلوي ټینګ احساسات موجود وو، د دوهمې نړیوالې جګړې کې برخه نه واخیسته.

د هند وېش او د پښتونستان موضوع

د هند وېش ما په خپل یو بل کتاب کې چې «د باچا خان اندونو او مبارزې ته لنډه کتنه» نومېږي اوږد بیان کړی دی. څرنګه چې ټول هندوستان د انګرېزانو مستعمره وه، خو د ډېورنډ د کرښې ختیځه سیمه چې د هغو د نفوذ ساحه شوه او کلونه وروسته ازاد پښتونستان وبلل شوه، له هندوستان نه د انګرېزانو تر وتلو پورې په دغه ډول خپلواکه وه، چې د هندوستان بله هېڅ برخه هغسې خپلواکه نه وه. پاکستان چې په ۱۹۴۷ کال کې د هند د وېش په پایله کې منځ ته راغی خپلې نورې سیمې د ۱۹۷۳ کال د اساسي قانون له مخې اداره کولې خو د پښتنو دغه سیمې یې د انګرېزانو د وخت د سرحد د جزا قانون له مخې تر ۲۰۱۸ کال پورې اداره کولې.

پښتونستان د بولان نه تر چتراله او اباسينه پورې د ډېورنډ د کرښې هغه خوا ته د پښتنو ټاټوبی دی چې د افغانستان څخه د ډېورنډ د تش په نامه کرښې په ذريعه جلا شوی دی. د ۱۹۴۷ کال د جون د مياشتې په ۲۱ نېټه د بنو تاريخي جرگې د هغې وروسته، چې لارډ مونت بېټن او د مسلم ليک گوند د سرحد په صوبې کې په ټولپوښتنې ټينگار وکړ، پرېکړه وکړه چې د ټولو پښتنو خپلواک دولت دې جوړ شي. دغې جرگې په دې ټينگار وکړ چې که هرومرو د سرحد په صوبه کې ټولپوښتنه کېږي نو بايد د هند او يا پاکستان سره د يوځای کېدو برسېره دې د ازاد پښتونستان په جوړېدو باندې هم پښتنو ته د رايو حق ورکړ شي. د بنو د تاريخي پرېکړې متن، چې د قاضي عطاءالله خان له خوا جرگې ته وړاندې شو، دا دی:

«پښتنو د خپل آزاد حکومت فيصله اوکړه

پښتانه نه هندوستان غواړي نه پاکستان

د صوبې د جرگې- د اسمبلی د ممبرانو، د خدايي خدمتکارانو افسرانو او د «ځلي پښتون» د جرگې يو شريک اجلاس په ۲۱ د جون ۱۹۴۷ په مقام د بنو کې د خان امير محمد خان د صدارت د لاندې اوشو. دې اجلاس په اتفاق سره دا فيصله اوکړه چې په دې ملک کې دې د ټولو پښتنو يو ازاد حکومت جوړ شي. چې د هغې د ايښودو په اسلامي اصولو، جمهوريت، مساوات او اولسي انصاف باندې ايښودی شي. دا اجلاس هر چا ته اپيل کوي. چې د دې اعلی مقصد د حاصلولو دپاره په يو مرکز باندې راغونډ شي- او بې د پښتون نه دې د بل چا اقتدار ته سر تپت نه کړي.

له طرفه د صوبه سرحد د لويې جرگې نه» ۵۶۰

کاکړ وايي چې پاکستان په خپله خاوره کې خان يو نوی دولت نه، بلکې د برتانوي حکومت ځای ناستی يا وارث کښي. که د پاکستان دا ادعا سمه هم وي بيا نو هغه سيمې چې د ډيورنډ د هوکړه ليک له مخې د برتانوي هند د نفوذ په ساحه کې گڼل شوې وې، د پاکستان د حاکميت لاندې نه راځي، ځکه چې هغه د انگرېزانو د نېغ حاکميت لاندې نه وې او انگرېزانو د هغو له پاره د ادارې بله شېوه غوره کړې وه.

سره له دې چې د افغانستان حکومت د هند افغان سرحد منلې او د ۱۸۹۳ نه راهيسې بيلو بيلو کميسيونونو د افغان- انگليس د ۱۹۰۶، ۱۹۱۹ او ۱۹۲۱ کلونو د تړونونو د احکامو له مخې په نښه کړی دی، افغانستان د ډيورنډ د کرښې اخوا پښتنو

قومونو سره ځانگړې اړيکې ساتلو ته دوام ورکوي. ډېرو افغان دولتي شخصيتونو هيله درلوده چې يو ځل برتانويان لاړ شي د سرحد موضوع به د نويو خبرو له پاره خلاصه شي. سره له دې چې د امان الله خان وروسته واکمنو نه غوښتل چې دا موضوع بيا پرانيزي په داسې حال کې چې د برتانيې حکومت د هند د مشرانو او سياسي گوندونو سره د ازادۍ په اړه خبرې کولې. د افغان حکومت په دې کې پاتې راغی چې د پښتنو قومونو چې افغانستان يې د خپل ملت برخه بولي چې د زرو اميرانو نه په زور بيله شوې ده، د راتلونکې په اړه يوه فعاله ډپلوماسي تعقيب کړي.

د دوهمې نړيوالې جگړې په جريان کې چې کله جاپان برما ونيوله او په کلکته يې بمونه وغورځول نو انگرېزانو ته دا فکر پيدا شو چې که جاپان هندوستان ونيسي نو ښه به دا وي چې د افغانستان هغه سيمې، چې دوی ورڅخه بېلې کړې دي، بېرته افغانستان ته وسپاري. ولي خان ليکي: «پېرنکي په خپله د افغانستان حکومت ته دا تجويز پېش کړو چې ته د دې خپلو علاقه مطالبه د حکومت برېتانيه نه وکړه. بلکې ما خو تردې اورېدلي دي دغه خط يا عرضداشت په خپله برتانوي سفير په کابل کې ليکلی و.» ۵۶۱ د سرور رونا په وينا «په ۱۹۴۴ کال کې د افغانستان حکومت په کابل کې لانديني وړانديز د يوه ليک په ترڅ کې د انگلستان سفير ته وسپاره:

۱-د برېتانيا حکومت دې ژمنه وکړي چې د هندوستان د سياسي وضعې د سياست تر بدلونه پورې په ازاد سرحد کې د حاکميت د پراختيا هيله نه لري.

۲-د برېتانيا حکومت دې ژمنه وکړي چې د افغانستان د پوځي ځواکونو د پياوړتيا او د افغانستان د قبايلي مخکو او سرحد د امنيت په منظور د پوځي تجهيزاتو او پيسو مرسته کوي او په بلوچستان کې يو بندر هم په واک کې ورکوي.

۳-دواړه لوري افغانستان او برېتانيا دې ژمنه وکړي چې د امنيت، سوکالۍ او نورو په هکله دې دواړه لوري سلاوې او خبرې اترې جاري وساتي

۴-دواړه لوري دې د لسو يا شلو کالو پورې د نه تيري تړون لاسليک کړي او د همکارۍ د اړيکو فضا دې په هراړخيزه توگه روښانه شي.

۵-د هند د ازادۍ وروسته دې د افغانستان نه نيول شوې مخکې بېرته مستردې شي خو د هغو د اوسېدونکو په سلا او خوښه.» ۵۶۲

د دې وړانديز ځواب انگليسانو د افغانستان حکومت ته په ۱۹۴۵ کې ورکړ. دا ځواب منفي و ځکه چې په جگړه کې جاپان او جرمني ماتې وکړه نو بيا انگرېزانو دا ښه وگڼله چې دا سيمې د افغانستان په ځای پاکستان ته ورکړي. د ولي خان په اند دا کارڅکه

انگريزانو وکړ چې: «که چېرې دا علاقې افغانستان ته وسپارلې شي نو دا به په صوبه سرحد کې د پيرنکيانو دښمنان د افغانستان په قومي ورورولي کې ځان له داسې مقام پيدا کړي چې هم به د افغانستان حکومت او هم به پيرنکي ته مشکلات پيدا کړي.» ۵۶۳

د کابينې پلاوي د سر سټيفورډ کرپيس په مشرۍ د هندوستان د ازادۍ په هکله د هند د مشرانو سره په خبرو اترو بوخت و د افغانستان مشرانو د خپلې خاورې د بېرته لاسته راوړلو سره مينه ښکاره نه کړه او دانگلستان د لوري سره يې په دې هکله خبرې اترې ونه کړې. عبدالحکيم طببيي په خپلو خاطرو کې ليکي: «په هغو ورځو کې د هند د وېش او د لارډ مونت بېټن د ملکې اليزابت تره او په هند کې د انگليس وروستۍ واپسرای په هکله ډېرې خبرې اترې کېدې. لارډ مونت بېټن د ۱۹۴۷ کال د پرېکړې په رڼا کې د کانگرس د گوند او د مسلم ليک د مشرانو سره د هند د ازادۍ له پاره په کار او خبرو اترو لکيا و. د دې پرېکړې له مخې د بلوچستان د ايالت او د هند د شمال- لوېديځ سرحدونو ته دا حق ورکړ شوی و چې د ټولپوښتنې (ريفرنډم) په اساس خپل سرنوشت وټاکي چې اياغواړي د هند سره يوځای شي، يا د پاکستان پلو ته لار شي او يا دا چې خپلواک پاتې کيږي. د افغانستان لاس ته تللایي موقعه ورغلې وه چې په سيمه کې د خپل حق نه ساتنه وکړي. خو افسوس چې د کابل ساتنېال حکومت په درانه خوب بیده و او باور يې نه درلود چې انگليسان هند پرېږدي او حتی مرحوم شاه محمود غازي د افغانستان راتلونکي صدراعظم په هند کې د ښاغلي سر سټيفورډ کرپيس سره، چې خبر اترو ته حاضر و، تماس و نه نیو.» ۵۶۴

د مونت بېټن په پلان کې د کابينې د پلاوي د پلان په څېر دا امکانات وو چې د قلات رياست او د سرحد صوبه دې د افغانستان سره يوځای شي. ولي خان ليکي: «چنانچه په دې مسلې د غور کولو له پاره يوه غونډه وشوله چې هغې کې يوې خوا خان قلات او د هغه قانوني مشير [سلاکار] سلطان احمدخان موجود و. او دې بل اړخ ته د پاکستان نامزد کورنر جنرل جناح صاحب او نامزد وزيراعظم نوابزاده لياقت علي خان وو او په منځ کې موجوده کورنر جنرل او واپسرای هند لارډ ماونټ بېټن ناست و. د مفصلو خبرو اترو نه پس فيصله په دې لاندېنيو دوو خبرو وشوله:

۱- چې کله د اگست په پنځلسمه پېړنکي د هندوستان اختيار پرېږدي نو د قلات رياست حيثيت به بېرته هغه مقام ته ورسې کوم چې په ۱۸۳۷ کال کې د خان قلات او انگريز حاکم په منځ کې عهدنامه شوې وه.

۲- دويم دا چې که چېرې د قلات خان او د حکومت پاکستان تر منځه د څه روغه جوړه د الحاق ونه شي، نو بيا رياست قلات دا حق لري چې هغه د افغانستان سره خپل

الحاق وکړي.

په دې معاهده د خان قلات ، ماونټ ټين سره د جناح صاحب دستخط هم موجود

دی. «۵۶۵»

په حقوقي لحاظ افغانستان وايي چې د ډيورنډ د کرښې هوکړه ليک په امير عبدالرحمن باندې تېل شوی، چې په ۱۸۸۰ کې د افغان- انگليس دوهمې جگړې په جريان کې برتانويانو په تخت کېښوده. برسېره پردې د برتانيې په رسمي پوځي اسنادو کې دا کرښه د هند د پولې (Boundary) په توگه نه ده ياده شوې، بلکې د امير د سلطې ختيځ او سوويلي سرحدونه (Frontiers) او د دوو حکومتونو د نفوذ حدود يې ښودل. موضوع د هندي سرحد نه بلکې د برتانيې د حاکميت پراخوالی و. ۵۶۶ خو بيا هم، په ۱۹۴۷ کې، د هند د وېش په درشل کې، برتانويانو د ډيورنډ کرښه د هند د نړيوالې پولې په توگه وپېژنده او په دې توگه يې د افغانستان سره د پاکستان د نړيوالې پولې په توگه هم وپېژانده کله چې برتانيې هند پرېښوده او پاکستان يې د يوه جلا هېواد په توگه ورڅخه بيل کړ او هغه سيمې يې په پاکستان کې شاملې کړې چې د افغانستان څخه يې نيولې وې. په عين وخت کې پاکستان ادعا کوي چې که دلته د اصلي هوکړه ليک په اړه پوښتنې وای نو د ډيورنډ کرښه درې ځله په وروستيو تړنونو سره تصويب شوې ده.

د قانوني پېچلتوب برسېره د ډيورنډ کرښې داسې خلک په دوو برخو جلا کړي چې تل په ملي، سياسي او کلتوري لحاظ سره اوښل شوي دي. افغان حکومت په ځنډ سره يو ډپلوماتيک بريد پر مخ واچاوه او غواړي چې پښتنو ته يوه موقع ورکړل شي چې د افغانستان سره په مشوره کې خپل سرنوشت په خپله وټاکي. د ۱۹۴۷ کال په اگست کې د برتانيې حکومت شاه محمود خان صدراعظم ته، چې په لندن کې په رسمي سفر بوخت و، ډاډ ورکړ چې د شمال لوېديځ سرحد د افغانانو او پښتنو کلتوري تړاو به حتمي شي او ورته پېغام يې په هند کې د برتانيې د وروستي وائيسر لارډ مونټ بېټن نه هم لاسته راوړی و چې د هند د وېش په خبرو لکيا و. هغه افغان سفير نجيب الله ته ډاډ ورکړی و چې په يوه ښه وخت کې به د پښتنو د راتلونکې موضوع په پام کې ونيول شي.

د وېش نه د مخه ټولپوښتنې کې د شمال لوېديځ صوبې قومونو ته دا انتخاب ورکړ شوی و چې يا بايد د مسلمان پاکستان يا د هندي هند سره يوځای شي. افغان ملتپالو د وگړو په عامه رايه کې د دغو نظرونو په تنگوالي اعتراض وکړ او وېي ويل چې دوی ته دې د ازادۍ انتخاب هم ورکړ شي. په دې توگه د عبدالغفار خان او ملگرو لومړنۍ ادعا د پښتونستان خپلواکي وه. په دغه دليل د سرحدي پښتنو نامتو مشر غفار خان او خدايي

خدمتگارو او نورو ملتپالو پښتنو په ټولپوښتنې کې د کېدون نه ډډه وکړه. خو بيا يې په پاکستان کې د ننه خپلواکي غوښتنه. خو چې يو ځل وېش پای ته ورسېد او د منځ ته راغلو ملتونو پولې په رسميت وپېژندل شوې د افغان غوښتنې د برتانيې د حکومت يا امريکا متحده ايالاتو نه چې دې مسلې ته يې د انګرېزانو په سترګو کتل، لږ ملاتړ پيدا کړ. همدارنګه د امريکې په پاليسې باندې د پاکستان سره د هغې ستراتيژيکې همکارۍ ډېر اغېز اچولی و.

د امريکا د بهرنیو چارو وزارت د پښتنو او پښتونستان د موضوع په اړه هېڅ کله د افغانستان د دريځ سره موافق نه و. د ۱۹۵۱ کال په مارچ کې په کابل کې په يوه کتنه کې د امريکا د بهرنیو چارو مرستيال وزير جورج مک کي د افغان د بهرنیو چارو وزير علي محمد ته څو ټکي په ګوته کړل. هغه څرګنده کړه چې د امريکا د متحده ايالاتو د قضاوت له مخې «دا سيمه چې پښتونستان نومېږي په اقتصادي او سياسي لحاظ ژوندی پاتې کېدونکې نه وه. يو ازاد پښتونستان با تجربه مشران نه لري چې د ګاونډيانو سره خپلې اړيکې خوندي کړای شي. د پاکستان کورنۍ وضعه داسې وه چې لياقت علي خان په داسې دريځ کې نه و چې سرحدي سيمې ته د کتنې وړ امتيازات ورکړي. د پښتونستان په اړه د افغان د تضمين وخت ډېر مهم و. موږ اوس هڅه کوو چې څومره زر کېدای شي د شوروي يرغل د مخنيوي دپاره په کېدو کوښښونو سره چمتووالی ونيسو. د پښتونستان د مسلې ژوندي ساتل به افغانستان ته زيان واړوي او داسې شرايط به منځ ته راوړي چې د شوروي تېرې ته به لاره هواره کړي. په راتلونکې کې د مخ بيونکو کړو پرته به د افغانستان دپاره اوس ښه دا وي چې د پاکستان سره د پښتونستان په اړه يو لنډ مهالی جوړجاړی ولټوي.» ۵۶۷

که څه هم امريکا خپل ښه خدمتونه وړاندې کړل چې د دواړو هېوادو سره مرسته وکړي چې خپله کښاله هواره کړي. که څه هم په سيمه کې د کرکېچ د کمولو په موخه د امريکا متحده ايالاتو وړانديز په زياته اندازه د امريکا د لويو جيوستراتيژيکو کټو له پاره و او د افغانانو د احساساتو نه ډکه مبارزه چې د پښتنو د خوداراديت د حق دپاره يې کوله، لږ پام کاوه چې پاکستان تر پايه دا د خبرو اترو وړ موضوع نه ده منلې. په پای کې د مک کي کتنه ناکامه شوه چې دا موضوع هواره کړي او وروسته د ۱۹۵۱ په اکتوبر کې د امريکا متحده ايالات د خپل وړانديز نه ووت چې د منځګړي په توګه عمل وکړي.

د کاکړ په وينا په افغانستان کې په پراخه اندازه باور پر دې دی چې پاچا ظاهرشاه د نامالومو دليلونو له مخې په دې کې پاتې راغی چې د شمال لوېديځ سرحد په اړه د وېش نه د مخه او د وېش په جريان کې په پوره ځواک سره د افغانانو د داعيې ملاتړ وکړي که څه

هم د سر په مشرانو کې د جنگ وزير محمد داود د پښتونستان په اړه احساس درلود. خو زه ليکوال فکر کوم چې شايد يو لامل يې دا وي چې پاچا خان او ملګرو يې د نادرخان د کهول د واکمنۍ پر ضد د امان الله د بېرته واکمن کېدو له پاره مبارزه کوله. د پاچا خان او ملګرو دغه دريځ د نادر خان د کهول واکمني گواښوله. بل دليل يې شايد دا وي چې شوروي اتحاد ونه پاروي په دې چې لوېديځ او په ځانګړې توګه امريکې افغانستان ته د شوروي کواښ په وړاندې د دفاع ژمنه نه کوله. دغه د هند د وېش کلونه (۱۹۴۵-۱۹۴۷) د افغانستان د کونړ د بلوا سره سمون خوري چې په پای کې په لوی ننگرهار کې يو لوی پوځ ځای په ځای شو چې قومي پاڅون غلی کړي. سردار محمد داود په جلال اباد کې د عملياتو قوماندۀ او کنټرول په لاس کې ونيو. د بلوا د خپلو او د قومونو سره د سولې د کړلو نه وروسته سردار له دې امله چې بلوا بيا د سره ونه نيول شي، په ډګر کې څو لټاوې وساتلې، هغه شپږ ښې سنبالې لواگانې په سرحد کې ځای په ځای کړې. دا خوځښت په کابل کې داسې تعبير شو چې سردار نيت لري چې د ډيورنډ د کرښې اخوا يو پوځي ازمون وکړي چې په شمال لوېديځې سرحدي صوبې قومونه د افغانستان د داعيې په منظور منظم کړي. دا هغه مهال و چې ظاهرشاه داود د خپلې دندې نه گوښه او د افغانستان د سفير په توګه يې فرانسې ته واستوه.

په ۱۹۴۹ کال کې د پاکستان جنګي الوتکو په خوست کې د مغولي په نامه يو کلی بمباري کړ چې د دواړو خواوو اړيکې يې نورې ترينګې کړې او د افغان ملي شورا پرېکړه وکړه چې په يو اړخيز ډول د انګرېزانو سره د نولسمې پېړۍ ټول تړونونه د ډيورنډ د کرښې د هوکړه ليک په ګډون لغوه کړي په دې اساس چې د تړونونو لاسليک کوونکي مړه شوي او بايد د سره خبرې پرې وشي. له دې وروسته تر ننه هېڅ افغان حکومت د ډيورنډ د کرښې اعتباري توب په رسميت نه دی پېژندلی، چې د افغانستان او پاکستان تر منځ (دې فکتو) سرحد جوړوي.

په ۱۹۵۳ کال کې چې سردار محمد داود صدراعظم شو «پښتونستان» د افغان په کورني او بهرني سياست کې مهمه موضوع وګرځېده. په ۱۹۵۵ کال کې د يو يونټ د پاليسۍ په پايله کې چې دغه صوبه يې په لوېديځ پاکستان په وجود کې ګډه کړه، د پښتونستان د کشالې په اړه يې د افغانستان او پاکستان تر منځ اختلاف سخت کړ. دا نقشه چې پنجاب، سيند، شمال لوېديځې سرحدي صوبه او بلوچستان د ختيځ پاکستان په يوه سياسي واحد لوېديځ پاکستان کې منسجم کړل چې د بنگال د زيات نفوسه صوبې سره يې ټاکنيزه برابري ترلاسه کړي. په افغانستان کې د يوه يونټ پاليسۍ ته د داسې پلان په توګه

کتل کېدل چې د قومي سيمې بې نظيره هويت او اداري حالت بدلوي. افغانانو د حکومت په تشويق په کابل، کندهار او جلال اباد کې لويې مظاهرې وکړې. مظاهره کوونکو په کابل کې د پاکستان په سفارت او په کندهار او جلال اباد کې په کونسلگريو بريد وکړ او په کابل کې يې د پاکستان د سفارت بيرغ وسوځوه. پاکستان همدغسې په پېښور کې د افغانستان د کونسلگرۍ په وړاندې ورته عمل وکړ. خو د ۱۹۵۵ کال په سپټمبر کې ترينگلنيا کمه شوه او د دواړو خواوو نماينده گانو په تشریفاتو توگه د خپلو هېوادو په دپلوماټيکو سفارت خانو په ترتيب سره بيراغونه وڅرېدل، چې دغه ټکر د دواړو هېوادو په دوو اړخيزو اړيکو ژور داغ پرېښود.

د دې نه لږ وروسته پاکستانيانو په وجه چاپېر افغانستان د ترانزيت لارې بندې کړې او کابل اړ شو چې بهرنۍ نړۍ ته د ترانزيت لارې د لاسته راوړلو دپاره شوروي اتحاد ته مخ واړوي. د ۱۹۵۵ کال د جون په مياشت کې افغانستان د شوروي اتحاد سره د ترانزيت تړون لاسليک کړ. د تړون شرايط د افغانستان په گټه و. دغه کام د پاکستان پاليسي کې بدلون راوست او د افغانستان له پاره يې د ترانزيت لار بېرته پرانېسته. خو وضعې افغانستان نور دې ته کش کړو چې د شوروي اتحاد سره اړيکې پراخې کړي.

د علي احمد جلالي په اند زيات وخت ويل کېږي چې د بغداد په پکت کې چې د امريکا متحده ايالاتو تضمين کړی و په هغه کې د افغانستان نه کېدون د دې لامل شو چې امريکا افغانستان ته د پوځي مرستې نه ډډه وکړي. په واقعيت کې، په اساس کې دا د پښتونستان موضوع وه، چې د امريکا په متحده ايالاتو کې يې د افغانستان او په سيمه کې د هغه د جيو سياسي اهميت په اړه ناسم تصور سره مرسته وکړه په دې چې د امريکا متحده ايالاتو افغانستان ته د برتانوي په سترگو کتل چې په زياته اندازه يې د افغانستان سياسي او ستراتيژيک انځور تنوه. د دغه ناسم تصور يوه د برخه ليک نه ډکه پايله دا شوه چې د امريکا مخالفت چې افغانستان په امريکايي وسلو سنبال کړي شوروي اتحاد ته اجازه ورکړه چې په افغانستان کې د وسلو د برابرولو له لارې نفوذ وکړي. دا کار وروسته له هغې وشو چې د افغانستان پرله پسې هڅې چې د امريکې نه وسله ترلاسه کړي، ناکامه شوې.

د دوهمې نړيوالې جگړې په جريان کې برتانيا د دې مخالفه وه چې د امريکا متحده ايالات دې افغانستان ته درنې وسلې تهيه کړي او ادعا يې کوله چې دا وسله به د سرحد قومونو ته په لاس ورشي چې هلته به جرمنيان د برتانوي دپاره ستونزې جوړې کړي. د جگړې نه وروسته که څه هم د امريکا متحده ايالاتو د ځان ساتنې پاليسي موخه د کمونيزم د پراختيا مخنيوی و، افغانستان په روښانه توگه د شوروي د نفوذ د گواښ

لاندې د مخکینۍ جبهې د هېواد په توګه د نظر نه وغورځول شو. د ۱۹۳۱ کلونو په لومړیو کې د افغانستان د بهرنۍ پالیسۍ مهم هدف دا و چې افغانستان به د شوروي نفوذ د منځه وړي. افغانستان په منځني ختيځ او لوېديځې اسيا کې د هغو درې هېوادو له ډلې نه و چې د شوروي اتحاد سره یې ګډه پوله درلوده. امریکا په ۱۹۵۴ کال کې د ترکيې او ايران سره دفاعي تړونونه لاسليک کړل. امریکا د پاکستان سره یې دوه اړخیز دفاعي تړون لاسليک کړ او ژمنه یې وکړه چې امریکا به پاکستان ته پوځي مرسته پراخه کړي. په ۱۹۴۸ کې د افغانستان صدراعظم شاه محمود خان امریکا ته سفر وکړ او د امریکا د بهرنیو چارو وزیر جورج مارشال سره وکتل او په ټینګه یې د پوځي مرستې غوښتنه ورڅخه وکړه. وزیر د افغان صدراعظم نه وپوښتل چې «دښمن مو څوک دی؟» ۵۶۸ هغه ځواب ورکړو چې «روسان» مارشال د ملنډې په څېر په دغه وړاندیز پورې وختل شونې ده چې افغانستان د شوروي پوځي ځواک په وړاندې ودرېدلی شي.

په ۱۹۵۱ کال کې په یوه بله کتنه کې افغان سفير سردار محمد نعيم د امریکا بهرنیو چارو وزیر مک کي ته وریاده کړه چې که امریکا افغانستان ته پوځي مرسته ورنه کړي هغه به اړ شي چې د شوروي اتحاد نه د مرستې په لټه کې شي. مک کي دا وړاندیز ته د یو ډول پټکي په توګه وکتل او افغان سفير ته یې په واشنګټن کې د شوروي سفير د تليفون نمبر ورکړ. په ۱۹۵۳ کال کې د امریکا د ستر درستیز په یوې پټې څېړنې کې لولو چې «افغانستان د امریکا دپاره لږ اهمیت یا هېڅ ستراتیژیک اهمیت نه لري». ۵۶۹

لوېديځ د کمونیزم د پراختیا د مخنیوي دپاره یوه اغېزمنه وسیله د پوځي اتحادونو جوړول او وروسته پاتې هېوادو ته د پام وړ مرستې ورکول و. د دې مرستې په بدل کې د امریکا د متحده ایالاتو سره د دوه اړخیزو امنیتي تړونونو لاسليک کول و. د امریکایي ډیپلوماتانو د ویلو له مخې دا مهال ځینې افغان پوځي چارواکو غوښتل د امریکا د امنیتي کمپ سره یوځای شي خو دوی دا ژمنه غوښته چې که دا کار د دې لامل شي چې شوروي اتحاد په افغانستان یرغل وکړي او یا د افغانستان د ننه زیات وېجاړونکي کوشنونه وکړي دوی به د امریکا د متحده ایالاتو له لوري دفاع کېږي. امریکایانو ته ورکړشوی ناسم تصور چې «د ازادې نړۍ» په دفاع کې د ستراتیژیکو دلیلونو له مخې افغانستان مهم نه و، د امریکا پوځي پلان جوړوونکو د داسې ژمنې د ورکولو په ضد پرېکړه وکړه. د دې سره سره افغانانو یو ځل بیا د امریکایانو نه د وسلې مرسته وغوښته چې په سیمه کې مات شوی انډول سم شي

په ۱۹۵۴ کال په اکتوبر کې وروستی ځل د امریکا د پوځي مرستې غوښتنه وروسته له

هغې وشوه چې جنرال ايزنهاور د امريکا د متحده ايالاتو جمهور رييس شو او جنرال داود د افغانستان نوی صدراعظم شو. د افغانستان د بهرنيو چارو وزير سردار محمد نعيم د امريکا متحده ايالاتو ته سفر وکړ او د افغان حکومت غوښتنه يې د امريکا د بهرنيو چارو وزير جان فوسټر ډالس ته وړاندې کړه. ډالس دوې مياشتې وروسته د دسمبر په ۲۸ مه په واشنکټن کې افغان سفير ته د يوه ليک په ترڅ کې خواب ورکړ. په ليک کې ويل شوي چې «په پام سره د کتنې وروسته، افغانستان ته د پوځي مرستې پراختيا به پرابلگونه منځ ته راوړي چې په زور سره به حل نه شي چې دا يې زيربوي.» ... د وسلې د غوښتنې له پاره، افغانستان بايد د پاکستان سره د پښتونستان شخړه هواره کړي.» ۵۷۰ ډالس د ډپلوماتيکو نورمونو خلاف د دې ليک يوه کاپي په واشنکټن کې د پاکستان سفير ته لېږلې وه. افغانستان حکومت ناهيلي او سپک شو. د دې نه يوه مياشت وروسته صدراعظم سردار محمد داود د شوروي د پوځي مرستې وړاندېز ومانه چې د مخه افغانانو رد کړی و.

محمد داود د ۱۳۳۴ کال د لويې جرگې د راغوشتلو د مخه د افسرانو يوه لويه شوری جوړه کړه او په دغه شوری کې يې د شوروي اتحاد سره د نږدې کېدو موضوع طرح کړه چې يوازی جنرال اسدالله ساپي د ملي دفاع وزارت د محاکماتو رييس ورسره مخالفت وکړ. د دغې شوری د تاييد وروسته د ۱۳۳۴ کال لويه جرگه دايره شوه او حکومت ته يې واک ورکړ چې د هرې شونې سرجينې نه پوځي مرسته ترلاسه کړي. محمد داود د هېواد د اقتصادي ودې او د اردو د مدرن کولو له پاره د شوروي اتحاد نه په اسانه شرايطو د ۱۰۰ ميليونو ډالرو مرسته تر لاسه کړه او شوروي اتحاد د پښتونستان د موضوع په اړه د افغانستان پلوي وکړه. محمد داود د لومړي او دوهم اقتصادي پلانونو په عملي کولو سره د هېواد په اقتصادي پرمختيا کې د قدر وړ بدلون رامنځ ته کړو. په بهرني سياست کې دناپېيلتوب په نهضت کې غړيتوب او د مثبتي بې طرفي سياست پرمخ بوت. خو په هر ترتيب د شوروي څخه د وسلې رانيول، هلته د ملکي او پوځي کدرونو روزنې او د افغانستان د ننه په پوځي او ملکي ساحو کې د شوروي مشاورينو کمارل د شوروي اتحاد د نفوذ له پاره لاره هواره کړه.

د ثور د انقلاب وروسته د افغانستان ډموکراتيک حکومت هم د محمد داودخان غوندې د پښتونستان د موضوع په هکله ټينگ ملي دريځ درلود. نورمحمد تره کي په کابل او هاوانا کې د ضيا الحق سره په خپلو ليدنو او کتنو کې خپل دريځ په پوره روښانتيا سره د پښتونستان د مسلې په اړه څرگند کړ او حفيظ الله امين د دواړو هېوادو تر منځ د اړيکو د عادي کولو له پاره د ښه نيت د لرلو سره سره د پښتونستان د مسلې په سر هېڅ

ډول سودا کړلو ته چمتو نه و. عبدالحکیم طبیبی لیکي: «حفیظ الله امین ما ته ویل چې د نوومبر په میاشت کې اغا شاهي کابل ته راځي. هغه زما څخه وغوښتل چې د جنرال ضیاء الحق سره د کتنې په مهال، چې د ۱۹۸۰ کال په پسرلي کې به تر سره شي د هغې په جریان کې به د پښتونستان د مسلې او د پښتنو او بلوڅو ملتونو د سرنوشت د ټاکلو د حق د ننګونې په اړه خبرې اترې کېږي، تاسو چې یو حقوق پوه او د بهرنیو چارو د وزارت یو پخوانی مامور یاست په دغو خبرو کې د یوه حقوقي مشاور په توګه برخه واخلي ... څرنګه چې دا یوه ملي موضوع ده هیله ده چې په دغو خبرو اترو کې به د ګډون څخه ډډه ونه کړی.» ۵۷۱

خو د دې سره سره د افغانستان مشرانو د پاکستان سره د اړیکو په عادي کولو کې د پښتونستان په مسئله کې زیاته نرمې ښودله. دا شاید له دې کبله هم وي چې افغانستان بې وسه او ناتوان و.

پاکستان د خپل منځ ته راتګ نه وروسته د افغانستان په اړه زیات وخت ښه نیت نه دی څرګند کړی او تل یې هڅه کړې ده چې د افغانستان او هند سره اړیکې خړې پرې کړي او د پښتنو او بلوڅو حقوق ترېښو لاندې کړي. ځکه هغه «د خپلې ساتنې له پاره لوېدیځ سیستم ته ورننوت او د هېواد د ننه یې بحران او د ګاونډیانو سره یې هم د کړکېچ پیاوړي کولو ته اړتیا درلوده.» ۵۷۲

د پاکستان د جوړېدو وروسته د هېواد واکمنود اسلامي مدرسو په جوړولو لټګر واپاوه او دغه کار ته په پښتنو سیمو کې ځانګړې پاملرنه شوې ده. «همدا لامل دی چې د پښتنو او بلوڅو په سیمو کې د مدرسې پوهنه پیاوړې او عصري پوهنه ډېره کمزورې ده. ۵۷۳ د پاکستان واکمن د ملایانو او تبلیغیانو له لارې په قبايلي سیمو کې خلک د خپلو ملي دودونو، ملي کلتور نه د پردې کولو په منظور اغېزمن کار کوي. ملایان او تبلیغیان په ودونو کې د موزیک د الاتو غږول، سندرو ویل او ملي اتن کول او ان راډیو اورېدل او د تلویزیون لیدل د دیني مناسکو نه سرغړونه بولي.

پاکستان د انګرېزانو په څېر د سرحد د جزا قانون چې په ۱۹۰۱ کال کې جوړ شوی و په قبايلي سیمه کې چې په اوو اېجنسیو او شپږو سرحدي علاکو (Frontier Regions) باندې وېشل شوې ده او هره اېجنسي د یوه سیاسي اېجنټ له لارې، چې د یوه بشپړ زورواک اختیار لري، پلی کوي. «دغه ډول جزاکاني په خپله د پاکستان د اساسي قانون پر خلاف هم دی چې وایي هر هغه قانون یا رواج لغوه دی چې اساسي حقونه نقض کوي.» ۵۷۴ په دغو سیمو کې سیاسي ګوندونه، خبریه موسسې او مدني ټولنې د فعالیت

نه منع دي او پښتانه مشران هلته د تللو اجازه نه لري. خو مذهبي افراطيون د نړۍ د هر کوبت څخه هلته ازاد تللی شي چې تبلیغ او مبارزه وکړي. په دې توګه پاکستان قبایلي سیمه په پوره بې وزلۍ او بې سوادۍ کې ساتلې ده.

پاکستان د «ملي حاکمیت په مانا د پښتون نېشنلېزم مخالف و نو ځکه د مغولي حکومت په شان کونښن کوي چې د ملایانو او روحانیانو له لارې یې وځي» ۵۷۵ همدا لامل و چې په افغانستان باندې د شوروي وسله وال تیري وروسته یې د «ستراتیژیکي ژورتیا پلان» جوړ کړ.

«د ستراتیژیکي ژورتیا پلان د پاکستان هغه نظامي پلان دی، چې د هغه له مخې افغانستان باید تل د پاکستان د نفوذ سیمه وي لکه هسې چې افغانستان د نولسمې پېړۍ په دوهمه نیمایي کې د برتانوي هند د نفوذ سیمه ګرځول شوې وه. په داسې حال کې، چې د برتانوي حکومت د افغانستان له لارې د تزاري روسې د احتمالي یرغل د دفع له پاره افغانستان تر خپل نفوذ لاندې نیولی و، پاکستانی نظامیان غواړي په پاکستان باندې د هند د نظامي یرغل د دفع له پاره افغانستان تردې حده پورې د خپل نفوذ سیمه وګرزوي چې د هند د یرغل په وخت کې خپل پوځونه هلته په شا کړي او بیا له هغه ځایه ګوريلايي جنگونه پیل کړي. د دې له پاره یې باید پښتون نېشنلېزم ځپلی او افغانستان یې تر خپل نفوذ لاندې نیولی وي.

پاکستان ته د هند له خوا خطر لکه برتانوي هند ته د روسې خطر د وېرې زېږنده دی. پاکستانی نظامیانو د دغې وېرې له امله د ستراتیژیکي ژورتیا پلان ایستلی، لکه هسې چې انګرېزانو د روسې له وېرې د هند د دفاع له پاره ایستلی و او په هغه یې د «علي سرحد» نوم ایښی و. پاکستانی نظامیانو دغه پلان په افغانستان باندې د شوروي یرغل نه وروسته وایست.» ۵۷۶

د افغان د ملي مقاومت په مهال د افغانستان ښوونځي، اقتصادي موسسې، تاریخي او فرهنګي شتمنۍ او نورې ابادۍ د منځه وړل او د اېس اې په دستور د خپل نفوذ لاندې اسلاميستي ډلګيو په ذریعه د افغاني روښنفکرانو ترور او نور وړاندوونکي فعالیتونه د دې ستراتیژیکي ژورتیا د پلان له مخې و. «نواز شریف د همدغه پلان له مخې د افغان منظم او په مېړنو وسلو سنبال پوځ ړنګ کړ. د جهاد په لس کلنې دورې کې ډېر افغان وتلي تکنوکراتان او قومي مشران چې د مشرۍ او حکومت کولو صفتونه یې لرل د اېس اې په دستور او همکارۍ د افغان اسلاميستي تنظیمونو له خوا ترور شوي نږدې ټول پښتانه وو.» ۵۷۷

د پاکستان واکمنو د جهاد په لس کلنه دوره کې د امریکا متحده ایالاتو، لوېدیځو هېوادو، اسلامي هېوادو او نورو نه زیاتې پیسې او وسلې په لاس راوړې. د طالبانو د نسکورېدو وروسته پاکستان د یوې خوا له دې کبله چې، د القاعدې او طالبانو په وړاندې د امریکا متحد دی زیاتې وسلې او پیسې ترلاسه کړې، او د بلې خوا یې همدغه پیسې او وسلې د القاعدې او طالبانو د روزلو، تمویلولو او تنظیمولو له پاره وکارولې. دوی غواړي چې «د ډېورنډ د دواړو خواو پښتانه باید بېرته پاتې، ناتوان او د پاکستان تر سیوري لاندې وي. ایران خو لا ډېر د مخه د پښتنو سیاسي ناتوان کولو له پاره بډې وهلي» ۵۷۸ دي.

پښتونستان او د ایبي فقیر

کاکړ وايي چې وزیرستان د باجوړ، مومند، کاکړستان او کوتې په شان د چترال نه د سوېل په لور د اوسني افغانستان شمال ختیځ ته غځېدلې سیمه ده. وزیرستان تر دغو ټولو سیمو نه غرنی ده، درې یې تنګې او ژورې او د کر کیلې مخکې یې لږې دي. خلک یې هم تر نیم میلیون نه ډېر دي. وزیرستان دوه برخې لري چې یوه یې شمالي وزیرستان او بله یې سوېلي وزیرستان دی. دواړه برخې یې د ډیورنډ د کرښې په اوږدو کې دواړو خواو ته پراتې دي. په افغانستان کې د تنه په برمل او د خوست په گرېزو او متون کې ډېر وزیر اوسېږي چې ټول شمېر یې نږدې د وزیرستان د وزیرو دریمه برخه جوړوي. خو د وزیرو یوه برخه په ننګرهار کې هم شته. کاکړ د ډاکټر بېریکل وزیر او ناصر احمد ساپي د وينا پر بنسټ دا هم وايي چې وزیر په اصل کې ودیر و. په دې حساب د افغانستان د وزیرو شمېر د وزیرستان د وزیرو نه ډېر کیږي. ودیر، مسید او گرېز چې د ساپيو څانګې دي، په وزیرستان، لویا پکتیا، کونړ، لغمان، ننګرهار، تګاو او غوربند کې اباد دي، نو دوی ټول د کرلاني پښتنو یو غټ قوم دی. د وزیرستان وزیر او مسید د وزیر په نامه ګډ نیکه پېژني. وزیر په شمالي وزیرستان او سوېلي وزیرستان دواړو برخو کې او مسید او دوتې یوازې په سوېلي وزیرستان کې اباد دي. داور په شمالي وزیرستان کې اباد دي. د سوېلي وزیرستان مرکز وانه او د شمالي وزیرستان مرکز میرام شاه دی چې دواړه یو څه لوی ښارونه دي. کاکړ وايي چې «وزیر او مسید دواړه ټینګ ډموکرات دي او خپلې چارې د پښتونوالی له مخې په جرګو سره اجرا کوي. څنګه چې دوی په خپل ملک کې بندینیان نه دي پرې ایښي او څنګه چې لویو سوبمنانو هم د دوی ملک نه دی لاندې کړی او څنګه چې دوی له انګرېزانو سره د هندوستان تر نورو خلکو نه ډېرې جګړې کړې دي، پر ځان ډاډه

او د لوړو معنوياتو خاوندان دي، که څه هم ژوند يې نه عصري او نه شتمن دی، نور پښتانه د دوی جنګي مهارت ستايي.» ۵۷۹

د خپلواکۍ په جګړه کې جنرال محمد نادر ټل او وانه د دوی په مرسته د انګرېزي پوځ نه ونيول. پاچا امان الله په کابل کې د دوی د مشرانو درناوی وکړ او د ده په امر سره په ۱۹۲۴ کال کې د دوی له مېړو نه په ارګون او متون کې لويه مليشا جوړه شوه. وروسته وزيرو او مسيدو د افغانستان په شمالي پولو کې د قدر وړ خدمتونه وکړل. دوی وروسته له جنرال محمد نادر سره د سقاو د زوی په نسکورولو کې اغېزمنه مرسته وکړه. د دې سره سره چې دوی د امان الله نه په دې کيله من وو چې له انګرېزانو نه يې د دوی د خپلواک کېدو په برخه کې په ټينګه کوښښ نه و کړی. دوی د نادرخان سره د امان الله د بېرته پاچا کېدلو په نامه مرسته کړې وه او کله چې په خپله پاچا شو دوی ورنه خوابدي شول. د وزيرو قومونو په ۱۹۳۳ کال کې متون کلابند کړ، خو دا ځل افغان پوځ د سردار محمد هاشم خان په مشرۍ دوی په شا وتمبول. ۵۸۰

د وزيرستان خلکو د حاجي ميرزا علي خان وزير په مشرۍ لومړی د برتانوي هند نه د خپلې خپلواکۍ او بيا له ۱۹۴۷ کال راهيسې د پښتونستان له پاره ټينګې مبارزې کړې دي.

حاجي ميرزا علي خان د ابي فقير

حاجي ميرزا علي خان، چې د ابي فقير په نوم مشهور دی، په ۱۹۰۱ کال کې د شمالي وزيرستان د خجورې په سيمه کې د ملا ارسلانخان په کور کې زېږېدلی دی چې د وزيرو د تورخېلو په تېر پورې اړه لري. ده لومړنی زده کړې په خپل کلي کې د خپل پلار او ملایانو نه او نورې زده کړې يې په بنو، کوهاټ، خوست او جلال اباد کې وکړې. نوموړی «جلال اباد ته نږدې د سره رود په چارباغ کې د نقيب صاحب مريد شو. نقيب صاحب چې د قادري طريقې مرشد و، دی خپل نايب وټاکه او ميرزا علي خان د هغه تر سيوري لاندې خپل مذهبي او دنيایي فکرونه تنظيم کړل. وروسته له دې چې هلته يې د مهاجر قاضي حيات الدين د لور سره واده وکړ، خپل پلرني کلي ته... راستون شو.» ۵۸۱ په ۱۹۲۸ کال کې حج ته لاړ. د حج نه د راستنېدو وروسته ده د انګرېزانو پر ضد د وطن د ازادۍ په موخه «صوفي کيږي پرېښوده او د اسلام او پښتو دفاع ته يې ملا وتړله.» ۵۸۲

په ۱۹۳۵ کال کې کله چې انګليسانو د هندوستان ټولو يوولسو صوبو ته کورنۍ خپلواکي ومنله نو په پښتني قومونو کې دا احساس پيدا شو چې يوه ورځ به انګرېزان هند پرېږدي او هندوان به په دوی واکمن کيږي. د دې برسېره په ۱۹۳۶ کال کې د اسلام بي بي

موضوع، چې اوس به پرې وغږېږم، د انګرېزانو ضد مبارزه کې نه يوازې د جګړې اساسي لامل شو، بلکې د وزيرستان او هغه ته ورڅېرمه پښتنو قومونو په يووالي کې مهم رول ولوباوه.

کيسه داسې وه چې په ۱۹۳۶ کال کې د رام کوري په نامه يوه هندوه جينې بنو ته نږدې د ډومېل په سيمه کې د ښوونځي په يوه مسلمان ښوونکي سيدامير نورعلي شاه باندې مينه شوه. هغه مسلماننه شوه او د همدې کال د مارچ د مياشتې په پنځمه نېټه د اسلامي اصولو سره سم نورعلي شاه ته واده شوه. هغې خپل نوم رام کوري په نورجهان واړاوه.

لږ وروسته د هغې مور او تره د ډومېل څارندوی ادارې ته راپور ورکړ او دعوی يې وکړه چې نورجهان خپل قانوني عمر ته نه ده رسېدلې، نورعلي شاه په زور مسلماننه کړې او له دې کبله دې بېرته مور ته راستانه کړای شي. کله چې محکمې دعوی واورېده پرېکړه يې وکړه چې هغه دې د نورعلي شاه سره پاتې شي.

د نورجهان مور او خپلوانو دا پرېکړه ونه منله او دډومېل څارندوی ادارې ته يې بل راپور ورکړ. دوی دعوی وکړه چې پخوانی راپور سم نه و او په هغه کې د نورعلي شاه نه دا شکايت نه و شوی چې هغه رام کوري واده کړې نه ده، بلکې هغه يې په زور تېستولې ده نو ځکه بايد بېرته خپلې مور ته راستانه کړای شي. دا ځل د بنو ډېپټي کميشنر جګړن کوب د نورعلي شاه ځوان ورور، چې امير عبدالله شاه نومېده، خپل دفتر ته وروغوښت او هغه ته يې امر وکړ چې جينې خپلې مور ته راستانه کړي.

عبدالله شاه چې کورته راغی نو د خپل ورور سره په دې سلا شول چې نورجهان په پټه افغانستان ته د سوويلي وزيرستان له لارې بوزي خو د دوی په نيت د څار اداره خبره او د څارندوی ټولو پوستو ته امر شوی و چې کلکه څارنه وکړي تر څو دوی سوويلي وزيرستان له لارې افغانستان ته په تګ بريالي نه شي. نورعلي شاه او نورجهان په لاره کې د غوربواله چاونۍ کې پوليسو د تلاشی په مهال ودرول او پوليس د نورجهان نه د نوم پوښتنه وکړه. هغې ځواب ورکړو چې نوم يې اسلام بي بي دی او له دې ځايه اسلام بي بي تاريخ جوړ کړو.

دوی ونيول شول. په پای کې واکمنو اسلام بي بي هندوانو ته وسپارله. هغوی په پټه هندوستان ته بوتله او هلته يوه هندو ته واده شوه او نورعلي شاه هم ترې تم شو. خلکو د انګرېزانو په کړو کلک راوپارېدل. حاجي ميرزا علي خان او په ده راټول شويو قومونو دا نه يوازې مذهبي، بلکې د پښتو او پښتونوالی ننگ وګڼلو او د انګرېزانو پر ضد مبارزه يې پياوړې کړه.

حاجي ميرزا علي خان د بېلو بېلو قومونو د مشرانو او عالمانو سره په دې ټينگار وکړ چې پلان شوې او منظمه مبارزه د مشرتوب پرته کېدای نه شي. د ابيي فقير د سلا او مشورې له پاره د ډاکټر بېريکل وزير د ليکنې له مخې، چې «ابيي فقير» نومېږي، چې د انگلستان د ارشيفونو او د انگليسي د هغه مهال د ليکوالو د ليکنو پر بنسټ ليکل شوې ده، د قومونو دا مشران راوبلل: «ملا شيرعلي خان مسعود وزير، پيرملاخان احمدزی وزير، مهردل خان خټک، عبدالکريم مومند، گل زمرخان باجوری، گل نوازخان بنوخی، سردارخان مروت، سرميرخان اورکزی، ضميرخان کوي خېل افريدی، دين فقير صاحب بېټنی، او وحيد گل يوسف زی.» ۵۸۳ څرنکه چې د ابيي فقير د اسلام بي بي په موضوع کې د انگرېزانو د کړو وړو په وړاندې ټينگ ودرېد نو د ده دريځ په يادشوو پښتني قومونو کې نورهم ټينگ شو. ځکه وزيرو، مسعودو، دورو، بېټنو، بنوڅو، خټکو او مروتو او هم د افغانستان نه کړيزو، څدرانو، تنيو او کيانخېلو د حاجي ميرزا علي خان ملا ټينگه وتړله. حاجي ميرزا علي خان د متاسی د جرگې له خوا د امير په توگه وټاکل شو او د انگرېزانو په ضد يې د غزا اعلان وکړ. ده يو لښکر تنظيم کړ او د يو شمېر خليفه گانو نه يې جنګي شورا جوړه کړه.

حاجي ميرزا علي خان د انگرېزانو پر ضد مبارزه کې د خدايي خدمتگارانو او د جمعيت العلما د گوندونو سره هم اړيکې ټينګې کړې وې. نوموړي د خدايي خدمتگارانو پرعکس، چې د عدم تشدد د فلسفې پر بنسټ يې سوله ايزه مبارزه کوله، وسله واله مبارزه غوره وګڼله. ده د جنګي ستراتيژۍ د جوړولو اړتيا په گوته کړه. نوموړي «د جګړې گوريلايي تاکتيک خپل کړ او د جګړې له پاره يې غرنۍ سيمې وټاکلې.» ۵۸۴ همدارنګه خدايي خدمتگارو د هند د ملي کانګرس سره يو ځای شول او د هندوانو او مسلمانانو يووالی يې غوښته خو حاجي ميرزا علي خان يوازې په مسلمانانو ټينګ ودرېد. د پاکستان د جوړېدو وروسته په گروېک کې يې د ازاد پښتونستان له پاره ټينګې مبارزې وکړې او د افغانستان لوری يې ونيو او افغانستان هم ورسره مرسته کوله.

د وزيرستان خلکو د حاجي ميرزا علي خان په مشرۍ د برتانوي هند نه د خپلې خپلواکۍ د لاسته راوړلو له پاره ټينګې مبارزې وکړې. د محمد حسن کاکړ په وينا: «د ابيي فقير د پښتون ټولنې د مشرۍ ټول صفونه لرل، په تېره زړورتيا، تقوا او جنګي مهارت.» ۵۸۵ له همدې مهاله د انگرېزانو تر وتلو پورې د ابيي فقير د جنګياليو او انگرېزانو ترمنځ زښته زياتې جګړې وشوې. انگرېزانو د ځمکنيو يرغلونو برسېره هوايي بمبارۍ هم کولې. يو ځلې انگرېزانو د ابيي فقير د نيولو په موخه څلوېښت زره پوځ وکاروه

خو د نوموړي په نيولو بريالي نه شول. «د هغه [حاجي ميرزا علي خان] د قوماندنۍ په وخت کې په ۱۹۳۶ کال کې ديارلس ځله، په بل کال هم ديارلس ځله، په ۱۹۳۸ کال کې پنځه اويا ځله، په ۱۹۳۹ کال کې پنځه شپيته ځله او په ۱۹۴۰ کې يو سلو نولس ځله يرغلونه وشول.» ۵۸۶

د يرغلګرو پوځونو پر ضد د ابي فقير دغو بريدونو نه دا جوتيري چې د پورته ياد شويو قومونو په ټينګ ملاتړ ده نه يوازې دانګليسانو پوځي بريدونه شنډ کړل، بلکې هغوی ته يې درانه زيانونه وروړول. پوهاند ډاکټر کاکړ وايي چې «د يوه کس له پاره دا هسې کارنامه ده چې ما ته يې ساری معلوم نه دی. په معاصرې نړۍ کې دی شايد د کوريلايي بريدونو نوښتګر قوماندان وي.» ۵۸۷ دا بې ځايه نه ده چې ميلان هانر خپل اثر «يو سړی د امپراتورۍ په مقابل کې» په نوم نومولې دی. محمد حسن کاکړ د حاجي ميرزا علي خان د انګليس ضد مبارزو پايلې داسې بيانوي:

«د ابي فقير د انګليس ضد مبارزو يوه پايله د مذهبي ذهنيت پياوړتيا او د عقلي او علمي ذهنيت سستيا شوه... دا چې نن ورځ ملایان د بلې هرې سيمې تر خلکو نه د وزيرستان په خلکو باندې ډېر نفوذ لري د همدغه حال نتيجه ده. د ابي د فقير د مبارزو بله پايله د پښتنو د خپلواکۍ د غورځنګ پياوړتيا شوه، خو د هغه د دولت زري د ډېرو نورو عواملو له امله هم وده ونه کړه، نو د ابي فقير د خپل سلف ميا روښان په شان، چې هغه هم د وزيرستان د کاني کرم و، په خپل ژوند کې په مقصد ونه رسېد، خو د هغه په شان يې د پښتنو د خپلواکۍ غورځنګ په ميراث پرېښود. د ميا روښان غورځنګ تر يوه حده خوشال خان خټک، ايمل خان مومند، درياخان افريدي، ميرويس نيکه او تر پوره حده ستر احمد شاه سرته ورسوه. يوه ورځ به د ابي فقير غورځنګ هم د بري درشل ته ورسول شي.» ۵۸۸

د ابي فقير د ۱۹۶۰ کال د اپرېل د مياشتې په شپاړسمه نېټه په کوروبک کې د ساه لنډۍ د ناروغۍ له امله د دې نړۍ نه سترګې پټې کړې. روح دې ښاد وي. د ده د مړينې په مناسبت د لندن ټايمز ورځپاڼې د اپرېل په شلېمې گڼې کې حاجي ميرزا علي خان يو زورور او د درناوي وړ سيال (رقيب) ۵۸۹ «وباله.

په واکمني کورنۍ کې تربوري

په واکمني کورنۍ کې تربوري له پخوا نه د کرکېچ غټ لامل و او دغه کرکېچ د يحيی

خپلو په پاچايي کورنۍ کې هم شتون درلود چې په پايله کې د دوی د واکمنۍ په نسکورېدو او د افغانستان د اوږدې بې ثباتۍ لامل شو. نادر خان، شاه محمود خان او شاه ولي خان سکه وروڼه او محمد هاشم خان او محمد عزيز خان د هغو ناسکه وروڼه وو. د فرهنگ په وينا د دوی تر منځ د لومړي سر نه د واک په سر سيالي وه. ... دوی که څه هم د لومړي سر نه د واکمنۍ په سر سره سيالي کوله خو څنگه چې د وروڼو په منځ کې نادر خان يو هوښيار او مدبر شخصيت و هغه دوی ټول سره يو موټی وساتل. خپل ناسکه ورور محمد هاشم يې صدراعظم وټاکه. خو د نادر د مړينې وروسته صدراعظم محمد هاشم خان «په خپلې اولس کلنۍ صدراعظمۍ کې محمد داود او محمد نعيم چې سکه ورېروڼه يې وو، په لوړو حکومتي مقامونو په پوره اختيار سره وکومارل او خپل ناسکه وراره پاچا محمد ظاهر يې د ننه په ارگ کې د عيش کولو له پاره ازاد پرېښود.» د محمد هاشم خان صدراعظم دغه توپيري چلند د دې لامل شو چې محمد داود او محمد نعيم د سياست سره ټينگه علاقه پيدا کړه او پاچا ورسره علاقه ونه ښووله. په دې توگه «پاچا تر ښه څلوېښت کلنۍ پورې د پاچايي په چارو کې د تجربې خاوند نه و شوی، دی هغسې زړور او ريسک منونکی شخص نه شو چې افغان واکمن بايد وي. پر هغه سربېره څنگه چې ده پښتو ویلی نه شوه، که څه هم پښتو د زياترو خلکو ژبه ده، له پښتنو سره يې ډېره نه لگېده.» ۵۹۰

پاچا محمد ظاهر د ۱۹۶۱ کال نه وروسته کله چې د پاکستان او افغانستان پولې د پښتونستان په سر د يوه او نيم کال په اوږدو کې وتړلې شوې او د دواړو هېوادو تر منځ اړيکې ترينگلې شوې او افغانستان اړ شو چې په شوروي اتحاد تر پخوا ډېره ډډه وکړي. له دې کبله پاچا د ۱۹۶۳ کال د مارچ په مياشت کې خپل صدراعظم گوښه کولو ته وهڅاوه. د کاکړ په وينا دا هغه وخت و چې افغانستان د سياسي اوښتونونو له پاره تيار شوی و او د پوهنې د پراختيا له امله د تعليم کړو افغانانو پراخه ډله هسکه شوې وه او دغه پرمختگ سره د افغان سياست بڼه بدله شوې وه. د محمد داود د گوښه کېدو وروسته د ظاهر شاه واکمني په عمل کې پيل شوه.

«محمد ظاهر د خپلې واکمنۍ په وروستيو لسو کلونو کې د افغانانو له پاره هغسې ازاده او دموکراتيکه لاره خلاصه کړه چې بل هېڅ افغان واکمن نه وه غوره کړې.» پاچا د نوي اساسي قانون نوښت وکړ او د يو شمېر دموکراتو، قانون پوهو او کارپوهو افغانانو نه د سيد شمس الدين مجروح په مشرۍ يو کميسيون ته دنده ورکړه چې نوی اساسي قانون جوړ کړي. په دغه نوي اساسي قانون کې «د درې گونو قوتونو په څرگند بېلولو

سره يې د قانون پر بنسټ د ازاد ژوند له پاره لار هواره کړه چې په هغه سره فردي ازادي او دموکراسي په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره په پراخه اندازه» شونې شوه. په دغه دوره کې «حکومت د محکمې له حکم نه پرته هېڅ افغان څارلی نه دی، بندي کړی نه دی، او اعدام کړی نه دی.» که محکمې يو څوک د وژنې له امله په زندۍ کولو محکوم کړی دی پاچا کوبښن کړی دی چې د وژل شوي کورنۍ هغه وبخښي. ۵۹۱

د کاکړ په وينا د قانوني حکومت او قانوني چلند له امله په ټول افغانستان کې د امنيت او ډاډينې دغسې فضا منځ ته راغله چې د هغه په سيوري کې په خپله محمد ظاهر هم د يوه عادي افغان په شان په کابل ښار او اطراف کې ازاد گرځېده.

د پاچا همدغه ازاد گرځېدو سره په ۱۹۶۱ کال کې د آی خانم باندي ته نږدې يو يوناني ښار وموندل شو. يوه کليوال ورته يوه غير عادي تورلې شوې ډبره ونيوله، پاچا بيا په افغانستان کې د فرانسې د کندنې پلاوي وکوماره او پلاوي د دغسې يوناني ښار اثار رابرسېره کړل چې ۳۰۰ م کې د سلوکوس نيکاتور په واکمنۍ کې ودان شوی و.

د قانوني نظام په جوړولو کې د پاچا ونډه چې ازادي پال، دموکرات او ارامي غوښتونکی شخص و، اساسي وه، خو په دغه وخت کې په افغانستان کې دغسې يوه پراخه تعليم کړې منځنۍ ډله د ښځو په گډون هسکه شوې وه چې دغسې نظام يې غوښته. پاچا د دغې ډلې سره په اتحاد سره چې هغه د اوږدې مودې د امنيت او د عصري پوهنې محصوله وه، دغه نظام رامنځ ته کړ، خو د اساسي قانون له مخې پاچا په کړو کې سلطنت د حکومت نه بيل نه کړ.

نو ځکه د صدراعظم په مشرۍ اجرائيې څانگه پياوړې او اغېزناکه نه وه. په داسې حال کې چې په دموکرات نظام کې چې سياسي گوندونه او افراد له ازادۍ نه بهرمن وي او غوښتنې او فعاليتونه يې ډول ډول او نوښتي وي حکومت بايد د قانون له مخې پياوړی او اغېزمن وي. که حکومت د قانون له مخې پياوړی او اغېزمن نه وي دموکراسي او ټولنه د انارشۍ په لور درومي. زموږ په هېواد کې د پاچايي په لسيزه کې همداسې وشول. د قانوني پاچايي په لسيزه کې پنځه حکومتونه راغلل او له منځه لاړل او صدراعظمان د پاچا له خوا گوښه کېدلو ته وهڅول شول يا يې ځانونه په خپله گوښه کړل.

د يوې خوا د دغې دورې د صدراعظمانو او وزيرانو صلاحيتونه په اساسي قانون کې محدود شوي وو او د بلې خوا په کړو کې د پاچا له خوا نور هم محدودېدل. کاکړ وايي څنگه چې سياست گوندي نه و، صدراعظمان فردي کسان وو او د پاچا په خوښه غوره کېدل او د ولسي جرگې له منلو وروسته قانوني کېدل. په دې توگه صدراعظمان د پاچا له

خوا غوره کېدل او دوی د خپلو وزیرانو په غوره کولو کې ازاد نه وو. د صدراعظم عبدالظاهر په وینا: «دی د خپلې کابینې د هېڅ غړي نه خبر نه و او یوازې یې د وزیرانو ورکړل شوی نوملړ اعلام کړ.» ۵۹۲

پاچا په دغې دورې کې یوازې نور احمد اعتمادي ته موقع ورکړه چې د نورو په کچه د اوږدې مودې له پاره حکومت وکړي. اعتمادي که څه هم د اساسي قانون د ۲۴ مې مادې سره مخالف و چې محمد داود یې د سیاست کولو نه بې برخې کړ خو پاچا دی شاید د محمد داود د پخلاینې په خاطر صدراعظم کړی وي چې په دې کار کې بریالی نه شو. د کاکړ په وینا د اعتمادي اړیکې د ولسي جرگې او قضايي څانګې سره خرابې شوې. ده د پرچميانو په کړو سترګې پټولې خو اطرافي ملايان یې چې د پرچميانو پر ضد یې لنین ته د درود ویلو له کبله په کابل کې مظاهره کولې د کابل د جوماتونو نه د پوځ په زور وایستل. د همدغو کړکېچونو له امله به و «چې د خپل حکومت په مهال یې خان وژنې هڅه وکړه او غوښتل یې چې د قرغې په بند کې د خپل کور مخامخ خان په اوبو کې ډوب کړي، خو ویې ژغوره.» ۵۹۳

وروسته د مخه تر دې چې د ولسي جرگې د بې اعتمادي په راپو نسکور شي، استعفا وکړه او پر ځای یې عبدالظاهر صدراعظم شو. د صدراعظم عبدالظاهر حکومت په زیاته اندازه د وچکالۍ او قحطۍ په وخت کې د عمومو د هیلو پر خلاف په خپلې دندې کې پاتې راغی او له صدراعظمۍ نه یې ځان گوښه کړ.

د حکومتونو د بې اغېزتوب سرچینه په خپله پاچا و، چې نه یې غوښتل صدراعظمان چې د اساسي قانون له مخې باید غیر خانداني افغانان وي، ملي شخصیتونه شي. یو صدراعظم که څه هم ور او ډینامیک وي، د صلاحیت په نه لرلو سره په اغېزناک ډول حکومت نه شي کولی. ځکه حکومتونه کمزوري او ناتوان وو.

خو د عبدالظاهر د گوښه کېدو وروسته د یوې خوا د حکومت اعتبار زیانمن شو او د بلې خوا د سلطنت په اړه شک پیدا شو نو پاچا د یوه ټینګ حکومت په فکر شو. د دغسې حکومت د لرلو دپاره یې موسی شفیق د صدراعظم په توګه ونوماوه او په حکومتي چارو کې د نورو پر تله په ډېر اختیار قابل شو. «موسی شفیق چې ځوان، ډینامیک او نوښتګر شخص و او تر دغه وخت پورې د وزیرۍ تر مقامه پورې په اداره او سیاست کې د تجربې خاوند شوی و، په کم وخت کې وښووله چې په بحراني وخت کې هم پېښو او سیاست ته نوی لوری ورکولی شي او په اغېزناک ډول حکومت کولی شي.» ۵۹۴

د کاکړ په وینا صدراعظم شفیق د اوو میاشتو په بهیر کې په خپل ځانګړي نوښت او

مهارت سره دومره کارونه وکړل چې بل صدراعظم په دومره لنډه موده کې نه وو کړي. ده له ولسي جرگې نه په دوو ورځو کې د باور رایه وکتله. نوموړي د پاچا هوکړه هم ترلاسه کړه چې د سیاسي گوندونو، ولایتي او ښاروالي شوراګانو لایحې چې ډېرې د مخه پاس شوې وې، لاسلیک کړي. د ۱۹۷۲-۱۹۷۳ مالي کال بودیجه یې چې نهه میاشتې یې تېرې شوې وې، له ولسي جرگې نه تېره کړه.

موسی شفیق د یو شمېر هېوادونو نه د پورونو په اړه چې پخوانیو حکومتونو له هغو نه کټه پورته کړې نه وه، د ولسي جرگې نه هوکړه ترلاسه کړه. له مقننه قوې نه یې هم صلاحیت ترلاسه کړ چې له باندینیو سرچینو سره ۷۴ توافق لیکونه لاسلیک کړي. د ملکي مامورانو د استخدام لایحه چې د ژبې په سر لانجې له امله خنډېدلې وه او هغه اختلاف چې په هغې سره منځ ته راغلی و، په حیرانونکي ډول سره هوار کړ.

حکومت د بېسودای سره د مبارزې په موخه د ملګرو ملتونو په مرسته یوه اداره تاسیس کړه. د کتابونو په راوړو باندې مالیه ایسته شوه او له جاپان سره د ټلوېزیون د جوړولو هوکړه لاسلیک شوه. همدارنګه د کرنې د ښه کولو دپاره د نامتو چارپوه عبدالوکيل په نوښت مهم کارونه وشول او د تازه مېوو بهر ته د وړو دپاره اسانتیاوې برابرې شوې.

په ۱۹۷۳ کال کې د دغو ټولو کارونو له امله عایدونه په بېساري ډول ډېر شول. په همدغې دورې کې د کابل ښار په ختیځ کې د صنعتي سیمې بنسټ کېښودل شو او د افغانستان د کانونو د سروې کولو له پاره لایحه وایستل شوه. د دیني علماوو او روحانیانو د راضي کولو له پاره چې د صدراعظم نور احمد اعتمادي په چلند سره ناراضي شوي وو، په کابل راډیو کې د پنځه وخته اذان کولو او په کابل کې د کالیسا په ښکېلو سره راضي کړل.

موسی شفیق پوه شو چې په وچه چاپېر افغانستان د ګاونډیو هېوادو سره د ښو اړیکو د جوړولو پرته پرمختیايي پروژې پرمخ تلې نه شي. نو ځکه یې هوډ وکړ چې د ایران او پاکستان سره د دوستۍ اړیکې جوړې کړي. ده د ۱۳۵۱ کال د کب په ۲۲ نېټه د ایران سره د هلمند د اوبو په اړه یو نوې هوکړه لاسلیک کړ، چې د هغې له امله د دواړو هېوادونو په دوستۍ کې ښه والی راغی.

موسی شفیق هوډ کړی و چې د پاکستان سره د پښتونستان د کشالي په سر د افغانستان اساسي ستونزې په سر پوهاوي ته ورسېږي او د هغه هېواد سره د افغانستان اړیکې ښې کړي. ده په همدغه وخت کې د شوروي اتحاد سره د افغانستان دوستۍ ته دوام

ورکاوه او د څلورم اقتصادي پلان د پلي کولو له پاره د هغه سل ميليونه روبله پور ومانه. ده د افغانستان دوديز ناپېيلی سياست د چلولو په څنگ کې کوشن وکړ چې د لوېديځې نړۍ او عربي هېوادو سره د افغانستان د دوستۍ اړيکې وار په وار ټينگې کړي. خو د بده مرغه د حکومت نه گوښه شوي سردار محمد داود دغه پروسه په پوځي کودتا سره ودروله او په افغانستان کې يې د اوږدې بې ثباتۍ پيلامه کېښوده چې تر ننه (۲۰۱۷) دوام لري.

نولسم څپرکی

کاکړ او د چنگاښ کودتا

سردار محمد داود د ۱۳۵۲ کال د چنگاښ په ۲۶ نېټه د پاچا محمد ظاهر قانوني نظام په پوځي کودتا سره رانسکور کړ او پر ځای يې ولسمشرېز نظام په پښو ودراره. کاکړ د غي کودتا لاملونه د واکمنې کورنۍ د غرو په تربورۍ، د محمد داود د واک سره لېوالتيا او خلکو ته د هغه د خدمت کولو په ادعا کې ويني. کاکړ زياتوي چې د واکمنې کورنۍ د غرو په تربورۍ د مخه غږېدلی دی. محمد داود د امير عبدالرحمن په شان د واک سره زياته لېوالتيا درلوده. امير عبدالرحمن د دې له پاره چې محمد ايوب خان واکمن نه شي ده ان يوازې په کابلستان باندې د واکمنۍ په خاطر د افغانستان د وېشلو سره سر و خوځاوه.

د سپين په وينا محمد داود د خپل ناسکه تره شاه محمود په صدراعظمۍ کې د «ملي کلوب» يا «ملي ټولنې» په نامه د نفوذ خاوندان پر ځان ټول کړي وو، په واقعيت کې د صدراعظم شاه محمود او پاچا محمد ظاهر پر ضد دسيسې دپاره و. کله چې محمد داود صدراعظم شو نو ده «د خپلې صدراعظمۍ په لس کلې دورې کې بله چاره نه لرله» تر څو «چې له پاچا سره خپل اړيکې ښې وساتي، خو ده په همدغه مهال کې يوه نوې لاره غوره کړه چې په هغې سره يې مخ په ودې افغانستان له شوروي اتحاد سره نږدې کړ، د پښتونستان ادعا يې ټينګه ونيوله او د هېواد د پرمختګ له پاره يې دوه پرمختيايي پلانونه په زياته اندازه د شوروي اتحاد او تر څه حده د امريکې او نورو هېوادو په پيسو او تخنيکي مرستو پلي کړل.» ۵۹۵

د چنگاښ کودتا

کاکړ وايي چې د سپين په وينا محمد داود د خپلې صدراعظمۍ تر پايه پورې د پاچا سره په ګډه کار وکړ او د دوی په همکاري سره افغانستان تر هر بل وخت نه وړاندې ولاړ او ودان شو او په نړۍ کې هم د اعتبار او حيثيت خاوند شو، خو د قانوني پاچايي له پيل سره د دوی تر منځ کړکېچ څرګند او تريخ شو.

د کړکېچ سرچينه د اساسي قانون ۲۴ ماده وه چې د هغې له مخې د شاهي کورنۍ غړو

نه شو کولی چې په سياسي گوندونو کې گډون وکړي، د صدارت يا وزارت دنده په غاړه واخلي، د شورا غړيتوب او د سترې محکمې غړيتوب ترلاسه کړي. د دغې مادې له مخې داود د سلطنتي کورنۍ غړی شمېرل کېده که څه هم دی د پاچا د تره زوی و. د دې مادې له مخې محمد داود د سلطنتي کورنۍ د نورو غړو غوندې د سياست کولو نه بې برخې شو. د کاکړ په وينا د اساسي قانون ۲۴ مه ماده په ظاهر کې د دې له پاره ايستل شوې وه چې سلطنت له حکومت نه بېل وي خو په کړو کې حکومت بېل نه و او پاچا د قانون پر خلاف صدراعظمانو ته لارښوونې او دستورونه ورکول. د پاچا غټه تېروتنه دا وه چې ديوې خوا د پاچا کورنۍ پراخه نيول شوې وه او د بلې خوا د دومره ډېرو کسانو د دولتي مقامونو او سياست نه بې برخې کول د خلکو په کټه نه و.

کاکړ دا هم وايي چې محمد داود د خپل گوښه کېدلو په ليکونو کې د ډموکراسي د راوستلو او د پاچايي نظام د نوي کولو له پاره وړانديز کړی و. دغه وړانديز ښودله چې محمد داود غوښتل له پاچايي نظام سره همکاري وکړي او په نوي نظام کې د کوم گوند په سروالي يا په کوم بل ډول د سياست په ډگر کې بيا فعال شي. «له همدې امله به و چې محمد داود له خپل گوښه کېدلو وروسته له صدراعظم محمد يوسف سره د همکارۍ لار ونيوله، په رسمي مېلمستياوو کې گډون کاوه ... محمد يوسف ته يې د صدراعظمۍ مبارکي هم وويله. په اصل کې دا محمد داود و چې پاچا ته يې د هغه د صدراعظم کېدلو سپارښتنه کړې وه.» ۵۹۶ محمد يوسف په خپله لومړنۍ وينا کې وويل چې «د ده حکومت هغه موخې په نظر کې نيسي چې محمد داود خان يې وړانديز کړی و.» ۵۹۷

د اساسي قانون د ليکنې کميسيون ته د محمد داود وړانديز داو چې «د پاچا د تره زامن د سلطنتي کورنۍ غړي نه دي» او «په ولسي جرگې کې د ډېرې گوند مشر د پاچا له خوا د حکومت [په] جوړولو مامور کيږي.» خو پاچا د اساسي قانون د جوړولو کميسيون ته لارښوونه وکړه چې کوم ځانگړی وړانديز په نظر کې ونه نيسي. د مولف فراهي په وينا محمد داود باوري شو چې په دولت کې د ده پر ضد دسيسې کيږي، نو د سلطنتي نظام دښمن شو. ۵۹۸

په دې توگه د محمد داود او پاچا اړيکې يو د بل سره وشلېدلې او پاچا په ۱۹۷۰ کال کې فراهي ته چې هغه وخت په ولسي جرگې کې د فراه ولايت استازی و، ويلي و چې «د محمد داود سره زما فاميلي روابط پرې شوي دي او دا څلور کاله کيږي چې ما خپله خور چې د محمد داود مېرمن ده، نه ده ليدلې.» ۵۹۹

دغه حالت غوښتنه کوله چې د سياسي او امنيتي لاملونو له مخې داود خان هرو مرو

تر څارنې لاندې نيول شوی وای، په تېره وروسته له هغې چې د پاچا شخصي کوشنونه د محمد داود د پخلا کولو له پاره سر ته ونه رسېدل. ۶۰۰

د افغانستان تاريخ د دې شاهد دی چې زموږ په هېواد کې د واک په سر تېروران څه چې ان ورور د ورور او کله زوی د پلار په وړاندې هم جگ شوی دی. خو پاچا سره له دې داودخان تر څارنې لاندې ونه نیوه. برسېره پردې پاچا د هغې انارشۍ د مخنيوي په وړاندې چې د حکومتونو د بې اغېزمنتوب له امله د مظاهرو نه رامنځ ته شوه، ټينګ او غوڅ عمل ونه کړ. کاکړ وايي چې په دې اړه يې د صدراعظم د مرستيال د صمد حامد مشوره هم ونه منله چې ورته ويلي يې و: «افغانستان په خطر کې دی او بايد زر په هېواد کې اضطرابي حالت اعلام سي چې په دغه حالت کې به د شورا صلاحيتونه له مينځه ځي، د ملي جرايدو نشرات به متوقف سي، پر سياسي ډلو به قيود وضع شي، تر هغه وروسته به په اساسي قانون کې تغيرات راسي، د دموکراسۍ اساسات به په تدريجي ډول تر اجرا لاندې ونيول سي.» ۶۰۱

محمد داود د موسی شفيق د صدراعظمۍ په وخت کې د عبدالولي او محمد هاشم ميوندوال له خوا د کودتاگانو اوازې خپرې کړې تر څو حکومت تېر باسي.

کاکړ وايي چې د ملي دفاع د وزارت د استخباراتو مشر ډگروال عبدالغفور راته وويل چې «د داود خان، د هغه د ملګرو او هغه غوندې چې دوی جوړولې، راپورونه يې ما ته رسېدلي وو، ان د هغو کسانو نوملړ چې د داودخان سره يې همکاري کوله د استخباراتو ادارې ته رارسېدلی و، ما دوه ځله په خپل وخت په خپله د دفاع وزير ته وړاندې کړل، د دفاع وزير د ځان سره وساتل او څه موده وروسته مې په ډېر ټينګار سره ورڅخه وغوښتل چې په هکله يې راته لارښوونه وکړي ... پانې يې له دوسې نه راوايستې او د لاندې يې دا جمله پرې وليکله. دا په والا حضرت سردار محمد داود خان باندې يو ناروا تومت دی، اجرات نه لري، ودې ساتل شي» ۶۰۲ ده دا هم ويلي و چې لوی درستيز غلام فاروق ته هم داسې راپورونه رسېدلي و خو هغه هم دا راپورونه رښتيا کتلي نه و. کاکړ د جنرال سراج د ليکني له مخې وايي چې د مرکزي ځواکونو قوماندان ته د داود خان د غوندو د اواز د ثبت فيتې وروړل شوې او هغه دا فيتې پاچا ته اورولې وې خو پاچا عبدالولي د داود خان پر ضد د کړو نه منع کړی و. خو محمد داود ويل چې «د هېواد د ټولو اوسنيو بدبختيو عامل په خپله پاچا دی، تر هغه وخته چې د پاچا چاره ونه شي، تر هغو به په افغانستان کې ښه ورځ رانه شي.» ۶۰۳ محمد داود د دغه فکر د پلي کولو دپاره ان مسکو پلوه چپيان په ځان راټول کړل. کاکړ وايي چې د مولف سراج دا خبره سمه ښکاري چې محمد داود د

اساسي قانون د ۲۴ مادې له امله په زړه کې کلکه غوټه اخیستې او په خپلې کودتا کې د سلطنت او قانون جوړونکو نه غچ واخیست. که د سراج په وینا د محمد داود د کودتا خوځونکې انگېرنه د زړه غوټه او غچ وي نو د ده دغه «ادعا چې خلکو ته یې د ولسمشري نظام او «معقولي» ډموکراسۍ له لارې خدمت کول غوښتل، هسې خبرې کېږي او اصلي مقصد یې د اعلی واک خپلول و» ۶۰۴ د ده په شان تحول غوښتونکو خلکو د خدمت په نامه پر ځای نظامونه په کودتا سره نسکور کړي، خو بیا یې د قدرت په وخت کې د خلکو د حاکمیت پر بنسټ تر پېښو لاندې کړی دی. کاکړ وايي چې د محمد داود او د هغه د کودتايي ملگرو «معقوله ډموکراسي» یوه تشه ادعا وه. «محمد داود ډموکرات نه و، ډموکراسي چې په هر نامه یاده شي د خلکو یا د هغو د استازو له خوا حکومت به وي» او سروالان به یې «په نېغ ډول انتخابي یا د ولس د استازو په موافقه واک ته رسېدلي وي». ۶۰۵ محمد داود نه له کودتا نه وروسته د دغسې حکومت د رامنځ ته کولو کوښښ ونه کړ بلکې د صدراعظم شاه محمود د دورې ځوانه ډموکراسي هم خپلې وه او هم یې ورسره غیر حکومتي ازاد مطبوعات چې د ډموکراسۍ او مدني ټولنې حتي برخه وي غلي کړي وو.

محمد داود په غیر قانوني ډول د کودتا له لارې که څه هم د سر په لږ زیان سر ته ورسېده قانوني حکومت نسکور کړ او ټولنه یې په ژور ډول زیانمنه کړه او پایلې یې د افغانانو له پاره درنې شوې. لومړۍ پایله یې دا شوه چې په افغانستان کې د قانون حکومت چې نوی د اعتبار خاوند شوی و، له اعتبار نه ولوېد. دوهمه پایله یې دا شوه چې په کودتا سره د حکومت نیول د قدرت نیولو لنډه لار وگڼله شوه. دریمه پایله یې دا شوه چې په پوځي افسرانو کې د سیاسي قدرت نیولو فکر خپور شو.

د چنگاښ کودتا نه یوازې افغانان اندېښمن کړل بلکې ان په خپله محمد داود یې هم اندېښمن کړی و او د هغې د پایلې نه ډاډه نه و. ده د خپلې کودتا په هماغه اول وخت کې مولف سراج ته ويلي و چې «موږ دا کار وکړ؛ چې څه کېږي؟ ورباندې نه پوهېږم» ۶۰۶ کاکړ وايي چې موږ اوس پوهېږو چې په افغانستان کې د چنگاښ د کودتا نه وروسته څه وشول. «د دغې اوږدې بې ثباتۍ سرچینه د محمد داود په سروالی د سرطان کودتا ده.» ۶۰۷

د افغانستان لومړۍ کودتايي حکومت

د مخه مویادونه وکړه چې محمد داود د ۱۳۵۲ کال د چنگاښ په ۲۶ مه نېټه په داسې حال کې، چې پاچا په ایټالیا کې و، کودتا وکړه او جمهوري دولت یې اعلان کړ. داود خان

شاهي نظام او اساسي قانون لغوه کړل، پارلمان يې ړنگ کړ او خپله واکمني يې د پوځي شورا له لارې اعلان کړه. د کودتا په سبا د محمد داود په مشرۍ مرکزي کمیټه اعلام شوه، چې محمد حسن يې منشي او دولس تنه يې واړه پوځي افسران غړي وو چې کودتا يې سرته رسولې وه. کاکړ وايي چې دغه جمهوري حکومت دوې ځانگړتياوې درلودې. «يوه دا چې په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره مسکو پلوه پرچميان په نوي نظام کې په ننوتلو سره د اعتبار خاوندان شول، بله ځانگړتيا يې دا وه چې دغه بې تجربې ځوانان په ملکي او نظامي څانگو کې د امرانو په توگه لوړو مقامونو ته ورسېدل.» ۶۰۸

د زمري د مياشتې په يوولسمه نېټه کابينه اعلام شوه. محمد داود د دولت سروال، صدراعظم، د ملي دفاع او د بهرنيو چارو وزير او محمد حسن شرق د صدراعظم مرستيال شو. عبدالمجيد د عدلي، سيد عبدالله د مالي، فيض محمد د کورنيو چارو، نعمت الله پژواک د پوهنې، پاچاکل د سرحدونو، عبدالقيوم د معدنونو او صنعتونو، غوث الدين فايق د فوايد عامې، نظر محمد سکندر د عامې روغتيا، عبدالرحيم نوين د اطلاعاتو او کلتور، غلام جيلاني د کرنې، يو څه وخت وروسته محمد خان جلالر د سوداگرۍ وزير، علي احمد خرم د پلان وزير او وحيد عبدالله د باندنيو چارو د وزارت د مرستيال په توگه د کابينې غړي شول.

محمد داود د خپلې صدراعظمۍ د دورې وزيرانو ته په خپله لومړۍ وينا کې د ضعيف النفس خطاب وکړ او په دې توگه يې د داسې کسانو له همکارۍ نه ځان بې برخې کړ چې لايق او د تجربې خاوندان وو. برسېره پردې محمد داود د همدغه کال په جشن کې يوويشت جنرالان په يو وار ناڅاپه تقاعد کړل چې د مولف سراج په وينا د دوی په ايستلو سره سمدلاسه داسې تشه منځ ته راغله چې د خپلې مړينې تر وخته يې ډکه نه شوای کړي. ۶۰۹

کودتايي حکومت د نوي اساسي قانون تر ايستل کېدو پورې (۱۹۷۶) هېواد په فرمانونو سره اداره کاوه. کاکړ وايي چې د جمهوريت په اولو دريو کلونو کې د قانون د حکومت ځای د اشخاصو حکومت ونيو او د چارلز ډورن دغه وينا سمه وخته چې «هغه وخت چې قانون ختمېږي، استبداد پيل کېږي.» د پاچايي کورنۍ غړو ته څه وخت وروسته د افغانستان نه د وتلو اجازه ورکړل شوه او هغوی په روم کې له پخواني پاچا محمد ظاهر سره يو ځای شول. څه موده وروسته عبدالوالي د محکمه کېدو وروسته د باندې تک اجازه ورکړل شوه که څه هم د فايق په وينا پرچميانو غوښتل چې زندۍ کولو ته يې برابر کړي.

د ايران پاچا رضا شاه او د پاکستان لومړي وزير بوتو چې د داود بيا واکمن کېدو نارامه کړي وو، غوښتل چې د پاچا محمد ظاهر سره مرسته وکړي چې بيا واکمن شي خو پاچا د دوی مرسته ونه منله. د رضا شاه سره د پاچايي ساتلو اندېښنه وه او بوتو اندېښمن و چې محمد داود به بيا د پښتونستان مسله ټينګه ونيسي. خو پاچا د يوه ليک په ذريعه د محمد داود د نوي حکومت ملاتړ اعلان کړ او محمد داود د پاچا له لوري پوره ډاډمن شو.

د ميوندوال پر ضد دسيسه

د کاکړ په وينا محمد هاشم ميوندوال يو پوخ سياستوال، د صدراعظمۍ او نورو مهمو دولتي دندو په کولو سره د ملي اعتبار خاوند، د مساوات ګوند مشر، پياوړی ليکوال او د سياسي نظريو خاوند افغان و، ميوندوال په خپلې شخصي وړتيا، پرېهزګارۍ او زيار سره ځان رسولی او د کمونيزم مخالف و، نو شوروي پال پرچميان ورسره مخالف وو. پرچميانو لا په صدراعظمۍ کې په ميوندوال د (سي ای ای) سره د لاس لرلو تور لکاوه؛ لکه وروسته يې په حفيظ الله امين پسې هم همدغسې پروپاګند کاوه. دوی نوموړی په دې تور ونيوه چې د محمد داود پر ضد يې کودتا کوله.

يوڅ د پخواني صدراعظم محمد هاشم ميوندوال پر ضد دسيسه کې هم زيات زيانمن شو. په دغه دسيسه کې د سپتمبر په ۲۳ مه نېټه ۴۲ کسان ونيول شول چې په هغه جمله کې برسېره د پخوانی ډګر جنرال خان محمد، د هوايي ځواکونو ډګر جنرال عبدالرزاق ميوند، جنرال سهاک، جنرال ناصري، د هوايي ځواکونو قوماندان سيد امير، ډګروال ماما زرغون شاه، ډګروال کوهات، ډګروال گل شاعلي مومند، ډګروال شير افضل مومند، ډګروال شېر افضل افريدي، څو تنه پيلوټان، وکيل سعدالله، يو شمېر سوداګر او قومي مخور وو. دوی ټول وطنپال وو او د کودتا په تور ونيول شول او «دغه تور يې هم پرې ولګوه چې دوی د يوه باندني حکومت [پاکستان] په لمسونې سره کودتا کوله.» ۶۱

په بنديتون کې د دوی نه په سختو کړولو سره د کودتا د کړلو منل تر لاسه شوي او بيا محکوم شول. لوستونکي کولی شي د کاکړ په کتاب کې چې «د سرطان کودتا د افغانستان د اوږدې بې ثباتۍ پيلامه» نومېږي، د دغو شکنجو په اړه زيات مالومات تر لاسه کولی شي. خو زه به د شيرافضل افريدي د شکنجې په اړه د هغه د زوی له خولې نه چې د دهمزنگ د جيل نه زما د ايله کېدو له کبله زما کور ته راغلی و، د خپل پلار د کړولو دا بورنوکې صحي انځور وړاندې کړو. ده وويل چې زما پلار يې خړولی و او مادر زادي کې

بې ورته رسې اچولې او کښته يې ځکوله چې اړ يې کړي چې په کودتا کې کېدون ومني. د دغه کړاو نه داسې زيان ورته رسېدلی و چې د درملنې له پاره مو لوېديځ المان ته واستاوه خو ډاکټران يې په درملنه کې پاتې راغلل او هلته ورڅخه مړ شو. هارون وايي چې په تېره په شپه کې «انسان مخي ځناور به د بې دفاع انسانانو په ځان حواله شول.» ۶۱۱

د مخه مو يادونه وکړه په دې اړه چې ميوندوال کودتا کوله هېڅ شواهد نه شته. د کاکړ په وينا سره له دې هم صمد غوث ... ادعا کوي چې «داسې ښکاري چې ميوندوال چې د مخه په کودتا کې ښکېل شوی و، بله چاره نه درلوده، خو دا چې زړه نازړه موافقه وکړي.» دی دا هم وايي چې پاکستان په همدغې دسيسې کې لاس درلود. ۶۱۲

خو کاکړ وايي چې د محمد غوث احتمال د هغو واقعيتونو په نظر کې نيولو سره چې هارون او رسولي راوړي ناشونی دی. هارون وايي چې د ميوندوال کور تر څارنې لاندې نيول شوی و او ميوندوال په دغه اړه محمد نعيم ته چې ورته منلی و، شکايت وکړ خو کټه يې ونه کړه. ۶۱۳

رسولي لا وايي چې ميوندوال همدا چې له کودتا نه وروسته له عراق نه وطن ته راستون شو، تر څارنې لاندې ونيول شو. ۶۱۴ کاکړ دې پايلې ته رسېږي چې په دغه حال کې د ميوندوال له پاره گرانه څه چې ان ناشونی ده، چې د څلوېښتو کسانو په کېدون د کودتا تجويز وکړي او پلي يې کړای شي. ۶۱۵ سره له دې د ميوندوال له بندي کولو نه وروسته حکومت د کابل راډيو نه اعلان وکړ چې ميوندوال په خپلې نکتايي ځان خړولی او وژلی دی. دا وينا هم رښتيا نه ده ځکه چې فايق يوه ورځ د مخه د محمد داود په امر د کورنيو چارو وزارت ته د ميوندوال د ليدلو له پاره تللی او هغه يې ليدلی و. فايق وايي چې ميوندوال درېښي نه درلوده او خت او پرتوک يې اغوستي وو نو بيا يې څنگه ځان په نېکتايي وڅړاوه. له همدې امله به و چې د هغه مړی د هغه خپلوانو ته ورته کړل شو او د کابل د عدلي طب کارپوه بالمکنداس ته يې د کوټې له وره نه د ليدلو اجازه ورکړه او هغه هم د ځان د وېرې نه هغسې تصديق وليکه چې ترېنه غوښتل شوی و. برسېره پردې تر ډېره وخته ان د ميوندوال قبر څارل کېده. ۶۱۶

کاکړ وايي چې «نږدې ټولو ليکوالو د فايق او هارون په کېدون د ميوندوال وژونکي صمد ازهر ښودلی، چې په دغې قضیې کې د هيات د تحقيق مشر و، ميوندوال په قوي احتمال د ک ج ب په دستور د هغه په لاس وژل شوی دی. ک ج ب به ځکه ازهر ته دغه دستور ورکړی وي چې ميوندوال، لکه چې د مخه ويل شوي په افغانستان کې د کمونيزم د خپرېدلو مخالف و او ازهر د «فتح» په مستعار نامه د ک ج ب ايجنت و» ۶۱۷ ازهر د

(Ray) ډلې غړی و چې ک ج ب د پرچم تر چتر لاندې جوړه کړې وه. د پلټنې نور غړي غلام فاروق يعقوبي، نصرالله عمرخېل، غلام رسول عمرخېل، سيد کاظم پرواني، باقي او قطره وو.

د دغو ۴۲ کسانو د ژوند او مرګ لومړۍ درجه مسؤليت د دوی د امرانو او په سر کې د دولت سروال محمد داود په غاړه وو. څنگه چې حکومت نظامي و، د دغو بنديانو موضوع هم نظامي محکمې (د حرب ديوان) ته وسپارله شوه، چې سروال يې ډګر جنرال غلام فاروق او غړي يې محمد سرور نورستاني، نبي عظيمي، محمد اصف الم، عبدالستار سيد خيلي (پرواني) محمد يوسف او مولاداد وو. د هارون په وينا «څرنګه چې په هغه وخت کې روسي مزدوران [پرچميان] په امنيتي څانګو کې ځای په ځای شوي وو. په نظامي محکمه کې هم همدا وحشيان ناست وو.» ۶۱۸ دغې تش په نامه نظامي محکمې شپږ تنه په زندۍ کولو محکوم کړل چې د محمد هاشم په کېدون ډګر جنرال خان محمد مرستيال، وکيل سيف الرحمن، ډګروال ماما محمد زرغون شاه، ډګروال سيد امير او محمد عارف شينواری (سوداګر) وو. اوه تنه: جنرال عبدالرزاق، ډګروال کوهات، ډګروال امين الله، ډګروال ممتاز، تورن سيد هاشم، جګړن محمد اکرم او حاجي فقير يې په عمري بند محکوم کړل. ډګر جنرال نیک محمد سهاک، ډګر جنرال محمد رحيم ناصر، غلام حيدر، ډګروال گل شاه علي مومند، جګړن نقيب الله، ډګروال نور احمد، او تورن محمد اکرم د اوږدې مودې په بند محکوم کړل. د جنت خان غروال، حنان ځاځي، حاجي الله نظر، هزار مير کوچي، الله گل، او حاجي مولا گل پر بندي کېدلو سربېره د هغو شتمني او سرايونه هم ضبط شول.

فايق د زندۍ کولو ځای څرخي پله ته نږدې پولیکون ښي او د يوه سرتېري له خولې د زندۍ کولو صحنه داسې بيانوي: دغه په زندۍ کولو محکومان د سهار په دوو بجو د انضباط د ټولي له خوا پولیکون ته يووړل شول. «په داسې حال کې چې د زندۍ کوونکو په سر تورې کڅوړې په سر چې تر ستوني پورې څړېدلې وې، لاسونه يې شا ته زولنې ... شوي وو، نبي عظيمي د زندۍ کوونکو شا ته د شلو مترو په واټن درې تنه سرتېري د کلاشنیکوفونو سره د تيارسۍ په حالت درولي او قوماندې ته سترګې په لاره وو، بيا په داسې حال کې چې د پلټنې د هيئت پوليس او د پوځي محکمې غړي حاضر وو، د زندۍ امر د محمد اصف الم له خوا ولوستل شو.» د زندۍ کولو د امر په اورېدو سره محکومانو نارې سورې او د الله اکبر اوازونه پورته کړل، بيا تورن عظيمي چې د انضباط د ټولي قوماندان و په دې ډول بولي ورکړه: «د انضباط ټولي ځوانانو! د ځاينينو په وژلو نڅه

[نېنه] ونيسئ» فايق د سرتيري له خولې دا هم وايي چې «هغه څه چې په دغه صحنه کې دېر زړه بورنوونکې په نظر راغی، هغه دا و چې نبي عظيمي د هر زندۍ کوونکي په سر باندې چې د ساه ورکولو په حالت کې وو د تفنگچې ډزې کولې ... او د تورنو ژوند يې پای ته رساوه.» ۶۱۹

محمد نذير سراج د دغې دسيسې په اړه ليکي: «د بې گناه شخصيتونو زندۍ او بندي کول د محمد داود خان د پرچمي همکارانو له پاره يوه پيلامه وه تر څو هغه کسان چې د خپلو موخو په وړاندې خنډ او خطر جوړوي له منځه يوسي.» ۶۲۰ عاصم اکرم وايي چې «دسيسه د ميوندوال نه وه، بلکې دسيسه د هغه پر ضد وه، نوښت کوونکي يې کمونستان وو.» ۶۲۱

خان محمد مرستيال که څه هم متقاعد جنرال و بيا هم په پوځ کې د نفوذ او د اعتبار خاوند و. فرهنگ وايي چې «د محمد داود خان د صدارت په وخت کې کله چې دی د مشرقي ولايت نايب الحکومه او پوځي قوماندان و په هغې غونډې کې چې د پاچا په شتون کې جوړه شوې او د سردار محمد نعيم د بهرنيو چارو وزير وړانديز چې د پاکستان په وړاندې د شوروي اتحاد د مرستې په اړه څېړل کېده، گډون درلود. په ياده شوې غونډې کې خان محمد خان دا پوښتنه وکړه چې که د شوروي ځواکونه په دغه نامه افغانستان ته ننوزي کوم ځواک به دوی وتلو ته اړ کړي.» فرهنگ زياتوي چې «څرنگه دا پوښتنه بې ځوابه پاتې شوه نوموړی وړانديز د منځه ولاړ.» ۶۲۲ مرستيال وروسته لومړی د نظامي څانگې نه وايستل شو او بيا له وخت نه پخوا په کور کې کېښودل شو او په جمهوري نظام کې زندۍ شو.

کاکړ وايي «دغو پرچميانو اول په هغو وطنپالو بريد وکړ چې په پوځ کې يې نوم او اعتبار او پلويان لرل او دوی د هغو په شته والي کې خپل مقامونه په خطر کې ليدل. ... دغو پرچميانو د عمل دغسې کسان وځپل چې د ملي فکر خاوندان وو، په پوځ کې يې نفوذ لاره او په شوروي اتحاد باندې د حکومت اتکا يې د افغانستان له پاره خطرناکه باله.» ۶۲۳

د محمد داود کودتا دا فکر ټينک کړ چې واک ته د رسېدلو لار کودتا ده. نور محمد تره کي او حفيظ الله امين په دې فکر شول چې په پرمختيايي هېوادو کې سوسيالزم د پوځ له لارې پلي کېدای شي. په قانوني پاچايي کې هم سياسي اختلافونو ټينک شتون درلود خو هغه د ازادۍ او دموکراسۍ له برکته په خبرو کې وو. خو په جمهوري نظام کې چې پوځي افسران او په ځانگړې توگه واره افسران سياسي شول د سياسي اختلافونو ځای

کودتاگانو ونيو او ټولنه نوره کړکېچنه شوه.

محمد داود او اسلامي بنسټ پالان

د کړکېچ يو اړخ د جمهوري پالو او اسلامي بنسټ پالو يا اخوانيانو تر منځ اړيکې وې چې د هماغه اول سر نه ترڅي وې. اسلامي بنسټ پالان يا اخوانيان هم د نورو گوندونو غونډې د افغانستان اسلامي جمعيت په نامه تنظيم کي چې مشر يې غلام محمد نيازي د شرعياتو د پوهنځي سروال و، تنظيم شول. دوی چې زياتره يې د پوهنتون او نورو علمي موسيسو منسوبان وو په خپل دريځ ټينگ ولاړ وو، چې هغه د مولانا ابوالعلي مودودي، حسن البنا او سيد قطب د فکرونو له مخې د دغسې اسلامي دولت په پېښو درول و چې ټولنه اسلامي کړي او هغه اړخونه يې پاک کړي چې د دوی په فکر غير اسلامي شوي وو. نو د دوی غټه ځانگړتيا د کيڼ اړخو گوندونو غونډې د ثابتې ايډيالوژۍ له مخې حکومت کول و، بې له دې چې له نورو سره جوړه وکړي او نوي واقعيتونه په نظر کې ونيسي.

د کاکړ په وينا «ويل شوي چې اسلام پالو مشرانو» د چنگاښ د کودتا نه وروسته محمد داود ته د حکومت په چلولو کې د مرستې وړانديز کړی و خو هغه منلی نه و ځکه چې د يوې خوا محمد داود د امان الله په شان په عصري لارو سمونونه غوښتل چې اخوانيان يې مخالف وو او د بلې خوا محمد داود د پرچميانو ملگری او په شورويانو يې ډډه لگولې وه. نو اخوانيانو د جمهوري نظام پر ضد په کړو لاس پورې کړ او د دريځ په وينا د «نظامي پاڅون» نخښه جوړه کړې وه چې د هغې له مخې به پوځي افسران د انجنر حبيب الرحمن په سروالي کودتا کوي خو حکومت ورباندې خبر شو او مسؤلان يې د غلام محمد نيازي په گډون ونيول او د جمعيت نور مخکښان: برهان الدين، گلبدین حکمتيار او احمد شاه مسعود پاکستان ته وتښتېدل. د ۱۹۷۳ کال په پای کې اخوانيان د بدخشان ولايت په درواز کې جک شول، خو حکومت هغوی زر غلي کړل. بل کال د ۱۹۷۵ کال د جولای په ۲۲ مه نېټه دا ځل په لويه اندازه او د پاکستان په لمسون او مرسته دوی په پوځي کړو لاس پورې کړ. دوی په بدخشان، لغمان ولايتونو او د پنجشېر ولسوالۍ کې د حکومت پر ضد بلوا وکړه خو هېچا د اله کوله کوونکو ملاتړ ونه کړ. د کاکړ په وينا «پلان دا و چې د دوی پوځي پلويان به په کابل کې کودتا کوي او واک به تر لاسه کوي، خو هغوی په دغه ورځ چې د ملي جشن ورځ وه د لږ وخت له پاره د برېښنا د پرچاو کولو نه پرته نور څه کولی ونه شول او دغه پاڅون وځپل شو.» د بلواکرو يو شمېر کسان ونيول شول او نور يې بېرته پاکستان ته پر شا شول. دوه کاله وروسته ۲۱ تنه په عمري بند او څلور تنه يې په زندۍ محکوم شول. ۶۲۴

وروسته د مولانه فيضاني ډله هم ونيوله شوه چې دريځ د دوی د نيولو لامل کودتا بولي چې د پلي کېدو د مخه حکومت پرې خبر شو خو فايق يې د پرچميانو دسيسه گڼي.

د مخه مو يادونه وکړه چې د محمد داود د واکمنۍ پر ضد د اسلامي بنسټ پالو پاڅون د پاکستان د حکومت په لمسون او مرسته وشو چې ناکام شو چې يو شمېر يې بنديان شول او نور يې بېرته پاکستان ته پر شا شول. دوی په اول کې په ډېر بد حال کې و او يوازې د پاکستان د اسلامي جماعت مشر مودودي له هغوی سره مرسته کوله چې ډېره نه وه. ۶۲۵ وروسته د ذوالفقار علي بوټو په صدراعظمۍ کې د پاکستان حکومت د افغان اسلام پالو نه د سياسي گټې اخيستلو په فکر شو او د دغه مقصد له پاره يې د افغانستان د جمهوري نظام پر ضد د هغو په روزلو او وسله وال کولو فکر وکړ. بوټو دغه کار د دې له پاره کاوه چې د افغانستان په حکومت باندې فشار راوړي چې د پښتونستان له دعوې نه تېر شي. څنگه چې د افغانستان حکومت د پاکستان سره په يوې بنسټيزې مسلې يانې پښتونستان په سراختلاف درلود، اسلام پالو ته اړينه نه وه چې په داسې شرايطو کې د خپل هېواد د ملي گټو پر ضد د بوټو د پلانونو د پلي کولو وسيله شي. کاکړ وايي چې «دا يو تريخ حقيقت دی، چې افغان اسلام پالو له خپل حکومت سره د مخالفت په موضوع کې خپل ځانونه د پاکستان د حکومت ارادې ته وسپارل او د هغه په لمسوني سره يې د ننه په هېواد کې د امنيت کېدو ډولو ته ملا وتړله په داسې حال کې چې افغانستان له پاکستان سره په يوې ملي بنسټيزې کشالې کې کير و.» ۶۲۶ د افغان اسلام پالو د دغه ملي ضد دريځ لامل شايد د دوی په ايديالوژيکې دريځ کې وموندل شي هغه دا چې دوی په ملي گټو ايديالوژيکې گټې لوړې بولي لکه ځينو کين اړخو د ملي گټو نه د شوروي گټې لوړې بللې.

د محمد داود په کورني او بهرني سياست کې بدلون

۱- کورنی سياست

د مخه مو يادونه وکړه چې محمد داود لومړی بريد په وطنپالو وکړ چې تش په نامه د ميوندوال کودتا په نوم يې دوه څلوېشت وطنپال وځپل. بيا يې اسلامي بنسټپالونکو پاڅونونه، چې د پاکستان په لمسون د خپل هېواد د ملي گټو پر ضد يې وسلې ته لاس کړ، وځپل چې بې اغېزې پاتې نه شول. دا ځل د پرچميانو وار راغی. محمد داود له يوې خوا ورو ورو د پرچميانو او په دولت کې د هغوی منسوبينو په تخريبي کړو وړو او دسيسو پوه شو

چې د ده دولت د بدناملولو له پاره يې پر مخ بيول او د بلې خوا د شورويانو په بد نيت پوه شو چې د پرچميانو په وجود کې يې د دولت د بدناملولو سره مرسته کوله.

فايق د ۱۳۵۴ کال د سرطان په مياشت کې محمد داود ته د حسن شرق ثبت کړی اواز اورولی و، چې په هغه کې د محمد داود پر ضد د کودتا د طرحې خبرې وې. د سرطان په ۳۱ مه نېټه د مرکزي کميټې غونډه د همدې موضوع له پاره بللې شوې وه. د فايق په وينا حسن شرق په دغه غونډه کې د خپل دغه کار له امله توبه وکړه او خان يې وژغوره. دی ليکي: «د خپل معنوي پلار [محمد داود] ته زاري کوم چې هغه تېروتنې او زيانونه چې له ما څخه شوي دي د پلرنۍ بڅښنې په سترگه وگوري او دا هغه درس دی چې د ژوند نه مې واخېست، بيا به تکرار نه شي» ۶۲۷

محمد داود دا کوتا ټينگه ونه نيوله چې لامل يې شايد داوي چې شوروي به يې په نظر کې نيولی وي. د مخه صدراعظم نور احمد اعتمادي هم په همدې دليل پرچميان په ازاد ډول پرې ايښي و. خو محمد داود سوکه سوکه د کين لاسو او په خانگړې توگه د پرچميانو پر ضد گامونه پورته کړل. د کابينې په بدلون کې يې غلام جيلاني، عبدالحميد محتاط، نعمت الله پژواک، فيض محمد او پاچا گل د وزارتونو نه گوښه کړل او وروستي دوه يې د باندې سفيران وټاکل شول. وروسته حسن شرق د کابينې نه وايستل شو او په جاپان کې سفير وټاکل شو. خو محمد داود غلام حيدر رسولي د ملي دفاع او عبدالقدير نورستاني د کورنيو چارو د وزيرانو په توگه وټاکل چې دواړه يې کفايت وو.

کاکړ وايي چې محمد داود د حکومت نه کين لاسي وايستل او د چېپ ايډيالوژۍ نه واټن ونيو او افغان پالنه يې خپله سياسي عقیده اعلام کړه. دا گام د مارکسيزم او سياسي اسلام په وړاندې د افغان ناسيوناليزم درول و. د تابعيت په تذکره کې د قومي نومونو کارول منع شول او د افغانانو هغه تخلصونه هم منع شول چې نسبت يې قوم يا سيمې ته کېده. دا ټول د دې له پاره وو چې افغان ولس په قومونو او نورو نومو نه وي وېشل شوی او خلک په خپلو کې د افغان په نامه د برابري او وروري ژوند وکړي.

محمد داود د بيمو او بانک شرکتونه ملي کړل او د مخکو د سمونونو او مترقي ماليو لايحې وايستلې. د لومړۍ لايحې له مخې دولت د مخکه وال له سلو جريبو نه زياتې اوبه ييزې مخکې، له دوه سوو څخه ډېرې للې يا باراني مخکې په بيه واخېستلې چې بيه به يې په ۲۵ کلونو کې په قسطنونو سره ورکوي او دولت به دغه اخېستل شوې مخکې بزکرو ته په قسطنونو سره ورکوي. د محمد داود د ځمکو د سمون پروگرام د مترقي ماليې پر بنسټ و. د هغه د پروگرام له مخې د لږو ځمکو خاوندان د ماليې نه معاف وو. هغو مالکانو چې د

سلو جريبو نه زياته مخکۀ درلوده ډېره ماليه ورکوله. د دغه پروگرام له مخې له سلو جريبو نه زياتې مخکې ساتل به د مالک له پاره گرانه تمامېده. نو ځکه دوی د سلو جريبو نه زياته مخکۀ د دوی په کټه وه چې په دولت يې وپلوري. دولت به بيا دغه زياتي مخکۀ په مستحقو بزرگانو باندې په لږه بيه خرڅولې او پيسې به يې هم په اوږدې مودې کې په قسطنونو سره ترلاسه کولې. له دې امله په ۱۹۷۴ کال کې چې محمد داود د مخکې د سمون اعلام وکړ، ځمکه والو د خپلو زياتي مخکۀ په پلورلو پيل وکړ. ځينو يې په نورو لارو هم خپلې مخکې له سلو جريبو نه بشکته کړې او په دې ډول يې د درنو مالياتو د ورکولو نه ځانونه خلاص کړل او خپلې مخکې يې هم له لاسه ورنه کړې.

محمد داود د خپل نظام د مشروع کولو له پاره د ۱۹۷۷ کال د فبروري په مياشت کې اساسي قانون وايستلو چې دلوېې جرگې له خوا ومنل شو. کاکړ وايي چې د جمهوري نظام نوی او غټ ټکی د ولسمشر غوره کول و. د لوېې جرگې سروال عزيزالله واصفي نارې کړې چې «محمد داود کانديد نه دی او ولسمشري نه غواړي». هغه څو ځله داسې وکړل خو هر ځل به د وکيلانو غږ پورته شو چې «موږ پرته له داود خان نه پرته بل څوک نه غواړو». واصفي بيا محمد داود ته مخ واوره چې «صاحبۀ! خلک تا غواړي» په دغه وخت کې د خوست استازي ورېښمين غږ وکړ چې «جنرال غلام حيدر رسولی هم د ولسمشرۍ له پاره وړ کس دی که يې وغواړي». محمد داود بيا سم له لاسه غږ کړ چې «په يوه شرط کانديد کېږم چې ټول يې په اتفاق سره ومني». دی بيا د ټولو په اتفاق سره د شپږو کالونو له پاره د افغانستان ولسمشر غوره شو. ۶۲۸ کاکړ وايي «څو ځنګه چې د ولسمشر د غوره کولو طرز د جوړې فکر ورکاوه د ولسمشر محمد داود اعتبار يې زيانمن کړ». ۶۲۹

په اساسي قانون کې د «افغانستان جمهوري دولت دموکراتيک» او د «افغانستان اداره د مرکزيت پر اصل بنا» اعلام شوه. کاکړ وايي چې د «دموکراتيک» او «مرکزيت» اصطلاحگانې شايد د «دموکراتيک مرکزيت» د اصل له مخې غوره شوې وي، چې د شوروي اتحاد رسمي گوند پرې بنا شوی او په دغه وخت کې په کابل کې په خاص ډول په چپيانو کې عامې شوې وې. فرهنگ وايي چې د دغه اساسي قانون په ايستلو کې د محمد داود د ليکل شويو هدايتونو نه کار واخېستل شو. محمد داود هغه خپل وړانديز له نظره وغورځاوه چې له صدراعظمۍ نه د گوښه کېدلو په وخت کې يې د مشروطې پاچايي په اړه پاچه تۀ کړی و. په دې توګه د مرکزي اصل له مخې ولسمشر ته ډېر واک ورکړل شو. دی نه يوازې د دولت سروال، د احرائيه قوې منتظم وبلل شو، بلکې د گوند منتظم هم وګڼل شو.

دا چې د دغه قانون له مخې به ولسمشر او ورسره اجرائيوي قوه ډېر واک او قانون جوړونکې قوه لږ واک لري، شايد د پاچايي دورې د انارشۍ د مخنيوي له پاره و، خو يو گوندي طرز د ملي گوند په لارښود سره د زورواکۍ او ان د ټولوکې له پاره پيلامه وه. په دغه حال کې دموکراسي هسې کليمه کېدله؛ لکه په شوروي اتحاد کې چې شوې وه. غلام حيدر رسولي او قدير نورستاني د ملي غورځنگ منتظمان وټاکل شول، خو دوی د دغه کار وړ نه وو. په حکومت کې د وزيرانو تر منځ چاودون راغی، ان تردې چې اتو تنو وزيرانو د خپلو دندو نه د گوښه کېدو نيت وښود. دوی د فايق په کور کې سره جرگه شول چې په دې اړه يو گډ دريځ ونيسي. دوی بيا په دې اړه د ولسمشر د ورور سره د هغه په کور کې وليدل. محمد نعيم دوی د گوښه کېدلو د هوډ نه واورول، خو سپارښتنو يې په ورور باندې اغېزه ونه کړه. له هغې وروسته محمد نعيم او د محمد داود مشر زوی محمد عمر د داود خان نه ناراضه شول او د افغانستان راتلونکې يې خړه پړه او خطرناکه وښووله. سره له دې ولسمشر نورو هېوادونو ته رسمي سفرونه وکړل چې له هغوی نه د پرمختيايي پروژو او اوه کلن پرمختيايي پلان له پاره مرستې ترلاسه کړي.

۲- بهرنی سياست

شوروي اتحاد ته د محمد داود سفر

شوروي اتحاد چې د دوهمې نړيوالې جگړې په پايله کې په زېږځواک بدل شو هڅه کوله چې د خپلې امپراتورۍ سوويلي اړخ خوندي وساتي او چم گاونډي هېوادونه او په ځانگړې توگه په افغانستان کې د لوبديځ او په تېره د بل زېږځواک امريکې د نفوذ مخه ونيسي. شوروي اتحاد وېره درلوده چې که افغانستان د امريکې د نفوذ سيمه شوه نو په منځنۍ اسيا کې به د دوی کټو ته گواښ پېښ کړي. ځکه شوروي اتحاد د ۱۳۵۶ کال نه راهيسې د خروسچف په واکمنۍ کې د افغانستان سره د محمد داود د صدراعظمۍ پر مهال راز راز مرستې کولې او اوس يې هم د هغه په ولسمشرۍ کې هم د مرستې ژمنې کولې. محمد داود د دغو مرستو د ترلاسه کولو په موخه په ۱۹۷۴ کال کې شوروي اتحاد ته رسمي سفر وکړ. د شوروي اتحاد حکومت په دغه سفر کې افغانستان ته ۴۳۷ ميليونه ډالر اعتبار منلی و. په ۱۹۷۶ کې د دواړو لورو تر منځ د سوداگرۍ تړون لاسليک شو چې د يو او بل سره د سوداگرۍ کچه زياته او ۱۹۸۰ کال پورې شپته سلو ته ورسېږي. محمد داود د يوې خوا د پرچميانو په ايستلو پيل کړی و او د بلې خوا د شوروي اتحاد د چارپوهانو د زياتوالي نه چې د پرچميانو ملاتړي وو، اندېښمن و. له دې کبله ده ځانگړې لارښوونه کړې وه «چې

دوه- دريمه برخه افغان افسران دې مصر او هند ته او دريمه برخه شوروي اتحاد ته واستول شي، هغه دا هم ويلي و چې د هند او مصر حکومتونو په خپلو هېوادونو کې د افغان افسرانو زده کړه منلې ده، په دې ډول چې هغوی به هلته په روسي وسلو او تجېزاتو تمرينونه کوي». ۶۳۰ شوروي اتحاد هم د پرچميانو په ايستلو او هم په هند او مصر کې د افغان افسرانو د روزنې چارو اندېښمن کړی و چې په افغانستان کې به يې نفوذ لږ شي. شورويانو هم په کابل کې افغان کمونستان پياوړي کول چې دا په افغانستان کې د دوی لاسوهنه وه.

کاکړ وايي چې د شوروي اتحاد بلنې محمد داود ته موقع ورکړه چې عمومي منشي ليو نيد برژنف وپوښتي چې شوروي کارپوهان دا لاسوهنه د هغه په دستور يا په خپل نوښت کوي. محمد داود وحيد عبدالله ته لارښونه وکړه چې د دغې موضوع د سپينولو له پاره له بريژنف سره د يوې ځانگړې ناستې ترتيب ونيسي.

د افغانستان او شوروي د لور رتبه پلاوو تر منځ د رسمي خبرو په جريان کې بريژنف د افغانستان په کورنيو چارو کې د لاسوهنې هڅه کړې وه. عبدالصمد غوث د بهرنيو چارو د وزارت پخوانی مرستيال چې په خپله په دغه سفر کې د افغان پلاوي غړی و ليکي: «بريژنف په دغه شېبه کې د محمد داود لوري ته کتل او څه يې ورته وويل چې ژباړونکی کاوريلوف ډېر نارامه شو او څه وخت وروسته يې په دوه زره توب سره دا عبارت ژباړه کړو چې انتظار يې نه کېده. بريژنف شکايت وکړو چې په افغانستان کې د ملگرو ملتو د دوه اړخيزو او د ځينو نورو څو اړخيزو پروژو په کارولو کې د ناتو د غړو هېوادو د چارپوهانو شمېر زيات شوی دی. پخوا د افغانستان حکومت د ناتو د غړو هېوادو چارپوهانو ته لږ تر لږه د هېواد په شمال کې بلنه نه ورکوله خو اوس په هغو دستورونو عمل نه کېږي. هغه وويل چې شوروي اتحاد دغو انکشافاتو ته په بد نظر کوري او د افغانستان د حکومت نه غواړي چې د هغوی د تسلط نه ځان وژغوري. هغوی د جاسوسانو نه پرته بل څه نه دي او د امپرياليستي موخو له پاره کار کوي». ۶۳۱

محمد داود د بريژنف د خبرو په ځواب کې وويل: «موږ به هېڅکله تاسو ته د دې اجازه در نه کړو چې موږ ته امر وکړئ چې حکومت څنگه اداره کړو، څوک په افغانستان کې استخدام کړو، څرنگه او چېرې چارپوهان توظيف کړو. دا يوازې د افغانستان په اداره پورې اړه لري. که لازمه شوه افغانستان به بې وزلې پاتې شي، خو په خپلو پرېکړو کې به ازاد واوسي». ۶۳۲

کاکړ وايي چې تردې نږدې وختونو پورې د محمد غوث روايت د دغو خبرو يوازينی

سرچینه وه او د دغه روايت په بنسټ دا تيوري جوړه شوې او عامه شوې ده چې د محمد داود پر ضد د ثور کودتا د هغه لفظي ټکر پایله وه چې د کریملن د مانی په غونډه کې د محمد داود او بریټن تر منځ پېښ شوی و. خو په ۲۰۰۶ کال کې جميلي هم د دغو غونډو بهير چې دی هم په کې حاضر و، په خپلو لیکنو کې بیان کړی چې په هغه سره پورتنۍ تيوري بې مفهومه کیږي.

د جميلي د لیکنې له مخې محمد داود د بریټن د خبرو په برابر کې هغسې غبرگون نه دی ښودلی چې صمد غوث بیان کړی دی. دی وايي چې محمد داود د غونډې په پای کې شوروي لویانو ته د لاس ورکولو نه وروسته په عادي ډول له سالون نه ووت او د افغان پلاوي غړي ورپسې روان شول. کاکړ وايي چې محمد غوث د دواړو رسمي پلاوو تر منځ رسمي خبرې په درو ورځو (۱۲، ۱۳ او ۱۴) کې تر سره شوې او جميلي یې په دوو ورځو کې (۱۳ او ۱۴) اپریل کې تر سره شوې بولي. دغه توپیر د محمد غوث اثر زیانمن کړی چې د هغه نه باید په احتیاط سره کار واخېستل شي. دا لیکنې په څرګند ډول په تضاد کې دي او د دوی په قلم د خپلو لیدنو کتنو او مشاهدو محصول دي. خو د کومو رسمي سندونو او څرګندونو محصول نه دي.

پاکستان ته د محمد داود سفر

پاکستان د هندوستان د وېش په پایله کې د ۱۹۴۷ کال د اګست په څورلسمه نېټه جوړ شو. د افغانستان خاوره چې د نولسمې پېړۍ په جریان کې انګلیسانو نیولې او په ۱۸۹۳ کال کې په امیر عبدالرحمن باندې د ډېورنډ د هوکړه لیک د تېلو وروسته د برتانوي هند د نفوذ سیمه شوه پاکستان ته ورکړل شوه. څرنګه چې د هند د وېشلو پر مهال پښتنو او بلوچو ته د خودارادیت حق ور نه کړل شو چې په خپله پرېکړه وکړي چې خپلواکي غواړي یا د خپل هېواد افغانستان سره یا د نوي جوړ شوي پاکستان سره یوځای کیږي. د پښتنو او بلوچو د سرنوشت د ټاکلو پر موضوع د افغانستان او پاکستان تر منځ اختلافات منځ ته راغلل. افغانستان دا وخت دومره پیاوړی نه و چې دا موضوع د پرنسپل پر بنسټ هواره کړي. د دې په پایله کې د افغانستان او پاکستان تر منځ اړیکې ترخې او د دښمنۍ شوې.

کاکړ وايي چې افغانستان ته د پښتونستان د کښالي یوه پایله دا شوه چې افغانستان له شوروي اتحاد سره ډېر اړخېزې اړیکې ټینګې کړي. د دغه نږدې والي پایله بیا دا شوه چې شوروي اتحاد د خپلو ډېرو مرستو له لارې په افغانستان کې نفوذ وکړي او د افغانستان

خلق ډموکراتيک گوند چې په ماهيت کې کمونستي و، رامنځ ته شي او وده وکړي. ولسمشر محمد داود له حکومتي مقامونو نه د څرگندو پرچميانو له ايستلو نه وروسته په افغانستان کې د شوروي د نفوذ د مخنيوي او افغانستان ته د ودې او پرمختګ له پاره د پاکستان سره اړيکې عادي کړي او نورو اسلامي هېوادونو نه مرستې ترلاسه کړي. په دې ترتيب له پاکستان سره د اړيکې عادي کول او پراختيا ورکول د ولسمشر محمد داود د باندني سياست مهم ټکی شو.

دارنگه د پاکستان صدراعظم ذوالفقار علي بوټو هم چې د پښتنو او بلوڅو سره په شخړو اخته شوی و، غوره کبله چې په دغې موضوع کې د افغانستان سره پوهاوي ته ورسېږي. د ۱۹۷۶ کال د جون په مياشت کې بوټو کابل ته د ولسمشر محمد داود په بلنه افغانستان ته رسمي سفر وکړ. د دغو خبرو زړی د پاکستان له خوا د بلوڅو او پښتنو د حقونو منل او د ډېورنډ د کرښې په اړه پوهاوي ته رسېدل موضوع کانې جوړولو. د خبرو اترو نه وروسته دواړه خواوې ډاډه شوې چې دواړه لوري غواړي چې دا موضوع کانې د خبرو له لارې هوارې شي. دواړو خواوو روغ نيتي وښوده چې د «د کابل روحیه» ونوموله شوه.

د همدې کال د اګست په مياشت کې محمد داود د بوټو په بلنه پاکستان ته رسمي سفر وکړ. په دې سفر کې په يادو شوو موضوع کانو خبرې وشوې او د هغو د هوارولو له پاره بيا علاقه وښودل شوه او دا ځل د خبرو په پای کې يوه کبله اعلاميه خپره شوه چې په هغې کې د کابل روحيې له مخې پرېکړې ته د رسېدلو ژمنه وشوه. بل کال د جون په مياشت کې بوټو د تهران نه پاکستان ته د تګ په لار کې په کابل کې د لږ وخت له پاره تم شو او د محمد داود سره يې ژمنه وکړه چې په پاکستان کې د وضعې په عادي کېدلو سره به د پښتنو او بلوڅو ټول سياسي بنديان ازاد شي ترڅو د نورو لانجمنو کشالو د هوارولو له پاره لار هواره شي. خو د جولای په ۵ مه نېټه د جنرال ضياء الحق په کودتا سره نسکور او دی بندي او وروسته زندی شو.

د جنرال ضياء الحق نوي حکومت له افغانسان سره د لانجو د هوارۍ له پاره د بوټو تر حکومت نه لا ډېره روغ نيتي وښوده. جنرال ضياء الحق د ۱۹۷۷ کال په اکتوبر کې کابل ته راغی او له داود سره يې دوه ځله په ځانګړې توګه وکتل او دواړه خواو د لانجو د هوارولو له پاره ټينګه اراده وښودله او د «کابل روحیه» يې تائيد کړه او د لا پياوړي کولو له پاره يې تيارۍ وښود.

محمد داود د ۱۹۷۸ کال د مارچ په مياشت کې پاکستان ته سفر وکړ او د ضياء الحق

سره وکتل. د دوی په لیدنه کې محمد داود وویل چې ځینې هېوادونه هغې تودوخې ته په ښه سترګه نه ګوري چې د افغانستان او پاکستان تر منځ په اړیکو کې پیدا شوې وه. ده دا هم څرګنده کړه چې «دغه دوه هېوادونه په یوه موټي کېدو او ورورۍ سره وکولی شي له دغو خطرونو سره مقابله وکړي او خپلې خپلواکۍ خوندي وساتي.» ۶۳۳

جنرال ضياء الحق هم یادونه وکړه چې اوس د دواړو هېوادونو د پخلاينې له پاره پوهاوی پیدا شوی او د هغه په رڼا کې به یو وخت وروستی پرېکړه وشي. محمد داود د پښتنو، بلوچو او د پاکستان له نورو قومي مشرانو سره هم وکتل. محمد داود بیا د لاهور د شالیمار په پارک کې د پاکستان ملت ته په خطاب کې وویل: «ستاسې قوت زموږ قوت دی، ستاسې هوساینه زموږ هوساینه ده او سیاسي ثبات زموږ ثبات دی.» ۶۳۴

په بله ورځ د پاکستان د بهرنیو چارو سکرتري اغا شاهي افغان پلاوي ته دا متن وسپاره چې په کې راغلي و چې: «افغانستان به د ډېورنډ کرښه د دواړو هېوادونو تر منځ د نړیوالې پولې په توګه وپېژني او د پښتونستان له مسلې نه به تېر شي او دواړه هېوادونه به د یوه بل هېواد په کورنیو چارو کې له لاس وهنې ډډه وکړي او دواړه خواوې ژمنه کوي چې د یوه بل پر ضد به د دښمنۍ پروپاګند نه کوي او دواړې خواوې به د اقتصادي او کلتوري پروګرام له پاره سره همکاري کوي او پراخوي به یې.» ۶۳۵ کاکړ وايي چې: «وحید عبدالله د متن وروستي ټکي ومنل، خو د دوو لومړیو ټکو په اړه وویل چې افغانستان په دغه ډول د ډېورنډ کرښه منلی نه شي او د پښتونستان له مسلې نه تېرېدای نه شي. هغه دا هم وویل چې دغه مسلې به یوه ورځ د دواړو خواوو له خوا په قناعت لرونکي ډول حل شي او دغه اوسنی خبرې د همدغو موضوع ګانو د حل له پاره د لارې هوارول دي» ۶۳۶

وحید عبدالله د بلې خوا پام دې ټکي ته هم واړوه چې د پاکستان حکومت د پښتنو او بلوچو مشرانو سره د دوی د راتلونکې په اړه تر اوسه غږېدلی هم نه دی. افغانستان به وروسته له دې د دغه متن په اړه به ګام واخلي چې پوه شي چې د هغو او په ځانګړي ډول د پښتنو سره څه منل شوي دي. محمد داود په یوه مطبوعاتي مرکه کې وویل چې «په هر څه باندې بحث وشو او د وخت په تېرېدلو سره به هر څه په خپل ځای وي او وخت به د هر څه غمه وخوري.» ۶۳۷ داود خان دا هم وویل چې د خبرو بل دور به په اوږي کې په کابل کې وشي خو بله میاشت د محمد داود حکومت نسکور شو.

صمد غوث په دې نظر دی چې دغو مشرانو به د خپلو هېوادونو تر منځ د یوازیني اختلاف [پښتونستان] له پاره د حل یوه معقوله لار پیدا کړې او په دریو یا څلورو کلونو کې به یې له منځه وړی وای. ۶۳۸ محمد داود د خپل واک د ساتنې په موخه حاضر و چې د

پښتنو او بلوڅو د سياسي برخه ليک ټاکلو په اړه د پاکستان سره هوکړه وکړي خو کاکړ سم وايي چې «چا د دې ضمانت کولی شو چې پښتانه او بلوڅ به له خپل حق نه تېر شوي وای چې هغه د هغو د خلکو له خوا د خپل سياسي برخليک ټاکل دي.» ۶۳۹

ايران ته د محمد داود سفر

د محمد داود په واکمنۍ کې د افغان- ايران اړيکې وروسته له هغې چې ايران ونه شو کړای د افغانستان د واک نه لوېدلی پاچا محمد ظاهر د محمد داود په ضد ولمسوي او د بيا پاچا کېدو په لار کې ورسره مرسته وکړي، ډېرې بڼې شوې. په ۱۹۷۴ کال کې د محمد داود ځانگړي استازي محمد نعيم د وحيد عبدالله په ملگرتيا د ايران، عراق، ليبيا، الجزاير، مصر، سعودي عربستان، او کويټ نه ليدنه وکړه او دغو ټولو هېوادو د افغانستان سره د مرستې مينه وښوده. ايران، عراق، عربستان او کويټ د افغانستان سره د مالي مرستې ژمنې هم وکړې.

د ۱۹۷۵ کال د اپرېل په مياشت کې په خپله محمد داود ايران ته رسمي سفر وکړ. ايران افغانستان ته دوه ميليارده پور ومانه چې د دغو پيسو نه به يو ميليارد او اوه سوه ميليونه ډالر به د هرات- کندهار- کابل د اورگاډي د پټلۍ په غزولو او پاتې درې سوه ميليونه ډالر به د اوه کلن پرمختيايي پلان په نورو پروژو لگېږي. که څه هم په ايران کې د پاچا پر ضد د لاريونونو، د تېلو د بيو په لږېدو او ځينو نورو لاملونو له کبله د ايران مرسته په شک کې شوه خو بيا هم د افغان-ايران اړيکې مخ په ښه کېدو وې، په تېره وروسته له دې چې ايران د پولو په ورو پېښو کې روغ نيټي وښوده او په ۱۹۷۷ کال کې د هلمند د اوبو د هغه تړون سندونه لاسليک او مبادله کړل چې د موسی شفيق په صدراعظمۍ کې د افغانستان او ايران د حکومتونو تر منځ لاسليک شوی و او هغه مهال محمد داود ورسره مخالف و.

د عبدالغفار فراهي په وينا چې د جمهور رييس محمد داود د سفر پر مهال په تهران کې جنرال قونسل و، وايي چې «په بين المللي روابطو کې د دې اصل ټينگ رعايت کېږي، چې کله چې د يوه هېواد مشر بل هېواد ته په رسمي سفر بلل سوی وي، نو د کوربه هېواد مشر د خپل مېلمه د اقامت په ورځو کې د خپل هېواد څخه د باندې سفر نه کوي، ولې د ايران پاچا د افغانستان د جمهور رييس محمد داود خان د مسافرت په وخت کې د دغه اصل مراعات ونه کړ، او کله چې محمد داود خان په اصفهان کې و، د ايران پاچا د خپل هېواد څخه ووت او د سلطان قابوس د ليدلو له پاره يې عمان ته سفر وکړ.

محمد داود خان د خپل حيثيت او ملي گټو د ساتلو په خاطر د خپل صدارت په وخت کې د غربي نړۍ او په سر کې د امريکا غوښتنو ته سر ټيټ نه کړ، او محمد داود خان د جمهوريت په وخت کې د شوروي اتحاد مشر برژنيف ته مخامخ کلک جواب ورکړ. ولې ده د ايران د پاچا پر دغه نامناسب عمل باندې اعتراض ونه کړ، که دغه نه اعتراض د ايران د څو ډالرو مرستې له پاره وي، نو د شاعر په قول

احتياج د زمانې هسې بلا ده
ودلاک ته پاچا کښېنوي سر تور» ۶۴۰

محمد داود د ۱۹۷۸ کال په لومړيو مياشتو کې مصر، لېبيا، يوگوسلاويا، هند، سعودي عربستان، او کويت ته رسمي سفرونه وکړل چې ځينو هېوادو د اوه کلن پرمختيايي پلان د پروژو د پلي کولو له پاره د مرستو ژمنې وکړې. ويل کيږي چې د دغو سفرونو راپورونه د افغان پلاوي يوه غړي محمد خان جالار، او هم رحيم رفعت د محمد داود ژباړونکي مسکو ته ورکړل. رحيم رفعت چې د شورويانو جاسوس و په شپاړسو مخونو کې د دغه سفر راپور بېرک کارمل ته ورکړ او هغه د دندې له مخې «خپلې دغه موندنې مسکو ته انتقال کړې». ۶۴۱ کاکړ وايي چې «رفعت هم د باندنيو چارو په وزارت کې د شاه محمد دوست په شان پټ پرچمي و چې مهم حکومتي رازونه يې د کارمل له لارې (ک، ج، ب) ته رسول. دوی او داسې هم نورو پټو پرچميانو ملکي او نظامي څانگو کې گوندي وفاداري تر ملي وفادارۍ نه غوره گڼله». ۶۴۲

د امريکا سره د محمد داود اړيکې

د افغانستان او امريکا تر منځ د ډپلوماتيکو اړيکو تاريخ اوږد نه دی. د پاچا امان الله په واکمني کې د پاچا ځانگړي استازي محمد ولي اروپا ته د سفر نه وروسته امريکې ته لاړ چې د امريکا سره ډپلوماتيکې اړيکې جوړې کړي. خو د محمد ولي سفر کټه ونه کړه. امريکې که څه هم په ۱۹۳۴ کال کې د فرانکلن روزولټ د ولسمشرۍ په وخت کې افغانستان په رسميت وپېژانده خو په کابل کې يې د سفارت د پرانېستلو نه ډډه وکړه. د دوهمې نړيوالې جگړې په منځ کې د افغانستان د ستراتيژيکې اهميت په پوهېدو سره امريکا خپل لومړی سفير کورنيلوس انگرت په افغانستان کې هستوگن کړ. د دوهمې نړيوالې جگړې وروسته د امريکا ولسمشر ترومن د واکمنۍ پر مهال افغانستان ته د مرستو ورکول پيل شول او د موريسن کودسن په نامه يوې امريکايي کمپنۍ د هلمند په ناوه کې د اوبو او کرنيزې پروژې پيل کړې، خو امريکې د

پنځوسې کاليزې په پای کې افغانستان ته شا کړه او د پاکستان سره یې تاوده ونيوله. لامل یې دا و چې پاکستان د امریکې تر څارنې لاندې د سنتو او سیتو په پوځي تړونو کې گډون وکړ چې موخه یې د شوروي اتحاد په نظامي تړونو چاپېرول و. خو افغانستان په یاد شوو تړونونو کې د گډون نه ډډه وکړه. د افغانستان دا دریځ د دې لامل شو چې امریکا پښتونستان په مسله کې د پاکستان ملاتړ وکړ. زموږ تاریخ لیکونکي او په هغه جمله کې کاکړ په دې نظر دي چې افغانستان اړ شو چې شوروي اتحاد ته مخ واړوي. د دې سره سره امریکا د افغانستان سره په پوهنیزو او کرنیزو ساحو کې مرستې کولې. امریکې د قانوني پاچايي په لسیزې کې د افغانستان سره تر بلې هرې دورې نه ښې اړیکې ټینګې کړې وې.

امریکې د جمهوري نظام په لومړیو کې د نورو لوېدیځو هېوادو غوندې انتظار وکښ چې وګوري پېښې کومې خوا ته روانې دي. په دغه وخت کې افغان چپي چارواکو هڅه کوله چې افغان- امریکا اړیکې تر ټینګې کړي خو محمد داود او محمد نعیم کوښښ کاوه چې د افغانستان او امریکا اړیکې ښې شي. په کابل کې د امریکا نوي سفير تیودور ایلین محمد داود او محمد نعیم ته ډاډ ورکړ «چې امریکا د افغانستان د خپلواکۍ او د ناپېلتوب د سیاست درناوی کوي او غواړي په خپلو مرستو سره د افغانستان په ثبات کې برخه ولري.» ۶۴۳ د ۱۹۷۴ کال د نومبر په میاشت کې د امریکې د بهرنیو چارو وزیر هنري کسینجر افغانستان ته رسمي سفر وکړ. هغه محمد داود ته ډاډ ورکړ چې امریکا د افغانستان خپلواکۍ، ناپېلتوب او ثبات ته ارزښت ورکوي. د دوی په خبرو کې اساسي موضوع د افغانستان او پاکستان تر منځ اړیکې وې. کاکړ وايي چې بوتو کسینجر ته شکایت کړی و چې افغانستان د پاکستان د بې ثباته کولو له پاره د پاکستان مخالفین پښتانه او بلوچ روزي او د وړانکارۍ له پاره یې بېرته پاکستان ته استوي.

محمد داود کسینجر ته څرګنده کړه چې پاکستان د پښتنو او بلوچو سره زور زیاتی کوی او افغانستان د دوی د مشروعو هیلو نه ملاتړ کوي. داود خان کسینجر ته وویل چې د گډو دوستانو روغ نيتي به ګټور وي چې دواړه هېوادونه د خبرو مېز ته وهڅوي. کسینجر په دې خوښ شو چې افغانستان له پاکستان سره د خبرو له لارې د کشالي هوارول غواړي. ده زیاته کړه چې د افغانستان او پاکستان تر منځ دوستي به د نړۍ په دغې مهې سیمې کې د سولې او ثبات سره مرسته وکړي او د امریکا حکومت به یې هرکلی وکړي. ۶۴۴ د صمد غوث په وینا د امریکا مرسته که څه هم ډېره نه وه، خو د هغې د سره نیول کېدل د افغان مشرانو د خوښۍ لامل شو. امریکې تر ۱۹۷۸ کال پورې نږدې ۵۳۳ میلیونه ډالر ولګول چې له هغو نه ۷۱ سلنه یې وریا مرسته وه. ۶۴۵

په ۱۹۷۸ کال کې کسينجر د افغانستان په بلنه بيا کابل ته سفر وکړ. ده د افغانستان او پاکستان تر منځ د اړيکو د ښه کولو نه خوښي څرگنده کړه. په کډه اعلاميه کې د امريکې علاقه تاييد شوه چې د افغانستان په اقتصادي او ټولنيزه پرمختيا کې ونډه اخلي. امريکې خپل دوست شتمن عربي هېوادونه په ټينګه وهڅول چې د افغانستان سره د پرمختيايي پروژو په پلي کولو کې مرسته وکړي. کسينجر د امريکې د ولسمشر بلنه هم محمد داود ته وسپارله چې امريکې ته په سفر لاړ شي.

په دې توګه محمد داود د خپلې صدراعظمۍ پر مهال افغانستان ډېر زيات شوروي اتحاد ته نږدې کړی و، د جمهوريت د دورې په وروستيو او په ځانګړې توګه شوروي اتحاد ته د خپل وروستي سفر وروسته په دې لټه کې شو چې د هغه نه يې ليرې کړي پرته له دې چې د ناپېلتوب سياست پربږدي. کاکړ وايي چې محمد داود د جمهوريت په دوره کې په دې پيل وکړ چې افغانستان د پاکستان، ايران، عربي او لويديځو هېوادونو پر لور بوځي او د هغو په روغ نيتيو او پولي مرستو سره هېواد ودان کړي. دی زياتوي چې د محمد داود دغه متوازن بانديني سياست چې د افغانستان له پاره د هغه د جغرافيايي موقعيت له امله تر هر بل سياست نه غوره دی، د ثور کودتا نابريالې کړ؛ لکه چې محمد داود د صدراعظم موسی شفيق سياست په خپله کودتا سره نابريالې کړی و.

کاکړ وايي چې د اوه کلن پلان، مرسته يقيني نه وه؛ لکه د ايران. بله دا چې د پلان د پلي کولو له پاره پوره مسلکي کدرونه نه وو، او له دې امله ځينې هېوادونه؛ لکه امريکا د افغانانو په سروې قانع نه وو.

د محمد داود تېروتنې

کاکړ د محمد داود تېروتنو ته داسې کتنه کوي او وايي چې د محمد داود لومړی تېروتنه دا وه چې ده پاچايي قانوني نظام په کودتا سره نسکور کړ هغه هم په زياته اندازه د ورو چي افسرانو په مرسته. په دغه کودتا سره ده نورو ته وښودله چې په کودتا سره دولتي واک نيولی شي.

دوهمه تېروتنه يې دا وه چې دی په کودتا سره د پرچم ګوندکي ته په حيثيت قايل شو او د هغه افسران او ملکي غړي يې په خپلې کابينې کې وزيران کړل. ده وروسته د خپلو لومړيو ژمنو نه مخ وګرزاوه نو دواړه ګوندکي يې مخالف شول.

د داود دريمه تېروتنه دا وه چې د خپلې صدراعظمۍ د دورې پر خلاف يې دا ځل د يو څو وزيرانو پرته ناوړه او بې تجربې وزيران په ځان راټول کړل. ده په پوځ کې شل جنرالان

تقاعد کړل، ده د ميوندوال د کودتا په تور پوځ له دغسې افسرانو نه خالي کړ چې په اصل کې ملتپال، وطنپال او د ده طبيعي ملګري وو.

څلورمه خبره دا وه چې د داود د ناکامۍ لامل دی په خپله و چې د ثور د کودتا په وخت کې ۶۸ کلن و چې په بېرنيو حالاتو کې ډينامیک کېدای نه شو. مرستيال يې داسې څوک و چې د هغه ځای يې نيولی نه شو. برسېره پردې د امنيتي وزارتونو سروالان يې د کار سړي نه وو. رسولي په خپله د ولسمشر کېدو فکر کاوه. د ثور کودتا څومره چې د کودتاچيانو د ټينګې ارادې او غوڅ عمل پايله وه، په هماغه اندازه د ولسمشر د امنيتي لويانو د ناوړتيا نتيجه وه. ۶۴۶

کاکړ او د پاچا محمد ظاهر او محمد داود پرتلنه

د کاکړ په وينا محمد داود په ۱۹۱۰ کال کې او محمد ظاهر په ۱۹۱۴ کې پيدا شوی و، خو دوي د شخصيت له نظر نه ډېر توپير درلود، پاچا دموکرات، لېرال، او د واکمنۍ چندان لېوال نه و. د اعدام مخالف و، په داسې حال کې چې محمد داود زورواک، د واکمنۍ لېوال، نیشنلسټ، او د اعدام پلوی و. دواړو د سيکولر نظام او د هيواد عصري کېدل غوښتل. محمد داود د صدارت په لسو کلونو، او پاچا د دموکراسۍ په لسيزه کې وځلېد. خو محمد داود چې د صدارت په وخت کې وځلېد، د پاچا او د خپل ورور د همکارۍ له امله هم و. البته دی د انکشافی پروجو نوښتګر او مخکښ و. په هر حال ده د صدارت په دوره کې د انکشافی او عصري کولو حرکتونه د پلان شوي اقتصاد په چوکاټ کې پر مخ بوتلل. دوی دواړه د وطن صادق خدمتګاران وو، او هيڅ يوه يې ناوړه استفاده نه ده کړې، او محمد داود له خپل شخصي ملکيت نه د هيواد د ابادۍ له پاره ډېره استفاده کړې ده.

خو محمد داود له اول نه زورواک و، او په سياست او اداره کې يې له شدت او زور نه کار اخيستی، په تېره په اولو وختو کې چې د هغه له امله په "سردار ديوانه" هم يادېده. د صدارت په وخت کې يې د ارواښاد شاه محمود د صدارت نوې ډموکراسي خپه کړه، چې خلک ورته ډېر هيله من شوي وو، او په ولس مشرۍ کې يې د پاچا محمد ظاهر د وخت د ازادۍ او دموکراسۍ مخه ونيوله. په دې ډول محمد داود په افغانستان کې د فردي ازادۍ او دموکراسۍ د غورځنګ خپه کوونکی او د ازاد مارکيټي اقتصاد مخالف ګڼل کېدلی شي. ده وروسته د سرطان په کودتا دغسې قانوني نظام نسکور کړ، چې لويې جرګې منلی، او سراسري ازادو انتخاباتو تائيد کړی و، او له امله يې ازادي او دموکراسي په افغانستان کې

په بېساري ډول ځای نيولی و. په دغې دورې کې حکومت تر هر وخت نه ډېر د قانون له مخې چلېده او ښځې او نارينه په بېساري ډول ازاد وو. دغه ټول انکشافات هغه مهال شوني شول، چې په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره د قانون له مخې سلطنت واکمني پاچايي کورنۍ ته، او حکومت اولس ته ځانگړی شو. دا په افغانستان کې په پاچايي نظام کې د دموکراسۍ د يوې نوي پروسې پيل و، چې د وخت په تېرېدلو سره پياوړې کېده. رسمي چارواکي هم تر بل هر وخت ډېر د لياقت او تخصص له مخې حکومتي مقامونو ته رسېدل، او دغه کار په ټولې هم ښه اغېز شينده. ډېره مهمه دا هم ده، چې په دغه موده کې فرد د سياست له مخې بندي شوی نه دی، او بندي کېدل يوازې د محکمې په حکم و. هيڅ څوک اعدام شوي نه دي. پاچا محمد ظاهر د اعدام مخالف و. د ده د انسان دوستۍ حس له دغې پيښې نه واضح دی: پاچا يوه ورځ يوازې، د خپلې ملکې او ډېرېر په ملگرتوب له کابل نه پلغمري ته لاړ او هلته يې د يوه مقتول له پلار نه وغوښتل، چې د خپل زوی قاتل، چې هغه د ده وراره و، او د محکمې په حکم په اعدام محکوم شوی و، وبخښي. هغه په افتخار سره د پاچا خبره ومنله. دغه پېښه ډېرو ته د يقين وړ نه ښکاري، خو دغه قصه ما [کاکړ] ته دغسې يوه کس کړې، چې زه پرې باور لرم.

د دموکراسۍ د لسیزې په دغو انکشافاتو سره افغانستان په سيمه او نړۍ کې نوم وايست. په دغه دوره کې افغانستان د لوېديځې نړۍ و نارينه او ښځو گرځندويانو ته دغسې يو هيواد شوی و، چې هغوی په ډاډينه سره په ټول افغانستان کې ازاد گرځېدلی، او ځانله په خپلو خيمو کې اوسېدلی شول. هغومره ډېر گرځندويان چې په دغې دورې کې افغانستان ته راغلل، شايد هيڅ وخت په دغه ډېر شمېر نه وي راغلي. د هغو په راتګ سره د گرځندوی صنعت (هوتلونه، تم ځايونه، د لرغونو سامانونو او اثارو هټې) په بېساري ډول سره وده وکړه، او په ټوله کې افغان اقتصاد يې پياوړی کړ. نو ويل کېدلی شي چې د قانوني پاچايي او د دموکراسي لسیزه د معاصر افغانستان په تاريخ کې يوه ځلانده دوره وه، خو د واک لېوال، محمد داود دغه ځلانده دوره د "قلاڼې دموکراسي" په نامه، د چپيانو په مرسته په کودتا سره د پای ټکی کېښود. په داسې حال کې چې ده له اتلس کلنۍ نه تر هغه وخت پورې څه کم څلوېښت کاله په ملکي او نظامي لوړو مقامونو کې په پوره اختيار سره واک چلولی و. ده په دې قناعت ونه کړ او کودتا يې وکړه، چې په هغې سره يې په وطن کې يو نوی تخريبي څپرکی پرانيست.

محمد داود په کودتا سره قانوني نظام نسکور او قانوني ژوند او قانوني حکومت يې بې اهميته کړ. ده يو شمېر د سر کسان هم، د ارواښاد محمد هاشم ميوندوال، ارواښاد

مرستيال خان محمد، او ارواښاد ماما زرغون شنواري په گډون، سره له دې چې هغوی د ده په شان نیشنلسټ وو، د پرچميانو په فشار، د محاکمې نه پرته، د کودتا په تور له مينځ نه يووړل، او نور ډېر يې بندي کړل. ده په دغه ډول د سر کسانو اعدام بيا رواج کړ، په داسې حال کې چې د افغان سياست له دغه وحشي عمل نه، د پاچا محمد نادر خان له قتل نه وروسته پاک ساتل شوی و. د کودتا بله پایله دا شوه چې محمد داود په نظامي کودتا سره واک ته د رسېدلو لار وښودله او دی په افغانستان کې د عصري نظامي کودتا مخکښ شو. د کودتا بله پایله دا شوه، چې پوځ په سياست کې دخپل شو، په داسې حال کې چې تر هغه د مخه، د پوهنتون له مظاهرو سره سره، له سياست نه ليرې ساتل شوی و. له هغه وروسته و، چې حفيظ الله امين، چې د خلک د ډموکراتيک گوند د نظامي ځانگې آمر و، په دغه فکر شو، چې محمد داود کودتا وکړه، موږ يې هم کولی شو. له هغه وروسته و، چې ده خپل گوند ته د نظامي افسرانو په جلبولو پيل وکړ. ما په خپل «د ثور کودتا نومي» اثر کې ويلي و، چې هغه د درې سوه نظامي افسرانو په قوت کودتا وکړه، خو وروسته راته معلومه شوه، چې هغه په دغو پنځو کلونو کې څه کم دوه زره ښکته رتبه نظامي افسران گوند ته جلب کړي، او په قوت يې دغومره ډاډه و، چې غوښتل يې د خپل پلان له مخې د زمري په مياشت کې کودتا وکړي، او په هغې د "زمري انقلاب" نوم کېښېږدي. له هغه نه پرته هم د ولسمشر په نشته توب سره، د ده د نظام دوام په شک کې، او د کورني جگړې شونتيا زياته وه. نو ويل کېدلی شي چې محمد داود، له خپلو ډيرو خدمتونو سره سره په افغانستان کې د نظامي کودتا او د دې اوږدې ناارامۍ سر مؤسس دی. په اصل کې د همدغې کودتا او د دغو نااراميو له امله ده چې د افغانستان راتلونکې د اندېښنې وړ شوې ده.

محمد داود، چې د خپل ژوند په وروستيو شېبوکي د خلقي کودتاچيانو له خوا خپل ژوند په خطر کې وليدی، د خپلې کورنۍ د غړو وژنه يې هم جايزه وبلله. د افغانستان په تاريخ کې څه، چې ان د انسان په تاريخ کې به دا يوه بېسارې تراژيډي وي. ښاغلی محمد داود ملکيار چې د محمد داود له کورنۍ سره يې د خپلې ارتباط لاره، او په اړه يې د کره و مالوماتو خاوند دی، وايي چې د ثور د کودتا په ورځ " ... کشته شدن اکثر اعضای خانواده محمد داود خان، بشمول اطفال معصوم به تصميم داود خان و بدست يکي از اعضای خانواده او صورت گرفته است." دا په داسې حال کې چې د محمد داود زامن او لوني د لوړ او ملي فکر خاوندان وو، او هيڅ يوه يې له خپل ممتاز مقام نه د خان يا کورنۍ له پاره استفاده نه ده کړې. مشر زوی يې، عمرجان لا د دغسې ازاد قضاوت خاوند و، چې په

اخېر کي د خپل تره، ارواښاد محمد نعيم، په شان د خپل پلار د سياست مخالف شوی و. محمد نعيم لا د خپل ورور پر ضد د کودتا په لټه کي و. په هر حال، محمد داود د خپلي کورنۍ د غړو - مېرمنې، لونو (له محترمي درخانۍ نه پرته، چي هغه وخت هغه هلته نه وه) او اوس په سويس کې ژوند کوي) او تور پېکې نه پرته (چي وروسته وفات شوه)، او زامنو (له عمر جان نه پرته، چي هغه تر دوی د مخه په کولۍ لگېدلی او مړ شوی و) د ژوند سلبولو حق نه لاره، او د محمد داود دغه امر د هغو په حق کې ظلم و، هغه هم په دغسې حال کي، چې معلومه نه وه چي کودتاچيان به د هغوي حيثيت او ژوند ته خطر پېښ کړي، لکه د ده د کورنۍ د يو څو پاتي کسانو، او د هغه د لونو - درخانۍ او تورپېکۍ مزاحم نه شول.

شلم څپرکی

کاکړ او د ثور کودتا

کاکړ د خلقي دورې په اړه که څه هم هغه لنډه خو ډېره پېښناکه وه او ټولنه يې په ژوره توګه اغېزمنه کړه، يو پند کتاب چې «د ثور کودتا او د هغې ژورې پايلې» نومېږي کېښلی چې اوه څپرکي لري. کاکړ په پوره زغم د اسنادو، مدارکو، خاطرو، مرکو او پښتنو ګروېښنو له لارې د رښتيا موندنې له پاره ډېر هاند او کوشښ کړی چې د دې دورې يو عمومي او مستند سياسي تاريخ وکاري. د ده په وينا دغه ليکنه په دغې لار کې لومړی کوشښ دی. دی دا هم وايي چې د هم مهال پېښو تاريخ کېښل ګران دي ځکه چې د يوې خوا د پېښو په اړه مالومات نيمګړي وي. نوي مالومات وروسته يو وخت او بل وخت عام کيږي، نو تاريخ کېښل په اصل کې يوه پروسه ده، چې هېڅ وخت پوره نه وي. د بلې خوا د هم مهال پېښو ځانګړتيا دا ده چې دوره يې تاريخي شوې نه وي او په اړه يې ليکنه احساسات پارولی شي. له دې کبله تاريخ پوه دې هرو مرو د تاريخ معيارونه په کره توګه په پام کې ونيسي او ليکنه يې د پېښو، سياستونو او نظرونو افابي بيان وي او خپل نظرونه په کې ځای نه کړي.

کاکړ دا هم وايي چې د دغې دورې په ځينو اړخونو باندې ليکنې شوې چې هغه د نظام د پلويانو يا مخالفانو دي، يو اړخېزې او د ځانګړي غرض دپاره دي. اوس د دغې دورې په اړه په انګرېزي او نورو ژبو کې باندېنيو د روسي جنرالانو په ګډون ليکنې کړې دي. برسېره پر دې يو شمېر پټ اسناد هم خپاره شول چې د دې دورې د روښانولو دپاره مرسته کوي. کاکړ دا پند اثر د دغو ليکنو او هم د هغه يادښتونو نه، چې ده د خپلې مشاهدو، د پېښو د ګډونوالو او نورو افغانانو نه د پوښتنو او ګروېښنوله لارې ترلاسه کړي دي، کېښلی دی. زما په اند دغه مالومات چې د پېښو ګډونوالو زموږ د ملګرو په ګډون محترم کاکړ ته ورکړي ځينې يې نه يوازې کره نه دي بلکې ان ناسم دي. خو کاکړ هڅه کړې ده چې د تاريخ ليکنې د علمي ميتود په رڼا کې په خپله ليکنه کې د بيلو بيلو اړخونو نظريات پرته له دې چې خپل نظر په کې ځای کړي بيان کړي دي. ما خپل نظر د دغې دورې په اړه په خپل کتاب «د ثور پاڅون، د کې چې بې دسيسې او شوروي يرغل» کې څرګند کړی چې سريزه په خپله محترم کاکړ صاحب پرې ليکلې او په دغه کتاب کې يې دومره يادونه کړې چې «ده [اقبال

وزيري] په ۲۰۰۷ کال کې (د ثور پاڅون، د کې چې بې دسيسې او شوروي يرغل) په نامه يو کتاب هم خپور کړی، چې له هغه نه مې دلته پوره کار اخېستلی دی. څنگه چې په هغه باندې مې يوه ليکنه کړې، د هغه په اړه دلته نه غږېږم. دغومره وایم چې دا د خلقي دورې په اړه يو دقيق او مهم اثر دی. «۶۴۷ همدارنگه کاکړ د «د ثور پاڅون، د کې چې بې دسيسې او شوروي يرغل» په اړه ليکلې مشوره راکړې وه چې د کتاب په بڼه يې د لوستونکو په واک کې ورکړم. دلته د کاکړ هغه ليکنه هم لوستونکو ته وړاندې کوم:

«د نومبر ۲۹، ۲۰۰۶

کانکورډ، کليفورنيا

ډېر محترم وزيري وروړه

ليکنه مې دې تر پايه ولوستله. حجم يې ډېر نه دی، خو موضوع گانې يې ډېرې مهې دي، او هغه د دغسې معلوماتو او ستا د شخصي تجربو پر بنسټ ليکل شوی دی، چې په بلې ليکنې کې مونډل کېدلی نه شي. غټې موضوع گانې يې د خلق دموکراتيک گوند داخلي انکشافات او په خاص ډول د هغه د بيلو ډلگيو خپل مينځي رقابتونه او شخړې، د ثور د کودتا بهير، او د خلق د حکومت په برابر کې د شوروي اتحاد دسيسه ييز چلند دی د دې د پاره چې د هغه پر ځای پرچمي حکومت په واک کړي. د ليکنې دغه برخه دې د شوروي د حکومت ماهيت هم په حيرانوونکي ډول په ډاکه کوي او ښي چې چلوونکو يې څنگه د ملگرتوب په پلمه دسيسې کولې، او په هغو کې خپلې کټې لتولې.

د ليکنې بل غټ اهميت په دې کې دی چې په هغه کې بيان شوې پېښې د افغانستان د دغې لنډې دورې د سياسي تاريخ زری جوړوي. دا چې هغه متوازنه ده، انتقادي ده، او افافي ده د هغې ارزښت يې لا زيات کړی دی. ژبه يې هم څرگنده، رڼه، معياري او د پام وړ ده. نو د هغې خپرول به د کتاب په بڼه هم د محتوا او هم د افادې له نظره په پښتو او انگرېزي کې ډېره ګټوره وي. په دې اړه په ملي او جهاني سطح کې ډېرې خپرونې شوې، خو هغه ټولې لږ و ډېر پارتيزاني دي او په دې ډول د افغانستان سياسي تاريخ په دغې دورې کې مسخ شوی دی. ستا دغه ليکنه به چې د کتاب په بڼه خپره شي، د ليکوالو او مولفانو د پاره به د باور وړ سرچينه وي. په دغه حال کې يقين دی چې تا به د يوه استاد افغان په حيث د دغې لانجمنې دورې د سياسي تاريخ په روښانه کولو سره غټ او د قدر وړ خدمت کړی وي.

په درنښت

محمد حسن کاکړ»

څنگه چې کاکړ د ثور انقلاب کودتا بولي نو زه دلته د ده د کتاب «د ثور کودتا او د هغې ژورې پایلې» له مخې د هغه نظريات وړاندې کوم نو ځکه د کودتا کليمه کاروم.

د ثور کودتا

د کاکړ په وينا د افغانستان سياسي تاريخ ډېر ډينامیک، ډېر وړانوونکی او لږ ودانوونکی دی. دا به ځکه دغسې وي چې د افغانانو په تېره د پښتنو کلتور په تشدد او فزيکي زور ولاړ دی. دغه کلتور چې د پېړيو په بهير کې جوړ شوی دی، رينې يې له جگړو او وژنو نه خړوبې شوې دي.

له ويدي دورې راهيسې دغه هېواد د خونړيو جنگونو ډگر شوی دی، دلته يوازې زردشتي دين او بوديزم په تبليغ سره خپاره شوي دي، په نورو ټولو دورو کې جنگونه شوي، چې په بهير کې يې وړانې ډېرې او ودانۍ لږ شوې دي. هغه لږې ودانۍ هم د سمندري لارو نه د مخه په ځينو سيمو کې شوې وه، د باندنيو يرغلگرو له خوا ونړول شوه. د دغه وطن خلکو د ويدي دورې نه تر دوو پېړيو نه د مخه پورې په ځانگړې توگه په شمالي هند باندې يرغلونه کړي، له هغې خوا نه هم له پخوا نه يو وخت بل وخت پر دوی باندې يرغلونه شوي دي. په معاصر مهال کې افغانستان يوازينی هېواد دی چې د نړۍ درې زبرځواکونو يو وخت بل وخت پرې دانگلي دي. په دې توگه د دغې خاورې خلک له يوې خوا په خپل ډېر اوږده تاريخ کې له باندنيو يرغلگرو سره مخ شوي، چې د هغو په وړاندې له خپل وطن، ارزښتونو نه دفاع وکړي او د بلې خوا د خپل منځي جگړو، ترېورۍ او گوندیمارۍ په سبب دغه جنګي کلتور خپل کړی دی.

دی زياتوي چې افغانان اوس هم د واک درناوی کوي، د رسمي واک خاوند لا ورته ستر، هوښيار او د درناوي وړ ښکاري. ځکه په دوی کې دا ميل پياوړی دی، چې په خپله هم واک ترلاسه کړي، که په وچ فزيکي زور سره وي. دغه ميل په دوی کې دومره پياوړی دی، چې په واقعي کولو په لار کې يې هغه ارزښتونه هم تر پښو لاندې کوي، چې پرې عقیده لري او د دين، اخلاق، قانون او جرګو پروا نه کوي او ان خپل خپلوان او نږدې ملګري هم له منځه وړي.

د واک د گټلو ميل به له دې امله هم پياوړی وي چې په افغانانو کې د دولت د سروال د ځای ناستي موضوع حل شوې نه ده. په معاصر افغانستان کې هر وخت چې د دولت مشر د ميروېس نيکه او احمدشاه بابا نه نيولې چې د منځه تللي، د هغه د ځای ناستي په سر جنگونه شوي او ټولنه او خلک ورسره نارام شوي دي. د واکمنو کورنيو مدعيانو له

پخوا نه د واک په سر جنگونه کول، خو د ملي دولت په وروستي وخت کې نظامي افسرانو په کودتاگانو لاس پورې کړ.

کاکړ وايي چې «په افغانستان کې محمد داود دغسې سياسي نظام په کودتا سره نسکور کړ چې د لوېې جرگې او اساسي قانون له مخې جوړ شوی، وطن ارام او د پرمختګ په حال او په نړۍ کې د اعتبار او حيثيت خاوند و، که دی د دولتي واک لېوال نه وای، کودتا ته به يې زړه نه وای کړی» ۶۴۸ د ده د کودتا نه وروسته ملګرو يې د بې قانونۍ او خپل سړی په وخت کې ډېر نوميالي کسان او نور مخالفان او سيالان د منځه يوړل.

خو د واک نورو لېوالو د محمد داود نظام د ثور په کودتا سره نسکور کړ او دغو کودچيانو بيا د خپلې لنډې واکمنۍ په بهير کې د سرطان د کودچيانو نه بيغي ډېرې وژنې، بندي کړی، کړونې او پارونې وکړې چې په هغې سره يې ټولنه په ژور ډول کړکېچنه کړه.

د مير اکبر خيبر ترور

د کاکړ په وينا په افغانستان کې سياسي ترور نوی دود شوی و. ترور په اصل کې د بڼي او کيڼ لاسو افراطي سياسي ګوندونو کار و. د خيبر د ترور نه د مخه د محمد داود د حکومت د پلان وزير علي احمد خرم د مرجان نومي له خوا د هغه د رسمي دفتر نه د توپنګې په زور وويستل شو او په بازار کې په رڼا ورځ ترور يا ووژل شو. تر هغه د مخه په پاچايي رژيم کې د کپيڅ د جريدې چلوونکی منهاج الدين کپيڅ په گذرگاه کې په خپل کور کې د يوه ثقه راوي په وينا د يوه غير ګوندي چپي انقلابي له خوا ترور شوی و. په کابل کې بل غټ ترور د هوايي پيلوټ انعام الحق کران و او همدارنګه يو شمېر ګوندي غړي د هېواد په ډېرو برخو کې هم ترور شوي وو.

مير اکبر خيبر د ۱۳۵۷ کال د وري د مياشتې په ۲۸ مه ماښام د خپل ملګري عبدالقدوس غوربندي سره چکر وهلو ته ووت. هغه وخت چې غوربندي له خيبر نه بيل شو د دولتي مطبوعې شمالي خوا سرک سره د يوه روان جيب نه ګولی پرې ووارېدې او ځای په ځای مړ شو.

د خيبر د ترور په سبا د ګوند په زرګونه غړي د هېواد د ښارونو نه کابل ته ورسېدل. د خيبر جنازه د اټکل شلو زرو کسانو په ګډون د زاړه مکرويان نه د پل خشتي جومات له لارې د شهدای صالحين هديرې ته يووړل شوه او په لاره کې د امريکې سفارت مخې ته لکه چې د کمونستانو په منځ کې دود و، د امپرياليزم پرضد شعارونه واورېدل شول. په هديره کې څو ګوندي لويانو ويناوې وکړې او داسې يې وېشول چې ګواکې دغه ترور حکومت او

ارتجاعی قوتونو په لمسون شوی وي.

کاکړ وايي چې د مير اکبر قاتل چا يو څوک او چا بل څوک ښوولی دی. د کورنيو چارو وزير نوراحمد نور د راپور له مخې ډاکټر کریم چې په کریم کپ مشهور و او د هغه اوه تنه ملکري يې په همدغه تور ونيول او بې له محکمې نه زندی شول. کریم کپ په کابل کې د اسلامي گوند د عملياتي ډلې مشر و. پرچميان چې وروسته په واک شول د حفيظ الله امين لاس يې په دغه وژنه کې گډ وباله. دی زياتوي: «خو دغه وژنه د پرچم د گوندکي يوه خپل منځي موضوع وه. خيبر په اصل کې د خپل سياسي نظر او د پرچم په گوند کې د ننه د مشرتوب د سيالی قرباني شوی دی.» ۶۴۹ خيبر د کارمل پرعکس په دې فکر نه و چې محمد داود دې په کودتا سره نسکور شي. دغه اختلاف و چې مير اکبر ته د کارمل له خوا د وژنې گواښ وشو. په دې اړه د غوربندي په وړاندې خيبر نوراحمد نور ته وويل: «ستاسو کارمل ما ته د مرگ گواښ کړی دی. هغه ته زما له خوا وواياست چې زه د مرگ څخه نه بېرېرم... هغه علاقه لري د مافيا د دريمې درجې باند د مشر په رول کې ځان وازموي.» ۶۵۰

د کارمل او خيبر تر منځ اختلاف پر دې هم و چې خيبر ناسيونالېست گوندي او کارمل انټر ناسيونالېست گوندي و په دې مانا چې کارمل واک ته رسېدل د شورويانو په مرسته او مير اکبر خيبر د افغانانو له لارې غوښتل.

د گوند يووالی چې د شورويانو په فشار ترسره شو هسې په نامه و. بېرک کارمل خپل فراکسيون جلا ساتلو او مير اکبر خيبر د فراکسيون مخالف و. له دې کبله د ده په مشرۍ د بېرک نه ناراضي پرچميانو کې دا ميل پيدا شوی و چې د تره کي خوا ته واوري. غوربندي د پرچميانو د هغې غونډې په اړه چې د بېرک په مشرۍ د کریم زاده په کور کې جوړه شوې وه داسې ليکي: «موږ هم کنېهناسټو او منتظر شوو. خيبر هم څو شېبې وروسته راورسېد. وروستی تن کارمل و چې کور ته راننوت. د نوموړي په رارسېدو سره ډاکټرې اناهيتا ټول کسان د هغه ميز شاوخوا ته راوبلل چې د سالون په منځ کې پروت و. تر اوسه د ميز په چار چاپېره لا نه وو راغونډ شوي چې په حافظه کې مې د شپاړس کسيزو غونډو جوړېدل په ياد راغلل چې کارمل د لومړي انشعاب د بيلامې په پلمه کوښې جوړولې... ما وويل تر اوسه مو د قلم رنګ وچ شوی نه دی چې بيا هم فراکسيون بازي صورت نيسي او بېله غونډه داېرېږي.» ۶۵۱ غوربندي د پنجشيري له قوله ليکي: «د بارک شفيعی او سليمان لایق په وېلو په همغو ورځو کې بېرک کارمل خيبر ته د نور احمد نور پښيخه خبر ورکړی و چې د خپل انحلال غوښتونکي مښي څخه د تېر شي. (پنجشيري، ۳ مخ)» ۶۵۲ اعطا محمد شېرزی ليکي چې د يووالي د سند د لاسليک نه وروسته بېرک کارمل

د مير اکبر خيبر نه پرته د خپلې مرکزي کميټې غړي د نوراحمد نور کور ته وبلل او هلته يې ورته توصيه وکړه چې د گوند د يووالي سره سره موږ بايد په خپل منځ کې تماس ولرو.

غوربندي زياتوي چې څه موده وروسته سرور يورش زما کورته راغی او وويل: «د دې سره سره چې له دوې مياشتې څخه زيات وخت تېرېږي تر اوسه دوهم مرکز د پخوا په څېر په نورماله بڼه خپل کار ته دوام ورکوي. د کنفرانس د پرېکړو په اساس خو نورمحمد تره کي د گوند عمومي منشي دی. پل سرخ د موازي مرکز په څېر خلاص دی او بېرک کارمل نفاق اچوونکې لارښوونې ورکوي.» ۶۵۳

کاکړ وايي چې په دې ترتيب سره دا غونډه پټه پاتې نه شوه. عبدالقدوس غوربندي، نجيب الله او سرور يورش خيبر په دې خبر کړ او خيبر د دوی نه ليکلي راپورونه ترلاسه کړل، چې د گوند عمومي منشي نورمحمد تره کي پرې خبر کړي. تره کي په تليفون سره په دې اړه په نهو بجو له خيبر سره په گډه د پرېکړې کولو دپاره وخت وټاکه خو خيبر د همدې شپې په ماښام ووژل شو. ۶۵۴ کاکړ وايي چې دا روايت به رښتيا وي چې وايي: «نوراحمد او امتياز حسن د ۱۹۷۸ کال د اپرېل په ۱۷ مه ماښام مهال له يوه روان جيب نه په مير اکبر باندې گولی ووارولې او وېي واژه. نوراحمد نور له اول نه تر پايه پورې د کارمل ټينگ ملگري او امتياز حسن د کارمل شخصي ساتونکي و چې بيا د معدنونو د وزارت مرستيال وټاکل شو.» ۶۵۵

زما ماما عبدالرشيد وزير د وطن گوند د مرکزي کميټې غړي او د ډاکټر نجيب الله باوري کس پاسنی روايت په غوڅ ډول په لږ توپير سره تاييد کړ هغه دا چې د جيب نه په مير اکبر خيبر باندې گولی امتياز حسن د کارمل شخصي ساتونکي ووارولې وې. عبدالرشيد وزير د نجيب الله په واکمنۍ کې د مرکزي کميټې په اپارات کې کار کاوه.

کاکړ وايي چې د مير اکبر خيبر د جنازې چارې او په کور باندې يې د لويانو اخطار د حکومت له پاره يو ډول ننګونه وه. ولسمشر محمد داود د عدليې وزير او لوی څارنوال وفي الله سميعي ته لارښوونه وکړه، چې مالومه کړي چې ايا هغه کسان چې د خيبر په جنازه کې يې ويناوې کړې دي، د جزا د قانون له مخې محکمه کېدای شي که نه؟ نوموړي داود خان ته د هو! مشوره ورکړې وه. صمد غوث وايي چې «د لويې څارنوالۍ په دفتر کې د راډيو کسټ د فيټې څخه په ښکاره ډول د بيانيو د اورېدو وروسته، حکومت پرېکړه وکړه چې د ا. خ. د. ک مشران د محکمې له پاره حاضر کړي.» ۶۵۶

کاکړ د ژورنالست ستانيزي د ليکنې «سهل انگازی محمد داود خان و کودتای ثور» پر بنسټ دا هم وايي چې محمد داود تر دغه وخته پورې په دې اړه د خپلو ځينو مشاورينو

خبرې نه منلې چې د خلق ډموکراتيک گوند لويان د قدرت نيولو له پاره تياري نيسي. د هغو محوري ټکی دا و چې د خلق ډموکراتيک گوند په پوځ کې نفوذ او د حکومت پر ضد د عمل کولو نيت لري، خو د ملي دفاع وزير غلام حيدر رسولي ولسمشر محمد داود ته ډاډ ورکوي چې پوځ په ټينگه د هغه او حکومت پر خوا ولاړ دی. د دغه نظر له مخې به وي چې حکومت په سر کې د گوند څرگند ملکي لويان ونيول او بيا يې د نظامي گونديانو د نيولو امر وکړ، چې عملي نه شو. ۶۵۷

کاکړ زياتوي چې د ثور په پنځمه شپه اتو عملياتي ډلو د افغانستان د خلق ډموکراتيک گوند د لويانو په نيولو پيل وکړ او دغه موضوع يې د عبدالغني ساپي د ليکنې «شپاهي کابل» چې لا چاپ شوې نه وه، له مخې کښلې ده. د څاروندويانو دغو عملياتي ډلو نور محمد تره کي، بيرک کارمل، ډاکټر شاه ولي، عبدالحکيم شرعي جوزجاني، دستکبر پنجشېري، سليمان لايق، بارک شفيعي او ضمير ساپي ونيول، چې وروستی په غلطه نيول شوی و. اتم عملياتي گروپ، چې قوماندان يې عبدالغني ساپي عمرزی و، د شپې ناوخته د حفيظ الله امين په نيولو وگومارل شو. امين چې د څارندويانو د ورتگ نه خبر شو سمدلاسه يې د نظامي تشکيل لست خپلې مېرمنې پتمنې ته ورکړ، چې د پوليسو لاس ته ورته شي. امين د کور د لتولو په جريان کې له قوماندان غني نه دوه غوښتنې وکړې: يوه دا چې پوليسان د هغې کوټې ته نه ننوزي چې ښځې او ماشومان په کې ويده دي. بله دا چې دی د همدغه اوس بندي خانې ته بو نه تلل شي، بلکې سبا په اتو بجو دې حاضر کړل شي. قوماندان غني ورته وويل چې د تاسو لومړۍ غوښتنه د خپل صلاحيت له مخې په دې شرط منم چې د تاسو يا د زوی سره په پوره پام سره چې ستاسو ماشومان هم ویش نه شي سر ورښکاره کړم. امين دغه تجويز په خوښۍ سره ومانه او قوماندان غني د ورته نه د خوب کوټه وليدله. د امين د دوهمې غوښتنې په اړه يې د مخابرې د الې په وسيله د امنيت له لوی قوماندان نه هدايت په داسې ډول وغوښت چې د هغه اجازه يې ترلاسه کړه. غني بيا امين ته ويلي چې دواړه غوښتنې دې ومنل شوې.

کاکړ وايي چې د گوندي لويانو د بندي کېدو وروسته د خلق ډموکراتيک گوند دپاره سياست د مرگ يا ژوند سوال شوی و، په دې ډول چې يا غوڅ عمل وکړي يا کور ته راغلی اجل ومي. امين لومړی تجويز غوره کړ. امين د خپل زوی عبدالرحمن له لارې د تره کي د بندي کولو خبر ترلاسه کړ. په دغه شېبه کې د امين او د هغه د مېرمنې يو خپلوان چې سرمعلم و او عبدالغفور نومېده د امين کور ته راځي. امين نوموړی د کابل ښاروالی ته لېږي چې د هغې ښاروالی يو مامور فقير محمد فقير ته ووايي چې په بېره خان د امين کور ته

ورسوي. په دې توګه لومړی ارتباطي غړی فقير محمد فقير و چې د امين کور ته ورسېد او امين په ليکلې توګه د انقلاب قوماندۀ ورکړه چې په چټکۍ سره يې انجنر ظريف، خيال محمد کتوازي، انجنر صالح محمد پيروز، سيد محمد کلابزوی ته ورسوي. امين په ټول افغانستان کې ۲۲ تنه خلقي افسران د قوماندانانو په توګه غوره کړل چې په هغو کې جګړن محمد اسلم وطنجار د ټولو ځمکنيو قواوو د قوماندان او ډګروال عبدالقادر د هوايي ځواکونو د قوماندان په توګه وټاکل. کاکړ زياتوي هغسې، چې امين په لږ وخت کې پلان وايست داسې هم روابطو غړو هغه په حيرانوونکي ګړنديتوب خلقي افسرانو ته ورساوه او خپله دنده يې په بري ترسره کړه.

کاکړ وايي چې د ۱۹۵۷ کال د ثور کودتا د څرخي پله د څلورمې زغره والې قوې نه پيل شوه. د سهار نږدې لس بجې وې چې ټانکونه د ښار په لور وخوځېدل او نږدې پولس بجې وې چې د دفاع په وزارت ډزې وشوې. د دفاع وزير رسولي او لوی درستيز عبدالعزيز په قرغه کې اتې فرقي ته لاړل، چې په حرکت يې راوړلې. رسولي او لوی درستيز د ناهيلۍ په حال کې فرقه پرېښوده او په سختۍ سره يې ځانونه د تاج بېګ غونډۍ ته ورسول او هلته د درستيزوال تورنجنرال عبدالعلي وردګ سره يوځای شول. په دې وخت کې د مهتاب قلعه نه ورباندې د توپچي ډزې وشوې او دوی درې واړه د تاج بېګ مانۍ پرېښوده او په چاردهي کې د عبدالمجيد د دلکشا د مانۍ باغبان باشي کور ته چې د رسولي دوست و، پناه يووړه، خو د هغه زوی کودتا کونکي پرې خبر کړل. دوی درې واړه ونيول شول او د څرخي پله په پوليوکون کې يې زندۍ کړل. په دې توګه د دوی په زندۍ کولو سره د پوځ د سوق او ادارې مرکز فلج شو.

اسلم وطنجار ډله ډله ټانکونه، زره پوښونه او جنګي ماشينونه د حکومت د پوځي قطعو د حرکت شنډولو له پاره ټاکلي وو، هغه قطار ټانکونه، چې د بالاحصار د کوماندو د قطعې د حرکت د شنډولو له پاره مامور شوي وو، هغه يې کلابند او بې وسلې کړه. نورو ټانکونو د خواجه رواش هوايي ډګر، د افغانستان راډيو، د ښار لويو څلور لارو، د دهمزنګ بنديتون، د کورنيو چارو وزارت، د کابل ولايت بنديتون مخې ته ځايونه ونيول.

ولسمشر محمد داود په ارګ کې د وزيرانو ځانګړې غونډه رابللې وه چې د نورو موضوع ګانو په څنګ کې په ګوندي بنديانو بحث کېده. کله چې د دفاع وزارت باندې ډزې پيل شوې د جمهوري ګارډ نه د ګارډ قوماندان جګړن صاحب جان ساتنه کوله. محمد داود په دغه وخت کې لارښوونه وکړه چې د کورنۍ غړي يې چې د ښار په هره برخه کې وي، ارګ ته راوړل شي، چې همدغسې وشول. محمد داود، ورور يې محمد نعيم، د دوی د

کورنۍ غړي، سيد عبداللّٰه او قدیر نورستاني د گلخانې ماڼۍ يوې کوټې ته ننوتل. خو کله چې ارگ د هوا نه د بمباريو لاندې راغی پاڼه د کودتاجيانو په کټه واوښته.

په ارگ باندې جوړه جوړه الوتکو د هوا نه گوزارونه کول او حيرانوونکي پيکونه يې وهل. «په کابل کې ويل کېده، چې د دغو الوتکو پيلوټان شورويان وو او کودتا د شورويانو په دستور او همکارۍ شوې ده. ځينو ليکوالو همدغسې ويلي دي، خو دا هسې اوازې دي.» ۶۵۸ محمد نظير کبير سراج، چې نظامي متخصص او د اعتبار وړ مولف دی ليکي چې «ټولې الوتکې او چورلکې د افغان پيلوټانو له خوا سوق او اداره کېدې.» ۶۵۹ دغو الوتکو جمهوري کاردارام کر او د محمد داود کلابندي يې نوره هم ټينگه کړه.

يوه وره ډله ټانکونه او زغرور قوتونه چې د کورنيو چارو د وزارت په نيولو مامور شوي وو د هغه وزارت منسوبين يې بې وسلې کړل. گوندي لويان د بنديتون نه خلاص او افغانستان راډيو ته راوستل شول او هلته امين د ټولو په خوښه له وطنجار نه د کودتا مشري په خپل لاس کې ونيوله. په راډيو کې د افغانستان د وسله وال پوځ د نظامي شورا په نامه اعلاميه لومړۍ د اسلم وطنجار له خوا په پښتو او بيا د عبدالقادر له خوا په پارسو واورېدل شوه. د اعلاميې د خپرېدلو وروسته د امين، وطنجار او کټوازي نه پرته خلقي مشران د خواجه رواش د هوايي ډگر مرکز محل چنار ته ولېږدول شول.

د اوومې فرقې د ريشخور نه يوه پلې قوه له ارگ سره د مرستې له پاره راوتلې وه چې د ټانکونو او د الوتکو د گوزارونو له امله شا تگ ته اړه شوه. کاکړ د تاجيار له قوله وايي چې د محمد داود امر چې گارد دې تسليم شي، د سهار په شپږ بجو پلي شو.

تورن امام الدين وايي چې د محمد داود سره د خبرو په مقصد ارگ ته لاړم. «کله چې کوټې ته ننوتم... محمد داود خان ته [مې] پوځي درناوی او عسکري سلام وکړ... د وسله وال پوځ انقلابي شورا ته تسليم شۍ... په دغه وخت کې په هغې تپانچې چې په لاس کې وه په ما ډز وکړ او زه په لاس ولکېدم او سخت تپي شوم... نور زما د کسانو تر منځ يو پر بل ډزې وشوې چې په پايله کې داود خان ووژل شو.» ۶۶۰ په دې توگه د محمد داود د رژيم په نسکورېدو سره د محمدزيانو واکمني پای ته ورسېده.

د افغانستان لومړی ايډيالوژيک حکومت

کاکړ دغه موضوع د خپل کتاب دوهم څپرکي کې بيان کړې او وايي چې د ثور کودتا د افغانستان په تاريخ کې يو نوی څپرکي پرانېست. د ثور د کودتا په پايله کې داسې افغانان واک ته ورسېدل، «چې زياتره يې ځوانان او د عصري زده کړې خاوندان وو. په عمومي ډول

دوی بیلو قومونو ته منسوب د کلیو خلک وو، نه دې یوې کورنۍ غړي لکه پخوا چې وو. دوی د کمونیزم په پړي سره تړلي او ادعا یې کوله چې خواریکښو خلکو ته یې د خدمت له پاره ملا تړلې ده.» ۶۶۱

لومړی تېروتنه یې دا وه چې دوی د خپلې ایډیالوژۍ له مخې داسې حکومت تنظیم کړ، چې قدرت یې د خپل کوند له لارې ځانونو ته ځانګړی کړ، نورو افغانانو ته یې برخه په کې ور نه کړه.

«خلقیانو وروسته له هغه په حکومت کولو پیل وکړ، چې ګوندي لویان یې د ثور په اومه د مازدیګر په شپږو بجو افغانستان راډیو ته ورسول شول. تر دغه وخته دوه دېرش کلن محمد اسلم وطنجار، د ځمکنیو قواو نوی قوماندان د کودتا چارې پرمخ بېولې. راډیو ته د خلقي مشرانو په راتګ سره د خپلو ملګرو په سلا امین د حکومت کولو چارې په لاس کې ونیولې، که څه هم د جمهوري نظام ولسمشر محمد داود په ارګ کې ژوندی و، خو د کودچیانو له خوا کلابند او له حکومتي ارګانونو سره یې اړیکه شلېدلې وه.» ۶۶۲

دی زیاتوي چې په دغه وخت کې ګوندي لویانو په خپل بریالیتوب باور نه درلود نو ځکه یې حکومت د کابل راډیو نه د نظامي شورا په نامه اعلام کړ، نه د خپل کوند په نامه. ګوندي لویان د امین، وطنجار او خیال محمد کتوازي نه پرته د هوايي ځواکونو مرکز محل چنار ته لاړل، چې که وضع سرچپه شي په الوتکې کې کوم خوندي ځای ته لاړ شي. له دغه وخت نه امین د سټریا پرته په حیرانوونکې توګه د پوځ په تنظیمولو، د قوماندانانو په ټاکلو او د امنیت په خوندي کولو کې تېر کړل، پخوانی نظام یې له پښو وغورځاوه او د خپل حکومت د واکمن کولو له پاره یې ډګر هوار کړ. که ګوند په داسې وخت کې امین نه لرلی چې هغه ۴۹ کلن تکره روغ ځان درلود زړور او د نوښتګر فکر خاوند و چې هغه یې په ګوندي لویانو کې بېجوړې کړی و، واکمن کېدل به یې په شک کې و. ۶۶۳

د ثور د میاشتې په لسمه د یکشنبې په ورځ ګوندي لویانو د نظامي شورا پر ځای په ګوندي حکومت کولو په ښکاره پیل وکړ. کاکړ وايي چې دا ګوندي اوږده موده سره بیل او لنډه موده سره یوځای وو. د اتحاد په حال کې هم دوی سره سیالان او لکه بیل ګوندونه وو. کاکړ وايي چې د خلقیانو او پرچمیانو د اختلاف لاملونه درې وو. لومړی د دوی د ګوند کيو ترکیب و. «خلقیان زیاتره د کلیو او باندو پښتانه او لږ شتمنو کورنیو ته منسوب وو او پرچمیان زیاتره ښاري غیر پښتانه او شتمنو کورنیو ته منسوب وو، که څه هم په لوړه کړۍ کې یو شمېر پښتنو شتون درلود.» ۶۶۴ دوهم د دوی د شوروي سره اړیکې وې. «زیاتره خلقي لویان نېشنلسټ کمونستان او زیاتره پرچمي لویان انترناسیونالست کمونستان وو.

پرچميان په عمومي ډول تر دې حده انترناسيونا لست او شوروي پال وو، چې افغان هويت، ملي واکمني او حتی وطن ته يې د خپلې ايديالوجۍ په برابر کې اهميت نه ورکاوه. ۶۶۵ د ډريم د دوی د لويانو او په ځانگړي ډول د کارمل او امين تر منځ اختلافات وو. د دوی اختلاف د مفکورې و، چې ورو ورو يې شخصي او نورې بڼې پيدا کړې. امين په اصل کې نېشنلسټ او کارمل په اصل کې سويټسټ و. د سياست په ډگر کې کارمل په شوروي اتحاد او امين په خپل کوند ولاړ وو. په داسې حال کې امين کارمل د پنجابي طاهر پهلوان کړوسى شوه او ويل يې چې هغه په اصل کې افغان نه بلکې «مطلق يو ايجنټ» دی. د افغانستان د ټولو اساسي قانونو له مخې هر څوک چې د افغانستان تبعيت ولري، افغان دی، خو لکه څنگه چې ليدل شوي دي د مهاجرو په ذوات کې افغانستان ته د رېښتينتوب او وفادارۍ احساس ډېر کمزوری دی. ۶۶۶ کارمل د يو شمېر نورو افغانانو په شان له مهاجر نسل نه و، نيکه يې محمد هاشم پر ۱۸۷۹ کال کې له انگرېزي پوځ سره د هندوستان له کشمير نه افغانستان ته راغلی و. ۶۶۷ کارمل چې په ۱۹۵۷ کال کې د کې چې بې ايجنټي منلې وه او په دې فکر و چې افغانستان د شوروي اتحاد په شپاړسم جمهوريت وگرزوي. ۶۶۸ کاکړ وايي چې د غوربندي دغه وينا سمه ده چې «کارمل د گوندي قدرت سرچينه او منشا د گوند د باندې (په شوروي اتحاد کې) پلټله او د هغه د باور د لاسته راوړلو له پاره يې هر ډول هاند نه ډډه نه کوله.» ۶۶۹

د نور محمد تره کي واکمني

کاکړ وايي چې نور محمد تره کي د ثور د مياشتې په لسمه د انقلابي شورا د رييس او صدراعظم په توگه وټاکل شو. سره له دې چې د اقبال وزيرې په فکر خلقيان «...په دغه وخت کې نه د انقلاب په فکر... وو او نه د انقلاب له پاره په ملي او نړيواله کچه شرايط برابر وو. ۶۷۰ ان د شوروي اتحاد حکومت حاضر نه و، چې د تره کي حکومت بې له قيد او شرط نه په رسمي ډول وپېژني. سفير يې پوزانوف نه غوښتل، چې ان له نور محمد تره کي سره وگوري، که څه هم هغه د کودتا په سبا اول صالح محمد پېروز او بيا گل محمد نورزی د همدغه مقصد له پاره وراستولي وو. پوزانوف غوښتل، چې تره کي او ملگري يې په نوي حکومت کې پرچميانو ته برابرې برخه ورکړي. شوروي اتحاد بيا زر د کې چې بې د باندنيو چارو مدير ولايمير کريچکوف په مشرۍ کابل ته يو پلاوی واستوه. کريچکوف د حکومت په ترکيب کې «د خلق او پرچم گوندگيو د غړيو په سره برابر غړيتوب باندې» ۶۷۱ ټينگار وکړ. تره کي او امين دغه غوښتنه ومنله، يا يې منلو ته اړ شول. په هر

حال، له هغې وروسته و چې پوزانوف د کودتا په درېمه ورځ خلقي حکومت په رسمي ډول وپېژانده. ۶۷۲

کاکړ وايي: «خو څنگه چې کودتا په اصل کې خلقيانو کړې وه، هغو نه غوښتل پرچميانو ته بېرته برخه ورکړي، خو د شوروي اتحاد په هڅونې او فشار سره دغه کار ته اړ شول. شوروي اتحاد او پرچمي لويان په دغه امتياز هم قانع نه وو. د اقبال وزير په وينا «... د ثور د انقلاب د برياليتوب د لومړۍ شېبې څخه د خلقيانو پر ضد دسيسې جوړې کړې». ۶۷۳ پرچميانو د حکومت له جوړېدو نه درې ورځې وروسته اول د کورنيو چارو وزير نور احمد نور په دفتر کې او بيا په بادام باغ کې د کوپراتيفونو په رياست کې غونډې وکړې. په وروستۍ غونډې کې د شوروي سفارت کوم مامور هم گډون کړی و. پرچميانو وروسته په پغمان کې د همدغه مطلب له پاره گوندي کنکره جوړه کړه. ۶۷۴ تر هغه د مخه دوی د ک. ج. ب له مامورانو سره په کډه د خلقي حکومت په بدنومۍ کولو پيل کړی وو او د نجم الدين په روايت کارمل دستور ورکړی و چې «تخریب، تخریب باز هم تخریب». ۶۷۵ دغه څه به ځکه رښتيا وي، چې کارمل د امين له لاسه بې واکه کېده او بې اهميت کېده. د دوی تر منځ اړيکې له پخوا نه ترخې وې. ۶۷۶

کاکړ زياتوي چې د وخت غوښتنه دا وه چې د حکومت په ترکيب کې نور گوندونه هم بايد ځای ولري او که سمدلاسه د ائتلافي حکومت شونتيا نه وای، لږ تر لږه فني ماموران او وره چارپوهان په حکومت کې د مقامونو خاوندان شوي وای. د دولت لور رکن پنځه دېرش کسيزه انقلابي شورا شوه چې سروال يې د دولت د ريبس حيثيت پيدا کړ. دغې شورا ته قضايي قوه مسؤله وبلل شوه او هم اجرايه قوه د صدراعظم په مشرۍ هغې ته مسؤله وگرځول شوه. د دولت يا حکومت لارښوونه د رسمي گوند په غاړه شوه ... په دې توگه نوی دولت د درې گونو قوتونو (اجرايه، مقننه او قضايه) په يو ځای کولو او د لور واک په غونډولو سره تنظيم شو. انقلابي شورا پورې د تړل شوو قواوو سروالان او غړي او وزيران ټول د حاکم گوند غړي وو. په دې ډول گونديان او په ځانگړې توگه د مرکزي کميټې غړي او د سياسي دفتر غړي د حکومت په ټولو لورو مقامونو باندې وکومارل شول. کاکړ وايي چې په گوند کې د پرېکړې کولو واک په مرکزي کميټې کې او بيا په سياسي دفتر او هلته په يوه تن عمومي منشي پورې چې په واقعيت کې د ټول لور نظام واکمن و، متمرکز و چې د واکمنۍ موده يې ټاکلې نه وه. خلقي لويانو خپل نظام لږ و ډېر د بلشويکانو په بڼه په پښو ودروله. دوی د بلشويکانو غونډې هم د تشدد ايديالوژي غوره کړه. په واقعيت کې دوی ته شوروي اتحاد او په ځانگړي ډول لينن سرمشق شو.

نور محمد تره کي د ثور په اتلسمه د افغانستان راډيو نه د «اساسي کرښو» په نامه يوه وينا واوروله چې په هغې کې د باندنيو او د نننيو چارو په اړه اساسي ټکي بيان شول چې په هغو کې د خلکو گډون، د فيوډالي او د هغه د مخه اړيکو د منځه وړل او د دولتي سکتور د پياوړتيا ژمني ورکړل شوې وې. بله مهمه ژمنه يې د دولت د دستگاه تصفيه وه. د اتم ټولکي کانکور لغوه شو، د کانکور وهلو له پاره بسپنه راتوله شوه او د بسپنو په پيسو د هغو له پاره يوه ليسه پرانستل شوه او جنايي بنديان خلاص شول خو زياتره سياسي بنديان خوشي نه شول. حکومت د انقلابي شورا په نامه د جوزا د مياشتې تر دوه ويشتمې پورې پنځه فرمانونه يو پر بل پسې وايستل. د دولتي تشکيلاتو په ترڅ کې انقلابي نظامي محکمه د انقلابي ضد عناصرو له پاره جوړه شوه او د عسکري اصولنامې له مخې اگسا ته د تورنو په محکمه کولو کې ډېر واک ورکړل شو. کاکړ د انقلابي شورا د ځينو فرمانو په اړه خپل نظر داسې بيان کړی دی:

د سور بيرغ په اړه فرمان

د کاکړ په وينا د ۱۹۷۸ کال د اگست د مياشتې په ۷مه نېټه د څلورم فرمان له مخې، چې د مخه ايستل شوی و، د کابل په ښار کې نوی بيرغ په ډېر لوړ شان سره جگ شو. د هغه له پاره نه يوازې لوړپوړي گوندي او حکومتي کسان، بلکې حکومتي ماموران، د لوړو زده کړو د موسسو محصلان، د ښوونځيو زده کوونکي، د کابل ښاريان او د شش کړو هې بزگران په ښه تنظيم سره په پښتونستان واټ او د هغه په چاپېر کې سره غونډ شول. د ټولو خلکو شمېر له حساب وټلی او ډېر و. ۶۷۶ الف دا يې د برياليتوب او وياړ هسکه وه. د بيرغ رنگ تک سور غوره شوی و او په يوه څنډه کې يوازې د خلک کلیمه ليدل کېده او د پاچا امان الله خان د وخت بيرغ چې تور، سور او زرغون رنگ يې درلود او محراب او ممبر هم په کې په نښه شوی و او افغانانو ته د وياړ او سرلوری بيرغ و، ترک شو. دی زياتوي چې ډېرو خلکو سور بيرغ د ملک د کمونيستي کولو په لور د خلقي لويانو لومړی گام وبلاله. د پخواني بيرغ د پرېښودو نه هم اندېښنه راولاړه شوه چې افغانانو ته د خپلواکۍ او هويت وياړلې نښه وه. په دغه حال کې د خلقي بيرغ په نامه د سره بيرغ غوره کول او په ننداره يز ډول د هغه هسکول د خلکو د پارولو نه بل څه نه و. خلک په رښتيا هم وپارېدل، په دې کې حکومت ته څه عملي گټه هم نه وه، مخالفينو له دې نه گټه پورته کړه.

د گروهه په اړه فرمان

کاکړ وايي چې د سود، سلم او گروهه په اړه شپږم لمړ فرمان د خلقي حکومت په نظر د ستمکرو له جغ نه د خوارکېنو بزگرو په کټه وايستل شو. خو په واقع کې دغه فرمان د دغه مقصد پر خلاف تر زياتې اندازې د ځمکه والو په کټه تمام شو. فرمان په هغو پلي شو چې د ۱۹۷۳ د مخه يا تر هغه وروسته يې د پيسو په بدل کې ځمکې په گروهه ترلاسه کړې وې. گروهه په اصل کې دا مانا لري چې گروهه وال به تر هغه پورې د ځمکې د حاصل څخه کټه پورته کوي تر څو چې د مخکې څښتن د هغه په گروهه ورکړل شوې پيسې بېرته ورکړې نه وي. کاکړ زياتوي چې د فرمان مهم ټکي دا و چې که ځمکه له ۱۳۵۳ کال د مخه په گروهه اخېستل شوې وي گروهه وال اړ دی له ولاړ فصل نه وروسته ځمکه مسترده کړي او که يې ځمکه په ۱۳۵۳ کال کې اخېستې وي د اصلي پيسو په سلو کې د شل مستحق گڼل کېږي. که چا يو کال وروسته يا د کودتا په کال ځمکه په گروهه اخېستې وي په سلو کې نوي د خپلو پيسو مستحق دی، هغه هم په پنځه کلونو کې. البته ځمکه به په هغه اول کال کې اصلي څښتن ته پرېښودل کېږي.

د فرمان بل مهم ټکي دا و چې يوازې بې ځمکې زراعتي کارگر پوروري مالکانو ته د سود او پور ورکولو نه معاف دي. د دغه فرمان له مخې له سود او سلم او پور ورکولو نه د بزگرو معافېدل سمدلاسه د هغوی په کټه تمام شو. خو دغه فرمان د اړتيا په سختو شېبو کې لکه د واده، ناروغۍ او نورو له پاره د پيسو ترلاسه کولو سرچينه وچه کړه. نوموړی دا هم وايي چې په دغه فرمان سره کټه د هغه چا وشوه چې د ځمکې خاوند و او تاوان هغه چا وکړ چې بې مخکې و او د خپل کار له برکته د پيسو او گروهه مخکې څښتن شوی و. په گروهه والو کې ځمکه وال هم شامل وو، خو هغوی تر هغو ډېر لږ وو، چې مخکې يې په خپلو کټل شويو پيسو سره اخيستې وې. په همدغه ډول افغان کارکرو چې په ايران او عربي هېوادونو کې پيسې کټلې وې، په وطن کې يې په گروهه سره ځمکې خپلې کړې وې، په دغه فرمان سره د گروهه ځمکې او خپلې پانگې له لاسه ورکړې.

د دغه فرمان يوې بلې برخې پارول وکړل. دغه برخه د بزگرو د ستونزو د ليرې کولو له پاره په علاقه دارو، ولسوالو او ولايتونو په مرکزونو کې کميټې وې، چې په هرې يوې کې د بزگرو دوو استازو غړيتوب درلود، خو د ځايي مخورو او ځمکه والو په کې غړيتوب نه درلود. کاکړ وايي چې د دې کميټو ښکاره دنده دا شوه چې د گروهه، سود او سلم نه راپيدا شوې کشالې به هواروي، خو اصلي مقصد يې دا و چې د بزگرو دغه استازي به د ملکانو، خانانو او بېگانو او نورو ځايي مخورو ځای نيسي چې حکومت فيوډال گڼل او غوښتل يې

چې د خپل ايډيالوژۍ له مخې په افغانستان کې د فيوداليزم ريښې وباسي. ۶۷۷ خو دا کار د افغانستان غوندې په دوديزه ټولنه کې شونې نه وه چې سمدلاسه بېسواده، بې تجربې او د ټولنې د ښکته دريځ غړي ټولنيز شخصيتونه شي. د دې پايله دا شوه چې دوديز ملکان او نور تر ډېره بې اغېزې او د حکومت مخالفان شول. د مخکو د وېش په درشل کې يا بهر کې ډېر اطرافي مخور بنديان شول يا د منځه ولاړل. په دې ډول هغه د مشرۍ تشه چې په ولس کې پيدا شوې وه، نوره هم ژوره شوه او ټولنه يې ناکراره کړه.

د ښځو او ودونو په اړه فرمان

د کاکړ په وينا د حکومت اووم لمړ فرمان د ښځو او نارينه وو د برابرۍ او پلارواکي او فيودالي د غير عادلۍ اړيکو د له منځه وړلو په موخه د ميزان د مياشتې په ۲۵ مه نېټه وايستل شو. د دغه فرمان مهم ټکي دا وو چې هېڅوک نه شي کولی نجلی د پيسو يا جنس په بدل کې چا ته په نامه او يا نکاح کړي، يا د واده په وخت کې زوم د ولور په ورکولو او د نورو لگښتونو په کولو اړ کړي، يا له لس شرعي درهم نه چې انډول يې درې سوه افغانۍ کيږي ډېرې پيسې ترلاسه کړي. په همدغه فرمان سره اجباري واده هم منع وښودل شو او د نکاح ښکته منک د هلک له پاره ۱۸ کاله او د نجلی له پاره ۱۶ کاله وټاکل شو او کونډه به بيا مېړه کولو کې واکمنه وکيل شوه. ۶۷۸ د نورو فرمانونو په پرتله دا يو بې ازاره فرمان و، نه خلکو پرې عمل وکړ او نه حکومت د هغه پلي کول ټينګ ونيول. کاکړ زياتوي چې که څه هم په نجونو باندې د ولور په نامه پيسې اخېستل کيږي ځينې په دې فکر دي چې په افغانستان کې پلرونه خپلې لونې د پيسو په بدل کې د نکاح په نامه خرڅوي، خو دوی دا په نظر کې نه نيسي چې واده په واقعيت کې يوه ټولنيزه پديده ده او د ولور يوه برخه په کوزده او په واده کې په ولس لکول کيږي او ودونو د دواړه خواوو کورنيو او د هغوی د خپلوانو تر منځ اړيکې پيدا کوي او سره يې نږدې کوي. په هندوستان کې د افغانانو پر خلاف نجلی وال د هلک کورنۍ ته پيسې ورکوي. د دواړو ولسونو دغه سرچېه دودونه د هغو په خوښه وي. دواړه رواجونه ناوړې خواوې لري چې بايد ورو ورو له منځه يوړل شي. خلک د پوهې او روښانتيا او د وضعې په اوښتلو سره سوکه سوکه په خپله اوږي لکه چې ډېر وخت کيږي چې په تعليم کړو افغانانو کې ولور نه اخېستل کيږي او د څو ښځو دود سست شوی دی، خو دوی په ودونو کې لا هم ډېر لگښت کوي چې ورو ورو بايد لږ شي.

د ځمکود وېش فرمان

کاکړ د دې فرمان په اړه وايي چې د دغه فرمان نه د حکومت موخه د «فيودالي» او د «فيودالي دورې نه د مخه» اړيکو د منځه وړل، د کارکرو او بزگرو تر منځ د يو موتي والي ټينګښت او ژورتيا، او د کرنيز محصول د حجم زياتوالی وښودل شو. خو د هغه سملاسي موخه سياسي وه او هغه دا چې حکومت غوښتل د خپلو مخالفينو پر ضد د بزگرو، کارکرو او نورو خوارکينو ملاتړ ترلاسه کړي. ځنګه چې په ټولنه کې بزگران او لږ مخکي مالکان ډېر وو نو حکومت دغه فرمان د دوی په ګټه وايست. خو دغه فرمان په بېره وايستل شو پرته له دې چې ډېر مهم او پېچلي اړخونه يې په کره توګه وڅېړل شي او د پلي کېدو شونتياوې او وسيلې يې په في ډول برابري شي.

د فرمان مرکزي ټکی د ځمکه وال کورنی (مور، پلار او تر اتلسو کالو پورې اولاد) له پاره د مخکې د اندازې ټاکل و، چې هغه دېرش جريبه اوله درجه مخکې يا د هغې اندوله وه. تر هغې زياته د دولت مال وګڼل شوه. د بې ځمکو، لږ ځمکو، کرنيزو کارکرو او بې شتو کوچيانو ته د پنځه جريبه لومړۍ درجې مخکې يا د هغې اندوله وټاکل شوه او هغه مستحقانو ته د ملکيت د سند په نامه وړيا ورکول کېده. دا هم په نظر کې ونيول شوه چې د مخکو دغه نوي څښتنان به وروسته په کوپراتيفونو کې تنظيم کيږي او بيا به د دولتي شرکتونو له لارې کيمياوي سره، اصلاح شوي تخمونه او کرنيز ماشينونه په مناسبو شرايطو ورکول کيږي. همدارنګه د مخکې د وېشلو نه راپيدا شوې کشالې د هوارۍ په موخه د ولايتونو او ولسواليو په کچه ځانګړې خلقي کميټې په نظر کې ونيول شوې. د دغو کميټو پرېکړې اساسي او غوڅې وګڼل شوې. کاکړ وايي چې د مخکې سمون د داسې حکومت له خوا وشو چې مشروعيت يې نه لاره او د ولس د استازو سره يې په دې اړه مشوره ونه کړه. حکومتونو پخوا هم د خلکو مخکې ضبطولې خو هغه لږې او د انفرادي کسانو وې.

امير عبدالرحمن د افغانستان لومړی واکمن و چې د لومړي ځل له پاره يې د جګو مالياتو په وضع کولو سره د مخکې والو دوديز ځواک مات کړ. هغه له هغو ځمکو نه چې په روانو اوبو سره خړوبېدلې د حاصل دريمه برخه، له هغو مخکو نه چې په چينو او کارېزونو سره اوبه کېدلې پنځمه برخه او له للي مخکو نه د حاصل لسمه برخه د دولت برخه وګرځوله. د دولت دغه برخه په جنس سره ترلاسه کېدله او دا د پاچا امان الله په وخت کې و، چې دغه مالیه د جنس نه په نغده بدله شوه. ۶۷۹ د محمد داود په وخت کې له مالک نه زياتي مخکې په پيسو اخېستل کېده او هغه بيا مستحق بزګر ته په پيسو

ورکول کېده. د محمد داود د ځمکو د سمون پروگرام د مټرقي مالي پر بنسټ و. د هغه د پروگرام له مخې د لږو ځمکو خاوندان د مالي نه معاف وو. هغو مالکانو چې د سلو جريبو نه زياته مخکې درلوده ډېره ماليه ورکوله. د دغه پروگرام له مخې له سلو جريبو نه زياته مخکې ساتل به د مالک له پاره کرانه تمامېده. نو ځکه دوی د سلو جريبو نه زياته مخکې د دوی په کټه وه چې په دولت يې وپلوري. دولت به بيا دغه زياتي مخکې په مستحقو بزگرانو باندې په لږه بيه خرڅولې او پيسې به يې هم په اوږدې مودې کې په قسطنو سره ترلاسه کولې. له دې امله په ۱۹۷۴ کال کې چې محمد داود د مخکې د سمون اعلام وکړ، ځمکه والو د خپلو زياتي مخکو په پلورلو پيل وکړ. ځينو يې په نورو لارو هم خپلې مخکې له سلو جريبو نه ښکته کړې او په دې ډول يې د درنو مالياتو د ورکولو نه ځانونه خلاص کړل او خپلې مخکې يې هم له لاسه ورنه کړې.

کاکړ وايي چې د اتم لمبر د فرمان د پلي کېدو ستونزې درلودې. يوه ستونزه دا وه چې د مستحقو بزگرانو شمېر ډېر او د هغه پر خلاف د وېش وړ مخکې لږ وې. له همدې امله به و چې دوی د محمد داود د مخکې سمون په پام کې ونه نيو او مخکې والو ته يې لږ مخکې (۳۰ جريبه) پرېښوده او بزگرو ته يې د مخکې وړې ټوټې (۵ جريبه) ورکړې. په دې توگه د کرنې ميکانيزه کېدل کران شول. د مخکو په ټوټو کولو سره د مخکې حاصل هم لږېږي. کاکړ وايي چې د کرنيزو حاصلاتو او د حکومتي مالياتو د زياتوالي او د هېواد د ودانولو له پاره يوه ښه لار دا ده چې د بندونو جوړولو او د کاربزونو په کيندلو هغه پراخې مخکې چې د مقر نه د لوبديځ په لور ان تر هرات پورې او له هندوکش نه پورته او نورو سيمو کې پراتې دي، د کر کيلې له پاره برابرې شي او بې ځمکو او نورو اړو کورنيو ته دومره مخکې په لږه بيه ورکړل شي چې د ژوند له پاره يې بسنه وکړي. د اوبو بندونه د برېښنا د توليد له پاره هم اړين دي. د افغانستان لوی او واړه سيندونه د هېواد د سمسورتيا او د خلکو د ژوند د کچې د لوړولو له پاره غټې سرچينې دي. د اوبو د سرچينو مديريت کولی شي چې دا مسلې هوارې کړي.

کاکړ دا هم وايي چې خلقي حکومت د «فيودالو» ځپل د فرمان په پلي کېدو سره پيل کړل. خو څنگه چې ځمکه ډول ډول وه او ملکيت هم د شرعي او هم عرفي سندونو له مخې او نوې ابادې شوې مخکې بې سنده ملکيت وې د مخکې د سمون پروگرام پېچلی کاوه. برسېره پر دې د مخکې سروې او کچل (اندازه کول) او بيا له ټاکل شوې اندازې نه د زياتي مخکې بيلول او هغه په نورو وېشل د مسلکي او فني کدرونو شتون د پروگرام د برياليتوب له پاره اړتيا ليدل کېږي. خو دغسې کسان ډېر لږ وو. په دې توگه د مخکې د سمون

پروگرام چې په خپله ډېر پېچلی و د کمزورو کدرونو په لاس چې د يوې اوونۍ په کورس کې روزل شوي وو هغه هم په زور او ننداره يې ډول په بېره سره پلي شو او زياتره د «فيودالو» په سپکاوي سره پيل پرې وشو. دی زياتوي چې په فرمان کې د اوبو تنظيم په نظر کې هېڅ نيول شوی نه و په داسې حال کې چې د مخکې په سمون کې د اوبو تنظيم اساسي موضوع ده. دی دا هم وايي چې شوروي حکومت به د خلقي حکومت سره د سياست له مخې د مخکې د وېش په اړه همکاري نه وي کړې، د دې له پاره چې په هغه کې پاتې راشي او د حکومت کولو چانس پرچميانو ته ورسېږي.

د ليک او لوست کورسونه

کاکړ وايي چې د ليک لوست پروگرام پلي کولو هم پارونې وکړې. د ليک او لوست د کورسونو سره په پرنسيپ کې خلک مخالف نه وو، چې لويان ليک او لوست زده کړي ځکه چې د دوی له پاره يوه د ژوند موضوع وه. افغانستان د يوه بېرته پاتې هېواد په توګه د بې سوادۍ له موضوع نه کړېده او د دې هېواد نارينه او تر هغو لا زيات ښځې په لوړه کچه سره په ليک او لوست نه پوهېدلې. د کودتا نه وړاندې هم د افغانستان په خلکو کې د ښوونځيو د زده کړې شوق تر دې اندازې لوړ و، چې د کليو خلکو هم نه يوازې د هلکانو، بلکې د نجونو د زده کړې ښوونځي غوښتل او حکومت د مخکې او کار په بڼه د خلکو په مرستې سره ان په ډېرو لېرو سيمو کې د نجونو او هلکانو ښوونځي جوړ کړي وو. په خلکو کې د ليک او لوست احساس له دې کبله هم غښتلی او پياوړی و، چې د نويو ښوونځيو په پرانستلو او په عمومي ډول د عصري پوهنې په دودولو کې د خلکو ارزښتونه په نظر کې نيول کېدل او د پاچا امان الله د وخت د ترخو تجربو په نظر کې نيولو سره د عمومي ارزښتونو په مخالفت څه نه کېدل. خو خلقيانو دغو واقعيتونو ته ونه کتل او دغه متل يې له ياده وايست چې «افغانان په هڅونې سره دوزخ ته ننوزي خو په زور سره به جنت ته هم لاړ نه شي.» ۶۸۰ څرنگه چې د يوې خوا د ښځو له پاره ښځينه ښوونکې نه وې يا لږ وې او د نارينه برخورد احساساتي او د خلکو د دودونو سره سم نه وو نو په ټول هېواد کې د ښځو د کورسونو سره مخالفت عام و. گوندیانو د دې پروا نه کوله چې «په افغانستان کې نارينه د خپلو کورنيو واکمنان دي، چې ښځې خپل ناموس کڼي او سپکاوی يې نه زغوي.» ۶۸۱ نو کورسونو ته په زوره کښول دوی ته عملي ګټه نه لرله.

بندي توب او جزاگانې

په افغانستان کې د عبدالرحمن د واکمنۍ د مخه رسمي بنديتونونه نه وو، لکه چې د رسمي دفترونو له پاره ودانۍ هم نه وې، واکمنو له پخوا نه د اطراف د زورورو کورنيو زامن په کابل کې د يرغمل په توگه ساتل. د امير عبدالرحمن د واکمنۍ پر مهال بنديان په بالاحصار، ارگ او کوتوالۍ کې ساتل کېدل. له ځينو سرايونو او حکومتي ځايونو نه هم د بنديانو د ساتلو په توگه کار اخېستل کېده. په بالاحصار او ارگ کې بنديان تورو څاگانو ته اچول کېدل. بيا په دهمزنک کې لوی بنديتون جوړ شو چې د هغه له ورو او نمجنو کوچنيو کوټو څخه ان د څرخي پله د لوی کانکرېتي بنديتون تر جوړېدو پورې کار اخېستل کېده. د امير عبدالرحمن په وخت کې دومره افغانان بنديان شوي وو چې واقعي شمېر يې شايد حکومتي چارواکو ته هم مالوم نه وو.

د کاکړ په وينا د امير عبدالرحمن د دورې نه وروسته د ثور کودتا پورې هم له بنديتونونو کار اخېستل کېده. د محمد هاشم خان په اولسو کلونو کې ډېر خلک بنديان شول. يوازې د پاچا امان الله خان او پاچا محمد ظاهر خان په قانوني لسيزه کې د محکمې د حکم پرته افغانان د حکومت د سياست سره د مخالفت له امله نه بندي کېدل. د محمد داود د صدراعظمۍ او بيا د جمهوري رياست په وختونو کې سياسي بنديان تر جنايي بنديانو په شمېر کې ډېر وو. په دې برخه کې خلقي او پرچمي حکومتونه د افغانستان تر هر بل حکومت نه د مخه لاړل.

د افغانستان د حکومتونو يوه ځانگړتيا دا ده چې د امن په حال کې هم نه يوازې د فعالو، بلکې د بالقوه مخالفانو خپل دي. هغو حکومتونو چې دولتي واک يې په زور سره نيولی او بيا يې هغه د امنيت، خدمت او پرمختگ په نامه ځانله منحصر کړی دی، هم داسې کړی دي.

په افغانستان کې د پاچا امان الله او پاچا محمد ظاهر له قانوني واکمنۍ پرته د څه کم سلو کالو په بهير کې لږ و ډېر همداسې شوي دي. په دغې مودې کې د فرد حيثيت او ژوند د حکومتي قدرت په وړاندې، چې د پوليسو، سرتېرو، حاکمانو او عدلي محکمو په بڼه څرگند شوي، بې اهميته شوي دي. په داسې حال کې چې د حکومت د پياوړتيا د مخه افغانان د ازادۍ له لورې درجې نه برخمن وو. په پايله کې په افغانستان کې فردي وړتيا چې د نامحدود انکشاف ظرفيت لري انکشاف نه دی کړی يا په پوره اندازه انکشاف نه دی کړی. ځينو چې څلا کړې ده، په حکومتي چوکاټ کې د ننه يې لرې ده. خو څنگه چې حکومتي چوکاټ په اصل کې محدود وي، د دغسې افرادو انکشاف هم محدود و. د دغه

محدودیت پایلې هغه شوې چې انگلیس فیلسوف جان سټورات مل څه باندې یوه پېړۍ د مخه د هغو وړاندوینه کړې وه. هغه ویلي و چې په اوږدې مودې کې د دولت ارزښت د هغو افرادو ارزښت دی چې دولت ترېنه جوړ وي او هغه دولت چې خپل افراد کوچني کوي که څه هم هغه به د کټورو موخو له پاره وي وېه مومي چې په ورو انسانانو سره لوی کارونه نه تر سره کېږي،

د سټورات مل د مخه جرمني فیلسوف ایمانوېل کانت ویلي و چې هېڅ انسان باید د بل انسان د لاس اله ونه ګرځول شي. فرد او ژوند ته د دغه اهمیت او ارزښت د قایل توب له امله ده، چې یهودو په لرغوني مذهبي او مدني قانون تالمود کې راغلي، چې هغه څوک چې یو ځانګړی ژوند ژغوري لکه چې ټوله نړۍ یې ژغورلې وي او هغه څوک، چې یو ځانګړی ژوند له منځه وړي، لکه چې ټوله نړۍ یې د منځه وړې وي. له دې کبله یو یهود بل یهود نه وژني او په زیاتو لوېدیځو هېوادو کې زندی کول غیر قانوني دي. دغه فکر د یوې روغې ټولنې دپاره ډېر مهم دی ځکه چې غړي ته دا شونې کوي چې د ژوند د ښه کولو دپاره رغنده او نوښتي کارونه وکړي. د لوېدیځ دغه حیرانونکې پرمختیا شاید په اصل کې د همدغه فکر له مخې د ژوند کولو پایله وي.

خو په اسلامي هېوادو کې یو مسلمان بل مسلمان وژني. وژنه په پښتنو کې شاید تر بل هر ملت نه ډېره وي. یو پښتون نه یوازې بل پښتون وژني، بلکې د خپلې کورنۍ غړي هم وژني. وژنه د دوی د کلتور په تېره د تربورۍ او ګوندیمارۍ غټه ځانګړنه ده. دا شاید د پښتنو د بېرته پاتې توب او کمزورۍ اصلي لامل وي. په دغسو وژنو سره ولس د خپل د سر او د کار د سرو د فکر، عمل او خدمت نه بې برخې کېږي. دغسې وژنې د ثور د کودتا نه وروسته بیخي ډېرې شوې دي. د سر پښتانه د تربورۍ او ګوندي مارۍ او داسې د ملتونو له خوا او په دې وروستیو کې د ایډیالوژیکي او مذهبي سخت دریځو له خوا وژل شوي دي. خلقي حکومت د ملي مصونیت اداره له منځه یوړه او د ک ج ب ډوله اکسیا یې تنظیم کړه چې په بندي کولو، کړولو او وژلو یې او هغه هم د محکمې او شواهدو پرته لار یې وټاکله.

اکسیا او اسدالله سروري

کاکړ وایي چې اکسیا (د افغانستان د کټو ساتندویه اداره) د ملي مصونیت د ادارې پر ځای جوړه شوه. د اکسیا سروال اسدالله سروري و. سروري د اکسیا له لارې د افغانانو په بندي کولو، کړولو، او له منځه وړلو کې د امیر عبدالرحمن د وخت له نایب کوتوال

ميرسلطان (افشار) سره پرتله کېدای شي. (زما ليکوال وزيري په اند وروسته نجيب الله د خاد له لارې تر دوی وړاندې شو). ميرسلطان په امنيتي او جزايي چارو کې د مطلق اختيار خاوند و. د هغه د دغه مطلق اختيار نه په پراخې استفادې سره ناراضي توب تر دې حده پورې عام شو چې په پای کې حکومتي لوړو چارواکو امير ته څرگنده کړه، چې د هېواد نارامي د هغه د بهرحی له امله وه. له همدې امله ميرسلطان په پغمان کې په دار وځړول شو.

دی زیاتوي چې اکسا د عصري تخنيکي وسيلو، بېحده اختيار او د بوگدانوف په مشرۍ د شوروي ماهرانو په لرلو سره دغومره پياوړې او په خپل سر شوې وه، چې له یو څو کسانو پرته بل هر څوک یې بندي کولی شو، بې له دې چې له کوم مقام نه یې اجازه ترلاسه کړې وي. سروري د اکسا له لارې ان د صدراعظم حفيظ الله امين د منځه وړلو له پاره څو ځله تجویزونه نیولي وو، چې نابريالي شول. ۶۸۲ په دې ډول اکسا له دغسې اختيار نه بهر منه وه، چې چارواکیو یې په تېره سروري د نظام د مخالفينو په خپلو کې هر هغه څه کول، چې یې لازم ګڼل. که څه هم هغه د داسې ادارې د چلولو له پاره تجربه او وړتیا نه لرله خو د شوروي سرمشاور په مرسته یې د نظام په یو بې جوړې پياوړي مرکز باندې بدله کړه.

کاکړ ليکي چې د ثور په ديارلسم ماښام نږدې په نهو بجو د پخواني حکومت د سر کسان په څرخي پله په پولیکون کې ووژل شول. په دغو کسانو کې موسی شفيق پخوانی صدراعظم، د بهرنیو چارو د وزارت مرستیال سيد وحيد عبدالله، د عدليې وزير او لوی څارنوال وفي الله سمیعي او نور شامل وو.

موسی شفيق د مصر په ازهري پوهنتون کې د لېسانس او ماسټرۍ ډیپلومونه او بیا د ممتاز محصل په توګه د امریکې د کولمبيا د پوهنتون نه ډیپلوم لاس ته راوړ. په دې توګه دی د اسلامي او غربي حقوقو متخصص و. دی په پښتو، فارسي، انګریزي، عربي او فرانسوي پوهېده. شاعر، ليکوال، نطاق، داستان ليکونکی او نوښتګر انسان و. د ۱۳۴۳ کال د قانون په ایستلو کې یې د صمد حامد، سيد شمس الدين مجروح او نورو سره ونډه واخېسته. د خپلې صدراعظمۍ په وخت کې موسی شفيق په دې لټه کې و، چې افغانستان په شوروي اتحاد باندې په زیاتېدونکې خطرناکې اتکا نه وژغورل شي او ایران او پاکستان ته په نږدې کولو سره د لوېدیځ په خوا وارول شي. خو محمد داود زړ پرې کودتا وکړه. چي کوندونه ورسره مخالف او پرچميان ورسره دښمنان وو. هغه شاید د کودتا وروسته د کارمل په امر وژل شوی وي. په یوه روایت سره موسی شفيق تر کودتا وروسته د دې پر

ځای چې له هېواد نه ووځي، د تره کي دفتر ته د مبارکي له پاره لاړ. تره کي ورته د ویشو زلميانو د وخت نه دغومره نږدې دوست و، چې فکر يې نه کاوه چې د ده په واکمنۍ کې به ده ته زیان ورسېږي. خو تره کي دغه وخت په دفتر کې نه و او ده خپل د پیژندوالی کارت ورته پرېښود او هغه د کارمل لاسته ورغی. بېرک د تره کي په نشتوالي کې د هغه د نیولو امر صادر کړ چې وروسته ووژل شو. دا یوه ستره ضایعه وه ځکه چې هغه د شوروي یرغل نه وروسته په دغه بحراني مهال کې د هغه اعتبار له مخې چې په عربي او لوېدیځو ملکونو کې درلود کولی شول چې وطن ته اساسي خدمت وکړي.

وفی الله سمیعي چې د ازهر پوهنتون کې یې لوړې زده کړې کړې وې یو وتلی عالم او د اصولي عمل سړی و. دی د کابل د پوهنتون رییس او بیا د عدليې وزیر شو. دی د یو اعتدالي مسلمان په توګه د کمونیزم مخالف او د عربي هېوادونو سره د افغانستان د نږدې کولو په سیاست ټینګ ولاړ او وحید عبدالله له لوېدیځو هېوادو سره د افغانستان د نږدې کولو د سیاست ټینګ پلوي و.

کاکړ وايي هغه روحانيون چې د ثور د کودتا نه وروسته پاکستان ته واوښتل، ژوندي پاتې شول لکه د گیلاني کورنۍ مشران او د تګاو میاکل جان او داسې نور. هغوی چې د ننه په وطن کې پاتې شول، لکه مجددیان ژوند یې له خطر سره مخ کړو. په یوه روایت د گیلاني کورنۍ مشر د شلې پېړۍ په سر کې له بغداد نه افغانستان ته راغی او امیر حبیب الله خان ورته په سره رود کې موجب مقرر کړل. دی چې د نقیب صاحب یاني د قوم مشر په نوم یادېده، د قادریه صوفي طریقې پیرو و، ورو ورو یې په ځانګړې توګه په پښتنو کې نفوذ وکړ او په ننګرهار او پکتیا کې یې ډېر پلویان وموندل، خو دوی د مجددیانو پرخلاف له ملي سیاست سره علاقه من نه وو. د ثور د کودتا په وخت کې سید حسن گیلاني د دغې طریقې مشر و. ۶۸۳

مجددیان په افغانستان کې تر گیلانیانو نه اوږد تاریخ لري. په یوه روایت د مجددیانو موسس شیخ احمد سرهندي و، چې په ۱۵۶۴ کال کې پیدا شوی او د هندوستان په سرهندي کې مړ شوی و. دی د مجدد الف ثاني په لقب یادېده، په دې مانا چې د مسلمانانو په عقیده له یوې اوږدې مودې یا زر کال نه وروسته دغسې یو مصلح هسک کېږي، چې اسلام اصلي اصولونو ته په رسولو سره نوی او پیاوړی کوي. د دغه سرهندي یو لیرې ځای ناستی قیوم جان مجددي له هندوستان نه په نولسمې پېړۍ کې افغانستان ته مهاجر شو او د کابل ښار په شوربازار کې یې واړول او یوه مدرسه یې هلته پرانېستله. کورنۍ یې د له هغې وروسته د شوربازار حضرت په نامه یاده شوه او په خلکو په تېره د ښار په کسبګرو

او په غلزي پښتنو او په ځانگړې توگه په سلیمانخېلو کې يې نفوذ وکړ. دغې کورنۍ په هرات، لوگر او غزني کې ځانگړې وکړې. ۶۸۴ په کابل کې دغه کورنۍ وروسته له شوربازار نه د قلعه جواد کلي کې هستوگنه شوه او هغه يې د خپلې طريقې مرکز وگرځاوه. څنگه چې مجددیان د خپلې صوفي طريقې په حکم، چې د نفوذناکې مذهبي ډلې په بڼه يې ساتنېالي کوله، په دولتي واکمنو او چارواکيو باندې فشار راوړ، چې د شريعت په رعايت کې ټينگ وي، نو دوی د افغانستان په سياسي ژوند باندې ډېر اغېز کړی دی. تر ډېره حده پورې د دوی د مخالفت له امله و، چې د افغانستان لوی مصلح پاچا امان الله له افغانستان نه د تل له پاره په وتلو اړ شو او اصلاحي پروگرامونه يې په تېه ودرېدل. ۶۸۵ له هغه وخت نه د ثور تر کودتا پورې په داسې حال کې، چې مجددیان په حکومت کې هم غټه ونډه لرله، دوی د ملتپالو، سمون او نویتوب غوښتونکيو افغانانو په نظر د پرمختګ او ملتپالنې مخالف کڼل کېدل. صدراعظم محمد داود خان هم په همدغه فکر و. دی د يعي خېلو د واکمنۍ کورنۍ لومړنی مهم غړی و چې په څرګنده يې همدغسې ويل. دغه فکر په خلقيانو کې هم قوي و. د همدغه فکر له مخې به و چې د ۱۳۵۷ کال د دلوې د مياشتې په ۲۹ مه حضرت ضياءالمشايع ابراهيم مجدي او کورنۍ يې بندي شول. په همدغه وخت کې د کوهستان، هرات، غزني، ننگرهار او کندهار مجددیان هم ونیول شول، چې په زيات گومان سره وروسته د منځه يوړل شول. د دوی ډېر نوميالي د هرات پخوانی سناټور عبدالباقي مجدي او د ننگرهار فضل احمد مجدي وو. دا چې څومره مجددیان له منځه وړل شوي دي مالومه نه ده. ټول شمېر يې اټکل نږدې اتيا تنو ته رسېږي. دغسې مرګونې گوزار په افغانستان کې په مجددیانو باندې بل هېڅ وخت شوی نه و. نقشبنديان د لومړي ځل له پاره په ۱۸۸۸ کال کې کله چې يې والي سردار محمد اسحاق د امير عبدالرحمن په مقابل کې ياغي کړی ته هڅولی و، له منځه وړل شوي وو. ۶۸۶

د حکومت پر ضد لومړني اعتراضونه

درې اسلامي تنظيمونه، چې د نوي حکومت ټينګ مخالف و، د محمد داود د حکومت په وړاندې له ناکامه پاڅونونو نه وروسته له اعتبار نه لوېدلي او مشران يې په پېښور کې اوسېدل. چين پلوي شعلیان يا ماويستان او نورې چې ډلې هم د نوي حکومت سختې مخالفې وې، خو د هغه سره يې د ښکاره مقابلې توان نه درلود. دوی د پټو مخالفتونو او تخريبونو لار ونيوله، خو د حکومت لاس په ټولو بر و. کاکړ وايي چې دغه لاس بری د پوځ او ګوند په سبب و. سره له دې چې په پوځ کې چې اخواني او ملت پال افسران ډېر وو.

حکومت په دغه حال کې هم په پوځ او هم په ټولنې کې د ماوېستانو، اخوانيانو او «تنگ نظره نېشنالستانو» په ځپلو پيل وکړ.

افغان ټولنه چې د محمد داود د کودتا نه وروسته د حکومتي پرچميانو په کړو سره تاوجنه شوې وه، د ثور د کودتا نه وروسته د خلقي لويانو په کړو سره نوره هم کرکېچنه شوه.

د ثور د کودتا نه پنځه ورځې وروسته د ثور د مياشتې په ديارلسمې د پکتيا د زېروک ولسوالي کې ځدران د حکومت په وړاندې جگ شول او پرچمي علاقه دار او يو څو خلقي بنوونکي يې ووژل. څلور ورځې وروسته د پکتيا د وزې ولسوالۍ هم د لږ وخت له پاره د حکومت د کنترول نه ووتله. ۶۸۷ تر هغه لوی پاڅون د پېچ ولسوالۍ د ننګلام د خلکو وو چې د ثور په اوښتمه وشو. خلک په ظاهر کې د پېچ نوي ځايي ولسوال د کرنې له امله چې يو نفوذمن روحاني يې سپک کړی و، د پېچ اوږده دره وپارېده.

حکومت د گوندي او حکومتي فعالانو له لارې په ټول هېواد کې قومونه، مذهبي او ټولنيزې ډلې او حکومتي ماموران وهڅول، چې د انقلاب په ملاتړ لاريونونه وکړي. همدارنگه د ټول ملک نه يې قومي او مذهبي مشران او مخور کابل ته رابلل او هلته يې د نورمحمد تره کي او امين سره ليدل. تره کي ولسي مخورو ته په ويناوو کولو سره خپل حکومت او گوند ته بې ساری خدمت وکړ. هغومره چې دی په دغه وخت کې وځلېد، بيا هېڅکله ونه ځلېد.

د خلقي دولت پرضد د خلکو پاڅونونه

کاکړ د خلکو پاڅونونو ته پنځم څپرکی ځانگړی کړی دی. دی وايي چې خلقي حکومت د باندینيو فکرونو او طريقو پر بنسټ چلول کېده او واک د دغسې گوند په انحصار کې و چې غړي يې په حکومتي چارو کې بې تجربې او دوی خپل مخالفين ځپل. په پای کې افغانستان په دغې مودې کې په زياته اندازه د پاڅونونو، وژنې، ځپلو، بندي کولو او کړولو ډگر شو. که څه هم د گوند واکمنه ډله لا هم په هېواد واک چلاوه خو په پای کې شوروي اتحاد په خپل نظامي پوځ وځپله.

د سره بيرغ د پورته کېدو وروسته د هېواد په ډېرو سيمو کې ډېر واړه او لوی پاڅونونه وشول چې حکومت هغه په زيات گړنديتوب سره وځپل. کاکړ په خپل کتاب کې د هرات، بالاحصار، اسمار، دره صوف، پلخمرې او د چنډول پاڅونونه بيان کړي دي چې لوستونکي کولی شي د کاکړ په کتاب کې ولولي. زه به دلته يوازې د هرات په پاڅون رڼا

واچوم.

د هرات پاڅون

کاکړ وايي چې «هرات په يوې شېرازي سيمې کې پروت او د هريروډ او نورو ډېرو وړو رودونو نه بهره من دی. د لرغونې زمانې راپه دېخوا د انسانانو ټاټوبی دی. لرغونی نوم يې «اريا» يا «هري» و. دغه نوم په اصل کې د هريروډ د نوم نه اخېستل شوی چې لرغونی نوم يې هريوه (Harivo) يا اريوس (Arius) و او په اسلامي دوره کې هرات شو. لهر اسپ يې بنسټ ايښی، گشتاسپ پراخ کړی، بهمن ښه کړی او لوی سکندر بېشپړ کړی دی.» ۶۸۸ د ځايي روايت له مخې د ښار زړی د شمېران په نامه يو ځای و، چې وروسته يې ځای هزار جريب ښار ونيو، خو هزار جريب زر ترک شو او شمېران بېرته ښار غوره شو او لوی شو. د تاريخ په بهير کې په هرات کې سلطنتونه جوړ شوي او بيا باندنيو ړنگ کړي او ښار يې وېجاړ کړی دی، خو ښار هر ځل د خلکو په همت او د نېرونو او د سيمې د شېراز توب له امله بېرته ودان شوی او لا ښه شوی دی. ۶۸۹

د ۱۳۵۷ کال د حوت د مياشتې په ۲۴ نېټه د هرات په ښار کې اوولسم لمبر فرقې پاڅون وکړ چې د کاکړ په وينا شپږ زره سرتيري يې درلودل. کاکړ د هرات د پاڅون په اړه وايي چې په هرات کې خلک دومره د مخکې د وېش په پروگرام سره نه وو تورېدلي لکه د چارواکو په زېر چلند سره او په ځانگړې توگه د ليک او لوست د زده کړې کورسو ته د نارينه وو او ښځو کښول وو. دی د هرات د فرقې د ناکرارۍ د نورو قطعو غوندې اصلي لامل دا بولي چې د ټيټو رتبو گوندي افسران په لوړو مقامو کومارل شوي وو. بل لامل يې شوروي مشاوران بولي چې د دوی په مشوره د لوړو رتبه افسرانو واک کم شوی وو.

د تره کي- امين دښمني او د اندروپوف شیطاني

کاکړ وايي چې د نور محمد تره کي او حفيظ الله امين تر منځ اختلاف د توقع پرخلاف و. دوی دواړو د نږدې نه سره پېژندل. امين تره کي ته ډېر درناوی کاوه. په واقعيت کې ټولو گوندي غړو تره کي ته ډېر درناوی کاوه او نوموړی د ټولو گوندي مشرانو نه مشر و او گوند په اصل کې د ده په نوښت او پرله پسې زيار سره جوړ شوی و. که څه هم دی د عبدالکريم ميثاق په شان د لرې منظمې زده کړې خاوند و. امين د تره کي په وړاندې خان د «وفادار شاگرد» يادوه خو په مهارت سره يې کوښښ کاوه چې د هغه قدرت کم او خپل قدرت زيات کړي.

د تره کې او امين تر منځ اختلاف د هرات د پاڅون نه وروسته پيدا شو چې د کې چې بې د چارواکو په لمسونه سره په مرکې دښمني بدل شو. د کې چې بې سروال اندروپوف په دغسې کوشنونه پيل وکړ چې کارمل د امين پر ځای په واک شي. د کې چې بې چارواکو له همدغه وخت نه تر پوځي يرغل پورې په کابل کې حيرانوونکې دسيسې وکړې. د شوروي حکومت د اول نه د خلقي حکومت په راتلو خوښ نه و. شورويانو کوشن وکړ چې واک پرچميانو ته ولېږدوي خو بريالي نه شول. خو بيا هم پرچميان په تمه وو چې شورويان به يې واک ته ورسوي.

د دوی زياتره لويان د شوروي اتحاد منونکي ايجنتان وو. په خپله کارمل د «مريد» په نوم د دوی ايجنت و. نو دوی ځکه تر خلقيانو زيات شورويانو ته د باور وړ وو. «خلقيان که څه هم مسکو پلوه وو، خو د شورويانو په دستور يې حکومت نه کاوه. د کې چې بې ټولې دسيسې د امين پرضد وې، خو امين نه يوازې دغه دسيسې شنډې کړې، بلکې خان يې د گوند او دولت د سروالی مقام ته ورساوه.» ۶۹۰

په کرملن کې خلقي او شوروي لويان

کاکړ وايي چې د مخه مو وويل چې شوروي حکومت له اول سر نه د خلقي حکومت په هسکېدو خوښ نه و. بريژنف خپله دغه ناخوښي د ۱۹۷۸ کال د دسمبر په مياشت کې هغه خلقي پلاوي ته څرگنده کړه چې د تره کې په مشرۍ مسکو ته رسمي سفر کړی و. په کرملن کې د دسمبر د اوومې نېټې د دواړو پلاويو په رسمي غونډه کې د بريژنف او تره کې تر منځ هغسې لفظي ټکر پېښ شو، لکه چې يو کال د مخه د ولسمشر محمد داود او بريژنف تر منځ پېښ شوی و. کاکړ دغه ټکر په زياته اندازه د افغان پلاوي د مطبوعاتي غړي خيال محمد کتوازي د يوې لاسي ليکنې له مخې بيانوي. په دې غونډه کې نورمحمد تره کې دا يادونه کوي چې افغانانو د دې له پاره په خپل هېواد کې انقلاب کړی دی چې دا وروسته پاتې هېواد اباد او د خلکو ژوند بسيا کړي. د دې موخې د پلي کولو له پاره موږ اقتصادي مرستو ته زياته اړتيا لرو. زموږ د دوستۍ درجه به د نورو هېوادو سره د هغوی د بېغرضو مرستو په اندازه پورې تړلې وي. له دې کبله موږ د شوروي مشرتابه په بلنه ستاسو هېواد ته په دې منظور راغلي يو چې زموږ د هېواد د اقتصادي ودې د پروژو په جوړولو کې به زموږ گاونډي هېواد د پام وړ اقتصادي مرسته وکړي. د دې خبرو په جريان کې بريژنف د نورمحمد تره کې خبرې پرېکوي او ورته وايي چې د ورورۍ، دوستۍ او مرستو خبرې پرېږده او خپل سياسي اختلافونه د طرح کړه چې د شوروي اتحاد سره يې لری. نورمحمد تره کې د

بريژنف د دې بې خايه لاسوهنې له امله رنګ سور او په تندۍ کې يې د قهر نښې څرګندې شوې، خپله رسمي وينا يې پرېښوده او ځان يې دې ته چمتو کړ چې د بريژنف د دې لاس وهنې په وړاندې غبرګون وښايي. خو په دې وخت کې امين، چې د تره کي څنګ ته ناست و، د تره کي څخه اجازه غواړي او د بريژنف په ځواب کې په جدي لهجې سره وايي چې موږ د شوروي اتحاد سره هېڅ سياسي اختلاف نه لرو که شوروي لوري د افغانستان د ډموکراتيک جمهوريت سره کوم سياسي اختلاف لري نو شوروي لوري دې طرح کړي. بريژنف خپلو ملګرو ته وکتل، شونډې يې وڅړېدې او د ځواب ويلو يې ډډه وکړه.

نورمحمد تره کي بېرته د خبرو مزې په لاس کې ونيو نو په جدې توګه يې وويل افغانستان د اقتصادي ودې په داسې وروسته پاتې پړاو کې دی چې تر هر څه د مخه بهرنيو مرستو ته اړتيا لري. موږ په دې هيله په خپل هېواد کې انقلاب کړی چې په هغه کې ژور او هراړخيز بدلونونه منځ ته راشي. خو موږ ته د بهرنيو هېوادونو سره د دوستۍ معيار اقتصادي مرستې دي. موږ ګومان کاوه چې شوروي اتحاد زموږ ګاونډي او دوست هېواد دی شايد د افغانستان په وده او پرمختګ کې به له هېڅ ډول مرستو او همکاريو څخه ځان ونه سپموي نو ځکه موږ شوروي اتحاد ته ستاسې په رسمي بلنه سفر وکړو. خو که تاسې ته د مرستو او دوستۍ يادونه ښه نه ښکاري نو موږ د خبرو له پاره نور هېڅ نه لرو. نورمحمد تره کي ددې خبرو د پای ته رسولو سره سم بې له دې، چې د بريژنف غبرګون څه دی، له خپل ځای څخه ولاړ شو او د ميز د غاړې څخه راووت، ورسره پلاوی غړي يې ټول راپورته شول. په دې وخت کې پاناماريوف د ګوندي چارو د بهرنيو اړيکو رييس په بېره بريژنف ته ورنږدې شو او په غوږ کې يې پس پسې ورسره وکړ او په چټکۍ سره د تره کي په لور راوګرځېد. ده هڅه وکړه چې غونډه بېرته عادي بڼه ونيسي خو ګټه يې ونه کړه او غونډه د کومې پايلې او نتيجه څخه پرته پای ته ورسېده.

د اوسېدو ځای ته راوګرځېدو او هلته تره کي وويل چې موږ به هڅه کوو چې د خپلو امکاناتو له مخې خپل وطن او ټولنه اباد کړو. تره کي صاحب زياته کړه چې سبا به په شپږ بجو بېرته وطن ته ستنېږو خو د حفيظ الله امين او د ورسره پلاوي غړو او هم د کاسيکين په هڅه ددې مخنيوی وشو چې افغاني پلاوی خپل رسمي سفر پرېکړي. بريژنف هڅه وکړه چې په هغې مېلمستيا کې چې د شوروي اتحاد د مشرتابه له خوا د افغاني پلاوي په وياړ جوړه شوې وه، نورمحمد تره کي خوشاله کړي او ډير ځله يې د هغه په سلامتيا جامونه پورته کړل خو تره کي ترپايه خپل عادي حالت ساتلی و.

شورويانو به شايد د اواز د ثبتولو الات د مېلمنو په استوګنځي کې ايښي وي او د

پلاوي خبرې به ورسېدلې وي. نو ځکه يې د افغانانو د تيرايستلو له پاره ځانونه زښته خواږه کړل او د هر راز مرستې وعده يې کوله. په دې سفر کې د افغانستان د دموکراتيک جمهوريت او شوروي اتحاد تر منځ د دوستۍ او متقابل مرستو لوزنامه د دسمبر په پنځمه نېټه لاسليک شوه چې بيا وروسته هغه مهال، چې شوروي اتحاد افغانستان د وسله وال يرغل په نتيجه کې ونيو، د يوې تبليغاتي وسيلې په حيث وکاروه چې زموږ د هېواد نيواک قانوني وېولي. په دې ترتيب شوروي اتحاد پورتنۍ لوزنامه د خپلو استعماري موخو ته د رسېدو له پاره په کار يوزه. کاکړ وايي چې دا شايد هغه تصادف وي چې هم محمد داود او هم خلقيان هر يو له کرېملن سره له ټکر نه يو کال وروسته نسکور شول.

د تره کي- امين د اختلاف پيل

د مخه مو وويل چې د تره کي او امين اختلاف د هرات د پاڅون په بهير کې پيل شو. کاکړ وايي چې کيسه داسې وه، چې د هرات د پاڅون په وخت کې امين د اقبال وزيرې په ملگرتيا عسکري کلوب ته لاړ او له هغه ځايه يې د مخابرې دستگاه له لارې د شوروي اتحاد د دفاع وزير ديمتري اوستينوف سره د هرات د پاڅون په اړه وغږېد. اوستينوف امين ته وويل، چې ښه به دا وي چې تره کي په دغه اړه له برېټنډف سره په مسکو کې وويني. هغه دا هم وويل چې د دغه مقصد له پاره به يوه ځانگړې الوتکه درواستول شي او سهار له وخته به له تره کي سره بېرته کابل ته درشي. همدغسې وشول. په مسکو کې تره کي د برېټنډف له خوا هڅول کيږي چې د هرات د پېښې نه په گټه اخېستو امين د ملي وزارت څخه گوښه کړي. تره کي په بل سهار د انقلابي شورۍ غونډه کې له امين او اقبال پرته نور، په سفر خبر نه وو، پرته له دې، چې ددې موضوع په اړه يې د چا سره مشوره کړې وي، ناڅاپه غږ کړ چې: «ما اسلم وطنجار د باصلاحيت لوی درستيز په توگه وټاکلو او په خپله به د ملي دفاع وزارت په چارو کې ورسره مرسته کوم.» ۶۹۱ په دې توگه تره کي د برېټنډف هيله پرځای کړه او امين يې د ملي دفاع د وزارت څخه ليرې کړ. امين د دفاع وزارت سره خپله همکاري پرېکړه. کاکړ وايي چې وطنجار که څه هم په کودتا کې يې د مخکښۍ رول په بري سره پای ته رسولی و، د امين د همکارۍ نه پرته د دې جوگه نه و، چې د ملي دفاع وزارت چارې ترسره کړي. د ملي دفاع سرمشاور تورن جنرال کاريلوف په همدغې روحيې سره د وزيرې له لارې تره کي ته پيغام واستوه. په پای کې د نورمحمد تره کي او امين نږدې کسان، چې مشخص شوي نه دي، د دوی تر منځ ښکته پورته شول او دوی يې سره پخلا کړل او بيا تره کي د مارچ په ۲۷ مه امين لومړی وزير، اسلم وطنجار د ملي

دفاع وزير او محمد يعقوب لوی درستيز په توگه وټاکل. ۶۹۲

کاکړ وايي چې تره کي که څه هم امين د لومړي وزير په توگه وټاکه په خپله يې «لا هم د وزيرانو شورا د غونډو سروالي کوله او امين په دغه کار سره ډېر خپه کېده.» ۶۹۳ په خلقي نظام کې د سر په کسانو کې د ټکر شونتيا زياته وه. د کاکړ په نظر لومړی لامل يې دا و، چې نظام نوی او ناشنا و او دغسې قانون يې نه لاره، چې د هغه له مخې د مقامونو صلاحيت او دندو کرښې ټاکل شوې وي. بل لامل يې دا بولي چې په کېده او ملګرتوب سره د کار د کلتور نشتوالی او د دوی تر منځ ځانپالنې او سيالی احساس شتون و. د همدغه احساس له مخې به و، چې لومړي وزير امين د می په اوله ورځ، چې حکومت د کارکو د ورځې په نامه لمانځله، تره کي خبر نه کړ او د حکومت استازي توب يې په خپله وکړ. که څه هم دغه امتياز د دود له مخې د تره کي و.

خو امين ته د ننه په گوند او حکومت کې مخالفين پيدا شول چې هغه د اکسا سروال اسدالله سروري او درې وزيران: محمد اسلم وطنجار، سيد محمد کلابزوی او شېرجان مزدوريار وو. دوی د خپلو وزارتونو د چارو راپورونه امين ته نه، بلکې د پخوا په شان تره کي ته ورکاوه، که څه هم امين د لومړي وزير په توگه د دوی نېغ مشر شوی و. سروري په اکسا کې د ک. ج. ب سرمشاور بوگدانوف ته د امين پر ضد خپل مخالفت ښوده او هغه به په کابل کې د ک. ج. ب استازي جنرال ايوانوف او داسې هم اوسادجي په مسکو کې اندروپوف ته استوه. ۶۹۴ دوی ټولو داسې ويل چې ډله ييزه مشري له منځه وړل شوې او هر څه امين په لاس کې نيولي دي. په دغه وخت کې د شوروي سفارت غړو او د ک. ج. ب خاص استازي جنرال ايوانوف دغه ډله لمسوله، چې د امين او تره کي اړيکې خړې پېرې کړي. وزير يې ليکي چې تر هغو چې «... د شوروي سفارت کارکوونکو او د کي چې بې اجنتانو د اسدالله سروري او د هغه د ملګرو په ذريعه په دې لا بريالي شوي نه وو چې تره کي او امين يو پر بل باندې بې باوره کړي نو هغه سفارت به شېنمې د تره کي_ امين باندې په نامه خپرولې او د اکسا او د شوروي سفارت له موټرو به تيت کېدې. خو کله چې پاس يادشوو څلورو تنو وکړای شول چې د کي چې بې په دستور د تره کي او امين تر منځ بې اتفاقي راوړي بيا شېنمې د امين باندې په نامه خپرېدې او د اکسا او شوروي موټرو له خوا تيت کېدې. شورويانو به کله کله موټر ته په خپله راکولې چې گواکې دوی ته رسېدلې دي. زاپلاتين ليکي:»د تره کي او امين ترمنځ هلاک کوونکې شخړه د دوی [سروري، وطنجار، کلابزوی او مزدوريار] پر وجدان باندې پرته ده...دا هر څه زموږ د خاصو خدماتو د اغېزې پرته نه کېدل.» ۶۹۵

په افغانستان کې د شوروي اتحاد ځانگړي پلاوي

Epishyef پېيشېف په ۱۹۶۸ کال کې پراگ ته د يوه پلاوي په مشرۍ استول شوی و او بيا يې خپل حکومت ته د وارسا د تړون له خوا د لاسوهنې نظر ورکړی و. د پېيشېف پلاوي په کابل کې د يوې اوونۍ تم کېدو وروسته شوروي حکومت ته دا نظر وړاندې کړو چې د افغان پوځ د معنوياتو د کمزورۍ له امله شونې ده چې په هغه کې مخالفين نفوذ وکړي. خو د شوروي اتحاد اصلي پام د خلقي حکومت ترکيب ته و چې غوښتل يې د «انقلابي» يا «د ملي دموکرات کولو» په نامه د خپلې خوښې افغانان په کې ننه باسي. د دغه مقصد له پاره يې د واسيلي سفرانچوک په نامه يو ازمايلي ډپلومات يا سياسي استازی کابل ته واستوه. دی پخوا په کانا کې سفير او له ۱۹۷۱ نه تر ۱۹۷۶ پورې په ملګرو ملتو کې د شوروي پلاوي د دايمي استازي مرستيال و. کابل ته د هغه د راتګ نه د مخه د امريکې سفارت راپورونو ښودله چې «شورويانو لا پخوا دغسې پلانونه په لاس کې نيولي وو چې مطلب يې د خلقي مشرتابه عوض کول و.» ۶۹۶ د سفرانچوک اصلي ماموريت دا و چې په افغان حکومت کې «اساسي بدلون» راوستل شي، چې مشر به يې دغسې يو نوی صدراعظم وي، چې د حکومت له جاري سياستونو سره پېژندل شوی نه وي لکه نور احمد اعتمادی. په دغسې حکومت کې به تره کي، امين او کارمل هم غټ مقامونه ولري. ۶۹۷ په دې اړه په خپله سفرانچوک د امريکې سفارت د ځينو غړو سره غږېدلی و. ان مولف سليک هريسن ته يې هم ويلي و چې امين د حکومت د پراخ بنسټ وړانديز ته غوږ نه نيسي. شوروي اتحاد د دې له پاره چې د سفرانچوک ماموريت نور هم اغېزناک شي يو بل لوی پلاوی د دفاع د وزير د مرستيال جنرال ايوان پاولوفسکي په مشرۍ د اګست په ۱۷ مه نېټه د بالاحصار د پاڅون نه وروسته کابل ته واستوه. پاولوفسکي هغه جنرال و چې په ۱۹۶۸ کال کې يې د چکوسلواکيا د لاندې کولو قومانداني په غاړه لرله. ۶۹۸ خو هغه په کابل کې د وضعې د مالومولو وروسته اوسټينوف ته څرګنده کړه چې دا به «مصلحت» نه وي، چې شوروي اتحاد خپل پوځ افغانستان ته واستوي او دا چې د امين سره دې په لوړه کچه خبرې وشي، خو اوسټينوف د هغه پلاوی په نومبر کې مسکو ته وغوښت. په مسکو کې جنرال پاولوفسکي له اوسټينوف سره خپله ليدنه داسې بيانوي: «د گزارش د پای ته رسېدو وروسته مې په افغانستان کې په دې اړه چې بايد افغانستان ته خپل پوځونه ونه لېږو، خپل نظر وړاندې کړ... وړانديز مې وکړ چې د ګوند د سياسي دفتر نه دې يو تن

امين ته چې نور په مسکو کې پرې باور نه لري، بلنه ورکړي. همدارنگه مې د هغه د ځانگړي پيام په اړه چې د افغانستان د دفاع د وزير سرمشاور په لاس يې ليونيد برېژنف ته استولی و، خبر کړ. خو وزير مې خبرو ته غوږ ونه نيو. «۶۹۹ له هغې وروسته جنرال پاولوفسکي د افغانستان په اړه خبرو ته نه غوښتل کېده او تنزېل ورته ورکړ شو.

د جولايي په ۲۷ مه په حکومت کې بدلونونه راغلل. امين د دفاع وزير، اسلم وطنجار د کورنيو چارو وزير او شيرجان مزدور يار د سرحدونو د چارو وزير په توگه وټاکل شول. وضعه کړکېچنه وه، که څه هم امين د نظام پياوړی کس و، لوی پاڅونونه ځپل شوي وو او په پېښور کې د افغان اسلامي جمعيت او اسلامي گوند له نورو هېوادو د ملاتړ نه بهر من نه وو. تره کې او د امين نور څلور مخالفان په دې لټه کې وو، چې امين په خپله يا د شوروي په مرسته له واک نه وغورځول شي يا ان له منځه يووړل شي.

کاکړ وايي چې دغه وخت په هاوانا کې د ناپېيلو هېوادونو د مشرانو د غونډې وخت رانږدې شوی و. تره کي هڅه کوله چې امين هاوانا ته ولېږي، خو امين له دې وېرېد چې د ده په نشتوالي کې به له خپلې دندې څخه ليرې کړای شي. په همدغه حال کې و، چې امين په پولي تخنيک کې ناڅاپه څرگنده کړه، چې د افغانستان ستر لارښود د انقلابي شورا مشر تره کي صاحب د کيوېا په هاوانا کې د ناپېيلو هېوادو په کنفرانس کې د افغانستان د پلاوي مشري کوي.

تره کي په هاوانا کې

نورمحمد تره کي د ۱۳۵۸ کال د سنبلې په مياشت کې د ناپېيلو هېوادو په کنفرانس کې د گډون په موخه کيوېا ته روان شو. خو په مسکو کې د شوروي مشرانو له خوا د هغوی په غوښتنه د دې له پاره تم شو چې نوموړی د دغه سفر څخه ډډه کولو ته وهڅوي.

په مسکو کې د شوروي اتحاد سفير پوزانوف او د شوروي اتحاد مشرتابه له خوا تره کي ته ويل شوي و چې کيوېا ته لاړ نه شي خو هغه کيوېا ته په خپل سفر ټينگار کړی و. نو بيا د شوروي مشرتابه له خوا ورته ويل شوي و چې د کيوېا څخه د راکړزېدو په وخت کې د دې مسکو له لارې ستون شئ چې يو ځل بيا ورسره خبرې وکړي. ايوانوف ليکي: «تره کي ته لازمه نه وه چې په دغسې وضعې کې کابل ترک کړي. هغه د کې چې بې د نماينده په کنايه باندې په نارامۍ سره موسکه شو او کيوېا ته يې په خپل سفر ټينگار وکړ. دوی (د شوروي مشرتابه) هغه وخت پرېکړه وکړه چې يو ځل بيا په مسکو کې ورسره خبرې

وکړي.» ۷۰۰

په هاوانا کې د تره کې د یاد وړ کار د پاکستان له مشر جنرال ضياء الحق سره د افغانستان او پاکستان د کشالو په اړه خبرې اترې وې.

تره کي په مسکو کې

کاکړ وايي چې دا دوهم ځل و، چې تره کې د شوروي لور واکمن بریژنف سره په يواځې خان ويني او د خپل هېواد د اساسي موضوع گانو په اړه ورسره غږیږي. د دوی د خبرو اجنډا هغه وه چې په کابل کې د ک ج ب والو د مخه ټاکلې وه او د تره کې د سفر په پیل کې مسکو ته استولې وه. دغو ک ج ب والو مسکو ته وړاندیزونه وکړل چې مهم يې دا وو چې «باید یوه لار وموندل شي، چې امین د هېواد د مشرۍ له مقام نه گوښه کړل شي، په دې چې هغه د داخلي سیاست د وړاندې بیولو مقصد دی» نو هغه «باید د داخلي سیاستونو د ناکامیو او قانون پر خلاف د کارونو مسؤل وگڼل شي». بله دا چې «تره کې باید وهڅول شي، چې دا اساسي ده چې یو ډموکراتیک ایټلافي حکومت جوړ شي، چې په هغه کې د لارښود رول په حتمي ډول د پرچميانو په ګډون د ا خ ډ ک ګوند سره وي» په وړاندیز کې دا ویل شوي و چې د وطنپالو روحانیونو، قومونو، ملي لږکیو او روښان اندو استازيو ته هم په کې برخه ورکړل شي. ۷۰۱

کاکړ وايي چې دا په واقعیت کې هغه د سفرانچوک تجویز و چې اصلي موخه یې په حکومت کې د شړل شویو پرچميانو شریکول وو، چې امین یې مخالف و. بریژنف تره کې ته وویل «... د نورو په لاسونو کې د قدرت له حد نه ډېر تمرکز حتی که ستا ډېر نږدې ملګری هم وي، د انقلاب له پاره خطرناک کېدای شي. دا به له مصلحت نه ډېره لیرې وي، چې یو څوک د هېواد په مشرتابه، په وسله والو ځواکونو او په دولتي امنیتي څانګو کې د ممتاز قدرت خاوند وي.» ۷۰۲ میټروخین وايي چې «دا د تره کې له پاره نېغ او څرګند دستور و، چې له امین نه ځان خلاص کړي.» ۷۰۳ ځکه نو د سروري له خوا د امین د منځه وړلو پلان جوړ شو چې د هغه له مخې به امین هغه وخت په ماشینګرو سره د منځه وړل کېږي چې د تره کې د هرکلي له پاره هوايي ډګر ته روان وي.» کاکړ وايي چې سروري د دغه پلان د پلي کولو دنده خپل خورې عزیز اکبري د اکسا مرستیال ته وسپارله چې لس کسه وروزي، بې له دې چې هغوی د دې پلان په مقصد پوه شوي وي.» ۷۰۴ خو اکبري د بل اېجنټ و، هم یې خپل د شوروي مشاور او هم امین په پلان خبر کړ او بیا «شوروي مشاورینو په ګډه د لوی درستیز [محمد یعقوب] سره د هغه په دفتر کې د دغه پلان د ناکامۍ له پاره بل پلان

جوړ کړ، چې د هغه په نتيجه کې امين هوايي ډگر ته روغ رمټ ورسېد. «۷۰۵ کاکړ دا هم وايي چې شوروي مشاورينو شايد ځکه د امين د منځه وړلو پلان په شنډولو کې برخه اخېستې وي چې دوی د مرکز د پریکړې نه خبر نه وو. په مسکو کې «اندرپوف ... بریټنف او تره کي قانع [کړي وو] چې... د ک ج ب د مالوماتو له مخې کابل ته د تره کي د رسېدو د مخه به امين لېرې شوی وي.» ۷۰۶ کاکړ زیاتوي چې په همدغې ډاډینې سره و، چې د هغه مسلمان کنډک له استولو نه کابل ته ډډه شوې وه، چې دنده یې د تره کي ساتنه وه.

وطن ته د تره کي بیرته راتګ او د هغه پای

تره کي وطن ته راستون شو. په کابل کې د سپتمبر د ۱۱مې نه تر ۱۶مې پورې ډېرې مهې پېښې وشوې چې په هغو سره تره کي لومړی بې واکه شو. تره کي بیا د اکتوبر په نهمه له منځه یوړل شو او امين د ګوند او دولت سروال شو. کاکړ وايي چې دغه پېښه د وزیري او میتروخین د لیکنو له مخې بیانوي خو ستونزه دا ده چې دوی دوه معروضو حکومتونو ته منسوب دي او لیکنې یې په اسامي ټکو کې سره نه جوړیږي. په داسې حالت کې څېړونکی اړ دی چې د پلټنې پولیس شي تر څو واقعیت ومومي.

تره کي کابل ته په رسېدلو سره په هماغه ورځ یانې د سپتمبر په ۱۱مه د انقلابي شورا غونډه جوړه کړه او په هاوانا او مسکو کې یې د خپلو خبرو راپور وړاندې کړ. د میتروخین په وینا «... د خبرو اصلي موضوع یې پټه کړه.» ۷۰۷ په هماغه ورځ تره کي له پوزانوف سره ولیدل. د بلې ورځې په سهار یانې د سپتمبر په ۱۲مه تره کي لومړی سروري خپل دفتر ته وغوښت او بیا یې امين د تلیفون له لارې وغوښت. د بلې ورځې په سهار یانې د سپتمبر په ۱۳مه سروري او درې نور ملګري یې «... د تره کي دفتر ته د کلاشنیکوفونو سره راځي.» ۷۰۸ امين چې د هغو د وسله وال ورتګ نه د تړون له لارې خبریږي، د تره کي دفتر ته له ورتګ نه ډډه کوي. په دغه وخت کې له کابل نه په مسکو کې اندروپوف ته په یوه تلګرام کې وویل شول چې «تره کي کونښن وګر امين وهڅوي، چې هستوګنځي ته ورشي، خو امين له ورتګ نه ډډه وکړه.» ۷۰۹ بیا د همدغې ورځې په ماښام یانې د سپتمبر په ۱۳مه سروري، کلابزوی، وطنجار او مزدور یار د شوروي سفارت ته لاړل او هلته «د تره کي له خوا سروري وغوښتل چې یوه ډله شوروي ملګري د امين په نیولو کې له دوی سره مرسته وکړي.» ۷۱۰ خو د شوروي له خوا په همدغه ورځ پوزانوف ته ویلي شوي و چې «دغه حقیقت په نظر کې ولره، چې موږ په خپله [دا] په غاړه اخیستلی نه شو، چې امين د خپل کنډک په زور ونیسو، ځکه چې دغه کار به د افغانستان په د نننیو چارو کې نېغه

لاسوهنه وي او د اوږدې مودې پايلې به ولري. په واقع کې دا له عملي نظره يو ناشونکی کار دی.» ۷۱۱ د وزير په وينا د همدې ورځې يانې د سپتمبر په ۱۳مه په نيمه شپه کې دوه پېښې وشوې. له يوې خوا د شوروي سفارت نه «... د اسلم وطنجار له خوا د وسله وال پوځ قطعاتو ته قوماندې ورکول کېږي چې د تره کي صاحب ژوند په خطر کې دی او د امين پر ضد يې حرکت ته رابولي خو د ده په قوماندې څوک د ځايه و نه ښورېده.» له بلې خوا د صاحب جان صحرابي په هاند دتره کي په هستوگنځي کې تره کي او امين سره پخلا کېږي.

تره کي، هغو څلورو تنو ته شوروي سفارت ته تليفون کوي او ورته وايي چې «بجو خپلو کورونه راشئ، امين دا اوس زما په کور کې را سره ناست دی، موږ سره پخلا يو او بيا تليفون امين ته ورکوي او هغه هم د وطنجار سره خبرې کوي او دا پخلاينه تاييدوي.» ۷۱۲ هغوی دا پخلاينه ومنله او د شپې په دوولسو بجو خپلو کورونو ته په مکروزيانو کې ستانه شول. کاکړ وايي چې ميتروخين هم د تره کي او امين پخلاينه يادوي، خو د ده روايت بل ډول دی او ناسم معلومېږي. په دې ډول، چې تړون د شپې په نهو بجو او شلو دقيقو پوزانوف ته خبر ورکوي، چې امين د تره کي هستوگنځي ته راغلی او پوزانوف بيا د جنرال ايوانوف، جنرال پاولوفسکي او جنرال کوريلوف په ملگرتيا د تره کي کور ته لاړل او دغه پخلاينه يې شونکې کړه. ۷۱۳ کاکړ سم وايي چې «مهمه دا ده چې دوی د نورو سرچينو په حواله په دغه شپه ارگ ته نه وو تللي.» ۷۱۴ په داسې حال کې چې وزير په غوڅه توگه وايي همدا چې «پوزانوف او جنرال ايوانوف چې خبر شول، چې تره کي او امين د صحرابي په هاند سره پخلا شوی دي، په دې هڅه کې شول چې دا پخلاينه په شخړه بدله کړي.» ۷۱۵ لا مهمه دا ده چې [د بلې شپې يانې د سپتمبر په ۱۴مه] د وزير په وينا «د هغوی په لمسونه د نواب وژنه او د درې تنو تېښته تنظيم شوه.» ۷۱۶

سروري او ملگري يې دا ځل د ک ج ب د يوه چارواکي کور ته لاړل چې لومړی نوم يې ايلين و. اول سروري تره کي ته په تليفون کې وويل، چې امين يې پر ضد توطيه کوي او دوی حاضر دي د ساتنې له پاره يې وسله وال راشي، خو تره کي دغه وړانديز ونه مانه، بيا کلابزوی ايلين ته کړه، چې «امين زموږ د بندي کولو امر کړی، نو موږ دوه لارې لرې: يا تر مرگه پورې مبارزه يا دلته پناه راوړل. موږ وروستی لار غوره کړه، ځکه که موږ ووژل شو، موږ به کتور نه شو، خو موږ سره له دې هم خپلو شوروي ملگرو ته خدمت کولی شو.» ۷۱۷ کاکړ وايي چې شوروي لويانو ته دا د افغانستان په ننني چارو کې نېغه لاسوهنه وه چې د حکومت وزيرانو ته د صدراعظم پر ضد په سفارت او ک. ج. ب چارواکي په کور کې پناه ورکړې وه او په دې ډول يې هغوی هڅولي او ورسره مرسته کړې وه. دغو

شورويانو غوښتل، چې دغه کار د دوی په مرسته په خپله د افغانانو له خوا وشي. پوزانوف او جنرال ايوانوف چې خبر شول، چې تره کي او امين د صحرايي په هاند سره پخلا شويدي، په دې هڅه کې شول چې دا پخلاينه په شخړه بدله کړي. دوی بيا سروري، کلابزوی او د هغوی ملګري ولسول چې پرونی پخلاينه بېرته تخریب کړي او د هغوی په لمسون د نواب وژنه او د درې تنو تېښته تنظيم شوه. شوروي سفارت او د کې چې بې کارکونکو ته دنده وسپارل شوه چې د تره کي او امين ترمنځ ټکر حتي کړي. د دې دندې د پلي کولو په موخه بریټنډ پېغام راوستولو، چې په ظاهري توګه يې د دواړو افغاني مشرانو ترمنځ د يوالي غوښتنه کوله، ولې په عمل کې په دې ټکي پوره غور شوی و چې څرنگه د دې پېغام په بهانه خپل ناولی پلان پلي کړي.

د پورتنی موخې د پلي کولو له پاره د شوروي سفير پوزانوف، د اندروپوف نماينده جنرال ايوانوف، د شوروي د ځمکنیو پوځونو لوی قوماندان جنرال پاولوفسکي او د افغانستان د دفاع د وزارت سرمشاور جنرال کاريلوف د سپتمبر په ۱۴ مه د «بريټنډ د پېغام» په پلمه د تره کي دفتر ته لاړل. «دوی سمدلاسه د اوازه خپره کړه چې شوروي سفير او ورسره کسانو د بريټنډ پېغام راوړی او غواړي د افغاني مشرانو ترمنځ اړيکې نورمال کړي.» ۷۱۸

وزيري وايي چې «پلان داسې و چې امين به د بريټنډ د پېغام په نامه د تره کي دفتر ته وغواړي، د گلخانې د ماڼۍ په پاسني چت باندې به د روسي کوماندو سرتيري ځای په ځای کړي چې د جنرال ايوانوف د شخصي ساتونکو ترنامه لاندې په ځانګړي موټر کې د ده سره يوځای ګرزېدل. د تره کي ساتونکو قاسم او بېرک ته دنده ورکړ شوې چې امين د تره کي دفتر ته د ننوتلو په مهال کې د مينځه يوسي.» ۷۱۹

کاکړ وايي چې د ميتروخين ليکنه «چې يوازې د شوروي چارواکو او په خاص ډول د ک ج ب چارواکيو د راپورونو پر بنسټ تهيه شوې ده» ۷۲۰ د خپل دولت د ګټو په نظر کې نيولو سره رښتينی واقعيت پټوي. د بېلګې په توګه ميتروخين په دې اړه چوپ دی چې امين وروسته له هغې گلخانې ماڼۍ ته تلل ومنل چې پوزانوف په تليفون کې ډاډ ورکړ چې ژوند به يې خوندي وي. ۷۲۱ خو د ک. ج. ب پخوانی چارواکی الکزاندر موروزوف ليکي، چې وروسته له هغه چې پوزانوف او درې تنه جنرالان د تره کي دفتر ته لاړل «... تره کي له امين نه وغوښتل، چې دی هم په غونډه کې ګډون وکړي، خو امين په دې چې ممکن هلته ژوند يې په خطر کې شي، له ورتګ نه ډډه وکړه، خو د تره کي په ټينګار سره يې موافقه وکړه، په دې شرط، چې پوزانوف يې د ژوند د خونديتوب ضمانت وکړي. وروستي په تليفون کې دا

ضمنانت ورکړ. «۷۲۲ نور نو د اقبال وزيرې په ژبه ...» نور محمدتره کي امين ته تليفون کوي چې پوزانوف د خپلو ملگرو سره يو ځای د ده دفتر ته ورغلی او د بريژنف پيغام يې راوړی دی خو امين د تره کي دفتر ته د ورتگ څخه ډډه کوي. په دې مهال کې پوزانوف د خپل ژباړونکي پذيرعه د امين سره تليفوني خبرې کوي او امين ته وايي چې نوموړی يې امنيت تضمينوي او که ځان مصؤون نه احساسوي د خپلو ساتونکو سره د راشي. امين د پوزانوف سره موافقه کوي او د ځان سره د ساتونکو په توگه حبيب الرحمن، مصطفى او وزير خيرک بيايي... امين د گلخانې مانی ته ننوزي او د تړون له خوا د تره کي دفتر ته بدرگه کېږي. د امين مخې ته تړون او ورپسې وزير او په وزير پسې امين او د هغه شاته مصطفى او حبيب الرحمن روان دي او دوهم پور ته په زینه خپري. د تره کي ياوران هغه وخت، چې دوی په زینه راخپري، ورباندې ډزې کوي، تړون سمدلاسه وژل کېږي، وزير سخت ټپي کېږي او امين او نور ساتونکي يې تېښتي. امين، چې وزير يې په لاسونو کې نيولی، په بېره سره خپل موټر ته وځپري او په چټکتيا سره د دلکشا مانی ته په خپل موټر کې تېښتي. د تېښتې په مهال د گلخانې د بام څخه په امين او ساتونکو باندې د شوروي کوماندو د سرتېرو له خوا ډزې کېږي او امين دا صحنه په خپله ويني. «۷۲۳ امين له صحنې نه روغ وځي او د دفاع وزارت ته ځي.

کاکړ وايي چې دا به قصدي وي، چې د ميتروخين په ليکنه کې دغه مهمه پېښه نه ده بيان شوې. دغومره په کې ويل شوي، چې «يو څو دقيقې وروسته د تره کي د دفتر له هغه بل وره نه د ماشينگر اواز واورېدل شو. ملگري ل. ن. گوريلوف کړکې ته لاړ او کتل يې چې حفيظ الله امين د انگرې دېوال تر څنگه ځغستل. «۷۲۴ کاکړ وايي چې دلته هغه شی چې مهم دی هغه دا دی چې د تره کي په دفتر کې د دغې پېښې په وخت کې د پوزانوف او درې جنرالانو شتون و، چې موظف شوي وو، د امين په لاندې کولو کې له تره کي سره مرسته وکړي.

له همدې امله به و چې تره کي هغې پخلاينې ته اهميت ورته کړ چې تېره شپه يې د صاحب جان صحرايي په منځگرتوب له امين سره کړې وه. دی هغه پلان ته رښتینی و چې په مسکو کې د امين د منځه وړلو له پاره ايستل شوی و. لومړی تره کي له امين سره، په داسې حال کې چې اقبال وزيرې ورسره په دفتر کې و په تليفون کې وغږېد او وزيرې له امين نه واورېدل، چې «د تر تړپ وي يا خړپ». هغه دا هم ورته وويل، چې «زه خو ستا دفتر ته د درتگ په مهال په ډزو استقبال شوم، خو تاسې د سفير او د هغه د ملگرو سره راشئ، زه به دې په کلونو استقبال کړم. «۷۲۵ په عين حال کې پوزانوف هم له امين نه په تليفون کې

وغوښتل، چې غواړي ورسره وگوري. پوزانوف بيا له خپلو ملگرو سره ورسره وليدل، په پېښه يې خواشينی ښکاره کړه او د امين له دفتر نه ووتل. دغه وخت «تره کي د کارډ قوماندان جاندا ته امر کوي چې د دلکشا مانى د خاورې سره برابره کړي. خو هغه د تره کي د امر د منلو څخه ډډه کوي او ورته وايي چې هلته امين او نور ملگري دي او نشي کولای په خپلو ملگرو بريد وکړي. تره کي بيا د هوايي پوځ د قوماندان مرستيال حاجي محمد ته تليفون کړی و چې په بگرام کې د شوروي اتحاد د پراشوت کنډک د د ده مرستې ته ورودانگي. نوموړي ورته ويلي و چې هغوی دا کار نه کوي.» ۷۲۶ يواځې د خواجه رواش په هوايي ډگر کې د سياسي څانگې امر دوست محمد په هڅې سره يو جنګي ماشين راووت او په ارګ باندې يې ډزې وکړې، خو ماشين تسليم کړای شو او دوست محمد ونيول شو.

کاکړ وايي چې د تره کي پر ضد د امين کوښښونه غوڅ او بريالي وو، د هغه د تليفون د مزي په پرېکېدلو سره په خپل دفتر کې گوښه کړل شو. د امين په قوماندو وسله والې قطعې ښار ته ننوتلې او د ښار امنيت يې په لاس کې ونيوه او په افغانستان راډيو کې سروري او ملگري يې له خپلو وظيفو نه گوښه شوي اعلام شول. په دې ډول د سپتمبر په ۱۵ مه امين په واقع کې په گوند او حکومت کې د تره کي ځای ونيوه.

د سپتمبر په سهار امين د گوند سياسي دفتر غونډه د دلکشا په مانى کې جوړه کړه او غړيو ته يې د کلخانې او د روغتون د وژنو په اړه راپور وړاندې کړ. بله ورځ د سپتمبر په ۱۶ مه د مرکزي کوميتې پلېنوم جوړ شو حفيظ الله امين د گوند د عمومي منشي په توگه وټاکل شو. انقلابي شورا هم امين د خپل سروال په توگه غوره کړ. په دې ډول امين د گوند او دولتي سروالۍ مشروعيت ترلاسه کړ، خو هغه ته د تره کي شتون د اندېښنې وړ و.

کاکړ وايي چې درې اوونۍ وروسته د اکتوبر پر لسمه په يوې رسمي څرگندونې کې په لنډ او عادي ډول وويل شول، چې نورمحمد تره کي د هغې ناروغتيا له کبله چې ورپېښه شوې وه، مړ شو او په قول ابچکان کې په پلرنۍ هديرې کې خښ شو. دى زياتوي چې د تره کي وژنه د امين غټه تېروتنه وه، له اخلاقي او انساني کتنو نه سربېره سياسي مصلحت او د سليم عقل حکم دا و، چې تره کي په داسې حال کې چې څلور فتنه گر له صحې نه وتلي او د عموم په ذهن کې محکوم شوي او تره کي په ارګ کې بندي شوی او له بهرون سره يې اړيکې شلېدلې وو، پر ځان پټ او نه چندان فعال تره کي امين ته خطر کېدلی نه شو، البته د روجي نظره به امين ته کرانه وه، چې تره کي وزغمي، خو دولتي لويان د ملي چارو په اجرا کې له مصلحت او سليم عقل نه کار اخلي، يا بايد کار واخلې نه له بدل او انتقام نه. ۷۲۷

يووېشتم څپرکی

د حفيظ الله امين سل او درې ورځې واکمني

امين په ۱۹۲۹ کال کې په پغمان کې زيږدلی و؛ پلار يې حبيب الله نومېده چې د پوليسو مامور و؛ د پنځوسو کلونو و، چې شورويانو وواژه. کاکړ وايي چې په معاصر افغانستان کې امين له تره کي نه وروسته دوهم غېر دراني پښتون و، چې د خپل شخصي زيار او د نظامي کودتا په نتيجه کې د حکومت، دولت او گوند سروال شو. امين د کابل د پوهنتون ليسانس او د امريکې د کولمبيا پوهنتون ماسټر و، د ډاکټرۍ د ډيپلوم د ترلاسه کولو له پاره يې د تيسس د ليکلو تر پولې رسولې وه چې د کابل پوهنتون رييس ډاکټر صمد حامد د هغه سکالرشپ ودراره. ده بيا غوښتل چې په انگلستان کې د ډيپلوم له پاره کار وکړي خو هلته ونه منل شو او بېرته وطن ته ستون شو.

امين د افغانستان د خلک ډموکراتيک گوند عمومي منشي نورمحمد تره کي نه د گوند د غړيتوب غوښتنه وکړه. کاکړ وايي چې د گوند ځينو غړو سلطان علي کښتمند، ببرک کارمل، طاهر بدخشي او غلام دستگير پنجشيري په گوند کې د هغه د غړيتوب سره مخالفت وکړ. امين سره له دې هم په گوند کې لومړی ازميښتي او بيا پوره غړی شو چې وروسته د مرکزي کوميتي غړيتوب ته جگ شو. دی يو ځل د پغمان د خلکو له خوا د ولسي جرگې د غړي په توگه غوره شو. په گوند کې د ده مخالفينو او په ځانگړې توگه کارمليانو په هغه پسې ډېر پروياکند کاوه او هغه يې سخت ناسيونا리스트 او ان فاشيست کاڼه.

کاکړ وايي چې د امين د ناسيونايزم يوه نښه دا ده چې هغه هم د محمد داود په شان په خپلواکۍ ټينک ولاړ و، چې د ژوند په بيه ورته تمامه شوه. د امين د ناسيونايزم بله نښه دا وه چې هغه پر پښتونستان ولاړ و او له لوی افغانستان نه غږېده. دا هم د امين ناسيونايزم و چې د حکومت لوړپوړي چارواکي يې د وطن له بيلو بيلو قومونو نه وو. په دې ډول چې حکومت يې د ډاکټر شاه ولي، منصور هاشمي، سالم مسعودي، صديق عالميار، عبدالحکيم جوزجاني، دستگير پنجشيري، عبدالکريم ميثاق، محمد اسماعيل دانش او څو پښتنو ملگرو په همکارۍ چلاوه. دلته زه ليکوال دا يادونه کوم چې ډاکټر شاه

ولي پښتون او په قوم ساپی دی.

کاکړ دا هم وايي چې امين په خپل لنډ سياسي توپاني ژوند کې پر خپلو کورنيو مخالفينو بريالی شو، ده د اندروپوف او د هغه د پلويانو دسيسې هم شنډې کړې. که څه هم وروسته اندروپوفيان په نظامي زور پرې بريالي شول خو هغو په خپل دغه عمل سره هم خپل ځانونه او هم شوروي اتحاد تر دې حده بې اعتبار او ناتوان کړ، چې د امين ناکامي په پای کې د دوی ناکامي هم شوه. ۷۲۸

دی زياتوي چې امين د تره کي د وخت کابينه وساتله او د گوښه کړل شويو وزيرانو او د اکسا د سروال پر ځای يې خپل ټينک پلويان په کې د ننه کړل. فقير محمد فقير يې د کورنيو چارو وزير، انجنر محمد ظريف د مخابراتو وزير او صاحب جان صحرايي د سرحداتو د وزير په توگه وټاکل. خپل وراره او زوم يې اسدالله امين د اکسا پر ځای د کام (د کارکرو استخباراتي موسسې) سروال په توگه وټاکه.

د کاکړ په وينا د نوي حکومت اصلي محور امين او دويم کس شاه ولي د صدراعظم مرستيال او د باندینيو چارو وزير و. امين همدا چې د گوند عمومي منشي او د انقلابي شورا سروال شو، د ۱۹۷۹ کال د سپتمبر په ۱۷ مه په خپله لومړنۍ ټلویزیوني وينا کې وويل چې د دې وروسته به په وطن کې «قانونيت، مصونيت او عدالت» وي؛ هغه بنديان چې بې موجهه بندي شوي ازاد به شي او د دې وروسته به هېڅوک له لاسوند پرته بندي نه شي؛ د اساسي قانون د جوړولو له پاره به يو ځانگړی کميسيون وټاکل شي؛ نور به فردي حکومت نه وي او حکومت به خلکو ته مسؤليت ولري او د قانون له مخې به چلېږي.

د بنديانو په اړه حکومت دوه کارونه وکړل: لومړی يې د نومبر په ۱۶ مه د له منځه وړل شويو لستونه د کورنيو چارو وزارت په دېوالونو وڅړول، چې بيا زر ټول شول. د دغه لستونو د څړولو نه مقصد دا و، چې دغه وژنې د اکسا چارواکو کړې او کام به څوک له لاسوندونو پرته نه بندي کوي. دويم دا چې حکومت د وعدې سره سم په کابل کې ۸۵۰ تنه بنديان جوپه په جوپه ازاد کړل او پاتې يې د جنوري په لومړۍ ورځ د گوند د شپاړسمې کاليزې په وياړ خوشي کول، خو په هغه وخت کې نسکور شوی و.

د دې له پاره چې حکومت د قانون له مخې وشي امين د اکتوبر په سر کې د اساسي قانون د تسويد کميسيون جوړ کړ. د کميسيون کار پای ته رسېدلی و، چې شورويانو په افغانستان ودانگل او تصويب نه شو.

اساسي موضوع د امنيت وه، چې د امين په واکمني کې خرابه وه، خو نه هغومره چې مخالفانو په تېره پرچميانو او وروسته شورويانو ويل او د شوروي يرغل يې د کرارولو

دليل ښودل شوی و. د امين په وخت کې د ريشخورو د فرقې نارامي وه، چې د اکتوبر په ۱۴ مه پېښه شوه او هغه زر وځپل شوه. کاکړ وايي چې د دغې پېښې مشر غلام محمد فرهاد وښودل شو، خو هغه د خپل زوی سره تر دې يوه اوونی د مخه نيول شوی و. ويل کېدل چې فرهاد له دې کبله د دې پاڅون مشر وښودل شو، چې شورويانو ته وښودل شي چې دوی د نېشنلسټانو مخالف دي.

په کابل کې د نوي حکومت په ضد د ک. ج. ب چارواکيو ورانی کاوه. دوی ځينې کونديان هڅول، چې شوروي اتحاد ته لار شي، ځکه چې دلته يې د دوی په فکر، ژوند په خطر کې دی. صولت شاه او ايکور کاتکوف د دغه کار له پاره کومارل شوي وو. صولت شاه چې د تاجکستان تاجک و، د پښتو متلونو په څېړنه کې د ډاکټرۍ شهادتنامه ترلاسه کړې وه او کاتکوف د شوروي سفارت دويم سکريټر و. صولت شاه عبدالکريم ميثاق ته ويلي و، څنگه چې يې دلته ژوند په خطر کې دی، شوروي اتحاد به ورته سياسي پناه ورکړي. ميثاق هغه ته نه يوازې د رد ځواب ورکړی و، بلکې امين يې هم پرې خبر کړی و. وزيری وايي چې کاتکوف ده ته هم دغسې بلنه ورکړې وه. امين وزيری ته ويلي و، چې کاتکوف داود پنجشيري ته د همدغه مقصد له پاره ويزه هم اخستې وه. صولت شاه او کاتکوف بيا په ۲۴ ساعتونو کې له افغانستان نه وايستل شول. شورويانو کارمل او د هغو ملگرو ته ډاډ ورکړی وو، چې په واک به يې ورسوي. د امريکې د څو استخباراتي څانگو په يوه يادښت کې د سېپتمبر په ۲۷ مه ويل شوي و، چې «موږ داسې راپورونه ترلاسه کړي وو چې شورويانو د خلق ډموکراتيک د پرچم د مخالفې ډلې لويان، چې په اروپا کې پراري دي، هڅولي دي چې ډاډه اوسي چې شورويان به يې په واک راولي او که داسې ونه شول، شورويان به په نظامي کودتا لاس پورې کړي.» ۷۲۹ د همدغې ډاډينې له امله و، چې پرچميان ډېر فعال وو.

د ريشخورو د پاڅون پرته د امين په واکمني کې بله غټه نارامي ليدل شوې نه ده. البته هېواد نارام و، خو امنيتي وضع مخ په ښه کېدو وه. کاکړ وايي چې د امين د واکمنۍ په سر کې په پکتيا کې يوازې خوست او گردېز د حکومت د کنټرول لاندې وو... خو وروسته ټوله پکتيا ارامه شوه. د گردېز، احمدزي رود، سيد کرم، احمد خېلو او ميرزکې خلکو او مشرانو لا په بېرني ډول د کابل د خلکو هغه تنگسيا له منځه يووړه، چې په سره ژمي کې د سونک د لړکيو له امله پېښه شوې وه. کاکړ د پکتيا د والي په تاييد چې زيات وخت به د پکتيا نه کابل ته په دولتي موټر کې تلو راتلو ليکي: «زه هم د پوهنتون له څو استادانو سره له کابل نه د ننګرهار پوهنتون ته د درس ورکولو له پاره په اوڼۍ کې يو ځل

د شوروي تر يرغل پورې تلم، بې له دې چې د بد امنيتۍ کومه ښه مه ليدلې وي، د وطن د نورو سيمو وضع لږو ډېر همدغسې وه، يوازې د بدخشان، د پنجشېر سردرې د مخالفانو په لاس کې وې، خو مخالفان په هيڅ سيمې کې له حکومتي وسله والو ځواکونو سره مخامخ کېدلی نه شول.» ۷۳۰

له شوروي اتحاد سره اړيکې

د ثور د کودتا نه وروسته په افغان- شوروي اړيکو کې کړکېچ ډېر او ټينګ و، که څه هم دا اړيکې د ځانګړې دوستۍ په بڼه ښودل کېدې. شوروي حکومت په اصل کې د ثور د کودتا سره جوړ نه و. په دې چې کودتا د پرچميانو نه، بلکې په اساسي ډول د خلقيانو او په ځانګړې توګه د امين کار و. کاکړ وايي چې «شوروي اتحاد د کودتا په اولو ورځو کې له خلقي حکومت نه دوه امتيازونه ترلاسه کړل: يو دا چې لکه چې د مخه ويل شوي په حکومت کې يې پرچميانو ته له خلقيانو سره برابر مقامونه وکتل.» شوروي اتحاد پرچمي لويان په تېره کارمل خپل منونکي ايجنټان کنل او په حکومت کې يې د هغو شته والی مهم ګاڼه. بيا وروسته چې پرچميان د خلقيانو نه د ټول واک د خپلولو په هڅو کې پاتې راغلل او يو شمېر پرچميان د کارمل په ګډون لکه چې د مخه ويل شوي د باندې پراري شول او يو څو نور يې په څرخي پله زندان کې بندي شول، بريژنف د کريملن په ماڼۍ کې له افغان پلاوي سره د «اختلاف» مسله پورته کړه، چې په زبات کومان د پرچميانو په اړه و. بريژنف بيا د هرات د پاڅون په وخت کې له تره کي نه، چې له يوې شپې له پاره په پټه مسکو ته تللی و، وغوښتل چې «امين د ملي دفاع د وزارت څخه ګوښه کړي.» ۷۳۱ هغه همداسې وکړل خو لږ وروسته امين اول لومړی وزير او وروسته د ملي دفاع وزير هم شو. وروسته کله چې تره کې د هاوانا نه د راستنېدو په مهال په مسکو کې تم او د بريژنف سره کتنه درلوده پلان ورکړ شو چې امين د منځه يوسي او کارمل د دوهم کس په توګه ومني. خو تره کې د دغې دندې په پلي کولو کې پاتې راغی او خپل ژوند يې وبايله او امين د ګوند او حکومت سروال شو. په دغې پېښې سره بيا نوي کړکېچونه پيدا شول چې پای يې د امين وژنه او د خلقي حکومت نسکورېدل شول. لومړی غټ کړکېچ له دېنه راولاړ شو، چې په داسې حال کې چې له تره کي سره د شوروي درې جنرالان او سفير پوزانوف وو، بيا په امين باندې ډزې وشوې، خو هغه له مرګ نه بچ شو. د هغې ورځې له پېښې نه زر وروسته پوزانوف او هغه درې جنرالانو له امين سره د دلکشا په ماڼۍ کې لنډه ليدنه وکړه او بيا د هغه ماشام په اوونيمو بجو يې د دوو نيمو کړيو له پاره بيا ورسره وليدل. د خبرو موضوع تره کي و. په

بله ورځ د سپتمبر په ۱۵مه دغو شورويانو د شوروي اتحاد د کمونېسټ گوند د مرکزي کمیټې په لارښوونه د امین سره د غرمې په یوولسو بجو ولیدل. د هغو په وینا «موږ د عمومي منشي توب له مقام نه د تره کي د تجویز شوي گوشه کولو پر ضد وغږېدلو، چې په انقلاب باندې به ناوړې اغېزې وکړي.» ۷۳۲ خو امین ونه منله، تره کي یې گوشه کړ او خان یې د هغه مقام ته ورسوه.

دوه ورځې وروسته د سپتمبر په ۱۷مه جنرال پاولوفسکي، جنرال ایوانوف او جنرال کوریلوف له امین سره د هغه په دفتر کې ولیدل او د خپل حکومت له خوا یې هغه ته مبارکي وویلې، خو مبارکي توده او د زړه له کومې نه وه. پوزانوف هم په همدغه ورځ امین ته مبارکي وویلې. هغه وروسته په سفارت کې خپل ډپلوماتان سره راټول کړل او ورته وویل چې «موږ د یوه پېښ شوي واقعیت سره مخ یو. امین په واک رسېدلی دی، تره کي ونه شو کولی چې واک ته د امین د رسېدو مخه ونیسي. واقعیت دا دی چې تره کي ضعیف او لټ و، هغه د خپل قول په اندازه ښه نه و. د هغه پرعکس امین هر وخت له موږ نه مشوره اخېستلې ده. امین پیاوړی دی او موږ باید له هغه سره کار وکړو او ملاتړ یې وکړو» ۷۳۳ د پوزانوف د همدغه فکر له مخې به و، چې بریټنډ د خپل گوند په سیاسي دفتر کې د سپتمبر په ۲۰مه د لومړي ځل له پاره د امین په اړه له احتیاطنه ډک ښه نظر ښکاره کړ: «موږ باید داسې وگڼو چې د افغان- شوروي اړیکو کې به کوم غټ ډول تغیر رانه شي او داسې ښکاري چې هغه به د پخوا په شان دوام وکړي. امین به د روانې وضعې او د هغو ستونزو له امله، چې د افغان حکومت به د اوږدې مودې له پاره ورسره مخامخ وي، په هماغه لور کش شي.» ۷۳۴

لس ورځې وروسته بریټنډ د امین او حکومت سره د همکارۍ لار ونيوله او د اکتوبر په لومړۍ نېټه یې خپل سیاسي دفتر ته څرگنده کړه، چې «امین یو څو ویناوې کړې او له هغو نه معلومیږي، چې د انقلاب او د پراخولو او له شوروي اتحاد او نورو سوسیالېستي هېوادونو سره د همکارۍ د پیاوړي کولو په لور روان دی. شاوخوا یې یو شمېر [دغسې] صادق کسان او ریښتیني انقلابیان راټول دي، چې د مارکسیزم- لینینیزم په اصولونو باندې ټینګ ولاړ دي او د شوروي اتحاد په لور د ښو میلان لري او زده کړه یې زموږ په هېواد کې کړې ده.» ۷۳۵

څلور ورځې وروسته بریټنډ په ډاډینې سره وویل، چې «موږ وینو چې امین هغه څه کوي کوم چې ما تره کي ته ویلي و.» ۷۳۶ له دغې څرگندونې نه د بریټنډ مقصد دا و، چې هغه تره کي ته د اساسي قانون له مخې د حکومت کولو سپارښتنه کړې وه. هغه دا هم

وويل چې «وضع په هېواد کې ښه شوې، خو په ځينو ولايتونو کې له هغو ياغيانو سره مقابله کيږي چې له پاکستان نه په نېغ يا نانېغ ډول او له ايران، امريکې او چين نه په نېغه مرسته ترلاسه کوي.» ۷۳۷

خو د اکتوبر په ۶مه د دواړو حکومتونو تر منځ اوبه خړې شوې، په دې چې په دغه ورځ د باندنيو چارو وزير شاولي د سوسياليستي هېوادو د سفيرانو په وړاندې، چې يې خپل دفتر ته غوښتي وو، له پوزانوف نه شکايت وکړ، چې د افغانستان په چارو کې لاسوهنه کوي. د دې پېښې نه درې ورځې وروسته د اکتوبر په ۹مه پوزانوف، پاولوفسکي، کوريلوف او بوکدانوف له امين سره د مابنام په ۶ بجو د هغه په دفتر کې وليدل. د دې له پاره «چې د شاه ولي په وينا اعتراض وکړي او د هغې ترديد وغواړي.» شوروي خوا ادعا کوله چې پوزانوف د سېپتمبر په ۱۴مه د تره کي له دفتر نه له امين سره په تليفون کې د ترجمان له لارې هېڅ خبرې نه دي کړې، خو امين د شاولي په وينا ټينګ ودرېد. د مخه مو يادونه وکړه چې د ک. ج. ب پخواني چارواکي د امين په ملاتړ وايي چې «د تره کي ټينګار ته په تسليمېدو سره هغه موافقه وکړه، خو له پوزانوف نه يې د خپل مصونيت ضمانت وغوښت. وروستي په تليفون کې دغه ضمانت امين ته ورکړ.» ۷۳۸

له هغې وروسته و چې د ک. ج. ب پروپاګندي ماشين په ځانګړې توګه د امين پر ضد چالان شو. د دسمبر په ۱۲مه شوروي مشرانو په افغانستان د يرغل پرېکړه وکړه. کوشنېن دا شو چې امين په يو ډول له منځه يوړل شي او که دغه کار ونه شو، بيا دې په افغانستان وسله وال يرغل وشي.

له امريکې سره اړيکې

د ۱۹۱۹ کال د خپلواکۍ د کټلو وروسته د پاچا امان الله خان ځانګړي استازي محمد ولي واشنګټن ته په سفر تللي و، چې د دواړو هېوادو تر منځ اړيکې ټينګې کړي. خو دامريکا متحده ايالاتو حکومت دا وړانديز ونه مانه په دې چې دوی افغانستان د برتانوي هند د نفوذ لاندې هېواد ګاڼه. په ۱۹۳۴ کال کې د امريکا متحده ايالاتو حکومت افغانستان په رسمي ډول وپېژانده. په ۱۹۴۳ کال کې يې د دوهمې نړيوالې جګړې په بهير کې اړيکې ورسره ټينګې کړې او په کابل کې يې خپل سفير استوګن کړ. افغان چارواکو کوشنېن کاوه چې د امريکې علاقه ځان ته واړوي او د انګشافي پروژو کې دا شتمن هېواد برخه واخلي، چې د هلمند د ناوې کرنيزه انګشافي پروژه يې څرګنده بېلګه ده. خو د شلې پېړۍ په پنځوسې لسيزې کې د دواړو هېوادونو باندني سياستونه په بيلو بيلو لارو روان شول. په دغه وخت

کې امريکې د شوروي اتحاد په چاپېر دفاعي نظامي تړونونه رامنځ ته کړل. نوی هسک شوی پاکستان په دوو دغسې پکتونو کې کډ شو او په دې ډول يې د امريکې سره اړيکې پيدا کړې، خو افغان چارواکو د مثبت ناپيلتوب سياست غوره کړ. امريکې د پښتونستان په لانجه کې د پاکستان خوا ونيوله او د دې خنډ شوه، چې افغانستان د امريکې د وسله جوړوونکو فابريکو نه وسلې په بيه واخلي او خپل پوځ پرې پياوړی او عصري کړي. خو امريکې په نورو برخو کې په تېره د پوهنې په برخه کې يو څه مرستې وکړې.

د صدراعظم محمد داود په وخت کې د افغان- شوروي په اړيکو کې څرکند ښه والی راغی. په ۱۹۵۶ کال کې خروسچوف او صدراعظم بولکانين افغانستان ته رسمي سفر وکړ. دوی د دغه سفر په بهير کې د افغان پوځ د عصري کولو او د پرمختيايي پروژو د پلي کولو له پاره سل ميليونه ډالرو پور ومانه. د شوروي مشرانو د دغې مرستې موخه دا وه، چې افغان حکومت به امريکې ته اجازه ور نه کړي، چې هلته نظامي هډې جوړې کړي. دا کار د شوروي په گټه و، په دې چې په افغانستان کې د امريکې د پوځي هډو په شتون کې به شوروي اتحاد اړ وی چې په منځنۍ اسيا کې متقابل ترتيبات ونيسي او بيا به يې دومره لگښتونه کولی چې د افغانستان سره ټولې مرستې به «د سمندر د يوه څاڅکي» په اندازې وې. ۷۳۹ کاکړ وايي په هر حال د شوروي د مرستو او له افغانستان سره د شوروي اتحاد د ښو اړيکو پايله په افغانستان کې د کمونېستي حرکت ټوکېدل او د ثور کودتا شوه، چې د مخه يې بيان شوی دی.

د ثور د کودتا وروسته د خلقي حکومت او امريکې تر منځ اړيکې پرځای خو سارې وې. خو د ۱۹۷۹ کال د فبروري په ۱۴ مه په کابل کې د امريکې سفير اډولف ډېس د سټي ډلې د څلورو تنو له خوا د کابل په هوټل کې يرغل شو او د سفير په بدل کې له حکومت نه د خپل مشر بهرالدین باحث ازاډول غوښتل. په داسې حال کې، چې هغه د محمد داود د جمهوريت په وخت کې د بدخشان په درواز کې د اله کولې په تور بندي شوی او د ۱۹۷۸ کال په اوړي کې د علي اباد په روغتون کې د درملنې له پاره بستري شوی او له هغه ځايه د ملگرو په مرسته تېښتېدلی او بيا نيول شوی او له منځه وړل شوی و. ۷۴۰

کاکړ وايي چې اوس پوښتنه دا ده چې دغه د ډېس تېښتونکو ولې د دغسې يو کس ازاډول وغواړي، چې پوهېدل هغه د مخه د منځه وړل شوی و؟ دغه پوښتنه په دې هم پرځای ده، چې دغه انسان تېښتونکي د ک. ج. ب په راپورونو کې ستميان نه، بلکې ماوېستان ښودل شوي دي.

په هر حال، د ميتروخين په روايت «امين د ک. ج. ب د مشاور په مشوره افغان

ضربتي ډلې ته، چې په کلاشنیکوفونو سمباله وه او د شوروي او مرمي ضد کړتۍ يې په ځان وې، د دزو امر وکړ. د لنډې مودې په دزو کې، چې وشوې ډېس او دوه انسان وژونکي [تېستونکي] ووژل شول. درېيم يې ونيول شو او څلورم يې وتېستېد. ک. ج. ب بيا د دې له پاره، چې تر هغو په اغېزناک ډول ممکن وي، په پټولو لاس پورې کړ، چې په دغو عملياتو کې خپله ونډه او د ډېس په وژنه کې خپل مسؤليت پټ کړي. د امريکې امنيتي ماهران، چې هوټل ته ورغلي وو، پرې نه ښودل شول چې له هغې کوټې نه د گوليو پوچاقي [نلۍ] ترلاسه کړي. دغه کوريليان په درې توپنکچو سمبال وو، کلاشنیکوف ته ورته يو توپک چې اصل يې معلوم نه و، په کوټې کې واچول شو، چې وښيي هغو په هغه سره سفير وژلی دی. امريکايانو ته د دې له پاره چې له هغو دوو ژونديو کوريليانو نه پوښتنې کولی ونه شي، وويل شول چې څلور واړه يې په دزو کې وژل شوي دي. په واقع کې نيول شوي کوريلايې له تېستونې نه وروسته په هغه شپه کې ووژل شو، لکه هسې چې هغه بندي ووژل شو، چې په غلطه يې ادعا شوې وه، چې تېستېدلی دی. د دې له پاره چې امريکايانو ته وښودل شي څلور جسدونه پوره شول، په افغان ورځپاڼو کې د درېيو اصلي ماوستانو او يوه جعلي ماوست عکسونه خپاره شول. د اوسادې په غوښتنه چې په کابل کې د ک. ج. ب امر و، امين او وزيرانو يې د خواخوږۍ د څرگندونې په وخت کې امريکايانو ته وويل، چې دوی يوازې په خپل نوبت عمل کړی او شوروي مشاوران په کې دخپل نه وو. «۷۴۱»

کاکړ وايي چې شونې ده چې ک. ج. ب همدا غوښتل، د دې له پاره چې د سفير په وژل کېدو سره له امريکې سره د افغان حکومت اړيکې خرابې شي، نو ځکه د امريکايانو دغه وړانديز ونه منل شو، چې له تېستونکو سره دې خبرې وشي. په دې ډول له امريکې سره د افغانستان اړيکې خړې پرې شوې. د امريکې حکومت له کابل نه خپل ډپلوماتان وايستل او وروسته ولسمشر جيمي کارتر د امريکې د کانگرس دغه لايحه قانوني کړه، چې په کې ويل شوي و، چې تر څو خلقي حکومت بښنه ونه غواړي او د سفير په مرگ کې خپل مسؤليت ونه مني، ورسره به مرسته ونه شي. ۷۴۲

د ډېس له مرگ نه وروسته د امريکې سفارت او خلقي حکومت تر منځ ليدنه تر اخري کچې لږ شوه. خو د امريکې شارژدافير امستونز سفرانچوک ته د اخطار په ډول څرگنده کړه چې «که شوروي اتحاد افغانستان ته خپل پوځ واستوي، دا به د امريکې او شوروي اړيکې ډېرې بېچلې او زيانمن[ې] کړي.» ۷۴۳ خو وروسته د ايران د نوي حکومت له خوا د امريکايي مامورانو برمه کول نور هر څه تر سيوري لاندې ونيول. د امريکې حکومت په دې فکر شو، چې په سيعې کې به «د امريکې غټ نظامي شتون مناسب وي، چې د پاکستان

او د خليج سيمې له پاره ملاتړ وښودل شي.» ۷۴۴ کاکړ وايي چې د دې دا مانا کېده، چې د شوروي حکومت په افغانستان کې د عمل ازادي لري او د امريکې حکومت به يې په ضد عمل ونه کړي.

امین د خپل واکمن کېدو وروسته کوشنې وکړ چې په داسې حال کې چې افغانستان له شوروي اتحاد سره ځانگړې اړيکې لري، له نورو هېوادونو سره اړيکې ولري. ده غوښتل له ټولو هېوادونو سره انډوليز سياست پر مخ بوزي.

د باندنيو چارو وزير شاه ولي د سپتمبر په ۲۷ په نيويارک کې د امريکې د بهرنیو چارو وزير «نيوسم ته ډاډ ورکړ چې د هغه حکومت خپلواک دی، د بل حکومت يا گوند تر نفوذ لاندې نه دی.» ۷۴۵ نيوسم هم وويل، چې غواړي د دواړو هېوادو تر منځ د پوهاوي او مخابري لاره خلاصه وي او خوښی دی چې امین په همدغه ورځ زموږ شارژ دافير خپل حضور ته بللی او هيله کوي، چې دا به د دواړو هېوادونو په اړيکو ښه اغېزه وکړي. ۷۴۶

امین د اکتوبر په ۲۷ مه له بلېد سره وليدل. دا ليدنه يو ساعت اوږده شوه. امین د امريکې سره د اړيکو ښه کېدل او د افغانستان سره د امريکې مرسته وغوښتله. هغه بليد ته ويلي و، چې دی فکر نه کوي تر ډېره مودې ژوندی وي. خو د امین د کوشنېونو سره سره د امريکې حکومت له ځايه ونه ښورېد. کاکړ وايي په دغه حال کې د امین له پاره دوه لارې پاتې وې يوه دا چې شوروي لويان قانع کړي، چې د افغانستان په اداره کولو کې دی تر ټولو وړ شخص دی او بله دا چې د پاکستان سره خپلې اړيکې ښې کړي.

د پاکستان سره اړيکې

کاکړ وايي چې افغانستان د پاکستان سره ډېر اړخيزې اړيکې لري. يو دا چې د اصلي افغانستان يوه برخه په اوسني پاکستان کې نيول شوې ده. بله دا چې د ډيورنډ د کرښې په دواړو خواو کې په عمده ډول پښتانه قومونه پراته دي او دوی د لرغوني مهال نه تر اوسه په دغو سيمو کې اوسېدلي، خو دوی په رسمي ډول د ډيورنډ په کرښې سره بيل شوي، چې په ۱۸۹۳ کې د برتانوي هند حکومت له خوا په امير عبدالرحمن باندې تپل شوې وه.

د ۱۹۴۷ کال نه وروسته چې د هند لويه وچه په هند او پاکستان ووېشل شوه په ملگرو ملتو کې افغانستان د پاکستان د غړيتوب په اړه منفي رايه ورکړه. د ثور تر کودتا پورې د پښتونستان د مسلې په سر اړيکې ترخې وې. خو د محمد داود د ولسمشرۍ په اخير وخت کې د افغانستان او پاکستان د اړيکو د ښه کېدلو په لور اساسي کامونه اخېستل شوي و.

کاکړ وايي چې د ثور کودتا د پاکستان واکمن جنرال ضياء الحق اندېښمن کړ. په دغه وخت کې د شوروي اتحاد وزن او حيثيت تر هر بل وخت نه لوړ شوی و. ضياء الحق د سپتمبر په ۹مه د تره کي او امين سره په پغمان کې وليدل خو کتنه گتوره نه وه او ضياء الحق د ۱۹۷۹ په می کې افغانستان د شوروي لاس لاندې هېواد وباله او وويل، چې افغانستان نور نو حایل هېواد نه دی. ۷۴۷ له بلې خوا کابل د پښتونستان داعيه په عمل کې ټينگه ونيوله. د افغانستان پخوانيو حکومتونو ادعا کوله، چې پښتانه او بلوچ د ازادي ولري، چې د خوداراديت د اصل له مخې خپل سياسي برخه ليک په خپله وټاکي. امين د امر او اباسين تر منځ د افغانانو په يووالي ودرېد، تره کي او امين په دې ډول لوی افغانستان غوښته.

تره کي دغه مسله له برېښنف سره ياده کړې او ورته ويلي و، چې افغانستان بايد د هند تر سمندر پورې ورسېږي. هغه وويل چې «موږ بايد د پاکستان پښتانه او بلوڅان د امپريالستانو په لاسونو کې پرې نه ږدو. اوس دغه امکان برابر شوی دی، د دغو قومونو تر منځ د ژغورنې جگړه شروع کړو او د پښتنو او بلوڅو سيمې په افغانستان کې ورکډې کړو.» ۷۴۸ امين لا د ۱۹۷۸ کال په اگست کې پوزانوف او گوريلوف ته څرگنده کړې وه، چې «د افغانستان سيمه بايد د عمان د خليج او د هند سمندر غاړو ته ورسېږي. موږ غواړو سمندر په خپلو سترگو ووينو.» ۷۴۹ امين امريکايي ليکوال هري سن ته هم په همدغه ډول غږېدلی و، چې «تاريخ موږ ته دا سپېڅلی رسالت راکوي چې له خيبر نه اخوا خپل خپل شوي پښتانه وروڼه ترک نه کړو.» ۷۵۰ هغه دا هم ويل چې «هېڅوک انکار کولی نه شي چې د افغان انقلاب او د پښتونستان موضوع سره تړلي دي.» ۷۵۱

که له يوې خوا پاکستان د افغانستان له لوري په اندېښنه کې و، خو د بلې خوا افغانستان هم د پاکستان له خوا په اندېښنه کې و چې پاکستان به په پېښور کې د اسلامي گوندونو لوبان او افغان کډوال د افغانستان پر ضد ولسوي. دواړو خواوو ته ښه موقع برابره وه چې د خپلمنځي کشالو د هوارولو په اړه سره وغږېږي.

د ۱۹۷۹ د سپتمبر په مياشت کې نور محمد تره کي او ضياء الحق د ناپېيلو هېوادو په غونډه کې چې د کيوبا په پلازمېنه هاوانا کې جوړه وه، سره وليدل. دوی د کيوبا د مشر فيدل کاسټرو په منځگړيتوب د خپلمنځي اختلافاتو د هوارولو په اړه دوه ځله خبرې اترې وکړې. په دغه خبرو کې د افغانستان د بهرنيو چارو وزير ډاکټر شاه ولي او د پاکستان د جمهور ريس سلاکار اغا شاهي هم حاضر وو. د دغو خبرو په جريان کې په لاندې ټکو هوکړه وشوه.

۱- دواړه لوري به په خپله خاوره کې د يوه او بل د دولت ځواکونو ته د فعاليت اجازه نه ورکوي. پاکستان به د افغانستان د دولت ضد ځواکونو مشران تر څارنې لاندې نيسي او د افغانستان پر ضد فعاليت ته نه پرېښودل کېږي او افغانستان به وطن ته د مهاجرينو د بېرته ستنېدو په موخه عمومي بڅښنه اعلانوي، هغوی ته به جزا نه ورکول کېږي او د عادي افغانانو په توګه به د ژوند شرايط برابر وي.

۲- دواړه لوري په دې موافقه کوي چې د يو او بل پر ضد به دښمنانه تبليغات بندوي، د افغانستان حکومت به د خلق جريده پاکستان ته نه وړي، د شمشاد په غره باندې د ټوليزيون د جوړولو کار بندوي او په پاکستان کې به خپل د افغانستان خلق دموکراتيک ګوند ړنګوي.

۳- دواړه لوري هوکړه کوي چې افغانستان به د پاکستان تجارتي مالونو له پاره د حيراتان بندر له لارې او پاکستان به د افغانستان د تجارتي مالونو له پاره د کراچۍ د بندر له لارې اړينې اسانتياوې برابرې وي.

۴- د دې موافقې د وروستي متن د تيارولو په موخه د افغانستان د بهرنيو چارو وزير ډاکټر شاه ولي پاکستان ته رسمي سفر کوي او بيا د پاکستان د جمهور رييس سلاکار اغا شاهي کابل ته رسمي سفر کوي او دا موافقه به کابل ته د پاکستان د جمهور رييس ضياءالحق د رسمي سفر په جريان کې د دواړو هېوادو د مشرانو له خوا لاسليک کېږي.

امین هم د پاکستان سره د اړيکو د ښه کولو له پاره د تره کي په پله ګام کېښود او د پاکستان د حکومت سره يې تماس ټينګ کړ. پاکستان هم روغ نيتي وښوده او د خبرو له پاره يې تيارۍ څرګند کړ. امين خپل د باندینيو چارو وزارت معین شاه محمد دوست پاکستان ته د يوه پلاوي په مشرۍ واستوه چې د پاکستان د دولت او په خپله د جنرال ضياءالحق له خوا يې تود هرکلی وشو. شاه محمد دوست چې پوه شو چې دواړه لوري سوله غواړي په بېره يې روسان د موضوع نه خبر کړل. ګروميکو د ۱۹۷۹ کال د دسمبر د اتې په غونډه کې د خپل راپور په ترڅ کې وويل: «د ډپلوماتيکو کانالونو څخه ښکاري چې امين د لوېديځ او امريکا متحده ايالاتو سره د نږدې کېدو لار لټوي. په دې اړه د امين او ضياءالحق تر منځ د وعدې کولو حقيقت دا را په گوته کوي چې د دسمبر په پای کې ... د پاکستان د لارښود ځانګړی استازی اغا شاهي کابل ته د خبرو له پاره ؤي. امين به کټ مټ د لوېديځ يا متحده ايالاتو د رابللو له پاره د دغه کانال څخه ګټه واخلي.» ۷۵۲

کاکړ وايي چې د دولت، حکومت او ګوند د سروال په توګه د امين تېروتنې هم ورې نه وې، چې يوه يې د تره کي له منځه وړل و. د دې پېښې له کبله په اوومې فرقې کې پاڅون

وشو او په گوند کې چاود منځ ته راغی. د امین بله تېروتنه دا وه چې په رسمي دفتر کې د شوروي اتحاد سفیر په څپېره وهل و، چې شوروي لویان یې تر دې اندازې وپارول چې په افغانستان باندې یې وسله وال تېري ته لاس واچوه، خو اقبال وزيري دا روایت ردوي. د امین بله تېروتنه دا وه چې د وروستیو پېښو پایلې یې په نظر کې ونه نیولې او د شوروي لویانو وروستي ناولي سیاست یې درک نه شو کړای.

د تره کي او امین ناکامی افغانستان او افغانان په ژور ډول زیانمن کړل. د دغو ناکامیو درس به دا وي، چې د افغانستان د دولتي واک خاوند باید دا زده کړي، چې خپل سیاسي مخالفان څنگه وزغمي او لا ښه دا چې په واک کې یې شریک کړي.

د خلقیانو یوه بله تېروتنه دا وه چې شوروي اتحاد د کمونیسټي «ایدیالوجی» په نامه هر څه کول، په اصل کې یې د خپل ملت له پاره کول. حکومتي سیاستونه او چلندونه په نهایت کې ملي وي، نه ایدیالوجیکي او هېڅ ملي حکومت په خپل ملک کې باندینیو ته په هر نامه، چې وي، واک نه ورکوي. البته د امین په واکمنۍ کې افغان چارواکي موظف شوي وو، چې د شوروي مشاورانو نه یوازې مشوره ترلاسه کړي.»^{۷۵۳}

خو زما لیکوال په اند خلقیانو د تره کي د واکمنۍ په مهال او هم د امین د واکمنۍ پر مهال شورویانو ته د خپل ملک واک نه دی ورکړی لکه چې وروسته کاکړ په خپله وایي: «شوروي مشران په خلقیانو شکمن و او د هرات د پاڅون په وخت کې ان د شوروي اتحاد صدر اعظم ا. کاسیکین پر دوی شکمن و او ویل یې چې دوی له موږ نه هر څه پټوي او موږ نه پوهیږو چې په افغانستان کې واقعیت څه دی. کاکړ وایي چې د کاسیکین «له دغې وینا نه څرگنده ده چې خلقي لویانو د حکومت په کولو کې له شوروي مشاورانو سره مشوره نه کوله. په اسلام اباد کې د تاس استازي هم د دغه نظر په ملاتړ ویلي و چې «امین لکه تر هغه د مخه د تره کي په شان حاضر نه و، چې مشوره ومنی...»

لازمه کیم دلته یوه یادونه وکړم چې ما لیکوال د رحمت ربي زیرکیار په کتاب «د ناپوهۍ تیاري او د پرمختګ دېوي د افغاني کلتور په چوکاټ کې له امیر عبدالرحمن خان نه تر اشرف غني احمدزي ۱۸۸۰ تر ۲۰۱۵» په ۴۷۸ پاڼه کې ولوستل چې (د ۲۰۱۵ د جنوري په ۲۲ راته محمد اقبال وزيري په تلفون کې وویل چې حفیظ الله امین شوروي سفیر په څپېره وهلی و). زیرکیار زما نه دا پوښتنه وکړه چې ایا امین د شوروي سفیر پوزانوف په څپېره وهلی و؟ ما ورته وویل چې حفیظ الله امین د شوروي سفیر پوزانوف په څپېره وهلی نه و. دا پوښتنه څو ځله زما نه پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ هم کړې وه په دې چې هغه ته د امین خوري په لندن کې ویلي و چې امین د شوروي سفیر پوزانوف په څپېره وهلی و. ما

کاکړ صاحب ته وويل چې دا خبره سمه نه ده خو هغه ته دا خبره په دې دليل سمه ښکارېده چې دا خبره د امين خوري ورته کړې وه چې د امين سره نږدې د خپلوی اړيکې درلودې. بيا چې زه پوه شوم چې کاکړ صاحب ته د امين د خوري خبره سمه ښکارې بيا مې ورته هيله وکړه چې زما نظر هم په خپله ليکنه کې منعکس کړي. نو ځکه کاکړ وايي چې اقبال وزيږي دا روايت ردوي.

زه په دوو دليلونو دا خبره ردوم لومړی دا چې تر هغه ځايه چې ما امين پېژانده هغه د لور کلتور خاوند و. برسېره پر دې چې ده په سياست کې غټې تېروتنې هم کړې دي دومره خام سړی هم نه و چې د داسې کړو په سياسي پايلو باندې يې سر خلاص نه شي. نو زما په اند د داسې کلتور څښتن او سياسي شخصيت له پاره په بشپړه توگه ناشونې ده چې په خپل دفتر کې د شوروي سفير چې درې شوروي جنرالان ورسره ملګري وو په څپېره ووهي. دوهم دا چې که دا پېښه شوې وای نو هغه به لږ تر لږه د شورويانو له خوا هرو مرو بربنډه شوې وای.

کېدای شي چې زيږکيار زما خبره سمه نه وي اورېدلې. هغه په خپله ليکنه کې زما نظرونه په پوره امانت دارۍ سره بيان کړي دي او ما په خپل کتاب کې د ده د ياد شوي کتاب نه ډېره گټه پورته کړې ده.

دوه ويشتم څپرکی

په افغانستان باندې د شوروي اتحاد وسله وال يرغل

کاکړ د شوروي اتحاد د وسله وال يرغل نه د تنظيمواکي تر پيل پورې د هېواد سياسي او دپلوماتيکي پېښې په يوه بل کتاب کې چې «افغان- شوروي جگړه» نوميږي، بيان کړې دي. نوموړي لومړی د روسيې لنډه تاريخي مخينه ته کتنه کوي او وايي چې «روسانو تر هر بل ولس نه زيات خپل هېواد د نورو هېوادونو په تاوان پراخ کړی، سره له دې چې دوی د دغه ملک اوسېدونکي نه دي.» ۷۵۴ دی زياتوي چې د لومړني تاريخ (Primary Chronicle) له مخې د سلاو قومونو او نورو چې په خپلو کې سره وران وو، په ۸۶۲ زېږديز کال د سنکندنويانو ورنګيانو روسانو ته بلنه ورکړه، چې «زموږ ملک لوی او شتمن دی، خو نظم په کې نه شته؛ تاسې راشئ او پر موږ حکومت وکړئ.» ۷۵۵ روسانو دغه بلنه ومنله او په نووګوراد (Novgorod) او نورو سيمو کې ميشته شول. دوی وروسته په کيف کې، چې اوس د اوکراين پلازمېنه ده، د لومړي ځل له پاره د حکومتي نظام بنسټ کېښود. اوس روسيه د اورال تر غرونو پورې په اروپا او د اورال د غرو نه تر ولادي واستوکه پورې په اسيا کې پراته ده.

په لرغوني زمانه کې دغه سيمه په تېره سوويلي روسيه د نورو قومونو لکه سيمريان، سیتيان، سرمه تيان، هونان، اواران، کاتان او خزاران، په لاس کې وه. د سیتيانو او خزارانو پرته دوی ټول هندو- اروپايان او پوونده وو، چې يو په بل پسې يې دغه سيمې لاندې کړې او پر ځايي خلکو يې واک وچلاوه. سيمريان لومړنی تاريخي قوم و، چې نږدې د زر نه تر اوه سوه مخزېږدي کال پورې يې پر دغې سيمې واکمني کړې ده.

کاکړ وايي چې اولېک (Oleg) لومړنی ورنګي روس و چې په ۸۸۲ زېږديز کال کې يې د کيف ښار ونيو او خپله واکمني يې ورباندې پيل کړه. ورپسې د هغه ځايناستي ايګور (Igor) په روسي کيف باندې له ۹۱۳ نه تر ۹۴۵ پورې واکمني وکړه. د ايګور د مړينې وروسته د هغه کونډه اولګا (Olga) او بيا د هغه زوی سويتاسلاو (Svetaslav) واکمن شو. خو بيا د اولګا لمسی ولاديمير نامتو واکمن تر ۱۰۱۵ کال پورې واک وچلاوه. دوی خپل پام سوداګرۍ او د لوېديځو سلاويانو او ختيځ روم سره جګړو ته اړولی و.

د ولاديمير په واکمني کې روسانو عيسوي دين ومانه. خو دوی د عيسويت د

ارتودوکس عقیده ومنله چې له کاتوليکي او پروټسټاني عيسويت نه وروسته د عيسويت لويه څانګه ده او يوازې په يوه «حقيقت» عقیده لرله، چې هغه يوازې د بخښنې دين و نه د زغم دين. کاکړ وايي چې د روسانو په عيسوي کېدلو سره د هغوي ژبه د سري ليک (Cyrilic) د الفبا له بڼې ډیر بڼه شوه. د روسانو واکمني که څه هم په سوداګرۍ او جګړې په محور څرخېده سياسي نظام يې زورواک و. مسکو چې تاتاري مغولو د ۱۲۴۰ نه تر ۱۴۸۰ پورې د دوه نيږې پېړۍ محکوميت نه سرهسک کړ د پوره زورواک نظام تر لاس لاندې شو. دا نظام وروسته له هغه نور هم زورواک شو چې د مسکو ايوان په ۱۵۴۷ کال کې د تزار لقب غوره کړ.

روسانو په ۱۸۶۱ کال کې په خپله ټولنه کې يو اساسي سمون راوړ. د تزار د فرمان له مخې سرفان په حقوقي لحاظ ازاد اعلام شول. روسيه د ستر پېټر د واکمنۍ لاندې د عصري صنعت له امله مخ په پياوړي کېدو شوه. روسيې په ۱۸۵۴-۱۸۵۶ کال کې د کرېميا جګړه کې ماتې وکړه. روسيې د کرېميا د ماتې وروسته په اسيا کې خپل پرمختګ ته مخه کړه. په ۱۸۵۷ کال کې د انګرېزانو د واک پر ضد د هند د خلکو پاڅون روسان د هند په لوري تللو ته وهڅول تر څو د لوی پېټر په شان تودو اوبو ته د رسېدو خوښه رښتيني کړي. د دغې موخې د پلي کولو له پاره د اورنبرګ د سترې پوځي اډې نه د منځنۍ اسيا د لاندې کولو له پاره پوځونه استول او د انګليسانو سره يې ستره لوبه پيل کړه.

ستره لوبه د روسيې او د لويې برېټانې تر منځ د منځنۍ اسيا د لاندې کولو سيالي وه. روسانو په ۱۸۶۴ کال کې خپلې واکمني د خوقند، بخارا او خېوې پولې ته ورسوله او په ۱۸۶۵ کال کې يې تاشکند ونيوه. روسانو د منځنۍ اسيا دغه سيمې په ۱۸۷۷ کال کې د ترکستان د ولايت په نامه نوی تشکيل جوړ کړ. روسانو بيا د بخارا امير مظفرالدين د يوه تړون له مخې اړ کړ چې خپل سلطنت د روسانو واکمنۍ ته وسپاري. روسيې په ۱۸۶۸ کال کې سمرقند هم لاندې کړ.

روسان د امير شيرعلي خان د دوهمې دورې په سر کې د لومړي ځل له پاره د افغانستان پولې ته ورسېدل او په دغه ډول افغانستان د روسيې او د لويې برېټانيا د امپراتوريو له خوا يو چاپېر هېواد شو. په دغو پېچلو شرايطو کې روسان په منځنۍ اسيا کې د خپلې امپراتورۍ په پراخولو، انګليسان په هندوستان کې د خپلې امپراتورۍ د خوندي ساتلو او افغان واکمنان د خپل هېواد د ساتلو په هڅه کې شول.

د افغان-انګليس دوهمه جګړه په اصل کې د همدغو دوو امپراتوريو د متضادو سياستونو د ټکر پايله وه. کاکړ وايي چې د هند انګليسي واپسرا لارډ ليټن د هندوستان د

خوندي ساتلو له پاره د امير شيرعلي خان نه غوښتل چې د خپل هېواد د بهرني سياست واک د هند حکومت ته وسپاري، خو امير شيرعلي خان د لارډ ليتن دا غوښتنه ونه منله. خو لږه موده وروسته په ۱۸۸۷ کال کې روسانو يو نابالې پوځي پلاوي د جنرال ستاليتوف په مشرۍ په ناڅاپي ډول کابل ته راولېږه چې د انگرېزانو وېره يې راوپاروله. انگرېزانو د همدې کال په نومبر کې په افغانستان باندې پوځي يرغل پيل کړ. که څه هم روسي پلاوي منلې وه چې د اړتيا په صورت کې به افغانستان ته دوه دېرش زره پوځ استوي خو هغوی نه يوازې خپله ژمنه ترسره نه کړه بلکې امير ته يې روسي ترکستان ته د تللو اجازه ور نه کړه. خو افغانانو په پرله پسو جگړو سره په ډېره مېړانه دا يرغل په شا وتمبوه تر څو په ۱۸۸۰ کال کې سردار عبدالرحمن خان د افغانستان واکمن شو.

د امير عبدالرحمن د واکمنۍ پر مهال د افغانستان بهرنی سياست د هندوستان د انگليس حکومت په لاس ورغی، خو امير په کورنيو چارو کې په کړو او نظر کې يو خپلواک واکمن و. کاکړ وايي چې د امير دوست محمد خان له وخت نه وروسته دا دوهم ځل و، چې د افغانستان او برتانوي هند د حکومت تر منځ دوستي ټينګه شوه، خو روسانو سره له دې په ۱۸۸۵ کال کې پنجدې لاندې کړه او وروسته په ۱۸۹۲ کال کې د پنجه له سيند نه د شمال په لور د افسو- مرغاب سين پورې بدخشان په پوځي زور ونيو. انگرېزانو د روسيې د دغه تيري په وړاندې نه يوازې په خپله څه ونه کړل بلکې د امير نه يې په ټينګه وغوښتل چې مقابله ونه کړي. په دې ترتيب د افغان- روس اړيکې د روسيې د اکتوبر د کودتا پورې خرابې وې. ۷۵۶

دافغان روس اړيکې د روسيې د اکتوبر انقلاب نه وروسته د پاچا امان الله په وخت کې سره بڼې شوې. د دواړو هېوادو تر منځ دوه تړونونه چې يو يې په ۱۹۲۱ او بل يې په ۱۹۳۱ کې لاسليک شول. د پاچا امان الله د کوښښ کېدو نه وروسته دغې دوستۍ خپله تودوخه د لاسه ورکړه. خو د داود خان د صدر اعظمۍ پر مهال د دواړو هېوادونو تر منځ د دوستۍ او همکارۍ نوې پاڼه پرانېستل شوه. له هغه وروسته شوروي اتحاد او ورسره شوروي ډوله کمونستي فکرونو په افغانستان کې نفوذ وکړ. د ثور د پاڅون نه وروسته چې خلقيانو په بري سره سر ته رسولی و، شورويانو هڅه وکړه چې پرچميان په واک کې شريک کړي او حفيظ الله امين چې د پاڅون اصلي قوماندان او د خلک ډموکراتيک گوند تکړه شخص و، ترېنه وباسي چې د خپلې لارې خنډ يې باله. دوی د دې کار د پلي کولو په لار کې دسيسې وکړې خو ټولې ناکامه شوې. کله چې شورويان په خپلو دسيسو کې پاتې راغلل نو بيا يې پر افغانستان پوځي يرغل وکړ. کاکړ وايي چې اوس په دې غېږيزې چې شوروي واکمنو ولې او

څنگه په افغانستان باندې د يرغل پرېکړه وکړه او يرغل يې څنگه پلي کړ. شوروي حکومت د خپل سفارت چارواکو او د ک ج ب غړو ته دنده وسپارله چې د يوې خوا د امين په سروالي له نوي حکومت سره د پخوا په شان د دوستۍ چلند وکړي او د بلې خوا د امين کره او چلند په کره توگه وڅاري او داسې کار ونه کړي چې هغه د شوروي په اړه شکمن شي. د افغانستان د ننه داسې ځواک نه و چې د امين حکومت وکواښوي نو د دغه واقعيت له مخې د هغه د منځه وړل پر خپلواک افغانستان باندې د وسله وال يرغل له مخې شونی و. نو اندروپوف د ليکوال جگت مهتا په وينا په افغانستان باندې د «حماقت مارش» وکړ چې د هغه په نتيجه کې له ډېرو وژلو او وړانولو نه برسېره سوسياليستي ايډيالوژي په بېساري ډول بې اعتباره شوه، د برژنف دوکتري د تل له پاره تر خاورو لاندې شو او د شوروي اتحاد امپراتوري له منځه لاړه.

په افغانستان باندې د شوروي يرغل پرېکړه

اندروپوف د دې له پاره چې په افغانستان باندې د پوځي يرغل په موخه د برېژنف هوکړه تر لاسه کړي هغه ته ناسم مالومات ورکړل، لکه هسې چې په ۱۹۶۸ کال کې يې خروسچف ته د چکوسلواکيا د پاڅون په اړه ناسم مالومات ورکړي وو. کاکړ وايي د هغو دواړو اصلي ټکي دا و، چې سوسيالېزم ته د ايډيالوژيکي سبوتاژ خطر متوجه دی چې بايد مخه يې ونیوله شي. اندروپوف د دې له پاره چې برېژنف د پوځي يرغل نه اندېښمن نه شي داسې وښودله چې امين او د هغه حکومت به د رښتينو انقلابي افغانانو له خوا نسکور شي او د شوروي پوځ به څنگڅڼ رول ولري. په کابل کې د شوروي قوه بسنه کوي خو د نه ليدونکو ستونزو له پاره اړينه ده چې يوه پوځي ډله د افغان پولې ته نږدې ځای په ځای شي. په دې توگه اندروپوف، اوسټينوف او کروميکو د ۱۹۷۹ کال د دسمبر په دولسمه نېټه په افغانستان باندې د يرغل په اړه د برېژنف هوکړه تر لاسه کړه.

وزيرې وايي چې «سروري، وطنجار او گلابزوی د بلغاربه څخه مسکو ته د کې چې بې له خوا راوستل شول او د دوی له خوا هلته ساتل کېدل. د کې چې بې اجنټانو دوی ته ويل چې که د شوروي مقاماتو څخه د پوځي مرستې غوښتنه وکړي تر څو د امين رژيم رانسکور کړي نو پوځي مرسته به ترلاسه کړي. بيا سروري او ورسره ملکري يې د پوځي مرستې غوښتنه کوي. خو د کې چې بې مؤظف کسان ورته وايي چې دلته نور افغانان شته چې کټ مټ همدا غوښتنه لري. تاسو د هغوی سره وگورئ او که جوړ راغلی نو په کېده به د پوځي مرستې غوښتنه وکړئ. په دې ترتيب کې چې بې دوی تياروی چې د کارمل او د هغه د ډلې

سره خبرو ته کښېني.

داچې د بېرک نور ملګري مسکو ته څنگه او څه وخت راغلي دي او دوی د کې چې بې سره د پوځونو د لېږلو په اړه څه کړه وړه درلودل تر اوسه پټ ساتل کېږي خو دومره ښکاره ده چې سروري، وطنجار او ګلابزوی څخه يوازې د کمکي وسيلې په توګه کار اخېستل کېده او اصلي معامله د پرچميانو سره وه چې شايد تر ډيره پټه وساتله شي. دوی (وطنجار، سروري او ګلابزوی) په پای کې د کارمل سره دې نتيجه ته رسيږي چې په کېده د شوروي اتحاد څخه پوځي مرسته وغواړي او د امين د نسکورېدو وروسته به دولتي چوکۍ سره وويشي او د کارمل مشري به مني.

د شوروي اتحاد څخه د پوځي مرستې د غوښتنې په خاطر غونډه جوړيږي چې لاندې کسان په کې کېدون کوي: د کې چې بې رييس اندروپوف، په کابل کې د شوروي اتحاد د سفارت لومړۍ سکرټر ګاوريلوف، کارمل، وطنجار، ګلابزوی او سروري. په دغه غونډه کې په اصطلاح افغاني ملګرو د روسانو په سلا د پوځي مرستې موضوع طرح او د شوروي لوري له خوا ومنل شوه. د پوځ د لېږلو وخت د دسمبر د مياشتې تر پايه اټکل شو. کارمل په دغه غونډه کې په ډېرې غوره مالي اندروپوف ته وويل چې که شوروي پوځونه په پسرلي کې افغانستان ته تللي وای نو د افغانانو له خوا به دومره کلان ورباندې شيندلې شوي وای چې دوی ټول به د کلانو لاندې شوي وای.

د ۱۹۷۹ کال د دسمبر د مياشتې په اتمه نېټه په کريملن کې په افغانستان باندې د پوځي تيري په اړه غونډه کېږي چې بريټنف، اندروپوف، اوستينوف، ګروميکو او سوسلوف په کې کېدون کوي. سوسلوف د خپل راپور په ترڅ کې وايي: «ملګري بېرک کارمل دلته په مسکو کې د وطنجار، ګلابزوی او سروري سره وليدل. سره له دې چې دوی په بېلو بېلو فراکسيونو کې دي دوی ګډ دښمن سره يوځای کوي او هغه ګډ دښمن امين دی. د هغه په وړاندې دوی چمتو دي چې په کېده عمل وکړي.» ۷۵۷

بريټنف پوښتنه کوي: «دا څومره واقعي ده چې دوی زموږ د مرستې پرته واک ته راشي؟ بريټنف پرته له دې چې ځواب ته منتظر شي اوستينوف ته مخ اړوي او ورته وايي: ديميتري فيودوروويچ. پوځ د بېرک کارمل څخه ملاتړ کوي؟ ستا مشاورين څه وايي؟

فکر نه کوم ليونيد ايليچ. په پوځ کې د امين نفوذ زياته دي. دوهم دا چې عملاً ټول افسران خلقيان دي او بېرک پرچمي دی» ۷۵۸

بريټنف د سوسلوف څخه پوښتنه کوي: «پوستونه يې سره وويشل؟ اساسی پوستونه وطنجار، ګلابزوی، سروري او د کارمل نږدې کسان نور، اناهيتا،

نجيب او وکیل نيسي. بريژنف داندروپوف څخه پوښتنه کوي: «يوري ولاديميروچ [اندروپوف]. داسې وضع امکان لري چې ببرک کارمل زموږ د برخې اخېستنې پرته واک ته ورسېږي؟ زما مقصد د پوځ د ننوتلو څخه دی؟

په بشپړه توګه، که موږ تشبه وکړو نو امين افغاني ستالين دی او داسې کسان لکه چې موږ پوهېږو صميمي ملګري نه لري. ځکه زه د پېښو داسې امکان نه ردوم چې امين به ليرې کړای شي.

تاسې دا ثبوت پيدا کړو چې هغه سي اي اي اې جذب کړي دی. تراوسه نه، ليونيد ايليچ.» ۷۵۹

د ۱۹۷۹ کال د دسمبر په ۱۲ نېټه د کابل څخه د کې چې بې نماينده ايوانوف مسکو ته دوه راپورونه ليري: «لومړی دا چې د پاکستان اردو ستر درستيز د دوو ورځو په موده کې د پاکستان د ځواکمنې منظمې اردو پښريعه د کابل د نيولو پلان لري...دوهم دا چې د نږدو هفتو په جريان کې د هغو ځواکونو له خوا، چې د امين په وړاندې ولاړ دي، د هغه د واکه څخه د ليرې کولو پلان لري.» ۷۶۰

دا دواړه راپورونه بريژنف ته ورکړل شول او د ۱۹۷۹ کال د دسمبر د دوولسمې نيټې د ماښام د ډوډۍ وروسته په ښو بجو د بريژنف په مشرۍ غونډه جوړېږي چې اندروپوف، اوستينوف او ګروميکو په کې کېدون کوي. په دې غونډه کې پرېکړه کېږي چې افغانستان ته دې د شوروي پوځونه ننوزي. د دغه راپور څخه ډير کالونه تېرېږي خو هېچا دا سند وړاندې نه کړو چې د پاکستان اردو د کابل د نيولو پلان درلود. برعکس د ضياء الحق په راتګ سره د افغانستان او پاکستان په اړيکو کې ښه والی منځ ته راټه.» ۷۶۱

په دې توګه په افغانستان باندې د شوروي يرغل پرېکړه څلورو تنو وکړه. وروسته د سياسي دفتر غړو هغه لاسليک کړه. د پوځ ستر درستيز د دې پرېکړې په وړاندې خپل اواز پورته کړ خو اندروپوف هغه غلی کړ.

ايوانوف ليکي: «کله چې سياستوال زور ته لاس اچوي هغوی د سياستوال په حيث مري...بريژنف، اندروپوف، ګروميکو او اوستينوف د سياسي لارښوونکو په حيث کټ مټ د دسمبر په دوولسمه نېټه مړه شول. دوی د هغې وضعې يرغمل شول چې په خپله يې منځ ته راوړې وه. سياسي عمل ترسره شو او پوځيانو ته پرته له دې، چې دا په ستره پيماڼه عمليات په لږو تلفاتو ترسره کړي، نور څه پاتې نه شول.» ۷۶۲

اوستينوف د ۱۹۷۹ کال د دسمبر په ديارلسمه نېټه ستر درستيز ته دنده سپاري چې په افغانستان باندې د وسله وال تيري له پاره پوځونه تيار کړي او ګروميکو په ملګرو ملتو

کې د شوروي اتحاد داييې نماينده ته شفر ورکوي: «که چېرې د امنيت په شوری کې افغانستان ته د شوروي پوځونو د ننوتلو مسئله پورته کېږي د ملګرو ملتو د منشور د ۵۱ مادې له مخې، چې هر هېواد د ځانګړې او ډله ايزې دفاع حق لري، باندې تکیه وکړي.» ۷۶۳

د ستر درستيز د اوپراسيون د رياست د جنوبي لوري مسؤل ډګروال بوګدانوف د دسمبر په ديارلسمه نېټه هغه وخت، چې د ده څخه پوښتنه وشوه، د خپل سيف څخه هغه نقشه راباسي چې شپږ مياشتې پخوا يې افغانستان ته د شوروي پوځ د ننوتلو په موخه جوړه کړې وه. دغه نقشه چې د سره وکتل شوه نو نوموړي «په خپلو حسابونو کې درې، څلور کنډکه تېر وتنه کړې وه.» ۷۶۴

په دې ترتيب سره وينو چې په افغانستان باندې د وسله وال تېري پلان لا د ۱۳۵۸ کال د جون په مياشت کې جوړ شوی و او د دغه پلان جوړولو به هم يو ټاکلی وخت هم نیولی وي. اوس به وګورو چې شوروي اتحاد خپله پرېکړه څنګه پلې کړه.

شوروي اتحاد د وسله وال يرغل په درشل کې

کاکړ وايي چې د ک ج ب پلان دا شو چې د مخه تردې چې د شوروي پوځ افغانستان ته ننوزي بايد امين د منځه وړل شوی وي او د هغه پر ځای کېناستل شوی کارمل به د شوروي پوځ ته بلنه ورکوي تر څو افغانستان ته د شوروي پوځ ننوتل «مشروع وګنل» شي. د دغه پلان له مخې به امين په زهره له منځه يوړل شي او ک. ج. ب کارمل د کودتا په کړلو سره واک ته ورسوي.

د امين پرضد د کې چې بې ناکامه کودتا

د امين پرضد د کې چې بې ناکامه کودتا مې په زياته اندازه د خپل کتاب «د نور پاڅون، د کې چې بې دسيسې او شوروي يرغل» له مخې کېښلې ده. اندروپوف د امين پرضد د کودتا له پاره غواړي کارمل، اناهيتا، نور او وطنجار افغانستان ته ولېږي. په دې منظور دوي د کې چې بې د لومړۍ رياست څخه تاشکند ته راوړل کېږي. داود جنبش د «الف-د کې چې بې پټ پوځي ټولګۍ» نومي کتاب، چې د کې چې بې افسر ليکلی دی، نقل قول کوي:

«مېلمانه د ننه وبلل شول. په يوې خونې کې يو پنډ سړی د ميز شا ته ناست او په پوره زور له چايو نه غړپ کوي. د پنډ سړي نوم چيچيرين و.

خو د انتظار شېبه لنډه وه. د لومړۍ رياست استازی راغی، له روغېر وروسته يې په

څو ټکو کې د هر چا دندې روښانه کړې. د هغه چا پوره ساتنه به کوی چې اوس درسپارل کېږي.... د غفلت په صورت کې مو سرونه غوڅيدلی شي» ۷۶۵

دکې چې بې نمانده د اسرارو د پټولو په غرض په بېرک د «بوریا»، په اناهیتا د «انیا»، په اسلم وطنجار د «ساشا» او په نوراحمد نور هم کوم روسی نومونه ږدی او تاشکند ته وړل کېږي. داود جنبش لیکي: «وايي همدلته بېرک کارمل د روسانو په سلا د امین د رژیم د نسکورېدو په هکله وینا ثبتوي. ټينگار کوم دا د جدي د شپږمې نه نږدې شپاړس ورځې مخکې خبره ده.» ۷۶۶

د کودتا د کړلو په منظور هغه مسلمان کنډک، چې د نورمحمد تره کي د غولونې له پاره جوړ شوی و، د دسمبر په نهمه او دوولسمه د دووځانکرو الوتنو پذريعه بگرام ته ولېږل شو او د پراشوت د هغه کنډک سره یو ځای شو چې لا پخوا په بگرام کې موجود و او د تره کي د ساتنې له پاره یې غوړ ونه کړاوه. مسلمان کنډک په افغاني یونیفورم کې د مسکو قوماندې ته سترګې په لاره و. د دسمبر په لسمه نېټه د بگرام په هوايي ډګر کې د تورن جنرال کوسکوف په سمڅه کې د فضايي سپوږمۍ نوی تیلیفون نصبیږي چې د مسکو څخه د امین پر ضد کودتا سیخه د اندروپوف تر قوماندې لاندې ترسره شي.

دشپې له خوا د تاشکند څخه بېرک، نور، اناهیتا او وطنجار د تو- ۱۴۴ الوتکه کې بگرام ته راوړل کېږي. د دسمبر په دیارلسمه نېټه ډکروال سکوکاریف خپل دفتر ته د ځانګړې ځانګې افسران راغواړي «په هېواد کې د دولتي کودتا امکان شته. زموږ دنده دا ده چې په هېڅ پلمه اجازه ور نه کړو چې یوه الوتکه هوا ته پورته شي...د موجوده الوتکو پرته لکه چې تاسو پوهیږئ دوی ورځې د مخه د شوروي څخه د «میک الوتکو» جوړه راغله. د الوتکو ورکړه وځنډول شوه، راز راز علتونه په ګوته شول لکه اضافي پرزې یې پوره نه دي، تنظیمونه یې خرابه ده او دې ته ورته. په دغو الوتکو کې به زموږ پیلوټان کېښي، نه افغاني پیلوټان.» ۷۶۷

اندروپوف غوښتل چې د ۱۹۷۹ کال د دسمبر په شپاړسمه نېټه په افغانستان کې د امین پر ضد د هغو شوروي قطعاتو پذريعه، چې هلته موجودې وې او هغو پټو لېږل شویو کوماندوګانو پذريعه چې د شوروي په سفارت کې یې ځای په ځای کړی وو، کودتا وکړي. شورویانو پلان درلود چې لومړی حفیظ الله امین او د هغه وراره اسد الله امین ته زهر ورکړي او دوی د لویې څخه وباسي.

کاکړ وايي چې د امین د منځه وړلو له پاره د ک. ج. ب اتحې ځانګې موتالین طالبوف په نامه یو اذربایجاني چې په پاړسو روان ګرېږده، د صابر په نامه د امین په پخلنځي کې ځای

په ځای کړی و. ۷۶۸ نو بیا یې د دغه خپل اجنټ پذیرعه په منو کې زهرجن مواد پېچکاري کړي او د نورو منو د پاسه یې ایښې دي. اسدالله امین هغه مڼه خوري چې زهرجنه ده او سخت ناروغه کېږي، سمدلاسه یې روغتون ته وړي او په چټکتیا سره یې د روغتون څخه شوروي اتحاد ته د درملنې په پلمه لېږي. خو حفیظ الله امین زهرجنه مڼه نه خوري او روغ پاتې کېږي او دا دسیسه ناکامېږي.

د ۱۹۷۹ کال د دسمبر په شپاړسمه نېټه وروسته له دې، چې نوموړې دسیسه ناکامېږي، اندروپوف تورنجنرال کوسکوف ته امر کوي چې سمدلاسه مېلمانه بیرته شوروي اتحاد ته واستوي. د فرغانې څخه ان-۱۲ الوتکه د بگرام هوايي ډگر ته الوتنه کوي. دالوتکې انجنونه همغسې چالان او د شا باروړونکې برخه یې خلاصېږي او مېلمانه پکښې پټوي او سمدلاسه د شوروي په لور الوتنه کوي. بل سهار روسي پیلوټان هم شوروي اتحاد ته الوتنه کوي او «د میګ الوتکې، چې د امین پر ضد کودتا کې به شوروي پیلوټانو په کار وړلې، افغانی پیلوټانو ته وسپارل شوې.» ۷۶۹

کاکړ وايي چې بیا ک ج ب دغه شوروي شوي پرچمیان او شوروي شوي خلقيان د بې ارادې ساه کېنانو په شان تاشکند ته بېرته واستول. کاکړ وايي چې دوی په کې چې بې ډډه کړي وه او باوري وو چې دوی به په واک کوي. د دغه پلان د ناکامۍ وروسته دوی اړ شول چې په افغانستان باندې پوځي یرغل ته لاس واچوي.

په افغانستان باندې د شوروي وسله وال یرغل

کاکړ وايي چې په افغانستان باندې د وسله وال برید نه د مخه شوروي پوځي ټولګي په ورو ورو ډلو او د ک. ج. ب غړي په بیلو بیلو بڼو افغانستان ته ننوتل. یو شمېر سرحدي ساتونکي په ملکي جامو کې له ورو وسلو، ورو ماشینګنو، توپنګجو او لاسي بمونو سره د شوروي سفارت د ساتنې په نامه ورزیات شول. د ک. ج. ب اووم لمړ څانګې له عملیاتي ډلې نه هم د شوروي تاسیساتو د ساتنې په پلمه، د افغانستان د باندینیو چارو د وزارت د مشاورینو په نامه کابل ته ننوتل. داسې هم یو څو ماهران کابل ته راغلل چې په دارالامان کې د امین د هستوګنځي د مخابرو لیکې تر څارنې لاندې ونیسي. د «agat» عملیاتو لومړنۍ چارې د ک. ج. ب بین المللي څانګې د اتم مدیریت تر څارنې لاندې پرمخ بیول کېدې. په دې ډول د دسمبر د میاشتې په بهیر کې د ک. ج. ب ایجنټانو کابل شپه او ورځ تر څارنې لاندې نیولی وو. د هستوګنځي یا شوروي سفارت کې د ک. ج. ب څانګې د ۱۶۰۰ نه زیات پوځي مشاوران او چارپوهان، د هستوګنځي نه د باندې د ک. ج. ب ۶۱ غړي، په خپله د

هستوگنځي ۲۱ ايځنتيان او د زينت د ټولکي لس تنه افسران د جاسوسۍ په چارو بوخت وو. پر هغه سربېره ۱۰۳ تنه ايځنتيان او ۱۱۰ تنه مرستندويان (چې شايد افغان جاسوسان وي) له هستوگنځي سره په تړاو کې وو. د کابل او مسکو تر منځ مخابره په پرله پسې ډول چالانه وه. ۷۷۰

په همدغه مهال هغه شوروي مشاوران او ژباړونکي چې د امين پلويان کښل کېدل مسکو ته په بيلو بيلو پلمو غوښتل کېدل. په دوی کې ډېر مهم د افغانستان د وسله وال پوځ د سياسي چارو د عمومي رييس مشاور جنرال زاپلاتين و چې مسکو ته وغوښتل شو. همدارنگه ډگر جنرال ديميتکوف چې بايد د جنرال کاريلوف ځای يې نيولی وای درې اوونۍ وروسته په دې مسکو ته وغوښتل شو چې د خلقيانو لوری يې نيولی و. شوروي مشرتابه د ستر جنرال پاولوفسکي په مشرۍ پلاوی بېرته مسکو ته وغوښتل چې افغانستان ته يې د شوروي پوځونو د لېږلو مخالف و.

د دسمبر په ۱۷ مه يوه ډله شوروي سرتيري په دارالامان کې ځای په ځای شول چې د تاج بېک په ماڼۍ کې د امين د نوي هستوگنځي ساتنه وکړي. د کارډ قطعه چې نږدې دوه زره سرتيري يې درلودل د جانداډ صبري په قوماندانۍ د ماڼۍ د ساتنې له پاره ځای په ځای شوي وو. داسې هم «شورويانو مسلمان کنډک په دارالامان کې د امين د ساتنې په نوم ځای په ځای کړ». ۷۷۱ چې د جدي په ۶ مه يې د زينت د ټولکي سره يو ځای د امين په ماڼۍ بريد وکړ.

شورويان د ۱۹۷۹ کال د دسمبر د شپاړسمې نيټې د ناکامې دسيسې وروسته په دې پوه شول چې پرچميان په افغانستان او په ځانگړې توگه په وسله وال پوځ کې هېڅ نفوذ نه لري او هغه پوځي قوتونه، چې دوی افغانستان ته په بېلو بېلو پلمو د خلقيانو څخه پرچميانو ته د واک د لېږدولو په خاطر استولي وو، د امين د راپرزولو له پاره بسنه نه کوي. له دې کبله شوروي مشرتابه افغانستان ته د يو سلوشلو زرو شوروي پوځ د ننوتلو له پاره د شرايطو په برابرولو کار پېل کړ.

اندروپوف دې موخې ته د رسېدو له پاره په کابل کې خپل ځانگړي استازي جنرال ايوانوف ته دنده وسپارله چې د افغاني مقاماتو او په ځانگړې توگه امين ته ووايي چې د کې چې بې د معلوماتو له مخې د پاکستان وسله وال پوځ پلان لري چې په نورستان بريد وکړي او هغه ونيسي. خو همدغه اندروپوف د بريژنف د غولولو له پاره د همدغه ايوانوف پدريعه مسکو ته بيا د پاکستان د منظمې اردو له خوا د کابل د نيولو راپور ورکوي. د دغه پلان له مخې مجاهدين به په نورستان کې موقتي حکومت اعلان کړي. د امريکا متحده

ايلات، سعودي عربستان، پاکستان، چين او نور لوېديځ هېوادونه يې سمدلاسه په رسميت پېژني. دا موضوع زښته جدي ده او کېدای شي د درېي نړيوالې جگړې د پيل ټکی شي.

د پېښو د دغسې ودې د مخنيوي په موخه د مخه تر دي، چې اشارې په نورستان کې موقتي حکومت اعلان کړي، بايد د افغانستان وسله وال پوځ په نورستان او بدخشان کې پوځي عمليات ترسره کړي. د نورستان د عملياتو د ترسره کولو له پاره د اوومه او اتمه فرقې ننګرهار ته واستول شي او د بدخشان د عملياتو د ترسره کولو له پاره د د نهرين فرقه او يو غونډ د باميانو څخه بدخشان ته واستول شي.

دا تشه، چې د کابل څخه د پوځونو د لېږلو په نتيجه کې منځ ته راځي، شوروي اتحاد تيار دی چې د هغې د ډکولو له پاره په موقتي توګه درې کنډکونه درواستوي چې يو کنډک به په بالاحصار، بل کنډک به په باميانو او دريم کنډک به په کيله کې ځای په ځای شي. په پای کې امين پرته له دې، چې د حکومت د غړو او يا د سياسي بيورو د غړو سره خبرې وکړي، په خپل سر يې د درې کنډکونو د رالېږلو هوکړه د شورويانو سره کړې وه. دا موضوع امين د ۱۳۵۸ کال د جدي په پنځمه نېټه د سياسي بيورو د غونډې وروسته هغه وخت، چې بار ته د ناشتې د صرفولو له پاره د غونډې غړي ننوتل، ياده کړه او وويل چې په افغانستان کې د سوسياليزم جوړېدل تضمين شول او دا هغه مهال و، چې شوروي پوځونه د الوتکو پندريعه د خواجه رواش هوايي ډګر ته په راتلو، پيل کړی وو.

هغه وزيري ته ويلي و چې د شوروي د درې کنډکو په راتګ خفه دی ځکه هغه د ثور د انقلاب ملي ارزښت کموي. امين شورويانو ته ويلي و چې د دغو درې کنډکونو سرتيري بايد پټ وساتل شي چې افغانان يې ونه وينی که نه نيمايي افغانان به هېواد پرېږدي.

کاکړ وايي چې د روسي افسرانو د ليکنې له مخې د دسمبر په ۲۵ مه په ماښام د څلوېښتم لمبر پوځ يو کنډک د امو له سين نه افغانستان ته ننوت. ورپسې ټوله شپه ټوله فرقه د شوروي د ملي دفاع وزارت لومړي مرستيال مارشال سوکولوف په قوماندانۍ تېره شوه. په بله ورځ د دسمبر په ۲۷ مه د جدي په ۶ مه ورته امر وشو چې په پنځه نيمو بجو ځان کابل ته ورسوي. دی زياتوي چې په عين حال کې په دغه ورځ د پاراشوټ د فرقې واحدونه د کابل په هوايي ډګر کې او يو پاراشوتي کنډک په بگرام کې ښکته شوي وو. د دسمبر په ۲۷ مه يوه موټريزه فرقه د امو د لوېديځ نه تېره شوه او په بله ورځ يې د هرات کنټرول په لاس کې ونيو. ۷۷۲

د کاکړ په وينا ک. ج. ب څو کړی د مخه د زهرجن کولو لوبه پيل کړې وه. امين د

۱۹۷۹ کال د دسمبر په ۲۷ مه د غرمې په يوه بجه د تاج بېک په ماڼۍ کې د خپل کوند د سياسي دفتر غړي غونډې ته بللي و. د غونډې يوه موخه دا هم وه چې غلام دستگير پنجشېری چې د امين په واکمني کې په مسکو کې و او نوی راستون شوی و، د سياسي دفتر غړو ته هغه څه ووايي چې په مسکو کې يې د امين او د هغه د حکومت په کټه کړي وو. دی د زيري له قوله وايي چې مېلمانو ته لومړی ښوروا ورکړل شوه چې ډېره خوندوره او د مستو غونډې خوند يې و. ټولو د ښوروا او نورو خواړو ستاينه وکړه. حفيظ الله امين وويل «يو ښه او خاص اشپز يې راستولی دی. ډېر ښه شيان پخوي.» ۷۷۳ د قوماندان جانداد په روايت هم «دودۍ شوروي اشپزانو پخه کړې... او دودۍ ته همدې شوروي اشپزانو زهر اچولي دي...» ۷۷۴ يوازينی کس چې ښوروا يې ونه څښله دستگير پنجشېری و، ځکه چې د وزيرې په روايت «... لا د مخه ويل شوي و، چې سوپ ونه خوري.» ښاغلي وزيرې په تليفون کې ما ته دا هم وويل چې ده په دغه ورځ په پخلنځي کې يو شوروي اشپز ليدلی و. له دغې پېښې نه وروسته خلقيان پر پنجشېري باندې شکمن شول چې «د امين د واکمنۍ په نسکورولو کې يې له شورويانو سره برخه واخېسته.» ۷۷۵ امين ښه بې هوښه شوی و. د يوه روايت له مخې د روغتون نه ډاکټر ولايت او يو شوروي ډاکټر د درملنې له پاره راغلل چې وروستی بيا په دزو کې ووژل شو.

د دسمبر په ۲۷ مه د جدي په ۶ مه ماښام په شپږ نيمو بجو د کابل د مخابراتو په مرکز کې چاودنه وشوه او په هغې سره د ښار تليفونونه د کار نه ولويدل. د دغه کار له پاره د شوروي اتحاد د مخابراتو وزير درې ورځې د مخه کابل ته په دې پلمه راغلی و چې گواکې د هغه د عصري کولو له پاره د شوروي مرستې ارزوي. خو د هغه موخه دا وه چې هغه په کره توگه په نښه او د کار نه واچوي. د ماښام په تيارې سره د خواجه رواش د هوايي ډگر نه د شوروي پنځه زره سرتېري خو د ک. ج. ب په روايت ۷۰۰ سرتېري د تاج بېک د ماڼۍ په لوري روان شول.

اوه بجې او شل دقيقې وې چې د تاج بېک په ماڼۍ د لوېديځ له خوا توغوندي وويشتل شول او دغه د توغونديو باران تر دوولسو بجو پورې روان و. وروسته مالومه شوه چې د ک. ج. ب د الفا او زينت ټولگيو په افغان يونيفورم کې د کرنېل بوريانوف په قوماندانۍ د حکومت په ضد په عملياتو پيل کړی دی. داسې هم شوروي پوځي ټولگي د څرخي پله، قرغې او د ريشخور په لور لاړل تر څو د منظم پوځي مقاومت مرکزونه يې تر څارنې لاندې نيولي وي. ځينې قوتونه د کورنيو چارو وزارت او راډيو ټلويزيون په لور هم لاړل. خو د شورويانو اصلي پام د تاج بېک ماڼۍ په خوا و چې د حفيظ الله امين هستوگنځی و.

د يرغل کوونکو سره سخته مقابله د جمهوري کارډ وه، چې ډېر يې تعليم کړي او سرپرېکړي ځوانان وو. متروخين وايي چې د دارالامان مانۍ که څه هم زر ونيوله شوه او امين د خپلې کورنۍ سره ووژل شو، د هغه ساتونکو دغومره سخت مقاومت وکړ چې ک. ج. ب يې هېڅ فکر نه کاوه. د ک. ج. ب د ځانگړو قواوو نه تر سلو تنو ډېر ووژل شول، او ټپي شول. په وژل شوو کسانو کې کرنبل کريکوري بوريانوف د اتې ځانگې قوماندان هم و، چې له مرگ وروسته د شوروي اتحاد د اتل په لقب وويارل شو.

د کابل د راډيو او ټلويزيون ساتونکو تر هغه په مېړانه وجنگېدل چې ټول ټانکونه يې د منځه لاړل. هلته د يوه کندهاري سرتيري مقاومت د يادونې وړ دی. چې نه يې غوښتل له خپل آمر د اجازې پرته بل چا ته د ننوتلو اجازه ورکړي. څنگه چې هغه په داسې يوه ځای کې ولاړ و، چې رسېدل ورته بې له دې چې ودانۍ ته زيان ورسېږي، کران و، يرغلگر په ځای ودرېدل او د هغو پر ځای د سټېشن يو مشاور چې پېچلوف نومېده چې کندهاري پرې باور درلوده ورنږدې شو او مرکې وار يې پرې وکړ. په دې ډول شورويانو په همدې شپه کې د کابل واکمني ترلاسه کړه او له امين سره يې د هغه حکومت هم نسکور کړ.

شورويانو بيا د تاشکند او دوشنبې د راډيوگانو نه د ببرک کارمل د مخه ثبت شوې وينا د کابل راډيو په څپو خپره کړه. د کارمل په اواز کې وويل شول چې د امين حکومت نسکور شوی او دی د انقلابي شورا په نامه له افغانانو او په تېره د نظامي افسرانو نه غواړي چې امنيت وساتي. هغه د امين حکومت فاشستي او وينې بهونکې وښوده.

کاکړ وايي چې په دغه وخت کې کارمل په افغانستان کې نه، بلکې د شوروي اتحاد په کوم جمهوريت کې و. دا د شوروي پوځ و چې د مخه يې په افغانستان باندې تېری کړی، د افغانستان حکومت يې د امين په سروالی نسکور کړی او دغه پوځ دا شونې کړې وه چې د کارمل ثبت شوی اواز په افغانستان کې واورول شي. نو په دې کې يوه زړه شک هم کېدای نه شي، چې شوروي اتحاد پر افغانستان باندې وسله وال يرغل کړی، او شوروي شوی، له افغانستان نه شړل شوی او له افغان تبعيت نه بې برخې شوی کارمل يې د نوي حکومت د سروال په توگه ټاکلی و. ۷۷۶ دی زياتوي چې شورويانو دی ځکه په واک کړ چې کارمل په ۱۹۵۷ کال کې د «ماريد» په نامه د ک. ج. ب اجنټي منلې وه. خو دوی په خپله اعلاميه کې په درواغو د خپلو خلکو د غولولو او نړيوالو ته په سترگو کې د خاورو اچولو په نيت وويل چې «په افغانستان کې قوتونه راولاړ شول، د امين رجيم يې په غوڅه توگه له منځه يووړ.» ۷۷۷

د خلقي لويانو تېروتنې

د خلقيانو او پرچميانو او په واقع کې د ټولو افغان کمونستانو اساسي تېروتنه دا وه چې دوی د افغانستان غوندې هېواد کې د کمونستي ايډيالوجۍ پر بنسټ سياست او کره وړه تر سره کول په داسې حال کې چې افغانان پر ملي او ديني ارزښتونو ټينګ ولاړ او د کمونيزم مخالف وو. کاکړ دا هم وايي چې څنګه چې د دغې ايډيالوژۍ خاوندان د دريځې نړۍ په ځينو هېوادونو کې واک ته رسېدلي وو، دوی هم دولتي واک ته د رسېدو له پاره دغه لار ونيوله او له دوی نه خلقيان په کودتا سره واک ته ورسېدل. په ټوليز ډول خلقيان په دې باوري وو چې شوروي ملګري يې د کډې ايډيالوژۍ له مخې خپل ملګري دي او د نظام په ټينګولو او د هېواد په ودانولو کې به د دوی سره راز راز مرستې کوي. په دغه فکر کې دوی سخت تېروتل. د دوی د لويانو بله تېروتنه دا وه چې دوی د خپلې ايډيالوژۍ له مخې په شوروي لويانو باندې باور وو، پرته له دې چې هغوی يې د خپلو کړو او سياست له مخې پېژندلي وي. د دوی بله تېروتنه دا وه چې دوی د خپل افغان کدرونو او چارپوهانو نه چې په دغه وخت کې د حکومت په ټولو څانګو کې ډېر اوږه چارو کې د مهارت او تجربې خاوندان وو، د خپلې ايډيالوژۍ د غوښتنې له مخې له ادارو نه وايستل او پر ځای يې تجربې خلقيان کېښلول.

شوروي مشران په خلقيانو شکمن و او د هرات د پاڅون په وخت کې ان د شوروي اتحاد صدراعظم ا. کاسيکين پر دوی شکمن و او ويل يې چې دوی له موږ نه هر څه پټوي او موږ نه پوهېږو چې په افغانستان کې واقعيت څه دی. کاکړ وايي چې د کاسيکين «له دغې وينا نه څرګنده ده چې خلقي لويانو د حکومت په کولو کې له شوروي مشاورانو سره مشوره نه کوله. په اسلام اباد کې د تاس استازي هم د دغه نظر په ملاتړ ويلي و چې «امين لکه تر هغه د مخه د تره کي په شان حاضر نه و، چې مشوره ومي...» له مشورې نه مقصد د شوروي اتحاد مشوره وه، په دغه مقصد چې خلقي حکومت پرچميان په حکومت کې شريک کړي.» ۷۷۸ کاکړ زياتوي چې د امريکې د استخباراتو په يوه راپور کې راغلي چې مسکو د ۱۹۷۹ کال په اوږدو کې د تره کي- امين رژيم د بدلولو په لټه کې و. په راپور کې دا هم ويل شوي چې شورويان د خلک ډموکراتيک ګوند د سيالې ډلګۍ مشران چې په اروپا کې مهاجر دي، هڅوي چې باور وکړي چې بېرته به يې په واک کړي يا به شورويان د نظامي کودتا پلان پلي کړي. ۷۷۹ کاکړ وايي چې شوروي لويان ځکه په پرچميانو ټينګ ولاړ وو، چې پرچمي لويان انټرنېشنلسټ کمونستان او په شورويت معتقد وو. دوی د عقيدې له مخې شوروي لويانو ته د تابعيت غاړه ايښې وه، د بل هېڅ افغان ډلې لويانو د بېګانه

هېواد لويانو ته دغسې تابعيت نه و منلی، ځکه چې د دوی د واکمنۍ سرچينه شوروي لويان وو، نه افغان ولس. د دوی د همدغه تابعيت له امله وو چې شورويانو خلقي حکومت د دوی له پاره په خپل پوځ سره نسکور کړ.

کاکړ وايي چې شوروي اتحاد ولې په افغانستان کې دغسې حکومت په پوځي زور سره رانسکور کړ چې په اصل کې د هغه پلوي و. دا چې د دوی اصلي موخه څه وه مالومول يې يو گران کار دی. د دې دليل دا دی چې د شوروي اتحاد ټولنه سړپټې او نظام يې زورواک و او حکومت يې اصلي موخه ښکاره کړې نه ده. د شوروي حکومت په دې اړه چې هر څه ويې د دې له پاره ويې چې خپل دغه يرغل له قانون سره برابر وښيي. د شوروي اتحاد حکومت ان له خپل يرغل هم انکار کړی او د افغان حکومت نسکورول يې د افغانانو کار بللی او په دې اړه يې ناريتي دليلونه هم وړاندې کړي دي. خو د شوروي د نورو يرغلونو پرعکس د دغه يرغل په اړه دوو ټکو د څېړونکو کار اسان کړی دی. يو دا چې د شوروي اتحاد په ړنگولو سره د افغانستان په اړه د هغه يو شمېر سندونه خپاره شوي او بل دا چې د افغان جنګي قوماندانانو او هم د شوروي جنرالانو او افسرانو ليکنې او مرکې راوتلې دي. د مخه مو يادونه وکړه چې د دوی يوه ادعا دا وه چې امين د لوېديځو هېوادونو په اړه «انډوليز سياست» پرمخ بيوه چې له مخې يې شونې وه چې افغان سياست په هغه لوري واړوي چې د امريکا په خوښه وي. دا کار به د شوروي اتحاد سوويې جمهوريتونه د خطر سره مخامخ کړي. دوهمه ادعا دا وه چې کوي د امين حکومت د اسلامي بنسټ پالو له لوري نه د نسکورېدو تر پوځي رسېدلی و. له دې امله په افغانستان کې نه يوازې سوسيالستي نظام بلکې د شوروي اتحاد سوويل هم په خطر کې دی. رښتيا دا دي چې دغه ادعا يې بنسټه او د ک ج ب پروباګند و. سره له دې هم دغې ادعا د ډېرو ليکوالو په ليکنو کې انعکاس کړی دی. د حفيظ الله امين په سل ورځنۍ واکمنۍ کې هم هېواد ناآرام و، خو وسله والو مخالفانو دغه توان نه درلود چې له حکومتي ځواکونو سره مقابله وکړي، دا خو لا پر ځای پرېږده چې نسکور يې کړای شي. د ډيلي په سفارت کې د امريکا شارژدافيرز په ټينګه وايي: «دغه رځيم د نسکورېدو په حال کې نه و، او ټول سفارت په دې اړه موافق و.» ۷۸۰ کاکړ وايي چې په پای کې د امين په واکمنۍ کې د افغانستان امنيتي وضع په داسې حال کې وه، «... زه، پوهاند ميرحسين شاه، پوهاند امين (د هرات) له کابل نه د ننګرهار پوهنتون ته په اوونۍ کې يو ځل د درس ورکولو له پاره ان د شوروي تر يرغل پورې تللو، بې له دې چې د نارامۍ کومه نښه مو په سترگو شوې وي.» ۷۸۱

دی زياتوي چې همدغسې وضع په ليدو سره به و، چې هغه شوروي جنرالان چې په

افغانستان کې يې نظامي وضع څېړلې وه، افغانستان ته د شوروي پوځ د استولو مخالف وو. د دوی مهم کسان جنرال گورييلوف، په کابل کې د دفاع وزارت مشاور، جنرال زاپلاتين، د افغانستان د وسله وال پوځ سياسي مشاور او جنرال پاولوفسکي وو. د لوېديځ په لور د امين ميلان شوروي لويانو ته هسې پلمه وه، دوی په اصل کې نه غوښتل چې امين پر خپلواک افغانستان باندې پر خپلواک ډول حکومت وکړي. دوی د شوروي شوي کارمل او د هغه شوروي شويو ملگرو له لارې غوښتل افغانستان د بخارا په شان د خپلې امپراتورۍ يوه برخه وگرځوي او بيا به د لاس لاندې رژيم له لارې له هغه له طبيعي زېرمو او شتمنيو نه ګټه پورته کړي او په هغو سره خپل ځای په ځای درېدلی اقتصاد په حرکت راوړي.

کيورکي کورنېنکو د شوروي اتحاد د باندنيو چارو د وزير لومړی مرستيال شوروي يرغل د يوې بلې موضوع سره هم تړلی کړي او هغه دا چې «... داسې ښکاري چې تر هغه وخته چې د دې پرېکړه وشوه چې افغانستان ته پوځ واستول شي، د شوروي اتحاد او امريکې او ناټو او نورو هېوادونو تر منځ اړيکې ستونزمنې شوې وې. په ځانګړې توګه د سالت-۲ تړون چې د ۱۹۷۹ په جون کې کارتر او بريټنف لاسليک کړی و، په امريکې کې په واقع کې د هغه د مخالفانو له امله په ناکامۍ محکوم و، وروسته افغانستان ورته خاتمه ورکړه. دا کوم تصادف نه و، چې وروستۍ فيصله د ۱۹۷۹ د دسمبر په دولسم مابنام هغه وخت وشوه چې مسکو خبر شو چې د ناټو شورا پرېکړه کړې چې په اروپا کې به د امريکې د منځني واټن ويشتونکي راکتونه ځای پر ځای شي. په بل عبارت د شوروي لويانو په فکر هغه دليلونه چې پخوا افغانستان ته د شوروي پوځ په استولو سره پر لوېديځ باندې د منفي اغېزو له امله مهم ښکاره کېدل، سمدلاسه له اعتبار نه وغورځېدل، دغه اړيکې پخوا خرابې شوې وې بيا نو څه نه وو پاتې چې له لاسه وځي.» ۷۸۲

د حيراني ځای دی چې د ناټو د پرېکړې په وړاندې د شوروي لويانو ځواب پر افغانستان د دوی وسله وال يرغل شو، په داسې حال کې چې د دغه يرغل او د ناټو د پرېکړې تر منځ تړاو نه و. سره له دې هم هغه لکه چې د مخه ويل شوي، د شوروي امپراتورۍ د لا پراخېدو له پاره يوه پلمه شوه، خو د يرغل اصلي موخه يې نه ښووله.

د يرغل رسمي موخه، هسې چې له مخه په خواړه ډول ياد شوي دي، د شوروي اتحاد له سوويل نه ډاډمن کېدل، د افغانستان له لارې د امريکې د خطر شنېدل، د «ثور انقلاب» د لاسته راوړنو خوندي کول، د امين د «انډوليز چلند» مخه نيول او په افغانستان کې د شوروي دوست حکومت له واکمن کېدلو سره مرسته کول ښودل شوي

دي، خو دا ټول هسې پلې دي او د شوروي د يرغل اصلي موخه بل څه وه. کاکړ وايي چې په افغانستان باندې د دوی اصلي موخه دا وه لکه چې د مخه يې يادونه شوې ده چې دوی د امين حکومت د دې له پاره نسکور کړ چې هغه انډوليز سياست پرمخ بيوه او غوښتل يې افغانستان پر خپلواک ډول اداره کړي. دوی د شوروي شوي کارمل او د هغه شوروي شويو ملگرو له لارې غوښتل افغانستان د بخارا په شان د خپلې امپراتورۍ يوه برخه وگرځوي او بيا به د لاس لاندې رژيم له لارې له هغه له طبيعي زېرمو او شتمنيو نه گټه پورته کړي او په هغو سره به خپل ځای په ځای درېدل اقتصاد په حرکت راوړي.

د بروس ريچارډسن په وينا روسانو د نولسمې پېړۍ له نيمايي را هيسې د سووېلي او منځنۍ اسيا د ښکېلاک په هلو ځلو کې هڅه کوله افغانستان په څو ټوټو ووېشي. په ۱۹۸۱ کال کې د «کاسکې» د عملياتو تر سيوري لاندې بريژنف ببرک کارمل ته لارښوونه وکړه چې د هېواد د وېش او د مسکو د حضور له پاره دې د کاري پلان بنسټ کېږدي. د دغه پلان له مخې هغو ډلو ته به محدوده خپلواکي ورکړل شي چې د مسکو له پلان څخه ملاتړ کوي. په ۱۹۸۹ کال کې کله چې روسي سرتېري له افغانستان څخه ووتل مسکو هڅه وکړه چې شمالي ټلوالې ته خپلې پوځي او سياسي مرستې زياتې کړي چې د هېواد د ولکې ترلاسه کولو له پاره د پخوانيو مجاهدينو او طالبانو سره په جگړه بوخته وه. مسکو دا مرسته ځکه کوله چې په کابل کې د خپل پلوي رژيم له لارې کولی شي د افغانستان په شمال کې د بډايو طبيعي زېرمو د لړۍ د پلټنو له پاره ښه بنسټ شي او هم به په سيمه کې د امريکا د متحده ايالاتو د سيالو اقتصادي نوښتونو د پرمختگ خنډ وگرځي په دې چې هر څوک افغانستان په لاس کې ولري هغه د قفقاز او منځنۍ اسيا د تيلو د شتمنو سرچينو دروازه هم په لاس کې لري. ۷۸۳

د ريچارډسن په وينا د افغانستان د طبيعي سرچينو سره د مسکو لېوالتيا له ۱۹۲۷ کال وروسته ښودل شوې ده. عبد الصمد غوث وايي چې «په ۱۹۳۷ کال کې د هاشم خان حکومت د امريکا د انلنډ اېکسپورېشن کمپنۍ سره د افغانستان د انرژي د زېرمو د موندنې او په کار اچولو له پاره تړون وکړ چې په ۷۵ کالو کې به پلي کېږي.» د عبد الصمد غوث په وينا وروسته امريکايانو په يوه اړخيزه توگه دا تړون پرېښود او په افغانستان کې دا کنکوسې وې چې په دې کار کې روسانو لاس درلود خو د افغانستان په ارشيف کې داسې سند پيدا نه شو چې روسانو په دې هکله افغانانو ته څه ويلي وي. خو د بهرنيو چارو يوه لوړ رتبه مامور ده ته ويلي چې «روسانو په نېغه د امريکايانو نه غوښتي وو چې د

افغانستان د تېلو د موندنې او د هغو څخه د کټې اخېستنې د چارو نه لاس واخلي» ۷۸۴ په ۱۹۷۷ کال کې د ملګرو ملتونو د سيوري لاندې د طبيعي سرچينو د سروې يو راپور خپور شو چې د افغان او شوروي ځمکه پېژندونکو ګډ کار ښودل شوی و. د پوهانو له پاره د وود وېلسن په نړيوال مرکز کې د خپارو شويو مالوماتو له مخې ښکاره شوه چې د همدغې مودې په ترڅ کې روسي ځمکه پېژندونکو د افغانستان د طبيعي سرچينو د کميت او کيفيت په اړه په سيستماتيک ډول له افغان دولت سره درغلنه کړې ده. شوروي سلاکارانو د ځمکې پېژندنو د پلټنو پايلې په دوو گزارشونو کې چمتو کولې. يوه بڼه يې د ناامېدۍ په ستنه ولاړه وه او هغه افغانانو ته ورکېدله او رښتينې او کره مالوماتي بڼه يې د شوروي له پاره وه. شوروي په اقتصادي او پوځي چارو کې د افغانستان د پورونو نه په کټې اخېستنې د طبيعي سرچينو د پرېمانه د ګډ ملتيزو پلټونکو ډلو د پرېمانه شتون سره سره افغان دولتونه اړ شول چې د افغانستان د مينرالي سرچينو د پلټنې حق له بولي پرته شوروي اتحاد ته وسپاري.

په ۱۹۶۳ کال کې شبرغان ته نږدې د طبيعي گاز د موندلو پايله د ۶۰ ميلو د واټن په اوږدوالي له افغانستانه د شوروي مرکزي اسيا ته د يوې نل ليکې په غځېده واوښته. له گاز د پلورلو څخه ترلاسه کېدونکې کټه د شوروي د پورونو او د هغو د کټې په بدل کې شمېرل کېده، په دغو کې هغه پيسې هم شاملې وې چې شوروي د پروژو په لګښت لکولې وې. په ۱۹۸۰ کال کې شوروي افغانستان ته دا کريډټ ورکړ چې د افغانستان د طبيعي گاز د لېږد کټه دې په افغانستان کې د شوروي د ميشتو پوځونو د لګښت په بدل کې وشمېرل شي. له ۷۰ بيليونو فټ مکعب گازو تر ۱۰۵ بيليونو کوبک فټ پورې طبيعي گاز په کلني توګه شوروي اتحاد ته د پوځي نيواک په بيه کې ورکړل شوی دی چې د نړيوال مارکېټ له بېي څخه څو ځله ټيټه حساب شوېده. شوروي خپل ميټر په خپله خاوره کې ځای په ځای کړی و او د گاز د لېږد شمېره به يې يوازې په خپله نيوله او افغانستان دې ته اړ کړ شوی و چې د لېږدول شوي گاز د شمېرې په اړه د مسکو د ميټر شمېره ومنې. مسکو د هر زر مکعب فټ گاز په ۲، ۵ ډالره له افغانستان څخه پېروده او اروپا کې يې په ۵، ۱۰ ډالره پلوره. په دې توګه د غاز بيه په کال کې ۶۰۰ ميليونه ډالرو ته راټيټېدله. د ۱۹۸۶ کال په دسمبر کې نوي ډيلي ته له ميخايل ګارباچوف سره د مل رسمي پلاوي يوه لوړپوړي چارواکي د يوې مرکې په ترڅ کې وويل: «چې په افغانستان کې جګړې مسکو ته له اړه د يوه (سنت) په بيه لګښت نه درلود ځکه چې شوروي اتحاد خپل د اړتيا وړ طبيعي گاز او نور محصولات له افغانستانه ترلاسه کوي.» ۷۸۵ سندنې ټلګراف د جون ۹ «د روسيې جګړه

شتمني لوتوي» ليکوال کشر جان اېف شرودر

په ۲۰۰۴ کال کې د افغانستان بانک ريس ډاکټر اشرف غني وايي چې «د شوروي د يرغل او نيواک له امله افغانستان د ۲۴۰ بيليونو ډالرو په کچه د خپلو اقتصادي بنسټونو په نږدنه او د اقتصادي امکاناتو په له لاسه ورکولو کې تاوان ليدلی دی.» ۷۸۶

د ۲۰۰۶ کال د جنوري په دېرشمه سرکي ستارچاک د روسيې د مالي چارو د وزارت مرستيال وويل: «روسيه چمتو ده چې د افغانستان د شوروي د پير پورونه چې اټکلنه يې لس- يوولس بيليونه ډالره کيږي تر لاندې معيارونو لاندې په مشروط ډول وبخشي: هر اقدام چې تر لاس لاندې نيول کيږي بايد د پور شمېره د افغانستان له لوري تصديق ليک سره مل وي او د پور د بخښنې هر تړون چې تر لاس لاندې نيول کيږي بايد د جنکي ماتينيو (گراماتو) او جبران په اړه د افغانستان د هرې ادعا او غوښتنې لمن وړلنده کړي چې افغانستان يې په خپله خاوره کې د شوروي سرتېرو د شتون په تړاو ولري.» ۷۸۷

په مسکو کې د اګست په ۶مه نېټه (د پور بخښنې) د تړون په لاسليک کولو ، د پور د ۸۰ په سلو کې د بخښنې منلو ته د ډاکټر احدي غاړه ايښودنه د درغلنې او زورمټي د غاړې ټيټولو مانا لري. د هغې تر څنګ د احدي لاسليک د افغانستان د هغه قانوني حق لاسونه او پښې وروټل چې د نړيوالو تړونونو او کنوانسيونونو تر سيوري لاندې له ۲۰۰ بيليونو نه زيات اووښتی تاوان په اړه د عادلانه اقداماتو په اړه د افغانستان غوښتنه ده. ۷۸۸

د شوروي تيري په وړاندې غبرګونونه

په افغانستان باندې د شوروي اتحاد وسله وال تيري نه يوازې په هېواد کې د ننه بلکې په نړۍ کې انګازې وکړې. دا لومړی ځل و چې شوروي د خپل کمپ نه د باندې پر يوه ناپييلي هېواد باندې د ټولو نړيوالو پرنسيپونو پر خلاف وسله وال تيري وکړ. کاکړ وايي چې د افغانستان او شوروي اتحاد تر منځ د دولتي نظام او کلتوري ارزښتونو تر منځ پوره تضاد و. په سياسي ډګر کې دوی په بيلو بيلو لارو روان وو. شوروي اتحاد د نړۍ د سوسيالستي کمپ سروال او افغانستان د ناپييلو هېوادو غړی و. په شوروي کې د اسلام دين خپل کېده او په افغانستان کې اسلام لمانځل کېده. شوروي اتحاد چې د ډېر لوی پوځ او پراخې امپراتورۍ په لرلو سره له امريکا نه وروسته دوهم زبرځواک و، افغانستان يې تر خپل نفوذ لاندې هېواد ګاڼه. شوروي اتحاد تر يرغل د مخه د دروېشتو کلونو په بهير کې د افغانستان په پرمختيايي پروژو کې د کريډيټونو په بڼه پولي او تخنيکي مرستې کړې وې، او د افغانستان د خلک ډموکريټيک ګوند د هغه ټينګ پلوي و، خو څنګه چې شوروي اتحاد د

افغانانو پر وطن تېری کړی و، د دوی غوڅ اکثریت د یرغل په وړاندې جک شو، او له خپل وطن، خپلواکۍ، ننگ، ناموس او دین نه دغسې ټینګه ساتنه وکړه چې نړیوال ورته گوته په غاښ شول. ځکه د نړۍ ډېرو حکومتونو او خلکو له افغانانو سره خواخوږي وښووله او د پیسو او وسلو په گډون یې ډېرې مرستې ورسره وکړې.

کاکړ وايي چې د مخه تر دې چې د شوروي اتحاد د یرغل په وړاندې د نړیوالو غبرګونو په اړه وغږېږي غواړي چې شوروي مشرتابه او په ځانګړې توګه ک ج ب د خپل یرغل د سپینو له پاره خپلو خلکو او نړیوالو ته څه دلیلونه وړاندې کول. دوی «خپلو ګوندي کدرونو، د خپل سوسیالستي کمپ حکومتونو او هم د سوسیالستي هېوادونو ۳۶ کمونېستي او کارګري ګوندونو ته د خپلو سفیرانو او ایجنټانو او څیړونو له لارې رسوله چې د افغانستان ډموکراتیک جمهوریت، چې د شوروي ملګری و، د باندینيو وسله والو باندونو له خوا تر خطر لاندې شوی او غوښتل یې چې نه یوازې د اپرېل انقلاب لاس ته راوړنې له مینځه یوسي، [بلکې] د افغانستان ډموکراتیک حکومت هم نسکور کړي او هلته د امپریالیزم تر لاس لاندې حکومت په واک کړي او په دې ډول زموږ د سوسیالستي هېواد امنیت هم له خطر سره [مخا] مخ کړي،» ۷۸۹ امین د انقلاب مشر نورمحمد تره کي او په سلګونو انقلابیان د منځه وړي او په دې برخه کې یې د باندینيو سره لاس یو کړ. ده د یوه واړه باند په ملګرتوب په واقعیت کې افغانستان د لوېدیځ په لور بیوه.

شوروي لویان د خپلو خلکو سره هم رښتیني نه وو. دوی هڅه کوله چې د شوروي اتحاد خلک د یرغل او جګړې په واقعیتونو خبر نه شي او کوښښ یې کولو چې په خپرونو یې بندیزونه ولګوي. ان پر پوستې او په تلیفوني خبرو څارنه پیل شوه. سرتېرو ته ویل کېدل چې امریکایانو په افغانستان تېری کړی او تاسو د افغانانو سره د مرستې له پاره لېږل کېږئ. خو تعلیم کړي شورويان د باندینيو راډیوګانو له لارې لږ لږ د دغه تیري او جګړې د واقعیتونو په اړه خبرېدل. له یرغل ژر وروسته د شوروي پوهانو یوې ډلې د او. بوګومولوف په مشرۍ د شوروي اتحاد مرکزي کومیتې ته یو راپور واستوه چې په هغه کې یې د یرغل د ناکامۍ وړاندوینه کړې او په وړاندې یې ټینګ غبرګون ښودلی و. ۷۹۰ شېوارنادزې وايي چې په شوروي اتحاد کې خلکو پر افغانستان باندې یرغل د چکوسلواکيا د یرغل په پرتله زیات منفي غبرګون وښود. دی زیاتوي چې «له ۱۹۷۹ نه وروسته اکثر و [شوروي خلکو] په نېغ یا نانېغ ډول پر افغانستان باندې یرغل محکوم کړ.» ۷۹۱ سره له دې هم هېچا د سخاروف پرته پوره زورتیا نه لرله چې په ښکاره یې په اړه وغږېږي.

د شوروي دا یرغل د دې لامل شو چې په نړیوال کمونستي غورځنګ کې چاودون

راشي. لومړنی چاودون د ستالین د مړینې وروسته د چین کمونسټ گوند د شوروي اتحاد د کمونسټ گوند لاره پرېښوده. د دغه یرغل پر ضد د ایټالې، رومانيې او نورو کمونسټي او ملي ډموکراتیکو گوندونو د نیوکو اوازونه جک کړل. د ختیځې اروپا په هېوادونو کې سره له دې چې د شوروي اتحاد د کنټرول لاندې و، ناراضه ډلو د شوروي یرغل په ضد فعالیتونه پیل کړل او د اولمپیک په لوبو کې یې د نه کیدون غوښتنه کوله، چې په ۱۹۸۰ کال کې په مسکو کې کېدلې. په دغه لړ کې د چکوسلواکيې د یوې ناراضه ډلې په یوه لیک کې دغه لوبې هغو لوبو ته ورته ښوولې چې په ۱۹۳۶ کال کې د نازیانو په واکمنۍ کې په برلین کې شوې وې. ۷۹۲

کاکړ وايي چې په لوبډیغو هېوادونو کې د شوروي یرغل په وړاندې د امریکې ولسمشر غبرگون اغېزناک و. د امریکا متحده ایالات د اوږدې مودې له پاره د نړۍ په دې برخه کې د شوروي اتحاد د نفوذ او ځواک د خپرېدو نه په اندېښنه کې و. د امریکا چارواکو فکر کاوه چې که شوروي اتحاد خپل ځان په افغانستان کې ټینګ کړي بیا به پاکستان تر نفوذ لاندې راولي او د دې وروسته به د پارس خلیج په ملکونو کې خپل نفوذ خپور کړي. په دې توګه په دغه سیمه کې د شوروي نفوذ به د ایران، عراق او کوېټ تیل چې امریکې، اروپا او جاپان ته وړل کېږي، د خطر سره مخامخ کړي. امریکا په سیاسي لحاظ هم اندېښمنه شوه هغه دا چې په افغانستان کې د شوروي اتحاد فزیکي شتون به امریکه اړه کړي چې د خپل دوست هندوستان سره اړیکې نورې هم ټینګې کړي. په دغه حال کې به پاکستان تر خطر لاندې او سوسیالستي کمپ به نور هم پیاوړی شي. د دغې شونتیا د مخنیوي په موخه امریکې د شوروي په وړاندې دا دریځ خپل کړ چې په افغانستان کې د هغه پوځي شتون ورته ډېر کران او ستونزمن کړي او د پاکستان په لور د هغه د وړاندې تګ مخنیوی وکړي. خو کاکړ وايي چې امریکایان په دې فکر هم وو چې دوی شورویان له افغانستان نه ایستلی نه شي او په خپله افغانان د دې توان نه لري چې دوی د خپل هېواد نه وباسي. په دې ډول امریکایانو په افغانستان کې د شورویانو پوځي شتون او د افغانستان بایلل منل، پرته له دې هم دوی افغانستان د شوروي اتحاد د نفوذ سیمه ګڼله. په دې توګه د شوروي اتحاد د یرغل په وړاندې ځواب دفاعي و او غوښتل یې چې د دغه ستر سیال اقتصاد کمزوری کړي او د وېټنام غچ ورڅخه واخلي. د شوروي یرغل نه وړاندې کارتر په ویانا کې بریټن ته په یوه رسمي لیدنه کې ویلي و چې «امریکې د افغانستان په نننیو چارو کې لاسوهنه نه ده کړې» او «موږ غواړو چې شوروي اتحاد همدغسې وکړي». د اګست په میاشت کې بریټنسي د امریکا د امنیت شورا سروال د

کارتر په لارښوونه د شوروي اتحاد سفير دوبرينين ته په افغانستان کې د شوروي اتحاد د مخ په زياتېدونکې ښکېلتيا په اړه د امريکا «ټينگه اندېښنه» ښکاره کړه. سايروس وانس د امريکا د بهرنيو چارو وزير چې د شوروي اتحاد سره د نرم چلند پلوي و، بيا يې هم د سېپتمبر په ۱۹ نېټه څرگنده کړه چې «امريکا په افغانستان کې د هر ډول لاسوهنې سره مخالفه ده.» ۷۹۳ خو د نومبر د مياشتې نه وروسته چې ايران د امريکې چارواکي يرغل ونيول د امريکې حکومت پام هغې خواته شو او د امين وړانديزونو ته يې پام ونه کړ چې د امريکې سره يې د اړيکو د ښه کولو له پاره کړي وو. بيا هم د ډسمبر د مياشتې په لومړيو کې په مسکو کې د امريکې سفير توماس والتسن گروميکو ته د افغانستان پولو ته ورڅېرمه د شوروي پوځونو د خوځښتونو له امله اندېښنه ښکاره کړه.

برژنيسکي د ډسمبر په ۲۶ نېټه د شوروي يرغل په اړه کارتر ته په يوه يادښت کې د امريکې د غبرگون په اړه خپلې سپارښتنې وړاندې کړې:

۱. افغان مقاومت بايد ژوندی وساتل شي نورې وسلې، پيسې او تخنيک ورته ورکړل شي.

۲. پاکستان ته ډاډ ورکړل شي چې د مجاهدينو سره مرسته وکړي. دا به اړينه وي چې موږ پاکستان ته مرستې ورکړو او د امنيت سياست يې بايد د اتومي قوې د نه جوړولو له سياست نه ازاد وي.

۳. موږ بايد چين، اسلامي هېوادونه وهڅوو چې د مجاهدينو سره مرسته وکړي.

۴. موږ بايد روسانو ته ووايو چې د دوی کړو د سالت- ۲ تړون له خطر سره مخ کوي.

۵. موږ بايد د ملگرو ملتونو موسسې ته د شوروي دغه کره سولې ته د خطر په نوم وړاندې کړو.

امريکا د شوروي د برېښ يرغل په وړاندې لومړی گام دا و چې د شوروي اتحاد سره يې د نويو قونسليکريو پرانېستل تال کړل؛ شوروي اتحاد ته يې د لوړې تکنالوژۍ او نورو ستراتيژيکو توکو صادرو ودرول؛ شوروي اتحاد د امريکا په اوبو کې نور ماهيان نه شي نيولی او امريکا به هغه اوولس ميليونه متریک غله چې له شوروي اتحاد سره يې تړون شوی و، پر هغه ملک ونه پلوري. امريکا همدارنگه په مسکو کې د راتلونکي کال د اوږي په لوبو کې د گډون نه ډډه وکړه او نورو لوبديځو هېوادو هم همدغسې وکړل او د اولمپيک په لوبو کې يې گډون ونه کړ.

کارتر شوروي اتحاد ته گوتځنډنه وکړه چې «هر باندنی ځواک چې کوشښ وکړي چې د پارس خليج کنترول کړي هغه به د امريکې د متحده دولتونو د حياتي گټو په وړاندې بريد

وگڼل شي او دغه بريد به په هرې اړينې وسيلې د نظامي ځواک په گډون په شا ووهلی شي. ۷۹۴ په دې توگه د امريکا متحده ايالاتو له يوې خوا په اقتصادي او پوځي توگه د پاکستان په پياوړي کولو او د بلې خوا په سيمه کې د شوروي د راتلونکي وړاندې تگ د شونتيا د مخنيوي له پاره په گړندي ډول د پوځي ځواک ځای په ځای کولو باندې لنکر واچولو.

د فرانسې حکومت په يرغل نيوکه وکړه او د برتانيې صدراعظمې مارگرېت تاچر د شوروي يرغل محکوم کړ او پر شوروي حکومت يې غبر وکړ، چې خپل پوځونه له افغانستان نه وباسي، ټولو لوبديځو هېوادونو نه يوازې د شوروي اتحاد تر لاس لاندې د کارمل رژيم په رسمي ډول ونه پېژانده، بلکې له کابل سره يې اړيکې وشلولې، خو هلته يې خپل سفارتونه ونه تړل او هر يوه په خپل سفارت کې څو تنه ماموران پرېښودل، چې د افغانستان د روانې وضعې په اړه يې خبر وساتي.

په افغانستان باندې د شوروي يرغل په اړه د ملگرو ملتو موسسې کلک غبرگون وښود. د ملگرو ملتو د امنيت شورا د ۱۹۸۰ کال د جنوري په پنځمه نېټه د دوو مخالفو رايو په وړاندې په ۱۳ رايو پرېکړه وکړه چې له افغانستان نه دي باندیني پوځونه ووځي چې د شوروي اتحاد په ویتو سره رد شوه. بيا د جنوري په ۱۴ مه نېټه د ملگرو ملتو د موسسې د عمومي اسمبلې په بیرنۍ غونډه کې د ۱۸ رايو په وړاندې په ۱۵۴ رايو پرېکړه وشوه چې له افغانستان نه دې باندنې پوځ د کوم قيد او شرط پرته ووځي. د ۱۹۸۰ کال د جنوري په ۲۸ مه نېټه په اسلام اباد کې د اسلامي موسسې کنفرانس کېدونوالو له شوروي اتحاد نه په ټينگه وغوښتل چې خپل پوځ د افغانستان نه وباسي.

د ۱۹۸۱ کال په سر کې په نوي ډيلي کې د ناپېيلو هېوادو په غونډه کې غړو هېوادونو د شوروي اتحاد نه وغوښتل چې خپل پوځ د افغانستان نه وباسي او د هغه د ناپېلتوب درناوی دې وکړي. د همدغه کال په اوړي کې د اروپا اقتصادي ټولنې لا په ټينگه د افغانستان نه د شوروي اتحاد د پوځ د ايستلو غوښتنه وکړه. اروپايي ټولنې شوروي اتحاد ته ډاډ ورکړ چې د دوی د پوځ د وتلو نه وروسته به افغانستان د استريا غونډې چې په ۱۹۵۷ کال کې د هغه د پوځ د ايستلو نه وروسته يو ناپېلی هېواد شو، هغسې يو ناپېلی هېواد وي. د چين حکومت د شوروي اتحاد سره اړيکې ښه کول له افغانستان نه د هغه د پوځ په ايستلو پورې وتړل. په يو شمېر ملي، ډموکراتيکو او سوسيالستي هېوادو کې په افغانستان باندې د شوروي اتحاد يرغل په کلکه وغندل شو او په نړيوال کمونستي غورځنگ کې يو بل چاود رامنځ ته شو. د شوروي اتحاد د يرغل په وړاندې د ايټاليې،

رومانې او نورو کمونستي او ډموکراتيکو گوندونو د نیوکو غېرونه جک کړل. لومړی چاود لا د مخه د ستالین د مړینې وروسته د شوروي او چین د کمونستو گوندونو تر منځ پېښ شوی و.

شوروي اتحاد دا ټولې غوښتنې، چې د نړۍ د مطلق ډیرکي خلکو استازیتوب یې کاوه، رد کړې او په دې توګه یې د نړۍ په کچه خپل اعتبار زیانمن کړو. نو ځکه د کارمل کوداکي رژیم هېڅ مشروعیت ونه موند او نړیواله هوا کړکېچنه شوه؛ دیتانت د منځه ولاړ او نړیوالو افغان جنګیالیو ته د پیسو، وسلو او نورې ډول ډول مرستې په غټه کچه پیل کړې.

د شوروي یرغل په وړاندې د افغانانو لومړني غبرګونونه

د شوروي یرغلګر پوځ په وړاندې د افغانانو مقاومت عام و. د کاکړ په وینا د شوروي اتحاد څلوېښتم یرغلګر پوځ چې «هغه شوروي شوي، پراري او د افغانستان د تابعیت نه محروم شوي پرچميان، کارمل او ملګري یې او داسې هم شوروي شوي او پراري شوي خلقيان- سروري او ملګري یې» هم ورسره وو په افغانستان یرغل وکړ. که څه هم دغه شوروي شوي او پراري شوي پرچميان او خلقيان «په افغانستان کې پیدا شوي او د افغانانو په پیسو د عصري زده کړې خاوندان شوي وو، خپلو وطنوالو ته شا کړه او دولتي قدرت ته د رسېدلو له پاره یې د شورويانو مریتوب ته غاړه کېښوده. دوی په دغه ډول د خپلو وطنوالو د حاکمیت منل شوی حق تر پښو لاندې کړ او هغو او وطن ته یې خیانت وکړ.» ۷۹۵

دا یرغل هغه وخت وشو چې په افغانستان کې یو ډول جګړه روانه وه. یرغلګرو دا جګړه د ازادۍ په جګړه بدله کړه. کاکړ وايي چې دا جګړه د جهاد په کلیمه کې خلاصه شوې چې هغه په اصل کې د یرغلګرو په وړاندې د کورنۍ، وطن، ناموس، خپلواکي او اسلام نه ساتنه ده. ۷۹۵ الف جهاد په لومړیو وختونو کې د اسلام د خپرېدو له پاره کېده او اوس په ټوله اسلامي نړۍ کې د مسلمانانو د ناتوانۍ له امله دفاعي شوی دی. په دې توګه جهاد په وروستۍ مانا د یرغلګرو په وړاندې د هېواد پوښ ساتل دي او جهاد په دې مانا د وطن نه ساتنه ده. په نولسمه پېړۍ کې افغانانو د پنجاب د سیکانو او بیا د انګرېزانو په وړاندې جهاد وکړ خو د افغانانو جهاد د شوروي یرغلګرو پر وړاندې ډېر ټینګ او عام و.

د څلوېښتم لمړ پوځ ټولګي په ښارونو لکه کابل، هرات، شینډنډ، کندهار، جلال اباد

او فيض اباد او د هغو چاپېر او داسې هم په لويو لارو کې ځای په ځای شول. په کابل کې د شوروي سرتېرو په وړاندې خلکو په فردي توګه خپل مخالفت يو ځای بل ځای وښود. د بېلګې په توګه د کوهستان د قلعه يو ځوان عبدالله د مې په مياشت کې د شوروي په يوه کزمه کوونکي سرتېري د چارې بريد وکړ او مړ يې کړ او بيا يې د هغه يونيفورم په ځان کړ او د هغه په وسلې سره يې هغه اووه روسان هم ووژل چې په نږدې وياړې کې يې لمبل. دغسې بريدونه د راتلونکي توپان پيلامه وه.

کاکړ وايي چې د يرغلګرو په وړاندې د عامو خلکو له خوا مخالفت په ځانګړي ډول د کندهار ښار د خلکو له خوا ژر او په ډراماتيک ډول وښوول شو. له يرغل نه پنځه ورځې وروسته د کندهار خلک د يرغلګرو په وړاندې جګ شول. يرغلګر پوځ وروسته له دې چې يو څو تنه پاڅونکوونکي يې ووژل، چوڼۍ ته پرشا شول. د ښار هتيوالو دغې پېښې ته د خپلو هتيو په تړلو غبرګون وښود. د فبروري تر لومړۍ اوونۍ اعتراضونه او پاڅونونه عام شول، په دې ډول چې ښځو او نارينه وو پر خپلو بامونو باندې په اذان کولو پيل وکړ او په داسې حال کې چې روسان او د کابل لاسپوڅي رژيم يې غانده خپلو هديرو ته يې مخه وکړه.

د هرات خلکو هم د يرغلګرو په وړاند تينګ غبرګون وښود. د هرات خلکو د ۱۹۸۰ کال د جنوري د مياشتې په لومړۍ اوونۍ په بهير کې د ښار نارينه د روسانو په ليدلو سره ماجتونو ته لاړل او هلته يې په دعا کولو پيل وکړ او د ښار ټولې هقۍ يې وتړلې. د فراه او بلخ ښارونه هم نارام شول خو نه د کندهار او هرات په شان چې نارامي په کې پرله پسې او عامه وه.

د ۱۹۸۰ کال د فبروري په ۲۲مه د کابل خلکو په لوی پاڅون لاس پورې کړ چې په خپل اوږد ه تاريخ کې يې ساری و. کاکړ وايي چې د کابل پاڅون په واقع کې د ټولو افغانانو د احساس هينداره وه، ځکه چې په کابل کې د افغانستان د ټولو سمټونو او قومونو خلک اوسېدل. د پاڅون نه د مخه د رژيم امنيتي چارواکو «اتکل دوه سوه کسان چې په هغو کې خلقيان هم وو، په دې نامه ونيول چې خلک پاڅون ته هڅوي.» ۷۹۶

د کابل په تاريخي ښار کې د توپان لومړۍ نښه د ماشام پر مهال د الله اکبر نارې وې چې له بامو پورته او په ټول ښار کې يې انگازې وکړې. د حوت په دريم سبا په زرګونو کابليانو له زاره ښار نه په يوه لوی پاڅون لاس پورې کړ، له نورو برخو-دشت برجي، پل خشتي، محمد جان خان واټ، سالنګ واټ، جمال مينې، بيبي حصار او قلعه فتح الله نه هم په زرګونو افغانان راووتل. د دغو ډلو د هرې يوې سره په لار کې په زرګونو افغانان يوځای

کېدل. د حاجي يعقوب په څلور لاري کې يو شمېر ښځو د شوروي ضد شعارونه ورکول، خو هغوی زر تيت کړای شوې. حکومتي پوځي ټولګي چې په سړکونو کې ځای په ځای شوي وو، «د سالنګ په واټ کې د پاڅونکوونکو سره مخامخ شول، ځينو خلقيانو له دې نه ډډه وکړه چې د پاڅونکو پر ضد عمل وکړي.» ۷۹۷ پاڅون کوونکي بې وسلې او په سوله ييز ډول په وړاندې تلل. امنيتي ځواکونو د لاريون کوونکو د تیتولو له پاره لومړی د لور غږ وسيلو او بيا د هوايي ډزو نه کار واخېست، خو اغېز يې ونه کړ، نو بيا يې په پاڅون کوونکو سپېڅې ډزې وکړې چې د لومړۍ ليکې کسان په مځکه ولوبدل، نورو د هغو بيرغونه جګول او مارش ته يې د ډزو په حال کې تر څه وخته دوام ورکاوه. خو دوی نور نه شو کولی چې مارش ته دوام ورکړي او د غاړې په تنکو کوڅو کې خواره کېدل او څه درنګ وروسته بيا ور تلل. په پای کې دوی د پل خشتي جومات ته پناه يووړه خو هلته هم ډزې وشوې. د پاڅون کوونکو د خورېدلو وروسته امنيتي ځواکونو بيا هوايي ډزې د دې له پاره پيل کړې چې خلکو ته ښيي چې دوی له اول نه همداسې کول.

امنيتي ځواکونو په پاڅون کوونکو په پل سوختې او مېړهس ميدان کې ډزې وکړې چې هلته د دوی نه ډېر کسان شهيدان شول او نور تيت شول. په همدې مهال د پاڅون کوونکو بله ډله د قلعه شهدا نه راووتله او ده بوري له لارې د سيلو په لور پر مخ لاړه هلته نور د مخه خواره شوي پاڅون کوونکي ورسره يوځای شول. دوی په کډه د خوشال مينې د پوليسو منځې چور کړ. څاروندويانو نه يوازې د دوی په وړاندې د کړو وړو نه ډډه وکړه بلکې پرې يې ښوول چې د دوی وسلې تر لاسه کړي دغه مهال د شوروي سرتيري په زغور و موټرو کې را دمخه شول او د پاسه چورلکې الوتلې. د غرمې په شاوخوا کې په خوشال مينه کې د بمونو چاودنو انګازې وکړې. شوروي زغور و موټرو او چورلکو ډزې پيل کړې او په دې ډول روسانو په لومړي ځل د مخکې او هوا نه پر افغانانو وسلې وچلولې.

د لاريون کوونکو بله لويه ډله د چنډول نه راووتله او د څارندوی له ناحيې نه يې وسلې چور کړې. دغه پاڅون زر وځپل شو. په باغ علیمردان کې هم خلک پاڅېدل او د پوليس له ناحيې نه يې وسلې تر لاسه کړې. د هغې يوې ډلې ان تر ارګ پورې ځان ورسوه چې د سر د زيات زيان د ورکولو وروسته پر شا شوه.

کاکړ وايي چې رژيم د دغه لوی پاڅون په ورځ د غرمې پر مهال د تلویزیون په خپرونې کې پوځي حکومت اعلام کړ او د خلکو غوندې يې ناقانونه وبللې او د څلورو کسانو نه د زیاتو کسانو يوځای ګرزېدل يې ناقانونه وبلل. کاکړ زیاتوي چې د پنځو زرو افغانانو نه چې امنيتي ځواکونو بندي کړي وو، يو شمېر يې د يو څو امین پلوه خلقیانو په ګډون له

محکمې پرته زندگی شول. ۷۹۸

د کاکړ په اند د روغ عقل غوښتنه دا وه چې روسانو باید دغه پاڅونونه د ټولو افغانانو د نیت او ارادې هنداره گڼلې وای او د نیواک په سیاست یې د سره نظر کړی وای، لکه چې د هند انگریزي حکومت یوه پېړۍ د مخه په ورته حال کې همدغسې کړي وو. خو شورويانو د زور او پوځ نه کار واخېست. دی زیاتوي چې په همدغه وخت کې به وو، چې په افغانستان کې د شوروي پوځ لوړ قوماندان ته له مسکو نه دا هدايت ورسېد چې «د وسله وال مخالفت د تنظیمونو د منځه وړلو له پاره د افغان پوځ په ملګرتیا فعال عملیات پیل کړي.» ۷۹۹

نوې امنیتي ادارې یا خاد وسله وال ایجنټانو به شکمن کسان نیول او کورونه به یې لټول. په کابل کې به دغسې شپه نه وه چې هغې او مغازې چور نه شي، او کورونه ونه لټول شي او د خلکو شته لوب نه شي. روسي کزمه والو هم هغې او مغازې لټولې. کاکړ وايي چې داسې زور زیاتۍ پیل شو چې خلکو د خلقي حکومت خپل هېر کړل.

د پاڅون کوونکو هېڅ ډلې تنظیم نه درلود او مارش کوونکي عادي او بې نومه افغانان وو. دوی د هغو افغانانو نه توپیر درلود چې د افغان-انګلیس په دوهمه جګړه کې د انګرېز یرغلګرو په وړاندې جګ شوي وو. په هغه وخت کې د خلکو د پاڅون سروالي داسې نوميالیو لکه جنرال محمد جان خان وردک، جنرال غلام حیدر څرخي، میر بچه خان کوهستانی، ملا مشک عالم اندر او نورو کوله. خو د اوسنیو مارش کوونکو پاڅونونه ډېر طبیعي، له جوش او جذباتو نه ډک او نامنظم وو.

کاکړ وايي چې د دغو پاڅون کوونکو غټه ځانګړتیا له سني وروڼو سره د شيعه وروڼو ملګرتوب و په داسې حال کې چې د افغان-انګلیس په دوهمه جګړه کې په کابل کې یوازې سني افغانان جګ شوي وو. «د قزلباشو وره برخه پرچميان وو چې «د داخلي روسانو» په نامه یاد شول.» ۸۰۰

په دې توګه نږدې ټول افغانان له ديني، ژبني، قومي او سمې پولو نه اوسني او د شوروي یرغلګرو په وړاندې جګړه کې په یوه زړه برخه واخېسته. د دې پاڅون اصلي انګېزه د یرغلګرو په وړاندې د ملي او اسلامي ارزښتونو ساتنه وه.

د شوروي د يرغل پر مهال د کابل پوهنتون زده کړیالان چې د ثور د پاڅون نه د مخه یې شمېر دولس زرو او د استادانو شمېر یې اته سوو ته رسېده او د ښوونځیو زده کوونکي رخصت وو. دوی د تعلیمي کال د پیل نه وروسته د شوروي یرغلګرو د نیواک په وړاندې په لاریونونو پیل وکړ. پرچميانو د اپرېل په پنځه ویشتمه د عمر شهید په لیسه کې په څلورو

زده کوونکو او د حبيبې په ليسه کې پر يو زده کوونکي مرکوني کوزارونه کړي وو. په دغه وخت کې لومړی د کابل د ښوونځيو زده کوونکو په کابل کې نارامي جوړه کړې وه. په دغو ناراميو کې د کابل د ښوونځيو نجونې ډېره زړورتيا ښودله او هغوی په هغو څارندويانو ملنډې وهلې چې د دوی د ارامولو له پاره استول شوي وو. دغو نجونو دوی د روس مريان بلل او نورو د پېغور په توگه پروني پرې اچول. دغو نجونو په خپل زړورتوب اريانونکې وضع رامنځ ته کړې وه خو پوليسانو د دوی سره نرم چلند کولو او خواخوږي يې ورسره لرله. خو پرچميانو چې له پوليسو سره يوځای وو، پر نجونو رحم نه کاوه.

د اپرېل په ۲۹ مه هغه لاريون چې د پوهنتون زده کړيالانو د پوهنتون په ساحه کې په لار اچولی و لا هم خونړی و. دغو زده کړيالانو د شوروي ضد شعارونه ورکول او په لور اواز يې د شوروي پوځ د وتلو غوښتنه کوله. دغه لاريون چې د انجنري پوهنځي نه پيل او کله چې د فارماسي پوهنځي ته ورسېد، پرچمي وسله والو ځوانانو اول هوايي ډزې او بيا په زده کړيالانو سيڅې ډزې وکړې او درې تنه يې ترېنه شهيدان کړل. د دې سره سره لاريون کوونکي مخ په وړاندې لاړل تر څو د دارالمعلمين په څلور لاري کې لس زده کړيالان د پرچمي وسله والو په ډزو ووژل شول. د پوهنتون د زده کړيالانو دغه لاريون د دغو پېښو له امله پرته له دې چې ښار ته ورسېږي تيت شو. په دې ورځې د ښوونځيو يو شمېر زده کوونکي سرکونونو ته وتلي وو، د سوريا د نجونو ښوونځي کلا بند شوی و او د حبيبې د ښوونځي زده کوونکي د شوروي سفارت ته د اعتراض کولو له امله ورنږدې شول، پرچميانو پرې ډزې وکړې او درې تنه يې ترې شهيدان کړل.

د می د مياشتې په دريمه بيا د پوهنتون زده کړيالانو يو ستر لاريون پيل کړ چې دا ځل ډېر منظم و او د ښار په لور روان شو. دوی چې بريکوت ته ورسېدل پر اسانو سوارو سرتېرو سره مخامخ شول. دغو سرتېرو په لاريون کوونکو بريد وکړ؛ په ډنډو يې ووهل او اوښکې بهوونکي غاز يې پرې وشينده. له پنځو سوو نه زيات يې بنديان کړل. د می په ۲۲ مه وروستی لاريون چې د انجنري پوهنځي نه پيل شوی و له پيل سره سم وځپل شو. خو د ښار د ښوونځيو زده کوونکي او زده کوونکې په ټول ښار کې نارامې او پارېدلې وې. دغه ښوونځي د پوليسو له خوا کلا بند وو او زده کوونکو او په ځانگړې توگه نجونې زده کوونکې اعتصابونه په لاره اچولي وو.

د جون په دوهمه اوونۍ کې په ځينو ښوونځيو کې زده کوونکي زهرجن شول. په درې پرله پسې ورځو کې د سوريا د نجونو ښوونځي او يو شمېر نور ښوونځي زهرجن شول. د دولتي چاپځي دېرش تنه کارگران هم زهرجن شول. څو ورځې وروسته د جون په دولسمه

نېټه د لسو ښوونځيو زده کوونکي او زده کوونکې زهرجنې شوې. په دغه ورځ له پنځوسو تنو نه زيات زده کوونکي د درملنې له پاره روغتونونو ته يووړل شول. دا چې دغه کار چا کولو مالوم نه شو. د کابل رژيم دغه کار د امپرياليزم او د اخوانيانو کار باله خو په کابل کې ټينګه اوازه وه چې هغه د خاد کار و. يو دليل يې دا ګڼل کېده چې د زده کوونکو اوږدې نارامۍ د کابل رژيم بې اعتباره کړی او خاد غوښتل چې د دې لارې دوی ووېروي. دوهم دليل يې دا ګڼل کېده چې که په دغه کار کې د خاد لاس نه وای نو هغه به هغه کسان پيدا کړي او نيولي وای. پرچميانو د شورويانو په ځواک سره دغه لاريونونه په وچ زور وځپل.

د افغانستان ډموکراتيک جمهوريت يا د کارمل واکمني

کاکړ وايي چې د شوروي اتحاد د يرغل زر وروسته د شوروي شويو پرچميانو او شوروي شويو خلقيانو نه د ببرک کارمل په سروالی حکومت جوړ شو. د دغه نظام بڼه هغه وه، چې مخکې وه، غټ توپير يې دا و چې د حکومت ساحه له پخوا نه ډېره وره شوې وه. حکومت يوازې په ښارونو کې و او اطرافي سيمې د مجاهدينو په لاس کې وې. «حکومتي تشکيلات د پخوا په شان منظم او د لوړو چارواکو القاب غټ وو، خو اعلی واک له شورويانو سره و، چې پوځ يې په افغانستان کې ځای پر ځای کړی و، د رجيم لويان يې په واک رسولي او د خپلو مشاورانو له لارې يې پرې حکومت کاوه.» ۸۰۱

کاکړ وايي چې د دغې «تکاملي مرحلې» په نوي نظام کې ببرک کارمل د افغانستان د خلق ډموکراتيک ګوند د سياسي دفتر لوی منشي، د وزيرانو د شورا ياني د حکومت او دولت سروال او د پخوانۍ ويره وونکې ادارې اکسا سروال اسدالله سروري يې مرستيال و، سيد محمد کلابزوی د کورنيو چارو وزير، محمد رفيع د ملي دفاع وزير، او نجيب الله د خاد سروال شو. کلابزوی د «مامد» په نامه او رفيع د «نيروز» په نامه د ک ج ب ايډنټان وو. سروري او نجيب الله چې ک. ج. ب والو ته په ځانګړي ډول منلي وو، په زيات ګومان هم د هغې ايډنټان وو. په خپله کارمل هم په ۱۹۵۷ کال کې د ک. ج. ب ايډنټي منلې وه.

په کابل کې د شوروي اتحاد لوړ قوماندان مارشال سرکي سوکولوف و، چې يې د شوروي سفير، د ک. ج. ب استازي او نورو په مرسته حکومت چلوه. کارمل او د رژيم وزيرانو ته د مهمو موضوع ګانو په اړه د شورويانو له خوا ليکل شوې ويناوې ورکول کېدلې او دوی به هغه په هغه ډول اورولې، چې لکه په خپله يې وي. دا ويناوې د ک. ج. ب مېجر پاولوف او د ک. ج. ب د باندنيو استخباراتو څانګې يو غړي تيارولې.

د ليکوال ارنولډ په وينا «د ۱۹۷۹ کال په ختم سره د افغانستان خلق ډموکراتيک

ګوند نور نو په افغانستان حکومت نه کاوه؛ د شوروي اتحاد کمونست ګوند کاوه.» ۸۰۲ کرومیکو وايي چې «بېرک له موږ نه مشوره وغوښته چې که دی کنفرانس ته د ګډون له پاره لاړ شي، موږ ورته مشوره ورکړه چې ښه دا ده چې د افغانستان د پولو نه اخوا نه شي.» ۸۰۳ له دغه کنفرانس مطلب د اسلامي هېوادونو د مشرانو هغه کنفرانس و، چې له يرغل نه زړ وروسته په اسلام اباد کې کېده.

کاکړ وايي چې د کارمل په هسک کولو سره د شوروي مشاورانو شمېر زیات شو، تر هغه د مخه د شوروي نظامي او ملکي مشاورينو شمېر ۳۵۰۰ تنه وو. په ۱۹۸۴ کال کې د شوروي مشورينو شمېر نږدې لس زره تنو ته لوړ شو. د جراردت په وينا هېڅ وزير د شوروي مشاورينو له مشورې پرته ان يوه وره پرېکړه نه شي کولی. کاکړ زياتوي چې «د باندینيو چارو واقعي وزير شاه محمد دوست نه بلکې له ډېر وخت له پاره واسيلي سفيرانچوک و.» د جراردت په وينا دغه وزارت «ټول ټلګرامونه او رسمي سندونه بايد دوی ته وښودل شي او هېڅ څيز د يوه روسي د لاسليک نه پرته استول کېدلی نه شي.» ۸۰۴

اندرېوېف فکر کاوه چې د پرچم او خلق تر منځ يووالی د ډاډ وړ و خو په اصل کې خلقيان او پرچميان سره جوړ نه وو او د دوی يو موټی والی لنډ مهاله و. دوی يوازې د امين د پلويانو په څپلو کې سره يو موټی وو. دوی اټکل دوه سوه امينيان د وزيرانو په شمول بنديان او يو شمېر يې زندگی کړل. پرچميانو هوډ درلود چې څنگه اوس دوی د شوروي پوځ په زور واک ته رسېدلي نو خلقيان او په تېره اميني خلقيان وځي. خو پرچميانو د دې کار وس نه درلود، يو دا چې دوی په پوځ کې د خلقيانو په کچه ځواکمن نه وو، بل دا چې سروري، ګلابزوی او وطنجار د امين د حکومت په نسکورولو کې د شوروي پوځ سره ملګرتوب کړی وو او شورويانو ته منلي وو او د کارمل زور پرې نه رسېده. ګلابزوی له کار نه ایستل شوي خلقيان په خان راتلولول او په خپل وزارت کې يې په دندو ګمارل. په دې ډول د کورنيو چارو وزارت د خلقيانو له پاره يو ډول پناه تون شو او ګلابزوی د دوی ژغورونکی شو. د بلې خوا پرچميان په خاد کې ننوتل او خاد يې د شوروي مشاورينو په مرسته دومره واک ورکړ، لکه په شوروي اتحاد کې ک. ج. ب ته ورکړ شوی و. خو پوځ او څارندوی د کارمل په لاس کې نه و.

خادستانو په ټولو ښارونو او په ځانګړې توګه په کابل کې د شوروي او هم د رژيم مخالفان په ډول ډول تورونو نيول او د تحقيق په مهال يې سخت کړول. دغه رژيم د خاد له لارې زښته زيات افغانان بندي کړي او ډېر يې زندگی کړي دي. کاکړ وايي چې د ۱۹۸۲ کال تر پايه چې دی يې د خپلو څو ملګرو استادانو سره د صدارت له نظارت خانې نه د

څرخي پله زندان ته بوتلو، د دغه بندیتون په اوو بلاکونو کې اټکل دېرش زره افغانان بنديان وو. د ۱۹۸۳ کال د دسمبر په ۲۳ مه شپه د ۳۵۰ او ۴۰۰ تر منځ بنديان د چمتې دښتې ته د زندې کولو له پاره يوړل شول. دی زیاتوي چې د یوه پخواني پرچمي په روایت د ۱۹۸۴ کال د می میاشتې پورې د ۱۶۰۰۰ نه تر ۱۷۰۰۰ پورې بنديان په همدې دښتې کې زندې شوي دي.

که څه هم په مسکو کې سروري د خلقیانو او کارمل د پرچميانو په استازیتوب د گوند د یووالي په اړه ژمنه کړې وه، خو ورته رښتیني نه وو. دغه یووالی هم د ثور د کودتا د مخه یوالي غوندې ظاهري و چې د شورویانو له خوا ورباندې تېل شوی و. کارملیانو لا د مخه د خلقي لویانو پر ضد تبلیغ پیل کړی و، چې په هغه کې ډېر ماهر وو. دوی غوښتل چې خلقي لویان که څه هم بې ورسره اتحاد کړی و، بې اعتباره کړي. کارملیانو د اسدالله سروري پر ضد که څه هم په نوي رژیم کې د دوهم مقام خاوند و، ډېر تبلیغ کاوه.

کاکړ زیاتوي چې اسدالله سروري هم چې په اکسا کې د دسیسو او وژلو متخصص و، په دغه وخت کې د پرچميانو پر ضد د کودتا په لټه کې شو. ده د زیري په مخ کې یو څو ملگرو ته وویل چې «کارمل او څو غټ پرچميان به مړه کړو، شورویان بل څوک نه لري، بله چاره نه لري، مجبورېږي پر موږ او تاسو باندې تکیه وکړي.» کاکړ زیاتوي چې سروري د ک. ج. ب شتون په نظر کې نه و نیولی. سروري د مخه تر دې چې په هغه لاس پورې کړي د ۱۹۸۰ کال په جون کې د یوه لوړپوړي پلاوي په ملگرتوب مسکو ته وبلل شو او هلته د اندروپوف د لیدلو نه وروسته منګولیا ته د افغانستان د سفیر په توګه واستول شو.

کارمل شورویانو ته ویل چې په عمل کې د گوند نه یوالی د خلقیانو له امله دی او گوند به هغه وخت یو موټی شي، چې خلقیان وځپل شي لکه چې بلشویکانو منشيکان ځپلي وو. خو کارمل په دې نه پوهېده چې «بلشویکي گوند لوی او منشيکي گوندګی» وروکی و او «بلشویکانو په خپل قوت کودتا کړې وه او پوځ او کارکران یې تر شا ولاړ وو، او لنډن په شان یې مشر لاره.» په دې ډول د پرچم گوندګی د بلشویک گوند سره د پرتلې وړ نه و او «کارمل د شوروي پوځ په شتون سره له خلقیانو نه وېرېده». ۸۰۵

کاکړ زیاتوي چې اوس د شوروي مشاوران او د ک. ج. ب چارواکي په گوند او رژیم کې پوره ننوتلي وو، ورته مالومه شوې وه چې پرچميان سربېره پر دې چې قوي نه دي، تر خلقیانو نه ډېر د گوند د یووالي پر ضد تبلیغ او کار کوي. میتروخین لیکي چې «د ۱۹۸۲ کال په مارچ کې سوکولوف او جنرال اخرامیېف په یوه راپور کې اوسټینوف ته څرګنده کړه چې نور، بریالی او گل اغا د گوند د یو موټي والي او کتو پر ضد کار کوي او دوی د

کښتمند، نجيب الله او رفيع الله له ملاتړ نه بهر نه دي. څنگه چې د دوی نفوذ مخ په دېرېدو دی، دغه کسان په خاص ډول خطرناک دي او دوی زیاتره وخت د شوروي مشاورانو سپارښتنې او نظریې له پام نه غورځوي او د منافقانو (phariseec) په شان ټکماري کوي. «۸۰۶ دی زیاتوي چې دغو پوځي «مشرانو نظر ورکړ چې دوی باید له موجودو کليدي مقامونو نه گوښه شي او د باندې واستول شي.» ۸۰۷

خو په مسکو کې شوروي مشرانو د پوځي جنرالانو سپارښتنې ونه منلې او یوازې یې د ملي دفاع وزیر محمد رفیع یې مسکو ته د مسلکي کورس د لوستلو له پاره واستوه او پر ځای یې جنرال عبدالقادر وکوماره. د هغه مقرري نه اصلي مطلب دا و چې د پوځ خلقي افسران ډاډه وي او د زړه نه جنګ وکړي. جنرال قادر د عثمان په نامه د ک. ج. ب ایجنټ و. په کابل کې شوروي مشاورانو په کارمل ملنډې وهلې او ویل به یې چې «د یابو د بدلېدو وخت راغلی». له یابو نه مقصد کارمل و. خو د دې سره شورويانو بله چاره نه درلوده خو دا چې کارمل او د هغه رژیم د پیاوړي کولو له پاره خپل کوشښونه جاري وساتي. بیا نو شورويانو د خاد په پیاوړي کېدلو او نظامي کېدلو باندې نور هم لنګر واچولو.

د شوروي یرغل او پاکستان

د کاکړ په وینا د شوروي یرغل نه د مخه یو شمېر افغانان او هم یو څو تنه تنظیمي لویان پېښور ته اوسني وو، خو هغوی د خلقي حکومت په وړاندې د کوم حکومت له فعال او جوت ملاتړ نه بهرمن نه وو. یوازې د امریکې ولسمشر جیمي کارټر د پاکستان د دولت مشر ضیاء الحق په هڅونې له افغان مجاهدينو سره د ۱۹۷۹ کال د جولای په میاشت کې د پټې مرستې ورکول منلي و، چې هغه څه باندې نیم میلیونه [ډالرو] په اندازه وې او د غیر نظامي شیانو له پاره وې. امریکې نه غوښتل چې مجاهدينو ته د جوتو مرستو په ورکولو سره شوروي اتحاد وپاروي. ضیاء الحق سره له دې چې د کمونیزم ټینګ مخالف او د مجاهدينو کلک پلوي و، له خلقي حکومت سره یې د هغو په اړه خبرې روانې کړې وې او په دې اړه پرمختګ شوی و، خو هغه د شوروي په یرغل سره پر ځای ودرېدلې.

د شوروي اتحاد یرغل نوې وضع منځ ته راوړه. د امریکا ولسمشر کارتر انګېرله چې شوروي یرغل په دغه سیمه کې ستراتیژیکه وضع په خطرناک ډول اړولې ده او دغه وضع د پارس په خلیج کې د امریکا د تېلو حیاتي ګټې د شوروي د هوايي کوزار د نښه کولو په ټاک کې روالي؛ د امریکې دوست هېواد پاکستان چې په مهم ستراتیژیک موقعیت کې پروت دی تراتي او په ایران او د منځني ختیځ په نورو هېوادونو باندې د شوروي د فشار شونتیا

زیاتوي.

ضیاء الحق هم اندېښمن و چې افغانستان به د شوروي په مرسته د پاکستان اسلامي هویت ته خطر پېښ کړي. څنګه چې ختیځ پاکستان د هند په ملاتړ لا د مخه د بنگله دېش په نامه له پاکستان نه بیل شوی و، د شوروي په یرغل سره د هېواد بشپړتیا ته اندېښمن شو. ضیاء الحق د پښتونستان او بلوڅو له داعيې نه په وېره کې و، چې افغانستان یې ملاتړ کاوه. له دې کبله د پاکستان دولتي مشر د امریکې د پوځي او اقتصادي مرستو د جلبولو له پاره د ستراتیژۍ او امنیت موضوع ټینګه ونيوله. په دې موضوع کې نه یوازې امریکا بلکې نور لوېدیځ هېوادونه هم ورسره یوګېدل. ضیاء الحق ته هغه مهال ښه موقع په لاس ورغله چې د ۱۹۸۰ کال په ټاکنو کې رونالد ریګن په امریکا او مارګرېت ټاچر په انګلستان کې بریالي شول. دوی دواړه د شوروي د وړاندې تګ او د هغه د دغه یرغل په وړاندې د فعال چلند پلویان وو. دغه وخت چې رونالد ریګن او مارګرېت ټاچر د خپلو حکومتونو سروالان شول افغانانو د شوروي پوځ او د هغه لاسپوڅي رژیم په وړاندې په بېلو بېلو ښو مخالفې ښوولې وو او د کابل ښار او د ولایتونو د مرکزونو چاپېر سیمو پرته پر ټول افغانستان مسلط شوي وو. دوی دا مهال ښوولې وه چې د شوروي د یرغلګر پوځ په وړاندې د دوی اراده د وطن او اسلام نه د ساتنې په لار کې ټینګه او نه ماتېدونکې ده. خو نړیوال په بل فکر وو. برېژنسکي ویلي و چې «افغان جګړه به په څلورو یا پنځو میاشتو کې سره شي.» ده دا هم ویلي و چې «موږ شورویان اړ کولی نه شو له افغانستان څخه ووځي.» ۸۰۸ ضیاء الحق هم دا ویلي و چې دا به معجزه وي چې شوروي پوځ له افغانستان څخه ووځي. خو ضیاء الحق په دې پوهېده چې افغان ځوانان به د شوروي یرغل په وړاندې که اړتیا شوه په تشو لاسونو هم جګړه وکړي. ۸۰۹

ضیاء الحق د افغانانو د همدې ټینګې ارادې او خپله پاکستان ته د شوروي اتحاد د خطر له امله وپتېله چې د شوروي په وړاندې خپل هېواد د مخکې کرښې دولت وګرځوي او کوښښ وکړي چې له امریکې او نورو هېوادونو نه د وسلو او پیسو مرسته تر لاسه کړي. امریکا سره له دې چې د مقاومت د ډلو تنګ نظري یې نه غوښتله، پاکستان خپل کسان غوښتل او په دې اړه یو کړکېچ و، چې د امریکا له پاره مهم نه و. امریکا د پاکستان سره د مرستې کولو په موضوع کې ان د دغه هېواد اتومي پروګرام او هم د نشه اي توکو پروسس کول ټینګ ونه نیول. امریکې د پاکستان سره توافق وکړو چې د هغې له مخې به امریکا پاکستان ته په شپږو کلونو کې یو نیم میلیارد ډالره پوځي مرسته او یو میلیارد او اووه سوه میلیونه ډالره اقتصادي مرسته ورکوي، چې په هغو کې به د اېف- شپاړس

څلوېښت جنګي الوتکې هم وې. د امريکې حکومت د دې له پاره چې د شوروي په وړاندې خپل متحد پاکستان ښه پياوړی کړي په ۱۹۸۶ کال کې دوهمه مرسته د شپږو کلونو له پاره د څه باندې څلورو ميليارډو ډالرو مرسته ومنله. د دې مرستې برسېره امريکې پاکستان ته خپل پخواني پورونه وبخښل او ځينو نورو لوبديځو هېوادو او عربستان او نورو عربي عماراتونو چې د پېټرو ډالرو خاوندان و د پيسو مرستې وکړې. په دې توګه په پاکستان کې د اقتصادي ودې نوې دوره پيل شوه. د بلې خوا افغان تنظيمونو ته د امريکې او عربستان د پيسو مرستې د پاکستان له لارې رسېدلې چې د هغې په پايله کې دغه تنظيمونه تر خپل نفوذ لاندې راوستل او پوځي چارواکو يې د پاکستان د خونديتوب له پاره د ستراتيژيکې ژورتيا طرح جوړه کړه. کاکړ وايي چې د مخه تر دې چې د دغو اسلامي تنظيمونو د جوړښت او د هغو د چلندونو او له پاکستان سره د هغو د اړيکو په اړه وغږېږي غواړي چې په پېښور او پېښين کې د کڼو افغانانو هغه کوښښونه وکتل شي چې په افغانستان کې يې د ملي ارزښتونو پر بنسټ د حکومت جوړولو له پاره هاند کاوه او د اسلامي تنظيمونو مخالفانو د پاکستان د حکومت په هڅونې هغه څنګه او ولې ناکام کړل.

کاکړ وايي چې د شوروي يرغل نه وروسته د ۱۹۸۰ کال تر پايه نږدې يو ميليون او په ۱۹۸۹ کال کې له افغانستان نه د دغه پوځ تر وتلو پورې څه باندې درې ميليونه افغانان پاکستان ته ولېږدېدل او په پېښور، کوېټه او د هغو چاپېر سيمو لکه باجوړ، مومند، ملکنډ، کرمر، شمالي وزيرستان، سوويلي وزيرستان او نورو سيمو کې هستوګن شول. داسې هم د لوبديځو ولايتونو خلک ايران ته کډوال شول. دوی ټول د شوروي يرغلګر پوځ او د پرچم د رژيم مخالف وو. دوی په دې فکر وو چې يوازې د افغانستان خلک دغه حق لري چې څنګه غواړي هغسې حکومت په پښو ودروي. د دغه اصل له مخې د يرغل سره مخالفت عام و. دی زياتوي چې په واقعيت کې ټوله کشاله د واکمنۍ په چورلټ (محور) چورلېده. دا هغه وخت و چې افغانان د باندینيو ځواکونو له خوا تر فشار لاندې نيول شوي وو. د ننه شورويانو پرچمي رژيم افغانانو ته جوړ کړی او په پاکستان کې ای اس ای د ضياء الحق په دستور سخت دريځه تنظيمونه پياوړي کول او ملي ګوندونه او شخصيتونه يې ځنډې ته کول. په دغو شرايطو کې د پخواني پاچا محمد ظاهر پلويانو، د پخواني ولسي جرګو غړو، پخوانيو نظامي او ملي چارواکو، قومي مشرانو او دوديزو ديني عالمانو د جرګې او اتفاق له لارې د اسلامي ملي حکومت په پښو درول غوښتل. د سياسي اسلام پلويانو د اسلامي جمهوريت په نامه متمرکز ايډيالوژيکي اسلامي نظام غوښته.

د پېښور ممثله جرگه

افغان کډوال سمدلاسه په پېښور او کوېټه کې د خپلې ملي کشالې د هوارولو له پاره لاس په کار شول. مشرانو ته يې مالومه وه چې په داسې حالاتو کې ملي کشالې په جرگو سره هوارې شوي دي. د مانجې جرگه د ميروېس نيکه په نوبت جوړه شوې وه. د هغې د پرېکړې پر بنسټ افغانانو کندهار د پارس له صفويانو له ولکې ازاد کړ؛ د شير سرخ جرگه چې ستر احمدشاه يې د مشر په توگه غوره کړ او د هغه په تدبير ټول افغانستان خپلواک او افغان امپراتوري هسکه شوه او د پاچا امان الله لويې جرگې پرېکړو سره امني دولتي چارې چلېدې او سمونونه پلي کېدل. په دې توگه په پېښور کې افغان لويانو د دغه غوره دود په بنسټ غوښتل چې د شوروي يرغل نه پيدا شوې ملي کشاله پرې هواره کړي.

د لومړنيو غونډو نه وروسته د جدي په ۱۵مه گڼ شمېر قومي مشران، د پخوانۍ ولسي جرگې وکيلان او نور مخور افغانان د پېښور په ښار کې سره جرگه شول او محمد عمر بېرک زې يې د سروال او نوراحمد مصلح يې د منشي په توگه غوره کړل. دغه جرگه د لويې ممثلي جرگې په نامه ياده شوه. دغو مشرانو د مخه تنظيمي مشرانو ته په جرگه کې د گډون بلنه ورکړ شوې وه. هغوی لومړی د گډون نه ډډه وکړه، خو بيا کله چې د دوی نه نږدې يو نيم سل قومي مشران د اعتراض په توگه بيل او له جرگې سره يو ځای شول، دوی د گډون د پاره تياری وښود. په پای کې د فبروري په ۲۱مه په ۳۴ مادو کې د رايو په اتفاق يو پرېکړه ليک لاسليک شو چې په لومړۍ ماده کې د شپږو اسلامي ډلو د يووالي غوښتنه شوې وه. په دوهمه ماده کې همدغه غوښتنه د ټولو قومونو نه وشوه. په پرېکړه ليک کې د داسې انقلابي شورا په پښو درول وغوښتل شول چې هغه به د يوه موقتي حکومت په شان کار کوي. دا هم ومنل شوه چې راتلونکی دولت دې د افغان مسلمان ولس له ارادې سره سم يو اسلامي جمهوري نظام وي. په پرېکړه ليک کې د افغانستان د ازادۍ له پاره د اتحاد په نامه د شپږو اسلامي تنظيمونو نه وغوښتل شول چې په خپلې انقلابي شورا کې د هر قوم او ولس يو استازی د غړي په توگه ومني. د دې موخه دا وه چې د ولسواکو او اسلامي تنظيمونو څخه داسې پياوړی ځواک جوړ شي چې له يوې خوا دفاعي جگړه په اغېزناک ډول تنظيم کړي او د بلې خوا د افغان د کشالې د هوارولو له پاره پياوړی سياسي نظم په پښو ودروي. که څه هم دغې جرگې وړانديزونه او تجويزونه وړاندې کړل خو نه يې کوم ډول جلاوطني حکومت په پښو ودراره او نه يې کوم څوک د سياسي مشر په توگه وټاکه. سره له دې انجنر گلبدین حکمتيار د اسلامي گوند امر د جرگې په وړاندې مخالف دريځ ونيو.

سره له دې هم د ممثلي لويې جرگې دوهمه دوره د ۱۳۵۹ کال د ثور د مياشتې په ۲۱ مه نېټه پيل شوه. په هغې کې د افغانستان له ټولو ولايتونو او ولسواليو نه ۹۱۴ تنو چې د کوچيانو استازي هم په کې وو، گډون کړی وو. جرگې د عاملي کوميټې په نامه يو کميسيون يا هيئت وټاکه چې د ممثلي جرگې اجرايوې هيئت يا حکومت حيثيت لاره. دا ځل د اسلامي اتحاد مشر عبدالرب سياف د جرگې په مخالفت اواز جک کړ خو بيا اړ شو چې په ښکاره د مخالفت نه لاس واخلي.

عامله کميټه وکمارل شوه چې د جرگې د پياوړي توب په موخه د تنظيمونو مشران او نور مخور افغانان د يوې غونډې له پاره وېلي؛ د جرگې چلوونکې ډله او د هغې سروال وټاکي چې د دولت د موقتي سروال په توگه دنده تر سره کړي. خو د اسلامي تنظيمونو ځيني لويان اندېښمن وو چې قدرت به يې له لاسه ووي. په دې توگه سياسي اسلام پالو جرگه تخرېبوله، خو له جرگې سره د کوربه چارواکو چلند اغېزمن و، چې يې نه غوښتل له اسلامي تنظيمونو نه پرته نور افغانان کوم تنظيم ولري. خو کاکړ وايي چې په ممثلي جرگې باندې د ننه څخه د سيد احمد کيلاني د وراره له خوا کاري کوزار وشو چې د مقرر پر خلاف يې د خپلو پلويانو په قوت د جرگې سروالي په لاس کې ونيوه. خو د ممثلي لويې جرگې ناکامي د ملي جرگو د غورځنگ پای نه و، له هغې وروسته په پېښين کې لويه جرگه جوړه شوه او په پېښور کې د قومي او سيمه ييزې جرگې تجويز وړاندې شو. د دغه تجويز له مخې چې شمس الدين مجروح يې نوښتگر و د افغانستان هر قوم او هر سمت بايد ځانله اتحاديه ولري او په پای کې دې له ټولو اتحاديو نه جرگه جوړه شي. خو دغه غورځنگ په لنډ وخت کې له منځه لاړ.

د پېښين جرگه

د پېښين جرگه په واقع کې د پېښور د جرگې دوام و. څنگه چې په پېښين کې اسلامي تنظيمونو نفوذ نه و کړی، هغه د ملي جرگې له پاره غوره شو. په ۱۹۸۱ کال کې پخواني سناټور عبدالقدوس پوپليزي او پخوانی د ولسي جرگې مرستيال عبدالاحد کرزي د افغانستان لويان جرگې ته وبلل. د اسلامي سخت دريځو بنسټ پالو د اخطار سره سره پېښين ته زيات شمېر ديني عالمان، قومي مشران، سياستوالان، پخواني نظامي او ملکي چارپوهان او نور مخور افغانان لاړل چې په جرگې کې گډون وکړي. دا ځل د ملي محاذ او ملي نجات جبهې له جرگې سره د پرېکړون اعلام وکړ. د ۱۹۸۱ کال په سپتمبر کې په جرگه کې پنځه ورځې ويناوې او وړانديزونه وشول. د

جرګې اساسي موضوع د يوه ملي مشر غوره کول و. د ننګرهار مشرانو پخوانی پاچا محمد ظاهرشاه د غزا د مشرۍ له پاره وړاندې کړ. په پای کې موافقه وشوه چې په لومړي کام کې دې د پخواني پاچا محمد ظاهرشاه په مشرۍ او د جنرال عبدالوالي په نيابت په موقتي توګه د ممثلي شورا يو هيئت جوړ شي چې په هغې کې د هر ولايت او هرې لويې ولسوالۍ نه پنځه پنځه تنه، د هزاره خلکو لس تنه غړي او د کوچيانو د مختلفو حوزو پنځه پنځه تنه غړي د دې جرګې ترتيب کوونکي غړي دي. دغه هيئت ته دنده ورکړل شوه چې پر خپلو واحدونو کې دې محلي جرګې جوړې کړي چې په پای کې له استازو نه يې يوه لويه اسلامي جرګه جوړه شي. خو د عمل په ډګر کې دغه وړانديز هم پرمختګ ونه کړ. افغان لويانو ته کرانه وه چې په پېښور او پېښين کې د ملي مشرۍ په اړه پرېکړه وکړي او پلي يې کړي. په دې کار کې اساسي خنډ د ضياء الحق د پان اسلاميزم پروګرام و، چې د افغان ناسيوناليزم مخالف او د اسلامي تنظيمونو پر خوا و.

درويشتم څپرکي

د افغان- شوروي جگړه

د مخه مو يادونه وکړه چې شوروي لويانو په افغانستان باندې وسله وال تېرى وکړ او د حفيظ الله امين په مشرۍ يې خلقي حکومت نسکور کړ او د ببرک کارمل په سروالي يې خپل لاسپوڅي رژيم په پښو ودراره تر څو افغانستان لاندې او د ځان تابع وگرځوي. خو افغانان پر خپلواکۍ او واکمنۍ ټينگ ودرېدل او د يرغلگر پوځ او د رژيم په وړاندې يې جگړه پيل کړه. دا جگړه يوه ډېره نابرابره جگړه وه، «په يوې خوا کې پنځلس نيم ميليوني خو د ټينگې ارادې ولس او په بلې خوا کې د نړۍ دوهم زبر ځواک حکومت و، چې د ۲۵۵ ميليونه نفوسو او درې ميليونه منظم پوځ او د ډول ډول عصري وسلو خاوند و.» د افغان- شوروي جگړې اصلي انځور کښل زيات ستونزمن او ان ناشونی دی ځکه چې د دغسې تاريخ کښلو له پاره رسمي پاڼو نه بايد هرو مرو گټه پورته شي. خو د بده مرغه داسې پاڼې درک نه لري. يوازې د شوروي اتحاد د کمونېست گوند ځينې هغه پرېکړې چې د افغان- شوروي جگړې په اړه وې، د هغه د شپږدلو نه وروسته ترلاسه شوې دي. د افغان- شوروي جگړه کې د افغان مجاهدينو او د يرغلگر پوځونو تر منځ ډېرې زياتې جگړه ييزې نښتې، بريدونه او جنگونه شوي دي. يوازې د دريو کلونو ۱۹۸۵-۱۹۸۷ کې مجاهدينو په شوروي او رژيم پوځونو باندې تر لسو زرو نه ډېر غلچکي بريدونه (ambushes) او ۹۵۰۰ ځله يرغلونه (raids) کړي دي. له مخالفې خوا يرغلگر پوځ د ټولې جگړې په بهير کې نږدې ۲۲۰ ځله په ځانگړې توگه او د کابل د رژيم له پوځ سره په گډه ۴۰۰ ځله غټ عمليات کړي دي. ۸۱۰

د شوروي اتحاد پوځ

د افغان- شوروي جگړې په يوه لوري کې د شوروي اتحاد د لوی درستيز د افسرانو په ويناوو د شوروي اتحاد څه باندې سل زره سرتيري وو چې د زروي وسلو نه پرته په ډول ډول نويو وسلو سنبال وو، چې د شوروي اتحاد د څلوېښتم لمړ پوځ په نوم يادېده. دغه پوځ له څلورو فرقو، پنځو غونډونو، څلورو کنډکونو او شپږو لږوکانو نه جوړ وو. د

سرتېرو شمېر يې د بدلون په حال کې و او يو ځل يې شمېر ۱۳۰۰۰ ته رسېدلی و. د هغه په جوړښت کې څلور هوايي کنډکونه او د چورلکو درې کنډکونه وو. ۸۱۱ شورويانو به د افغان جنگياليو پر ضد د چورلکو نه ډېره گټه اخېسته او افغان جنگيالي د دغو چورلکو نه ډېر په تنگ وو خو د ټانکونو نه يې د افغانستان په غرنيو سيمو کې اغېزمنه گټه اخېستلی نه شوه.

شوروي سرتېري په عمومي ډول د ټولنيز او اقتصادي ښکته ډلو له ځوانانو نه افغانستان ته استول کېدل. برسېره پر دې جلي مامورانو جنايتکار بنديان د بند نه ايله کول او افغانستان ته د جگړې له پاره لېږل. ۸۱۲ شورويانو په خپل پوځ کې د چم گاوندیو جمهوريتونو نه تاجکان، ازبکان او ترکمنان سرتېري نيول. په لومړي سر کې دوی ډېر وو ځکه چې شوروي مشرتابه فکر کاوه چې د دوی شتون به په افغان ازبکو، تاجکو او ترکمنو ښه اغېز وکړي. خو د دغه چلند پايله سرچپه شوه، ځکه چې دغو سرتېرو د افغانانو سره خواخوږي ښودله.

په شوروي اتحاد کې به سرتېرو ته ويل کېدل چې دوی به په افغانستان کې له امريکايي او چيني اجيرانو سره جنگيږي خو په افغانستان کې به ورته مالومه شوه چې دا دروغ و او دا به د دوی په جگړه يز مورال منفي اغېز کاوه. د شوروي سرتېرو له پاره وډکا او نېشه يي توکي بله ستونزه وه. دوی به زيات وخت خپلې روسي وسلې د خوراک او څښاک، نېشه يي توکو په رانيولو له خلکو سره مبادله کولې. د جنگ په حال کې دوی ته اسانه وه، چې د وسلې د لاسه ورکولو له پاره پلمې جوړې کړي. په شوروي پوځ کې ناروغي غټه ستونزه وه. «په افغانستان کې د شوروي سرتېري په سلو کې شپېته تنه د سختو ناروغيو له امله بسترې شوي دي. د څکر انتاني ناروغی، کولرا، شکي لوسس، اميبي ناروغی او د اوبو نه پيدا ناروغيو د څلوېښتم لمړ پوځ د ليکو لسمه برخه وربېله.» د افغان- شوروي جگړې د جگړې اثر ژباړونکی وايي چې «د څلوېښتم لمړ پوځ له پاره ناروغي تر جنگ نه غټه ستونزه وه.» ۸۱۳ بل مهم ټکی دا هم و چې شوروي سرتېرو د خپل پلارني هېواد نه ساتنه نه کوله، بلکې دوی يرغلگر وو. دوی يوازې د دې له پاره جنګېدل چې ژوندي پاتې شي.

شوروي سرتېري په افغانستان کې له دغسې کوريلايي جنگ سره مخامخ شول چې ورسره روږدي نه وو. په اولو وختونو کې شوروي سرتېري د جگړې په وخت کې نېغ درېدل او پروت يې نه کاوه او د سر ډېر زيان يې کاله. روسي افسران مني چې «د ۱۹۷۹ کال د دسمبر له ۲۵ م نه تر يو دېرشم پورې هره ورځ په متوسط ډول نهه شپېته (۶۹) شورويان

تلف کېدل.» له هغه وروسته د سر د زيان کچه راټيټه شوه، خو بيا هم جگه وه. «د ۱۹۸۴ کال په ډېرو خونړيو ورځو کې له څلوېښتم لمړ پوځ نه هره ورځ ۲۶ تنه وژل کېدل، يا ټپي کېدل.» ۸۱۴

شورويانو په ۱۹۸۳ کال کې د وژنې بله بڼه غوره کړه هغه دا چې دوی د کليو او باندو خلک اړ کړل چې خپل کورونه پرېږدي. د دې له پاره چې مجاهدين له هغو د مرستې او ملاتړ نه بې برخې کړي دوی بايد وځي. د دغې موخې له پاره دوی هوايي ځواک کاروه تر څو اطرافي سيمې د خلکو نه تشې کړي. د بېلګې په توګه توپ لرونکو چورلکو يو کلی وړانده؛ له هغه وروسته به پوځيان ورننوتل چې کنډوالي يې ولټوي او وسلې او قيمتي شيان ترلاسه کړي. په اطرافي درو کې به بيا الوتکو د چوونکو موادو تارونه ښکته غورځول، د فصلونو او باغونو د وړانولو له پاره يې د ناپالم بمونه غورځول چې بيا کرڼه ونه شي. د پسو او وزو رمې به يې په چورلکو سره چې په يوه دقيقه کې به يې ۳۹ زره گولي واورولې وېشتل کېدې. په مخکې کې به يې ماینونه کړل. د همدغو خطرونو له امله وو چې د ۱۹۸۴ کال تر نيمايي پورې درې نيم ميليونه افغانان پاکستان ته او يو ميليون نور ايران ته کډوال شول. ۸۱۵ شورويانو له خلکو نه د سيمو د خالي کولو د پروګرام له مخې ډېر پښتانه د ډيورنډ کرښې نه اخوا په پېښور، کوېټې او د هغو چاپېر سيمو کې اوسېدل. د پښتنو کډوالو شمېر په سلو کې پنځه اتيا ته ورسېد. ځکه دوی د پښتنو سيمې تر سختو بمباريو لاندې ونيولې چې دوی په لږه کي واړوي.

د کابل د رژيم پوځ

کاکړ وايي چې لکه د مخه يې يادونه کړې ده چې خلقي پوځ د شوروي يرغل په وړاندې له وطن نه دفاع ونه کړه، خو ډېرو يې وروسته د مجاهدو په پلوي دغسې پټ او ښکاره کارونه وکړل، چې د شورويانو له خوا د هېواد لاندې کول يې په شک کې کړل. ۸۱۶ شوروي مشرانو فکر کاوه چې د شوروي څلوېښتم لمړ پوځ يوازې شتون به د مجاهدو له پاره د عبرت درس وي. د ۱۹۸۰ کال په جنوري کې په خپله برزنف په امريکې کې خپل سفير ډوبرين ته ډاډ ورکړی و، چې د افغانستان کښاله به «... په دريو يا څلورو اونيو کې هواره شي.» ۸۱۷ د هغه څلورو اونيو پرځای د افغان- شوروي جګړه څه باندې نهه کاله اوږده شوه چې په ميليونو افغانان او په زرګونو شوروي پوځيان به کې ووژل شول او په پای کې شوروي اتحاد اړ شو چې خپل پوځ د افغانستان نه وباسي. شوروي مشرانو دا فکر هم کاوه چې افغان پوځ به د مخالفانو په وړاندې د جګړې اصلي بار پر غاړه اخلي. دوی په دې

نه پوهېدل چې افغان پوځ په پرچمي رژيم کې هسې نه پاتې کېږي چې د خلقي حکومت په وخت کې و؛ پوځ په اصل کې د پرچمي افسرانو په لاس کې نه، بلکې د خلقي افسرانو په لاس کې و؛ همدارنګه د پوځ ډېر سرتيري هم د يرغل مخالف وو او د پوځي ليکو نه په يوازې او هم په ډله ييزه توګه تېنښتېدل. کاکړ زياتوي چې د شورويانو بله تېروتنه دا وه چې خيال يې کاوه چې مجاهدين به د دوی له پوځ نه وډار شي، خو هغوی د يرغل په وړاندې لا هم وپارېدل. ځکه چې «دوی کارمل نه يوازې سياسي دښمن بلکې د مسکو تابع ګاڼه.» ۸۱۸ څنګه چې په پوځ کې د يوې خوا پرچميان بيخي لږ او هم هېڅ پرچمي افسر په يرغل کې برخه اخېستې نه وه او د بلې خوا ټولو خلقي افسرانو د يرغل ملاتړ نه کاوه او سرتيري له پوځ نه په يوازې او هم په ډله ييزه توګه تېنښتېدل. د يرغل په مهال د بغلان ټوله فرقه تېته شوه. د ۱۹۸۰ کال په مارچ کې د ميدان ښار اټکل دوه زريز غونډ نه يوازې څلور سوه سرتيري پاتې شول او نور يې تېنښتېدلې وو. ۸۱۹ «د کې چې بې د ارقامو له مخې د شوروي د يرغل په لومړيو څلورو مياشتو کې ۱۷۰۰۰ (اولس زره) افغان سرتيري وتېنښتېدل. په ۱۹۸۱ کال کې تر دېرشو زرو (۳۰۰۰۰) زيات سرتيري وتېنښتېدل، او په ۱۹۸۲ کال کې هم دومره شمېر وتېنښتېدل.» ۸۲۰ جلالي دا هم وايي چې د بېلګې په توګه په يوه فرقه کې د لسو زرو جنګياليو سرتېرو پر ځای زر تنه، لوا د پرسونل ځواک په کنډک، د کنډک د ټولي په کچه و. ۸۲۱ په دې توګه افغان پوځ لږېده نو شورويان اړ شول چې په خپله د جنګ ډګر ته ننوزي.

د دې وروسته د افغان پوځ په پياوړي کېدو لنګر واچول شو او د دې له پاره د خدمت وړ ځوانان په نظامي عملياتو سره په زور نيول کېدل. دغه کار د خلکو نارضايت لا نور هم زيات کړ. له دغو ځوانانو ډېر يې پېښور ته لاړل او پاتې به يې تل څار وو او د رژيم د ځواک په ښکاره کېدو به پټېدل. خو هغوی به چې په لاس ورغلل هغه به يې بېول خو ښکاره ده چې داسې سرتيري د زړه له کومې جګړه نه کوي او په مناسب وخت کې به د پوځ له ليکو تېنښتېدل.

د ۱۹۸۱ کال د سپتمبر په اتمه د پرچم رژيم څرګنده کړه چې هغه افغانان دي د جلب مرکزونو ته حاضر شي چې د ۱۹۶۸ او ۱۹۷۸ تر منځ يې عسکري خدمت کړی وي او عمر يې تر پنځوسو کلونو نه ښکته وي. د جلب د دغه نوي سياست په وړاندې د خلکو غبرګون توند او چټک و. کاکړ وايي چې د اعلام په سبابي د احتياط سرتېرو له ښارونو نه په وتلو پيل وکړ او خلکو هغه په کابل کې وغندلو. په پايله کې د ښوونځيو زده کوونکو يا په سړکونو لاريونونه وکړل يا يې د خپلو کلابندو ښوونځيو په انګړونو کې غونډې وکړې.

چارواکو په دغه ورځ نږدې دوه سوه زده کوونکي بنديان کړل او ځينې يې د ټوپکو په کنډاغونو ووځل. په بله ورځ په کلابند شويو ښوونځيو کې بيا د دغه سياست په وړاندې د اعتراض غونډې وشوې. نظامي کسانو د دغو اعتراض کوونکو له وهلو نه ډډه کوله خو وسله والو پرچميانو د زده کوونکو د لينکيو په لور ډزې کولې. د دغو ډزو په پايله کې يو څو تنه ووژل شول او شپږ تنه د ټپي لينکيو له امله د جمهوريت په روغتون کې د درملنې لاندې نيول شوي وو. کاکړ وايي چې په افغانستان کې دا لومړی رژيم و چې د ښوونځيو ښځينه زده کوونکې يې په ډله ييز ډول بندي کړې دي. په زوره نيول شوو سرتېرو نه غوښتل د وطن د ساتونکو جنګياليو په وړاندې د کارمل د لاسپوڅي رژيم له پاره وجنګېږي. له دې کبله افغان پوځ خپله جنګي وړتيا له لاسه ورکړې وه. د همدغو او نورو دليلونو له مخې د افغان جنګياليو په وړاندې جګړه د شوروي سرتېرو په غاړه وه.

په دې ډول د مجاهدينو سره جګړه د شوروي سرتېرو په غاړه وه او د رژيم پوځ په هغو پورې تړلي څنګڅن ځواک و، جنرال شېرشين دا مني چې «... موږ پر هغوی [پرچمي افسرانو] خپل امرونه چلول، هغوی ته مو قومندې ورکولې؛ پر هغوی مو حکومت کاوه... [او] پر هغوی مو خپلې پرېکړې تحمیلولې.» ۸۲۲

د افغان مقاومت بنسټ

جلالي وايي چې مقاومت زياتره وخت د مجاهدينو د يو شمېر ګوندونو، چې په پاکستان او ايران کې پراته وو، په څېر توصيفيږي، چې د افغانستان د ننه يې د شوروي په وړاندې جګړه پرمخ بيوله. خو د افغان مقاومت جوړښت ډېر اړخېز و. په پاکستان او ايران کې د مجاهدينو د سياسي ګوندونو اداري مرکزونو مهم وو، په دې چې دوی په نړيواله کچه د مقاومت نماينده ګي کوله، پيسې، وسلې او نورې زېرمې يې ترلاسه کولې چې په افغانستان کې د ننه د جهو ملاتړ وکړي او د مجاهدينو د جنګي ټولګيو له پاره سياسي لوری او لوژستیک تهيه کړي. اساسي جګړه ييز عمليات د ننه په هېواد کې د قوماندانانو له خوا په خپلواک ډول پلان او پلي کېدل. په پاکستان کې اوه اسلامي تنظيمونه پراته وو. دوی بيلې سياسي ګړنلارې درلودې، دوی هېڅ کله خپل سياسي پوځي او مالي سرچينې سره ګډې نه کړې، بلکې دوی هر يوه په يوازې ډول د نړيوال پېژند او د مرستو لوی برخې لاسته روړلو له پاره سيالي کوله. دا د ګوندونو تر منځ نننۍ سيالۍ د جګړې د سې لارښونې خنډ کېده، د ګډ پوځي عمل ته يې زيان اړوه او د دښمن په وړاندې يې د منظمو عملياتو مخنيوی کاوه په دې چې اسلامي تنظيمونو د جهاد د مشرۍ له پاره په خپل منځ کې جګړې

کولې.

د مقاومت غیر مرکزي جوړښت د دې لامل شو چې دوی پوځي عملونه هم متمرکز نه وو. د یو څو استثنا پرته، د مجاهدینو د سلگونو ډلو تر منځ عملیاتي همغږي نه وه. له دې امله دوی نه شو کولی چې لوی ځواکونه جگړې ته چمتو کړي او د ټاکلو هدفونو د په نښه کولو له پاره کپ عمل وکړي او د هېواد په کچه سیاسي او پوځي کمپاین سازمان کړي.

کاکړ وايي چې د باندینيو تېرو په وړاندې له وطن نه دفاع د افغانانو ټینګ دود دی. دغه دود وروسته له هغې لا هم پیاوړی شو چې ګاونډيو هېوادو د دراني امپراتورۍ د منځ نه تللو نه وروسته پر افغانستان ډېر بریدونه کړي او افغانانو د منظم پوځ او د ولسي واکمن په نه شتون کې هم له خپل وطن نه په خپله ساتنه کړې ده. په نولسمې پېړۍ کې پارسیانو په هرات باندې څو ځله پوځي بریدونه کړي او هراتیانو هغه په خپله په شا وهلي دي. کاکړ وايي چې افغانستان د افغان- انګلیس تر دوهم جنګ پورې دایمي منظم پوځ نه درلود. دا امیر شیرعلي خان و چې په خپله دوهمه واکمني کې په افغانستان کې د لومړي ځل له پاره دایمي منظم پوځ جوړ کړو. هغه په افغانستان باندې د دوهم تیري پر مهال تیت شو او افسرانو یې د قومي او مذهبي مشرانو په فعال ملګرتوب او د قومي ملېشاوو په سرښندنې سره له وطن نه داسې ټینګه ساتنه وکړه چې په پای کې تیری کوونکی پر شا کېدلو ته اړ شو. د امیر عبدالرحمن په وخت کې افغانستان د غښتلي مرکزي دولت او نږدې د یو لک منظم پوځ خاوند شو. د ډېورنډ د توافق لیک نه وروسته ختیځو پښتنو د انګرېزانو په وړاندې ټینګې غزاګانې وکړې چې د وزیرستان د حاجي میرزاعلي خان غزاګانې یې ډېرې مشهورې دي. په پایله کې په افغان ولس او په ځانګړي ډول په پښتنو کې له وطن، اسلام، خپلواکۍ او ننګ ناموس نه د ساتنې دود نور هم ښه ټینګ شو. د شوروي یرغل د تیري کوونکو سرتېرو په وړاندې افغانانو په ټول وطن کې دغه دود په ځانګړې جذبې سره نړیوالو ته وښود، چې له اتومي وسلو نه پرته په ډول ډول نویو وسلو سنبال وو.

د شوروي د یرغلګر پوځ او د لاسپوڅي رژیم په وړاندې نږدې د افغانستان د ټولو سیمو، قومونو، ژبو او د مذهبونو ته منسوب افغانان ودرېدل. افغان جنګیالیو ته له پاکستان نه د افغان اسلامي تنظیمونو له لارې وسلې او نور اړین توکي رسېدل. په هر ټاکلي ځای کې د دغو جنګیالیو مشري یوه یا څو قوماندانانو کوله چې بیلو تنظیمونو ته منسوب وو. افغان ځوانان چې د خپل وطن، دین او خپلواکۍ د ساتنې په هوډ ټینګ ولاړ،

زور، روغ، ميلمه پال او د سړو او تودو سره ښه روږدي وو، د جهاد د ملا تير جوړولو. شوروي يرغلگرو د دغو جنکياليو سره نېغه مقابله سخته ليدله نو ځکه يې يو غير انساني چلند غوره کړ. دوی په ارادي ډول پرېکړه وکړه چې ملکي خلک ووژني.

کاکړ وايي چې مجاهدين د خپلو خلکو د ملاتړ او ډاډينې نه خوښ وو او د جگړې په سختو شرايطو کې يې بدلې او سندرې ويلې او خپل پام يې ورباندې غلطوه. افغانان ژوندی او د جوش نه ډکه موسيقي لري. له دې امله دوی د سختو کړاوونو په وخت کې هم د غښتلې او پياوړې روحې خاوندان او ناهيلي توب ته غاړه نه ږدي.

کاکړ وايي چې مجاهدانو ته د جهاد له پاره ښه موقع برابر وه. لومړی دا چې افغانان يو رښتینی ولس دی چې زياترو خلکو يې د خطر په منلو سره مجاهدينو ته پناه، ډوډی، جنکيالي او اطلاعات ورکول. دوهم دا چې دوی د خپل وطن، دين، او خپلواکۍ سره داسې مينه وه چې دوی ورباندې سرښندنې ته تيار وو. دريم دا چې زموږ د هېواد جغرافيه دا ځانگړتيا لري چې دوه- درېيمه برخه يې غرنۍ او هغه يوازې ځايي خلکو ته مالومه وه. څلورم يې پاکستان او په ځانگړې توگه د اباسين تر روده د پښتنو سيمې د دوی له پاره ښه پناه تون و، چې په کې يې دمه کولی شوه. پنځم دا چې د باندنيو هېوادو ملاتړ ورسره و، چې هم يې د وسلو او پيسو او هم يې په نړيوالو غونډو کې ملاتړ ورکولو. د امريکا متحده ايالاتونه او سعودي عربستان په دغې برخې کې تر ټولو د مخه وو.

سي ای ای د افغان جنکياليو له پاره پاکستان ته وسلې استولې او هغه يې د مصر، ترکيې، انگلستان، اسراييل، چين او ان د هند نه رانيولې او بيا ای اس ای په خپله خوښه په افغان تنظيمونو وېشلې او هغو به خپلې وسلې په خپلو لاريو کې تر ډېورنډ کرښې پورې ۵۵ مرکزونو ته رسولې. دا وسلې بيا په قاجرو، اوبسانو، او اسونو باندې د چترال نه پنجشېر او بدخشان، له پاره چنار نه لوگر او د کابل چاپېر، له ميران شاه نه لويې پکتيا، لوگر او د کابل چاپېر، له چمن نه کندهار، هلمند، نيمروز، فراه او هرات ته وړل کېدې. د ايران نه هم وسلې د زاهدان نه فراه او هرات ته لېږدېدې. خو دغه وسلې زړې او ځينې يې ان د کار نه وې. خرڅوونکو هېوادو له يوې خوا د دغو زرو وسلو نه ځان بې غمه کاوه او د بلې خوا يې کټه هم کوله.

کاکړ وايي چې سي ای ای د غذا په ټوله موده کې د درې ميليارډو ډالرو په ارزښت وسلې د افغان جنکياليو په نوم ای اس ای ته کراچي يا راولپنډۍ ته استولې دي. خو ټولې وسلې افغان جنکياليو ته نه دي رسېدلې. له هغو وسلو نه چې نوې او پېچلې وې او پاکستان نه لرلې يوه برخه يې پوځ خپلې کړلې. پاکستان دا وسلې زېرمه کولې او ساتلې او

تنظيمونو ته يې لږ ورکولې. کاکړ وايي چې يو دليل يې دا و چې که تنظيمونو ته ډېرې وسلې ورکړل شي هغوی به ډېر پياوړي او خپلواک شي او د دوی له اغېز نه به ووځي. دوهم دليل يې دا و چې که مجاهدين د جگړې په ډگر کې ډېر پياوړي شي شورويان به وپاړيږي او په پاکستان به يرغل وکړي. ځکه ضياء «ريکن ته شکايت وکړ چې مجاهدانو ته دغسې وسلې استولې کېږي چې تر اوسه هغه ته نه دي استولې شوې». ۸۲۳ ريکن بيا سل ميله د ستينگر راکټونه پاکستان ته ورکړل.

په ۱۹۸۸ کال کې په راولپنډۍ کې د اوچرې په ستر زېرمه تون کې د اور لگېدو له امله د دېرش زره راکټونو په گډون لس زره تنه ډول ډول نوې وسلې د اور په لمبو کې د منځه ولاړې. په افغان تنظيمونو کې هم د وسلې نه ناوړه کټه پورته کېدله. د ځينو تنظيمونو اميرانو وسلې دغسې کسانو ته ورکولې چې هغوی پرې سوداګري کوله. ځينو نورو وسلې زېرمه کولې چې د قدرت په راتلونکې لوبه کې ترې کار واخلي. قوماندانانو هم وسلې پلورلې. د دې له پاره چې افغان جنګيالي د نويو وسلو په کارولو ښه وپوهيږي د دوی د روزنې په موخه په پېښور، کوېټه کې د روزنې مرکزونه جوړ شول. خو د دوی روزنکي امريکايان او چينايان نه، بلکې د پاکستان افسران وو. دا ځکه چې ای اس ای غوښتل چې مجاهدين دې د دغې لارې هم د پاکستان تر اغېز لاندې وي او د امريکايانو د نفوذ نه دې لرې وي. په دغسې خطرناک حالت کې چې د شوروي د يرغل نه په افغانستان کې منځ ته راغلی و د هر افغان سياستوال دنده وه چې د باندنيو هېوادو او په تېره د امريکا ملاتړ د پاکستان له لارې نه، بلکې په خپله تر لاسه کړي. خو د تنظيمونو د مشرانو سره دا وېره وه چې نوميالي افغانان لکه ډاکټر صمد حامد، ډاکټر محمد يوسف، ډاکټر عبدالقيوم او عبدالرحمن پژواک او نور د افغانستان مشران نه شي نو ځکه يې نه غوښتل چې د امريکايانو سره اړيکې ولري. د اسلامي کوند امير کلېدين حکمتيار په ۱۹۸۵ کال کې په نيويارک کې د ولسمشر ريکن هغه غوښتنه ونه منله چې په څرګند ډول يې له هغه نه غوښتي و، چې ورسره وګوري. خلیلزاد وايي چې «ما په ۱۹۸۵ کال کې د ملي امنيت شورا د لوړپوړي چارواکي «والټ ريموند» په غوښتنه حکمتيار له ولسمشر ريکن سره د ليدنې پر اهميت خبر کړ، هغه په ځواب کې وويل: «تاسې ولې ما ته سپيني ماڼۍ ته د تګ بلنه راکوئ، غواړئ چې د امريکا له ولسمشر سره په انځورونو کې راڅرګند شم؟» دا کار به په اسلامي نړۍ کې زما په اړه د خلکو کرکه راوپاروي.» ۸۲۴ ډکروال يوسف وايي چې «حکمتيار په خپل دغه قضاوت سره غټه تېروتنه وکړه او د ده دغه عمل جهاد ته زيان ورسوه او امريکا يې پر خپل دغه فکر نوره هم ټينګه کړه چې په کابل کې د دغسې کسانو واکمن کېدل به

هغومره خطرناک وي چې د کمونستانو به وي.» ۸۲۵ کاکړ وايي له همدې امله به وي چې د افغانستان د کښالې په اړه د ژينو په خبرو کې افغان تنظيمونو ته برخه ور نه کړه شوه. دی زياتوي «د حيراني ځای دی چې حکمتيار سره له دې هم، د نورو تنظيمونو د اميرانو په شان، نه يوازې د امريکې له سې ای ای نه ډول ډول وسلې ترلاسه کولې، د خپلو دفترونو لگښتونه يې هم ترلاسه کول.» ۸۲۶

کاکړ دا هم وايي چې د سي ای ای بله غټه مرسته دا وه چې د مصنوعي سپوږمه کيو د مالوماتو له لارې د جگړې د تصويرونو ته يه کول وو، چې د هغو له مخې يې د مجاهدينو د عملياتو پلانونو په جوړولو او اغېزناکه کولو کې د دوی قابليت ډېر کړی و.

مجاهدينو يوه غټه ستونزه درلوده. هغه دا وه چې د دوی تر منځ بې اتفاقي او ان نښتې وې چې سرچينه يې تنظيمونه او د هغوی اميران وو. ځينې تنظيمونه او د هغوی اميران دومره توندلاري وو، چې له اعتدالي تنظيمونو سره تر پايه جوړ رانغلل. څنگه چې هېڅ ولايت د يوه تنظيم تر اغېز لاندې نه و او په هرې ولسوالۍ کې به يو يا څو قوماندانان چې بيلو تنظيمونو ته منسوب وو، فعال وو. دغه بې اتفاقي په وطن کې قوماندانانو او له هغو نه مجاهدينو ته رسېده. د دغو قوماندانانو تر منځ د سيمو د کنټرول په سر سيالي روانه وه، که څه هم د گډ دښمن پر ضد جنگېدل.

کاکړ د يو شمېر نامتو قوماندانانو نومونه د يوه لست په ترڅ کې يادوي او بيا د هغوی نه درې تنو په شخصيتونو، چلندونو او سياستونو باندې کتنه کوي. د درې تنه قوماندانان مولوي جلال الدين حقاني، عبدالحق او احمد شاه مسعود دي چې لوستونکي کولی شي د افغان- شوروي جگړه نومي کتاب کې يې ولولي. زه به دلته د کاکړ د دغې ليکنې ځينې مهم ټکي لوستونکو ته وړاندې کړم.

قوماندان مولوي جلال الدين حقاني

جلال الدين حقاني د پکتيا د ولايت اوسېدونکی، په قوم ځدران او د مولوي محمد يونس خالص د اسلامي حزب غړی و. په لويه پکتيا کې لوی پښتانه قومونه پراته دي. لويه پکتيا مهمه پراخه سرحدي سيمه ده چې ځينې قومونه يې د ډېورنډ د کرښې دواړې خواوې ته پراته دي چې پياوړې معنوي او حياتي اړيکې سره لري. په خلکو کې يې تگ راتگ هم زيات دی.

د دغو خلکو ژوند دوديز او د پښتونوالی گډې ځانگړتياوې لري. ژبه يې په نسبي توگه سوچه ده. په ۱۸۹۳ کال کې د هندوستان انګليس حکومت د ډېورنډ په توافق ليک سره د

وزيرو او مسيدو سيمې د دې له پاره د خپل نفوذ په ساحې کې ونيولې، چې د بيرنۍ اړتيا په مهال د کوملې له لارې پوځي خوځښتونه وکړي او خپل پوځ زر کابل ته ورسوي. د شورويانو يرغل دغه سيمې او قومونه مهم وگرځول. که څه هم د لويې پکتيا زياتره خلک د پير سيد احمد کيلاني او صيبت الله مجدي د کورنيو مريدان دي، دوی د هغو مشران خپل مريدان گڼي او پرې ټينگه عقیده لري خو د دغه ملي جهاد په بهير کې په لويه پکتيا کې د خالص اسلامي حزب د حقاني له لارې هم نفوذ وکړ او تنظيم يې هلته نوم وايست.

حقاني د خټکو په اکوړه کې د حقاني مدرسه کې زده کړې کړې دي. دی د توند لارو اسلامي بنسټ پالو نه و او لا هم دی. نوموړي د خپل تنظيم له لارې ای اس ای او په خپل شخصي اعتبار او اړيکو سره د عربي اماراتونو او عربستان د بنسټ پالو سره اړيکې ټينگې کړې او له هغوی نه يې زياتې پيسې ترلاسه کړې. د ده يوه مېرمنه هم د قطر د عربي امارت نه ده. ده د همدغه اعتبار او د لويې پکتيا د ستراتيژيکي اهميت له امله وکړای شول چې په ژوره نومي سيمه کې د عربستان په پيسو د مخکې لاندې داسې لوی مرکزونه جوړ کړي چې په ټول وطن کې يې ساری نه درلود. د ۱۹۸۶ کال په اپرېل کې حقاني او مجاهدينو د شورويانو او کابل د رژيم گډ بريد په وړاندې ټينگ مقاومت وکړ. دغه بريد د شوروي يوه ځانگړي کومانډويي غونډ (سپيناز) له خوا وشو چې درې اونۍ اوږد شو او په سلگونو جنکيالي په کې شهيدان شول. په پای کې شوروي ځواکونه چې جنکي الوتکو او توپ لرونکو چورلکو بډرکه کولو، په شا شول.

د جلال الدين حقاني د فعاليت بل اړخ له عقيدوي مخالفانو سره مرکي چلند و. په دې برخه کې دی د هغو توند لارو او زغم نه منونکو بنسټپالو نه و چې بې شمېره افغانان يې په خپل دستور سره د محکمې پرته د منځه وړي دي، په دې نامه چې چپيان يا کمونستان دي يا يې له خلقي او پرچمي رژيمونو سره کار او همکاري کړې ده. کاکړ د يوه وړ باوري مشاهد په حواله وايي چې په سلگونو هغه سرتيري ځوانان هم د هغه په حکم وژل شوي دي، چې د پرچم د پوځ نه تښتېدل او د ده تنظيم ته تسليمېدل. که څه هم دغه ځوانان د کارملي رژيم له خوا په زور نيول کېدل او هغوی بيا په مناسب وخت کې له وسلو سره تښتېدل. امريکايي ليکوال اوبالانس وايي چې د دغسې وژلو پايله هم سملاسي او د غزا په تاوان شوه. له هغه وروسته «افغان سرتېرو په دې پيل وکړ، چې تسليم نه شي او جنگ وکړي». په دغه کار سره «د افغان پوځ معنوياتو په پياوړي کېدلو پيل وکړ او د کابل رژيم په يو څه رښتينتوب سره ادعا کوله چې ډېر مجاهدين ورته تسليميږي، په داسې حال کې چې د سرتېرو د تښتېدو اندازه يې تر ډېره حده ښکته شوه.» داسې هم له

هغو افغانانو نه ډېر يې له منځه وړل شوي دي چې له کابل او شاوخوا سيمو نه د پکتيا پر لار پېښور او نورو ځايو ته کډه کېدل.

قوماندان عبدالحق

عبدالحق په ۱۹۵۸ کال کې د هلمند د کرمسېر ولسوالۍ د دروېشانو په کلي کې د امان الله خان جبارخېل په کور کې زيږيدلى دى، چې هلته ولسوال و. د عبدالحق غور نيکه ارسلاخان جبار خېل و چې د امير شيرعلي خان په دوهمې واکمنۍ کې د باندنيو چارو وزير او عصمت الله جبارخېل د کورنيو چارو وزير و. دى پنځلس کلن و چې د خپل تره دين محمد سره چې د داود خان له حکومت سره يې جوړه نه وه، د سره رود د فقير الله په مدرسه کې زده کړه پرېښوده او د حکومت په مخالفت پېښور ته واوښت. دى وروسته وپېژندل شو او د کابل په توقيف خانه کې بندي شو. دى بيا د ثور د پاڅون نه وروسته ازاد شو. دوى او مولوي جلال الدين حقاني په پېښور کې د مولوي محمد يونس خالص په مشرۍ د اسلامي حزب بنسټ ايښى و. مولوي خالص نوى د کليدين حکمتيار له اسلامي حزب نه بيل شوى و. عبدالحق د وطن په ازادولو او بيا د لويې جرگې له لارې د سياسي نظام په جوړولو ولاړ و.

نوموړي د شوروي يرغلگرو او د هغوى د لاس پوڅي رژيم په وړاندې منظمه مبارزه پيل کړه. عبدالحق د شوروي يرغل او د هغه د لاسپوڅي پرچمي رژيم په وړاندې لومړى خپله غزا د خوست د مستر بل سيمې نه پيل کړه چې د خپلو وروڼو سره هلته تللى و. بيا پرېکړه وشوه چې د ننگرهار په خوگياڼيو کې جبهه پرانېستل شي. بيا نو د تورې بورې مرکز د پچيراکام ولسوالۍ د سلېمان خېلو په تنگي کې غوره شو. مولوي خالص د تورې بورې دفاعي سيستم عبدالحق او نورو ته وسپاره. له همدغې جبهې نه مجاهدينو خپل کړوپونه چېرهار، خوگياڼيو، سره رود او د شينوارو سيمو، حصارک، سروبي ولسوالۍ، تور غر او جلال اباد ته خپل عمليات وغزول او عبدالحق چريکي عمليات پيل کړل. بيا په همدغه کال د ننگرهار جبهې مشري يې انجنر محمود ته وسپارله او دى د خپلو ملگرو سره په پغمان کې د شوروي زبرځواک پر ضد جبهه جوړه او جگړه يې پيل کړه. پغمان هم لږو ډېر د تورې بورې غونډې غرنۍ سيمه وه. په پغمان کې د څارندوى يو افسر عبدالحليم د حکومتي گړندي موټر او څه وسلو سره د عبدالحق ملگرى شو. څنگه چې عبدالحق پيسو او وسلې ته اړتيا درلوده نو د خالص او دين محمد نه يې مرسته وغوښته خو هغوى غوږ ورباندې ونه گراوه ځکه چې دوى د پغمان د جبهې د پرانېستلو سره جوړ نه وو. له دې

کبله ده د هغو سره پوره وشلوله او اړ شو چې په خپل ځان ډډه وکړي او خپل ملګري زيات کړي.

عبدالحق د نوښتي او رانه فکر خاوند و، په خلکو يې باور درلود او د ملګرو د موندلو وړتيا يې درلوده. د ده په فعاليتونو سره د پغمان جبهې نوم وايست. دغه مهال د عبدالحق د پلار سوداګرو ملګرو او هم خپل مشر ورور عبدالقدير پيسې ورواستولې. دغه وخت نوموړی په سر ټپي شو او د درملنې له پاره پېښور ته لاړ. هلته مولوي خالص خپله تېروتنه ومنله او دوی سره پخلا شول. د دې وروسته د ده اړتياوې د ګوند له خوا پوره کېدې. د دې وروسته د کابل په چاپېر يو شمېر جبهې جوړې او د هغو له پاره يې چې کوريلايي جګړه پرمخ بوزي پوره جنگيالي درلودل.

د عبدالحق د کابل چاپېرو جنگياليو دنده د نورو تنظيمونو د مجاهدينو په شان دا شوه چې پر لويو لارو باندې د يرغلګرو په قطارونو باندې بريدونه وکړي او د ښار د ننه په ورو ورو ډلو سره د شورويانو او هم د لاسپوڅي رژيم بېرۀ داران په نښه کړي. په ۱۹۸۹ کال کې د قرغې د فرقي زېرمه تون هم د عبدالحق په نوښت وچاودل شو.

قوماندان عبدالحق په ځانګړې توګه د ښاري چريکي عملياتو له امله د باندنيو ژورنالستانو له لارې نوم وايست. په ۱۹۸۵ کال کې د امريکا ولسمشر په واشنګټن او بل کال د انگلستان لومړۍ وزيرې مارګرېت ټاچر په لندن کې ورسره وليدل. دغو ليدنو له دې سره مرسته وکړه چې امريکا په ۱۹۸۶ کال کې مجاهدينو ته د سټينګر راکټونه ورکړي تر څو د شوروي هوايي ځواک تر زياتې اندازې بې اغېزې کړي.

د ۱۹۸۹ کال د فبروري په مياشت کې د شوروي اتحاد پوځ د ژبنو د موافقې له مخې له افغانستان نه ووت. خو عبدالحق د نجيب الله رژيم د شورويانو لاس پوڅي ګانه نو د هغه پر ضد يې جګړې ته دوام ورکړ. د نجيب د رژيم د نسکورېدو وروسته کله چې د افغان اسلامي تنظيمونو نه جوړ حکومت په کابل کې واکمن شو عبدالحق د کابل د امنيه قوماندان وټاکل شو. خو ويل کيږي چې ده د مجاهدينو تر منځ د غنيمتونو او واک پر سر د جګړو سره د مخالفت پر بنسټ خپله دنده پرېښوده او ۱۹۹۲ کال کې له افغانستان نه ووت. دی په اصل کې د اسلامي بنسټ پالنې سره جوړ نه و. ده به ويل هغه څه ته چې موږ ورته اړتيا لرو «هغه پراخ بنسټه حکومت دی.» ۸۲۷

قوماندان عبدالحق د پاکستان د ای اس ای سره هم جوړ نه و ځکه چې يې بنسټ پال تنظيمونه غوره ګڼل او هغه قوماندانان يې څنډې ته کول چې د افغانيت او خپل فکر له مخې يې غزا کوله. د ای اس ای هم د عبدالحق سره ورانه وه ځکه چې ده په نړيواله

کچه ښه نوم کتلی و: د پیاوړې ارادې او د روغ فکر خاوند و: د نرم سیاست پلوي و او تر هر څه یو خپلواک شخص و. ۸۲۸ د عبدالحق نه د ای اس ای ناخوښي له دې کبله هم وه چې هغه د غزا په اړه باندینیو ژورنالستانو ته په خپلو مرکو کې کوم مالومات ورکول د ای اس ای د مالوماتو نه یې توپیر درلود. خو ډګروال یوسف غوښتل چې «ټول مجاهدان باید زما سره اړیکې ولري او زه چې د افغانستان په اړه نړیوالو ته کوم تصویر وړاندې کوم، مجاهدین باید په هماغه لار لار شي.» ۸۲۹ کاکړ وايي چې د ای اس ای مشر حمید گل لا «له عبدالحق څخه دا غوښتنه درلوده چې «... اروپایان او امریکایان چې مسلمانان نه دي له هغو سره ستا جلا اړیکې ساتل د جهاد په کټه نه دي.» ۸۳۰ خو عبدالحق ځان اړ نه باله چې نړیوالو ته خپل غږ د ای اس ای له لارې ورسوي او ویل به یې چې «تاسې [ای اس ای] هم دا هر څه له هغوی اخلئ، نو موږ ولې منع کوئ.» ۸۳۱ دا د عبدالحق د مرګ لامل شو.

کله چې د طالبانو امارت نه د خپل زیر چلند له کبله نارضايت عام شو، د امریکې او ملګرو ملتونو له خوا پرې بندیزونه ولګېدل او د هغه د بدلولو له پاره په نړیواله کچه تجویزونه نیول کېدل عبدالحق په دې لټه کې شو چې امارت له د ننه څخه نسکور او په ځای یې یو پراخ بنسټ نظام په پښو ودرول شي. په دې موخه د امارت له ناراضو لویانو سره، چې شمېر یې لږ نه وو، خبرې پیل کړې.

د مخه مو یادونه وکړه چې عبدالحق په دې فکر و چې د افغانستان کښاله د پراخ بنسټه حکومت د جوړېدو په اساس هوارېدلی شي چې د قومونو د استازو، د تجربه لرونکو سیاست چلوونکو او پوهو افغانانو نه جوړ وي. دی په دې فکر هم و چې پخوانی پاچا محمد ظاهر د دغسې نظام د مشرۍ له پاره مناسب شخص دی چې د واکمنۍ تجربه لري، افغان قومونه پرې راټولېدای او د ملي پیوستون ورباندې ټینګېدای شي. د ده سره په دغه پروګرام کې ملا خاکسار د امارت د کورنیو چارو مرستیال او ملګري یوځای شول. ملا خاکسار لا د مخه د امارت ناراضي کسان په پټه تنظیم کړي وو. دغو کسانو د یو پروګرام له مخې غوښتل چې یو داسې اسلامي نظام په پښو ودروي چې د ټولو قومونو له استازو نه جوړ وي له بهرنۍ نړۍ سره اړیکې ولري او روانې جګړې ته د پای ټکی کېږدي. د عبدالحق سره عبدالسلام راکټي او ملا ملنګ هم ودرېدل.

کاکړ وايي چې دا هغه وخت و چې د امریکا د متحدو ایالاتو له خوا د ۲۰۰۱ کال د پېښې د غچ اخیستلو له پاره په افغانستان هوايي بمبارۍ روانې وې.

عبدالحق د وطن بمبارۍ زغملى نه شوې. ده لا د مخه د امریکې د ولسمشر جورج

بوش او د انگلستان د صدراعظم نه غوښتي و چې افغانستان بمباري نه کړي ځکه چې امارت د نسکورېدو په حال کې دی او دی هڅه کوي چې له ننه څخه یې نسکور کړي. ۸۳۲ عبدالحق د اکتوبر په دریمه یاني د امریکې د بمبارۍ نه د مخه یو پلان جوړ کړ چې مېرمن لوسي ایدورډز د دې پلان پوره متن په خپل کتاب کې چې «د افغان کشاله هوارول» نومېږي، خپور کړی دی.

د امریکې له خوا د افغانستان بمباري کېدل د عبدالحق د پلان د پلي کولو په وړاندې اساسي خنډ و. له همدې امله ده د خپل پلان د پلي کولو له پاره د وخت نه د مخه پیل وکړ. دی د خپلو یو شمېر ملګرو سره د اکتوبر په یووشتمه له پېښور نه افغانستان ته ننوت. دی د اکتوبر په ۲۵ مه د طالبانو له خوا ونیول شو او د چاراسیاب د سنگ نوشته په سیمه کې د طالبانو د کورنیو چارو وزیر عبدالرزاق په امر د اکتوبر په ۲۶ مه نېټه د جمعې په ورځ ووژل شو. دی دا وخت د درې څلوېښتو کالو ځوان و. تامسن د سي ای ای د ترهګرۍ ضد یوه پخواني چارواکي ونس کانستارو په حواله وايي چې ای اس ای «یو افغان قومي مشر د عبدالحق د موقعیت نه خبر کړ او دغه قومي مشر دغه خبر طالبانو ته ورسوه.» ۸۳۳ دغسې ډېر افغانان لا د مخه د ای اس ای د اجندا له مخې په پېښور او کوبته کې ترور شوي وو او همدارنګه ملا یارمحمد، ملا بور جان او مولوي احسان الله د جګړې په ډګر کې د شا له خوا ویشتل شوي دي. دا وژنې ای اس ای د دې له پاره کولې چې د افغان کشالې په ملي اجندا سره هواره نه شي او یوازې یې د هغو بنسټ پالو ملاتړ کاوه چې د هغوی له لارې یې پر افغان نظامي عملیاتو باندې خپل سیاسي او ستراتیژیک کنترول ټینګولی شو.

قوماندان احمدشاه مسعود

کاکړ وايي چې احمدشاه مسعود خپلو پلویانو د حد نه ډېر ستایلی او مخالفینو د حد نه ډېر غندلی، خو دی به هڅه وکړي چې د هغه یو اندولیز او شاید افایي انځور وکاري. د احمدشاه مسعود کوم نیکه له پار دریا یا له ننني تاجکستان نه افغانستان ته مهاجر شوی او هلته د ده کورنۍ د نوروز خېل په نامه یادېده. ۸۳۴ مسعود په یوه روایت په ۱۹۷۲ کال کې د استقلال د لیسې او په بل روایت د ابو حنیفه مدرسې نه فارغ او په ۱۹۷۳ کال کې د کابل په پولیتخنیک انستیتوت کې ومنل شو. هلته د زده کړیال حبیب الرحمن تر اغېز لاندې اخواني شو. خو په همدغه کال کې محمد داود د چنګاښ کودتا وکړه او مسکو پلوه پرچميان یې په نظام کې شامل کړل نو ځکه ده ورسره مخالفت وکړ.

بل کال د هوايي افسرانو کودتا برېنده شوه، حبيب الرحمن بندي او مسعود پاکستان ته وتښتېد. دا هغه وخت و چې د پاکستان حکومت د افغانستان د حکومت مخالفين د افغانستان پر ضد لمسول او تر روزنې لاندې نيول او د افغانستان حکومت د پاکستان د حکومت مخالفين د پاکستان د حکومت پر ضد لمسول او روزل.

احمدشاه مسعود د پاکستان حکومت د «جنرال بابر تر څارنې لاندې پېښور ته نږدې چرات کې د کوماندو او ځانگړيو ځواکونو د ښوونکي تر لارښوونې لاندې د ترور، سبوتاژ، ښکولو او وژلو، حملې او نورو چارو زده کړه وکړه.» ۸۳۵ پوځي روزنې درې مياشتې اوږدې شوې او حکمتيار د جمعيت د تنظيم د نظامي څانگې امر او مسعود يې دوهم شخص و. مسعود بل کال له ۳۷- کسيزې اخواني ډلې سره په پنجشېر کې د داود خان د حکومت پر ضد پاڅون وکړ او نورو په بدخشان او لغمان کې هم پاڅونونه وکړل. حکومت دغه ټول پاڅونونه د خلکو په ملاتړ وځپل، ځينې يې مړه او ځينې يې بنديان او مسعود او نور يې د پاتې ملگرو سره پېښور ته بېرته لاړل.

گروموف وايي چې مسعود مصر ته لاړ او په فلسطين کې يې د اسراييلو پر ضد جنگ کې برخه واخېسته. دی زياتوي چې «په غالب گومان هلته [منځنۍ ختيځ] کې د پارتيزاني جگړو مهارتونه زده کړي دي.» ۸۳۶ د همدې زده کړو له کبله به وي چې مسعود وروسته په پنجشېر کې يو ماهر چريکي قوماندان شو. د ثور د پاڅون وروسته دوی ټولو ته د خلقي حکومت په بڼه يو نوی دښمن پيدا شو.

مسعود د جوزا په مياشت کې له يو شمېر ملگرو سره د نورستان له لارې د پنجشېر سردرې ته ننوت، خو د ده په وړاندې پهلوان احمد جان يوه ستونزه وه. پهلوان احمد جان د يوې نفوذ منې کورنۍ نه و او په خپله د ښه نوم خاوند او يو پېژندل شوی شخص و. دی خلکو لا د مخه خپل ولسوال غوره کړی و. د ده په مشرۍ د پنجشېر خلکو له يو لړ نښتو نه وروسته پنجشېر تر دهانه پنجشېر پورې ونيوه، خو خلقي حکومت دوی بېرته په شا ووهل او دوی د ربوت تر دښتې پورې ورسېدل. د سهراب په وينا «په اول کې احمدشاه مسعود د پهلوان احمد جان له خوا د يوه جنکي گروپ مشر وټاکل شو او د لومړي ځل له پاره د ربوت د دښتې سيمه او د سره غره په جگړو کې برخه واخېسته چې په دواړو جگړو کې يې له دولتي قواوو نه ماته وخوړه.» ۸۳۷ کاکړ وايي چې احمدشاه مسعود د پهلوان احمد جان په شتون کې د پنجشېر جبهې سروال کېدلی نه شو نو هغه بايد له ډگر نه وايستل شي.

د شوروي يرغل نه وروسته احمدشاه مسعود پهلوان احمد جان ته مشوره ورکوي

چې کابل ته لاړ شي او د خپلو شونتياوو نه په کټه اخېستو سره وسله او مادي مرسته راټوله کړي او پنجشېر ته يې راوړي. احمدشاه مسعود د ده په نه شتون کې د اخوانيانو او ملايانو غونډه جوړوي چې کوبا پهلوان احمد جان د دولت سره همکاري کوي او پرته له دې چې په دې اړه کوم سند وړاندې کړي. احمدشاه مسعود په دغه غونډه کې د ملايانو نه د پهلوان احمد جان د وژلو فتوا تر لاسه کوي او کله چې احمد جان پنجشېر ته راستنېږي د احمدشاه مسعود له خوا وژل کېږي. ۸۳۸ د دغې پېښې په پايله کې احمدشاه مسعود د پنجشېر د جبهې قوماندان او بيا امر صاحب کېږي.

احمدشاه بيا د احمد جان پلويان او نور مخالفين وځپل او په دې توگه دی د پنجشېر د جبهې يوازینی نوښتگر قوماندان شو. ده د خپلې ډلې په تنظيم او د پنجشېر د جبهې په پياوړي کولو پيل وکړ. ده د پنجشېر د خلکو ژوند چارو ته پام وکړ او کوشن يې کاوه چې هغوی ته په پنجشېر کې د ژوند وسيلې برابرې کړي. خو په اصل کې د پنجشېر د تنکو درو کرنيز محصول لږ او هم پنجشېر په دغه وخت کې کلابند و. د امريکايي ژورنالست جراردت په وينا په ۱۹۸۳ کال کې په پنجشېر کې د څلوېښت او پنځوس زرو تر منځ خلک له لوړې سره مخ وو او په همدغه شمېر خلک يې يا کابل يا پېښور ته کډوال شول. ۸۳۹

د کاکړ په وينا په پنجشېر کې لکه په نورو ځايونو کې جگړې لومړی دفاعي بڼه درلوده چې بيا يې پارټيزاني بڼه غوره کړه. د ۱۹۸۲ کال تر اوري پورې دغسې جنکيالي په ۲۲ ډلو چې په هره يوه کې ۳۲ تنه وو، تنظيم شول. دوی هر يو په دوه ميل RPG او يو ميل PK سل ټکه ماشيندار وسله وال وو. دوی د قرارگاه په نامه مرکزونو کې سره وېشل شوي وو، چې هره قرارگاه په فرعي دره کې پرته وه. په هرې قرارگاه کې يو کوزاريز ډلگي جوړ شو چې اصلي دنده يې جگړه کول و او د نورو دنده د لوژستيکي لوازم تهيه کول وو. د احمدشاه مسعود عوايد هم لږ نه وو. سوداگرو نغده مرسته کوله، د محصولاتو نه عشر اخېستل کېده او په کابل کې د پنجشېر مامورينو د خپلې معاش پنځمه برخه دغې جبهې ته ورکوله. دې جبهې ته په کال کې تر نهو ميليونو ډالرو د هغو قيمتي کابو نه چې په پنجشېر کې د کانونو نه راايستل کېدل چې کالنی عايد يې د اتيا او نوي ميليونو ډلرو تر منځ و، ورکول کېدل. همدارنگه احمدشاه مسعود يو پراخ د جاسوسۍ جال غوړولی و چې د هغه په مرسته يې د حکومت او هم د نورو مجاهدينو د فعاليتونو په اړه مالومات ترلاسه کول. له دې کبله دی د شوروي يرغلگر پوځ او د کابل د رژيم د پوځ له لوري په پنجشېر باندې د بريدنه د مخه خپرېده او اړين ترتيب يې نيوه.

احمدشاه په پنجشېر قانع نه و او غوښتل يې چې خپله سيمه پراخه کړي. خو په دې لار کې يې د يوې خوا د شوروي يرغلگر پوځ خنډ و چې دی يې په پنجشېر کې د ننه خپلې شو او د بلې خوا د حکمتيار اسلامي حزب يې د ده د پراختيا په مخ کې خنډ و چې په دغه وخت کې يې د اندراب، د بگرام چاپېر سيمې او کوهستان تر چارباکارو پورې د قره باغ په کډون تر ولکې لاندې وې. اندراب د پنجشېر له پاره حياتي ارزښت لاره، ځکه چې د دې لارې د پاکستان نه د وسلو کاروانونه ور رسېدل او له هغه نه غله هم پنجشېر ته وړل کېده. د ۱۹۸۰ کال نه تر ۱۹۸۲ کال پورې په پنجشېر باندې د شوروي او د هغه د لاسپوڅي رژيم پوځونو پنځه ځله بريدونه وکړل، خو په مقصد ونه رسېدل. له پنځم نه وروسته د جنرال گروموف په وينا د ۱۹۸۲ کال په دسمبر کې او د نورو په وينا د ۱۹۸۳ کال په جنوري يا فبروري کې احمدشاه د يرغلگر پوځ له استازو سره اوربند لاسليک کړ، که څه هم د غزا او وطن په تاوان او د ملي ارزښتونو پر خلاف و. ۸۴۰

په دغه پروتوکول کې چې په افغانستان کې د شوروي ځواکونو او «د پنجشېر د وسله وال اپوزيسيون» تر منځ لاسليک شوی، ويل شوي چې په سوويلي سالنک او داسې هم د سالنک- حيراتان پر لار به هېڅ وسله وال بريد نه کېږي او د شوروي خوا به د مهماتو او د سملاسي او نورو اړتيا وړ شيان تېره کوي او خپل نظامي ټولکي به له پنجشېر نه باسي او د درې په خوله عنابه کې به د کابل د رژيم د يوه کنډک تر څنگه به يو کنډک ساتي. داسې هم د شوروي لوري به اپوزيسيون ته ۳۵۰۰۰ ډالر ورکوي. ۸۴۱ الکساندر فيدوتوف وايي چې د هغه يوه پخواني اشنا او د کې چې بې يوه افسر ډگروال زکين قادروف راته بربنډه کړه چې نوموړي په خپله د تړون په لومړيو شپو ورځو کې څو څو ځله په سلکونو زره ډالره د اوربند د تړون د يوې برخې په توگه مسعود ته وروړي دي. ۸۴۲

د ستيف کول په وينا په ۱۹۹۰ کال کې څرگنده شوه ... چې سي اي اي احمدشاه مسعود ته ۵۰۰ زره ډالر ورکړل چې د سالنک لويه لار وتړي او له ترمزه څخه د کابل پر لور د توکو د رسولو لاره له خنډونو سره مخامخ کړي. خو کابل هېڅ اندېښنه نه درلودله، مسعود پيسې واخېستلې او د سالنک د لويې لارې د تړلو په وړاندې يې هېڅ ډول گام پورته نه کړ. ۸۴۳ (ستيف کول د پيريانو جکره، نيويارک ۲۰۰۴ پانه ۸)

روسانو د مسعود د ساتنې له پاره د شخصي ساتونکو په توگه د هوايي لوا (VDV) کوماندو يوه ډله وروړلېله او نوموړې ډله د نيوک د مهال تر پايه يانې تر ۱۹۸۹ کال پورې له احمدشاه مسعود سره وه. گروموف وايي چې «... مسعود د ځينو کوچنيو مواردو نه پرته خپلې ژمنې بشپړې سرته رسولې». دی زياتوي چې په دغه پروتوکول سره مو «له

احمدشاه مسعود سره داسې ټينگې اړيکې پيدا کړې چې له افغانستان څخه د شوروي پوځونو د وتلو تر وخته پر خپل حال پاتې وې. «۸۴۴

دا پروتوکول چې شورويانو د احمدشاه مسعود سره په نېغ ډول لاسليک کړې له دې چې د کابل رژيم د هغه يو لوری وي د کابل د حکومت اعتبار نور هم لږ کړ. خو د شورويانو د دغه پروتوکول نه درې موخې درلودې. لومړۍ دا چې د کابل- حيراتان لار په تېره د بغلان او سالنگونو په برخه کې په امن کې شي، دوهمه دا چې د مجاهدينو تر منځ بې اتفاقي او بې باوري رامنځ ته کړي او په خپلو منځو کې بې وجنگوي، دريمه دا چې احمدشاه مسعود د شورويانو سره د همکارۍ په لور ورمات کړي تر څو شمالي افغانستان په اول سر کې په اقتصادي لحاظ په شوروي پورې وتړي او د خپلو اوږدو موخو له پاره ورڅخه کار واخلي.

د ۱۹۹۵ کال د اګست په مياشت کې د کې چې بې پخواني څارگر اناتولي سودوپلاتوف په بوستون کې د يوې مرکې په ترڅ کې وويل چې «مسعود د ۱۹۸۳ او ۱۹۸۵ کلونو په منځ کې د فرونزې په پوځي اکاډمي کې زده کړې وکړې.» ۸۴۵

بروس ريچارډسن وايي چې «مسعود له شورويانو سره ... له ۱۹۸۰ تر ۱۹۸۹ کلونو پورې تړونونه وکړل. مسعود د خپلو تړون[نو] الو ژمنو د ترسره کولو له پاره تل شوروي هوايي او توپچي ځواکونو ته کوارډيناتونه برابرول او هغوی به د مقاومت ډلې پرې درې وړې کړې. ... د [سالنگ] د خوندي ساتلو په تړاو د مسعود پرېکړو شوروي ډلکيو ته لار پرانېسته چې خپل ځواکونه هر چېرې پلي کړای شي.» ۸۴۶ لياخوفسکي هم وايي چې مسعود د ۱۹۸۰ کال د اپرېل د مياشتې له پيله له شورويانو سره تړون وکړ. ميخايل کورباچوف د ۲۰۰۴ کال د فبروري په شپاړسمه نېټه د بي بي سي سره د يوې مرکې په ترڅ کې وويل: «مسعود زموږ له پاره کار وکړ.... هغه موږ ته سالنگ پرانېستلی وساته.... هغه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوله چې په موږ بريد وکړي.» ۸۴۷

د بروس ريچارډسن په وينا د ۱۹۸۷ کال د امريکا د بهرنيو چارو د کيبلې پېغامونو د پټو افشا شويو لاسوندونو نه ښکاري چې «له روسانو سره د مسعود د تړون په اړه په واشنگټن او اسلام اباد کې د ريګن د ادارې د چارواکو تر منځ پراخه خبرې شوې او په خبرو کې اندېښنې په ډاګه شوې دي. په زړه پورې خو دا ده چې مسعود په همدغه وخت کې له سي اي اي څخه خپله تنخوا هم ترلاسه کوله.» ۸۴۸ بروس ريچارډسن زياتوي چې «د مشرانو د جرګې د استخباراتو د کميټې يوه غړي ما ته ويلي و چې «مسعود د استخباراتو د يوې وسيلې په توګه پېژندل کېده. ده او (سي اي اي) د راتلونکو اړتياوو له پاره يوې ګوښې

ته ساتلی وو.» ۸۴۹ دی زیاتوي چې مسعود او رباني په ۱۹۹۵ کال کې له اسامه بن لادن څخه لس میلیونه ډالره تر لاسه کړل؛ دغه ډالر مسعود رباني ته د ۱۹۹۲-۱۹۹۵ کلونو په ترڅ کې د هغو وسلو د قاچاق په بدل کې ورکړل شول چې په سوماليه کې یې محمد فرح عیدید ته وسلې ولېږلې او د امریکایي پوځیانو پر ضد وکارول شوې. دی زیاتوي چې مسعود په ۱۹۹۵ کال کې د سټینګر توغوندي په کابل کې میشت د شمالي کوریا د سفارت له لارې په شمالي کوریا وپلورل. ۸۵۰

ستر جنرال لیونید شیبارشین د کې چې بې د بهرنیو استخباراتو پخوانی مشر په خپل کتاب کې چې «د مسکو لاس» نومېږي د مسعود اروايي انځور داسې وړاندې کوي: «[مسعود] ځان خوښی، په ځان مین، توکمپال، داسې یو سړی چې پوځي پوهې او زړه وړتیا ته کلک لېواله دی، داسې یو سړی چې د خیانت وړتیا لري.» ۸۵۱

کابل د جګړې په حال کې

کابل د پلازمینې په توګه د یرغلګر پوځ او هم د کابل د رژیم له پاره ځانګړې اهمیت درلود. د شوروي اتحاد او کابل تر منځ پوځي اړیکې د بکرام او کابل د هوايي ډګرونو له لارې خوندي کېدلې او د وسلو، لوژستیکي او نورو شیانو د راوړلو له پاره د حیراتان-سالنګ-کابل لارې ځانګړې اهمیت لاره. د دې برسېره د غزني-کندهار-هرات، کابل-جلال اباد-تورخم او داسې هم کابل-لوګر-پکتیا لارې هم مېمې وې. د کابل، ولایتي مرکزونو او ښارونو خونديتوب د همدغو لارو په خونديتوب پورې تړلی و او همدارنګه د هغو سرحدي سیمو په ګډون چې ستراتیژیک اهمیت یې درلود چې د حکومت د واک لاندې وې، دغو لارو اهمیت لاره.

د کابل ښار او د هغه چاپېر سیمو خوندي ساتنه د یرغلګر او کابل رژیم د پوځ پر غاړه وه. دوی له کابل نه درې امنیتي کړۍ راتاو کړې چې له نظامي پوستو، د ماین ډګرونو او نورو نه جوړې وې. خو تر ۱۹۸۵ کال پورې چې شورویانو د کابل پر چاپېر دریمه امنیتي کړۍ جوړه کړه، پر کابل باندې د توغندیو د ویشتلو مخه ونیوله شوه. دغه ستونزه په ۱۹۸۷ کال کې وروسته له هغې حل شوه چې ای اس ای له چین نه د (SBRL) سم شوی ماډل لاسته راوړ چې مجاهدینو ته یې د کابل د ویشتلو توان ورکړ. ۸۵۱ الف

د ای اس ای مشر جنرال اختر عبدالرحمن چې ویل یې «کابل باید وسوځي» په کابل باندې بریدونو ته لومړیتوب ورکاوه. د کابل په چاپېر کې د دریمې امنیتي کړۍ نه لېرې په پغمان، چکري، ساپی غره او چاریکار کې څلور لوی مرکزونو جوړ شول چې ورڅخه پر

لویو لارو بریدونه کېدل او هم یې د کابل ښار تر فشار لاندې نیوه. په کابل کې د راکټي بریدونو لوی هدفونه د کابل هوايي ډگر، د دارالامان ماڼۍ، د قرغې فرقه، د شوروي سفارت، مکروریان، د ریشخور فرقه او د چېلستون ماڼۍ وو.

د کابل پر ضد د جگړې بل اړخ د لویو لارو پرېکول وو، چې اړین توکي ښار ته ونه رسېږي. د دغه مقصد له پاره د ښار په لور په روانو کاروانونو باندې بریدونه کېدل؛ بندونه په ماینونو سره وړاندېدل؛ دغسې غیر پوځي ټولګټو پروژې د ای اس ای په دستور د دې له پاره د منځه وړل کېدل چې د شورویانو د وتلو وروسته وران شوی او ناتوان افغانستان د دوی تر لاس لاندې هېواد وي. مجاهدانو به د شوروي اتحاد یوولس زره لاری او تر هغو لاریاتې د رژیم لاری د کاره غورځولې وې. ۸۵۲

د جگړې بل اړخ په کابل ښار کې سیاسي وژنې، ترور او وړانګاري وه. مجاهدینو د ورځې له مخې په کابل کې د رژیم پر ضد داسې کارونه نه شو کولی چې زبان ورته ورسوي خو د شپې له خوا له خپلو مرکزونو نه ښار ته ننوتل؛ ګوندي کسان به یې له کورو څه تښتول؛ امنيتي پوستې به یې بریدونه کول او د کزمره وهونکو سره به یې نښتې کولې. د ښار په بیلو بېلو سیمو کې به د شپې د ماشینګرو، راکټونو او سپکو وسلو ډزې اوږېدل کېدې. کاکړ وايي چې په کابل ښار کې فرد وژنه د کب یا فېروري میاشتې له پاڅون نه وروسته په پراخه اندازه پیل شوه. تر سرطان یا جولای پورې وژنې ډېرې شوې. دی وايي چې د دغو وژونو نمونې د نظامي خاد سیاسي آمر اکبري، د خاد د پنځم لمړ آمر حاجي سخي او د پخواني جنرال میر فتح هزاره او نور یادولی شو. د کانو د وزارت یو شوروي کارپوه د قوماندان عبدالحق د یوه مجاهد له خوا پاکستان ته وتښتول شو.

د ۱۹۸۲ کال په فېروري کې صایمه مقصودي د تلویزیون ویندویه ترور شوه چې د هغو پرچمیانو په وړاندې ټینګه ولاړه وه چې د پښتو خبرونو په وړاندې خنډ کېدل. د هغې د ترور کېدو وروسته د پښتو نامتو سندرغاړی خان قره باغي او نامتو سندرغاړې بخت زمینه هم ترور شول. خو دا مالومه نه شوه چې دا د چا کار و. د ۱۹۸۲ کال په مارچ کې د پوهنتون رییس سعیدی په زهرو او بیا د مرکزي ځواکونو قوماندان جنرال عبدالودود هم ترور شول. بل کال د شورویانو اوه افسران او د کابل پوهنتون د ډوډۍ خوړلو په سالون کې نهه تنه شوروي استادان ووژل شول. خلقيان په ترهګرۍ سره په زیات شمېر له منځه وړل شوي دي او ویل کېږي چې دغه وژنې خادستانو د خپلو لویانو په دستور کولې.

د جگړې مرحلې

جلالي وايي چې د روسيې ستر درستيز د شوروي سياسي- پوځي کمپاين په څلورو مرحلو ويشي:

لومړۍ مرحله د ۱۹۷۹ د ډسمبر نه تر ۱۹۸۰ فبروري پورې ټاکي. په دغه مرحله کې شوروي ځواکونو په افغانستان کې د اساسي ښارونو او د ارتباطي دهلېزونو ساتنه کوله تر څو د مسکو- ملاتړي حکومت په هېواد کې په پېښو ودروي. د دې مرحلې په جريان کې يوازې د امنيتي دندې له پاره د څلوېښتم لښکر نږدې ۵۲ زره ځواکونه په کې شامل وو. دوی په دې مرحله کې زيات تعرضي عمليات نه کول.

دوهمه مرحله د ۱۹۸۰ کال د مارچ نه د ۱۹۸۵ کال تر اپرېل پورې کله چې ميخايل گورباچوف د گوند د عمومي منشي څوکۍ نيسي. په دغه مرحله کې په زياته اندازه گډ پوځي عمليات پلان شوي او پلي شوي دي.

درېمه مرحله د ۱۹۸۵ کال د اپرېل نه د ۱۹۸۶ کال تر اپرېل پورې غزيرې. په دغه مرحله کې د شوروي يرغلگر پوځ د ځواک لورو ته رسيږي، چې په هغه کې څلور فرقې، پنځه جلا لواوې، څلور جلا غنډونه، شپږ جلا کنډکونه چې شپږ زره ټانکونه او نور جنګي واسطې، څلور هوايي او د چورلکو کنډکونه شامل وو، چې د ټول پرسونل شمېر يې ۱۰۸۸۰۰ وو، چې په هغو کې د جنګي قطعو د جنګياليو شمېر ۷۳۰۰۰ وو. ۸۵۳ دغه غوڅه او ټاکنوکې مرحله وه او شورويانو هڅه کوله چې جګړه په پوځي ځواک سره وکړي او دا د نيواک تر ټولو خونړۍ کال و.

څلورمه مرحله د ۱۹۸۶ د مۍ نه پيل کېږي چې د بېرک پر ځای نجيب الله د گوند مشر شو او د ۱۹۸۹ کال د فبروري په ۱۵ مه د افغانستان نه د شوروي پوځ په بشپړ وتلو سره پای ته ورسېده.

خو جلالې په خپله وضع څارله او د هغې له مخې نوموړی افغان- شوروي جګړه په څلورو بيلو ستراتيژيکو مرحلو ويشي: د رژيم د بدلولو په ملاتړ د شوروي تعرضي عمليات؛ د جګړې يوه تناظري پراختيا چې شوروي ځواکونه يې په دې کې ناکامه کړل چې جګړه په پوځي توګه وکړي، ستراتيژيکي ماتې ته يې بوت؛ د شورويانو کډه سياسي- پوځي مبارزه چې موخه يې د يوه سياسي حل له پاره د وتلو مسؤله ستراتيژي وه؛ د شوروي پوځي ماتې او د افغانستان نه يې وتل و.

جلالې ليکي: «کارمل د ځان د سپينو له پاره د ننه د افغانستان د خلک ډموکراتيک گوند کې ځان سپينه او خپلو شوروي مشاورينو ته يې شکايت کاوه: «تر څو پورې چې تاسو زما لاسونه تړلي وي او ما نه پرېږدئ چې د خلق فراکسيون چاره وکړم، تر هغه به د

افغانستان د خلک ډموکراتیک گوند کې يووالی منځ ته رانه شي، او دولت به پياوړی نه شي. دلته تر هغه ټينگ ارکانیک يوالی نه شي ټينگېدلی تر څو خلقيان په گوند کې وي. دوی موږ کړولي او وژلي يو. دوی تر اوسه زموږ نه کرکه کوي. دوی د يووالي دښمنان دي» ۸۵۴

د مجاهدينو تاکتيکي عمليات

مجاهدين ټينگ جنکيالي وو، دوی په سختو جگړو کې د دښمن د اور لاندې پوره زوروتوب ښوده. د مجاهدينو د نامتمرکزو تاکتيکونو گډې بڼې چې په ځايي کچه يې پلي کولو: لومه، بريد، د گوليو او راکټونو د وېشتلو بريد، ماین ايښودل، د قطارونو پرېکول او د ساتنې په پوستو باندې بريدونه وې.

په لومه يا دام کې دښمن اچول د پخوا راهيسې د افغان جنکياليو د جگړه يز دودو يوه برخه او تاريخي ځانگړتيا ده. لومه د افغان مجاهدينو يو د خونې تاکتيک دی چې دوي په يوه ځای کې پټيږي، نابره په دښمن بريد کوي، اړينې زېرمې نيسي او د دښمن سره د مخه تر دې چې هغه اغېزمن غبرگون وښي پر شا ځي او پټنځي ته راستنېږي. لومو چوپړ کاوه چې د شوروي او افغان په ارتباطي ليکو بريد وکړي، اړينې زېرمې پراخې کړي او د شوروي او افغان د مانور پوځ يوه برخه اړه کړي چې د ساتنې دندې په غاړه واخلي. د افغان- شوروي جگړې د پرمخ بيولو کيلي لوژستیک و او د مجاهدينو لومو د شوروي او افغان قواوو بيا زېرمې کولو ته گواښ جوړاوه او د شوروي پوځ شمېر يې محدود کاوه چې په هېواد کې ځای په ځای کولی شوې. مجاهدينو د جنکي قواوو کوچنيو قطارونو د خورنې له پاره يا د زېرمو په کتارونو چې د ساتونکو د ۳۰ نه تر ۸۰ کسانو پورې رسېدې په دوو گروپو وېشل کېدل چې يو به د جنگ گروپ او بل به يې د ملاتړ گروپ و، لومې اچولې. مجاهدينو هر کال څو زره لومې اچولې. د شوروي ارقامو له مخې مجاهدينو د ۱۹۸۵ کال نه تر ۱۹۸۷ کاله پورې ۱۰۰۰۰ لومې اچولې چې په منځنۍ توگه په کال کې ۳۳۰۰ کيږي. لومې په لويو سرکونو، لارو، درو او تنکو واديو کې اچول کېدې. ۸۵۵

بريدونو (raids) په اساسي توگه د دښمن په جلا شويو پوستو، او په ځايي اداري مرکزونو باندې حمله ده چې يوه نقطه ونيسي، برياليتوب ترلاسه کړي او بيا ورڅخه بېرته ووځي. دا يو موقتي اقدام دی چې توکي ترلاسه کړي، تاسيسات ړنگ کړي او د دښمن په مورال گوزار وکړي. د بريد جوړښت د درنې وسلې په گډون يو د جگړې گروپ او بل د ملاتړ گروپ نه جوړ وي. مجاهدينو د ۱۹۸۵ نه تر ۱۹۸۷ پورې په شوروي او افغان هدفونو باندې ۹۵۰۰ بريدونه کړي چې په منځنۍ کچه هر کال ۳۲۰۰ عملونه کيږي. د

دغو بریدونو لنډ واټن او د نږدې ملاتړ د وسلې (زیات وخت هاوانونه) د برید ژوروالی لنډ کاوه او د بریدونو نه گټه یې لږوله.

د مجاهدينو د گوليو او راکتونو ویشتل په کارنیزونو، پوستو، هوايي ډگرونو او ښارونو باندې د ورځې چار وه. په دغو حملو کې مجاهدينو زیاتره هاوانونه، راکتونه، بې پس لگته ټوپک کارول. ځینې وخت دوی غربي ټوپک او غربي توپونه کارول. گولی ویشتل به د شوروي او افغان قوي ترو هدفونو باندې کېدل چې په هغې باندې بریدونه خطرناک وو. د گوليو او راکتو ویشتل له پاره ۱۰۷ ملي متره او ۱۲۲ ملي متره یو دزه او ډېر دزه د چین-جورشي راکتونه یا مصري سکر- ۲۰ او سکر- ۳۰ راکتونه کارول. د روسانو د شمېرنې له مخې د ۱۹۸۵ د اپرېل اود ۱۹۸۶ د جنوري تر منځ ۲۳۵۰۰ راکتونه په پوځي او دولتي هدفونو باندې ویشتل دي.

د ماینونو جگړه د مجاهدينو د جگړې یوه بڼه وه. دا یوه اسانه لاره وه چې د دښمن پرسونل او په لږدونکو وسیلو بریدونه وشي. د مجاهدينو زیاتره ماینونه د ټانک ضد او د لږدونکو وسیلو ضد ماینونه وو. دوی د ماینونو جگړه په اغېزمن ډول پرمخ بیوله.

مجاهدينو د کلابندۍ د بڼې نه هم کار اخېست. دوی به د حکومت جلا کارنیزونونه کلابند کول. که د کلابندۍ مجاهدين ځایي وو بیا کلابندي تر نامالوم وخت پورې اوږدېدل. خو که د کلابندۍ مجاهدين به د بل ځای وو، زیات وخت ناکامېدل په دې چې مجاهدينو د ډېر وخت له پاره اړینې زېرمې نه درلودې. دوی به کلابندې په ټاکتيکي لحاظ پرېښودې او یا به یې هغه وخت پرېښودې چې دولتي تقوینې قواوې به راورسېدې.

افغان مجاهدينو به زیاتره حیرانونکي بریدونه هم کول چې دښمن په نږدې جگړه کې تباه کړي. خو په تخنیک سنډال پوځ سره دا ډول بریدونه ډېر ستونزمن وو. له دې امله د کوزار او منډې ټاکتيک یا د خرب او ترپ ټاکتيک د لاسبري دښمن په وړاندې کاروه. دوی په عمل کې لنډ کوزار او اوږدې منډې ټاکتيک نه کار اخېسته.

شوروي پوځي عملیات

په افغانستان کې د شوروي ځواکونو د شتون په جریان کې دوی ۲۲۰ خپلواک (ټول-شورويان) او ۴۰۰ کډ (شوروي او د افغانستان دموکراتیک جمهوریت) د سترې کچې عملیات په لاره واچول. ۸۵۶ خو د سترې کچې عملیات لکه د ورې کچې د عملیاتو په څېر چې ټاکتيکي جگړې وې، ډېر لږ اغېز درلود. په افغانستان کې د خپل شتون په موده کې شوروي پوځي او استخبارتي قواوو په زرگونو خپلواک د لومې اچولو، بریدونو او د کشف

دندې ترسره کړې. د بېلګې په توګه د ۱۹۸۳ او ۱۹۸۴ کې يوازې پلان شوي او ناپلان شوي د لومو اچولو ۴۸۸۴ دندې ترسره کړې چې په هغو کې يې څه کم لس په سلو کې پايلې درلودې. په همدغه وخت کې ۴۵۰ د کشف دندې ترسره شوې وې.

شوروي ځواکونو خپلواک عمليات هغه وخت پلانول او پلي کول چې افغان پوځ د استفادې وړ نه و يا د کډو عملياتو له پاره پوره روزنه ورکړ شوی نه وه. خپلواک عمليات به په عمومي توګه د يوه غونډ له خوا کېدل چې هوايي او توپچي ملاتړ به ورسره و او زياتره يې د جګړې په لومړنۍ مرحله کې کېدل. شورويان زر پوه شول چې دوی اړتيا لري د مخه تر دې چې د افغانستان نه ووزي يو اغېزمن افغان پوځ په جوړولو کې مرسته وکړي.

هغه ټاکيکونه چې د کنډک په کچه دوی زياتره په نېغه توګه کنټرولول د لومې اچول، د کلي کمربند او تلاشي، د قطار بدرګه او نور ځانګړي عملونه وو. لومې اچول په اساسي توګه د کوچنۍ قطعې عمل و چې يوه ټولي يا کوچني ځانګړي کروپ يا سپيټناز کروپ به پلي کاوه. د قطار بدرګه د جګړه يز عمل يوه نوې شېبه وه چې د ماشينګنو موټريزه قطعې له خوا پلي کېده. زياتره وخت د ۸۰ يا ۱۰۰ لاريو قطار چې دوه او دوه نيم کيلومتره به اوږد و د ټولي په کچه د ماشينګرو موټريزې قطعې له خوا بدرګه کېده او د پاسه به چورلکو تر پوښې لاندې وه. بريد به په لوي تره قوه ترسره کېده چې يو يا دوه موټريزه کنډکونو به په کې کډون کاوه. شورويانو د کمربند او تلاشي عمليات د غونډ په کچه د افغان ځواکونو سره يا د هغوی په ملاتړ او د هوا نه مخکې ته کوزېدونکو قواوو سره کول.

ګډ عمليات زياتره وخت د ډېر اړخيزو عملياتو کمپاين وي چې په ګډه د شوروي او افغان پوځونو له خوا کېږي چې دوه درې اوونۍ او ځينې وخت زياته موده نيسي. د دغو عملياتو په جريان کې د شوروي او افغان ګډې قواوې پوځي عمليات کوي چې د مقاومت له خوا کنټرول شوې سيمې ونيسي، د مجاهدينو شته قواوې وځپي او بيا خپلو اډو ته ستانه شي.

لوی عمليات په يوه وخت کې په بيلو بيلو سيمو کې پرمخ بيول کېږي. د بېلګې په ډول «ګوزار-۱» په نامه عمليات چې د ۱۹۸۰ کال په نومبر کې په هېواد کې وشول چې په هغو کې ۶۴ شوروي او ۱۱۰ افغان کنډکونو برخه اخيستې وه. د ۱۹۸۱ کال د مارچ نه د می پورې په يوه وخت کې په اوو عملياتو کې ۳۵ شوروي او ۱۰۹ افغان کنډکونو برخه واخېسته. د غټو عملياتو روښانه بېلګې د پنجشير، ژورې او سټې کنډو عملياتونه دي چې اوس به يې لنډ بيان لوستونکو ته د کاکړ او په زياته اندازه د علي احمد جلالي د څېړنې له

مخې وړاندې شي.

د پنجشیر په دره کې پوځي عملیات

پنجشیر د هسکو غرونو تر منځ یو سلو شل کیلومتره (۷۰ میل) اوږده دره ده چې په منځ کې یې ګړندی سیند بهیري چې د هندوکش د لوړو واورینو غرو نه راوځي. د شوروي د نیواک په جریان کې د پنجشیر اډه د مقاومت له پاره غښتلی مورچل وګرځېد. دا یوه طبیعي کلا ده چې دوې دروازې لري. یوه یې په سووېل کې د پنجشیر د عناېې نه کلېهار او کابل یا د کوهستان هموارې ته پرانېستل کېږي، بله یې په شمال کې د درو یوې غرنۍ شبکې او لارو ته پرانستل کېږي چې پنجشیر د پاکستان د اساسي سړک سره د نورستان او چترال له لارې او هم یې د لغمان او نجراب سره نښلوي اوهم یې د شمالي ولایتونو سره د خاواک د درې له لارې تړي. د درې بل اهمیت په دې کې هم دی چې د پنجشیر دره د سالنګ عمومي لارې ته، چې د شوروي پوځ د اکمالاتو شریان جوړوي، نږدې پراته ده. د دغې درې نه په پرله پسې ډول شوروي او افغان اکمالاتي کتارونه د بریدونو لاندې راتلل. شورویانو په پنجشیر کې د دوه نیمو کالو په جریان کې شپږ ځله پوځي عملیات وکړل چې د شوروي یرغل نه څو میاشتې وروسته پیل شول. د دغو عملیاتو نه به د ۱۹۸۲ کال اساسي عملیات بیان شي:

شورویانو په ۱۹۸۲ کال کې د پنجشیر په وړاندې پراخ تعرضي عملیات پیل کړل چې دوی یې ډېر مهم کني. دغه عملیات د می د ۱۵م نه د می تر ۲۸ پورې وشول چې شوروي او افغان ګډو ځواکونو په کې برخه واخېسته. په دې عملیاتو کې درې شوروي موټریزه غونډونو او دوو هوايي کنډکونو چې جنګي او خدماتي ملاتړ هم ورسره و، ګډون وکړ. د افغان پوځ له لورې د درې فرقو نه درې غونډونو، د کوماندو د لوا ځینې قطعې، یو خپلواک پلي غونډ او د خاد ځینو قطعو برخه واخېسته او د شوروي افغان پوځ د قطعاتو ټول شمېر ۱۲۰۰۰ تنو ته رسېده.

د پنجشیر د عملیاتو پلان د شوروي یوه اوپراسیوني ګروپ له خوا چې مشري یې د څلوېښتم پوځ درستیزوال کوله، جوړ شو. د مجاهدینو د غولولو په خاطر هغوی ته داسې احساس ورکړ شو چې اساسي برید د غوږبند په دره کېږي. د عملیاتو د پلان د پټ ساتلو په موخه شورویانو افغانانو ته د اصلي پلان په اړه څه نه و ویلي په دې چې مجاهدین پرې خبر نه کړي. شورویانو افغانانو ته ویلي و چې عملیات د غوږبند په دره کېږي تر څو بامیانو ته ورسېږو. افغانانو دا مالومات هم مجاهدینو ته ورکړي و.

دغه عمليات د می په ۱۵ م پیل او په څلورو مرحلو کې د می په ۲۸ م پای ته ورسېدل. د دغو عملیاتو لومړۍ مرحله د می ۱۵ م او ۱۶ م د غوربند په درې غولونکي عملیات و چې غوښتل یې دښمن تېر باسي او د عملیاتو د اصلي لوري نه یې پام وړوي تر څو مجاهدين خپلې قواوې د غوربند درې خوا ته ولېږي. په دغو دوو ورځو کې د شوروي او افغان ګډ پوځونه د بگرام له شمال نه د پنجشیر درې په خوله کې ځای پر ځای کړل.

د جګړې دوهمه مرحله د می په ۱۷ م سهار په څلورو بجو پیل شوه او شپږ ورځې اوږده شوه. د دغې مرحلې په درشل کې ۱۱ د کشف ګروپونو د درې غاړو ته نفوذ وکړ او د جګړې پرته یې د درې لورې حاکمې څوکې ونيولې چې پنجشیر ته د ننوتلو دروازه وه. په بله شپه د شوروي ۱۷۷ د موټريزه غونډ یوه کنډک بله مهمه څوکه ونيوله چې لس کیلومتره د ننه په درې کې پراته وه.

د درې په اوږدوالي کې د هوايي ځواکونو د سخت بمبارد نه وروسته چې د مقاومت په کلکو مورچلو د توپي په کلکو ګوزارونو سره بدرکه کېدلو د شوروي دوو مخکینيو کنډکونو وړاندې تک پیل کړ او د درې د دواړو غاړو لورې یې ونيولې او د شوروي دریم زره پوښ کنډک د روځي- بازارک په لوري روان شو چې د پليو وړاندې تک پوښنې کړي.

د عملیاتو د پیل نه یو ساعت وروسته د سهار په پنځو بجو یو شوروي موټريزه کنډک او یو افغان پلی کنډک د روځي او بازارک کلي ته نږدې د هوا نه ښکته شول. سره له دې چې په دې سیمه باندې له دې کبله چې دښمن هوايي مقاومت نه بې برخې کړي سخت بمبارد وشو خو مجاهدينو خپل د هوا دفاعي سیستم وساتلو او په روځه کې یې دوې چورلکې راوغورځولې. دغه کار شوریان اړ کړل چې دغه سیمه د دښمن نه د پاکولو له پاره د الوتکو او چورلکو شمېر زیات کړي چې بمبار نور هم سخت کړي. د جګړې د دوهمې مرحلې د لومړۍ ورځې په جریان کې درې شوروي او درې افغان کنډکونه چې ټول شمېر یې ۱۲۰۰ تنو ته رسېده د درې د ننه د ۴۰ او ۵۰ کیلومترو کې د هوا نه ښکته کړل چې د مجاهدينو مورچلونه کلابند کړي. کله چې شوروي او افغان قواوو د مجاهدينو سیمې او مورچلونه کلابند کړل افغان قواوې او امنیتي اجنټان سیمې ته ننوتل چې وسلې او چاودېدونکي توکي وپلي او شکمن کسان بنديان کړي.

د دغو عملیاتو سره د مخکینو ځمکنۍ قواوو وړاندې تک همغږی و چې له ۷ نه تر ۱۰ کیلومترو پورې په ورځ کې وړاندې تللې. د عملیاتو په دوهمه ورځ مخکي ځواکونه نور هم پیاوړې شول په دې چې د هوا نه یو شوروي او یو افغان کنډک په «ماتا» کې ښکته کړل چې د یوې خوا د مجاهدينو ختیځ لوري ته د وتلو مخه ونیسي او د بلې خوا د اندراب

له درې نه مجاهدينو ته د تازه دمه مجاهدينو د راتلو مخه ډب کړي. په بله ورځ د درې په د ننه کې د هوا نه د شوروي او افغان قواوو بنسټه کولو د مجاهدينو د قواوو همغږي ماته کړه. په دريمه ورځ د می په ۱۹ مه یو شوروي او یو افغان کنډک د استاني په سيمه کې بنسټه شول او همدومره قوه د ماما په چاپېر کې د هوا نه کوزه شوه. په څلورمه ورځ دوه شوروي او دوه افغان کنډکونه د ابويم په سيمه کې بنسټه شول چې د درې په ۲۰ ميلي کې د ننه پراته ده. په دې ډول پوځ د څلورو ورځو په جريان کې ۶۵ کنډکونه په چورلکو کې د مجاهدينو د جوړښتونو شا ته کوز کړل. دغو ځواکونو د مخکني ځواکونو وړاندې تګ ته چې د ماینونو او نورو چاودېدونکو توکو نه مخکې پاکوله، لاره هواره کړه.

د دې عملياتو د دوهمې مرحلې نه وروسته د عملياتو دريمه مرحله، چې د می له ۲۲ نه د می تر ۲۴ م پورې اوږده شوه چې د مجاهدينو نه ټوله دره پاکه شوې وه، په دې موخه پيل شوه چې د پنجشير درې وروستی برخه بنده کړي چې د پاکستان نه د چترال، نورستان او اندراب د درو لارې راوځي. په خپله په ابويم کې يو روسي او يو افغان کنډک د هوا نه کوز شول او د درې په پای کې يې د سرکونو او لارو سره د تماس نقطې د خپل کنټرول لاندې راوستلې، د دې سره د عملياتو دريمه مرحله پای ته ورسېده او پوځ د عملياتو څلورمې وروستی مرحلې ته تياری نيوه. د جون په پيل کې گډو قواوو د پنجشير درې نه په وتلو پيل وکړ. په رخه او عنابه کې شوروي کارنيزونونه ځای په ځای شول. د خلکو د اوسېدو په مرکزونو او د درې په شمال- ختيځه برخه کې افغان قواوې ځای په ځای شوې. په دغو عملياتو کې شوروي او افغان ځواکونو دوه سوه بنديان ونيول او هم يې ډېر سندونه ترلاسه کړل چې په هغو کې د گوندي غرو لست چې ۵۲۰۰ نومونه د عکسونو سره په کې ثبت وو، شامل و. د ۱۱۳ تنو مجاهديو لست چې په کابل کې يې پټ فعاليت کاوه هم لاس ته ورغی چې د رژيم له خوا ونيول شول.

د دې وروسته لکه چې د مخه مو يادونه کړې په ۱۹۸۳ کال کې د دواړو خواوو تر منځ د لنډ مهالي اوربند هوکړه وشوه.

د خوست ژورې لومړي لوی عمليات

کاکړ وايي چې په افغانستان کې د غزا په ټوله دوره کې د ژورې په شان بل ټينګ مرکز نه و. ژوره د افغانستان د خوست ولايت په يوې غرنۍ سيمې کې تنګه دره ده چې د ډيورنډ د کرښې په څلور کيلومتري کې پراته ده. پنځلس کيلومتره اخوا يې د شمالي وزيرستان مرکز د ميران شاه ښار پروت دی. ژوره د جلال الدين په مشرۍ د خالص د اسلامي گوند

مرکز و چې لومړی د مجاهدينو د روزنې ځای و، چې ورو ورو په دغسې لوی او پراخ مرکز بدل شو چې هلته د مجاهدينو د وسلو او نورو شيانو زېرمه تون وگرځېد او مجاهدين په کې روزل کېدل. په ژوره کې یولس ټولنونه وکیندل شول چې ځینې یې ۵۰۰ متره اوږده وو. یو هوټل، د وسلو او مهماتو زېرمه ټونونه، د ترمیم ورکشاپ او یو کاراژ، د روغتیا مرکز، د راډیو د خپرولو سټېشن، یو جومات او یو پخلنځی او د اوسېدو ځایونه یې درلودل. د جنراتور په مرسته برېښنا ورته چمتو کېده.

د ژورې د مرکز جوړښت او نوښت د اسامه بن لادن کار و. په عربستان کې د اسامه بن لادن د شرکت چارې د ټولنو کیندل او د ودانیو جوړول و. اسامه بن لادن د عربستان نه بولدزرونه، لارې کانې، د خندقو د کیندلو ماشینونه او نور اړین وسایل راوړل او د ژورې مرکز ټولنونه یې وکیندل. د مجاهدينو یو ۵۰۰ کسيز کنبک د دغه مرکز د ساتنې په موخه پروت و چې یو ۱۲۲ ملي متره توپ، دوه د افغان پوځ نه نیولي ټانکونه، شپږ د چینایي BM-12 د زیاتو راکټ ویشتونکې دستګاوې (MRL) او څه ماشینګې او وره وسله یې درلوده. مجاهدينو دلته د هوايي دفاع یو ټولی ځای په ځای کړی و چې پنځه د شوروي زیګو-۱ او څلور زیګو-۲ هوايي ضد څورلس نیم ملي متره درانه غرنی توپونو سنبال و. د ژورې مرکز د مورچلونو په یوه سیستم سره یې ساتنه کېده چې د چاپېرو لوړو په سرونو جوړې وې.

د جلال په وینا په ۱۹۸۵ کال کې شوروي او افغان پوځونو څو لوی تعرضي عملیات په لاره واچول چې دا مرکز له کاره واچوي تر څو نورو جنګي سیمو ته د مجاهدينو لوژستيکي ملاتړ کمزوری کړي. د ۱۹۸۵ د اګست په میاشت کې شورویانو او افغان حکومت پریکړه وکړه چې د ژورې مرکز ړنګ کړي. په دې موخه د ګردېز ډولسمه پلې فرقه، د ۳۷ مې او ۳۸ مې د کوماندو د لواکانو ځنې قطعي د ګردېز نه د څاڅیو له لارې خوست ته لاړې. په خوست کې د ۲۵ مې فرقي ځنې قطعي ورسره پوځای شوې. د سپتمبر په میاشت کې دا ګډ ځواکونه د جنرال تني په قوماندانۍ په بارې چې د ژورې په شمال-ختیځ کې پروت دی، یرغل پیل کړ چې د توپچي په کلکو ګوزارونو او درانده هوايي بمبارد سره یې ملاتړ کېده. پوځ باره ونیوله او د هغې وروسته یې د ژورې د نیولو تکل وکړ. خو د مجاهدينو ۸۰ کسيزه ډله چې د مغولي د غونډیو په ختیځه کږه برخه کې ځای په ځای و، د افغان قواوو مخه ونیوله او د سر زیان یې ورواړه وه. په پای کې د رژیم پوځ بېرته خوست ته پر شا شو او مجاهدينو باره بېرته ونیوله.

لږ وروسته افغان حکومت نوی یرغل له تنیو نه پیل کړ او لږه یې ونیوله او قوماندان

مولوي احمدگل يې وواژه. مجاهدينو ۲۰ کسيز گروپ د مني کنډو کوتل بند کړ. دوی د پليو ځواکونو بريد ودره خو د هوايي سخت بمبارد او توپچي کلکو گوزارونو له امله مجاهدين په شا شول او افغان پوځ وکړای شول چې د مني کنډو ونيسي. دوی تور کمر هم ونيو چې د ژورې نه يو کيلومتر واټن لري.

بيا يوه ډراماتيکه پېښه وشوه چې د جگړې سرنوشت يې وټاکه. مجاهدينو د افغان قواوو چې د غره په څوکه پراتې وې وليدلې چې د دوی د هدف په واټن کې راځي يوازې دوه ټانکونه ور روان کړل. د ټانک په لومړي ډز سره د افغان ځواکونو د څار پوسته ړنگه شوه. بيا ټانکونو د افغان په قواوو اغېزمن گوزارونه وکړل او افغان قواوې بېرته کوزې شوې. د شهنواز تني هڅې چې نوی يرغل وکړي ناکامه شوې کله چې د مجاهدينو تازه دمه قواوې له ارگون او جلال اباد نه راورسېدې. جنرال تني له ۴۲ ورځو نېستو نه وروسته خپل پوځ خوست ته پر شا کړ. په دغه جگړه کې ۱۰۶ تنه مجاهدين مړه او ۳۲۱ تنه ټپيان شول د رژيم د پوځ د سر زيان هم دروند و، خو شمېر يې په يقين سره مالوم نه دی.

د خوست د ژورې دوهم لوی عمليات

جلالي وايي چې د ۱۹۸۶ کال د اپرېل په لومړيو کې شوروي او افغان ځواکونو پرېکړه وکړه چې د ژورې په مرکز گډ شوروي افغان عمليات ترسره کړي. دا ستر عمليات داسې پلان شوي و چې د افغان د څلورو فرقو ځينې قطعې، يوه د کوماندو لوا او يو هوايي جنګي غونډ په کې کېدون کوي. دا قواوې نږدې د ۵۴ افغان جنګي کنډکونو او ۵ موټريزه شوروي کنډکونو نه جوړې وې چې د توپچي او هوايي ملاتړ هم ورسره و. دا قواوې په دوو کړيو ووېشل شوې. ختيځ گروپ د اوومې او څورلسې پلې فرقو او د ۶۶۶م د هوايي جنګي غونډ نه جوړ و. لوېديځ گروپ د ۸مې او ۲۵مې فرقې نه جوړ و. د کوماندو د ۳۸م غونډ دنده دا وه چې د هوا نه په دوري غر باندې ښکته شي د عملياتو قوماندنه د جنرال اعظمي او جنرال تکاچيف په غاړه وه.

افغان قواوې چې شوروي هوايي قواوې يې پوښښ کاوه د ۱۹۸۶ کال د فبروري په ۲۸مه نېټه د گردېز نه د ځايي ميدان له لارې خوست ته حرکت وکړ. دغه قواوې د خوست په شمال لوېديځ کې ځای په ځای شوې. د اپرېل په دوهمه نېټه نيمه شپه افغان پوځونو دوه ساعته د توپچي او هوايي تياري ونيو. د جلايي په وينا شپږمې-۸ چورلکو د خوست د هوايي ډگر نه والوتې او د ۳۸م غونډ لومړی جنګي گروپ يې ښکته کړ چې د دوري غره د مجاهدينو د درانه مقاومت سره مخامخ شو. مخکنی مارش درېدلو ته اړ شو.

د قوماندې مرکز د خوست نه تنيو ته ولېږدېده. د راډيو د تماس نه ښکاره شوه چې لومړی جنګي گروپ د ژورې شا ته پنځه کیلومتره د ننه په پاکستان کې ښکته شوی دی. دوی زر کلابند او د مجاهدينو سره په جګړه کې ونښتل. دغه وخت افغان قوماندانی پرېکړه وکړه چې د ۳۸ غونډ نور کوماندوگان په دوري غره باندې ښکته نه کړي بلکې د ژورې په چاپېر خلاصه سیمه کې ښکته کړي. په دې توګه د ۳۸مې لوا د ژورې په چاپېر کې په اوو جلا سیمو کې راکوز شول. لومړی ۱۵ چورلکې سهار په اوو بجو کوماندوگان ښکته کړل ورپسې نورې جوبې وشوې تر څو د ټولې لوا پرسونل ښکته شو. د ځينو چورلکو د ناستي ځایونه د پاکستان پولې ته په یوه کیلومتری کې ښکته شوي وو. مجاهدينو یو شمېر چورلکې د کیناستو په حالت کې وويشتلې. مجاهدينو په څلورو کوزو شويو برخو کې په کوماندوګانو بریدونه وکړل او ډېری یې ونيول. د میران شاه نه د تقوي قواوې راورسېدې او کوماندوګان یې د شا له خو د برید لاندې ونيول. په دې توګه کوماندوګان د دواړه خواو نه په لومه کې ولوبدل ځینې مړه او ځینې ونيول شول. د ورځې تر پایه مجاهدينو د ۳۸مې لوا ۵۳۰ کوماندوګان ونيول.

په همدغه مهال کې و چې شوروي ځانګړو الوتکو د ژورې غارونه بمباري کړل. ځنګه چې د دغو غارونو مخې د پاکستان د سوویل ختیځ په لور وې د شوروي الوتکې به په هغې خوا لاړې او له هغې خوا نه یې دا غارونه بمباري کول. په دغو بمباریو کې اتلس مجاهدين ووژل شول. داسې هم ځينو الوتکو یو بل غار چې یو سلو پنځوس متره اوږد و او یو سلو پنځوس تنه مجاهدين یې په داخل کې وو، بمباري کړ. که څه هم درنه بمباري روانه وه خو ایسار شوي مجاهدين د جلال الدین په ګډون د غارو نه وتلی شول. د کوماندو یوې ډلې چې په جګه کې وو چې دوی درې ورځې سخت مقاومت وکړ چې په پای کې تسلیم شول. د کوماندو د یوه کنډک ضد جاسوسی مشر ۲۴ کوماندوګان منظم کړل او په امن سره یې د خپلو قواوو سره یوځای کړل.

په راتلونکو ورځو کې د شوروي او افغان پوځ له پاره وضع لا کرانه شوه. دوی په دې کې ناکامه شول چې د خپل د منځه تللي هوايي غونډ د کوماندوګانو سره اړیکې ټینګې کړي دوی د اپرېل په ۹مه خپله لومړۍ لیکه (د ۷مې او ۱۴مې پلویو فرقو) وروسته له دې چې مهمات یې خلاص شول، خپل لومړی نقطې ته راستانه شوه.

د شوروي سرچینو له مخې جنرال وارېنیکوف د شوروي اتحاد د دفاع وزیر سوکولوف ته پیغام واستوه چې په هغه کې یې د قواوو افغان قومانداني باندې نیوکه وکړه او پلان یې جوړ کړو چې په هغه کې د قواوو د تقویې له پاره درې افغان غونډونه، یو د افغان د

خانګرو ځواکونو کنډک، او شپږ روسي کنډکونه ورکړي. هغه د قواوو د قوماندان اعظمي د بدلون وړانديز وکړ او هم يې د قواوو د بيا صف بندۍ له پاره وخت وغوښت. د اعظمي پر ځای جنرال غفور د قواوو او د څلوېښتم پوځ درستيز وال جنرال کريکوف د قوماندانانو په توګه وټاکل شول. جنرال کريشن د ټولو قواوو همغږي په خپل لاس کې ونيوله. کارمل د جنرال وارنيکوف نه وغوښتل چې د دغو عملياتو عمومي قوماندنه په غاړه واخلي. د شوروي دفاع وزير وارنيکوف ته د نوي تعرض د تياري له پاره دولس ورځې وخت ورکړ. شوروي او افغان هوايي قواوو د دولسو ورځو د تياري په جريان کې شپه او ورځ بمباري او توپچي ګوزارونه روان وو. د هوايي او توپچي ګوزارو د اپرېل په ۱۷ م ډېر پياوړي شول. دا مهال مجاهدينو ته نوي برتانوي بلوپايپ د هوا ضد راکټونه ورسېدل خو اغېزمن واقع نه شول. پاکستان يو څو تنه افسران ژورې ته ولېږل چې مجاهدينو ته د دې راکټو کارول ورزده کړي. دغو افسرانو په خپله ۱۳ راکټونه له يوه غره نه ګوزار کړل خو نتيجه يې ورته کړه او يو پاکستاني کپتان او ملګري يې سخت ټپيان شول او د پاکستان يوه پوځي روغتون ته د درملنې له پاره ولېږدول شول.

د اپرېل په سهار افغان قواوو په ختيځ کې د سهار په شپږ نيمو بجو او په لوېديځ کې د سهار په لس نيمو بجو بريد پيل کړ. د مجاهدينو د سخت مقاومت وروسته افغان قواوو د مني کنډو ونيو او شوروي افغان قواوې د مني کوتل نه تېرې شوې. د لږې نه ختيځ په لور قواوې د مغولي د غرونو خوا ته وړاندې تګ وکړ. جلال الدين هم په هوايي بريد کې ټپي شو. په دغه وخت کې مجاهدينو ژوره پرېښوده او چاپېرو غرو ته جګ شول. مجاهدينو ونشو کړای چې په ژوره کې خپلې زېرمې وباسي. شوروي او افغان ځواکونه د اپرېل په ۱۹ مه غرمه ژوره ته ننوتل.

افغان سرتېرو د ژورې د مرکز په لوتولو پيل وکړ. کرنېل کوتچنکو څلور کړۍ وخت درلود چې ژوره ړنګه کړي. هغه نږدې دوه سوه د ټانک ضد ماینونه په لومړنيو غارونو کې ځای په ځای کړل او ټول يې د يوه برقي هادي سره وتړل چې ټول په يوه وخت کې وچوي. د دغه غټ چاودون په پايله کې غارونه والوتل. بيا قوتونو په وتلو پيل وکړ او يوازې استحکامچيان پاتې شول چې ماینونه وکړي. دوی لږ وخت درلود او امر ورته شوی و چې د مازديکر په پنځو بجو تنيو ته حرکت وکړي. په دې توګه دوی د ۵۷ ورځو نه وروسته يوازې د پنځو ساعتو له پاره ژوره ونيوه.

د حيرانۍ ځای دی چې دوی د زېرمه شويو وسلو سره غرض ونه کړ. مجاهدين د پوځونو د پر شا کېدلو په سبا ژورې ته ستانه شول خو د دوی نه يو شمېر ماینونو ووژل.

دوی ماینونه پاک کړل، د غارونو تر منځ تونلونه یې بېرته ورغول او ژوره یې بېرته فعاله کړه. ۲۸۱ مجاهدين په جگره کې وژل شوي او ۳۶۳ تپیان وو.

د سټي د کنډولوی عملیات

د سټي کنډو د گردېز په دېرش کیلومتری کې د ځدرانو په سیمه کې د گردېز او خوست تر منځ پروت دی چې د دواړو ښارونو تر منځ لنډه لار ورنه تېرېږي او پر چاپېر یې د دنگو ونو ځنګل دی. د سټي کنډو د ۱۹۸۱ کال را هېسې د جلال الدین حقاني او هغه مرستیال گلزړک ځدران د قوماندانۍ لاندې د مجاهدينو په کنټرول کې و چې د خالص اسلامي ګوند پورې تړلي وو. د ژورې د عملیاتو نه وروسته مجاهدينو خوست کلابند کړ. د شوروي یو افسر ای. ان ششکوف وایي چې د ۱۹۸۷ کال په مې کې یاغیانو د افغان حکومت او شوروي پوځونو سره نښتې وکړې او خوست یې په بشپړ ډول کلابند کړ، د لېږد رالېږد لارې یې پرې کړې او زموږ ځواکونو ته یې د وسلو مهماتو او خورو شیانو رسول محدود کړل. له دې کبله لوړو چارواکو پرېکړه وکړه چې د کابل- گردېز- خوست لارې د پرانېستلو په موخه پیاوړي عملیات ترسره کړي او یاغیان وڅپي. هلته یوه بله لار چې د ختیځ لوري ته په څلور میله واټن کې پراته ده چې د سروتي تنګي نه تېرېږي او پنځلس میله په واټن د سټي کنډو په سوېل کې د اصلي لویې لارې سره په لکه تېره کې یو ځای کېږي. په دغه سیمه کې د ځدرانو درې خېل تېر میشت دی.

مجاهدينو په گردېز کې د دښمن د ځواکونو راغونډېدل لیدل. د ۱۹۸۷ کال په پای کې د شوروي قوماندانۍ د څلوېښتم پوځ د قوماندان جنرال ګروموف په مشرۍ د سترې کچې عملیات پلان او پلي کړل. په دغو عملیاتو کې د شوروي ځواکونو د ۱۰۸ مې او ۲۰۱ مې موټريزې فرقو قطعات، ۱۰۳ مه هوايي فرقه، ۵۶ مه ځانګړې هوايي جنګي لوا، ۳۴۵ م د پاراشوټ ځانګړې جنګي غونډ چې د نورو جنګي او خدماتو د قطعاتو ملاتړ ورسره و، کېدون کاوه. په دغو عملیاتو کې د افغان ځواکونه د ۸ مې، ۱۱ مې، ۱۴ مې، او ۲۵ مې فرقو قطعات، ۱۵ مه د ټانک لوا، او نور د ملاتړ قطعاتو په کې کېدون کاوه. برسېره پردې د کورنیو چارو وزارت د څارندوی لس کنډکونو هم په کې کېدون کاوه. د دغو ځواکونو ټول شمېر ۲۴۰۰۰ وو.

د جلاي په وینا دغو عملیاتو څلورو مرحلو کې وده وکړه. په لومړۍ مرحله کې د ۲۱ م او ۲۷ م نومبر په منځ کې د شوروي او افغان ځواکونه د گردېز د باندې متمرکز کېدل، په داسې حال کې چې د جلال الدین حقاني او نورو قومي مشرانو سره په دې اړه خبرې روانې

وې چې خوست د زېرمې د لاريو کاروان ته د سړک له لارې اجازه ورکړي. خو خبرې ناکامه شوې. په دغې مرحلې کې د شوروي او افغان ځواکونه د سروتي کوتل په وړاندې حرکت وکړ چې د هغه د نيولو په موخه موقعيت ونيسي.

مجاهدينو ټولې هڅې دې ته متمرکزې کړې وې چې د شوروي او افغان پوځونو يرغل مخه د سټې په کنډو کې ونيسي. دوی دا فکر نه کاوه چې د دښمن پوځونه به د سروتي کنډو ته خوځيږي. مجاهدينو هلته ماینونه کړلي نه وو او يوازې يې ځايي جنګيالي د ۳۰۰ تنو قومي اړيکيو په لېږلو سره پياوړي کړل.

مجاهدينو د سټې کنډو د ساتنې په موخه د کنډو په خوله کې درې د ماینونو کمربندونه چې په منځ کې يې د ۳۰۰ نه تر ۴۰۰ مترو واټن و، جوړ کړي وو. دوی په لوړو ځايو کې لس د بي اېم-۱۲ د گڼو دزو دستګاوې ځای په ځای کړې وې چې سړک او د کنډو مخه يې د اور لاندې نيوله. دوی دلته د الوتکو ضد زیکو-۱ درنې ماشينکړې ځای په ځای وې. همدارنګه مجاهدينو ۷۵ ملي متره او ۸۲ ملي متره ده شاکې او يو شمېر PRG درلودل.

دوهمه مرحله د نومبر په ۲۸ د خبرو د ناکامېدو وروسته پيل شوه. شوروي او افغان پوځونو په سروتي کنډو سملاسي يرغل پيل کړ. شورويانو د سروتي کنډو نه مجاهدين په شا وتمبول او د سروتي کنډو يې ونيو. شورويانو د سختې بمبارۍ وروسته د لوی سړک او سروتي کنډو تر منځ يې په هسکو ځايونو د هوا نه خپلې ځانګړې قواوې ښکته کړې او مهم ځايونه يې ونيول. دغه وخت مجاهدين د خپلو کورنيو په اړه اندېښمن شول او هغوی يې له هغه ځايه وزيرستان ته وايستلې.

جنرال گروموف د مجاهدينو د تېرايستلو له پاره د سټې په کنډو په لاس جوړشوي «پاراشوتي عسکر» ښکته کړل او مجاهدينو ورباندې سخت بريدونه وکړل، په دغه وخت کې شوروي د کشف الوتکو د مجاهدينو ځايونه په نښه کړل او سخته بمباري يې ورباندې وکړه. بيا د شوروي مخکې قوه په وړاندې وخوځېده مګر بريد يې د مجاهدينو له خوا د ماتې سره مخامخ شو. په بله ورځ د ډسمبر په اوله نېټه شورويانو بمباري سخته کړه، او مجاهدين اړ شول خپل ځايونه خوشي کړي او په لوېديځ لوري جګو غرو ته په شا شي. شوروي قواوې مخ په وړاندې وخوځېدې او پنځه ورځې وروسته يې د سټې کنډو ونيو. په دې ډول د جګړې دوهمه مرحله پای ته ورسېده.

بيا دوې اوونۍ د حکومت د نماينده کانو او د قومي مشرانو تر منځ خبرې په دې موخه روانې وې چې خوست ته د لوی لارې نه د اکمالاتو کاروان پرېږدي. د دغې وضعې نه شورويانو د عملياتو د څلورمې مرحلې د تياري له پاره ګټه پورته کړه او خپلې قواوې

پياوړې کړي.

د عملياتو څلورمه مرحله د دسمبر په ۱۶ مه پيل شوه کله چې شوروي او افغان ځواکونو خپل تعرض پيل کړ. دوی په دوو خواوو: سټې کنډو او سروتي درې نه پرمختګ پيل کړ او په لکه تېره کې سره يو ځای شول. د هوايي پوښښ او ټينګ توپچي اور تر پوښښ لاندې ګډې مخکې قواوو د ځدرانو په دره کې پر مختګ ته دوام ورکړ او مجاهدين د غرونو په لوري ووتل. همدغه وخت د افغان د کوماندو لوا او هوايي جنګي کنډک خوست ته نږدې ښکته شول چې د کلابندې ۲۵ مې فرقي سره اړيکې ټينګې کړي. د دسمبر په ۲۳ م سباوون د توپچي په ملاتړ شوروي ۳۴۵ جنګي هوايي غونډ د مجاهدينو په اساسي مرکز سرانا يو زړور بريد وکړ او د درنې جګړې وروسته يې ونيو.

وروسته له دې چې مجاهدين غرونو ته په شا شول شوروي انجنرانو ماینونو او نور خنډونه شنډ کړل او د نوي کال په درشل کې د لاريو کاروان چې په ټنونو زېرمې چې په هغو کې خوارکي توکي، د سونګ مواد، مهمات شامل وو د ګردېز نه خوست ته ورسېد. د ۱۹۸۸ کال د جنوري تر اتلسمې هره ورځ د دوو نه تر درې کاروانونه د ګردېز نه خوست ته تلل چې ټول يې ۲۴۰۰۰ ټنه زېرمې ولېږدولې. د جنوري په شلمه قواوې په وتلو پيل وکړ. د شوروي او افغان قواوو د ۱۲ ورځو له پاره لاره خوندي وساتله. په دغه جګړه کې نږدې سل تنه مجاهدين ووژل شول. د شوروي او افغان پوځونو د وتلو وروسته مجاهدينو د سټې کنډو بيا ونيو او خوست يې کلابند کړ.

د کاسکد عمليات او د شوروي پټه استخباراتي جګړه

د ريچارډسن په وينا د ۱۹۸۱ د دسمبر په مياشت کې شوروي ولسمشر ليونيد بريژنف بېرک کارمل ته وويل چې په افغانستان کې د پوځي شتون د پياوړي کولو د بنسټ او په اټکليز او مشروط ډول د شوروي اتحاد د سوسيالستي جمهوريتونو سره د افغانستان د يوځای کېدنې بنسټ کېږدي. ۸۵۷ د خاد بريد جنرال غلام صديق ميرکي چې د شوروي پلانونو په اړه يې لومړۍ درجه مالومات لرل او وروسته وتښتېد وايي چې «په افغانستان کې د دوو شتو کمونېستو ډلو، خلق او پرچم د سيالي او دښمنۍ له امله د بريژنف پلانونه په اسانۍ نه شول پلي کېدای. (بوروفسکي ۱۱)» ۸۵۸

بريژنف د شوروي څارګرو څانګو سلاکارانو له سلا وروسته دې پايلې ته ورسېد چې د کاسکد د عملياتو له لارې دې افغانستان درې ورې کړي. (بودانسکي ۱۱) د کاسکد عمليات هغه پټ عمليات وو چې له مخې يې د هندوکش په شمال کې نهه غېږ پښتون

ميشته ولايتونه له افغانستان نه بيل او د شوروي اتحاد د سوسيالېستي جمهوريتونو له خاورو سره يوځای کړي. ميرکي دا وويل چې «بريژنف کارمل ته وويل له افغانستانه به نه ولايتونه بيل کړل شي او دغه ولايتونه به د کابل په کېدون د شوروي په ولکه کې ورپرېوزي. د هېواد پاتې برخه به خپل برخه ليک ته پرېښودل شي. (بوروفسکي ۱۱)» ۸۵۹

په شمال کې شورويانو او د هغوی ملګرو د شمالي ولايتونو د ښارونو، کليو او بانډو له وړانولو په کلکه ډډه کوله خو مسکو په پرله پسې او فعاله توګه نه يوازې د پښتنو په سيمو کې د خپلې واکمنۍ په وړاندې مخالفين په ټينګه ټکول بلکې د ميشته پښتنو د بقا او د هغو د شتمنيو او د ژوند او معشيت د اړونده شيانو د منځه وړلو په لاره کې تر وسې وسې هلې ځلې وکړې. (کراکوفسکي ۱۷۸). ۸۶۰ د شمالي زون د سيمو د باندې، په نورو ټولو سيمو کې د اوبو لګولو شبکې او مخکې حاصلات د منځه يوړل شول، مخکې د وګړو له شتون څخه پاکې شوې او د هېواد سوويلي برخې په رښتني توګه په څارو مخکو واړول شوې. (کراکوفسکي ۱۷۸) ۸۶۱

شوروي اتحاد د هوايي بمبارد له لارې په سيستماتيک ډول د پښتنو سيمو وړانول او له هغو څخه د وګړو شړل وو. په دې مانا چې «ټولې پښتون ميشته سيمې چې له سوېل لوېديځو ولايتونو څخه تر سوېل ختيځو ولايتونو پورې غځېدلې دي کلکې بمبارد کړې چې په سلګونه زره وګړي يې ووژل او پاتې يې له هېواده شړلو ته اړ کړل.» ۸۶۲ د پښتنو د شړلو له پاره ګڼ شمېر لارې چارې په کار ولېږدې. پرله پسې بمباريو کلي په کنډوالو واړول او شوروي چورلکو تېښتېدونکي کليوال د هوا نه قصايي کړل. يو کلی په بل کلي پسې ونړول شو، وګړي يې په ډله يز ډول ووژل شول او د دغه بې رحمۍ قصاييو په ترڅ کې ولسوالۍ په ولسوالۍ يو پر بل پسې د خاورو سره يو او د وګړو نه تشې شوې. د درموندنو د ټولولو په وخت کې پټيو او کروندو ته اور واچول شو، بڼونه او انګور باغونه له منځه ولاړل او څاروي يې ورووژل شول. د مسکو په موخو کې په دغو سيمو کې د بيا ميشته کېدلو پلان نه و او له دې چې د افغانانو ژوند په کرهڼه او د اوبو لګولو په بندونو پورې تړلی دی نو د اوبو بندونه يې هم وروېجاړ کړل او مخکې يې په وچو څارو واړولې. (کلاس ۱۳۳-۱۳۴) ۸۶۳

د کاسکېد د عملياتو دوهم پړاو دا و چې د افغان مقاومت د ډلو له منځه يو شمېر کسان د همکارۍ له پاره جلب شي. کاکړ وايي چې شورويانو د پټې اسخباراتي جګړې له لارې ډېر برياليتوبونه ترلاسه کړل. دا پټه جګړه د کې چې بې او پوځي استخباراتو په کېدون شوروي پټو ادارو پرمخ بيوله. همدارنګه کې چې بې د خپل موډل سره سم د نجيب الله په

مشری چې نوموړی شاید پخوا د کې چې بې له خوا د اجنب په توګه استخدام شوی و، د کام جاسوسي اداره د خاد په جاسوسي اداره واړوله. کې چې بې د کاسکېد په ځانګړو جګړو کې نېغ رول درلود.

شورويانو نه يوازې احمدشاه مسعود د ياد پروتوکول په بنسټ د خپل نفوذ لاندې راووست بلکې دوی او د دوی لاسپوڅي رژيم کوشن کاوه چې په ټول ملک کې د خپلو مخالفانو برسېره ان نور ځايي مشران او مخور کسان هم د رژيم په خوا واړوي. دوی دغه کار د پراخې جاسوسي جال له لارې په پيسو، زور او چل او ول سره کاوه، چې د هرات شیر اغا چونغر يې يوه څرګنده نمونه ده. د ۱۹۸۱ کال په پيل کې د شوروي د کاسکېد افسرانو شیر اغا چونغر چې د ۲۵۰ تنو مجاهدينو قوماندان و، د رژيم پر خوا راوړاوه. کاسکېد د سېوتاژ، ترورستي کړو، ډول ډول وړانيو او د مخالفانو د جلبولو له پاره د ک ج ب له افسرانو نه جوړ شوي ډلګۍ وې چې پراخ اختيار ورسره وو. دوی د چېکا د شوروي استخبارتي ادارې د تاکتيکونو نه کار اخېست چې په منځنۍ اسيا کې د بسمچيانو په وړاندې کار ترې اخېستی و. چونغر د پيسو او شوروي اتحاد ته د سفر او ځينو نورو امتيازاتو په بدل کې ومنله چې له کاسکېد سره به مرسته کوي او د رژيم مخالفان به ځپي. ميتروخين ليکي چې «د ۱۹۸۱ کال د اپرېل نه د ۱۹۸۲ کال تر مارچ پورې د هغه جنګياليو د کاسکېد له ټولګي سره په ګډه په يوويشتو لويو عملياتو کې برخه واخيستله او په بيل ډول يې څلوېښت مورچليز بريدونه وکړل او د مقاومت د واحدونو ۳۱ قوماندانان له مينځ نه يووړل.» چونغر په ټوليز ډول «۲۰۵۰۰» د رژيم مخالفين له منځه وړي او اتيا تنه يې نيولي وو. ۸۶۴

په ۱۹۸۲ کال کې يو شمېر نور قوماندانان د رژيم پر خوا واړول شول. په جوزجان کې قوماندانان دير اوراز هلې، دير عبدالله جان او لاو عبدالله حنايي، په شمال کې سيد حسېن شاه منصور، د کابل د قره باغ نه اغا رحيم خان او په هزاره جات کې د وطنپال په نامه قوماندان د کابل په لور واړول شول چې د دوی نه هم د چونغر غونډې کار واخېستل شو.

کاکړ وايي چې دغه چلندونه د انسجام د ډلې له خوا کېدل چې د کاسکېد- ک ج ب او پوځي استخباراتو له استازو نه جوړه وه. دغه ډله په ځانګړې توګه د پکتيا او ننگرهار سرحدي قومونو ته متوجه وه او د پيسو او وسلو په بدل کې د قومي ملېشيا او پوځي پوستو د جوړولو پروګرام پرمخ بيوه. د پرچم رژيم د سرحدونو چارو وزير فيض محمد هم پکتيا ته د دې کار له پاره ولېږه چې په ځدرانو کې د خپلو ملګرو سره يوځای ووژل شو.

د ننګرهار په خوګيانيو کې د کابل رژيم د ملک قيس او ملک محمد جان د کورنيو د خپلمنځي دښمنۍ نه په کټې اخېستې سره د ملک قيس گنده وهڅوله چې د وسلو او پيسو په بدل کې ولسوالي ومي. د امان بېک په سروالي د ملک قيس کورنۍ ورسره دغه وړانديز ومانه، خو د امان بېک اصلي مقصد دا و چې وسلې او پيسې ترلاسه کړي او بيا د رژيم پر ضد عمليات وکړي. دغو دواړو کورنيو په پېښور کې روغه وکړه.

د ګارباچوف بيا جوړونه او سمونونه

په ۱۹۸۵ کال کې ميخايل ګارباچوف د شوروي اتحاد لور واکمن شو او هغه په دې واقعيت پوه شو چې د دې وضعې نه د وتلو يوازېنۍ لار د افغانستان نه د شوروي پوځ ايستل او د ننه په شوروي نظام کې د سمونونو راوستل دي.

ګارباچوف د سوسياليستي نظام د ټولو امکاناتو څخه د کټې اخېستلو ترنامه د نوي تفکر په رڼا کې د بيا رغونې او علنيت تر شعار لاندې د ژورو بدلونونو پلان ترلاس لاندې ونيو. شوروي اتحاد چې په افغانستان باندې د وسله وال تيري په نتيجه کې د نړۍ د خلکو تر مېنځ د يوه تيري کوونکي استعماري ځواک په توګه خپل حيثيت بايللی، ددې هېواد اقتصاد په جګړه کې ډير کمزوری شوی او هغه د سر زيان، چې د جګړې په جريان کې د استعماري پوځ منسوبينو ته اړول شوی، د شوروي خلکو د ناراضۍ سبب شول. ددې وضعې نه د وتلو په موخه د شوروي اتحاد نوي مشرتابه وپتېبله چې د افغانستان د مسئلې د حل يوه داسې لاره ولټوي چې شوروي تيري کوونکی پوځ د افغانستان څخه په داسې بڼه وباسي چې يوه د اوږو پزه ځانته جوړه کړي. د افغانستان څخه د شوروي پوځ د ايستلو پرابلم د شوروي اتحاد د نوي مشرتابه د بهرني سياست په اجندا کې مهم ځای ونيو.

ګارباچوف د شوروي پوځ د ايستلو موضوع د افغاني مشرتابه سره د خپلو مشاورينو له لارې څېړله او دوی ته يې دا ذهنيت ورکولو چې شوروي اتحاد هوډ لري چې خپل پوځ د افغانستان څخه وباسي او افغان لوری دې په خپله د انقلاب ساتنې ته ملا وتړي.

د دې مسئلې د څېړلو په وخت کې ښکاره شوه چې بېرک کارمل دې ته چمتو نه دی چې د افغانستان څخه د شوروي پوځ د وتلو سره موافقه وکړي. له دې کبله د نوي مشرتابه له خوا کارمل ته داسې اشارې ورسېدې چې نوموړی نور نه شي کولای د شوروي پوځ په زور خپل واک ته دوام ورکړي. خو داسې شواهد شته چې د شوروي مشاورينو سره د دې موضوع د څېړلو په وخت کې ډاکټر نجيب الله د شوروي پوځونو د وتلو سره سر خوځولی

دی. شاه محمود حصین په خپل کتاب کې، چې «بې عیبه مثلث» نومېږي، د صالح محمد زیري له خولې لیکي: «ډاکټر نجیب الله لکه چې د مخه د موضوع څخه خبر و، په داسې بڼه یې طرح کوله چې که د شوروي له خوا د افغانستان څخه د شوروي پوځ د وتلو موضوع طرح شي، موږ ته لازمه ده چې د هغوی د پرېکړې څخه ملاتړ وکړو.» ۸۶۵

کارباچوف په دې موخه د ملګرو ملتونو د ځانګړي استازي په منځګړیتوب د خبرو لار ټینګه ونيوله، چې د مخه په ۱۹۸۲ کال کې پیل شوې وې. د دوی سره دا وېره هم وه چې د دوی د امپراتورۍ نور تابع هېوادونه به هم پر خپلواکۍ غوښتنې باندې نور هم ټینګ شي. دوی د ژینو په خبرو کې هڅه کوله چې له بنګېلو خواوو سره دغسې تړون وکړي چې د هغه له مخې خپل پوځ په عزت سره له افغانستان نه وباسي او هم په کابل کې د دوی لاسپوڅی رژیم په کوم ایټلافي ډول پاتې وي. خو د ډېرو چنو وهلو وروسته یې د ۱۹۸۸ کال د اپرېل د میاشتې په څلورمه نېټه ومنله چې خپل پوځ په نهو میاشتو کې له افغانستانه وباسي. خو تر دغه وخت په شوروي اتحاد کې وضعه دومره خرابه شوې وه چې لومړی شوروي امپراتوري ړنګه شوه او ورپسې په کابل کې د دوی تابع رژیم د منځه لاړ او په ځای یې افغان اسلامي تنظیمونه په واک شول.

د کارمل لیرې کول

په ۱۹۸۵ کال کې میخایل کارباچوف کارمل مسکو ته وباله. په مسکو کې کارباچوف کارمل ته وویل چې شوروي اتحاد هوډ کړی چې خپل پوځونه د افغانستان نه وباسي. کارمل د دې خبرې په اورېدو هک پک شو او خپل مخالفت یې کارباچوف ته په دې ټکو څرګند کړ: «که تاسې اوس ووځئ بل ځل به مجبور شئ، چې یو میلیون سرتیري راولېږئ.» ۸۶۶

کارباچوف بیا د سیاسي دفتر ناسته راولبله او پرېکړه وشوه چې کارباچوف د کارمل ته رد ووايي چې شوروي اتحاد خپل پوځ د افغانستان نه وباسي او کارمل دې هرو مرو په خپله د خان نه ساتنه وکړي او شوروي به وسله ورلېږي. د ۱۹۸۶ کال د فبروري د میاشتې په ۲۵مه نېټه کارباچوف افغانستان د ناسور تپ وباله او د افغانستان نه یې د شوروي پوځونو په ایستلو ټینګار وکړ. کارمل په دې نه پوهېده چې شوروي لویانو دی د خپلو موخو د پلي کولو له پاره واک ته ورسوه او اوس دوی د خپلې موخې له پاره هغه له واک نه کوزولی هم شي. د ۱۹۸۶ کال د مارچ د میاشتې په ۳۰مه نېټه کارمل مسکو ته د درملنې له پاره وغوښتل شو. د درملنې وروسته هلته ده ته وویل شول چې د نړۍ او افغانستان وضع اوږي او د دې وخت رارسېدلی دی چې د عمومي منشي مقام خپل کوم یو ځوان ملګري ته

پېرېږدي. دی نور د شوروي اتحاد په کار نه و. شېرشین وايي چې په پرنسيب کې هغه هوکړه وکړه چې د خپل مقام نه لاس په سر شي، خو وويل چې اړینه ده لومړی د خپلو ملګرو سره مشوره وکړي. نوموړي د ۱۳۶۵ کال د غوايي د مياشتې په يوولسمه نېټه چې د ۱۹۸۶ کال د می د مياشتې د لومړۍ نېټې سره سمون کوي په شعوري توګه افغانستان ته رااستول کېږي ترڅو په شوروي اتحاد او هم په افغانستان کې نه يوازې د می د لومړۍ ورځې د نمانځلو په مراسمو کې کېدون ونه کړای شي، بلکه همدارنګه د ثور د انقلاب د کاليزې د نمانځنې په مراسمو کې هم کېدون ونه کړي. د ثور انقلاب د کاليزې د مراسمو په جريان کې پوځي رسم گذشت د نجيب الله د مخې څخه تېر شو او په دې مراسمو کې څرګنده شوه چې کارمل ته نور هېڅ ډول اړتيا نه ليدل کېږي. کې چې بې والو په ده باور نه کاوه او همدا چې کارمل د می په اوله ورځ د کابل په لور روان شو د کې چې بې د نړيوالې ځانګې مشر ولاديمير ګريچکوف ورپسې رهي شو او د می په دوهمه پخوا له دې چې په دسيسې لاس پورې کړي، ورسره وليدل او ترېنه وغوښتل چې له وعدې سره سم د ګوند د مرکزي کمیټې د عمومي منشي د مقام نه استعفا وکړي. د شېرشین په وينا چې دی هم هلته و، د دغې خبرې په اورېدلو سره «د کارمل مخ تور شو» په پرتو ويلو يې پيل وکړ او چينې يې کړې چې «ومې وژنئ، قرباني مې کړئ! زه مرګ، بندي توب او کړاو منلو ته تيار يم.» څرېچکوف وويل چې سبا به بيا په دې اړه خبرې وکړو. کارمل موافقه وکړه. خو د همدغې ورځې په مازديک د دفاع وزير، د کورنيو چارو وزير او د خاد سروال کارمل سره په ګډه وليدل او په ټينګه يې ترېنه وغوښتل چې ځان ګوښه کړي. کارمل په ژورې ناهيلۍ سره تسليم شو. کارمل سره له دې د ښځو د سازمان يو شمېر نجونو او ځينې نورو نږدې کسانو له خوا مظاهره تنظيموي، خو دا عمل ګټه نه کوي

په پای کې د ۱۳۶۵ کال د غوايي د مياشتې په څلورلسمه نېټه د افغانستان د خلک ډموکراتيک ګوند پلنوم دایر شو، د ببرک استعفی تاييد او د هغه پرځای ډاکټر نجيب الله د افغانستان د خلک ډموکراتيک ګوند د مرکزي کمیټې د عمومي منشي په توګه وټاکل شو.

ببرک کارمل د شوروي اتحاد د زاړه تفکر د پلويانو سره ټينګې اړيکې درلودې. ده د هغوی په لاسون د نجيب الله پر ضد د افغانستان د خلک ډموکراتيک ګوند د مرکزي کمیټې د عمومي منشي په توګه د ټاکنې په همېغه مهال د خپلو پلويانو په مرسته مظاهرې وکړې او مړه دوي ګارباچوف او نجيب الله شعارونه يې ورکړل او د محمود بريالي ميرمنې جميله ناهيد خو لا په يوه مظاهره کې افغانانو ته دا توصيه وړاندې کړه چې افغاني

ماشومانو ته لا په زانگو کې د ستر شوروي اتحاد دوستي په غوږونو کې زمزمه کړي. د ببرک کارمل د پلويانو مظاهره د وسله وال پوځ د منسوبينو له خوا تیت او پرک شوه. په پای کې کارمل اړ شو چې د انقلابي شورا د ریاست نه هم لاس په سر شي او هغه و چې د ۱۹۸۶ کال د نومبر په شلمه یې خپل گوښه لیک واستوه. په دې ډول د ده سیاسي ژوند پای ته ورسېد، ټولنیز ژوند یې محدود شو او په خپله یو عادي کس شو. بیا د درملې په پلمه مسکو ته واستول شو تر څو نجیب الله په ډاډه زړه د هېواد چارې پرمخ بوزي.

د ژینو خبرې

د مخه مو یادونه وکړه چې د شوروي د یرغل نه وروسته د ملګرو ملتو موسسې، اروپايي ټولنې، د ناپېیلو هېوادونو او اسلامي هېوادونو او د نړۍ نورو هېوادونو او نړیوالو موسسو له شوروي اتحاد نه وغوښتل چې خپل پوځ له افغانستان نه وباسي او د افغانستان د ناپېیلوب او خپلواکۍ درناوی وکړي. خو شوروي نه غوښتل چې د افغان کشاله د خبرو او ډپلوماسۍ له لارې حل شي. شوروي مشران پر خپل پوځ ډاډه و، چې په افغانستان کې به کراري راولي او د خپل اجنت ببرک کارمل په سروالۍ به پرچمي رژیم د ختیځې اروپا شوروي ته د تابعو حکومتونو په شان حکومت کوي. ځکه دوی جګړې ته د دوام ورکولو په خاطر د سلګونو زرو انسانانو د وژلو او د افغانستان د وړانولو مسؤلیت په غاړه واخېست.

څه مهال وروسته ځینو شوروي لویانو خپله تېروتنه ومنله خو بریټنف د پخوا په شان په خپله سرزوري ټینګ و، په دې چې روسانو هغه هېوادونه چې لاندې کړي و، هېڅکله د هغو نه د پوځ ایستلو ته اړ شوي نه و. اوس بریټنف دا منلی نه شوه چې خپل پوځ له افغانستان نه وباسي. بریټنف په ۱۹۸۲ کال کې مړ شو او د هغه د مړینې وروسته د شوروي د یرغل اصلي نوښت ګر د ک ج ب مشر اندروپوف د شوروي اتحاد لوړ واکمن شو. دی چې زر په خپله تېروتنه پوه شو د ډپلوماسۍ لار یې ټینګه ونيوله. خو له بده مرغه ناروغ اندروپوف د ۱۹۸۴ کال په جنوري کې مړ شو او ځای ناستی یې کانستانتین چرننکو د بریټنف غوندې د افغان مسلې د پوځي حل پلوي و. خو د ښه مرغه هغه ته مرګ په ښه وخت کې راورسېد.

که څه هم دغه خبرې په ۱۹۸۲ کال کې د ملګرو ملتو په منځګړیتوب پیل شوې خو شوروي اتحاد د بریټنف او چرننکو په وخت کې د ژینو خبرو ته رښتیني نه و. دوی پلې

کولې او ويل يې چې د جگړې د لاملونو له منځه تلو وروسته شوروي اتحاد خپل پوځونه د افغانستان نه وباسي.

د ملګرو ملتو سرمشري کورت والډ هایم د ۱۹۸۱ کال د فبروري د میاشتې په ۱۱ مه نېټه جاویر پرېز دي کویلار په سیاسي چارو کې د خپل شخصي استازي په توګه وټاکه چې د ښکېلو هېوادو تر منځ د سولې خبرې پرمخ بوزي. دي کویلار په ۱۹۸۱ کال کال کې لومړی د اپرېل او بیا د اګست په میاشت کې سیمې ته دوه ځله سفر وکړ. ده په کابل او اسلام اباد کې له مقاماتو سره د خبرو وروسته د افغان کشالي د هوارولو له پاره د ملګرو ملتونو د ماموریت او هغه فعال رول ومنل شو. په خپله سرمشري هم د همدې کال په می کې مسکو ته سفر وکړ او هلته یې د همدغه پوهاوي په اړه د ګرومیکو او نورو موافقه ترلاسه کړه. دوکویلار په دې اړه په اسلام اباد کې د جنرال ضیاءالحق موافقه هم ترلاسه کړه. پاکستان د افغان کډوالو استازیتوب، او په عمومي ډول د افغانستان استازي توب په کړو کې په خپله کاوه او افغان اسلامي تنظیمونو ته یې چانس نه ورکاوه. کاکړ وايي چې «د تنظیمونو مشرانو هم د خپل هېواد د کشالي په اړه د پاکستان مخکښې منلې، او د خپل ملي حاکمیت اصل یې له نظره غورزولی و. له همدې امله و چې دوی ملي اهمیت پیدا نه کړ ... او تر پایه پورې د پاکستان د ای اس ای تر مشرۍ لاندې جنګي ډلې پاتې شوې او د هېڅ تنظیم امیر یا سروال ملي مشر نه شو» ۸۶۷

د ۱۹۸۱ کال په پای کې پرېز دوکویلار د ملګرو ملتو د سرمشري په توګه وټاکل شو او دیګو کوردوویز یې په سیاسي چارو کې خپل مرستیال وټاکه او د ۱۹۸۲ کال د فبروري په میاشت کې د افغانستان د کشالي د هوارولو له پاره د خپل خاص استازي په توګه وټاکه. اندروپوف د ۱۹۸۳ کال د مارچ په ۸ مه د ملګرو ملتونو سرمشري پرېز دوکویلار ته وویل چې جګړه د شوروي اتحاد اړیکې د لوېدیځ، سوسیالستي هېوادو، اسلامي هېوادو او د نورې پاتې نړۍ سره ترینګلي کوي او همدارنګه کورنۍ ټولنیزه او اقتصادي وده زیانمنه کوي.

په امریکا کې د نوي ولسمشر رونالد ریګن منځ ته راتګ شوروي اتحاد اندېښمن کړ چې د افغان کشاله یې د کارتر په پرتله ډېره ټینګه ونیوله او د پاکستان له چارواکو سره یې د نویو وسلو د جنګي الوتکو په ګډون د څلورو میلیارډو ډالرو په اندازه هوکړه لیکونه لاسلیک کړل. د چېرینکو وروسته په نسبي توګه ځوان ګارباچوف د شوروي اتحاد واکمن شو او د ژینو په خبرو یې لنګر واچاوه.

کوردوویز او د ژینو خبرې

کوردوویز یو خوځند او نوښتگر ډپلومات و او د افغانستان د کشالي د هواری له پاره یې د «بیرې ډپلوماسي» غوره کړه. کوردوویز د ۱۹۸۲ کال د اپرېل په میاشت کې سیمې ته په سفر لاړ. په پاکستان کې یې د پاکستان د بهرنیو چارو وزیر صاحبزاده یعقوب خان سره ولیدل. د کوردوویز د دغه سفر موخه د خبرو د څرنګوالي او کړنلارې د ټاکلو په اړه وه. کوردوویز د خبرو د «نږدې غږېدو» فارمول وړاندیز وکړ چې د ښکېلو خواوو استازي به په بیلو کوټو کې ناست وي، دوی به نه سره کوري او دی به هغوی په خپلو کوټو کې ویني او د مقابل لوري خبرې به اوروي. دا ځکه چې پاکستان نه غوښتل چې استازی یې د کابل د استازي سره مخامخ خبرې وکړي او هغه ته رسمیت ورکړي. په کابل کې د باندنیو چارو وزیر شاه محمد دوست د کوردوویز له فارمول سره هوکړه وکړه. کوردوویز بیا تهران ته سفر وکړ او هلته د ایران د بهرنیو چارو وزیر علي اکبر ولايتي سره وغږېد. ولايتي ورته وویل چې ایران نه غواړي په خبرو کې ګډون وکړي. خو ولايتي د کوردوویز د دغه وړاندیز سره زړه نازره هوکړه وکړه چې هغه به ایران له بحثونو نه باخبره ساتي او ایران به هر هغه نظر کوردوویز ته انتقال کړي چې د بحث لاندې موضوع ګانو په اړه یې لري.

له دغه سفر نه وروسته کوردوویز په هاوانا کې د صاحب زاده یعقوب خان او شاه محمد دوست سره ولیدل او د خبرو په اړه یې ځان نور هم ډاډه کړ. ده بیا هغه لیک چې د بحث وړ موضوع ګانو اجنډا یې بللې اول یعقوب خان او بیا نورو ته واستوه. هغه مهال چې له دوی نه یې د هوکړې خواب ترلاسه کړ په ژینو کې یې د ۱۹۸۲ کال د جون د میاشتې ۱۵ مه د خبرو نېټه وټاکله. په دې توګه په دغه نېټه د افغان کشالي په اړه د خبرو لړۍ پیل شوه او کوردوویز د ملتونو په ماڼۍ کې د ملګرو ملتونو د استازي په توګه د دواړو پلاوو کوربه توب کاوه. هر پلاوی به د ملتونو ماڼۍ ته یو په سهار او بل په ماسپېښین کې جلا ورتلو، په بلې اوونۍ کې به دغه ترتیب سرچپه کېده. دواړه پلاوي به هېڅکله په یوه وخت کې په ماڼۍ کې نه و.

کوردوویز په ژینو کې د خبرو په درشل کې د شوروي اتحاد استازي ستانيسلاو کاوريلوف سره هم ولیدل چې په کابل کې د شوروي اتحاد د سفير مرستیال و. کوردوویز د ده له لارې چې د کرومیکو سره یې په نېغه توګه مخابره کوله، د شوروي حکومت په سیاست ځان پوهاوه. شورويانو هیله درلوده چې د ژینو خبرې به د کابل رژیم ته یو ډول مشروعیت یا لږ تر لږه نړیوال حیثیت ورکړي.

کاکړ وايي چې د نړۍ بل زېږځواک امریکا چې په دغه وخت کې یې د افغانستان پر

پېښو ژور اغېز درلود د ژينو د خبرو سره چندان علاقه نه ښووله. کوردووين وايي چې ده ته په ملګرو ملتو کې د امريکې داييې استازي يو مرستيال جورج شارمان په رسمي ډول څرګنده کړه، چې که څه هم امريکا د خبرو له لارې د افغان کشالي د هوارولو ملاتړ کوي خو نه غواړي چې د هغې په اړه خبرو کې برخه واخلي. خو په ژينو کې د يونو په دفتر کې د امريکې استازي هرمن سواي بي (Herman Swaabe) چې د ولسمشر ريکن نږدې ملګری و، د کوردووين سره ومنله چې د دغې موضوع په اړه به په کرسمس کې د ريکن سره وغږېږي.

کوردووين په ژينو کې د ۱۹۸۲ کال د جون په شپاړلسمه نېټه لومړی د پاکستان د پلاوي د مشر يعقوب خان سره وليدل او په دې توګه د ژينو خبرې پيل شوې. يعقوب خان غوښتل چې د خبرو اصلي موضوع د افغانستان نه د شوروي پوځ ايستل وي. نوموړي د افغانستان په چارو کې د لاسوهنې نه انکار کاوه. خو شاه محمد دوست د هغه پر خلاف په پرله پسې ډول ويل چې که دغه لاسوهنه ودرول شي نورې موضوع ګانې به حل شي. په پای کې د پوځ د وتلو موضوع په متن کې د اساسي ټکي په توګه ومنل شوه. که څه هم د کابل د رژيم استازي په وار وار له هغې سره مقاومت کاوه.

د ۱۹۸۲ کال د نومبر د مياشتې په ۱۱ مه نېټه بريټنډ مړ شو او د ک ج ب مشر يوري اندروپوف د هغه پر ځای د کمونسټ ګوند عمومي منشي وټاکل شو. تر دغه وخته د ژينو په خبرو کې يو څه پرمختګ شوی و، خو د اندروپوف په واکمن کېدو سره د ژينو په خبرو کې د پرمختګ هيله ښه پياوړې شوه. اندروپوف اوس خپلې تېروتنې ته ځير شوی او په دغه فکر شوی و، چې خپل پوځ د ښکېلو حکومتونو په موافقې سره له افغانستان نه په عزت وباسي.

کوردووين همدا چې د خبرو لومړی پړاو پای ته ورسېد د افغان کشالي د هوارولو هراړخيزې پرېکړې لومړنۍ مسوده تياره کړه چې اساسي ټکي يې د پوځ ايستل، د لاسوهنې بندول، د هېوادونو د ضمانت او د کېدوالو ستنېدل وو. په مسوده کې د دې نه هم يادونه شوې وه چې د پرېکړې د ټولو توکو پلي کول به په يوه وخت کې وي. د کوردووين نه هيله کېده چې خپل کار چټک کړي خو هغه خپل تګ سيمې ته وځنډاوه. کوردووين په نيويارک ټايمز کې د تاس د اژانس د اعلاميې په حواله ولوستل چې شونې ده چې د شوروي نوی واکمن د حيثيت نه بايللو پرېکړه وکړي. د تاس دغې اعلاميې هغه توده هوا بېرته سره کړه چې د اندروپوف په واکمن کېدو سره پيدا شوې وه. دارنگه د کراچي د ډان ورځپاڼې نظر ښکاره کړ چې پاکستان ته نه ښايي چې د ډراماتيک بدلون هيله وکړي.

دغه نوي انکشاف کوردوویز په دې فکر کړ چې د افغان کشاله اوس د زېږخواکونو په کړکېچنو اړیکو کې نغښتې ده. مسکو دی پوه کړی و چې غواړي خبرې پرمخ لاړې شي خو دا نه شي زغملي چې په ښکاره یا ان په ضمني ډول ووايي چې په هر ډول وي پرېکړه غواړي. خو لږ مهال وروسته د ۱۹۸۳ کال د جنوري د میاشتې په ۶مه نېټه په ملګرو ملتو کې د شوروي استازي ولادمیر شوستوف کوردوویز ته وویل: «له یوه ډېر لوړ ځای نه هغه ته هدایت شوی چې تا ته ووايي چې په مسکو کې د جامعې فیصلې مسودې درناوی شوی دی او دا چې د شوروي حکومت هیله کوي چې په ژینو کې به له خبرو کوونکو سره د هغه خبرې بریالی وي.» ۸۶۸ بیا نو کوردوویز په ډاډه زړه سیمې ته په سفر لاړ. ده په تهران کې د ایران د باندنیو چارو وزیر علي اکبر ولایتي سره وکتل. علي اکبر ولایتي د پرېکړې اصلي موضوع د پوځ ایستل یاد کړو چې باید په دوو کلونو کې سرته ورسېږي او هم یې د کډوالو د بېرته ستنېدو نه یادونه وکړه. کوردوویز بیا اسلام آباد ته لاړ او هلته یې د پاکستان د بهرنیو چارو د وزیر یعقوب خان سره ولیدل. هغه د پرېکړې د مسودې د څلورو ټکو سره موافقه ښکاره کړه خو ده د کوردوویز نه وغوښتل چې د پوځ د ایستل کېدلو له پاره دې د وخت چوکاټ وټاکل شي او کوردوویز ورسره ومنله. بله ورځ یعقوب خان کوردوویز ته ډاډ ورکړ چې پاکستان د پرېکړې ټول توکي منلي دي خو مشاورانو یې دا موضوع هم یاده کړه چې په پرېکړې کې دې هرو مرو د موجودو پولو د منلو یادونه وشي. خو کوردوویز وایي چې ده له دغه بحث نه وروسته لازمه نه ګڼله چې په دې اړه اوس بحث وکړي. په کابل کې شاه محمد دوست د کوردوویز جدول خوښ کړ خو د پوځ د ایستل کېدو په اړه یې د وخت د ټاکل کېدلو جدول ونه مانه. بله ورځ شاه محمد دوست د هم مهالتوب پرنسیپ ومانه او د وروستۍ پرېکړې نه دېرش ورځې وروسته یې د ټولو توکو د پلي کولو سره هوکړه وکړه. کوردوویز وروسته په شوروي سفارت کې له ګاوریلوف سره د ډوډۍ خورلو په مهال خبرې وکړې. ده هغه ته وریاده کړه چې د مخه په ژینو کې د پوځ د ایستلو د وخت د چوکاټ په اړه څرګند پوهاوی منځ ته راغلی و. ګاوریلوف هم د دوست په شان د پوځ د ایستلو د وخت د ټاکلو د موضوع سره مخالفت وکړ خو په پای کې یې وویل چې په دې اړه به له مسکو سره مشوره وکړي.

کوردوویز د ملګرو ملتو د سرمُنشي پېرز دې کویلاز په ملګرتیا مسکو ته سفر وکړ. شوروي حکومت د ملګرو ملتو سرمُنشي په رسمي ډول مسکو ته بللی و. اندروپوف دې کویلاز ته وویل چې د ملګرو ملتونو له لارې د افغانستان په چارو کې د لاسوهنې مخالف دی خو په همدغه وخت کې یې د ډپلوماسۍ له لارې د افغانستان د کشالې په اړه د

کورډوویز کوښښونه مثبت وارزول او یو ځل یې بیا په ټینګه وویل چې که لاسوهنې ودرولې شي «ګرانه به نه وي د اړوندو موضوع ګانو په اړه د شوروي پوځ د وتلو په ګډون موافقه وشي.» ۸۶۹ ده دا هم وویل چې په افغانستان کې د پوځ پاتې کېدل به دغه پایلې ولري. لومړی هغه ډېر لګښت غواړي؛ دوهم د ننه په شوروي اتحاد کې ستونزې پیدا کوي؛ دریم د امریکې د متحده ایالاتو، دریمې نړۍ او اسلامي نړۍ سره د کشالو لامل کیږي؛ څلورم د ټولو هغو هېوادونو سره چې له دغې موضوع سره علاقه لري هرو مرو پرابلمونه جوړوي. نو دی له زړه نه غواړي چې «دغه حال ته د پای ټکی کیږدي.» ۸۷۰

له هغه وروسته کورډوویز د جامعي پرېکړې په بشپړولو بوخت شو. خو پاکستان په دغه وخت کې نوې کشاله پیدا کړه هغه دا چې د کورډوویز نه یې وغوښتل چې د پرېکړې په وروستی متن کې دې د ډیورنډ کرښه نړیواله پوله وښودله شي. کاکړ وايي چې د کابل رژیم «حاضر و چې د دغې موضوع پر سر سوداګري وکړي، خو چې پاکستان یې په رسمي ډول وپېژني.» ۸۷۱ کورډوویز وايي چې شاه محمد دوست راته وویل چې «... لکه هسې چې د اګست په وړاندیزونو کې ښودل شوي، دغه موضوع په رښتیا د خبرو موضوع کېدلې شي. خو په مستقیم ډول د دواړو حکومتونو تر منځ او یوازې د پرېکړې له ختم نه وروسته.» ۸۷۲ په دې توګه پرچمیان حاضر وو چې د پاکستان له لوري د دوی د رژیم د رسمي پېژندلو په بدل کې د ډیورنډ کرښه د نړیوالې پولې په توګه ومني. خو پاکستان دغه سوداګري ونه منله.

بله موضوع د وروستۍ پرېکړې پلي کول و. په پای کې ومنله شوه چې د پرېکړې ضمانت به د امریکا او شوروي اتحاد پر غاړه وي په دې ډول چې امریکا به مجاهدینو ته خپله مرسته دروي او شوروي به ژمنه کوي چې خپل پوځ له افغانستان نه وباسي. له هغې وروسته د پرېکړې لومړنی لیکنه په اوولسو مخونو کې بشپړه شوه.

د دې سره سره د ۱۹۸۳ کال د اپرېل د میاشتې د ژینو په غونډه کې ګاوریلوف د مسودې د ځینو ټکو په اړه نارضايت ښکاره کړ. ګاوریلوف لا ویل چې «... مسکو له دغې مسودې نه ناهیل دی.» ۸۷۳ او باید د نه لاسوهنې فقره دې په ټینګه بیان شي. کورډوویز وايي چې دی زر پوه شو چې د کابل استازو څه نه شو ویلی ځکه چې ګاوریلوف ته د مسکو نه لارښوونه رسېدلې نه وه. که څه هم ګاوریلوف په رسمي ډول د خبرو استازی نه و خو بیا د دغې موضوع په اړه د افغانانو پر ځای دی د کورډوویز سره خبرې کوي او افغان استازي غلي دي. دا د حیرانتیا خبره نه ده ځکه چې ګاوریلوف په ژینو کې د دې د پاره ناست و چې افغانانو ته لارښوونه وکړي چې په غونډه کې څه ووايي او څه نه ووايي. ما لیکوال ته

د افغان د پلاوي يو غړي په هالنډ کې وويل چې دوی ته د شوروي نماينده لارښوونه کوله او په خپله يې څه نه شول کولی. په هر حال له هغه وروسته و چې شاه محمد دوست د مسودې په اړه نظر ښکاره کړ او کوردويز د استازو د نظرونو په رڼا کې مسوده بيا وکتله او هڅه يې د متن په چوکاټ کې په څلورو حقوقي برخو ووېشله او د نوي متن مسوده د اپرېل په پنځلسمه تياره شوه. په ډله يزو څېړونو کې د کوردويز دا وينا چې د مسودې متن ۹۵ سلنه بشپړه شوې په دې ډول خپره شوې وه چې گويا د پرېکړې ۹۵ سلنه بشپړه شوې ده. وضع بحراني کېده او د ملامتی گوته کوردويز ته نيول کېده. کوردويز د ژينو د خبرو د پيل کېدو درې ورځې د مخه ژينو ته لار چې د ښکېلو خواوو له استازو سره يې د مخه ليدلي وي. خو په دغه وخت کې د شوروي استازی کاوريلوف د زړه د درېدو له امله مړ شو او پر ځای يې واسيلي سفرانچوک ژينو ته ورغی. کوردويز د يعقوب خان او سفرانچوک د ليدو وروسته په دې فکر شو چې «... په مسکو کې کومه سخته پېښه شوې ده.» ۸۷۴ د پېښې يوه نښه دا وه چې سفرانچوک په پاکستان تور ولگاوه چې د نه لاسوهنې په فقره کې له ډاډ ورکولو نه تېر شوی دی او پاکستان د نه لاس وهنې په اړه بايد په رسمي ډول ژمنه وکړي. د سفرانچوک په لارښوونه به و چې شاه محمد دوست د پوځ د ايستلو د وخت د ټاکلو په موخه د خبرو په اړه په ټينګه انکار وکړ. کوردويز د دغې اورېدلې هوا په لامل نه پوهېده. خو وروسته ښکاره شوه چې اندروپوف سخت ناروغ شوی او کروميکو پوه شو چې د تلې بله خوا درنېرې نو خپل درېځ بدلوي. کوردويز د ۱۹۸۳ کال په اګست کې خپله پرېکړه څرګنده کړه او وويل چې په خبرو کې د پرمختګ چانس نه ليدل کېږي. د ۱۹۸۴ کال د فبروري په مياشت کې اندروپوف مړ شو او پرځای يې بل عمر خوړلی کنستانتين چرننکو واکمن شو او د کوردويز ماموريت نور هم ستونزمن شو.

ضياء الحق چې د اندروپوف د جنازې له پاره مسکو ته تللی و، له چرننکو سره د ليدنې غوښتنه وکړه، خو هغه ورسره ونه ليدل. شورويانو په افغانستان کې خپل پوځي عمليات سخت کړل. د شوروي اتحاد دغو عملياتو واشنگټن هم اغېزمن کړ او ريګن د ۱۹۸۵ کال د مارچ په مياشت کې خپل ملي مصونيت ته پوره واک ورکړ چې په ټولو شتو وسيلو سره هاند وکړي چې شوروي ځواکونه له افغانستان نه وايستل شي. ۸۷۵ د واشنگټن پوست ورځپاڼې خبر وکړ چې افغان مجاهدينو ته د سي ای اې پټه مرسته د لومړي ځل له پاره د وېټنام د جګړې وروسته په بېساري ډول زياته شوه.

د ۱۹۸۵ کال د مارچ د مياشتې په لسمه نېټه د چرننکو د مړينې خبر خپور شو او پر ځای يې ميخايل گورباچوف د شوروي لوړ واکمن شو او نوې پاڼه واوښته. ضياء الحق چې

د چرنکو د جنازې له پاره مسکو ته تللی و، هلته يې پنځوس دقيقو له پاره د کورباچوف سره وکتل. ضياء الحق په اسلام اباد کې وويل چې «زه د هغه [کورباچوف] په وينا له سره باوري شوم، چې شوروي اتحاد د ملګرو ملتو نو تر څارنې لاندې په نامخامخ خبرو سره د سياسي حل ملاتړ ته ژمن دی.» ۸۷۶

کورباچوف دغه يرغل تېروتنه کبله خو بيا هم د کورباچوف په واکمنۍ کې د ژينو خبرې پېچلې او اوږدې شوې ځکه چې شوروي واکمن اندېښمن و، چې د پوځي ځواک په بې اعتبار کېدلو سره به په اسيا او ختيځې اروپا کې د هغه تر لاس لاندې هېوادونه له خپلو ملکونو نه د شوروي پوځونو ايستل وغواړي.

کورډوويز د می د مياشتې په ۲۵ مه نېټه سيبې ته د خپل سفر په يون کې اسلام اباد ته ورسېد او د پاکستان د چارواکو سره د خبرو زوړته مالومه شوه چې په پاکستان کې د ژينو د خبرو په اړه کوم بدلون نه دی راغلی او دوی د شورويانو له لوري نه بې علامې ته سترګې په لاره وو. کورډوويز په کابل کې د شاه محمد دوست سره د می په ۲۸ مه وليدل او کوبښن يې کاوه چې د مسودې نه د پوځ وتل وباسي. خو کورډوويز ته په کابل کې د شوروي استازي کوزيروف په يوه جلا ليدنه کې ډاډ ورکړ چې کورباچوف هوډ کړی چې پرېکړه دې د ملګرو ملتونو په منځګړتوب وشي. په دې توګه کورډوويز او پاکستان ته هغه علامه د مسکو نه ورسېده چې دوی ورته سترګې په لار وو.

د ۱۹۸۵ کال د جون په شلمه د ژينو د خبرو څلورم پړاو پيل شو چې په پای کې د درو سندنو په اړه د څو ورو تګو پرته هوکړه وشوه. يوازې څلورم سند چې د شوروي پوځ ايستل کېدلو په اړه و، پاتې و. د کابل او شوروي استازو غوښتل چې د پوځ ايستل کېدل وخت په چوکاټ کې د ننه هغه وخت ومني چې پاکستان د کابل د رژيم د استازو سره مخامخ خبرې وکړي. خو مقابل لوري دا وړانديز نه مانه ځکه چې په هغه حال کې به په کابل کې د شوروي په لاس درول شوی رژيم په رسميت پېژندل شوی او منل شوی وي. کورډوويز شوروي استازي ته وويل چې مخامخ خبرې يوازې هغه وخت شونې ښکاري چې بېرک کارمل د خپل مقام نه گوښه شي. لږ وروسته د ګروميکو پر ځای د کورباچوف نږدې ملګری شېورنادزي د باندنيو چارو وزير شو او دا هم يوه مثبتې نښه وه.

د ۱۹۸۵ کال د اګست په ۲۷ مه په ژينو کې د خبرو پنځم پړاو پيل شو. دخبرو دغه دور يې نتيجه و، ځکه چې دواړه خواوې په خپلو دريځونو کلکې ولاړې وې. د شوروي لوري پوځي عمليات ډېر سخت کړل کاکړ وايي چې دا عمليات د چنګېز خان د وخت عملياتو ته ورته و، چې په اړه يې ويل کېده چې «راغلل، وېې وژل او لاړل.» ۸۷۷ خو که شورويانو جګړه

سخته کړه نو امريکا او پاکستان د مجاهدينو د مقابلې وړتيا نوره هم پياوړې کړه. مجاهدينو ته د الوتکو ضد د ستينگر راکتونه ورکړل شول چې د شورويانو هوايي بريدونه يې يو څه اندازه بې اغېزې کړل او د جنگ اړونکي ټکي شو.

کوردووين نيويارک ته ستون شو او د ۱۹۸۶ کال د فبروري په مياشت کې د شوروي اتحاد په بلنه مسکو ته لاړ هلته يې د باندنيو چارو د وزير شهبازاندزې سره وليدل. شهبازاندزې د هغه د پوهاوي له يادښت سره هوکړه وکړه، په داسې حال کې د مخه کوزيروف او دوست د ژينو په خبرو کې رد کړی و. برسېره پردې شهبازاندزې هغه ته دا هم وويل چې اوس اړينه ده د دغه متن د څلورم سند په اړه خبرې وشي او شوروي اتحاد حاضر دی، د پرېکړې د پلي کېدو ضمانت وکړي. کوردووين په يوې خصوصي کتنې کې دې پايلې ته ورسېد چې پخوا له دې چې د ژينو د اووم پړاو خبرې پيل شي، کارمل به هلته نه وي. ۸۷۸ د همدغې مياشتې په پنځويشتمه د شوروي اتحاد د کمونېست گوند په ۲۷ مه کنګره کې گورباچوف وويل چې شوروي به په نږدې راتلونکې کې خپل پوځ له افغانستان نه بهرته وغواړي. کوردووين د لومړي ځل له پاره په رښتيا باوري شو چې د دې وروسته د پوځ د ايستل کېدلو د مودې ټاکل د خبرو اساسي موضوع ده او دی د پرېکړې په لوري درومي. کوردووين د مارچ په مياشت کې اسلام اباد او کابل ته سفر وکړ. ده په اسلام اباد کې له ضياءالحق سره په ليدنه کې د مخامخ خبرو موضوع ياده کړه او «هغه په ټينګه تاييد کړه، چې پاکستان به هغه وخت دغه خبرې وکړي، چې ټول سندونه بشپړ شوي وي.» ۸۷۹ خو په کابل کې دوست کوردووين ته يوه ليکنه ورکړه چې د هغې له مخې به د پوځ وتل څلور کاله ونيسي، هغه په دې شرط چې د پاکستان او ايران له لورو د نه لاسوهنې ژمنې پوره شوې او په بشپړ ډول تر سره شوې وي. ۸۸۰ خو دا کار ناشونی و او له دې امله به و، چې کوزيروف د کوردووين نه وغوښتل چې دغه ليکنه يوازې د ځان سره وساتي.

کوردووين په نيويارک کې د خپل مرستيال ريموند سومېرنز سره څلورم سند بيا وکوت او نور يې هم سم کړ او يوازې يې د پوځ د ايستلو ځای سپين پرېښود او کله چې کوردووين دا سم شوی متن سفرانچوک ته وښود، هغه وويل چې «عجبه ده چې هغه زموږ متن ته ورته او لا ترېنه ښه دی.» ۸۸۱ سفرانچوک کوردووين ته دا هم وويل چې «تر هغو چې د وخت رښتيني چوکاټ ترلاسه کوې، خپلو خبرو ته دوام ورکړه او دغه کار به ډېر وخت ونه نيسي.» ۸۸۲

کوردووين بيا له امريکا د باندنيو چارو مرستيال ارمه کاسټ سره په ځانګړې توګه وليدل. هغه د نويو انکشافاتو په اړه رضايت وښود او کوردووين ته يې وويل چې خبرو ته

دوام ورکړه.

په ژينو کې د ۱۹۸۶ کال د می په میاشت کې د خبرو اووم پړاو پیل شو. د خبرو په بهیر کې اعلام وشو چې کارمل د خپل مقام نه گوښه شو چې دا د کوردوویز له پاره یو ښه خبر و. دا ځل هم په خبرو کې د پوځ د ایستل کېدو چې د خبرو اساسي موضوع وه هوکړه ونه شوه. دوست د پوځ د ایستلو موضوع درې نیم کاله او یعقوب خان درې یا څلور میاشتې یادوله. له دې امله د دواړو خواوو په سلا خبرې د همدغه کال د اګست میاشتې ته وځنډول شوې.

کوردوویز ته تر اګست پورې د هر لورې نه ډول ډول نښې ورسېدلې. گورباچوف د دې سره سره چې له یوې خوا یې د افغان لوري سره ستونزې او د بلې خوا د خپل پوځ سره کشالې درلودې، د ۱۹۸۶ کال د جولای په اومه نېټه په ولادي واستوک کې د یوې وینا په ترڅ کې څرګنده کړه چې د شوروي اتحاد شپږ کنډکه به له افغانستان نه وایستل شي. کاکړ وايي چې د دې وینا بل مهم ټکی دا و، چې د افغان سیاسي ځواکونو په ګډون له جوړ حکومت ملاتړ وښود. له سیاسي ځواکونو نه د گورباچوف موخه په پاکستان کې اسلامي تنظیمونه، پاچا محمد ظاهر او د هغه پلویان وو. گورباچوف په دې اړه له نجیب الله سره هم غږېدلی و او نجیب هم د رژیم د ټولو مخالفینو سره د خبرو تیارۍ وښود.

کوردوویز د ایسلنډ په پلازمینه ریکیاویک کې د رونالډ ریکن او د کارباچوف د ناستې نه هم اورېدلی و، چې د اکتوبر په یوولسمه کېده. که څه هم دا غونډه په اصل کې د وسلو د کنټرول په اړه وه، خو مشاورین یې د افغان کشالې په اړه هم سره وغږېدل. یو څه وروسته د شوروي اتحاد د باندینيو چارو وزیر مرستیال کوردوویز ته وویل چې د افغان کشالې هواری د گورباچوف په اجنډا کې لوړ ځای لري. همدارنګه شپږنادرې چې د نومبر په میاشت کې په نیویارک کې ويلي و چې دا کوښښونه به زر پای ته ورسېږي. ۸۸۳

د ژينو د خبرو نهم پړاو د ۱۹۸۷ کال د فبروري د میاشتې په ۲۵ مه پیل شوې. دا ځل د افغانستان استازي توب وکیل کاوه چې نوی د باندینيو چارو وزیر ټاکل شوی و. وکیل د شوروي پوځ د وتلو موده ۲۲ میاشتې وښودله او کوزیروف هم د هغه ملاتړ وکړ او هغه یې نه بدلېدونکی ګاڼه. خو پاکستان د پوځ د ایستل کېدو موده شپږ میاشتې ښودله. وکیل بله ورځ اتلس میاشتو ته راښکته شو خو یعقوب خان ته دا وړاندیز د منلو وړ نه و او دی یوازې اوو میاشتو ته پورته راغی.

د ۱۹۸۷ کال د دسمبر په نهمه ریکن او گورباچوف په رسمي ډول په واشنګټن کې سره ولیدل. د دې کتنې وروسته گورباچوف د بې وسلې کولو د موضوع په اړه خوښي وښوده او

د افغانستان په اړه يې وويل چې «موږ په دغسې پايلې پسې نه يو، چې په کابل کې دې يو شوروي پلوی حکومت وي.» او «موږ سياسي پرېکړه کړې ده، چې خپل پوځ «په دوولس مياشتو کې» وباسو. په دغه وخت کې له افغانستان نه د شوروي پوځ ايستل د نړيوال کرکېچ زری گڼل کېده.

په پای کې نجيب الله کوردوویز ته وويل چې شوروي او افغانستان هوکړه کړې چې د شوروي پوځ وتل به د ۱۹۸۸ کال د می په ۱۵ مه پيل شي او په نهو مياشتو کې به پای ته ورسېږي. دغه نېټه په دې گڼې جوړه شوې چې د پرېکړې په اړه هوکړه د ۱۹۸۸ کال د مارچ تر پنځلسمې لاسليک شي.

د ژينو خبرې د همدغه کال د مارچ په دوهمه پيل شوې او د اپرېل تر ۱۴ مې وغزېدلې. خبرې ځکه اوږدې شوې چې دا موضوع کانو: په کابل کې د نوي حکومت جوړول، د وسلو د تناظر اصل، د پولې موضوع او د کابل رژيم په رسميت پېژندل. خو په پای کې د ژينو توافق ليکونه د ۱۹۸۸ کال د اپرېل په ۱۴ مه د ژينو د ملتونو په ماڼۍ کې د پاکستان د باندنيو چارو وزير زين نوراني او د کابل د رژيم د باندنيو چارو وزير عبدالوکيل له خوا او د ضمانت کوونکو هېوادونو په استازيتوب د امريکې د باندنيو چارو وزير جورج شولتز او د شوروي اتحاد د باندنيو چارو وزير شيواردنازي له خوا لاسليک شول. د دغې غونډې مشري د ملګرو ملتو سرمشري پريز دي کويلار کوله او کوردوویز هم حاضر و. شوروي اتحاد د همدغو توافق ليکونو سره سم خپل پوځ په نهو مياشتو کې له افغانستان نه وايست او جنرال کروموف د دغه پوځ قوماندان وروستی شوروي و، چې له افغانستان نه ووت.

د ژينو په پرېکړه کې يو د وسلو د تناظر اصل او بل يې د يوه ايتلافي حکومت په اړه و. د تناظر اصل له مخې امريکا مجاهدينو ته او شوروي اتحاد به د کابل رژيم ته وسلې ورکوي يا نه ورکوي. د تناظر اصل دوه اړخونه درلودل چې مثبت تناظر له مخې به دوی خپلو خواوو ته وسلې ورکوي او د منفي تناظر له مخې به يې نه ورکوي. لومړی د مثبت تناظر اصل ومنل شو چې مانا يې د جګړې دوام و. د ۱۹۹۱ کال د دسمبر په ديار لسمه د امريکا او شوروي اتحاد ترمنځ د منفي تناظر اصل ومنل شو، چې د نوي کال د پيل نه به پلي کېږي.

بل پوهاوی دا و، چې د ژينو د پرېکړې څلور واړه خواوې به د کوردوویز د هغو شخصي هڅوسره مرسته کوي چې په افغانستان کې د يوه ايتلافي حکومت له پاره لار هواره کړي. کوردوویز ته د ډېرو افغانانو سره د خبرو اترو نه مالومه شوه چې يوازې

پخوانی پاچا محمد ظاهر د افغانستان له پاره د يووالي سيمبول کېدلی او افغانان پر ده غونډېدلې شي. کوردوویز د همدې موخې له پاره په روم کې د هغه سره وليدل. کوردوویز هغه ته وويل چې دی سمدلاسه لويه جرگه رابللی شي. خو د کوردوویز په وينا محمد ظاهر د دغسې تاريخي کار له پاره نه فزيکي او نه فکري قوت وښود، که څه هم هغه د محمد ظاهر نه په وار وار وغوښتل چې دی کولی شي په خپل هېواد کې د ډېر بد کورني جنګ مخه ونيسي. دی دا هم وايي چې د واشنګټن په مرسته شونې وه چې پاکستان د هغه په خوا واوري. ۸۸۴

کوردوویز بيا په افغانستان کې د سولې له لارې د يوه مشروع پراخ بنسټه حکومت په نامه د يوه انتقالي حکومت تجويز وړاندې کړ، چې هغه به د متنافذينو يوه شورا وي چې د لويې جرگې د جوړولو له پاره لاره هواره کړي تر څو له دې لارې افغانان خپل سياسي برخليک په خپله وټاکي. د جرگې د تجويز څخه نه يوازې د افغانستان خلکو، د قومونو استازو، د ډگر قوماندانانو، ديني عالمانو، روڼ اندو، ټکنوکراتانو او نورو د لويې جرگې د تجويز په ټينګه پلوي وکړه، بلکې د نرمو اسلامي تنظيمونو مشرانو سيد احمد گيلاني، صبيحت الله مجديدي او شايد مولوي محمد نبي ملاتړ وکړ. شوروي اتحاد او امريکا اول دغه وړانديز په اړه زړه نازړه وو، خو بيا يې په پلوي نظر ښکاره کړ. پخوانی پاچا لا هم د روم نه د باندې نه تلو او ضياءالحق هم مړ شوی و. د پاکستان ای اس ای ادارې هم د تنظيمي حکومت پلوي کوله. خو هسې چې فکر کېده حکمتيار د دغه وړانديز مخالف و. حکمتيار په افغانستان کې د شوروي اتحاد په سفير هم له دې امله کلکې نيوکې وکړې چې په روم کې يې د پخواني پاچا محمد ظاهر سره ليدلي و. دا نيوکې له دې امله وې چې محمد ظاهر په کابل کې شايد د کوم ډول پراخ بنسټه حکومت سروالي ومني. په دغه وخت کې کوردوویز په خپل هېواد ايکوادور کې د باندنيو چارو وزير وټاکل شو او د دغې دندې لاس په سر شو.

د کوردوویز نه وروسته د ملګرو ملتو سرمنشي پرېز دې کويلار په افغانستان کې د يوې ټوليزې سياسي پرېکړې له پاره د لارې د هوارۍ له پاره د عمومي اسمبلې په سپارښتنه د ۱۹۹۱ کال د می په ۲۱ مه يو پلان جوړ کړ چې د هغه له مخې افغانان په انتقالي دوره کې د خبرو له لارې يو پراخ بنسټ حکومت جوړ کړي او بيا دغه حکومت د ازادو او عادلانه ټاکنو ته لار هواره کړي. پرېز دې کويلار د دغه ماموريت له پاره پېنان سيوان وټاکه.

کاکړ وايي چې شوروي اتحاد پخوا له دې چې ټوټه ټوټه شي د افغان مقاومت له يوه پلاوي سره په يوې څرګندونې کې هوکړه وکړه چې په افغانستان کې دې قدرت يوه انتقالي

اسلامي حکومت ته منتقل شي. امريکې خپل سياست هم بدل کړ چې په افغانستان کې د يوې سياسي پرېکړې يا د انتقالي حکومت په اړه د خبرو اترو له پاره د نجيب الله «کوښه کېدل به مخکينۍ شرط نه وي.» د پاکستان د باندنيو چارو وزير د ۱۹۹۲ کال په پيل کې هم د ملګرو ملتو د پلان ملاتړ وکړ ځکه چې په منځنۍ اسيا کې د نويو هسک شويو خپلواکو جمهوريتونو سره اړيکې نيول په اقتصادي لحاظ د يوه باثباته او ارام افغانستان له لارې شونې او کټورې وې. نږدې ټولو افغان سياسي ډلو د دغه پلان ملاتړ وکړ او دا ځل يوازې عبدالرب رسول سياف مخالفت وکړ. دا يوزيني پلان و چې په افغانستان کې د انتقالي حکومت جوړولو له پاره ټولو کورنيو او بهرنيو ښکېلو خواوو ته د منلو وړ وه او هيله کېدل چې د دې پلان په پلي کېدو سره به د افغانستان له پاره کوم ډول حکومت په پښو ودرول شي او د کورنۍ جګړې مخه ونیوله شي. خو په همدغه وخت کې (۱۹۹۲ اپرېل) په کابل کې د کارمليانو له خوا د نجيب الله پر ضد کودتا وشوه او دغه پلان ناکام شو.

د نجيب الله لنډه واکمني

د کاکړ په وينا د کارمل د ګوښه کېدو وروسته د خاد مشر نجيب الله د ګوند عمومي منشي وټاکل شو. نجيب الله د ګورباچوف او شېوارنادزي په سپارښتنه په يو لړ سمونونو لاس پورې کړ. د کابل په ښار کې يې د شپې ګرځېدلو بنديز، چې د ۱۹۸۰ کال راهيسې لګېدلی و، ليرې کړ؛ د بنديتون نه يې د بنديانو په خوشي کولو پيل وکړ؛ د ۱۹۸۷ کال کې يې لويه جرګه راوغوښتله او د اوو کالو له پاره د دولت د مشر په توګه وټاکل شو؛ نوی اساسي قانون جوړ شو؛ د اسلام سپېڅلی دين د افغانستان رسمي دين او سياسي ګوندونه ازاد اعلام شول؛ وروسته د افغانستان د خلک ډموکراتيک ګوند د وطن ګوند ونومول شو او خاد په واد (د ملي امنيت وزارت) واړول شو. خو د واد د سر چارواکي د پخوا په شان کارملي خادستان وو.

دی دا هم زياتوي چې د واد نه پرته د افغانستان سياسي نظام د ملي او لبرالي ارزښتونو له مخې له سره جوړ شو، خو وخت ته اړتيا وه چې مالومه شي چې هغه د ژوند په ډګر کې پلى کېږي يا يوازې د کاغذ پر مخ د تورو غونډې پاتې کېږي لکه د ۱۹۸۰ کال اساسي قانون چې يوازې په نوم و. دا مهال هم د ننه په افغانستان او هم په شوروي اتحاد کې وضع په اساسي ډول اوښتې وه. نجيب هڅه کوله چې د خلکو باور وکړي چې د خاد د سروال په توګه ترېنه پردي شوي وو. اول يې د سلطان علي کشمند پر ځای محمد حسن

شرق او وروسته فضل الحق خالقيار د صدراعظم په توګه وټاکه. نجيب الله هغه يو ډول فرعي حکومت چې د کارمل او کشمند له خوا په مزار کې جوړ شوی و او نجيب الله مسير يې سروال و او د افغانستان د دوه ټوټه کېدو پيلامه وه، د منځه يووړ.

نجيب الله د شوروي پوځ د وتلو نه لږ د مخه خپلې نظامي قواوې د کونړ د مرکز نه وايستلې او مجاهدينو ته يې پرېښود. مجاهدينو او په ځانګړي ډول «د مولوي جميل الرحمن پلويانو چې د وهابيانو په نامه يادېدل له خلکو سره د ژغورونکو په شان نه، بلکې د لوتمارو په شان چلند وکړ». ۸۸۵ لږ وروسته مجاهدينو په خېوه کې يوه حکومتي نظامي پوسته ونيوله، «دوه تنه افسران يې چې ورته تسليم شوي وو، ووژل او اټکل يوويشت ښځې يې د جنگ د غنيمت په شان خپلې کړې» ۸۸۶ همدارنګه د رژيم «څلور اويا تنه افسران او سرتيري تورخم ته نږدې د پاکستان چارواکو ته تسليم شول او هغوی دوی د مولوي خالص اسلامي حزب يوه قوماندان ته وسپارل. خو وروسته پولې ته ورڅېرمه د افغانستان په سيمه کې د دوی مړي وليدل شول». ۸۸۷ دغسې پېښو د کابل د رژيم اعتبار زيات کړ. د دې وروسته د جلال اباد په ښار بريد په شا ووهل شو چې د رژيم اعتبار يې لا نور هم جګ کړ.

د جنرال تني کودتا

کاکړ وايي دا چې د ملي دفاع وزير جنرال شهنواز تني د جمهور ريس نجيب الله پر ضد يا نجيب الله د تني پر ضد په کودتا پيل وکړ، په يقين سره مالومه نه ده، خو دا د تني په کودتا ياده شوې ده. دغه کودتا په اصل کې د خلق او پرچم د سياليو ټوکېدلې ده. د کارمل په وخت کې که څه هم په پوځ او ملکي اداره کې اميني خلقيان خپل شوي وو، بيا هم خلقي افسران تر پرچمي افسرانو زيات وو او دغه وخت چې رژيم د مجاهدينو سره په جګړې بوخت و، خلقيانو ته يې سخته اړتيا درلوده. له دې امله په دې ټوله دوره کې له جنرال رفيع پرته د دفاع وزير خلقي و. «دغه حال کارمل او ملګرو ته چې رژيم يې خپل ګانه او د شورويانو مخلص مريدان وو، د منلو وړ نه وو». ۸۸۸ ځکه دوی د مسکو نه په الهام سره چې ک ج ب ته يې په عمل کې ډېر واک ورکړی و، خاد ته ډېر واک او اهميت ورکاوه. خاد دوی ته ځانګړی شو او کارملي پرچميان د خاد د ځانګړو امران شول.

د دغې کودتا په مهال خاد چې وروسته د واد په نامه ياد شو ډېر پياوړی شوی و. رژيم د شورويانو په لارښوونه په راز راز نومونو وسله والې ډلې تنظيم کړې وې. خو د شوروي د وتلو وروسته قومي مليشياوې جوړې چې د ځينو سروالان پرچميان وټاکل شول. دغه

مليشياوې د امنيتي ځواکونو په توگه په دفاع وزارت پورې نه، بلکې په دولتي رياست پورې تړلې وې خو په کړو کې د خاد يا واد تر ولکې لاندې وې چې هغو ته يې وسلې او پيسې ورکولې او دندې يې ورسپارلې. د عبدالرشيد دوستم د ازبکو مليشيا چې اول کنډک، بيا غوند او وروسته ۵۳مه فرقه شوه چې د کابل په گډون د هېواد په ډېرو سيمو کې عمليات وکړل چې په پراخه توگه مرک ژوبله او لوټ يې وکړ. بله غټه مليشيا د سيد جعفر نادري وه. ده ته دنده ورکړه شوه چې د حيرتان نه تر سالنگه پورې د لارې د ساتلو له پاره فرقه جوړه کړي. ۸۸۹

د رژيم بل غټ ځواک خاص کارد و، چې افسران يې د خاد په شان پرچميان او سرتيري يې د هغوی خپلوان او باوري کسان او زياتره يې دري ژبي د کابل، شمالي او شمالي ولايتونو اوسېدونکي وو. ۸۹۰ دوی ته د دفاع وزارت او څارندوی تر منسوبانو ډېر معاش او لوړه درجه خواره ورکول کېدل او د جنگ نه معاف وو. د دوی دنده د دولتي مقام او حکومتي مهمو ودانيو ساتل وو. پخوا دا کار شورويانو کاوه. د همدغو بېسارو امتيازونو د لرلو له امله وو، چې د دفاع او کورنيو چارو د وزارتونو نه هم د خاد باوري کسان کارد ته لارل او په دې ډول د کارد ځانگړي ټولکي بشپړ او په لوی ځواک بدل شو. ۸۹۱ نجيب الله د کابل کارنيزون له غوند نه قول اردو ته جگ کړی و او نبي اعظمي پرچمي يې د هغه قوماندان ټاکلی و. کاکړ وايي چې که څه هم نجيب الله کوشن کاوه چې د شوروي پوځ د وتلو وروسته د افغان پوځ د لوړ قوماندان په توگه «خپل ځواکونه پياوړي کړي، خو دی د پرچمي توب د کړی نه هېڅ ونه ووت او ملي نه شو» ۸۹۲ او نه يې غوښتل چې د خلقيانو باور وگټي. خلقي لويانو داسې گڼله چې د هغه ټولې هلې ځلې د دوی د خپلو له پاره دي. د کونړ او پکتيا نه يې پوځي ټولکي وايستل خو د کابل نه تر امو پورې غزډلو سيمو قومي مليشياوې يې نورې هم پياوړې کړې او ان د سازا او سزا په نومونو سټي ډوله ډلې يې په حکومت کې کېدې کړې. دې کار دا گواښ پيدا کړ چې که شورويان ټول افغانستان تر خپل نفوذ لاندې ونه ساتلی شي نو هېواد به ووبشي او شمالي سيمې به خامخا د خپل نفوذ لاندې وساتي. د نجيب الله او شهنواز تني تر منځ اختلاف دومره ډېر و چې هر يوه پر خپلو پوځي قطعاتو کې افسران په خپله ټاکل او تبديلول. هغه پېښه چې د نجيب الله او تني تر منځ يې اړيکې لا ترخې کړې، د جنرال ولي شاه د راکټو د لوا قوماندان او د هغه د يو څو تنو ملگرو بندي کول وو، چې کواکې د افغانستان د اسلامي حزب له خوا جذب شوي وو. د نجيب الله مشاور وايي چې «په کابل کې يو شمېر شوروي پوځيانو او ډپلوماتانو گومان کاوه چې د کودتا سناريو په مسکو کې ک ج ب جوړه کړې وه. دغه سناريو له يوې خوا تني

ک ج ب د کودتا له پاره او د بلې خوا يې په پټه نجيب د هغه د خپلو له پاره د مخکې نه تيار کړی و. ۸۹۳

د نجيب پلويان وايي چې تنې د همدغې ورځې (۱۹۹۰ مارچ) په سهار له دارالامان څخه چېرې چې د ملي دفاع وزارت پروت و، په ټانک کې بگرام ته په پټه تللی او د هغه ځايه يې کودتا پيل کړه. خو د تنې پلويان دا وايي چې کودتا د دوی نوښت نه وو، بلکې ورباندې وتپل شوه. خو کاکړ وايي چې اقبال وزيرې د تنې کودتا په اصل کې د کې چې بې نوښت کتې. اقبال وزيرې وايي چې شورويان په تېره جنرال کروموف په دې نظر و، چې د شوروي پوځ په وتلو سره د خلق او پرچم تر منځ ټکر کېدونکی دی او دوی يو ځل بيا د هغه د واقعي کولو له پاره غلام دستکېر ته دنده وسپارله او «دستکېر پنجشيري، صالح محمد زېري، نیاز محمد مومند، شهنواز تنې او يو شمېر نورو کسانو خلقي افسران يوې بې نتيځې کودتا ته وهڅول». له ټکر نه موخه دا وه چې خلقي پوځ کمزوری شي، د ملګرو ملتو پروګرام شنېد شي، د نجيب حکومت ناتوان او بيا نسکور شي او دولتي واک کارمليانو او شمالي ټلوالې ته انتقال شي او شمالي سيمې د افغانستان نه بېلې او د شوروي اتحاد د دايمي نفوذ لاندې شي. ۸۹۴

د کودتا ناکامي په دغومره لنډه موده کې عجبه نه ښکاري ځکه چې دواړه خواوې يو د بل د پلانونو نه ک ج ب له خوا خبرېدل او دوی غوښتل چې خلقيان وڅپي او نجيب کمزوری او بيا يې د کارمليانو له خوا نسکور کړي تر څو د بېناتو سيوان د سولې پلان شنېد او شمالي افغانستان جلا او بيا يې د مرکزي اسيا په شوروي جمهوريتونو پورې وتړي. په دغه کودتا کې سمدلاسه يو شمېر جنرالان او افسران ووژل شول، په سلګونو نور افسران او ملکي ګونديان بندي شول او کابل لا نور وران شو.

د کودتا په پايله کې د ځواک انډول بدل شو او د لومړي ځل له پاره په پوځ کې پرچمي پله درنه شوه او نجيب الله او ملګرو يې د خلقيانو نه په غچ اخېستلو پيل وکړ، که څه هم اسلم وطنجار د دفاع وزير او راز محمد پکټين د کورنيو چارو د وزير په توګه وټاکل شول. برسېره پر دې قومي مليشياوې نورې هم پياوړې شوې. حسن شرق ليکي «د تنې د نوم لاندې د اردو د پاکونې، کمزروې او تیتولو وروسته د شمال او د هرات د ولايت قومي قوماندانان تر غاښو وسله وال کړل او تر سره پورې يې په پيسو کې ډوب کړل او د قومي ځواکونو سيمې اړيکې د شوروي جمهوريتونو د ايتلونو سره د ډاکټر نجيب په امر جوړې او د پاسپورټ پرته يې د دوی تګ راتګ شوروي اتحاد ته برابر کړ». ۸۹۵ په دغو کړو سره نجيب الله د بېرک کارمل ډله پياوړې کړه.

د تفي د خپلو وروسته د نجيب الله ستونزې زياتې شوې چې په پای کې يې دی د قدرت نه وغورځوه. د مجاهدينو له خوا په ۱۹۹۱ کال د مارچ په ۳۱ مه د خوست د فرقې او د جون په ۲۱ مه په تخار کې د خوجه غار پوځي قطعې نيول، په شوروي کې د گورباچوف پر ضد د کودتا شنېدل، د روسانو له خوا کابل ته د کارمل بېرته لېږل، د شوروي اتحاد باندینیو چارو وزارت او د امريکې د بهرنیو چارو د وزارت تر منځ د اګست د میاشتې هوکړه چې د هغې له مخې به يې حکومتونه د نوي کال له پيل نه افغان مجاهدينو او کابل حکومت ته وسلې نه ورکوي، همدغه کال د ډسمبر په ۲۵ مه پر افغانستان باندې د شوروي اتحاد د يرغل نه پوره دولس کاله وروسته په خپله پنځلس توپې شو او فيدرالي روسي ولسمشر د نجيب الله په حکومت مرسته بنده کړه او د يلتسن حکومت د نجيب الله د حکومت پر ضد عمل کاوه.

دا هغه وخت و، چې د افغانستان له پاره د ملګرو ملتو ځانګړې استازي بينان سيوان د افغانستان د کښالې له ټولو ښکېلو خواوو سره هوکړه کړې وه، چې د ۱۹۹۲ کال د اپرېل په ۲۸ مه به د قدرت لېږد پلي کېږي. په دې ډول چې لومړی به پنځلس کسيز کميسيون ته واک ورکول کېږي او هغه به له هغې نېټې نه ۴۵ ورځې وروسته د ۱۵۰ مجاهدينو، قوماندانو او د نفوذمنو افغانانو نه د ملګرو ملتونو تر لارښوونې لاندې په ژينو يا انقره کې يوه جرګه جوړوي، چې هغه يو موقتي حکومت په پښو ودروي. نجيب الله د مارچ په ۱۸ مه د بينان سيوان سره په رسمي ډول منلې وه چې د دغه کميسيون په جوړېدلو سره به له ولسمشرۍ ځان گوښه کوي. خو کارملې ګونديان د خپلې راتلونکې په اړه په ژور ډول اندېښمن شول. بيا دوی د بينان سيوان د پلان د مخنيوي په موخه د نجيب الله پر ضد په مزار کې د شمال ايتلاف په نوم دسيسه پلې کړه او نجيب الله د واک نه وغورزول شو او د بينان سيوان پلان شنې شو.

د نجيب الله د واکمنۍ پای

د جنرال تفي په پرار او د خلقيانو په خپلو سره پرچميان د لومړي ځل له پاره په حکومت او ګوند کې يوازيني لوبغاړي شول. کارمل د نجيب الله نه د غچ اخېستلو په موخه چې د گورباچوف په مټ يې د ده مقامونه نيولي وو، کوښښ کاوه چې د تخت نه يې کوز کړي. د نجيب په وړاندې بريالۍ کودتا د کارمليانو وه، چې لومړني کارونه يې جنرال نبي اعظمي تر سره کړي و. که څه هم د واد مشر يعقوبي د نجيب الله پلوي و، خو د کارملې خادستانو په وړاندې څه نه شو کولی. د پوځ نوی لوی درستيز جنرال اصف دلاور و، چې

نجيب الله د اعظمي په سپارښتنه په دغه مقام گومارل و. خو هغه هم کارملي و. د وطن کوند هم د کارمليانو د نفوذ لاندې و. کارمليانو د ازبکي مليشيا سروال جنرال عبدالرشيد دوستم په سروالی د افغانستان مرکزي حکومت د پښو وغورځاوه. دا وخت کېدای شو چې د هندوکش اخوا سيې د شورويانو د پلان له مخې د روسانو د دايمي نفوذ لاندې تللې وای خو دغه دسيسه د لنډ وخت له پاره د تنظيمي حکومت له خوا شنډه شوه. که څه هم د بېنات سيوان پلان هم ورسره له منځه لاړ.

دا په اصل کې چې بې وه چې دغه دسيسه يې تنظيم او د کارمليانو او ستميانو او د رباني- مسعود او د شمالي ايتلاف له لارې يې پلي کوله. فقير محمد ودان د نجيب له خولې وايي چې په مزار کې د روسې کونسل يو ځای بل ځای دومره سفرونه کول، چې کابل يې اندېښمن کړی و. نجيب الله په دې اړه د روسې سفير ته اخطار ورکړ، چې له دغو کړو نه لاس واخلي. برسېره پر دې د حارث شاه په نامه د دوشنبې د اطلاعاتو رييس چې په بلخ کې يې د مشاور په توگه دنده سرته رسول، د شمال ايتلاف د مشرانو سره د ارتباطي غړي په توگه فعال و. دغه وخت دوستم په کابل کې و او د نجيب الله نه يې شېرغان ته د تک اجازه غوښته. د دې سره سره چې نجيب الله پرې باوري نه وه هغه يې د وطن د گوند د سياسي دفتر د ځينو غړو په منځگړتوب شېرغان ته د تلو اجازه ورکړه. خو دی چې جوزجان ته ورسېد د حيرانتان د لوا د ياغي قوماندان جنرال مومن خوا يې ونيوله، جنرال مومن لا د مخه د فريد مزدک په تليفوني دستور له دې نه سرغړونه کړې وه، چې کابل ته لاړ شي. دوستم د نجيب الله نه دا غوښتنه هم وکړه چې جنرال اخک او يو شمېر نور قوماندانان، چې ټول د مرکزي حکومت ټينگ پلويان او د غوځ عمل خاوندان وو او دوستم يې د وطن بشپړتيا ته گواښ باله، له مزار نه کابل ته وغوښتل شي. نجيب الله د گوند د اجرايه شورا په وړاندیز همدغسې وکړل، خو له دوستم نه يې هم وغوښتل چې کابل ته راشي، خو دوستم له دغه امر نه د محمود بريالي، نجم الدين کاوياني، فريد مزدک او سيد اکرام پيکر په لمسون سرغړونه وکړه. زر وروسته دوستم له نجيب الله نه وغوښتل چې د «افغانستان شمالي ولايتونه د جمهوري افغانستان د فېدراسيون په توگه وپېژني او اعلان يې کړي». ۸۹۶ دا د شورويانو له خوا د افغانستان د ټوټه کولو د پلان سره سمون کاوه. نجيب الله د امنيت د خوندي کولو له پاره جنرال اخک له دوو نورو جنرالانو سره مزار ته واستوه. خو د مرکزي شورا په اجرايوې ډله کې دسيسه کوونکو نجيب الله ته وويل چې اوس د بېنات سيوان پلان د پلي کېدو په درشل کې دی او په مزار کې به پوځي عمليات د هغه په مخه کې خنډ شي او که نبي اعظمي هغې خوا ته ولېږي، دوستم به د فېدرېشن له

غوښتنې نه تېر شي. دغه نظر ومنل شو، جنرال اخک او نور بېرته وغوښتل شول او جنرال اعظمي مزار ته واستول شو. په دې توګه نجيب الله د دسيسه کوونکو د لاس نانه ګرځي.

که څه هم اعظمي نجيب الله د دې له پاره مزار ته لېږلی و چې په مزار کې امنیت ټينګ کړي خو ده په مزار کې د دسيسه کوونکو پلان په ځانګړي مهارت پلي کړ. لومړی يې د دوستم مليشاوو ته شونې کړه چې مزار ونيسي او ورپسې ځان کابل ته ورسوي او امنیت په کېدودولو کې ونډه واخلي.

نجيب الله هڅه کوله چې د کابل وضعه ارامه وساتي او د دغه مقصد له پاره له اطراف نه پوځي ټولګي راوغواړي. په دغه لړ کې يې هغه پوځي ټولګي کابل ته وغوښتل، چې مخکې يې مزار ته استولي و. دسيسه کوونکو نجيب الله ته وويل چې دوی دوستم قانع کړی چې هغه پوځي ټولګي چې د دوستم سره بنديان دي، ازاد کړي او بېرته يې کابل ته راواستوي. په پای کې د دوی د بېرته راوړلو له پاره ۱۸ الوتکې ولېږلې شوې او کابل ته د حکومتي پوځي ټولګيو پر ځای د دوستم مليشاوې راوړل شوې او د کابل هوايي ډګر کنټرول يې په خپل لاس کې ونيوه.

بله ورځ غلام فاروق يعقوبي د امنیت وزارت وزير په خپل دفتر کې د فريد مزدک د ورور يارمحمد له خوا وژل کېږي او هم جنرال عبدالباقي د همدغه وزارت د پنځمې څانګې سروال ووژل شو. نجيب الله پوه شو چې ژوند يې په خطر کې دی نو بيا سيخ د ملګرو ملتو دفتر ته لاړ او د هغه ځای نه يې په تليفون کې د بينان سيوان څخه چې دغه وخت په اسلام اباد کې و، وغوښتل چې په بېرته کابل ته ورسوي. هغه د سهار په يوه بجه کابل ته راوړسېد خو د دوستم مليشياوو د الوتکې نه د وتلو اجازه ور نه کړه. بينان سيوان د اعظمي په مرسته نجيب ته وروستل شو تر څو نجيب د ځان سره په الوتکه کې د افغانستان نه وباسي. خو د ملي ګارډ يوه جنرال عبدالرزاق د نجيب الله د تللو مخه ونيوله. نجيب الله اړ شو چې د خپل ورور سره يو ځای د ملګرو ملتو دفتر ته ځان ورسوي او هلته د مېلمه بندي په توګه پاتې شو. په دې توګه بېرک کارمل د نجيب الله نه غچ واخېست.

په کابل کې کارمليانو او په مزار کې دوی ته اخلاصمنډو قومي مليشاوو او نورو په دغه حساس وخت کې چې بايد د بينان سيوان پلان د پلي کېدو په درشل کې و، د نجيب الله پرضد د ک ج ب په مرسته کودتا تنظيم کړه، د نجيب الله واکمني پای ته ورسېده او د بينان سيوان پلان يې ناکام کړ.

د نجيب الله په کوبښه کېدو سياسي تشه منځ ته راغله. عبدالوکيل د احمدشاه مسعود سره په جبل سراج کې او محمد رفيع په لوگر کې له حکمتيار سره وکتل. هغه مهال چې طالبانو د ۱۹۹۶ کال د اکتوبر په مياشت کې کابل ونيو نجيب الله او د هغه ورور د اريانا په څلور لاري کې زندی شول.

څلورويشتم څپرکی

کاکړ او افغان اسلامي تنظيمونه

کاکړ وايي چې په افغانستان کې د نورو اسلامي هېوادو غوندې د سياسي اسلام غورځنگ د ټولنې د عصري کېدلو او مدني کېدلو په وړاندې غبرگون و، چې د محمد داود د صدراعظمۍ په دوره کې پيل شوی او د قانوني پاچايۍ کې ښه پراخ شو. په دواړو دورو کې اقتصادي، ټولنيزې او پوهنيزې پروژې پرمخ بيول کېدلې چې په پايله کې يې افغان ټولنه له دوديز حال نه د عصري کېدلو په لور روانه کړه. په دغه انتقالي پړاو کې د تعليم کړو افغانانو په ليکو کې له يوې خوا داسې ځوانان هم هسک شول چې د شوروي او چين د کمونستي گوندو د ادبياتو نه اغېزمن وو او د بلې خوا نور يې اسلام پال ځوانان وو، چې د عراق د ابن تيميه د فکرونو نه اغېزمن و او غوښتل يې چې په افغانستان کې سوچه اسلامي نظام پر پښو ودروي. په دې توگه افغان ټولنه د متضادو ايديالوژيکي اندونو ډگر شو، چې پر افغان سياست او د افغانانو پر ژوند يې ژوره اغېزه وکړه.

د مخه مو يادونه وکړه چې يو شمېر تعليم کړي ځوانان په ځانگړې توگه د قانوني پاچايۍ په ازاد چاپېريال کې د مارکس او لينن له فکرونو نه اغېزمن شوي او مسکو پلو غورځنگ يې تنظيم او پياوړی کړ. داسې هم يو شمېر نور د اسلامي سوچوالو تر اغېز لاندې تللي او په اسلامي تنظيمو کې ننوتلي وو. کاکړ وايي چې د افغانستان د شلې پېړۍ د دوهمې نيمايي تاريخ په زياته اندازه د دغو متضادو خوځښتونو ترمنځ د مقابلې داستان دی.

افغان اسلامي غورځنگ د ټولنې او دولت د بيا تنظيم په برخه کې د عراق د ابن تيميه

(۱۲۶۸-۱۳۲۸) فکرونو او کړو څخه اغېزمن و، چې اساس يې قران مجيد او نبوي ويناوې او د مدينې امه يا لومړنۍ سياسي اسلامي ټولنه يې سرمشق وه. ابن تيميه په هغه وخت کې چې مغول په اسلامي نړۍ کې لاس بري وو او د شرعيت پر ځای يې د خپل مغولي قانون ياسا نه کار اخېسته، چې د هغه ياني ياسا له مخې د نظام ستر واکمن د چنگېز خان له کورنۍ نه و، پر مغولو د «کاپر» او «مشرکو» حکم وکړ، که څه هم دوی په دغه وخت کې مسلمان شوي وو. ابن تيميه نړۍ د دارالحرب او دارالاسلام تر منځ وېشلې وکېله او د مرتدانو او کاپرانو پر ضد يې غزا روا باله. ۸۹۷

د اسلامي گوندونو تاريخچه

د افغانستان د اسلامي حرکت بنسټ ايښودونکي له اطرافي سيمو څخه وو، چې په کابل کې يې په عصري تعليمي موسسو کې زده کړه کړې وه؛ ځينو يې لوړې زده کړې په بهرنيو هېوادونو کې سرته رسولې او بيا د کابل پوهنتون د شرعياتو په پوهنځي کې يې ښوونه کوله. دوی د قانوني پاچايي لسيزې د ډموکراسۍ او ازادې هوا کې موقع ترلاسه کړه چې غونډې وکړي، ټولنې جوړې کړي او فکرونه خپاره کړي. په دغې هوا کې لومړی ملي او کين اړخي گوندونه تنظيم او فعال شول او بيا اسلامي حرکت د هغو په وړاندې هسک شو. د افغانستان اسلامي جمعيت په ۱۹۵۷ کال کې د پغمان په ابو حنيفه مدرسه کې د غلام محمد نيازي او نورو له خوا يې بنسټ کېښودل شو. دا په واقعيت کې په افغانستان کې د سياسي اسلام د حرکت پيل و.

نيازی تازه د قاهرې د الاظهر په پوهنتون کې د لوړو زده کړو د سرته رسولو نه وروسته وطن ته راستون شوی و. سياسي اسلامپالو تر ۱۹۶۹ پورې د عمل ډله ټاکلې وه، چې مشر يې د امير په نامه نيازی و. دوی په قانوني پاچايي لسيزې کې ډېر فعال شول او په ۱۹۷۳ کال کې يې يوه پټه شورا جوړه کړه، چې مشر يې برهان الدين رباني او نهايي مشر يې نيازی و. نيازی د شرعياتو د پوهنځي سروال و او په غونډو کې يې برخه نه اخېسته. د دوی نوم اسلامي جمعيت شو خو په خلکو کې د اخوان او اخوانيانو په نامه ياد شول. دغه نوم د پاکستان له جماعت اسلامي سره اړخ لکوي. د افغان سياسي اسلامپالو د ټولنې دولتي نظام او ډموکراسۍ په اړه د سيد قطب او مودودي له نظريو نه اغېزمن وو. دوی په يوه خپرونه کې «مور څوک يو او څه غواړو؟» ويل شوي چې زموږ موخه دا ده چې افغان خلک د ظالمانو د منگولو نه وژغورل شي او په دين کې نوی غورځنگ راوړل شي. د مسلمان ځوانانو مشر گلبدین حکمتيار په ځانگړې توگه څرگنده کړې وه چې د دغه

حرکت موخه د واکمنې ډلې نسکورول او اسلامي نظام يې په ځای راوستل دي، د دې له پاره چې د ټولنې سياسي، اقتصادي او ټولنيز اړخونه اسلامي کړي. مولف گلزرګ ځدران لا ويلي و چې «له دې امله چې اسلام... تر قيامت پورې تکميل دی له اسلام نه وتلی بل هر ډول قانون، رسم رواج [او] طرز عمل او تخیلات د اسلام په محتوی کې نه ځایيږي.» ۸۹۸

د مخه مو يادونه کړې وه چې د محمد داود په ولسمشرۍ کې د کودتا په تور د نيازي په ګډون يو شمېر بنديان شول او نور يې پېښور ته لاړل او له هغه ځای نه يې د پاکستان په هڅونې او مرستې په ۱۹۷۵ کال کې د افغانستان په ځينو ولايتونو کې پاڅونونه وکړل. خو حکومت هغه ټول وځپل او دوی بېرته پېښور ته پر شا شول. په پېښور کې دوی نه يوازې د خپلې ناکامۍ له امله بې اهميته شول بلکې په خپلو کې سره وران او بې اتفاقه شول. په اول سر کې اسلامي جمعيت دوه ټوټې شو. رباني د جمعيت امير پاتې شو، چې د مودودي په شان د تشدد او سختۍ پلوی نه و. د اسلامي حزب په نامه يو بل ګوند ترې ووت چې مشر يې د لنډې مودې دپاره قاضي محمد امين وقاد او وروسته گلبدین حکمتيار شو. اسلامي ګوند تر جمعيت نه سخت دريځی و، په مرامنامه کې يې ويل شوي دي چې «د حکومت اصلاح د ټولنې او داسې هم د فرد د اصلاح له پاره مخکينی شرط دی.» ۸۹۹ دا هم په کې ويل شوي چې په افغانستان کې «غیر اسلامي فکرونه او تمرينونه بايد نه وي» ځينې لا په دې عقیده وو، چې حکمتيار له پيل نه نظر دې ته چې د افغانستان د خپلواکۍ له پاره وجنګيږي، د قدرت ګټلو له پاره جنګېده. مولوي محمد يونس خالص د همدغې موضوع پر سر ترېنه بيل شو او د اسلامي حزب په نامه يې يو بل ګوند جوړ کړ. د هغه په عقیده د افغانستان خپلواکي تر قدرت نيولو نه مهم و. ۹۰۰

شوروي يرغل د دې لامل شو، چې په عمومي ډول د افغانستان اسلامي حرکت او په ځانګړې توګه اسلامي تنظيمونه د ولسواکو او وطنپالو ګوندونو په تاوان د پاکستان د ای اس ای له لارې په ځانګړې توګه د امريکې او عربستان په پيسو او وسلو پياوړي او د جګړې او سياست په ډګر کې مخکښان وګرزول شي. په دغه وخت کې دغه تنظيمونه په پېښور کې ځای پر ځای وو. د اسلامي ګوند د گلبدین په مشرۍ، د اسلامي جمعيت ګوند د رباني په مشرۍ او اسلامي ګوند د خالص په مشرۍ برسرېره د اسلامي انقلابي حرکت د مولوي محمد نبي په مشرۍ، ملي اسلامي محاذ د پير سيد احمد گيلاني په مشرۍ او د ملي نجات جبهه د صبيعت الله مجددي په مشرۍ تنظيم شوي وو. درې وروستي د ۱۹۷۹ کال په بهير کې جوړ شوي وو.

د تنظيمونو د دېروالي او د هغو د مشرانو د بې اتفاقۍ نه افغان کډوال او جهادي

قوماندانان او په عمومي ډول د يرغلگرو مخالف افغانان ناراضي او اندېښمن وو. د سعودي عربستان حکومت لا پر تنظيمونو فشار راوړ چې سره یو موټی شي او د هغو سره یې اتحاد د مرستې یو شرط وټاکه. دوی بیا د ۱۹۸۰ کال په مارچ کې د افغانستان د ازادۍ له پاره د اسلامي اتحاد په نامه سره یو موټی شول. عبدالرسول سیاف (وروسته عبدالرب رسول سیاف) یې مشر، صیبت الله مجددي یې مرستیال او مولوي نصرالله منصور یې منشي غوره شو. د اتحاد نه کوندونه یو پر بل پسې ووتل او اتحاد سیاف ته پاتې شو او په دې توګه د اسلامي اتحاد په نامه یو بل تنظیم ډګر ته راووت. له هغه وروسته درې اعتدالي او څلور سختدریځي تنظیمونه په پېښور کې ځای په ځای وو. د دوی یوالی ستونزمن و. ډګروال یوسف لیکي: «زه په دې فکر شوم چې په سیاسي سطح کې له کوم ډول اتحاد نه پرته په نظامي ډګر کې سمونونه پلي کېدل نه شي.» په دې اړه له تنظیمونو سره خبرې پیل شوې، خو دی وايي چې «ما دغه مشران یوازې بیل بیل لیدل شول. دوی نه غوښتل په یوې کوټې کې له یوه بل سره کښېني.» دی دا هم وايي چې «ما له دغسې کسانو سره خبرې کولې که څه هم رښتیني مسلمانان وو، که څه هم جهاد ته ژمن وو، په شخصي- رقابتونو، تعصوبونو او نفرتونو تحریک کېدل چې زیاتره وخت یې د هغوی نظرونه خپرول او پر کړو یې اثر کاوه. ۹۰۱»

دا لامل به وي چې له دوی نه هېڅ یو نه په هغه وخت کې او نه وروسته د تنظیمي واکمنۍ په دوره کې ملي مشر شو. اساسي اختلاف د اعتدالي او سختدریځو تر منځ و. اعتدالي تنظیمونه هم ملي او هم اسلامي وو خو سختدریځي د ملي ارزښتونو په ټینګه مخالف او د اسلامي ارزښتونو ټینګ پلویان وو. اعتدالي تنظیمونو پخوانی پاچا غوښته او سختدریځي یې په ټینګه مخالف وو. دوی د دې پروا نه کوله چې افغانان یوازې د هغه تر سیوري لاندې یو موټی کیدای شي. لا مهمه دا ده چې د سختدریځو تنظیمونو مشرانو د جهاد ډپلوماسي اړخ ته اهمیت نه ورکاوه، په داسې حال کې چې د افغانستان موضوع په بېساري ډول سیاسي او نړیواله شوې وه. د امریکې د باندنيو چارو یو چارواکی وايي چې «د دغه ښار [پېښور] خلک سیاسي خوا ټینګه نه نیسي. دوی فکر کوي چې که موږ رښتیني وسلې ترلاسه کړې، هغه به سیاسي کشالي هوارې کړې، خو د ټولې شلې پېړۍ تجربه ښي چې هر کوربلايې جنگ په سیاست سره میدان کتلی دی.» بیا ده وړاندیز وکړ چې د مقاومت په مشرانو باندې باید فشار واچول شي، چې «د خبرو له پاره یو پیاوړی شریک تړبڼه جوړ شي.» ۹۰۲ له دې امله په ۱۹۸۴ کال کې په خپله د ای اس ای مشر سختې هلې ځلې پیل کړې چې تنظیمي مشران د کوم ډول رسمي اتحاد په اړتیا قانع کړي. په دې منظور

د ای اس ای مشر په اونيو اونيو د دغو مشرانو سره خبرې وکړې، چې سره جوړه وکړي، بيا د عربستان د پاچا زوی ترکي، د سعودي عربستان د استخباراتو سروال چې هغه هم د جهاد له پاره د خپل حکومت د پیسو د مرستې څارنه کوله، د دغې کشالي د هوارولو له پاره راوغوښتل شو، خو دغو کوښښونو هېڅ پایله نه درلوده. په پای کې په خپله ضیاء الحق لاسوهنه وکړه او سر په سر ډېرې غونډې وشوې. کله چې هغو پایله نه درلوده نو د ضیاء الحق زغم پای ته ورسېد او دستور یې ورکړ چې په ۷۲ کړيو کې دې په دې اړه یوه گډه څرگندونه وکړي.

له دې امله و چې په ۱۹۸۵ کال کې د اوو تنظیمونو تر منځ د افغانستان مجاهدو اسلامي اتحاد په نامه اتحاد ومنل شو. د افغان اسلامي تنظیمونو دغه اتحاد د تنظیمي مشرانو په خوښه او نوبت نه، بلکې د پاکستان په نوبت او قوت وشو. دا د خلقيانو او پرچميانو هغه اتحاد ته ورته و، چې په ۱۹۷۷ کال کې د شوروي اتحاد په نوبت او زور شوی و. دا هغسې یو اتحاد و چې په هغه کې هر تنظیم کوښښ کاوه چې خپل شتون په کې وساتي تر څو وسلې، پیسې او نور اړین شيان ترلاسه کړي. څنګه چې دا ملي اتحاد نه پلکې یوازې د اوو اسلامي تنظیمونو اتحاد و په دې چې هر یوه تنظیم ځانله مرکز، دارالانشاء او کمیټې لرلې. ضیاء الحق غوښتل چې افغانستان د شوروي پوځ د وتلو نه وروسته د پاکستان تر نفوذ لاندې هیواد وي. پاکستان لا د مخه د پېښور او پېښین ممثلي جرګې شنډې کړې وې تر څو د ملي اتحاد مخه ونیسي. هنري برادشیر لیکي: «پاکستان شاید رښتینی اتحاد هېڅ نه غوښته، شاید په دغه دلیل چې په خاوره کې به یې یو پیاوړی ځانګړی تشکیل د پښتونستان د حرکت له پاره یوه نوې بڼه شي، یا د فلسطین د ازادۍ موسسې په شان شي چې په اردن او وروسته په لبنان کې پر ځان ډاډه یو بیل ځواک شو.» ۹۰۳ داسې د دوی ډېر پیاوړی کوونکي سعودي عربستان هم غوښتل چې «د خپل سني اسلام ارتودوکس وهابي شکل تبلیغ وکړي.» ۹۰۴

کاکړ وايي چې د پاکستان چارواکو د افغان جهاد سياسي خوا ځانله منحصره کړه او تنظیمونه یې یوازې د جګړې په چارو کې سره متحد کړل. د تنظیمونو مشرانو د پاکستان مشرانو ته د خپلو چارو او ستونزو راپور ورکاوه، ښي چې دوی د افغانستان په چارو کې د پاکستان د چارواکو مشري منلې وه. کاکړ زیاتوي چې همدغې ډاډینې له امله به و چې ضیاء الحق له خپل ناڅاپي مرګ نه لږ څه د مخه امریکایي مولف سلیک هرېسن سره په یوې مرکې کې ويلي و چې له اول نه د هغه موخه د کمونستي نظام د منځه وړل او پر ځای یې د یوه لاس لاندې رژیم پر پښو درول او په سووېلي اسیا کې د «ستراتیجیکي بیا صف

جوړول» وو. په دې اړه د ضياء خپل الفاظ دا دي: «مونږ د دې حق خپل کړی چې هلته [په افغانستان کې] يو ملگری رجيم ولرو، مونږ د يوه مخکيني دولت په توګه خطر ومانه او مونږ به پرې نه ږدو چې وضع د پخوا په شان وي چې هلته به د هند او شوروي نفوذ او زمونږ په خاوره ادعاګانې وي. دا به يو رښتینی اسلامي دولت وي، د اسلامي احيا يوه برخه چې يوه ورځ به د شوروي اتحاد مسلمانان هم په کې شامل وي. ته به يې بيا وويني» ۹۰۵

چارلز ولسن د امريکې د استازو مجلس غړی چې ډېر کوشنيس يې کړی و چې امريکا مجاهدينو ته د سټنکر راکټونو په کېدون وسلې ورکړي او په خپله هم پکتيا ته د مجاهدو عملياتو ليدلو له پاره تللی و، په اسلام اباد کې له ضياء الحق سره په خبرو کې دې پايلې ته رسېدلې و چې «... ضياء نری د هندوانو او مسلمانانو تر منځ د جنګ ډګر ګاڼه او فکر يې کاوه چې پر حکمتيار باندې حساب کولی شي، چې د هند په مقابل کې د پان اسلامي اتحاد په چوکاټ کې کار وکړي.» هغه دا هم ويلي و چې ضياء دغسې نقشه ورته ښودلې وه، چې په کې د دغسې کانفېرېشن طرح وه، چې په سر کې به «پاکستان او افغانستان او وروسته منځنی اسيا په کې شامله وي.» ۹۰۶ د همدغه فکر له مخې و چې ای اس ای سخت دريځو تنظيمونو او په ځانګړي ډول د حکمتيار ګوند ته ډېرې وسلې ورکولې. په پېښور کې د سي ای اي (CIA) ځانګې امر م. بېردن وايي چې په ۱۹۸۶ کال کې د ای اس ای (ISI) مشر اختر عبدالرحمن د هغه په مخ کې په يوې غونډې کې چې د تنظيمونو ټول مشران په کې حاضر وو، د نويو وسلو په اړه په دغو الفاظو مخاطب کړل: «که له دغو وسلو څخه کومه يوه د دښمن لاس ته ورغله، يا زه واورم چې هغه پر نورو خرڅه شوه، زه به تاسو هر يو مسؤل وګڼم» ۹۰۷

خو تنظيمي لويانو د ای اس ای په اشاره بې شمېره افغانان ترور کړل. ترور شوي ملي او زياتره تعليم کړي افغانان وو، چې د سياسي اسلام پالو مخالف وو. په دغه ډول دغه ترور په اصل کې سياسي او عقيدوي وو او هغه ډېر د مخه پيل شوی و.

په دوی کې ډېر د نامه او د نفوذ خاوندان افغانان لکه جنت خان غروال، عزيز الرحمن الفت، پوهاند ډاکټر سيد بهاوالدين مجروح، پوهندوی ډاکټر نسيم لودين، ډاکټر سعادت شګيوال، استاد زاګر، عبدالرحيم څڼ زی، حاجي عبداللطيف، ملا نسيم اخوندزاده، ډاکټر قيوم رهبر، محمد ولي کړوخېل، جنرال عبدالحکيم کتوازی، عبدالاحد کرزی او نور. دا په واقعيت کې د نامه او د نفوذ منو د وژنو دوام و، چې خلقيانو او پرچميانو په کابل کې پرې پيل کړی و. په کابل کې ملي، ډموکرات او لبرال افغانان د انقلاب ضد په نامه او په پېښور کې له سياسي اسلام سره د مخالفت په پلمه د منځه وړل کېدل.

په پايله کې هغه تعليم کړې معتدله ډله چې له وطنپالو، خپلواکي پالو افغانانو نه جوړه وه او په اداره او سياست کې د پوهاوي، زغم او ايتلاف پلويان وو او د ملي کشالي په هوارولو کې يې اغېز او خدمت کولی شو، په کابل کې د چپي افراطيانو او په پېښور کې د مذهبي سختديڅو له خوا وځپل شول. د دغه وژنو سرچينه د شوروي اتحاد ک. ج. ب او د پاکستان ای اس ای وه. دواړو د افغانستان لاندې کولو ته سترکې نيولي او په دې اړه يې دسيسې کولې. دواړو د خپلې خوبې افراطي ډلې پياوړې کولې، د دې له پاره چې افغان ولس د دوی سرمشرۍ منلو ته اماده کړي. د همدغه چلند بله خوا د افغان ملي هويت او د ملي خپلواکۍ د منځه وړل وو. په کابل کې کارمل غوښتل افغانستان د شوروي اتحاد شپاړلسم جمهوريت کړي او په پېښور کې ځينو سياسي اسلام پالو ويل چې «که په دغو دواړو هېوادونو [افغانستان او پاکستان] کې اسلامي نظام غلبه وکړي، مونږ غوره گڼو چې زمونږ تر منځ کېدې پولې له منځ نه يووړلې شي او دواړه هېوادونه سره يو موټی شي.» ۹۰۸

افغان اسلامي تنظيمونه او پاکستان

کاکړ وايي چې د محمد داود په ولسمشرۍ کې د کورنيو چارو وزير فيض محمد خپل پرچمي چارواکي د اخوانيانو ځپلو ته هڅول او ډېر يې بندي هم کړل. د دوی له ډار نه د ننګرهار د نجم المدارس استاد فضل هادي شينواری پېښور ته واوښت. دغه وخت بوتو د پاکستان لومړی وزير و. دی زياتوي چې شينواری هلته د صوبه سرحد (پښتونخوا) گورنر محمد اسلم خټک له خوا چې يو وخت په کابل کې د پاکستان سفير و، د سرحدي پوځونو لوی مفتش او وروسته د کورنيو چارو وزير جنرال بابر ته وپېژندل شو. دوی دواړه سره جوړ راغلل او منظم يې سره ليدل. شينواری وايي چې «يوه ورځ بابر راته وويل چې د داود حکومت به په يقين سره نسکور شي. ... ده رانه وغوښتل چې د داود دوستان او دښمنان ورته وښيم. موږ خپله ستراتيژي جوړه کړه او پرېکړه مو وکړه چې ځينې کسان له افغانستان څخه وغوښتل شي.» ۹۰۹ په اوله جوبه کې اته کسان د مولوي حبيب الرحمن، گلبدین حکمتيار، برهان الدين رباني، محمد کلاب ننګرهاری او احمدشاه مسعود په گډون راغلل او وروسته شپېته تنه نور راواوښتل چې په هغو کې مولوي محمد يونس خالص او انجنير احمدشاه هم وو. دوی ټول د پاکستان حکومت په لگښت په پېښور کې د بېرسک چوک کې ځای پر ځای شول. دی دا هم وايي چې د افغان اخوانيانو پاکستان ته د ورتګ دغه لړۍ روانه او د «بابر په وخت کې اته سوه کسان د اټک په حصار کې تر روزنې لاندې ونيول شول.» ۹۱۰ دوی په ۱۹۷۵ کال کې د بوتو د حکومت په

هڅونې او مرستې د خپل وطن په ځينو ولايتونو کې وسله وال پاڅونونه وکړل. خو افغان حکومت هغه ټول وځپل او دوی بېرته پېښور ته پر شا شول. دوی هلته د شوروي تر يرغل پورې د ای اس ای او ځينو اسلامي تنظيمونو په مرسته د بې نومي په حالت کې ژوند کاوه. دوی د شوروي اتحاد په يرغل سره په غورځنگ راوستل شول. دوی د شوروي يرغلگر پوځ او د هغه د لاسپوڅي رژيم په وړاندې د نړيوالو په مرسته په يو پياوړي ځواک بدل شول. په دې ډول دا د شوروي اتحاد يرغل و، چې د اسلامي تنظيمونو د پياوړي کېدو لامل شو.

د شوروي اتحاد د يرغل نه وروسته نړيوالو او په ځانګړې توګه امريکا او سعودي عربستان پر خپلو مالي او نورو ډول ډول مرستو سره او همدارنګه په خپله پاکستان افغان اسلامي تنظيمونه د دې له پاره پياوړي کړل، چې له يوې خوا شوروي اتحاد د خپل يرغل په مقصد کې ناکام کړي او د بلې خوا پاکستان د همدغو اسلامي تنظيمونو له لارې افغانستان تر خپل نفوذ لاندې راولي، تر څو خپل د ستراتيژيکي ژورتيا پلان خوب په کړو بدل کړي.

پخوا مو يادونه کړې وه چې افغانستان د پاکستان د جوړېدو وروسته د پښتونستان مسله د خپل بهرني سياست مهمه برخه وګرځوله او ان تردې چې د ملګرو ملتو په موسسه کې يې د پاکستان د غړيتوب پر ضد رايه ورکړه. د پاکستان چارواکو خپل بهرنی سياست دې ته متوجه کړ چې پر ايډيالوژي باندې ټينګار وکړي او د پښتنو او بلوچو هغه قومي نېشنلېزم بې اغېزې کړي چې افغانستان يې ننګه کوله. په دې ډول د پاکستان چارواکو له اسلام دين نه د سياسي ګټې کولو ته ملا وتړله او په ځانګړې توګه يې دغه دنده د ای اس ای په غاړه واچوله، چې اداره يې په ملکي جامو کې د پنجابي جنرالانو په لاس کې وه. د دې کار په پايله کې د پاکستان د پوځيانو او ملايانو او ديني عالمانو تر منځ يو ډول اتحاد رامنځ ته شو. د همدغه غټ پوځ په قوت سره خپل مخالفان د پښتنو او بلوڅو په ګډون ډېر وټکول.

کاکړ وايي چې په پای کې د همدغه ځپونکي سياست په وړاندې پښتانه او بلوڅ نېشنلستان له چپي روښانفکرانو او فعالانو سره د حکومت په وړاندې يو موټی شول. دی زياتوي چې «دغه اتحاد د خلقي حکومت په خاص ملاتړ د غومره پياوړی شوی و، چې ضياءالحق يې اندېښمن کړی و، هغه بيا له خلقي حکومت سره په دغه اړه جوړې ته نږدې شو» ۹۱۱ چې د شوروي يرغل له امله پاتې شوه.

د ستراتيژيکي ژورتيا پلان په اصل کې د پاکستان د خوندي توب او ساتنې له پاره جوړ

شوی و. څنگه چې پاکستان یو هوار ملک دی له هندوستان سره په جنگ کې ساتل کېدای نه شي. د پاکستان د پوځي ستراتيژستانو په نظر د دغسې جنگ په حال کې به د پاکستان پوځونه به افغانستان ته په شا کېږي او بیا به له دغه ځایه پرله پسې کوریلایي جنگونو ته ملا تړي. ۹۱۲ دوی فکر کوي دغه پلان هغه وخت کتور کېدای شي چې افغانستان او حکومت یې تر خپل نفوذ لاندې وي. د اسلامي سخت دریځو تنظیمونو او په ځانګړې توګه د طالبانو نه د پاکستان ملاتړ د دې له پاره و، چې د یوه پښتون حرکت له لارې پر افغانستان باندې خپل نفوذ خپور کړي. په دې توګه دوی غوښتل چې په دې کار سره به د یوې خوا د هند په وړاندې ستراتيژیکې ژورتیا ترلاسه کړي او د بلې خوا به ایران ځنډې ته کړي. خو دوی هغه وخت سخته ډکه وخوړه چې د امارت چارواکو د مولف زاهد حسن په وینا، نه د ډېورنډ کرښه ومنله او نه په صوبه سرحد باندې د افغانستان له ادعا نه تېر سول. ۹۱۳

پاکستان د «ملي حاکمیت په مانا د پښتون نېشنلیزم مخالف و نو ځکه د مغولي حکومت په شان کوښښ کوي چې د ملایانو او روحانیانو له لارې یې وڅپي» ۹۱۴ همدا لامل و چې په افغانستان باندې د شوروي وسله وال تېري وروسته یې د « ستراتيژیکي ژورتیا پلان» جوړ کړ.

«د ستراتيژیکي ژورتیا پلان د پاکستان هغه نظامي پلان دی، چې د هغه له مخې افغانستان باید تل د پاکستان د نفوذ سیمه وي لکه هسې چې افغانستان د نولسمې پېړۍ په دوهمه نیمايي کې د برتانوي هند د نفوذ سیمه ګرځول شوې وه. په داسې حال کې، چې د برتانيې حکومت د افغانستان له لارې د تزاري روسيې د احتمالي یرغل د دفع له پاره افغانستان تر خپل نفوذ لاندې نیولی و، پاکستاني نظامیان غواړي په پاکستان باندې د هند د نظامي یرغل د دفع له پاره افغانستان تردې حده پورې د خپل نفوذ سیمه وګرزوي چې د هند د یرغل په وخت کې خپل پوځونه هلته په شا کړي او بیا له هغه ځایه کوریلایي جنگونه پیل کړي. د دې له پاره یې باید پښتون نېشنلېزم خپلی او افغانستان یې تر خپل نفوذ لاندې نیولی وي.

پاکستان ته د هند له خوا خطر لکه برتانوي هند ته د روسيې خطر د وېرې زېږنده دی. پاکستانی نظامیانو د دغې وېرې له امله د ستراتيژیکي ژورتیا پلان ایستلی، لکه هسې چې انګرېزانو د روسيې له وېرې د هند د دفاع له پاره ایستلی و او په هغه یې د « علمي سرحد» نوم ایښی و. پاکستانی نظامیانو دغه پلان په افغانستان باندې د شوروي یرغل نه وروسته وایست. ۹۱۵

د افغان د ملي مقاومت په مهال د افغانستان بشوونځي، اقتصادي موسسې، تاريخي او فرهنگي شتمنۍ او نورې ابادۍ د منځه وړل او د اې اېس اې په دستور د خپل نفوذ لاندې اسلاميستي ډلگيو په ذريعه د افغاني روښنفکرانو ترور او نور وړانونکي فعاليتونه د دې ستراتيژيکي ژورتيا د پلان له مخې و. «نواز شريف د همدغه پلان له مخې د افغان منظم او په مېړنو وسلو سنبال پوځ ړنګ کړ. د جهاد په لس کلنې دورې کې ډېر افغان وتلي تکنوکراتان او قومي مشران چې د مشرۍ او حکومت کولو صفتونه يې لرل د اې اېس اې په دستور او همکارۍ د افغان اسلاميستي تنظيمونو له خوا ترور شوي نږدې ټول پښتانه وو.» ۹۱۶

د پاکستان واکمنو د جهاد په لس کلنه دوره کې د امريکا متحده ايالاتو، لويديځو هېوادو، اسلامي هېوادو او نورو نه زياتې پيسې او وسلې په لاس راوړې. د طالبانو د نسکورېدو وروسته پاکستان د يوې خوا له دې کبله چې، د القاعدې او طالبانو په وړاندې د امريکا متحد دی زياتې وسلې او پيسې ترلاسه کړې، او د بلې خوا يې همدغه پيسې او وسلې د القاعدې او طالبانو د روزلو، تمویلولو او تنظيمولو له پاره وکارولې. دوی غواړي چې «د ډېورنډ د دواړو خواو پښتانه بايد بېرته پاتې، ناتوان او د پاکستان تر سيوري لاندې وي. ايران خو لا ډېر د مخه د پښتنو سياسي ناتوان کولو له پاره بدې وهلې» ۹۱۷ دي.

ضياء الحق د نويو متحدينو د موندلو په لړ کې افغان اسلامي تنظيمونه د جهاد او اسلام په نامه د پاکستان د ساتنې پلان په چوکاټ کې راښکېل کړل. اې اېس اې لا د مخه افغان توند لاري اسلامي تنظيمونه تر نفوذ لاندې راوستلي وو.

ضياء الحق د اې اس اې د مشر جنرال اختر عبدالرحمن هغه دفاعي پلان سره هوکړه وکړه چې د شوروي اتحاد د يرغل د شا وهلو په موخه جوړ شوی و. ده د ضياء نه په ټينګه وغوښتل چې پاکستان به د افغان مقاومت ملاتړ په وسلو، مهماتو، اسخباراتو، روزنې او عملياتي سلا سره په پټه کوي. ده فکر کاوه چې دغه افغان مقاومت به نه يوازې د اسلام بلکې د پاکستان ساتنه هم وکړي.

ضياء الحق وروسته له دې چې د امريکا، برتانيې، لويديځې اروپا، عربستان او نور د خليج شتمن امارتونه، چين او نور متحدان وموندل او د هغو له پرېمانه وسلو، پيسو او ملاتړ نه ډاډه شو په دې فکر شو چې «پاکستان به يو پر ځان بسيا، باثباته او پياوړی دولت شي، چې په اسلامي نړۍ، سهيلي اسيا او لويديځې اسيا کې به يو قوي دريځ ولري او د دغسې توان خاوند به شي چې په ګاونډيو هېوادونو او سيمې کې د اسلام بېرته ژوندي

کولو حرکتونه پیاوړي کړي.» او «د نفوذ ساحه به [پې] هغه وي چې له افغانستان څخه تر ترکې پورې د ایران او د شوروي اتحاد د منځنۍ اسیا ډېر دولتونه په کې شامل وي.» ۹۱۸ ده د دغه خوب د واقعي کولو له پاره د مخه په دې پیل کړی و چې د پاکستان اسلامي دولت «يو اسلامي ايډيالوجيکي دولت» کړي. د دولت د اسلامي کولو دغه حرکت په مذهبي گوندونو کې تيار متحدين وموندل. اسلامي جماعت او نورې مذهبي ډلې د حکومت همکارۍ ته حاضرې شوې او د لومړي ځل له پاره په حکومتي څانگو کې يې مقامونه ونيول. ضياء په سياست کې د پوځ ونډه ډېره زیاته کړه. پوځ دا وخت د برتانوي ماډل پر اساس سيکولر و، خو ده ورته «نوی اسلامي لوری» ورکړ. برسېره پر دې يې د ټولنې د اسلامي کولو له پاره يو لړ کارونه وکړل.

ضياء الحق د ټولنې د اسلامي کېدو په موخه د ديني مدرسو ډېرېدلو ته ځانگړې پاملرنه وکړه. د افغان غزا له امله په مدرسو کې دغزا مضمون ځانگړی اهمیت وموند. حکومتي سرچينو د دغو مدرسو ټول شمېر ديارلس زره او زده کوونکو شمېر يې يو ميليون او اووه لکه ښوولی دی. د افغان جهاد په بهير کې له ۱۹۸۲ نه تر ۱۹۸۸ پورې زر نوې مدرسې پرانستل شوې، چې زیاتره يې د صوبه سرحد او بلوچستان په ولايتونو کې وې. کاکړ وايي چې «د ضياء الحق بل خوب د شوروي پوځ ایستل کېدو نه وروسته د افغان اسلامي تنظيمونو له لارې د جهاد او اسلام په نامه افغانستان د تحت الحمايه دولت په شان د پاکستان تر اثر لاندې راوستل و.» ۹۱۹ هغه د دغې موخې د پلي کولو له پاره د ای اس ای له لارې د افغانستان له ډېرو سياسي ډلو، گوندونو او شخصيتونو نه هغه تنظيمونه غوره او محکمان کړل چې د ده له فکر سره موافق وو.

اسلامي تنظيمونو د څرگند جهاد تر څنګ يوه پټه جبهه خلاصه کړې وه. دغه پټه جبهه د قومي مشرانو، لبرالانو، ډموکراتو، تعليم کړو او په عمومي ډول د هغو افغانانو پر ضد وه، چې نه يې غوښتل د دغو تنظيمونو او ای اس ای تر چتر لاندې وي. د دغو کسانو ډېر شمېر لوېديځو هېوادو ته کډه وکړه او يو شمېر يې په پېښور او کوېټه کې ترور شول چې د مخه مو ترې يادونه وکړه.

د تنظيم واکې پيل

کاکړ وايي چې د ۱۹۹۲ کال د اپرېل تر ۲۴ پورې اټکل شل زره وسله وال مجاهدين او قومي مليشيا د کابل ښار ته ننوتلي او د بينان سيوان په ژبه «کابل په هر چا پورې اړه لري، خو هېڅوک پرې کنترول نه لري.» ۹۲۰ بينان سيوان چې دنده يې وه، د سياست

مخکېښو افغانانو سره په ګډه کوم ډول پراخ بنسټه حکومت په پښو ودروي، اوس په دې لټه کې شو، چې افغانستان د بې امنيتۍ له ناوړو پايلو نه وژغوري. بينان سيوان د اپرېل په ۲۳ مه د تنظيمونو مشران او د پاکستان صدراعظم نواز شريف يې د افغانستان د خطرناکې وضعې نه خبر کړل. نواز شريف د ۱۹۹۲ کال د اپرېل په ۲۴ مه د اسلامي تنظيمونو مشران د کوم ډول پرېکړې نيولو له پاره د پېښور کورنر هاوس ته وبلل. که څه هم د شوروي پوځ د وتلو نه وروسته د ۱۹۸۹ کال د فبروري په ۲۳ مه تنظيمي مشرانو يو انتقالي حکومت حور کړی و، چې سروال يې صبيعت الله مجددي او صدراعظم يې عبدالرب رسول سياف و. څرنګه چې دغه حکومت انحصاري، د جلال اباد د ښار په نيولو کې پاتې راغلی او تر دغه وخته يې کوم مهم کار سرته رسولی نه و، خپل اعتبار بايللی و. بيا هم دوی دا ځل د پېښور د والي په ماڼۍ کې غونډه وکړه چې په يوه ماښام کې پيل او تمامه شوه. په دې غونډه کې چې اجنډا يې د افغانستان له پاره د حکومت تنظيم و، په ګډونکوونکو کې يې د افغانانو په پرتله پردي زيات وو. په غونډه کې د پاکستان صدراعظم نواز شريف، د پاکستان د پوځ لوی درستيز، د ای اس ای مشر، د عربستان د استخباراتو رييس، په اسلام اباد کې د عربستان سفير، په اسلام اباد کې د ايران سفير، د ملګرو ملتو استازی بينان سيوان او دوه تنه نور د پاکستان او عربستان نه او شپږو تنو افغان تنظيمونو مشرانو د حکمتيار پرته ګډون کړی و. کاکړ وايي چې «د دغې پرېکړې په متن کې د افغان او ملت نوم هېڅ ياد شوی نه دی.» ۹۲۱ دغه حکومت د نهو تنو باندنيانو او شپږو تنو افغانانو له خوا تنظيم شو او دوی لوړ حکومتي مقامونه يوازې تنظيمي لويانو ته ځانګړي کړل لکه چې د دوی شخصي ملکيت وي.

کاکړ وايي څنګه چې د دغې پرېکړې اصلي نوښتګر د پاکستان صدراعظم نواز شريف و او هغه د يوه باتجربه سياستمدار په توګه په دغه طرح کې د افغانستان له پاره يوه بده راتلونکې په نظر کې نيولې وه. هغه وروسته په وياړ سره ويل چې ده د افغانستان پوځ منحل کړ.

د دغې پرېکړې له مخې حضرت صبيعت الله مجددي د دوو مياشتو له پاره د افغانستان جمهور رييس په توګه وټاکل شو او بيا به دوه مياشتې وروسته د ده پر ځای برهان الدين رباني د څلورو مياشتو له پاره د جمهور رييس په توګه د واک واګې په لاس کې نيسي. د دوو مياشتو وروسته د حضرت صبيعت الله مجددي د واک دوره پای ته ورسېده او برهان الدين رباني د واک واګې په لاس کې ونيوې.

برهان الدين رباني د څلورو مياشتو وروسته د پېښور د پرېکړې پر خلاف خپل واک

وغزاهه او د واک پر سر خپل منځي جگړې ته يې لمن ووهله. رباني په ۱۹۹۲ کال کې د افغانستان د ولسمشر په توګه خپل لومړنی سفر مسکو ته وکړ چې د خپل دولت د اقتصادي او پوځي ملاتړ له پاره د روسانو سره د افغانستان د ولس په حق ياني د جگړې د تاوان په تېرېدلو سره معامله وکړي. د مسکوسکي کمسول د ۱۹۹۴ کال د اپرېل په ۱۳ نېټه خبر ورکړ چې په ۱۹۹۲ کال کې رباني د روسيې د اقتصادي او پوځي مرستې په بدل کې له روسيې سره د جنګي تاوان د نه غوښتنې او نه دعوې تړون لاسليک کړ. ۹۲۲

په ۱۹۹۳ کال کې مسعود د ټلویزیون د غره د پاسه په سلګونو توغوندي د کابل په بې وزلو خلکو وتوغول چې د هغو په پايله کې په لسګونو زره هېوادوال ټپيان يا ووژل شول. مسعود او حکمتيار دواړو د کابل په واټونو کې د لاس په کړېوان جګړه کې يو پر بل توغوندي وواړول، ښار يې د توکميزو بيلتونپالو او ګونديمارو ډلو په خونړيو مورچلونو وويښه. د کابل خلک د جګړه مارو ډلو تر منځ د جګړو د اور په لمبو کې ايسار شول. سياف او هزاره ګانو يو پر بل په پوره بې رحمۍ سره بريدونه وکړل. د وحدت ګوند هزاره ګانو ته به چې هر څوک په ګوتو ورغلل په تنديو يې مېخونه ورته ټک وهل، د ښځو د بدن غړي يې ورپرې کړل او د مړو د نڅا نندارې يې جوړې کړې. د دوستم اښکو ملېشو سيستماتيکې وژنې او جنسي تېري ترسره کړل. لوتماري د دوی د ورځې دنده ګرځېدلې وه.

د رباني- مسعود د واکمنۍ پر مهال د ښځو خوړونه هغې کچې ته ورسېدله چې د جګړې [ي] د مهال په هېڅ يو[ي] شېبې کې يې ساری نه درلود. ۹۲۳

کابل بل هېڅ وخت دومره وران شوی نه و لکه چې په دغې څلورنيم کلنې دورې کې وران شو، چې په حقه سره «شر او فساد» [دوره] ياده شوې ده. ۹۲۴ «دغو افراطي تنظيمونو، ملي اسلامي جنبش او نظارت شورا جنګ مشرانو د قدرت کتلو او قدرت ساتلو په لويه کچه د خپل وطن په ښار کې له خپلو مسلمانو او افغانانو سره دغسې څه وکړل، چې ځناور يې په ځنګلونو کې له يوه او بل سره نه کوي.» ۹۲۵ د احمدشاه مسعود ونډه د کابل په وراني کې تر هر بل جنګ مشر نه زياته وه. دوی په دې نه پوهېدل چې ژوند روزل او ودانول هم دي. ۹۲۶

په تنظيمي دوره کې هېواد په واقعيت کې په سيمو وېشل شوی و، که څه هم برهان الدين رباني، د ټول افغانستان تش په نامه سروال و. کاکړ وايي چې د هرې سيمې د ننه «د اسلامي تنظيمونو او قومي مليشاوو او د ملي اسلامي جنبش او د نظار شورا قوماندانانو او داسې هم ازادو قوماندانانو د خپلو ټوپکچيانو له لارې د خپلې خونړې حکومت چلوه. دوی ټول تر دې حده په خپل سر و، چې د اسلامي شرعيت، قانونونو او ټولنيزو مقاولو،

او د رسم رواج پروا نه کوله، خو دا چې د هغو په نومونو د خپلې خوښې حکومت وکړي، شته ټول کړي او خپل جنسي هوسونه یخ کړي. په دغه وخت کې د دوی پر افغاني، اسلامي او انساني میل باندې حیواني میل غلبه کړې وه او د انسان په بڼه لېوان ډېر شوي وو. په ټول ملک کې سر، مال او ناموس خوندي نه و، وطن هم د شپږو لور ته ورکش شوی و او د ملي حکومت د جوړولو د پاره ټول «کوښښونه ناکام شوي وو. په پایله کې په میلیونونو بې دفاع او مظلومو افغانانو باندې د ناهیلۍ، خواشینۍ او بدبینۍ څپې خپرې وې.

د بروس ریچاردسن په وینا دا دوره د افغانستان د تاریخ تر ټولو توره بلل کېدای شي؛ په دغې دورې کې د ښځو د بدن غړي د ودانیو د دروازو په سر د جگړې د یادگار په توګه په مېخونو ځړول کېدل؛ شمالي ټلوالې د ځان د خوشاله ساتلو له پاره د مړیو د نڅاوو نندارې جوړولې او د مړیو د نڅا په سیالۍ کې د بې ګناه انسانانو په ککړو په سټکونو مېخونه ټکول او ژبتوکمیز او سکتاریستي وحشت د پښتو یا سني په ګناه وژل کېدل. ۹۲۷ په ۱۹۹۷ کال کې د شمالي ټلوالې د عبدالملک د امر پر بنسټ، محقق په ليلي دښته کې ۶۰۰۰ [پښتانه] بنديان په بهرحی سره قصایي کړل.

کاکړ وايي چې رښتیا دا دي چې جنګونه ښځو ته په هر هېواد کې سخت زیان رسوي چې د اسلامي تنظیمونو یا «د شر او فساد» څلورنیم کلنه دوره یې یوه څرګنده نمونه وه. «په دغې دورې کې په زرګونه ښځې [ان د نکاحي ښځو په ګډون] د هغو ټوپکچیانو له خوا چې افراطي اسلامي تنظیمونو، ملي اسلامي جنبش او نظار شورا ته منسوب وو بې عفته شوې، تښتول شوې، په زور واده شوې او وژل شوې دي» ۹۲۸

ملایان فکر کوي چې ښځې فساد کوي او د شرع په نامه باید په کورونو کې ایسارې کړي. خو رښتیا دا دي چې «د دغسې «فساد» اصلي عاملان نارینه ګان دي او دغه حقیقت نږدې هر رسېدلي نارینه ته معلوم دی.» ۹۲۹

په افغانستان کې سرزورو اسلامي تنظیمونو نه یوازې حکومت خپل ځان ته منحصر کړ بلکې د واک پر سر یې په خپلو منځو کې د جگړې او افغان وژنې یو بل دور پیل کړ چې په هغه سره یې د وطنوالو سر، مال، ناموس او د وطن بشپړتیا په خطر کې واچول. افغانانو هغه نوم، حیثیت او لوړ ځای چې د ملي غزا له برکته کتلې وو، دغو سرزورو اسلامي تنظیمونو هغه پرمخکه وواهه.

اسلامي تنظیمونو مشرانو او قوماندانانو په تېره بیا احمدشاه مسعود او د هغه شورای نظار، چې د مرکزي ځواک واکې په لاس کې وې، د کابل ښار د خلکو د سر، مال او

ناموس پروا ونه کړه. د دوی نه یې په لسگونو زره ووژل، ویې کړول او د دوی کورونه، هټۍ او شتمني یې لوټ کړل، ښایسته نجونې او ښځې یې عزته شوې او ډېرې یې په زور خپلې کړې او د کابل ښار یې په کنډواله بدل کړ. په دغه شر او فساد کې ټولو اسلامي تنظیمونو او ډلو او د دوستم ډلې ونډه درلوده. دا حالت د څپرکیار په وینا د انګرېز سیاسي متفکر تامیس هابس د «لیویتان» (نهنگ) کتاب ور په زړه کوي چې په ۱۶۵۱ کال کې یې لیکلی چې د انګلستان د کورنۍ جګړې په مهال یې د انسانانو ترخ ژوند انځور کړی دی. په دغه کتاب کې دغه داخلي جنګ ته طبیعي حالت ویل شوی دی چې په روانه ژبه کېدوې ورته هم ویلی شو. په دغه کېدوې کې چې واکمن نه وي رامنځ ته شوی «ژوند سخت، وحشي او لنډ» وي او «ټول د ټولو پر ضد جنګېږي». څپرکیار سم وایي چې دا کېدوې «د ټولو جنګ د ټولو پر ضد» د یوه کلک مرکزي حکومت له لارې له منځه تللی شي. ۹۳۰

د افغان- شوروي جګړې پایله دا شوه چې د برلین دېوال ړنګ، د شوروي امپراتوري ړنګه او ساړه جګړه پای ته ورسېده. د شوروي پوځ په وتلو او د کابل رژیم په نسکورېدو سره جګړه باید پای ته رسېدلې وای، خو داسې ونه شول. تنظیمي لویانو د پاکستان د صدراعظم نواز شریف د پلان له مخې د تنظیمي انحصاري حکومت فرمول ومانه. اسلامي تنظیمونو د دې پرځای چې د وران شوي ملک د بیا ودانولو او د ملي سیاست په کولو بوخت شي، د واک پر سر پخپلمنځي جګړو بوخت شول. د کابل ښار چې د نیواک په دوران کې لوی شوی او په امن کې و، په کنډواله بدل شو. په ټول ملک کې د سر، مال او ناموس خونديتوب له منځه لاړ. په دغې دورې کې ابادي هېڅ ونه شوه. پاکستان، ایران او تر څه اندازې ازبکستان په دغه ناآرام حالت کې خپلې ځانګړې ډلې پیاوړې کولې او په دې ډول یې په افغانستان کې یو ډول نیابتي جګړه کوله.

په افغانستان کې سرزورو اسلامي تنظیمونو نه یوازې حکومت خپل ځان ته منحصر کړ بلکې د واک پر سر یې په خپلو منځو کې د جګړې او افغان وژنې یو بل دور پیل کړ چې په هغه سره یې د وطنوالو سر، مال، ناموس او د وطن بشپړتیا په خطر کې واچول. کابل بل هېڅ وخت دومره وران شوی نه و لکه چې په دغه څلور نیم کلنې دورې کې وران شو، چې په حقه سره «شر او فساد» نومولې شوې ده. ۹۳۱

پنځويشتم څپرکی

کاکړ او اسلامي بنسټ پالنه

اسلامي سلفي غورځنگ

د شوروي د يرغل نه وروسته کله چې نړيوال د افغانانو په مقاومت باوري شول امريکې د پاکستان د ای اس ای له لارې افغان مجاهدينو ته وسلې او پيسې رسولې. عربستان د امريکې په اندازه پيسې ورکولې. د ډېرو اسلامي او په تېره بيا د عربي هېوادونو نه رضاکاران هم پېښور ته تلل په دې نيت چې د ننه په افغانستان کې د مجاهدانو تر څنګ جهاد وکړي يا د خپلو کمپيو له لارې ډول ډول غیر نظامي خدمتونه وکړي. دغه رضاکاران، چې په خپلو هېوادو کې اسلامي بنسټپالو سخت دريځو ته منسوب وو، د افغان جهاد په پای ته رسېدو سره د نويو تجربو او فکرونو خاوندان شول. عبدالله عزام، بن لادن، ايمن الظواهري او نور د القاعدې په تنظيم کې راغونډ شول، چې د خپلو واکمنو او د باندنيو د تسلط په وړاندې جهاد وکړي. دغو رضاکارو د بن لادن په مشرۍ د امارت په دوره کې د افغانستان په کورني او باندني سياست ژور اغېز وکړ.

له سلفي غورځنگ نه «مراد لومړنيو اسلامي اصولو ته رجوع ده.» ۹۳۲ نن ورځ هغوی چې د سلفيانو په نامه ډېر يادېږي، هغه وهابيان دي. خو سلفي خوځښت دومره پراخ دی چې «... بيلې بيلې ايډيالوجيکاني، حرکتونه، د منځنيو پېړيو او د اوس مهال تشدد پال او نه تشدد پال په غېږ کې نيسي.» ۹۳۳ نو ښه به دا وي چې کله يو چا ته سلفي ويل کېږي بايد هغه خوځښت او بنسټ ايښودونکی يې هم څرګند وي. دا اوس په اسلامي نړۍ

په تېره په عربي نړۍ کې يو پياوړی غورځنگ دی چې اسلام ته د نننيو خو زياتره د باندینيو خطرونو نه اغېزمن شوی دی.

لومړی خطر هغه وخت رامنځ ته شو چې د چنگېز خان لمسي هلاکو په ۱۲۵۸ زېږديز کال کې بغداد ونيو او د عباسيانو امپراتوري يې لاندې کړه. مغلو بيا د مشر په غوره کولو کې د مغولي قانون ياسا څخه کار واخېست او لوړ واکمن يې خليفه نه، بلکې خان باله. برسېره پردې دغه خان بايد يوازې د چنگېز خان له نسب نه وي. دغه چلند ديني عالمان په تېره تقی الدين احمد بن تيميه سخت وپارول. ابن تيميه د يوه ساتنپال عالم په توگه دغسې ژور او بنسټيز نظرونه وړاندې کړل چې هغه تر اوسه انکازې کوي.

ابن تيميه (۱۲۶۸-۱۳۲۸)

ابن تيميه د بغداد له نسکورېدو نه وروسته اړ شو چې له خپلې کورنۍ سره سوريې ته کډه وکړي. کاکړ وايي چې دا ستر ساتنپال عالم په سياسي ډگر کې د عمل خاوند و. دی د امام احمد ابن حنبل په مذهب ټينگ ولاړ و، چې د سني اسلام د څلورو مذهبونو نه يو دی. هغه نور يې حنفي، مالکي او شافعي دي. خو دغه مذهبونه په اصولو کې سره هېڅ اختلاف نه لري خو په نظري موضوع گانو کې هر يو يې په بېلې لارې روان دی. شافعي د قانون ايستلو تخنيک په اجماع کې گڼي، چې محمدي حديث يې بايد تاييد کړي. حنبلي مذهب اجماع ردوي او قياس ته هم ډېر لږ هغه هم د سختې اړتيا له امله مخ اړوي. حنفي مذهب د فردي نظر زغمونکی دی. خو شافعي مذهب فردي نظر د قران مجيد، حديث، اجماع او قياس تابع گڼي. په دې توگه حنبلي مذهب تر نورو ډېر سخت دريځه دی.

ابن تيميه له نظرونو او کړنو څخه يو نوی ترکيب جوړ کړ او دين، دولت او ټولنه يې نور سره ونېلول. د ده نظرونو د اتلسمې او شلمې پېړۍ د نوي توب په غورځنگ باندې ژور اغېز وکړ. ده مدينه د اسلامي دولت له پاره سرمشق وگڼله. د ده په عقیده د حضرت محمد راشده خليفه گانو د دورې لومړنی سوچه توب ته مخ اړول د اسلامي ټولنې د تېر قدرت او سترتوب د بېرته خپلولو دپاره اړين و. دی د اسلام او غير اسلام ياني د عقيدې او بې عقيدې ملکونو تر منځ په څرگند توپير قايل دی. دی دولت او دين ډېر نږدې بولي خو دين او کلتور سره پوره بيل گڼي. دی که څه هم يو پرېهزگار صوفي و، د خپل وخت عام دودونه لکه د واليانو لمانځل، د زيارتونو او قبرونو لمانځل يې د خرافاتو په توگه وغندل. ده مغولان له دې امله په يوه فتوا کې کافران وبلل چې د شرعيت پر ځای د ياسا څخه يې کار اخېسته. د مغولو پر ضد د ده دغه فتوا سرمشق وگرزېده. په دې ډول د ابن تيميه په

فکر دا د مسلمانانو حق او دنده ده چې پر ضد يې جگړه او غزا وکړي. د منځنيو پېړيو د عالم ابن تیمیه نظريې د اتلسمې پېړۍ د عربستان وهابي غورځنگ، د شلمې پېړۍ دينامیک ايديالوگ سيد قطب، د اسلامي جهاد محمد فرک او اوسني سخت دريځي لکه اسمه بن لادن و خوځول او د هغه نظرونه يې خپل کړل. توپير يوازې په دې کې دی چې ابن تیمیه د مغولو په وړاندې خپل عقلايي غورځنگ پيل کړ خو محمد عبدالوهاب د خپلې ټولنې معنوي او اخلاقي کمزورېو په وړاندې غبرگون وښود.

محمد بن عبدالوهاب (۱۷۰۳-۱۷۹۱)

محمد ابن عبدالوهاب د ابن تیمیه فکري لار ونيوله. دی د خپلې ټولنې د معنوي لوېدنې او اخلاقي سستیا نه په ژور ډول اغېزمن شوی و. ده هم عامه عقیدې او دودونه د بت لمانځنې او د جهالت د دورې ښې وېلې او وغندلې. نوموړي د منځنيو پېړيو د عالمانو ډېر قانونونه بدعت وکړل او رد يې کړل. ده د وحی شويو او سپېڅلو سرچينو پر بنسټ د اسلام د سره تعبیر کولو غږ پورته کړ او د توحید نظر يې د خپلو تعليماتو او غورځنگ زری وگرزاه. دی د امام حنبل غوندې قران مجید او حديثونه هغه يوازیني سرچينې گڼي، چې د هسک څښتن حکمونه پرې درک کېدای شي. وهابيان شيعه توب بدعت گڼي ځکه چې دغه غورځنگ د حضرت محمد د مړينې وروسته د اسلامي واکمنۍ په سر د حضرت علي په پلوی هسک شو. د شيعه کليمه د حضرت علي د پلوی په مانا ده.

وهابيت د هغه مهال نه چې د نجد امير محمد ابن سعود ومانه د عربستان په ډېرو برخو کې خپور شو. په ۱۸۰۳ کال کې يې د مدينې او مکې ښارونه د هغو واکمنو نه تر لاسه کړل، چې د عثماني ترکيې له خوا اداره کېدل. عثماني ترکيه چې د ديارلسمې پېړۍ په پای کې د عثمان په نامه يوه ترک په ورې اسيا (اوسنۍ ترکيې) کې پيل کړې وه په اتلسمې پېړۍ کې يانې د عبدالوهاب په وخت کې دومره پراخه وه چې ننني عربي ملکونه، د شمالي افريقې ملکونه، د بالقان ملکونه او مجارستان يې تر اغېز لاندې وو. ان د سوريې او د عراق ولايتونه يې ورتړل. خو بيا د مصر واکمن محمد علي پاشا د عثماني خليفه په دستور هلته ترکي او مصري پوځونه واستول او د وهابي امپراتورۍ ځواک يې مات کړ او وهابيت بېرته په نجد کې ايسار شو. وهابيت د نولسمې پېړۍ په نيمايي او شلمې پېړۍ کې بېرته هسک شو او دا ځل په ټول سعودي عربستان کې خپور شو. د شلمې پېړۍ په دوهمه نيمايي کې وهابيت د عبدالعزيز بن باز په کونښنونو د عربستان برسېره په نورو اسلامي هېوادو کې هم نفوذ وکړ. نوموړي د عربستان د واکمنۍ کورنۍ سره جوړه وکړه چې هغه به

په سياسي ډگر کې د هغې ملا تړي او دی به د پوهنې او تبليغ په برخه کې ازاد پرېښودل کېږي. بيا نو ده د نورو وهابي عالمانو په ملګرتيا د اسلام د ساتلو په موخه يو لړ منډيات وايستل او د هغه د پلي کولو له پاره يې مذهبي پوليسان وګمارل. د افغانستان اسلامي امارت هم د دوی په تقليد د امر بالمعروف او نهی عن المنکر پوليسان وګمارل. وهابيت اوس نړيواله بڼه غوره کړې او د پټرو ډالرو په زور چې د عربستان واکمنه کورنۍ او د عربستان او خليج نور شتمن وهابيان يې پرېمانه لري، په مسلمانان نړۍ کې په يوه ځواک بدل شوی دی.

په نولسمه پېړۍ کې مسلمانان نړۍ

اروپا په اصل کې په رنسانس او د سمندري لارو په موندلو سره په چټکۍ سره په مخ روانه وه. اروپا په کرنې، صنعت، سوداګرۍ، تخنيک او ساينس کې په بېره پرمختګ کاوه. د لوېديځې اروپا کرښه د نوې پوهنې او تخنيک په پلي کولو سره تر پخوا ډېر حاصل کاوه. سوداګري نوېو لارو ته بدله شوې وه. اروپايانو په تېره د پرتګال، هسپانيې، هالنډ، انګرېزانو او فرانسې سوداګرو د سمندر له لارې سوداګري پراخه کړې او ښه شتمن شوي وو. دا ټول پرمختګونه د سياسي پرمختګونو په ګډون چې د مخه پيل شوي وو، په نولسمه پېړۍ کې د صنعتي انقلاب په برکت نور هم پراخ شول.

خو د ختيځ هېوادونه په تېره مسلمانان نړۍ په پخوانيو لارو ورو ورو روان وو. د لوېديځې اروپا له سمندري ملکونو نه مسلمان هېوادونه نه يوازې په سياسي ډگر کې بلکې په کرنې، صنعت، سوداګرۍ، تخنيک او ساينس کې هم وروسته پاتې وو. په دغه وخت کې اروپايي نيواک او امپرياليزم په اسلامي هېوادونو باندې خپل وزرونه غورولې و. ان عثماني امپراتوري مخ په ځوري روانه وه. د بالقانو سيمې يې وار په وار د استريا- هنګري او روسيې په وړاندې له لاسه ورکولې، مصر انګرېزانو ورڅخه نيولی و او د هندوستان مغولي امپراتوري د انګلستان تر واک لاندې وه. په داسې حال کې چې د پارس صفوي امپراتوري لا په اتلسمه پېړۍ کې له منځه تللې وه. نو ځکه د نولسمې پېړۍ په دوهمه نيمايي کې له مسلمانان نړۍ څخه عقلايي اوازونه پورته او پاڅونونه وشول. دا هغه غبرګونونه وو چې د نننيو او بهرنيو د نفوذ په وړاندې وښودل شول. په پايله کې په مسلمانو هېوادونو کې عقلايي سوچوالان او مصلحان هسک شول چې د اسلام د بېرته توب لاملونه وڅېړي او د دې حالت نه د خلاصون خوځښتونه په مخ بوځي. د دغه خوځښت سوچوالان سيد جمال الدين، محمد عبده او رشيد روا دي.

خليل زاد وايي چې اسلامي نړۍ د تمدن د کړکېچ په لومه کې ښکېله شوې ده. دغه وخت مسلمانان پر دې نه پوهېدل چې په پنځلسمه پېړۍ کې يې څنگه د تمدن پرتم او څلا له لاسه ورکړه. هغه وخت اسلامي امپراتورۍ له هسپانيې نه تر هند پورې واکمني کوله او د پوهنې، پرمختګ، ساينس او فلسفې په برخه کې تر نورو وړاندې وه. د اسلامي تمدن مرکز د عثماني خلافت ډېر مخکې د عربي مشرتابه تر واکمنۍ لاندې رامنځ ته شوی و. هغه مهال هسپانيه پرمختللي ګڼ ملي ټولنه وه چې پوهانو به يې يوناني اثار عربي ته ژباړل. هغه مهال اسلامي تمدن زده کړې او پوهنې ته پراختيا ورکوله.

وروسته اسلامي تمدن د تلپاتې ځورتيا پړاو ته ننوت. لوېديځ چې د بشري لوړتوب په يون کې د رنسانس او عقلانيت پر متو پياوړی شو، نو اسلامي نړۍ يې په پرمختګ کې شا ته پرېښوده او د تل له پاره د مخکې رول څښتن شو. اسلامي سوچوالان او مشران د دې حالت نه د وتلو په اړه په څو برخو وويشل شول.

۱- د مودرنيزم ملاتړ ويلي چې اسلامي نړۍ بايد هغه څه کاپي کړي چې له لوېديځ سره په پرمختګ کې مرسته کوي. بېلګه يې ترکيه ده چې د سيکولريزم تګلاره يې خپله کړه. د دې تر څنګ د مصر، عراق او سوريې مشران د پرمختګ او پرتم په تر لاسه کولو کې پاتې راغلل. دغو ناکاميو خلک اړويستل چې د نورو ځوابونو په لټه کې شي.

۲- بنسټپالو انګېرله چې د اسلام نه ليرې والی د تمدن د زوال لامل دی او پرمختګ يوازې اسلام ته پر مخ ګرځونې کې دی.

۳- دودپالونکي بيا په دې اند وو، چې د ژغورنې يوازينی لار د اسلام او مودرنيزم ګډول دي. دوی ويل، چې اسلام د هر انسان شخصي گروهې ته مهم دی، خو ټولنه بايد د اوسنۍ نړۍ له غوښتنو سره سمه پر مودرنيزم سنباله شي. ۹۳۴

سيد جمال الدين افغان

سيد جمال الدين د نولسمې پېړۍ په دوهمې نيمايي کې په يو شمېر هېوادو لکه ايران، افغانستان، هند، مصر، ترکيې، انګلستان او فرانسې کې وګرځېد. نوموړی د خپلو سفرونو په يون کې د اسلامي هېوادو بېرته پاتې توب او په هغو کې د اروپايانو نفوذ ته او هم د اروپايي هېوادو پرمختګ ته ځير شو او د خپلو کتنو او ليدنو نه يې ژورې اخېستې وکړې. دی د اروپايي انسان پالنې (Humanism) او زياترو ته د ګټې رسولو (Utilitarianism) له فلسفو نه په ژور ډول اغېزمن شوی و. دغه فلسفې په دې فکر باندې ولاړې دي چې انسان دا ځواک لري چې د خپل ژوند چاپېر واپړوي.

سید جمال‌الدین او اسلامي سمون غوښتونکو داسې عقلاني او د کړو غورځنګ پیل کړ چې موخه یې د اسلام د مخ په ځورتوب چاره، د هغه خطر سره مبارزه چې اروپایي امپریالیزم مسلمانو هېوادو ته پېښ کړی او د اروپایي مدنیت نه د اسلام د بیا په غورځنګ راوستلو دپاره ګټه پورته کول و. دی په اصل کې په اسلامي نړۍ کې د نننیو سمونونو اړتیا ته څیر شو.

سید جمال‌الدین افغان په دې نظر و چې د اسلامي ټولنې د ننني پېوستون منطق د داسې مدنیت په مفهوم کې پروت دی چې په برابری او عدالت باندې ولاړ وي. ده د اروپایي قوتونو اصلي ستنه همدغه عدالت ګاڼه او هغه یې د دوی د پېوستون لامل ګاڼه چې اروپایي هېوادونه یې په سیاسي لحاظ پیاوړي کړي دي. سید جمال‌الدین د عقل او دماغ نه ګټه اخېستل د اسلام مرکزي ټکی وګاڼه. دی وايي چې «هغه لومړنۍ ستنه چې پر هغې د اسلام دین بنا دی دا ده چې د ربانیت د وحدت عقیده باید د انسان دماغ روڼ کړي او دوهم له ناتوانۍ نه یې پاک کړي.» ۹۳۵ له دې امله ده د فرد په عقلي استدلال یا اجتهاد باندې ټینګار وکړ. نو دی د دودیزو عالمانو په وړاندې ودرېد، چې ویل یې په اسلام کې اجتهاد ته اړتیا نه شته. د ده د اجتهاد دغه غورځنګ انقلابي و. برسېره پردې ده د قران مجید د دیارلسمې سورې د یولسم ایت له مخې: «په تحقیق سره خدای تعالی د یوه قوم حال نه بدلوي، خو په هغه حال کې چې هغوی خپلو نفسونو ته بدلون ورکړي» یو بل ګام واخېست هغه دا چې دا په خپله د خلکو اراده ده چې په هغې سره خپل حال بدلولی شي او اراده خو د کړو دپاره لومړنی ګام دی. په دې توګه دغه نوښتګر سوچوالان په دې لټه کې شول چې اسلام ته د اروپایي مدنیت سره سمون ورکړي او د مدنیت په توګه یې بیا په غورځنګ کړي. خو دی «د پرنسپپ له مخې مشروطه غوښتونکی نه و. د هغه د حکومت ایدپال د اسلامي تیوري پوهان وو، چې د هغه له مخې یو عادل واکمن به د اساسي قانون واکمني مټي... هر ځل دی ناهیلی کېده. داسې پېښېده چې واکمن په اصل کې عادل نه خته او نه یې هم له خپل ځان څخه پورته د قانون مراعات کاوه.» ۹۳۶

سید جمال‌الدین د کړو لار غوره کړه او په هر اسلامي هېواد کې به یې ځوانان د سیاسي او مذهبي سمونونو له پاره هڅول. خو د ده کړو د واکمنو د چلند سره ټکر کاوه. ده په هغو واکمنو نیوکې کولې چې اروپایي پوځونه یې پرې ایښي و چې ملکونه یې لاندې کړي او باندینیو کمپنیو ته یې امتیازونه ورکړي وو، چې په اقتصاد یې ولکه وکړي. دی د په خپل سرو واکمنو مخالف و او د هغو د نسکورولو او پر ځای یې د پرهېزګارو او اصولي کسانو د کېښلولو غږ پورته کړ. د مصر واکمن خدیو توفیق دی په ۱۸۷۹ کال کې

هندوستان ته وشاره، لکه چې په ۱۸۶۸ کال کې امير شيرعلي خان د کندهار او کوېټې له لارې هند ته شړلی و. امير شيرعلي خان سيد ځکه هند ته شړلی و چې «هغه غوښتل امير د انگرېز ضد سياست غوره کړي. دا هغه وخت و چې د روسانو امپراتوري د افغانستان پولو ته رسېدلې وه او امير غوښتل، چې د روس له خطر نه د افغانستان د ژغورلو دپاره د انگرېزانو روغ نيټي تر لاسه کړي.» ۹۳۷

سيد جمال الدين په ۱۸۸۲ کال کې په کلکتې کې يوې غونډې ته وويل: «اروپايانو اوس خپل لاسونه د نړۍ هر گوټ ته غزولي دي. انگرېزان افغانستان ته رسېدلي دي، فرانسويانو تونس نيولی، په واقع کې د يرغل، شکاونې او لاندې کولو دغه عملونه له انگرېزانو يا فرانسويانو څخه نه دي ولاړ شوي. دا ساينس دی، چې خپل زور او ستړتوب هر چېرې ښيي. ناپوهي بله چاره نه لري، خو دا چې په عاجزي سره غاړه کېښېږدي او په خپلې تسليمۍ باندې اعتراف وکړي.» ۹۳۸

سيد جمال الدين افغان په ۱۸۹۸ کال کې په ترکيه کې مړ شو او مړی يې څو لسيزې وروسته کابل ته راوړل شو او د کابل پوهنتون په ساحه کې خاورو ته وسپارل شو چې هلته يو لوړ منار يې د گور غټه نښه ده. د ده فکرونه د اسلامي عصريت زری جوړوي او تر اوسه د مسلمانو ليکوالو له پاره د الهام شتمنه سرچينه جوړوي. د ده د پيروانو نوميالی د مصر محمد عبده دی.

محمد عبده (۱۸۴۹-۱۹۰۵)

محمد عبده د سيد جمال الدين افغان ډېر وتلی شاگرد او فکري ملگری و. ده د مصر الاظهر په پوهنتون کې زده کړه کړې او هلته يې درس ورکاوه. د عربي پاشا په پاڅون کې د برخې اخېستلو له امله بندي شوی و. د بنديتوب نه وروسته په بيروت، انگلستان او فرانسې کې وگرزېد او بيا مصر ته ستون شو. هلته لومړی قاضي او بيا مفتي شو. ده د سيد جمال الدين غونډې د اجتهاد او بدلون لار غوره کړه. د هغه په اند اجتهاد چې د تجربې، پوهې او پوهنې پر بنسټ ولاړ وي د قران مجيد د رمزونو د پوهېدلو د پاره اساسي وسيله کېدل شي. د ده په اند مسلمانان له عقل نه په گټې اخېستې سره له لاسه تللی اسلامي مدنيت بېرته ژوندی کولی شي. دی فکر کوي چې د اسلام مخ په ځورتوب د عقل په پرېښودو سره وهڅېد، اسلام ځای پر ځای ودرېد او د اروپايي فکر ډيناميزم مخ په وړاندې لاړ. دی دې پايلې ته ورسېد چې اوس نو اجتهاد اړين دی، چې د عقل او نص پر بنسټ سمونونه وشي او اسلامي مدنيت بېرته په غورځنگ شي. دی ړوند تقليد محکوموي او د اسلام د له سره د تعبير کولو

په اړتيا پوه شو تر څو د عصري ژوند غوښتنو ته ځواب ومومي. ځواب يې دا دی چې ټول هغه قوانين چې خدای تعالی ته د عبادت دپاره او عقيدې په برخه کې دي، ثابت او نه اورېدونکي دي په داسې حال کې چې اسلامي اجتماعي قانونونه په اساسي ډول بدلون منونکي دي. عبده ويل چې مثبت بدلون يوازې د عيسوي لويديځ ځانگړتيا نه ده، بلکې په اسلام کې هم د منلو او ان د هڅونې وړ ده.

محمد عبده د مصر د ستر مفتي په توگه يو لړ سمونونه پلي کړل، چې په هغو کې د اروپايي جامو د اغوستلو د جواز، بانکي گټو، د واده او طلاق په اړه مقررې وې. کاکړ وايي چې عبده «شايد لومړی سمونپال وي، چې د کورنۍ په غړو باندې يې د څلورو ښځو کولو ناوړه اغېز ته گوته ونيوله او د عصري تفسير په رڼا کې يې يوازې د يوې ښځې کول اسلامي اعلام کړل. هغه د النسا د سوريې د ۱۲۹م ايت» له مخې وايي چې مېړه هېڅکله د ښځو تر منځ عادل کېدلی نه شي. ۹۳۹ له دې کبله ده دغه نظر وړاندې کړ چې اسلام په واقع کې څلور نه، بلکې يوه نکاحي ښځه روا کړې ده. قران مجيد په يوه وخت کې تر څلورو ښځو پورې د ښځو په نکاح کول جايز گڼلي خو هغه په هغه حال کې، چې مېړه د خپلو ښځو سره د برابرۍ، عدالت او بې طرفۍ سلوک وکړي حال دا چې د هغه دپاره په واقع او عمل کې شونې نه ده چې د څلورو ښځو تر منځ عدالت وکولی شي. محمد عبده په دې نظر دی چې د النسا د سوريې د ۱۲۹م ايت د دغه درانده شرط د ايښودلو مانا دا ده، چې اسلام په يوه وخت کې د يوې ښځې نکاح کول روا بللي دي. اوس په تونس کې د عبده د نظر له مخې يو نارينه په يوه وخت کې يوازې يوه ښځه د قانون له مخې نکاح کولی شي او په عراق کې نارينه مکلف دی د دوهمې ښځې د کولو دپاره په محکمه کې د هغې د نفقې د تايمينولو توان ثابت کړي. ۹۴۰ محمد عبده وايي چې «فکر د تقليد د زنجيرونو څخه ازاد کړي» ۹۴۱ دی وايي چې «دين ته بايد د ساينس د ملگري په توگه وکتل شي چې انسان د شته توب د اسرارو لټولو په لور» بوزي. ۹۴۲ د عبده دغه ډول نظرونو د ډېرو عربي تعليم کړو مسلمانانو او هم د عرب له نړۍ نه د باندې مسلمانانو ذهنونه په ژور ډول ځان ته جلب کړي دي. ۹۴۳

د شلمې پېړۍ نيمايي او اسلامي نړۍ

د شلمې پېړۍ په لومړۍ نيمايي او څه وړاندې په اسلامي نړۍ او په تېره په سوويلي او لويديځه اسيا کې يو لړ مهمې پېښې وشوې. لومړۍ پېښه دا وه چې عثماني امپراتوري د لومړۍ نړيوالې جگړې په پايله کې ټوټه ټوټه شوه او پر ځای يې يو شمېر هېوادونه د

اسلامي اصولو له مخې نه، بلکې د ملي اصولو له مخې جوړ شول. د نوې ترکيې بنسټ ايښودونکي اتاترک د خلافت موسسه ړنګه او برسېره پر هغې يې د ترکيې نوی دولت په اسلامي کړنو باندې نه، بلکې د لوېديځ په عصري او دنيايي کړنو يا سيکولريزم باندې روان کړ. بله دا چې په ډېرو نويو اسلامي هېوادونو په تېره بيا په مصر کې سيکولر حکومتونه په واک شول يا د فرانسې او انګرېزانو له خوا په واک راوستل شول. دغو نويو حکومتونو هم د لوېديځ د لبراليزم او ډموکراسۍ لار ونيوله. خو د دوی لبراليزم او پارلماني ډموکراسي د منځنيو طبقو د هسکېدو يا د صنفی اتحاديو او د عامه خلکو د فشار پايله نه وه. په دغه سيستم کې واک يوازې سياسي لويانو او امرانو ته په لاس ورغی او هغو ځانونه له قانون نه لور کتل. ۹۴۴ بله ټاکونکې پېښه لومړی د انګلستان او فرانسې او وروسته د امريکې په مرسته د نړيوالې زايونستي موسسې د کړنلارې له مخې په فلسطين کې د اروپايي او اسيایي يهودانو ميشته کول و، چې په پای کې په ۱۹۴۸ کال کې د اسرائيلو دولت ترېنه جوړ شو، چې هغه تر اوسه پورې د نړيوال کړکېچ يوه سرچينه ده.

د دغو پېښو په غبرګون کې د اسلامي نړۍ ټينګ عصري تعليم کړي سوچوالان وپارېدل او هغه يې اسلامي مدنيت ته خطر وګاڼه. د دغو تعليم کړو څخه په مصر کې حسن البنا او سيد قطب او په هند او پاکستان کې ابوالحسن ندوي او ابو العلي مودودي مخکښان وختل. دوی د دغه خطر په نظر کې نيولو سره د اسلامي مدنيت د بېرته نوي کېدو دپاره د نويو فکرونو په وړاندې کولو او د تنظيمونو په جوړولو سره يو نوی اسلامي غورځنګ پيل کړ.

حسن البنا (۱۹۰۶-۱۹۴۹)

حسن البنا د ښونځي ښوونکي په ۱۹۲۸ کال کې د اسماعيليې په ښار کې د اخوان المسلمين د تنظيم بنسټ کېښود. د دغه تنظيم کړنلاره د دودونو او نوي توب يوه ګډوله وه. دا کړنلاره د يوې خوا ځکه دوديزه وه چې د البنا په اند د مصر سياسي او ټولنيز سمون په ملي ژوند کې د لارښود ځواک په توګه د اسلام په له سره خوځښت راوستلو پورې تړلی دی. د دې موخې دپاره يې د شريعت د بيا جاري کولو غږ پورته کړ. د هغه په اند د مصر ستونزې له دې نه راولاړې شوې چې قراني اصول په سيکولر حقوقي او سياسي موسسو اړول شوي دي. دا کړنلاره د بلې خوا نوی والی درلود ځکه چې البنا د عېده غوندې د داسې لارې د موندلې په لټه کې شو چې د هغې له مخې مسلمانان وکولی شي د شلې پېړۍ د تکنالوجي له پرمختګونو نه ګټه پورته کړي، بې له دې چې اسلامي ارزښتونه تر پېښو لاندې

شي. ده دليل وړاندې کاوه چې شريعت په اساس کې د دې دپاره تنظيم شوی، چې د يوې تاريخي دورې ځانگړې اړتياوې پوره کړي. په دې ډول د حسن البنا په اند شريعت د خبرو انسانانو د عقل محصول دی. هغه فکر کاوه د بېرته جاري شوي شريعت په اړه به اجتهاد کېږي او له سره به يې تعبير کېږي او په دې ډول به د عصري ټولنې له اړتياوو سره سمون کوي. البنا د دغسې ټولنيزو سمونونو لکه د مخکو وېش، د ټولنيزو ښېگڼو پروگرامونو او د باندنيو پانگو پر ځای د وطني پانگو په کار اچولو دپاره تبليغ کاوه. ده او پلويانو يې د دې دپاره چې هغه واکمن لاند کړي، چې مصري ټولنه يې په مذهبي او دنيايي برخو وېشلې وه، لومړني ښوونځي پرانېستل چې په هغو کې مذهبي زده کړه د ساينسي او تخنيکي زده کړې سره گډه کړي. دوی د ټولنې محرومو کسانو ته وړيا طبي کلينيکونه او د کساد په سختو ورځو کې د ښارونو بې وزلو ته د شورو پخلنځي پرانېستل.

اخوان د خپل جوړېدو په لومړيو لسو کلونو کې په ټول مصر کې پنځه سوه څانگې پرانېستلې او خپل غړي يې د مصر ټولو طبقو ته ورساوه. دوی د پوهنتون په زده کړيالانو، مامورانو، تخنيک پوهانو، کسبکرو او هتي والو کې ډېر پلويان وموندل. دوی ته د مصر په پوره خپلواکۍ باندې ټينگار هم ډېره گټه وکړه چې د ۱۹۳۶ کال تړون يې سخت غنده، چې په هغه سره که څه هم مصر خپلواک شو خو د انگرېزانو يوه پوځ ته يې اجازه ورکوله چې د سوېس په کانال کې ځای پر ځای شي. البنا لويديځ ډوله پرمختگونه، د وطنپالنې، نېشنلېزم او د پارلماني ډموکراسۍ فکرونه منلي و، خو هغو ته يې مشروطه او اسلامي بڼه ورکړې وه. ۸۳۵.۵ اخوان له طبقاتي مبارزې او صنفی اتحاديو سره ټينگ مخالفت کاوه. اخوان دغسې يو موټی شوی صنفی دولت غوره کاڼه چې په هغه کې به ټولې طبقې او ټولې بشري ډلې د يوه ځانگړي واک تر ادارې لاندې وي. اخوان د دوهمې نړيوالې جگړې وروسته د مصر په سياست کې يو غټ ځواک وگرزېد.

حسن البنا د دوهمې نړۍ والې جگړې په پيل سره په وسله وال پوځ کې د نفوذ په موخه کار پيل کړ. برسېره پر دې يې يوه پټه (ځانگړې موسسه) جوړه کړه او غړو ته يې د وسلو کارول ښودل، چې سروال يې عبدالرحمن سيندی و. هغه زياتره وخت د خپل لارښود د دستورونو پر خلاف کړه تر سره کول او د خپلو سرتېرو له لارې سياسي وژنې کولې. په ۱۹۴۸ کال کې د دغو سياسي وژنو په غبرگون کې صدراعظم فېهي النقراشي د اخوان په خپلو پيل وکړ. هغه هم د يوه اخواني له خوا ووژل شو. د هغه په وژلو سره اخوان المسلمین منحل اعلام شو او د بل کال په فبروري مياشت کې په خپله حسن البنا هم په زيات گومان د امنيتي قوتونو له خوا د منځه لاړ. کاکړ وايي چې اخوان بيا هېڅکله د

خپل بنسټ ايښودونکي غوندې د بل سروال او هغسې ځواک خاوند نه شو. خو د حسن البنا فکرونه په ډېرو اسلامي هېوادو کې سرمشق وگرزېدل او هلته هم د اخوان المسلمین په شان تنظيمونه جوړ او فعال شول.

ابوالعلي مودودي (۱۹۰۳-۱۹۷۹)

ابوالعلي مودودي د منظمې زده کړې له کولو نه وروسته ژورنالست شو. دی په دې فکر و چې اسلامي هويت او اتحاد د هندوانو د سيکولريزم او عصري نېشنلېزم په تېل کېدو سره ګواښل کېږي. ده هم د البنا غوندې د منځنيو پېړيو د اسلامي عالمانو نظرونه کافي نه ګڼل او په دې فکر و چې د اسلامي نصوصو نوی تعبير او د هغو پلي کول د عصر سياسي، اقتصادي او کلتوري ننګونو ته ځواب ووايي.

مودودي په ۱۹۴۱ کال کې د جماعت اسلامي تنظيم بنسټ کېښود. د ده په اند ټول عصري مدنيت په درېو مفکورو: نېشنلېزم، سيکولريزم او ډموکراسي باندې ولاړ دی چې دا درې واړه اصول د اسلام مخالف دي. د ده په فکر نېشنلېزم که د نژاد، يا ژبې يا د اقتصادي ګټو پر بنسټ ولاړ وي، هرڅو په ضمني ډول د جګړو او تېريو لامل کېږي او يو ملت د بل پر ضد کوي. دی انسانان په دوو نېشنلېزمونو: د اسلام او عقيدې نېشنلېزم او د بې عقيدې توب يا بې لارې توب نېشنلېزم باندې وېشي.

د همدغه فکر پر اساس و، چې مودودي د هندوستان د خپلواک کېدلو په درشل کې د پاکستان نوی تاسيس شوی جمهوريت ته د ميليونونو مسلمانانو د مصيبت نه ډک هجرت ته په بې پامۍ سره کتل او مودودي تر هغه پورې چې پاکستان واقعي شوی نه و، د هندوستان مسلمانانو ته د يوه ملي واحد پلوي په ټينګه نه کوله. تر هغو د مخه اسلامي جماعت لا د مسلم ليک او د هغه د بنسټ ايښودونکي محمد علي جناح پر ضد په ټينګه مبارزه کوله. په پای کې مودودي او د هغه تنظيم تر ۱۹۷۱ پورې په تېره د بنگله دېش له بېلېدو نه وروسته د خپل نوي ملي دولت يانې پاکستان تر شا ودرېد. مودودي نو بيا د ملي دولت منځ ته راتلل د «تاريخي حرکت طبيعي نتيجه» وګڼله او د اسلامي هېوادو سروالانو ته په يوه ليک کې څرګنده کړه، چې «له دوهم نړيوال جنګ نه وروسته له لوېديځ نه تر ختيځه پورې خورو مسلمانانو هېوادونو د لوېديځ د استعماري حاکميت څخه نجات وموند.» ۹۴۶

د مخه مويادونه وکړه چې ابوالعلي مودودي چې د هند د وېش نه د مخه په ۱۹۴۱ کال کې د جماعت اسلامي تنظيم بنسټ ايښی و، په دې فکر و چې ټول عصري مدنيت په درېو

مفکورو: نېشنلېزم، سيکو لريزم او ډموکراسي ولاړ دی او هغه دا مفکورې د اسلام مخالفې گڼلې. دی د هند د وېش نه پاکستان ته کډوال شو او هلته د واقعيتونو د فشار له امله د خپل اصلي فکر نه واوښت او د پاکستان د دولت تر شا ودرېد. سره له دې دی په دې فکر و چې اسلامي دولت «باید يوازې هغوی وچلوي چې په اسلامي ايډيالوژي باندې عقیده ولري.» او «اسلامي دولت چلوونکي باید هغوی وي چې ټول عمر يې د دغه قانون [شریعت] په رعایت کولو او نافذ کولو کې تېر کړی وي». دی دا هم وايي چې «هر هغه څوک چې دغه پروگرام مني، فرق نه کوي چې په هر نژاد او مليت پورې اړه لري، په هغې ټولنې کې کډون کولی شي چې دغه اسلامي دولت چلوي او هغوی چې يې نه مني، حق نه لري د دغه دولت د اساسي سياست په جوړولو کې برخه واخلي.» ۹۴۷ په دې ډول د يوه اسلامي دولت غیر مسلمان تبعه به له دولت چلولو نه بې برخې وي او د يو بل هېواد مسلمان به په کې برخه لري. د ده په فکر ښځې به د دغه اسلامي دولت په چلولو کې په طبيعي لحاظ ونډه ونه لري. د ده په اند ښځې په طبيعي لحاظ د دې وړتيا نه لري چې د کور نه د باندې په ټولنه کې فعال رول ولوبوي. په دې ډول د مودودي اسلامي دولت به د ښځو په بې برخې کولو او د نارینه وو په محدودولو سره په ترکيب کې محدود خو په وظيفه کې عالمي وي.

خو دومره بايد وويل شي چې په ۱۹۶۵ کال کې ده د ښځو په اړه خپل نظر بدل کړ او خپل تنظيم يې د يوې ښځې فاطمه جناح د کانديدۍ تر شا ودراره.

سيد قطب (۱۹۰۶-۱۹۶۶)

د مصر سيد قطب د حسن البنا په شان د ښوونځي ښوونکی و. لوړې زده کړې يې د امريکې د کالورادو په دولتي پوهنتون کې د پوهنې په څانگه کې کړې وې او د ماسټرۍ ډيپلوم يې ترلاسه کړی و. دی تر دغه وخته په فکر او سلوک کې اعتدالي و. خو له دغه وروسته سخت دريځي انقلابي شو. ده ډېر کتابونه وکښل چې د هغو نه يې معالم في الطريق او د قران مجيد تر سيوري لاندې ډېر اغېزمن ثابت شوي دي. په هغه وخت کې چې په مصر، عراق او سوريې کې دين د سوسياليزم، ناسيوناليزم، ډموکراسۍ او په ځانگړې توگه د مصر د ملي سوسياليزم تر سيوري لاندې کېده، ده پر خپلو اثارو کې دغه نظر وړاندې کړ چې انسان خپلې لوړې چارې په خپله سمولی نه شي. دی خپل علاج په قران مجيد کې موندلی شي. ده اسلامي نړۍ غیر اسلامي نړۍ ليدله او ويل يې چې مشرکان، منافقان، يهودان، عيسويان، سيکولر واکمنان، کمونيستي او د پانگوالی طرزونه ټول د

اسلام پر ضد دسيسې کوي. په دې توگه ده هم د ابن تيميه په شان ټولنه په دوو مخالفو کمپونو د نېکي قوتونه، د بدۍ قوتونه، حزب الله، حزب الشيطان سره وېشله. د ده په اند منځنۍ لار نشته. خو ده دا هم ويل چې اسلامي قانون د اوسنيو خوځنده ټولنو اړتياوې پوره کولی نه شي او بايد له سره تعبير شي، چې مانا يې اجتهاد کېږي. دی هم د مودودي غوندې د ډموکراسۍ مخالف و، چې خلک د واک سرچينه گڼي. سيد قطب د دولسمې سوريې د څلورېښتم ايت (ان الحكم لله) له مخې چې «حکم يوازې په الله پورې اړه لري» دې پايلې ته ورسېد، چې خلک حق نه لري د واکمنۍ خاوندان وي.

کاکړ وايي چې سيد قطب د رايې حق، ازادي او ډموکراسي تشې کليمې گڼلې او په دې فکر و چې پانگه وال د قانون، ډله ييزو خپرونو، پارلمان او نورو له لارې خلک تېرياسي. په پای کې دی په دې فکر شو چې خلک د حکومت په وړاندې تنظيم کېدلی نه شي او په خلکو باور کېدای نه شي، چې هغوی د ډله ييزو خپرونو په عصر کې په اسانۍ تر اغېزې لاندې کېږي. د ده په نظر چې «اسلامي ټولنه بېرته په غورځنگ شي» دولتي واک بايد ترلاسه شي. څنگه چې د ټاکنو له لارې ده واک ترلاسه کولی نه شو او په دغه لار کې جمال ناصر د ده لارې خنډ و، نو دې پايلې ته ورسېد چې واک ته د رسېدو لار يوازې غزا ده. څنگه چې غزا هغه مهال اعلامېده چې اسلام او اسلامي ټولنې ته به د کاپرو له خوا خطر پېښ شو، او هغه به اول الامر له خوا اعلامېده. خو د سيد قطب له پاره غزا سياسي شوه. دی وايي چې «دېښمن بې وسلې شي، تر څو اسلام ازاد وي او خپل شريعت جاري کړي.» په دې توگه د سيد قطب په اند غزا به د «معتقدانو يوه ټينگه ډله» کوي چې خپل ټول ژوند يې د يوې ځانگړې موخې له پاره وقف کړې وي. دی د زندان نه د ايله کېدو وروسته د خپلو پټو انقلابي ملگرو سره په دې لټه کې شو، چې د جمال ناصر سوسيالستي حکومت په زور نسکور کړي، خو پخوا له دې چې په کودتا لاس پورې کړي، ونیول شو او د ۱۹۶۶ کال د اگست په مياشت کې زندی شو. ۹۴۸

کاکړ وايي سره له دې چې سيد قطب په اسلامي نړۍ کې تر مودودي او نورو نه ډېر لوستونکي لري او نظرونه او کړه يې د هغه د پلويانو له پاره سرمشق شوي دي، خو پلويان يې تر اوسه بريالي شوي نه دي چې د هغه د نظريو پر بنسټ «اسلامي نظام» په پېښو ودروي. دليل يې دا دی چې د لومړۍ اسلامي دورې دولتي نظام بېرته ژوندي کول ناشوني دي. دا ځکه چې په دغه دومره اوږدې مودې کې د ژوند په بيلو بيلو اړخونو کې ژور بدلونونه پېښ شوي دي؛ په اسلامي نړۍ کې هم نه يوازې اقتصادي او تخنيکي بلکې په ټولنيزو، حقوقي او سياسي ساحو کې ژور بدلونونه راغلي دي. که د دغه «اسلامي نظام»

موخه د ژوند بڼه والی او د هغه دوام وي، شونې نه ده چې دغه بدلونونه د پام نه وغورځول شي او که په پام کې ونیول شي بیا به اسلامي نظام هسې نه وي چې په اول وخت کې و. برسېره پر دې پر دغه اسلامي نظام به نیوکې هم نه شي کېدای ځکه چې سرچینه به یې شرع وي. بل دا چې سید قطب خپل «اسلامي نظام» ته د ټاکنو له لارې څخه نه بلکې د انقلاب او زور له لارې رسېدل غواړي. سید قطب غزا هم سیاسي کړې او هغې ته یې د وسله والې مبارزې رنګ ورکړی دی. کاکړ وايي چې تجربو ښوولې ده چې په دغې لارې ژوند له منځه ځي او کرکېچ دایمي کېږي. له دغسې چلند سره پر اخلاق او قانون ولاړ انسان جوړ نه راځي. د شلې پېړۍ په سر کې د تروتسکي د دایمي انقلاب مفکورې عمر لند و، داسې به د سید قطب د اسلامي نظام مفکورې عمر به هم اوږد نه وي، ځکه چې د سید قطب د دولتي نظام مفکوره د تروتسکي د دایمي انقلاب د مفکورې غوندې د ژونديو واقعیتونو سره په ټکر کې ده. په افغانستان کې په تنظیمي دوره کې د مودودي او سید قطب د فکرونو او بیا د طالبانو په دوره کې د عبدالوهاب د فکر له مخې د دولت د تنظیمولو له پاره کوښښ وشو، خو دوی ټول په خپل کوښښ کې په مطلق ډول ناکام شول او ټولنه یې په ژور ډول کرکېچنه کړه، پر هغه سربېره ایران او پاکستان یې په دې قادر کړل چې د افغانستان په چارو کې په بېساري ډول دخپل شي. ۹۴۹

اسامه بن لادن، القاعده او افغان ملي جهاد

اسامه بن لادن په ۱۹۵۷ کال کې د سعودي عربستان په ریاض کې زیږېدلی دی. پلار یې محمد بن لادن په اصل کې د یمن و، چې د شلې پېړۍ په دوهمه نیمایي کې یې له خپلې کورنۍ سره یو ځای کډه کړې وه. محمد بن لادن د خپلې زیاتې وړتیا او زیارونو له کبله ډېر شتمن شو. د عربستان د واکمنې کورنۍ سره یې اړیکې ټینګې کړې او د غټ نوم او اعتبار خاوند شو.

محمد بن لادن په ۱۹۳۱ کال کې د بن لادن گروپ په نامه د ودانولو یوه کمپنۍ جوړه کړه، چې له عربستان سره یې مرسته وکړه چې خپلې سرچینې په کار واچوي. دې کمپنۍ د شلې پېړۍ په وروستیو کلونو کې پر ودانیو برسېره د کرنې، پټرو کیمیاوي او مخابراتي فعالیتونه هم کول. همدارنګه یې د اروپا او امریکا له ځینو هېوادونو سره د وړلو او راوړلو سوداګري پیل کړه. د بن لادن گروپ وروسته له هغې چې د مدینې او مکې جوماتونه ترمیم او په فلسطین کې د اقصی جومات جوړ کړ نوم واېست. ټوله پانګه یې نږدې پنځه میلیارده ډالر اټکل شوې چې د نړۍ د شتمنو کورنیو په ډله کې راغله. محمد بن لادن د

پاچا فيصل له خوا د ټولگتو وزارت وزير وټاکل شو او درې کاله وروسته د الوتکې د غورځېدو په پېښه کې مړ شو.

محمد بن لادن د ډېرو ښځو او وينځو نه نږدې پنځوس زامن او لوڼه پرې اېښي دي. محمد بن لادن خپل زامن د کمپنۍ او بزنس په چارو کې بوخت کړي وو. اسامه بن لادن د محمد بن لادن اولسم زوی دی چې مور يې حميده عاليه بېگم د سوريې څخه وه، د خپل مېړه لسمه يا يولسمه ښځه وه. هغه تعليم کړې وه، عصري کالي يې اغوستل او مخ لوڅې وه.

اسامه بن لادن لومړنۍ، منځنۍ او لوړې زده کړې په جده کې وکړې. مشر ورور يې غوښتل چې مسلکي انجنري ولولي، خو هغه په پوهنتون کې اسلامي زده کړې غوره کښلې. په پوهنتون کې د هغه اسلامي عقیده د اسلامي عالمانو د زده کړو له امله نوره ټينگه شوه چې په هغو کې سيد قطب او ابن تيميه تعليم شامل و. په دغه پوهنتون کې عبدالله عزام او محمد قطب چې د سيد قطب ورور و، درس ورکاوه. عزام چې د فلسطين و د اظهر پوهنتون نه يې د ډاکټرۍ ډپلوم لاسته راوړی و. هغه په معاصر مهال کې مسلمان ولسونه تر هر بل چا نه ډېر د کاپرو او بې ايمانو پر ضد نړيوال جهاد ته هڅولي دي. د اسامه بن لادن علاقمني د ابن تيميه، سيد قطب او د عزام د تعليماتو سره له هغه سپکاوي له امله هم ټينگه شوې وه چې د ليکوال خالد خليل احمد په وينا «د هغه عصر د ځوانو زامنو کلکې ماتې» بللې چې د اسرائيلو له خوا په ۱۹۴۸، ۱۹۶۷ او ۱۹۷۳ کې عربانو کړې وې. ۹۵۰ اسامه بن لادن د خپل پلار سره د انجنيرۍ او ودانيو چارو کې د چاودونو موادو په کارولو کې عملي کارونه هم کړي و. دی اوولس کلن و چې د مور د کومې خپلوانې سره يې واده وکړ.

په افغان جهاد کې د اسامه بن لادن ونډه

کاکړ وايي چې اسامه بن لادن د شوروي اتحاد د پوځي يرغل نه اوولس ورځې وروسته ځان پاکستان ته ورسوه. دی دغه وخت دروېشت کلن و. په پاکستان کې يې د اسلامي جماعت مشر قاضي حسين احمد ته غټه بسپنه ورکړه، چې افغان تنظيمونو ته يې ورکړي او په خپله عربستان ته ستون شو. ده تر ۱۹۸۲ کال پورې افغانستان او پاکستان ته څو ځله لنډ سفرونه وکړل، په دې مقصد چې د جهاد سروې وکړي، د مجاهدينو اړتياوې په گوته کړي او په عربستان کې بسپنې ورته ټولې کړي. ده دغه بسپنې افغان تنظيمونو ته د احمدشاه مسعود په گډون رسولې. خو د عبد الرب رسول سياف، گلبدین

حکمتيار او برهان الدين رباني سره د هغه اړيکې ټينگې وې. د بسپنو غټه برخه سياف ته رسېده، ځکه چې هغه د اسامه بن لادن غونډې ټينگ وهايي و. يو بل دليل يې دا و چې رياض د جهاد په پای کې په دې هيله و چې سياف او د هغه په شان نور کلک سني پښتانه چې په کابل کې په واک وي د منځنۍ اسيا نويو خپلواک شويو هېوادونو کې به د ايران هغه کونښښونه شند کړي چې د شيعه کړۍ د پرمختگ له پاره يې کوي. ۹۵۱ نو د عربستان حکومت د ۱۹۸۹ کال د فبروري په مياشت کې د اسلامي تنظيمونو په عبوري حکومت کې د صدراعظم په توگه د سياف د ټاکلو په لار کې ۲۶ ميليونه ډالره د پاکستان د ای اس ای له لارې په افغان مشرانو ولکولو.

اسامه بن لادن اټکل د سلگونو ميليونو ډالرو بسپنې برسېره د افغان مجاهدينو له پاره د ځمکې لاندې د تونلونو او روغتيابي مرکزونو په جوړولو سره عملي مرسته هم وکړه. ده په ځانگړي ډول خوست ته نږدې په ژوره کې د قوماندان حقاني هغه مورچلې ټينگې کړې چې د غزا په پيل کې يې هلته پوځي مرکزونه جوړ کړي و. ده له ۱۹۸۶ کال وروسته د باندنيو رضاکارانو جهادي چارو ته پام واراوه.

په افغانستان باندې د شوروي پوځي يرغل د نړۍ مسلمانان پارولي وو. له دوی نه ځينې په خپله خوښه حاضر شول چې په افغانستان کې د شوروي يرغلگرو په وړاندې وجنگيږي. په دغه مهال د عربي هېوادونو ځينې حکومتونه په دې فکر شول چې خپل په جهاد مين اسلامستان افغان غزا ته وهڅوي، شونې ده چې دوی هلته د منځه لاړ شي او د دوی د وړاندوکنو کارونو نه وژغورل شي. د سعودي عربستان حکومت پاکستان ته د دغو رضاکارانو د ورتگ له پاره د سفر د تکت بيه په سلو کې پنځه اويا لږه کړه او د پاکستان حکومت په ډېرې اسانۍ سره ويزې ورکولې. دغه رضاکاران همدا چې پېښور ته رسېدل، ځانگړو ځايونو ته په گړنديو موټرونو کې په قدر وړل کېدل. د امريکې د سي اي اي سروال ويليم کسي، د پاکستان سي اي اي د نړۍ افراطي مسلمانان هڅول چې د افغانستان په غزا کې گډون وکړي. خو هر چا په دې کې خپلې اجنداوې درلودې.

د پاکستان «جنرال محمد ضياء غوښتل اسلامي اتحاد ټينگ کړي، پاکستان د اسلامي نړۍ مشر وگرزوي او په منځنۍ اسيا کې اسلامي مخالفت په حرکت راوړي. واشنگتن غوښتل ويني چې ټوله مسلماننه نړۍ د شوروي پر ضد د افغان مجاهدانو تر څنګه جنگيږي او سعوديانو موقع ومونده چې وهابيت خپور کړي او له خپلو ناراضو افراطيانو نه ځان خلاص کړي.» ۹۵۲ خو په افغان جهاد کې لږ اسلامي سخت دريځي د منځه لاړل او د غزا د برياليتوب وروسته دوی خپلو هېوادو ته راستانه شول او د خپلو

هېوادونو دپاره يې نه اټکل کېدونکې ستونزې پيدا کړې .

د باندنيو رضاکارو د شمېر په اړه کره مالومات نه شته. احمد رشيد وايي چې د ۱۹۸۲ تر ۱۹۹۲ پورې له ۴۳ ملکونو نه په افغان جهاد کې پنځه دېرش زره مسلمانو رضاکارو کېدون کړی وو. پوهاند مکنس رنسيپارت وايي چې اسامه بن لادن د خپلو لسو کلونو کوريلايي تجربو په دوره کې له اوو نه تر نهو زرو رضاکارو مسلمانو سره په تماس کې شوی دی. د سورې يو رضاکار يې شمېر اټکل د اوو ويشتو او ۲۹ زرو پورې بولي او جراح سعد يې شمېر د دولسو او پنځلسو زرو تر منځ ښيي. د دغو رضاکارو رول د افغان په جهاد کې ډېر لږ و. يو دليل يې دا و چې دوی په بې شمېره خبریه موسسو کې کار کاوه چې د افغان کېدوالو سره مرسته وکړي. دوهم دليل يې دا وو چې «عربانو د افغانانو په څېر د جنګ کولو روحیه نه لرله.» ۹۵۳ افغان عربان د بيلو بيلو مجاهدو تنظيمونو تر څنګه په ورو ټولګيو کې جنګېدل. عربي يا نړيوال غونډ هېڅ نه و. ۹۵۴ او ډېر وروسته اسامه بن لادن يوه لوا جوړه کړه چې بيا به رڼا ورباندې واچول شي.

د باندنيو رضاکارو په منځ کې ډاکټر عبدالله عزام، اسامه بن لادن او ايمن الظواهري هغه کسان وو چې دغه رضاکاران يې په لومړي سر کې د افغان جهاد دپاره او وروسته د خپلو نړۍ والو موخو دپاره تنظيم کړل. هغه مهال چې د باندنيو رضاکارو شمېر څلور سوو ته ورسېد، د پاکستان حکومت له عربستان نه وغوښتل چې کوم شاه زوی ورواستوي چې د هغو سروالي او تنظيم وکړي. عربستان اسامه بن لادن، چې له پاچايي کورنۍ او په ځانګړې توګه د عربستان د استخباراتو د سروال سره تينګې اړيکې درلودلې، د هغو د سروال په توګه وټاکه. اسامه بن لادن د دغو رضاکارانو دپاره پېښور ته نږدې کمپ جوړ کړ چې دوی د پاکستاني او امريکايي افسرانو له خوا په کې روزل کېدل. د اسامه بن لادن په وينا دغو رضاکارانو ته وسلې امريکايانو او پيسې سعودي تهيه کولې. ۹۵۵ اسامه بن لادن وايي چې «ما کشف کړه چې دا بس نه ده چې په افغانستان کې وجنګېږم. موږ بايد په ټولو جهو کې وجنګېږو، کمونيستي وي يا لېويځ.» ۹۵۶

د افغانستان د جهاد په مهال عبدالله عزام او بن لادن په دغو ډګرونو کې کار کاوه: د باندنيو رضاکارو له پاره د روزنې کمپونه جوړول، د هغوی جلول او تنظيمول او کله په کډه ورسره جنګ کول، د مجاهدينو دپاره بسپنه ټولول او جهاد تبليغول.

اعزام د افغان جهاد مغز او بن لادن د هغه مټه وه. اعزام په پېښور کې د نړۍ وال اسلامي ليک او د اخوان المسلمین د ادارې مشر و. دغه ادارې د عربي رضاکارو له پاره مرکزونه وو. اعزام او بن لادن په ۱۹۸۴ کې په کډه د مکتب الخدمات په نامه يوه اداره

جوړه کړه، چې موخه يې د رضاکارانو روزنه وه. دغې ادارې د روزنې، پوځي، لوجستيکي او خبريه څانگې لرلې. عزام يې امير او بن لادن يې نايب امير و او ورځنۍ چارې يې نورو تر سره کولې. دوی د سیاف په هوکړې سره د پوځي روزنې لومړي مرکزونو په ځاځيو کې جوړ کړل چې هلته نه يوازې باندنيو رضاکارو ته، بلکې افغان مجاهدانو ته هم جنګي مهارتونه بنسودل کېدل. بن لادن په ۱۹۸۶-۱۹۸۷ کې د عربي رضاکارو په اړه يوه پرېکړه وکړه چې د هغې له مخې يې يوازې د عربيو رضاکارو له پاره د ننه په افغانستان کې د روزنې څو کمپونه جوړ کړل او نور باندني رضاکار هم په کې روزل کېدل چې هغه وروسته د اعزام او بن لادن تر منځ د اختلاف سبب شوه. ځکه چې اعزام غوښتل چې باندني رضاکار بايد د پخوا غوندې د افغان مجاهدينو سره يو ځای وروزل شي. بن لادن دوی سره راټول کړل او د الخاصه په نامه يې يوه لوا جوړه کړه دغې لوا په خوست کې يو سخت جنګ وکړ چې ډېر عربان په کې تپي او نور په کې ووژل شول. ۹۵۷ دغې لوا په ۱۹۸۷ کال کې جلال اباد ته نږدې په يوه جگړه کې برخه واخېسته. دوه کاله وروسته په ۱۹۸۹ کال کې د شوروي پوځ د وتلو وروسته د جلال اباد په جگړه کې ونډه واخېسته چې يوازې د بن لادن د لوا نه ۱۸۷ تنه عربان ووژل شول.

القاعده

اسامه بن لادن او د هغه څو ملګرو د عزام په سپارښتنه د ۱۹۸۸ او ۱۹۸۹ کلونو تر منځ د القاعدې په نامه يوه ټينګه جنګيالي ډله تنظيم کړه، چې موخه يې د دغسې يو نړۍ وال پوځ جوړول و چې مسلمانان د خپل کېدو نه وساتي. د بن لادن په څنګ کې دغسې کسان او ورې ډلې ډېرې وې چې د افغان د بريالي جهاد له امله سخت دريځې شوې او د يوې لويې جگړې له پاره يې تياري کېدو. د بن لادن يوه ملګري ابو محمد په وينا «د القاعدې فکر د بن لادن په دماغ کې د لومړي ځل له پاره په ۱۹۸۸ کې تېر شو». خو د ليکوال کونارتنه په وينا «د عمومي ذهنيت پر خلاف دا عزام و چې د القاعدې مفکوره يې وړاندې کړه». جهاد د القاعدې يوه غټه برخه وګڼل شوه. عزام ويلي چې «دغه دنده به په افغانستان کې له بري سره پای ته ونه رسيږي، جهاد به د فردي وظيفې په شان پاتې شي تر څو ټول اسلامي هېوادونه موږ ته وسپارل شي، د دې له پاره چې اسلام بيا په کې جاري شي». ۹۵۸ د القاعدې په لومړۍ غونډه کې ډاکټر ايمن الظواهري، ډاکټر فضل مصري، ابو عبيده، محمد هاتف ابو فرج يماني او نورو ګډون کړی و. ابو ايوب عراقي د القاعدې امير او بن لادن د هغه نايب وټاکل شو. بن لادن بيا وروسته د الظواهري او دوو سخت دريځو

مصري ډلگيو په ملاتړ د القاعدې امير شو. ليکوال گونارتنا د القاعدې لنډ مهاله، منځمهاله او اوږدمهاله ستراتيژي داسې ښودلې ده: «د (۲۰۰۱ کال) د سپتمبر د يولسمې د مخه د هغې سملاسي موخه له عربستان نه د امريکې پوځ ايستل، او هلته د خلافت رامنځ ته کول و. د هغې منځنۍ ستراتيژي د عربستان په ټاپو وزمه کې د مرتدو رجمونو نسکورول او له هغو وروسته د رښتينو اسلامي دولتونو جوړول و او د اوږدې مودې ستراتيژي د يو لړ هيبتناکو اسلامي دولتونو تاسيسول و چې د امريکې ... او د هغې د متحدانو پر ضد جگړه وکړي». ۹۵۹ دا خيالي ستراتيژي د شتو واقعيتونو سره ډډه نه لکوي. کاکړ رښتيا وايي چې «که د هدف ټاکلو نه مراد، هغه ته په رښتيا رسېدل وي» يو څوک دغسې موخه بايد وټاکي چې هغه ته رسېدل په هغو وسيلو سره چې په لاس کې يې لري شوني وي. «خو بن لادن او د هغو ملگرو دغسې هدفونه ټاکلي چې هغو ته رسېدل ناشوني دي. د دغسې هدف يا هدفونو پايله دا کيږي چې هم دوی او هم د دوی پلويان په سختو ږېړونو اخته او له نورو ډېرو نورو انسانانو سره له رښتيني او ښکلي ژوند نه بې برخې وي.» ۹۶۰

په هر صورت د ۱۹۸۸ او ۱۹۸۹ کلونو په بهير کې د بن لادن غټه ستونزه د عزام سره وه. دوی د څو موضوع گانو په سر سره وران شول. د ۱۹۸۹ کال په سر کې بن لادن د عزام نه وغوښتل چې د مصادره د روزنې کمپ دې القاعدې ته يوړل شي. خو عزام ونه منله. دوهمه موضوع چې د دوی تر منځ اختلاف يې نور هم ټينک کړ هغه دا و چې د مکتب الخدمات مصري جنکياليو غوښتل باندني رضاکاران په ترهگرۍ کې وروزي. خو عزام په مصر کې اوسېدلی و او هلته د ترهگرۍ په پايلو پوهېده. عزام د ترهگرۍ مخالف و ځکه چې په ترهگرۍ کې بې گناه کسان وژل کيږي او اسلام د دې کار مخالف دی. اسلام د خپلو پيروانو څخه نه غواړي په کاپرانو کې بل څوک ووژني خو هغوی چې جنګ کوي. ځکه چې قراني ايت وايي چې «او د خدای تعالیٰ په لار کې له هغو سره جنګ وکړه چې درسره جنګ کوي.» ۹۶۱ نو په دې توګه بن لادن او دوو مصري ډلگيو د غرو په شان چې غوښتل يې د مصادې کمپ نه د القاعدې د مرکز په توګه کار واخلي، عزام يې مخه ونيوله. اسامه بن لادن ورته بيل شو. بن لادن د ۱۹۸۹ کال د نومبر نه د مخه عربستان ته لاړ او عزام په پېښور کې د نومبر په ۲۴ مه نېټه په کرندي موټر کې د خپلو دوو زامنو سره يو ځای په يوې چاودنې سره ووژل شو.

د عزام د وژل کېدو نه وروسته د مکتب الخدمات يوه سخت دريځه ډلگۍ د بن لادن سره يو ځای شوه. بن لادن وروسته د الطواهي تر اغېز لاندې لاړ. طواهي په ۱۹۷۳

کال کې د مصر اسلامي جهاد تنظيم کړ چې د مصر د دوو سخت دريځو ډلگيو نه يوه ډلگۍ وه. ظواهري د مصر د ولسمشر انور سادات په وژنه کې تورن شو او دوه کاله يې په بند کې تېر کړل. په ۱۹۸۴ کال کې پېښور ته لاړ. د ظواهري په کوشن سره د اسلامي جماعت په نامه د سيد قطب په پله روانه بله ډلگۍ هم د بن لادن پر خوا ودرېده. برسېره پر دې ظواهري د بن لادن هغه ايډيالوژيکه تشه ډکه کړه چې د عزام په وژنې سره پيدا شوې وه. د ظواهري په کوشن سره د باندنيو ډلو لويان سره نږدې شول. د القاعدې غټ غړی، ابو عبیده، د محمد هاتف په شان په اصل کې د ظواهري ملگری و، چې وروسته په ۱۹۹۶ کال کې د يوگندا د ویکتوريا په ډنډ کې دوب شو او پرځای يې هاتف د القاعدې پوځي سروال شو. د عزام له وژل کېدو وروسته د مصر د اسلامي جماعت د مشر په توګه شېخ عمر عبدالرحمن د يوه روحاني مشر په توګه ومنل شو. ډېره موده نه وه تېره شوې چې اسامه بن لادن د ظواهري او نورو په مرسته د شيخ عمر ځای ونيو. په دې ډول بن لادن، ظواهري او محمد هاتف د يوه نوي اتحاد په پري پورې ځانونه ونښلول او د القاعدې مخکښان شول.

اسمه بن لادن د ۱۹۸۹ کال په جولایي يا اګست کې سعودي عربستان ته ستون شو. دی اوس په عربانو کې د افغان د جهاد او هم په يمن کې د کمونيست رژيم په وړاندې د اسلامي تنظيمونو د ننګې له امله د غټ نامه خاوند شوی و. کاکړ وايي څوک چې په عربستان کې د نامه او اعتبار خاوند شي او له واکمنې کورنۍ څخه نه وي او د هغې په لارې روان نه شي په رېږنو اخته کېږي. بن لادن هم په رېږنو اخته شو. په عربستان کې د هغه پاسپورټ داسې په نښه شوی و چې که بهر ووزي بيا راستنېدلی نه شي. د دې سره سره حکومت نه غوښتل چې ويې پاروي. حکومت د دې دپاره چې دی تر اغېز لاندې راوړي په مدينه کې يې ورته د حضرت محمد د جومات د پراخولو قرارداد وړاندې کړ چې په هغه کې د بن لادن نګه کټه نوي ميلیونه ډالره کېده. خو ده د قرارداد د منلو نه ښځنه وغوښته. اسامه بن لادن په جوماتونو کې د امريکې په باندیني سياست نيوکې کولې چې د عربستان واکمنان يې اندېښمن کړي وو. په ۱۹۹۰ کال په اګست کې عراق په کوېټ باندې بريد وکړ او عربستان هم د خطر سره مخامخ شو. پاچا فهد د عبدالعزيز بن باز او نورو ديني عالمانو په مشوره چې کواکي «اسلام په خطر کې شوی» د امريکې پوځ وغوښت. د کوېټ نه د عراق د پوځونو د ايستلو وروسته شل زره امريکايي سرتيري په عربستان کې مېشته شول. ځکه بن لادن وروسته د سعودي د واکمنې کورنۍ او امريکې نه پخلا کېدونکی مخالف شو. اسامه بن لادن د ۱۹۹۱ کال په اپرېل کې د لنډ وخت له پاره پاکستان ته لاړ

او د همدغه کال تر پایه پورې په افغانستان کې چېرته د دې دپاره په نامالوم ځای کې تېر کړل چې د برهان الدين رباني، گلبدین حکمتیار او احمدشاه مسعود تر منځ جوړه وکړي خو هلو ځلو یې کته ونه کړه.

اسامه بن لادن په سودان کې (۱۹۹۲-۱۹۹۶)

دغه وخت بن لادن اندېښمن و چې شاید د عربستان حکومت یې د خپلو اجنټانو له لارې ووژني نو له دې کبله له خپلې کورنۍ سره په شخصي الوتکه کې په پټه سودان ته لاړ. هغه د سودان د حکومت سروال حسن ترابي سره لا د مخه اړیکې ټینګې کړې وې. د سودان واکمنو هڅه کوله چې د سودان نه د اعتبار وړ مخکښ اسلامي هېواد جوړ کړي. دوی غوښتل چې د بن لادن په فني او پولي مرستې سره سودان اباد کړي. بن لادن د خپلو پنځو کلونو د هستوګنې په مهال د یو بزنس مین غوندې د ودانیو، صنعت، کرنې او بانکي ساحو کې پانګې په کار واچولې او خپل ملګري او پخواني عرب رضاکاران یې په کارو وګمارل. کاکړ وايي دا چې بن لادن به په سودان کې له القاعدې نه څومره کار اخیستی وه په یقین سره مالومه نه ده. خو په دغې مودې کې په فلپاین، اردن، یمن، تاجکستان، بوسنیا، مصر، نیویارک او نورو ځایونو کې د ترهګرۍ او چاودنو تر شلو نه ډېرې وړې او لویې پېښې وشوې چې ډېر انسانان په کې د منځه لاړل. ډېر جهادي جنګیالي، چې بوسنیا ته د غزا په موخه تللي وو، په بوسنیا کې ونيول شول او ووژل شول. په مصر کې هم جهادي جنګیالي چې د مصر د اسلامي جماعت غړي وو، خپلې موخې ته ونه رسېدل. سره له دې چې دوی په خپلو کړو سره د څو کلونو په بهیر کې د اتو سوو او زرو کسانو تر منځ انسانان د مصر د پارلمان د سروال په ګډون ترور او ووژل. دوی د مصر په ولسمشر حسني مبارک د وژلو نابریالۍ هڅه وکړه. د ۱۹۹۲ کال په پیل کې د مصر حکومت د دوی په څپلو بیا پیل وکړ. په زرګونو یې بندي کړل او نور یې د ملکه وتنېدل. یو شمېر یې لوېدیځو اروپایي هېوادو ته پناه یوړه، نور یې سودان او افغانستان ته د روزنې کمپونو ته لاړل. دا ځل د دوی څپل او خپلو موخو ته نه رسېدل مهم ثابت شول او مشران یې په دې فکر شول څنګه چې دوی په خپلو هېوادو کې د نږدې دښمن یانې د مرتدو رژیمونو په نسکورولو کې پاتې راغلل نو لیرې دښمن یانې امریکا او اسرائیل باید تخریب شي.

بن لادن په ۱۹۹۴ کال کې د اصلاح او وعظ کمیټه جوړه کړه چې چلوونکي یې د عربستان ناراضیان وو. دوی په خرطوم او لندن کې دفترونه پرانېستل. دوی د عربستان خلک د واکمنۍ کورنۍ پر ضد پارول. بن لادن د سعودي واکمنۍ کورنۍ ټینګ مخالف

وگڼل شو او واکمنو يې په ۱۹۹۴ کال کې د عربستان له تبعیت نه بې برخې کړ. د ۱۹۹۵ کال په نومبر کې په عربستان کې دوې چاودنې وشوې چې په لومړۍ کې چې په خوبار کې وشوه، نولس امريکايان ووژل شول او په دوهمې کې چې اوه مياشتې وروسته د نومبر په مياشت کې په دهران کې وشوه چې په هغې کې پنځه امريکايان ووژل شول او تر شپږو ډېر نور امريکايان په کې تپيان شول. خو عربستاني ډلو د دغې چاودنې مسؤليت په غاړه واخېست او ټولو څرگنده کړه چې امريکا دې خپلې لښکرې د عربستان نه وباسي.

د ترهگرۍ د دغو پېښو له امله د امريکې حکومت په سوډان فشار راوړ چې بن لادن د ملک نه وباسي. د ۱۹۹۵ کال په پای کې په خپله ترابي او نور لوړ رتبه مامورين په دې فکر شوي وو چې د دوی هغه فکر سم ونه خوت چې غوښتل يې د سوډان نه يو سوچه اسلامي هېواد جوړ کړي. بله خبره دا وه چې د بن لادن په سر يې له عربستان سره اړيکې خرابې شوې وې. مصر هم سوډان په دې کړم کاوه چې د هغو ترهگرو ساتنه کوي چې په حسني مبارک يې بريد کړی و. په دغه حال کې د تېلو غټو کمپنو نه غوښتل چې په سوډان کې پانگونه وکړي چې ترابي ورباندې حساب کاوه. بل د ترابي او بن لادن تر منځ ايډيالوژيکي توپير هم و هغه دا چې د ترابي سياسي اسلام د عزام غوندې و نه د ظواھري غوندې. ترابي غوښتل چې تر هر څه د مخه سياسي قدرت ټينگ کړي او بيا ټولنه اسلامي وگرزوي ځکه نوموړي بن لادن د خپلې دغې لارې په مخ کې خنډ باله. ۹۶۲ د دغو دليلونو له مخې د سوډان حکومت دې پايلې ته ورسېد چې بن لادن په زياته کچه پياوړی شوی دی او بايد ځان ورته خلاص کړي.

د سوډان حکومت په دې لټه کې شو چې افغانستان د هغه راتلونکي هستوګنځی وګرځي. په پاکستان کې يې په خپل سفارت کې دغسې يو سوډاني وګماره چې په پښتو پوهېده او هغه له پېښور نه له دريو قوماندانانو سره په دې اړه وغږېد. دغه درې کسان مولوي ساز نور، انجنر محمود او فضل حق مجاهد وو. دوی په ترتيب سره د سیاف، حکمتيار او مولوي خالص تنظيمونو ته منسوب وو. همداسې بن لادن هم له خپل حساس حال له کبله په خپله هم د مولوي يونس خالص او قوماندان حقاني سره په تماس کې شوی و. په دې توګه دغو درې کسانو بن لادن ته بلنه ورکړه چې افغانستان ته کډه وکړي. «د بن لادن د تګ مخکې د سوډان دولت د لادن د الوتلو بشپړ مهالوبش د امريکا دولت ته ورکړ خو د هغه د نيولو له پاره هېڅ ډول ګام پورته نه شو.» ۹۶۳ د ۱۹۹۶ کال د می په اتلسمه دوې الوتکې د جلال اباد په هوايي ډګر کې ښکته شوې چې په هغو کې بن لادن، د هغه لس اولادونه او اټکل دېرش نارينه سرتيري وو.

د سوډان حکومت په دې توګه د خپلو ملي ګټو په خاطر بن لادن د هېواد نه وېوست. په دغه ډول القاعدې د بن لادن په مشرۍ په پای کې په افغانستان کې دغسې چانس وموند چې خپلو موخو ته د رسېدو په خاطر د افغان خاورې نه ګټه پورته کړي.

افغانستان او بن لادن

د کاکړ په وينا افغانستان د بن لادن د ورتګ په مهال د نظامي او سياسي قدرت څو مرکزونه درلودل. کابل د برهان الدين رباني په مشرۍ، کندهار د محمد عمر په سروالۍ، جلال اباد د حاجي عبدالقدير په والي توب، او مزار د عبدالرشيد دوستم د زورواکۍ مرکزونه وو. رباني هسې په نامه خان د ټول افغانستان سروال ګاڼه. د ملا محمد عمر د واک چلېدو ډګر په پراخېدو و او نور ټول په دفاعي حالت کې و. د ۱۹۹۶ کال په سپټمبر کې لومړی لوی ننګرهار او ورپسې کابل د امارت په لاس ورغی. امارت دغه مهال د باميان پرته، چې د کریم خليلي په مشرۍ د وحدت د ګوند په لاس کې و، د هندوکش په سوويلي افغانستان باندې واکمن و. د امارت مشرانو هڅه کوله چې ټول افغانستان تر خپل بيرغ لاندې يو موټی کړي، د نړۍ والې ټولنې له خوا په رسميت وپېژندل شي او د خپلې خوبې سلفي ډوله اسلامي شريعت په وطن کې پلي کړي.

بن لادن په جلال اباد کې لومړی په ظاهر باغ کې بيا په هډه کې د مولوي خالص يوې ټينګې کلا او يوه مياشت وروسته د سپين غره ميلادي ته کډه وکړه چې هلته په توره بوره کې د مقاومت په دوره کې د افغان مجاهدينو له پاره يو ټينګ زیرمه تون جوړ شوی و.

کاکړ وايي چې د طالبانو د هسکېدو نه د مخه په افغانستان کې د نا اغېزمن مرکزي حکومت له امله سياسي تشه را منځ ته شوې او د وطن پولې د هر چا پر مخ پرانيستې وې. «له څلوېښتو ملکونو نه په زرګونو اسلامي افراطيان، رتل شوي کسان، سياسي خيال اوډونکي او ټوپکيان افغانستان ته ننوتل، د دې له پاره چې هلته جهادي تاکتيکونه زده کړي، د وسله والو پاڅونونو له پاره وروزل شي او بيا مبارزه بېرته خپلو هېوادونو ته يووسي.» ۹۶۴ کاکړ زياتوي چې طبيعي ده چې په افغانستان کې به د بن لادن د ورتګ په وخت کې له دغو جنګياليو به ډېر لږ پاتې وو. خو القاعده د همدغې مودې په بهير کې د يوه تنظيم په توګه واقعي شوه او بن لادن موقع وموندله چې له هغې نه يوه منظمه ډله جوړه کړي.

بن لادن په افغانستان کې خپله لومړۍ څرګندونه په توره بوره کې د ۱۹۹۶ کال د اګست په ۲۳ مه خپره کړه. دا څرګندونه د امريکا پر ضد د جهاد اعلاميه وه. د افغانستان

د تنظيمونو مشران او د طالب مشرانو هېڅ يوه دا فکر ونه کړ چې د افغانستان څخه د پردي سخت دريځي بن لادن له خوا د امريکې پر ضد د جهاد غږ پورته کول افغانان زيانمن کوي او دوی د دې نه توان او نه دليل لري چې د امريکا ضد چلند غوره کړي. بن لادن کوم ديني عالم او مجتهد نه و، چې د جهاد صلاحيت ولري او بيا د نړۍ ټول مسلمانان جنګ کولو ته ووبولي. د جهاد اعلامول چې په واقعيت کې د جګړې اعلامول کېږي د يو تن کار نه بلکې د خلکو په استازي توب د حکومتونو کار دی. بيا د داسې تن چې د خپل هېواد د تابعيت نه بې برخې شوی، له يوه بل ملک نه د ملي ګټې د ساتنې په موخه شړل شوی او په دريم هېواد کې پناه موندلې وي. دا په هغه مهال د مولوي خالص، والي عبدالقدير او برهان الدين ملي دنده وه چې بن لادن ته يې ويلي وای چې د افغانستان په خاوره کې د خپلو سياسي موخو له پاره د نورو هېوادونو پر ضد بيا وينا او کره ونه کړي. خو دوی دا کار ونه کړ او برهان الدين رباني خو لا هغه ته افغان پاسپورټ هم ورکړ. بن لادن د همدغه کال په نومبر کې دوهمه مرکه په توره بوره او د ۱۹۹۷ کال په مارچ کې دريمه مرکه هم هلته وکړه.

بن لادن په دغو مرکو کې خپله لېرې کړنلاره وټاکله چې موخه يې امريکا او په نړۍ کې د هغې د ګټو او تاسيسونو وېشتل و. د ظواھري په مشرۍ د اسلامي جهاد غړي بن لادن ته لا نږدې شول او هغو د الفاروق او ابو جندال د روزنې کمپونه د هغه او د هغه د ملګرو او جنګياليو ته ځانګړي کړل، چې د خليج په پيسو د مصريانو له خوا چلېدل.

له هغه وخت نه چې ننګرهار طالبانو ونيو، بن لادن تر پخوا زيات د خپل مصؤنيت په اندېښنه کې شو. هلته په هغه باندې د اتو مياشتو د هستوګنې په موده کې د هغه د وژلو په موخه څلور يا پنځه واړه نابريالي بريدونه وشول.

د دې سره سره چې د بن لادن او طالبانو تر منځ ايډيالوژيکي توپير زيات و. بن لادن د نړۍ وال سخت دريځي جهادي سلفيت لار نيولې وه چې د وهابيت او سياسي اسلام ځينې توکي په کې ګډ وو او د طالبانو مشران په محلي نوې دوديز پالنې باندې ولاړ وو. خو بيا هم ملا محمد عمر د ۱۹۹۷ کال په لومړيو کې د بن لادن نه وغوښتل چې «د خپل مصؤنيت په خاطر» کندهار ته راشي. بن لادن کندهار ته د سفر په لار کې دوه شپې په کابل کې تېرې کړې او هلته يې د کابل د شورا له سروال ملا محمد رباني او د هغه له مرستيال ملا محمد حسن سره وليدل. بن لادن د طالبانو غورځنګ ډېر وستايلو او د کوم شرط پرته يې د پيسو او مېړو مرستې کولو ژمنه وکړه. بن لادن دا وويل چې که دی د نړۍ والې ټولنې له خوا د امارت د رسمي پېژندلو په لار کې خنډ وي، حاضر دی له افغانستان نه ووځي. ملا

رېاني ورته وويل چې که دی په افغانستان کې وي نړۍ واله ټولنه به امارت په رسمي ډول ونه پېژني. د حيراني ځای دی چې رېاني د افغانستان ملي گټې په پام کې نه نيسي، بيا هم ټينگار کوي چې بن لادن بايد دلته واوسي.

بن لادن لا د مخه قوماندان حقاني د طالبانو په لور اړولی و او د نيوزويک د يوې ليکنې له مخې هم ملا محمد عمر د بن لادن په پيسو د احمدشاه مسعود ځينې قوماندانان له هغه نه گرزولي او هغوی په حساس وخت کې د کابل دفاعي ځايونه خوشي کړي وو. ۹۶۵.

په کندهار کې د بن لادن، د هغه کورنۍ او د هغه مليشاوو ته د اوسېدلو له پاره يوه لويه ماڼۍ ورکړل شوه خو دی کله هلته، کله په پکتيا او ننگرهار کې اوسېده. ده په کندهار کې د امارت له مشرانو سره هم هغسې چلند غوره کړ لکه په سوډان کې يې چې له ترابي او نورو سره غوره کړی و. د امارت خزانې ته يې څو ځله پيسې ورکړې او په کندهار کې يې د عامه اباديو ژمنې وکړې. خو د هغه مدني چارې پيل نه شوې او د ودانيو چارې سرته ونه رسېدلې ځکه چې پانکې يې په بانکونو کې د امريکې په نوبت بندې شوې وې.

افغانستان ته د بن لادن سره د هغه ټولو هغو ملگرو کډه کړې وه چې په سوډان کې ورسره وو. ابو زبيده د پخوا په شان په حيات اباد کې د القاعدې دفتر چلاوه. که څه هم د بن لادن بانکي پانکې بندې وې، د خليج د شتمنو نه پيسې ور رسېدلې. د مصر د اسلامي جماعت او اسلامي جهاد سرتيري د جلال اباد په چاپېر کمپونو کې چې شايد درونته او توره بوره وي روزل کېدل. د سيف تنظيم په کونړ کې لا هم د اسلامي نړۍ رضاکاران روزل او د هغه خالدان کمپ په سرحدي سيمې کې فعال و. لنډه دا چې ټولو اسلامي تنظيمونو د رېاني د رژيم په گډون د اسلامي نړۍ رضاکارانو ته يا پناه ورکړې وه او يا يې په کمپونو کې د ترهگرۍ له پاره اسانتياوې برابرې کړې وې.

د روزنې کمپونه په ننگرهار، کونړ او په خانکړې توگه د پکتيا په سرحدي پولو کې پراته وو. په پکتيا کې د خوست ختيځې ته د غره په ډډه کې په ژوره کې د البدر په نامه شپږ مرکزونه وو، چې په يوه وخت کې تر شپږو سوو جنکاليو پورې په کې اوسېدلی شول او د القاعدې غړو د هغه نه کار اخېست. ۹۶۶ په هر حال د البدر په شپږو مرکزونو کې سعودي، يمنيان، فلپاينيان، ايغوريان، کردان، اردنان، تاجکان، ازبکان او نور شامل وو. خو پاکستانيان په کي دومره ډېر وو، چې خايي خلکو هغه ته «پنجابي غونډ» وايه.

ليکوال کونارتنه په نظر القاعده هغه وخت چې بن لادن په سوډان کې و، واقعي شوه خو برک وايي چې القاعده د ۱۹۹۶ تر ۲۰۰۱ کال کلونو کې موجوده وه او مرکز يې

افغانستان گرزېدلی و. ۹۶۷ د القاعدې سروال د امير په نامه يادېږي. تر هغه وروسته مشورتي مجلس دی، چې غړي يې هغه وخت ايمن ظواهري، البنشيري، ابو ايوب عراقي، ډاکټر فضل مصري او نور وو. د شورا لاندې د عمل کوميتې: پوځي، مالي، اداري، فتوا او د اسلامي څېړنو او تبليغ دي. پوځي کوميتې د روزنې د مرکزونو او پوځي چارې پرمخ بيوې. د القاعدې د سر کسانو او کميتو تړاو له هغو سرتېرو سره دی چې په نورو هېوادونو کې دي. القاعده د دغو کړيو له لارې د نړۍ په بيلو بيلو ځايو کې فعاليت کوي. دغه کړۍ سره جلا دي ځکه چې که يوه يې له منځه لاړه شي، بله يې زيانمنه نه شي. د هرې کړۍ غړي د درو نه تر پنځلسو پورې وي. د القاعده غړيتوب په خپله خوښه دی. غړي يې د روزنې په مرکزونو کې ډول ډول تخنيکونه، چلونه، د راز راز سپکو او درنو وسلو او د چاودېدونکو موادو د کارولو زده کړه کوي. مرکز د دغو کړيو نه غواړي چې په خپله نوښت وکړي، په خپل ځای کې پلان جوړ کړي. په مرکز کې په عمومي ډول او په خارج کې د هغه واکمن غړي کله کله د پلان د پلي کولو هوکړه ورکوي او لوژستيکي شيان او پيسې ورته برابرېږي. غټه نمونه يې د هامبورگ کړۍ وه چې د امريکې چاودنې يې واقعي کړې.

کاکړ وايي چې د دغه اسلامي سخت دريځي غورځنگ رينې ټولنيزې، سياسي او اقتصادي دي چې په مذهبي بڼه بيان شوې خو اصلي ټکي هدف ته د رسېدلو لار ده چې القاعدې غړو او د هغو په شان نورو غوره کړې ده. دغه د دغسې تشدد لاره ده چې ورباندې تگ وچ او لاندې ټول سوزوي. تجربو ښودلې چې په دغې لارې باندې تگ له لومړنيو خونړيو بريو نه وروسته پوره ناکامي ده. ژوندی نمونه يې په مصر کې د سيد قطب په پله روان د مصر هغه دوه سخت دريځي ډلگۍ- اسلامي جهاد او اسلامي جماعت دي چې په خپل ملک، مصر کې بې اغېزې شوې دي. د دغه واقعيت په نظر کې نيولو سره القاعده او د هغې په شان نور جنگيالي تنظيمونه به څنګه وکولی شي د ملي حکومتونو په وړاندې چې د دوی په انډول پرېمانه سرچينې او ځواکونه او د خپلو ملتونو ملاتړ لري په ترهګرۍ او د پټو تشدد ناکو لارو او کړو سره خپلو ټاکلو موخو ته ورسېږي؟ هو د دوی داسې کړه به قربانيان ولري خو هغه به حکومتونه او سياسي نظامونه نه، بلکې بېګناه عام خلک او د مدنيت ځنې برخې وي. ۹۶۸

افغانستان ته د بن لادن په ورتګ سره اسلامي جنگيالي هم په ډېر شمېر ورننوتل. د اسې ښکاري چې بن لادن کندهار ته د ورتګ نه وروسته د ۱۹۹۷ تر پايه پورې د رضاکارو په تنظيمولو او روزنې د کمپونو په ټينګولو کې تېر کړی وي. بن لادن د ۱۹۹۸ کال د فبروري په ۲۳ مه د البدر په کمپ کې د ژورنالستانو په وړاندې د «صلیبپوښو او هېوادنو پر

ضد د علمي جبهې» جوړېدل اعلام کړل.

د ۱۹۹۸ کال د اګست په اوومه د کینیا مرکز نایروبي او د تانزانيا مرکز دارالسلام کې د څو دقیقو په توپیر سره د امریکې د سفارتونو په مخکې غټې چاودنې وشوې چې په هغو کې ۲۱۹ تنه افریقایان او دولس تنه امریکایان ووژل شول او تر څلور زرو نه ډېر کسان تپیان شول. د دغو چاودونو دوه کډونوالو په نیولو سره یقیني شوه چې دا د القاعدې کار و. د امریکا حکومت دیارلس ورځې د اګست په شلمه د عرب سمندرګي نه د البدر کمپ ۷۵ تومهاک راکټونه وویشتل، ترڅو بن لادن او د هغه ملګري د منځه یوسي.

د امارت د مشرانو او د بن لادن اړیکې

د امارت د مشرانو اړیکې د بن لادن سره د عمومي ذهنیت پر خلاف لوړې ژورې درلودې. ملا محمد عمر د بن لادن له خوا د صلیبیانو او یهودو پر ضد د اسلامي علمي جبهې اعلامولو پارولی و. د همدغه کال په اپرېل کې افغانستان ته د یوه لوړ رتبه پلوي له ورتګ نه دوه میاشتې وروسته ملا محمد عمر په کندهار کې د سعودي عربستان د استخباراتو د سروال ترکي الفیصل سره په پټه ومنله چې بن لادن عربستان ته سپاري خو چې د عربستان او افغانستان د عالمانو یو پلاوی د هغه د ایستلو له پاره یو قانوني فارمول وباسي. د امارت مشرانو د جولای په میاشت کې عربستان ته د خپلې ژمنې له مخې یو پلاوی ولېږه او د بن لادن د عربو ساتونکو پر ځای یې افغان ساتونکي وګومارل. ۹۶۹ عربستان په دې اړه زر څه ونه کړل. د خوست د وېشتل کېدو نه درې اونۍ وروسته د کندهار په هوايي ډګر کې د عربستان دوه جټ الوتکې کوزې شوې. په یوې کې ترکي الفیصل او په بلې کې کوماندوګان وو چې بن لادن به د هغې موافقې له مخې عربستان ته بیایي، چه له ملا محمد عمر سره شوې وه. خو ملا محمد عمر د خوست د پېښې له امله له خپلې خبرې نه واوښت او فیصل تش لاس عربستان ته ستون شو. خو د دې سره سره د همدغه کال په دسمبر کې ملا محمد عمر د بن لادن نه د امریکا ضد ویناوو له امله نور هم خپه شو. بیا امارت وویل چې د بن لادن نه یې غوښتي دي چې خپل سیاسي او پوځي کره بس کړي. دوی دا وویل چې د هغه ستالایت تلیفونونه یې بند کړي او یوه لس کسيزه ډله یې ګمارلې چې خوځېدنې یې وڅاري. له دغو خپګانونو سره سره ملا محمد عمر نه غوښتل چې بن لادن د ملک نه وباسي.

ملا محمد عمر په دغه بې ځایه فکر و چې «که زه بن لادن و شرم دا به زما پای وي». ۹۷۰ خو واقعیت پرعکس شو او د ملا محمد عمر پای ځکه شو چې بن لادن یې ونه

شړلو. ملا محمد عمر يو ساده سړی و خوت او بن لادن تېر ايسته. ۹۷۱ په پای کې محمد عمر په يوه پراړي عرب باندې دومره ټينګ ودرېد چې خپل مقام، نظام، هېواد او د خپلو وطنوالو واکمني يې په خطر کې واچول.

بن لادن محمد عمر ډېر ستايله شايد په دې چې هيله يې کوله چې د سوډان د واکمنو په شان چلند ورسره ونه کړي. کاکړ وايي چې بن لادن د ۱۹۹۸ کال د سپتمبر په پنځلسمه نېټه خپل بيعت ملا محمد عمر ته استولی و. هسې امارت د القاعدې او نور ترهګرو ډلو د روزنې کمپونه ازاد پرې ايښي وو، هغو ته د وسلو د ترلاسه کولو مخه يې نه نيوله. د وسلو غټه سرچينه د ادم خېل درې د وسلو جوړولو شخصي کارخانې وې چې د بن لادن په پيسو اخېستل کېدې او د ای اس ای په موافقه په لاریو کې کمپونو ته ورل کېدلې. ۹۷۲ په امارت باندې د طالبانو له خوا د کابل د نيولو وروسته نړۍ وال فشارونه وار په وار زیاتېدل چې وروسته به ورته راوګرځم.

اسامه بن لادن د نړۍ والې کشالې زړی

له امارت سره د نړۍ والې ټولنې او په ځانګړې ډول د امریکې چلند دوې مرحلې لري. لومړۍ مرحله يې د کابل د نيولو د مخه او دوهمه مرحله يې د کابل د نيولو وروسته موده په غېږ کې نيسي. د کابل تر نيولو د مخه هغو هېوادونو چې په افغانستان کې يې ارامي غوښتله له امارت سره روغ نيتی لاره. د امریکې د حکومت روغ نيتی له دې امله و چې طالبانو په خپلو سيمو کې بې وسلې کول پيل کړل، خپلې مخالفې جنګي ډلې او تنظيمونه يې بې اثره کول او د کوکنارو په کرلو بې بنديز لکولی و. دا هيله ورو ورو پياوړې کېده چې د طالبانو په پوره بري سره به په ټول افغانستان کې سوله خوندي شي او افغانستان به بيا ترانزيتي او لويه لار وي. څنګه چې د شوروي اتحاد په ټوټه کېدو سره په منځنۍ اسيا کې خپلواک جمهوريتونه هسک شول هيله کېدله چې د کسپين د سيمو ګاز او تېلو نلونه به د افغانستان له لارې چې لنډه او اسانه لاره ده د بلوچستان ګواډر بندر ته وغزول شي.

د امریکا د يونيکال او د ارجنټاين د بريداس د تېلو کمپنيو د دغو نلونو د غزولو دپاره خپلې هڅې پيل کړې وې. که څه هم د دغې پروژې سره فېډرالي روسيې او ايران مخالفت درلود خو مهمه دا ده چې د افغانستان د امارت لويان هڅې ته په اهميت قايل نه وو. ۹۷۳ د بروس ريچارډسن په اند په افغانستان کې د جګړې مهم لامل تېل او سيمه يزه لاسوهنه ده. په افغانستان کې اوږدمهاله بې ثباتي ايران او روسيې ته اجازه ورکوي چې د وړاندیز شوې د نل ليکې د غزولو له پاره خپلې بديلي لارې راوړاندې کړي چې د دوی له

سيمو نه تيرېږي. د تېلو او گازو پراخه زېرمې د صنعتي نړۍ اړتياوې تر کلونو کلونو پورې بسیه کوي او بیه یې تريليونو ډالرو ته رسېږي. د دغو زېرمو د راويستلو له پاره تر ۵۰ تريليونو بهرنۍ پانگې اچونې ته اړتیا ده. د دې برسېره د دغو زېرمو د ماليې او کمريکي تعرفو په بڼه نیول شوې کټه لسگونو بيليونو ډالرو ته رسېږي او هغو هېوادونو ته ورکول کېږي چې د نل ليکې په سر خبرې اترې په برياليتوب سره سر ته ورسوي او نل ليکه یې له خاورې نه تيرېږي. روسیه او ايران دواړه لېواله دي چې دا نل ليکې د دوی په کنټرول کې وي. ځکه دوی دواړه شمالي ټلوالې ته د مرستو له لارې جگړه پراخوي او د افغانستان په کورنيو چارو کې لاسوهنه کوي.

د طالبانو له خوا د کابل له نیولو وروسته د امارت په اړه د نړۍ والې ټولنې او په ځانگړي ډول د امريکې د لومړۍ دورې روغ نيتي له منځه لاړ ځکه چې د منځنۍ اسيا د تېلو او گاز پروژې، د بنڅو موضوع، د امارت انحصاري نظام او په ځانگړي ډول د اسامه بن لادن او القاعدې ترورستي کړنو په دغه بدلون کې ټاکونکي رول ولوباوه.

د ارجنټاين د بريداس کمپنۍ لا په ۱۹۹۵ کال کې له پاکستان او ترکمنستان سره منلې وه چې د ترکمنستان نه د افغانستان له لارې د بلوچستان سوي (Sui) ته چې ۸۷۵ ميله واټن کېږي یو نل وغزوي چې د هغه سره د ځايي غازونو نلونه لکه د شيرغان ونښلول شي. برهان الدين رباني د ۱۹۹۶ کال په فبروري کې د دېرشو کلونو له پاره یو توافق ليک لاسليک کړ. خو د بريداس په وړاندې دامريکا د تېلو کمپنۍ يونيکال لا د مخه پر ضد فعاليت پيل کړی و. د ترکمنستان مشر سفر مراد نيازوف د ۱۹۹۵ کال په اکتوبر کې په نيويارک کې له يونيکال او د هغې شريکې د عربستان دلټا شرکت سره د همدغه نل د غزولو توافق ليک لاسليک کړ او له بريداس نه له خپلې موافقې نه واوښت. دې پروچې د سيمې هېوادونه او داسې هم روسیه او امريکا سيالی ته راکش کړل او موضوع د اقتصاد او سودا کړۍ له چوکاټه ووتله او سياسي او کرکېچنه شوه. په پای کې يونيکال له بريداس نه ميدان وکاټه که څه هم د بريداس شرطونه اسان او ښه وو. ملا محمد غوث د ۱۹۹۷ کال په نومبر کې د يونيکال په بلنه امريکا ته سفر وکړ او د امريکا د باندینيو چارو په وزات کې یې د چارواکو نه وغوښتل چې امارت په رسمي ډول وپېژني. داسې هم يونيکال په کندهار او امريکې کې د افغان کدرونو په روزلو پيل وکړ. کاکړ وايي چې که د امارت چارواکو د نلونو پروژې د وطن له پاره گټوره گڼلې او د خپل امارت د پېژندلو له پاره یې له هغې نه کټه اخېستلای له يونيکال سره به یې د موافقې لار نيولې وای. طالبانو پرېکړه وکړه چې هغوی به د يونيکال/دلټا له کنسرسيوم سره تړون لاسليک نه کړي. په اسلام اباد کې د

امريکا د سفارت يوه لوړپوړي چارواکي د طالبانو مرکچي پلاوي ته وويل چې «تاسو به يا زموږ د سرو زرو غاښ مټي که نه د «غاليو تر بمونو» لاندې به مو ښخ کړو.» ۹۷۴ رېچارډسن وايي چې «امريکايانو هغه وخت خبرې په تپه ودرولې کله چې طالبانو د نل ليکې د غځېدا له پاره د بريداس کمپنۍ خوښه کړه. ډېر څارونکي په دې باور دي چې که طالبانو د يونيکال د سعودي عربستان له امريکايي کنسرسيوم سره تړون لاسليک کړی وای امريکا به هېڅکله پر افغانستان نه وای رادانگلي.» ۹۷۵ خو د تېلو او غازو دا پروژې د بن لادن او القاعدې په سر شنبه شوه چې افغانستان ته يې په ډېرو اړخونو کې کټه رسوله او د هغې په پلي کېدو سره افغانستان ته په کال کې سل ميليونه ډالر په وړيا ډول ورکول کېدل.

د افغانستان له لارې نه د نل غزولو نه د امريکا موخه دا وه چې ايران گوښه کړي؛ د طالبانو، ترکمنستان ملاتړ به وشي او د منځنۍ اسيا په هېوادونو کې به د روسيې مخه ونيوله شي، چې د خپل نفوذ سيمه يې گټي. خو امريکې نه شو کولی د ازبکستان له ملګرتيا پرته چې په منځنۍ اسيا کې تر نورو پياوړی او لوی هېواد دی او د روسيې په وړاندې درېدلی هم شو، پرمختګ وکولی شي. نو امريکا د ازبکستان سره د ښو اړيکو په جوړولو په لټه کې شوه. ازبکستان هم غوښتل له امريکا سره نږدې او د روسيې نه ليرې شي. په دې توګه د احمد رشيد په وينا دوه ډوله ايتلافونه مخ په هسکېدو شول. د يوې خوا امريکا د ازبکستان او ازبکستان تر شا ودرېدله او اسرائيل، ترکيه او پاکستان يې هڅول چې هلته پانګونه وکړي. د بلې خوا روسيې قزاقستان، قرغزستان او تاجکستان په خپلې قبضې کې ونيول. ۹۷۶ خو اصلي خبره دا وه چې د امارت چارواکو د بن لادن او القاعدې په سر د افغانستان د بې جوړې جغرافيوې موقعيت نه کټه ونه کړای شوه او په پای کې افغانستان بابلونکی شو.

د ۱۹۹۷ کال په سپتمبر کې طالبانو مېرمن بونينو له څو باندنيو ژورنالستانو سره د عکس اخېستلو په سر بندي او زر خوشې کړه. بونينو چې د اروپايي اتحاد د خيريه موسسو مشره وه کابل ته د بشري مرستو په موخه تللې وه. طالبانو د دې پر ځای چې د هغې درناوی وکړي بندي کړه. د بونينو دغه بنديتوب اروپايان هک پک کړل او د امارت مخالفان ډېر کړل. دوه مياشتې وروسته د امريکا د بهرنيو چارو وزيرې مېرمن البرايت طالبان «د کرکې ور» وبلل. په ۱۹۹۹ کال کې د ولسمشر مېرمنې هېلري کلينټن په يوه وينا کې څرګنده کړه چې «کله چې ښځې د تش په نامه مذهبي پوليسو له خوا په وحشي ډول ټکولې کېږي چې يا يې مخ نه دی پټ کړی يا د تک په حال کې په جګ اواز غږېږي، موږ

پوهېږو چې مقصد يوازې جسي وهل نه دي، دا د دغو ښځو روحي وژل دي» ۹۷۷ کاکړ وايي د دې سره سره به د دغو ټولو موضوع گانو په سر به ټکر نه و پيدا شوی که بن لادن او القاعدې کمپونه په افغانستان کې نه وای.

د مخه مو يادونه وکړه چې د کابل تر نيولو پورې امريکا د طالبانو ملاتړ کاوه او طالبان يې د ثبات خوندي کولو له پاره مهم گڼل. مېرمن رابن رافايل د امريکا د بهرنيو چارو د وزير مرستيالې د ۱۹۹۶ کال په می کې يانې د برهان الدين رباني په وخت کې څرگنده کړه چې «افغانستان د نشه يي موادو، جرم او ترور لار گرېزېدلی چې پاکستان او د منځنۍ اسيا هېوادونه وړانولې شي او له اروپا او روسيې نه اخوا اثر لري.» ۹۷۸ دوه مياشتې وروسته له هغې چې طالبانو کابل نيولی وو مېرمن رافايل د ملگرو ملتو په يوې پټې غونډې کې چې د افغانستان په اړه جوړه شوې وه وويل: «چې طالبان د هېواد تر دوه درېيمې برخې نه ډېر په لاس کې لري؛ دوی افغانان دي، دوی ځايي دي، دوی د پاتې کېدلو قوت ښودلی. د هغوی د بري رښتينې سرچينه افغانان او په تېره پښتانه دي چې نه پای ته رسېدونکی جنګ او کډوډي تر څه حده په سولې او مصؤنيت په حتيي ډول بدلوي حتی له سختو ټولنيزو بنديزونو سره». د خبرو په پای کې يې خپل نظر ووايه چې «دا نه د افغانستان او نه دلته د هېڅ چا په گټه ده چې د طالبان دې گوښه کړل شي.» ۹۷۹ د کابل له نيولو وروسته د امريکې د باندنيو چارو وزارت څرگنده کړې وه چې کابل ته د يوه مامور په استولو سره به له امارت سره ډپلوماتيکې اړيکې ټينگې کړي.

د ۱۹۹۷ کال په می کې د طالبانو او د هغو د يوه متحد له خوا مزار ونيول شو. په مزار کې طالبان د ۱۹۹۷ کال په می کې په نابېره ډول مات شول. طالبانو د عبدالملک په بلنه د مزار ښار ونيو. ناخبرو طالبانو د هغه تړون په خلاف چې مشرانو يې له عبدالملک سره کړی و، د ده د ځواکونو په بې وسلې کولو پيل وکړ. عبدالملک د نورو ډلو په تېره د حزب وحدت په ملگرتوب د طالبانو پر ضد عمليات وکړل. هلته «د پنځه زره بندي طالبانو له منځ نه د دوه نيم او درې زرو تر منځ وژل شوي وو.» ۹۸۰ د بنديانو قصدي وژنه په نړيوالو قوانينو کې منع شوې او د بنديانو ډله يزه وژنه د انسانيت په وړاندې جرم اعلام شوی دی. دغه ډله يزه وژنه د پلان له مخې په ارادي ډول تر سره شوه چې ډېرو کسانو په کې لاس درلود، چې د هغې په اړه عبدالملک تر ټولو زيات مالومات لري. بيا زر د طالبانو ډراماتيکه ماتې د طالبانو د ځواک په اړه چې ټول افغانستان به لاندې کړي شک پيدا شو که څه هم د مزار د نيولو په لومړيو ورځو کې پاکستان، عربستان او عربي امارتونو د افغانستان امارت په رسمي ډول وپېژانده. دا شک له يوې خوا د دې لامله پيدا

شو چې طالبان به د هېواد په شمال کې هغسې پرمختګ ونه شي کړی لکه د هندوکش په سووېل کې يې چې د پښتنو په ملاتړ وکړ د بلې خوا دا چې ګاونډي هېوادونه ايران، ازبکستان او روسيه په شمال کې د طالبانو مخالفې ډلې د دوی په وړاندې پياوړې کوي او غواړي چې شمال يې ثباته کړي تر څو د امريکې د نل پلانونه ناکام کړي. دغه وخت د افغانستان په چارو کې دخپل هېوادونه هېڅ يوه په يوازې ځان خپلې موخې سر ته رسولی نه شوې نو دوی د داسې فارمول په لټه کې شول چې په هغه سره د هر يوه ګټې لږ او ډېر په کې خوندي وي. له دې کبله د ۱۹۹۷ کال په مې کې د امريکې او روسيې په نوبت د شپږو جمع دوه فارمول وايستل شو چې د هغه له مخې د افغانستان چم ګاونډي هېوادونه چين، تاجکستان، ازبکستان، ايران او پاکستان او داسې هم امريکا او روسيه به د ملګرو ملتونو تر څارنې لاندې په افغانستان کې د پراخ بنسټه حکومت تنظيمولو له پاره کوښښ وکړي. ۹۸۱ دا پروژه ناکامه شوه ځکه چې د يوې خوا د حکومت جوړول د مغرضو ګاونډيانو او باندنيو کار نه دی بلکې په خپله د هېواد د خپلو خلکو کار دی او د بلې خوا ټولې خواوې په افغانستان کې د دې فارمول له مخې د حکومت جوړولو ته رښتينې نه وې.

برسېره پر دې دا وخت د افريقا چاودنې او په خوست د توماهاک راکټونه ويشتل شوي وو. طالبانو د هېواد په نوي سلې برخې واکمن شوي وو. د منځنۍ اسيا هېوادونه او روسيه تر پخوا نور هم اندېښمن شوي وو. دوی د روسيې په نوبت د چين په کېدون د طالبانو په وړاندې د شانګهای په نامه يو ډول کډه جبهه جوړه کړه تر څو تش په نامه شمالي تلواله ته مرستې زياتې کړي. د ۱۹۹۸ کال په اکتوبر کې د قرغستان امنيتي قوتونو يو رېل ودروه چې په هغه کې ۱۶ واګونونه له اوه سوه ټنو وسلو او کړتوسو سره وموندل شول. دغه ريل چې د وسلو نه ډک و د بشري مرستو په بڼه له ايران نه تاجکستان ته روان و. ۹۸۲

خو د امارت کشاله د امريکا سره وه. د امريکې حکومت د افريقا د چاودونو نه وروسته د امارت نه د بن لادن د محکمې کولو له پاره سپارل وغوښتل. ملا محمد عمر دغې ته غاړه نه ايښوده. امريکې بيا د ۱۹۹۹ کال په فبروري کې د امارت له پاره وروستی نېټه وټاکله چې بن لادن وروسپاري يا دې د نه سپارلو پايلې ته سترګې په لاره وي. په ۱۹۹۹ کال کې د پاکستان ای اس ای او سي ای ای يوه نوې کوماندويي قوه د دې له پاره جوړه کړه چې بن لادن په افغانستان کې ونيسي يا يې ووژني. خو دغه پروژه د مشرف په کودتا سره وخنډول شوه. ۹۸۳

د امريکې حکومت د بن لادن په سر د بې ګټو خبرو وروسته په امارت باندې د

بنديزونو د لکولو په لټه کې شوه، بې له دې چې د هغه سره يې د خبرو ور تړلی وي. امريکا د ۱۹۹۹ کال د جولای په ۶مه نېټه له امارت سره د سوداګرۍ او مالي معاملې بندې کړې او په امريکې کې يې د امارت پانګه قلفه کړه. هندوستان لا د مخه د افغان اريانا الوتکه هند ته نه پرېښوده. همدغه کال د اکتوبر په ۱۵مه د امريکې او د روسې په نوښت د ملګرو ملتونو د امنيت شورا له خوا لا پراخ بنديزونه وايستل شول او د نومبر په ۱۴مه ولکول شول. ملګرو ملتونو له خپلو غړو هېوادونو نه وغوښتل چې د طالبانو الوتکو ته دې په خپل ملک کې د ښکته کېدلو او پورته کېدلو اجازه ور نه کړي او پانګې او مالي سرچينې يې بندې کړي. د امنيت شورا د ۲۰۰۰ کال د دسمبر په ۱۹مه په امارت باندې پخواني بنديزونه په ټينګار سره تاييد کړل او پر دې يې خواشينی څرګنده کړه چې «طالبان اسامه بن لادن ته لا هم پناه ورکوي او هغه او ملګري يې پرېږدي چې د طالبانو د کنترول لاندې سيمه کې د ترهګرو د روزلو کمپونه په کار واچوي او د افغانستان نه د يوې اډې په توګه د نړيوالې ترهګري عملونو د سپانسر کولو له پاره کار اخلي». ۹۸۴ د امارت چارواکو د ملګرو ملتو غوښتنو ته پام ونه کړ، نه يې بن لادن وسپاره نه يې د القاعدې د روزنې کمپونه وتړل.

د امريکې لويان په دې فکر وو چې د امارت لويان به د پاکستان په فشار سره بن لادن دوی ته وسپاري. د ۱۹۹۹ کال د جولای په ۴مه د پاکستان صدراعظم نواز شريف امريکا ته سفر وکړ او ولسمشر کلينټن د خبرو په ترڅ کې وويل: «هغه په وار وار د پاکستان مرسته غوښتلې چې بن لادن له افغانستان نه راوباسي چې عدالت پرې جاري شي. شريف زياتره وعدې وکړې چې همدسې به کوي خو هېڅ يې نه دي کړي. پر ځای يې ای اس ای له بن لادن سره د ترهګرۍ له پاره کار کړی دی.» ۹۸۵ نواز شريف د همدغه کال د اکتوبر په لومړۍ اوونۍ کې د ای اس ای سروال کندهار ته ولېږه چې د ملا محمد عمر نه وغواړي چې بن لادن امريکا ته وسپاري او د بنسټ پالو د روزنې هغه کمپونه وتړي چې د افغانستان او پاکستان په سرحدي سيمو کې فعال وو. د اکتوبر په دولسمه جنرال مشرف کودتا وکړه او د نواز شريف ټول تجويزونه ټال شول.

د امريکې حکومت له بنديزونو سره سره د ۲۰۰۰ کال د جنوري په شلمه د سوويلي اسيا په چارو کې د باندنيو چارو د وزارت مرستيال کارل اندرفرت د پروېز مشرف سره د خبرو له پاره اسلام اباد ته واستوه چې هلته د افغان له سفير او اطلاعاتو وزير امير خان متقي سره هم وغږېد. د خبرو موضوع د بن لادن سپارل او د امارت سره د اړيکو عادي کول و. په همدې مياشت کې د ملګرو ملتو سرمشري کوفي حنان فرانسې د ملګرو ملتو د

افغانستان په چارو کې د خپل ځانگړي استازي په توگه وټاکه. د مارچ په مياشت کې د امارت د باندینيو چارو وزير وکیل احمد متوکل په جده کې د اسلامي کنفرانس موسسې په غونډه کې د خبرو له لارې د افغانستان د کښالې د هوارولو ملاتړ وکړ. د ۲۰۰۰ کال د دسمبر په ۲۷ مه د شپږ او دوه استازي په واشنگټن کې سره جرگه شول. په دې ډول د افغان د کښالې د هوارولو او د بن لادن د ایستو هیلي پیاوړې شوې خو دغه هیله د امریکې د ولسمشرۍ ټاکنو په مهال ځای په ځای ودرېدله.

د ۲۰۰۱ کال په پیل سره د امریکې نوي حکومت د نوي ولسمشر جورج بوش په مشرۍ د منځنۍ اسیا د انرجی موضوع ټینګه ونيوله. دغه وخت مسکو او پیکنګ د نلونو د غزولو په اړه داسې موافقې کولې چې په هغو سره د منځنۍ اسیا د انرجی زېرمې یوازې د دوی په لاس کې لوېدلې. په دغه حال کې د افغانستان له لارې د نل غزول او د شپږ او دوه فارمول اهمیت پیدا کړ.

د ۲۰۰۱ کال د فبروري په ۱۲ مه په ملګرو ملتو کې د امریکا استازي نانسي سوډر برگ څرګنده کړه چې امریکا غواړي د وینډل په غوښتنې سره د «پوهاوي دوام» ته انکشاف ورکړي. دغو هڅو نتیجه ورته کړه. بیا په انګلستان کې د یو شمېر هېوادونو استازو د ملګرو ملتو په مشرۍ غیر رسمي غونډه جوړه شوه. هلته دا نظر ومنل شو چې په افغانستان کې دې د پخواني پاچا محمد ظاهرشاه په مشرۍ یو ائتلافي حکومت جوړ شي. نیاز نېک د پاکستان استازي او په پاریس کې د هغه سفیر څرګنده کړه چې د امریکې د پلاوي یوه غړي ویلي و چې که طالبانو خپل دریځ په تېره د بن لادن په اړه بدل نه کړ په وړاندې به یې پوځي ځواک وکارول شي. د دې دا مانا وه چې لوېدیځ نور طالبان «د تل له پاره ترک کول». ۹۸۶ خو پخوا له دې چې طالبان د تل له پاره ترک شي، په امریکا باندې داسې غټ تروریستي برید وشو چې خیال یې نه کېده.

شپږويشتم څپرکی

کاکړ او طالبان

د طالبانو د واکمنۍ په اړه کاکړ کتاب لیکلی چې «طالبان او اسلامي بنسټ پالنه» نومېږي چې په هغه کې کاکړ افغانستان ته د خپل سفر کتنې، د امارت نظام او تشکيلات او د سياسي اسلام په چوکاټ کې اسلامي بنسټپالنې باندې اوږده رڼا اچولې ده. اسلامي بنسټ پالنه مې د مخه په پنځويشتم څپرکي کې اوږده بيان کړې او اوس به د طالبانو په اړه وغږېږم.

د مخه مو يادونه کړې وه چې په تنظيمي دوره کې هېواد په واقعيت کې په سيمو وېشل شوی و، که څه هم برهان الدين رباني، د ټول افغانستان تش په نامه سروال و. کاکړ وايي چې د هرې سيمې د ننه «د اسلامي تنظيمونو او قومي مليشاوو او د ملي اسلامي جنبش او د نظار شورا قوماندانانو او داسې هم ازادو قوماندانانو د خپلو ټوپکچيانو له لارې د خپلې خوښې حکومت چلوه. دوی ټول تر دې حده په خپل سر و، چې د اسلامي شرعيت، قانونونو او ټولنيزو مقاولو، او د رسم رواج پروا نه کوله، خو دا چې د هغو په نومونو د خپلې خوښې حکومت وکړي، شته ټول کړي او خپل جنسي هوسونه پخ کړي. په دغه وخت کې د دوی پر افغاني، اسلامي او انساني ميل باندې حيواني ميل غلبه کړې وه او د انسان په بڼه لېوان ډېر شوي وو. په ټول ملک کې سر، مال او ناموس خوندي نه و، وطن هم د شپږو لور ته ورکش شوی و او د ملي حکومت د جوړولو د پاره ټول»

کوښښونه ناکام شوي وو. په پايله کې په ميليونونو بې دفاع او مظلومو افغانانو باندې د ناهيلی، خواشينی او بديينی څپې خپرې وې. دوی ژغورونکي ته سترگې په لار وو. په ۱۹۹۴ کال کې د طالبانو، ملايانو او مولويانو نه جوړې ديني ډلې له خوا د طالبانو د حرکت په نامه يو نظامي او سياسي غورځنگ د ملا محمد عمر په مشرۍ پيل شو. دغې ډلې خلکو نږدې ټول ملک ونيو. دوی ټول د کليو او باندو خلک وو، چې هلته د ديني مدرسو طالبان، د ماجتونو امامان او د مدرسو چلوونکي وو. دوی د عصري پوهنې يا فني او مسلکي زده کړې نه وې کړې او دولتي تجربه يې هم نه درلوده.

ملا محمد عمر

ملا محمد عمر په خټه هوتک او د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ د نوده په کلي کې په زيات گومان په ۱۹۵۹ کال کې زېږېدلی دی. دی يو پرهېزگاره او ساده سړی و. کاکړ وايي چې د ده د منظمو زده کړو په اړه يې مالومات نه شته، شايد دغسې زده کړې يې هېڅ نه وي کړې، ځکه چې ليکل يې په زحمت کول. ملا عمر په ځوانۍ کې د مولوي محمد نبي په مشرۍ د اسلامي انقلاب په تنظيم کې د قوماندان فيض الله اخوند زاده د مرستيال په توگه د شوروي يرغلګرو پر ضد غزا کوله او خپله ښۍ سترګه يې په غزا کې د لاسه ورکړې وه. کاکړ وايي چې په دې ډول د محمد عمر شخصيت د ملي جهاد په دوره کې د مجاهدينو سره د هغه د ناستې ولاړې په پايله کې جوړ شوی او د ده د نړۍ ليد غټه برخه د باندنيو يرغلګرو په وړاندې د وطن او اسلام نه ساتنه جوړوي. په دې کې شک نه شته چې د انګرېزانو او شورويانو په يرغلونو سره په افغانانو کې د وطنپالنې او دين جذبه دواړه يو ډېر غټ خوځوونکی ځواک گرځېدلی، خو ملا محمد عمر دا له ياده ايستلي، چې دی او ملګري يې د اسلامي تنظيمونو په وړاندې ځکه پاڅېدل، چې د هغو او په ځانګړي ډول د هغو قوماندانانو او ټوپکچيانو له خوا اسلام دين ته نه، بلکې وطن او وطنوالانو ته خطر پېښ شوی وو. تر اسلام نه د مخه هم د دغه وطن اوسېدونکو د مقدوني لوی سکندر په وړاندې د خپل وطن نه د ساتنې په موخه په بلخ کې د بېسوس او سپېتامنز په سروالی او په کونړ او باجوړ کې اسپه زيو او اسواغانه وو دغسې مقاومت وکړ چې د اسيا په وچه کې بل قوم هغسې مقاومت کړی نه وو. دا ټول د دې اصل له مخې چې د يوه چا وطن د دودونو، ژبې، تاريخ او قوميت په ګډون د هغه د ډېرو ارزښتونو سرچينه ده. ۹۸۷

ملا محمد عمر د ۱۹۹۴ کال د می د مياشتې په نهمه نېټه د کندهار د مېوند له سنګسار نه د طالبانو غورځنگ پيل کړ. د دې غورځنگ لومړنی څرګنده پېښه دا وه چې

د ملا محمد عمر په مشري د چاپېرو مدرسو طالبان او ملايان په دې بريالي شول، چې محمد صالح قوماندان، چې د کندهار- هرات په لار کې يې له سروېس نه پردی ښځې په خپل زور د خپل ځانگړي مقصد له پاره ښکته کړې وې، له منځ نه يوسي او ښځې ازادې کړي. ملا محمد عمر وروسته لومړی سپين بولدک او بيا کندهار ونيو. د طالبانو له خوا بيا غزني، هرات او ننگرهار ونيول شول. د ۱۹۹۶ کال په سپتمبر کې يې کابل ونيو. بيا يې په شمال کې سيمې يو پر بل پسې لاندې کړې او تر ۲۰۰۰ کال پورې نږدې ټول افغانستان په خپله ولکه کې راووست. له پخوانيو زورواکو نه برهان الدين رباني په بدخشان او احمدشاه مسعود د تخار په بهاءالدين کې گوښه کړل شول او نور يې يا ونيول شول، يا يې له طالبانو سره جوړه وکړه يا له وطن نه د باندې ووتل.

ملا محمد عمر د کابل د نيولو د مخه د طالبانو د غورځنگ مشر او بيا اميرالمومنين غوره شو او هېواد د افغانستان اسلامي امارت باندې ياد شو.

د افغانستان اسلامي امارت

کاکړ وايي چې د امارت اداري نظام د نورو حکومتي نظامونو په شان د ټاکلو قوانينو په اساس تنظيم شوی نه و. خو بيا هم امارت يو ډول نظام و چې مشرانو يې هڅه کوله چې د خپلې خوښې سره هغه ته داسې بڼه ورکړي چې په عربستان کې د اسلام په اولې دورې کې جاري و.

د دغه نظام په سر کې ملا محمد عمر د اميرالمومنين په توگه د لوړو امتيازونو خاوند و. د ده تر څنگه د کندهار عالي شورا شتون درلود چې ټاکلي او ثابت غړي يې نه درلودل، منظمې غونډې يې نه درلودې او نه يې ټاکلی صلاحيت درلود. په اول کې يې لس غړي درلودل چې د امارت په پراخېدلو سره يې شمېر ډېرېده. څنگه چې دوی په جهو کې د خپلو جنګي طالبانو قومانداني کوله نو په غونډو کې د جگړو په وخت کې ونډه نه شوه اخېستې نو ځکه په کندهار کې يوه وره کړۍ هسکه شوې چې د ملا محمد عمر د نږدې ملګري نه جوړه وه. دغه کړۍ د اميرالمومنين په مشرۍ د امارت واقعي حکومت و.

د کابل شورا يا اجرائيوي قوه د امارت دوهمه درجه اداره وه چې د وزيرانو په نامه ۲۷ تنه غړي درلودل. د دوی اختيار محدود و او اړ و و د کندهار د شورا د مشورې سره سم خپلې پرېکړې وکړي. خو يوازې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر وزارت پراخ اختيارات درلودل او ډېر فعال و. کاکړ زياتوي چې کابل د کندهار په شان يوه شپږ کسيزه د څارنې شورا درلوده چې ملا محمد رباني يې مشر ياني صدراعظم و، چې نرم او اعتدالي سياست

بې چلاوه خو مرستيال يې ملا محمد حسن اخوند تر دې کچې سخت دريځه و چې باندینیو مېرمنو ته يې د روغېر دپاره لاس نه ورکاوه.

ستره محکمه د قضايي قوې په توگه مسلې د شرعيت په اساس هوارولې خو مدني چارې د داود خان د قانونو له مخې اجرا کېدې. د امارت د سر کسان انتصابي او ټول يې ملايان نږدې ټول يې سخت دريځه او نرم دريځه لږ وو. د نرم دريځو د لېروالي لامل دا بنودل کيږي چې هغوی په جنکي جهو کې د ای اس ای د کسانو له خوا د شا له خوا لکېدلي او د منځه وړل شوي دي لکه ملا بورجان په څرخي پله، ملا مشر په کابل، ملا يارمحمد په غزني او ملا احسان الله په مزار کې له منځه يوړل شول. ځکه د امارت سياست وار په وار مذهبي کېده. په ۲۰۰۰ کال کې ملا محمد عمر څرگنده کړه چې اصلي «موضوع د اسلام ده. د اسلام او کفر تر منځ د قدرت مبارزه روانه ده.» ۹۸۸ په دې توگه د ۲۰۰۰ کال د پيل نه طالبان د نوې ايډيالوژۍ نه په ژور ډول اغېزمن شول، چې بن لادن يې په افغانستان کې څرگند پلوي و.

اميرالمومنين

کاکړ وايي چې ملا محمد عمر ته د اميرالمومنين لقب د ديني عالمانو له خوا ورکړل شو. څنگه چې دغه لقب ده ته د ملت يا د هغه استازو له خوا نه دی غوره شوی، له دې امله دغه مقام په قانوني لحاظ د ټولنې د سروال د پاره مشروعيت نه لري او د لاندې دليلونو له مخې بې ځايه غوره شوی دی.

لومړی دا چې په دغه لقب کې د جهاد مفهوم نغښتی دی. جهاد ډېرې ماناوې لري، چې يوه يې د کاپرو په وړاندې د مسلمانانو مقابله ده هغه هم په هغه حال کې چې هغو په اسلامي هېواد باندې وسله وال تېری کړی او د اسلامي هېواد سروال د غزا اعلام کړی وي. په افغانستان کې نه په ۱۹۹۹ کې د جهاد حالت و او نه اوس شته. کاکړ زياتوي چې امير د مومنانو امير يانې قوماندان وي نه دولتي سروال. په دې ډول د يوه هېواد سروال د اميرالمومنين په نامه يادول د هغه هېواد د قوماندان کچې ته ټيټوي. بل مهم ټکی دا دی چې اميرالمومنين د ځمکې په سر د ټولو مومنانو يانې د ټولو مسلمانانو امير کيږي، نه د يوه هېواد د مسلمانانو په داسې حال کې چې اوس د ملي دولتونو په عصر کې يو کس د ټولو مومنانو امير يا سروال نه شي کېدای. امارت تر پايه د ځان په اړه له ولس يا د هغه د استازو سره مشوره ونه کړه. ملا محمد عمر د اميرالمومنين په توگه د اسلامي شرع په چوکاټ کې د ننه ملت نه، بلکې خپل ځان «د قدرت لومړنی مرجع» گڼلو. په دې ډول په

امارت کې واکمني فردي شوه او د ملت نه د حاکمیت حق واخېستل شو. فرمانونه د اسلامي شرع په اساس د امیرالمومنین ملا محمد عمر په لاسلیک ایستل کېدل او د قانونو حیثیت درلود او په نظر کې د امارت د نظام تمثیل کولو.

کاکړ وايي چې د امارت لویانو وروسته له هغه د خپل نظام او ټولنې لا اسلامي کولو ته زور ورکړ چې نظام یې په رسمي ډول ونه پېژندل شو. د دې وروسته د امارت د سر کسانو په باندنیو سخت دریځو عالمانو باندې ډډه لکول وار په وار زیات شو. د دې حکم د تایید له پاره د بامیانو د بتانو ماتول ښه بېلګه کېدای شي. په ۱۹۹۸ کال کې چې طالبانو بامیان ونيو، ملا محمد عمر ژمنه وکړه، چې امارت په دې ټینګ ولاړ دی چې د افغانستان تاریخي اثار د بامیانو د بتانو په ګډون خوندي وساتي. خو د دغې ژمنې پر خلاف یې د ۲۰۰۱ کال په فبروري کې د هغو د نړولو فرمان راویست او د مارچ په میاشت کې یې ونړولې. ۹۸۹ کاکړ وايي چې دغه د بامیانو د بتانو نړول او داسې هم د امارت چلند له وهابیت سره سر خوري، چې د اسلامي ټولنې د لومړۍ دورې له مخې د موجودې ټولنې د سوچه کولو غوښتونکي او د فکري ودې او سمونونو مخالف یانې ډېر سخت دریځه بنسټپال خوځښت دی.

دوی هڅه کوي چې نه یوازې ټولنه د اسلامي اخلاقو له مخې سوچه کړي، بلکې د خلکو پام اخرت ته هم واړوي او د مخکې په سر له واقعي ژوند نه یې لرې وساتي. د امارت د لویانو په اند د لومړۍ امې دورې ټولنیزې او حقوقي اړیکې تلپاتې دي او وده او بدلون نه مني او په خپله امه چې خورلس سوه کاله د مخه د ۲۳ کلونو په بهیر کې تنظیمه شوې وه، د کمال پوړۍ ته رسېدلې او د مخکې پر مخ په ټولو ځایونو او نورو کلتورونو کې صدق کوي.

امارت په عمل کې

امارت د طالبانو او ملایانو په انحصار کې و که څه هم حکومت کول یې نه مسلک، نه تخصص او نه یې په کې تجربه درلوده. دوی نورو افغانانو ته نه په حکومت کولو کې برخه ورکوله او نه یې مشوره غوښته. مقامونه هم د ورتیا او کفایت له مخې نه، بلکې د باور او سیمه ییزو کتنو له مخې ورکول کېدل. د جګړو په وخت کې د امارت ځینې لویان د وزیرانو او د هغوی د مرستیالانو په ګډون په جبهو کې د خپلو جنګي طالبانو قومانداني کوله او د ملا محمد عمر سره د ستالایت د تلیفون له لارې اړیکې درلودې. د امارت د عایدونو سرچینې دا وې: لومړۍ ور د کرنې وړ اوبو مخکو نه د یوه جریب په سر پنځوس زره افغانۍ د مالیاتو په نامه ټولېدلې. برسېره پر دې له حاصلاتو نه یې لسمه برخه د ذکات په نامه هم اخېستل کېده او د تر لاسه کولو له پاره یې یوه بېله اداره جوړه شوې وه. د

عايدونو بله سرچينه د گمرک او خرڅلاو محصولونه دي چې له سوداګرو او هتيوالو نه ټولېده. د کوکنارو عايد هم په دې قلم کې راته. د عايدو بله سرچينه بن لادن او د خليج نور نامالوم شتمن عرب وو چې کچه يې مالومه نه وه. د عايدونو غټه برخه په جنگ لکېده او د هېواد د ابادولو له پاره عايدونه لږ وو.

د امارت په دوره کې هم خلک په راز راز ستونزو اخته وو. د ستونزو غټه سرچينه وزګاري او د خلکو د عايدو لېروالي و. امارت خلکو ته د کار په پيدا کولو کې پوره ناکام و، خود امارت په قلمرو کې امنيت ټينګ او د خلکو سر، مال او ناموس خوندي وو. خو څنگه چې امارت د خلکو د اړتياوو د پوره کولو دپاره شونتياوې برابرولي نه شوې، د قانون ماتوونکو ته يې سختې جزاکانې ورکولې، نو دغه امنيت او د قانونونو دغه مراعات واقعي نه، بلکې د زور او سختې جزا پايله وه. همدارنګه د وطن تعليم کړي کسان د وطن نه باندې تلو ته اړ کېدل.

د بتانو نړول په اصل کې د پاکستان د حکومت او په ځانګړې توګه د ای اس ای کار و. دوی غواړي افغاني هويت او هغه مادي اثار چې تاريخي هويت يې تمثيلوي، له منځه يوسي تر څو افغانان بې هوښه کړي يا يې هويت تر دې کچې کمزوری کړي چې خپل ملي شخصيت له لاسه ورکړي. د ای اس ای اغېزمنو کسانو د افغانستان ډېرې وړې بودايي مجسمې په راز راز ذريعو تر لاسه کړې، وېې پلورلې او ځانونه يې شتمن کړل. خو بيا يې اوازې خپرې کړې چې طالبانو ماتې کړې دي. د باميان لويې مجسمې يې په خپله د امارت په لاس ماتې کړې.

د امارت مامورين «د اسلامي شرع په نامه، چې په اصل کې له نن نه څورلس سوه کلونو د مخه عربستان قوانين وو، په دوی [افغانانو] باندې» تېل کېږي. ۹۹۰

کاکړ وايي چې د نارينه وو تورې يا سپينې ږيرې په مخونو پورې نښتې او له زړو نه ځورندې وې، خو دغه ږيرې د ږيرې والاوو په واک کې نه وې. د طالبانو په وخت کې «ږيرې دولتي» او سپېڅلې شوې او د ږيرو په برخه کې د خيالي سوسياليزم د برابرۍ اصل په کړو کې پلي شوی و. کاکړ ليکي چې «طالبان به په دې خبر نه وي چې په روسيه کې د لوی پېتر په وخت کې چا چې ږيره پرېښوده، مجبور و حکومت ته محصول ورکړي. ږيرې پېژندونکي محترم محمد علم خان لوګري ته به اوس غټ مصروفيت پيدا شوی وي چې له ږيرې نه د ږيرور ولايت مالوم کړي.» ۹۹۱ طالبان دنده لري چې دغه مساوات د اسلامي شرع په نامه په ځواک سره پلي کړي. «دوی ته ږيرې د افغانانو تر حيثيت نه ډېرې ارزښتناکې دي.» ۹۹۲ کاکړ وايي چې په کابل کې «د امر بالمعروف يوه طالب له ما سره نرمه روبه وکړه. په وزير

اکبر خان مېنه کې د يوه سړک تر څنګ ولاړ وم، چې يوه نري جګ ځوان وپوښتلم، چې د کوم ځای يې؟ ما خيال وکړ، چې دی د اطراف دی او مرستې ته اړه لري. نو مې وپوښته چې «ته د کوم ځای يې؟» وپې ويل: «د لغمان». ما کړه چې «زه هم د لغمان يم» بيا يې وپوښتلم چې «دا پيره دې ولې لنډه ده؟» پوه شوم چې دی کوم موظف طالب دی، نو مې وپوښته چې «څو کلن به يې؟» وپې ويل چې «د اتو ویشټو» بيا مې وپوښته چې تحصیل د کړی؟» وپې ويل «هو، د مدرسي» بيا مې ورته کړه چې «ښه، ايا تا ته مناسبه ده چې له ما نه چې تر تا ډېر مشر يم او تا غوندې ډېرو ځوانانو ته مې په پوهنتون کې درس ورکړی دغسې پوښتنه وکړي؟ ايا دا سپکاوی نه دی؟» هغه بيا په ډاګه کړه چې د امر بالمعروف د طالب په حيث دی دغه وظیفه به غاړه لري. وروسته مې هغه رسمي ليک وروښود، چې په اسلام اباد کې مې د امارت له سفير الحاج ملا عبدالسلام ضعيف نه تر لاسه کړی و. «د دې ليک په ذريعه محترم حسن کاکړ چې په بهر کې اوسېده اوس غواړي خپل کران هېواد افغانستان ته ولاړ شي درمعرفي کيږي. موږ نوموړي ته توصيه کړې چې خپله پيره د شريعت مطابق کړي. فعلاً به ورسره همکاري وکړئ.» ۹۹۳

داسې هم د امر بالمعروف طالبان موظف دي بالغ نارينه کان د لمانځه په وخت کې په جمع سره لمونځ کولو ته رهبري کړي.

د کابل په ښار کې اوس ښځې ډېرې نه ليدل کيږي. هغه لږ شمېر ښځې چې ښار ته وځي په چادري کې پټې وي. په دې توګه د ښار ښه د انساني شکل له مخې اوښتې وه. په افغانستان کې لومړی ځل د پاچا امان الله خان په وخت کې ښځې مخ لوڅې شوې او بيا د محمد داود د صدارت په مهال ښځې مخ لوڅې شوې خو مخ لوڅې په خپله خوښه وه. په دې توګه د داود خان په وخت کې مخ لوڅې ورو ورو عام شوه او ښځې د نارينه وو غوندې په ټولنيز او سياسي ډګر کې ننوتلې. د ثور د پاڅون نه وروسته د کابل په ښار کې ښځې تر هر بل وخت نه ډېرې ليدل کېدې. خو د طالبانو په وخت کې ښځو د کور نه د باندې کار او زده کړه کولی نه شوه. په دې توګه ښځې د طالبانو په وخت کې د ټولو بشري حقوقو نه بې برخې وې.

په کابل کې د عصري پوهنې يانې د عصري زده کړې په مرکزونو کې د متخصصو استادانو له خوا د سيانسي او ټولنيزو علومو، ټکنالوجۍ، فلسفې، هنر او ادبياتو تدریس حال هم خراب شوی و. د دغه حال يو لامل دا دی چې ديني مدرسو ته تر عصري پوهنې ډېر پام کېږي. د پوهنې ننداره او ټلويزيون هم نشته، موسيقي خو مطلقه بنده وه.

د طالبانو د مشر انوسره د کاکړ خبرې

کاکړ لومړی په اسلام اباد کې د افغانستان د امارت د سفير له مولوي عبدالسلام ضعيف سره ليدلي او خپل تاثر داسې بيانوي: ضعيف ښه څرگند کړيږي او خبرو ته ښه غوږ نيسي. خبرې يې په نرمه ژبه د ټينګ دريځو دي. په خبرو کې يې «کفري نړۍ» ډېره ويله. د ده په فکر نړۍ د کفر او اسلام تر منځ وېشل شوې ده.

سفير وويل چې اسلام مکمل شوی دين دی او په قران مجيد کې د هر څه په اړه قوانين شته، نو ځکه د ده په اند اسلامي امارت نړيوالو قوانينو ته اړتيا نه لري او که امارت دغه قوانين او منشورونه ومنې، مانا به يې دا وي چې موږ د پاکستان په شان له اسلام نه اوسني يو او نور قوانين مو په اسلامي قوانينو باندې لوړ ګڼلي دي. کاکړ وايي چې سفير دا هم وويل چې اسلامي هېوادونه بايد د ملګرو ملتو په وړاندې د اسلام ننګه وکړي. دغه ښاغلي د ملګرو ملتو د امنيت شورا د بنديزونو په اړه بې توپيري وښودله. خو نوموړي د کاکړ د دغه فکر په برابر کې چې امارت ته ښايي هغو افغانانو ته چې په لوېديځ کې دي خپله غېږه پرانيزي، مثبت غبرګون وښود.

په کندهار کې ښاغلي ثاقب د سترې محکمې سروال هم په خپلو خبرو کې کفري نړۍ ډېره يادوله او داسې يې ښودله چې نړۍ ګواکې په اسلامي او کفري برخو وېشل کيږي. کاکړ وايي چې دغه وېش اوس بې ځايه او د کفر کليمه بې ځايه کارول کيږي. که د کفر له کليمې نه مقصد بې ايماني او يا بې ديني وي، عيسويان او يهودان په کې نه راځي، ځکه چې د دوی دينونه هم د اسلام په شان په وحدانيت ولاړ دي. که د کفر نه مراد د رښتيا پټول وي نو د رښتيا پټول د هر دين په پيروانو کې شته. بل ټکی دا دی چې په عيسوي هېوادونو کې دين په عمل او نظر کې له دولت نه بيل دی. دوی په دې نه پوهيږي چې د دغو کليمو په کارولو سره په افغانانو کې د نورو دينونو د پيروانو په وړاندې کرکه پيدا کيږي په داسې حال کې چې په اوسنۍ نړۍ کې ولسونه په زياتېدونکي ډول يو او بل ته اړ او سره نږدې کيږي.

ثاقب د ژبو په اړه وغږېد او ده عربي تر نورو ژبو لوړه ګڼله خو کاکړ د ژبو په اړه خپل نظر داسې وړاندې کړی و. ژبې په اساس کې د ځان د افادې او د نورو د پوهاوي وسيلې دي، ټولې ژبې انسانانو ايستلې او هېڅ يوه د بلې نه بېرته نه ده. هر څوک په خپله مورنۍ ژبه کې مطلب په کره ډول څرګندولی شي او هم نور په خپل مقصد ښه پوهولی شي. پخوانيو حکومتونو په عمومي توګه پښتو ته خدمت نه دی کړی او اوس بايد پښتانه په تېره پوهان او ليکوالان د پښتو د پاره ډېر کار وکړي.

کاکړ وايي چې د ده د سفر غټ ټکی دا و چې د امارت ځينو لويانو ته وړاندیزونه

وکړي. لومړی وړانديز يې دا و چې نړيواله ټولنه به په تېره د باميانو د بتانو د ړنگولو نه وروسته امارت په رسمي ډول ونه پېژني او شايد د هغه د نسکورولو يا لږ تر لږه د هغه د ناتوان کولو دپاره په ځينو ځانگړو کړو لاس پورې کړي. د بېلگې په ډول د اروپايي ټولنې له خوا د قوماندان احمدشاه مسعود بلل او هغه ته د روسيې او ايران له خوا د وسلو په استولو کې زياتوالی راوستل او د روم او قبرس او بن ته د منسوبو ډلو تجويز شوې غونډې جوړېدل په خپلو کې د مخالفت سره سره د امارت پر ضد ايتلاف غواړي او په هغې کې د ايتالېي، جرمني، امريکې او ايران د حکومتونو کتونکي هم په کې کېدون کوي. د دغو فشارونو وړاندې امارت ته بښايي چې دغسې يو څه وکړي، چې دغه فشارونه بې اغېزې کړي. امارت دې په اداري طرز کې ځينې کېدونکي بدلونونه راوړي او د ملت استازي دې په حکومت کې شريک کړي. د لوېديځو هېوادونو نه د تعليم کړو افغانانو نه د هېواد په ابادولو کې کار واخېستل شي. د ږيرې، موسيقي او ستر په اړه هم ورسره غږېدلی و. ۹۹۴ خو دغو بڼاغلو د مسعود د سفر او د نړيوالې ټولنې د فشارونو نه اندېښنه ښکاره نه کړه. اضطرابي لويه جرگه يې هم رد کړه. کاکړ ورته ويلي و چې د نړۍ نه د افغانستان گوښه کېدل به افغانستان ته ډېر گران تمام شي. د امريکا سره اړيکې ښه کول د افغانستان په کټه دي. د امريکې حکومت د بن لادن د موضوع نه پرته د افغانستان سره اسامي اختلاف نه لري. ۹۹۵ د دغې موضوع په حل او د امارت په چلند د عمومي نرموالي په راوستلو سره به د هغه او د دوی تر منځ پوهاوی او روغ نيتي راشي. د امريکې په اړه کاکړ دا هم ورته ويلي و چې له هغې سره دوستي کول د افغانستان په کټه او مخالفت ورسره کول د افغانستان په زيان تماميږي. امريکا د افغانستان نه ليرې پرته ده او د افغانستان خاورې ته تمه نه لري. د هغې په مرستې سره وران شوی افغانستان ابادېدلی شي او بدنيته گاونډي حکومتونه به له افغانستان سره له احتياط نه کار واخلي.

کاکړ دا هم ورته ويلي و چې په افغانستان کې هېڅ افغان د بتانو عبادت نه کاوه، په ټول وطن کې يو بودايي نه شته. دا بتان اوس يوازې زموږ د تېر مدنيت ښکارندوی او د ټول ملت مال و.

د امريکې چاودنې او د امارت پای

د ۲۰۰۱ کال د سپټمبر د مياشتې په يولسمه نېټه نولس ترهگرو چې پنځلس يې د سعودي عربستان تبعه وو په نيويارک کې د نړۍ وال سوداگريز مرکز دوه غبرگونې جکې مانی او په واشنگټن کې د ملي دفاع وزارت په مانی باندې درې مسافر ورونکې الوتکې، چې تېښتولې وې، ووهلې. څلورمه الوتکه چې شايد موخه يې د سپينې مانی وهل و، پخوا له دې

چې خپلې موخې ته ورسېږي د سپرليو د مقاومت له امله د پنسلوانيا ښار ته نږدې راولوېده. په نيويارک کې هغو دنگو غبرگو مانيو د الوتکو په جنګولو سره رانسکورې شوې او په دغې بې سارې تروريستي پېښه کې څه باندې درې زره امريکايي ملکي کسان ووژل شول چې د نړۍ اويا ملتونو ته منسوب وو.

د امريکې ولسمشر جورج بوش د دغې ورځې په ماښام د امريکې خلکو ته په خپله وينا کې څرګنده کړه: «موږ به د هغو تروريستانو چې دغه عملونه يې کړي او د هغو تر منځ چې پناه يې ورکړي توپير ونه کړو.» بوش بله ورځ ژورنالستانو ته څرګنده کړه چې زموږ د هېواد په وړاندې پروتې کړنې «د ترهګرۍ له کړو نه ډېر وو. هغه د جنګ عملونه وو.» ده زياته کړه چې «د امريکې متحد دولتونه به د دغه دښمن د لاندې کولو له پاره له خپلو ټولو منابعو نه کار واخلي.» ۹۹۶

د امريکې کانګرس د سپتمبر په ۱۴ مه ولسمشر ته دغه واک ورکړ چې د هغو ملتونو، موسسو، يا کسانو پر ضد له ټول اړين او مناسب زور نه کار واخلي چې د ۲۰۰۱ کال د سپتمبر يولسم بريد پلان يې ايستلی، اجازه يې ورکړې يا يې پناه ورکړې ده. کانګرس د دغه کار له پاره څلوېښت ميليارده ډالر ځانګړي کړل. د امريکا خلکو د ولسمشر نه غوڅ ځواب غوښته. ولسمشر جورج بوش د سپتمبر په شلمه د امارت چارواکو ته التيماتوم ورکړ چې دوی دې د امريکې چارواکو ته د القاعدې ټول هغه مشران وسپاري چې ستاسې په هېواد کې دي... سمله لاسه به د تل له پاره په افغانستان کې د ترهګرو د روزنې کمپونه وتړي. طالبان بايد سمله لاسه لاس په کار شي.

د امريکې سره د تروريستانو په وړاندې د ملاتړ په موخه د ملګرو ملتو د امنيت شورا د پېښې په سبا له ټولو دولتونو وغوښتل چې په بېړه سره لاس په کار شي چې د دغو وروستيو بريدونو سپانسر کوونکي، تنظيم کوونکي او عملي کوونکي محاکمې ته وړاندې شي. ناټو په هغه ماښام کې له امريکې سره د تروريزم په وړاندې د مرستې کولو له پاره خپل تياری وښود. د انګلستان لومړي وزير توني بلېر د امريکې سره په دغه کار کې د پوځي مرستې اعلام وکړ او د طالبانو نه يې وغوښتل چې بن لادن وسپاري يا به هرو مرو د جګړې سره مخامخ شي. په دې ډول د امريکې په مشرۍ د لوېديځې نړۍ له خوا په داسې حال کې چې ملګري ملتونه او د ناټو ملاتړ ورسره وو د بن لادن او القاعدې په سر د افغانستان د اسلامي اتحاد په وړاندې ايتلاف جوړ شو.

خو د امريکې د التيماتوم په وړاندې د ملا محمد عمر ځوابونو نه داسې ښکارېده چې هغه دا التيماتوم مهم نه ګانه او د پايلوپه اهميت يې سر نه خلاصېده. د دغه التيماتوم

نه څلور ورځې وروسته د سپتمبر په ۲۴ مه ملا محمد عمر د بي بي سي سره په مرکه کې وويل چې «که امريکا وغواړي ترور او وېرول ختم شي بايد د خليج نه خپلې قوې وباسي او په فلسطين کې يې طرفي غوره کړي». بله ورځ يې وويل چې «که د امريکې جکومت د عقل اواز ته غوږ ونه نيوه او خپلې قوې يې د خليج نه ونه ايستلې د تروريستي عمل ټول مسؤليتونه به د هغه د مشري په غاړه وي». ۹۹۷ ملا محمد عمر داسې کار وکړو چې هغه د پښتو متل را په يادوي چې گونکت په پچه وختلو او کشمير يې ليدو. د امارت مشران د دې موضوع په اړه ټول په يوه خوله نه وو. وکيل احمد متوکل له ملا محمد عمر نه په ټينگه وغوښتل چې بن لادن امريکې ته وسپاري او که نه هغه به «د وژنې او بربادۍ سبب وگرزي». ملا عبدالسلام ضعيف د سپتمبر په پنځلسمه گوتخنډنه وکړه چې «که گاونډيو يا د سيمو هېوادونو په تېره اسلامي هېوادونو د امريکې غوښتنې ته د نظامي هډو له پاره د هوکې خواب ورکړ فوق العاده حالت به رامنځ ته شي او موږ به په دغسو هېوادونو باندې بريد وکړو او سيمې به يې ونيسو». ۹۹۸

په دې توگه ملا محمد عمر او سخت دريځو ملگرو يې د وطن د ملي کټو په وړاندې د خپل وطن نه شړل شوي عرب ته ډېر ارزښت ورکړ. خو د سوډان واکمنو بن لادن د خپلو ملي کټو د ساتلو په موخه د سوډان نه وشړلو. مشرف د پاکستان د ملي کټو له پاره د امارت نه لاس واخېست او دا يې په ډاگه کړه چې «د پاکستان د کټو نه بل څه لور نه دي» او «شرائط اوري راوړي خو ملي کټې پر ځای وي»، ۹۹۹ خو امارت ملي کټو ته شا کړه او امارت په دغه ډول په ټوله نړۍ کې يوازې پاتې شو.

امارت د امريکې په سوزوونکو هوايي بمباريو سره چې د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر په اوومه پيل شوې د همغه کال په نومبر کې له منځه يووړل شو او د کاکړ په وينا په دغه ډول ملا محمد عمر هغسې چې په موټر سايکل سره واک نيولی و هماغسې يې په موټر سايکل سره واک پرېښود. ۱۰۰۰ ملا عبدالسلام ضعيف هم د دې پر ځای چې د نورو هېوادو سيمې ونيسي د پاکستان واکمنو د خپلو ملي کټو له پاره امريکايانو ته لاس تړلی وسپاره او کوانتامو ته روان کړای شو.

پايلیک

د افغانانو تاريخ د چم گاونډيو د تاريخ په پرتله ډېر پېښناک او توپاني دی. په افغانستان کې د شلې پېړۍ په بهير کې له يوه اساسي قانون (۱۹۳۳) نه پرته چې پر ځای يې يو بل قانون (۱۹۶۴) غوره شو نور شپږ يې ټول په زور او تشدد له منځه وړل شوي

دي. خو اساسي قانون د يوې ټولنې د نظام تمثيل کوي د هغه د منځه وړل ښيي، په دغه ډول په افغانستان کې اوه يا اته ډوله نظامونه په پښو درول شوي او بيا نسکور شوي دي. د دې نه ښکاري چې افغانان د قانون او قانوني ژوند پروا نه کوي. دولتي چارواکي چې يوه دنده يې د قانون پلي کول دي په خپله يې ماتوي. په افغانانو کې دغه ميل پياوړی دی چې تر قانون او ان د دولتي نظام نه د زورورو کسانو درناوی ډېر کيږي. د شوروي د يرغل په وړاندې د افغانانو دفاعي جگړه نږدې ټولو افغانانو، په اسلامي او لويديځې نړۍ کې نږدې ټولو خلکو او حکومتونو مشروع بلله. د شوروي چارواکو خپل تېری او جگړه هم مشروع بلله. په دغه ډول دواړو خواوو د افغانانو په خاورې کې د انسانانو وژل روا وبلل چې په هغه کې لږ او ډېر يو نيم ميليون افغانان ووژل شول. په دغه نږدې لس [شل] کلن جنګ په پايله کې د انسان ژوند نور هم غېر مهم شو. د افغانانو کلتور چې د مخه نظامي و په دغه جنګ سره نور هم نظامي او نور هم مذهبي شو. په افغانستان کې سرزورو اسلامي تنظيمونو نه يوازې حکومت خپل ځان ته منحصر کړ بلکې د واک پر سر يې په خپلو منځو کې د جگړې او افغان وژنې يو بل دور پيل کړ چې په هغه سره يې د وطنوالو سر، مال، ناموس او د وطن بشپړتيا په خطر کې واچول. افغانانو هغه نوم، حيثيت او لوړ ځای چې د ملي غزا له برکته کتلې وو، دغو سرزورو اسلامي تنظيمونو هغه پرمخکته وواهه. د ملايانو په پنځه کلنه دوره کې په دغه وړانونکي فکر تر پخوا لا ډېر ټينګ عمل وشو چې حکومت به يوازې زورمنان کوي که څه هم په حکومت کولو به هېڅ نه پوهيږي. په دغې دورې کې د جنګ قانون حاکم شو او د افغانستان حيثيت نور هم په مخکۀ ووهل شو. که څه هم افغانان هېڅکله د خپل کړکېچن تاريخ په اوږدو کې د ترهګرۍ د لېږد ملاتړ نه دی کړی، ان له شوروي د لس کلنې وحشي جگړې په اوږدو کې چې همدغسې شونتيا او برحقه توجيه درلودله بيا يې هم ترهګري ته ملا ونه تړله. خو د طالبانو د سياست له امله و چې د افغانستان نوم له تروريزم سره يو ځای اخېستل کېده. د طالبانو لويه تېروتنه دا وه چې د هرات د نيولو نه وروسته يې پرېکړه وکړه چې يوازې دوی به حکومت کوي. دوی هم د سرزورو تنظيمونو د مشرانو او د پرچمي او خلقي لويانو او محمد داود په شان د دولتي واک لېوالان وو.

د نړۍ له ټولنو نه هغه بريالۍ او پرمخ لاړې چې دولتي واک يې د اساسي قانون له مخې په اجرايه، مقننه او قضايه څانګو وېشلی، دولتي لوړو څوکیو ته رسېدل د ټاکنو له لارې غوره کول، چارواکي غوره کوونکو ته مسؤل کړول او افرادو ته داسې حقونه او قانوني ازادۍ منلې چې په هغو سره د خپلو ځانونو او په پای کې د ټولنې د ښېګڼو له پاره کار

وکړي. په افغانستان کې د امارت د نسکورېدلو وروسته دغسې يو اساسي قانون ايستلی چې په ملي ژوند به ښه اغېز وکړي خو چې چارواکي يې پلي او خلک يې درناوی وکړي. کاکړ زياتوي چې د هغه په پلي کولو او د دولتي چارواکو په غوره کولو کې د وړتيا د اصل له مخې دغه شونتياوې وار په وار ډېرېدلې شي چې قانون او موسسې بېخ ونيسي، د کودتا کانو او جنګونو مخه ونیوله شي او امنيت او ملي پېوستون ټينګ شي. يوازې په دغسې حال کې خلک په ډاډه زړه کولی شي د مدني، صنعتي او کرنيز او داسې هم د پوهې، سيانس او تکنالوژي او د هنر او کلتور په لور په پراخ ډول مخه وکړي او وطن ودان او ژوند شتمن او ارزښتناک کړي. ۱۰۰۱

دوهم ټوک

کاکړ او نور موضوعات

اوويشتم څپرکی

کاکړ او پښتو ژبه

کاکړ د پښتو په اړه دوې څېړنيزې مقالې چې يوه يې «په معاصر افغانستان کې پښتو او د هغې په هکله يو څو خبرې» او بله يې «پښتنو ته اوس حتي شوې چې خپله پښتو او هويت وساتي» ليکلې دي او په خپلو تاريخي ليکنو کې هم يو نيم ځای د پښتو ژبې موضوع ته اشاره کړې ده. همدارنگه مې د انورالحق احدي يوه مقاله چې «د ملي ټولنې د جوړېدو اساسات» نومېږي په دې ليکنه کې هم کټه ورنه اخېستې ده. زه هڅه کوم چې د دوی نظريې د پښتو ژبې په اړه لوستونکو ته وړاندې کړم چې د پښتو ژبې د راتلونکې ودې او په ځانگړې توگه د خپلې مورنۍ ژبې اهميت ته د پښتنو پام اړولو له پاره ډېرې مېمې دي.

کاکړ ليکي: «پښتانه به هغه وخت د لومړي ځل له پاره څرگند شوي وي، چې اريايان ډلې ډلې شول او د خپل اصلي ټاټوبي نه ولېږدېدل. اريايان د نن نه شپږ زره کاله د مخه په يوه ژبه گړېدل، چې هېڅ څوک يې نه دی ليدل شوی، خو وروستيو د اړيک په نامه ياده کړې ده.» ۱۰۰۲ اريايان چې سره ډلې ډلې او بيل شول، ژبې يې هم ډېرې او بيلې شوې.

د اريايي ژبو نامتو ژبپوه مارکن سټرن وايي چې «پښتو په اصل کې د اريايي د هغې شمال ختيځې ژبې ډلې يوه برخه ده، چې د پاميرې ژبې او د سرخ کوتل د ډبرينې ليکنې بخدي ژبې د هغې اوسنۍ تمثيل کوونکې دي.» ۱۰۰۳

د کاکړ په وينا داسې ښکاري چې د پښتو لومړي جوړونکي ساکا وي، ځکه چې پښتو هغومره چې د ساکي ژبې سره نږدې ده، له بلې ژبې سره دومره نږدې نه ده. د اريايي ژبو نامتو کارپوه جورج مارکن سټرن لا وايي چې «... پښتو بې له دې چې له ساکي ژبې سره وتړله شي بل کېدون نه لري.» ۱۰۰۴ کاکړ وايي چې که ساکي ژبه پاتې وای په دې اړه به څرگند حکم شوی وی خو د نالوستو او پوونده ساکاوو ژبه نه ده راپاتې. راپاتې کليمې يې هم د کونو په شمار دي. دوه يې هغه دي، چې اوس هم په پښتو کې هغسې ويل کېږي، چې دوه نيم زره کاله د مخه په ساکاوو کې ويل کېدلې. زرينه او تنی. Zarina زرينه د ساکا د کومې څانگې واکمنه يا ملکه وه او هغه په خپلو خلکو دغومره گرانه وه، چې له مړينې نه وروسته يې وطنوالو د هغې د سرو زرو مجسمه ودروله. زرينه يوازې د پښتو کليمه ده. تنی

(Tanais) د ساکاوو په وخت کې د منځنۍ اسيا د اوسني سردريا نوم و او اوس هغه د افغانستان په پکتيا کې د يوه پښتون ټبر نوم دی. داسې امو د ساکا د هامه ورگه لنډه شوې بڼه ده. داسې هم د لرغونې زمانې د منځنۍ اسيا په ځينو سيمو لکه خوارزم او مروه کې داسې ښارگوټي لوڅ شوي چې د کالا کليمه يې د نامه يوه برخه يا وروستاری جوړوي. د بېلگې په توگه تيشيک- کالا (Teshik- Kala)، ټوپرک- کالا (Toprak- Kala)، کوی- کرلکان- کالا (Koy- Krylgan- Kala)، د ژنباس- کالا (Dzhanbas- Kala) او کياور- کالا (Gyavr- Kala).

کالا د پښتو يوه عامه کليمه ده چې اوس هم کارول کېږي لکه د زمان خان کالا، سره کالا، د بست کالا او نور. ژبپوه پوهاند زيار د سک، کسي، کاسي او کاس نومونه چې په افغانستان او پښتونخوا کې ويل کېږي د ساکا د نامه بدلې شوې بڼې گڼي.

کاکړ دا هم وايي چې ساکا او پښتانه په اصل کې لکه چې يو ټبر وي، يا پښتانه د ساکا د ټبر څانگه وي. ساکي ژبه او پښتو له اوستايي ژبې سره هم نږدې دي. د اوستا ژبه د ويدي دورې نه وروسته هسکه شوې، په داسې حال کې چې پښتو او ساکي ژبه تر هغې نه د مخه راوتلې دي.

کاکړ وايي چې «پښتنو په خپل اوږده تاريخ کې له خپلې ژبې سره بې پروايي کړې ده، که څه هم دغې ژبې د هر پښتون په روزل کېدو او د استعدادونو په انکشاف کې اساسي اثر لرلی دی... گرامر يې پراخ، اوازونه يې ډېر او جوړښت يې ښه منظم دی... د گرامر په برکت يې مطالب په کې دغسې دقيق او لنډ ادا کېدای شي، چې شايد په ډېرو نورو ژبو کې هغسې ادا نه شي» ۱۰۰۵

کاکړ دا هم وايي چې پښتو د خپلې ودې په لومړنيو مرحلو کې له سانسکرت نه هم اغېزمنه شوې ده. سانسکرت هغه لرغونې هندي ژبه ده، چې له ويدي ژبې سره تړاو لري. دغه ژبه د مخزېږدې څلورمې کې د تعليم کړو هنديانو ژبه وه، نورې هندي ژبې له سانسکرت نه راوتلې دي. دغې ژبې به د موريا کورنۍ د واکمنۍ په دوره کې، چې څه باندې يوه پېړۍ اوږده شوه، په پښتو اغېز کړی وي. ۱۰۰۶

دی وايي چې د سامانيانو او په ځانگړي ډول د غزنويانو له دورې نه وروسته فارسي د دربار او دفتر ژبه شوه. د هندوستان د ډهلي سلطنت په دوره کې چې اول د سلطان محمود غزنوي په فتوحاتو سره تاسيس شو فارسي د دربار او سلطنت ژبه شوه. خو په خپله په فارس کې که څه هم فارسي د ملک دفترې او ملي ژبه وه، د صفوي واکمنۍ کورنۍ ژبه يوه ترکمني ژبه وه. په داسې حال کې چې د عثماني ترکيې په واکمنۍ کورنۍ کې فارسي

ویل کېده.

کاکړ دا هم وايي چې پښتانه په لرغونو وختونو کې د نورو قومونو د ليکوالو له خوا يو ځای بل ځای په نامنظم ډول ثبت شوي او ان د دوی ژبه په لرغونو مهالونو کې نه ده خپرل شوې. دی د لرغونو پښتنو شاعرانو په اړه وايي چې د دوی «شعرونه ډېر او ښه پاخه دي، دغومره پاخه چې ښي چې ويونکي يې د لوړ فکر او احساس خاوندان و. دوی په خپلو اشعارو سره په دغې برخې کې پښتون ولس ښه شتمن کړی دی. دا به شايد د همدغو کلاسيکي اشعارو له امله وي چې پښتو يو ډېر پراخ او دقيق گرامر لري، چې له برکته يې مطالب په کې په دغسې لند او دقيق ډول بيانېدلی شي، چې په نورو ډېرو ژبو کې هغسې ادا کېدلی نه شي.» ۱۰۰۷ دغه شعرونه او پښتونوالي وه چې پښتانه يې د لوړ او پياوړي کلتور خاوندان کړي وو. دی دا يادونه هم کوي چې په روښاني دوره کې د روښان پير او د هغه پلويانو او اخوند دروېزه تر منځ مشاجرو پايله دا شوه چې «د اسلام په چوکاټ کې د ننه نوي نظريات منځ ته راغلل او دغه مشاجرې چې په پښتو ژبه کېدې د هغې د ودې سبب شوې.» ۱۰۰۸ دی دا هم وايي چې د هوتکو واکمنۍ کورنۍ په پښتو کې ويناوې او ليکنې کولې او د پښتو په پرمختگ کې يې برخه اخېستې وه. خو دا چې پښتو په معاصر مهال کې چې څنگه ښايي پرمختگ نه دی کړی، دا په اصل کې د پښتنو د بېرته پاتې والي او پښتو ته د دوی د بې پروايي له امله دي.

په افغانستان کې درانيو لومړی په هرات او وروسته په کندهار کې دولت تاسيس کړ. خو تر هغو د مخه د هرات او کندهار دواړه سيمې د صفويانو تر اثر لاندې وې او دفترونه يې په فارسي چلېدل. کاکړ وايي چې احمدشاه بابا «د حکومت چارې غير دراني قومونو ته وسپارلې. منظم پوځ يې له غير دراني قومونو يانې د قزلباشانو نه جوړ و، دري يې دفتري ژبه کړه او دري ويونکي افغانان يې دفتري ماموران شول.» ۱۰۰۹

احمدشاه بابا لومړی د امو نه تر اباسينه خپلواک افغانستان جوړ کړ. بيا يې د خپلو نورو لښکرکشيو په پايله کې په کشمير، پنجاب، سند، بلوچستان او پارسي خراسان يا پخوانۍ پارتیه کې د واک په خپرولو سره امپراتوري تاسيس کړه. احمدشاه دراني پارسي دفتري ژبه کړه او پارسيوان يې دفتري مامورين کړل. په دې ترتيب پښتنو د پارس نه سياسي ازادي وکتله خو د کلتوري ازادي په لاس ته راوړلو کې پاتې راغلل او تر ننه د پارس د فرهنگي ښکېلاک په زنجيرونو کې پراته دي.

احمدشاه بابا که څه هم پارسو رسې ژبه کړه خو بيا هم خپلې مورنۍ ژبې پښتو ته بې توپيره نه و. نوموړي شاعر و او د خپل نیکه کامران خان غوندې چې «کلید کامراني»

کتاب يې په پښتو ليکلی دی خپل شعر په پښتو ژبه ووايه او نن يې خپلو پښتنو ته د شعر ديوان په نيکات پرې ايښی دی.

د احمدشاه بابا د واکمنۍ په اوږدو کې د «فتواي احمدشاهي» کتاب په پښتو ژبه وليکل شو، قاضي محمدغوث، چې د خان علوم لقب ورکړل شوی و، په پښتو ژبه پر تصوف رسالې وکښلې، حافظ گل محمد مرغزي د پښتو ژبې دريمه شاهنامه يانې احمدشاهي شاهنامه وليکله چې يوازينی مالومه خطي نسخه يې اوس په برېتېش موزيم کې خوندي ده، ملا پيرمحمد کاکړ د پښتو ژبې د زده کړې (درسي) لومړنی کتاب چې «معرفته الافغاني» نومېږي وليکه. ملا پيرمحمد کاکړ دا کتاب خپل شاگرد شهزاده سلېمان ته د لنډې دوه مياشتنۍ واکمنۍ (۱۱۸۶) په دوره کې وړاندې کړی و.

ښاغلی حبيب الله رفيع وايي چې «دا اثر د دې له پاره ليکل شوی و، چې درباريان، منشيان او ميرزايان د پښتو جملو جوړول او ليکل زده کړي او بيا د همدې اثر په مرسته د دفتر او دربار ټولې چارې په پښتو راواړوي خو پښتو د دفتر او ديوان ژبه شي او لکه د نورو ژبو غوندې د دربار په ملاتړ او حمايت پراختيا او پرمختگ وکړي.» ۱۰۱۰ برسېره پردې احمدشاه بابا د پښتو ژبې شاعران په ځان راټول او د شعر ويلو مجلسونه به جوړېدل او په دربار کې پښتو ژبه ويل کېده.

تيمورشاه په خپل دربار کې د پښتو پرځای فارسي رواج کړه. په دې ترتيب د پارس فرهنگي ښکېلاک يقيني شو او تر ننه دوام لري. کاکړ وايي چې «د فارسي په رواجولو کې تيمورشاه دراني، د احمدشاه دراني زوی، غټ رول لوبولی دی. دی چې په مشهد کې زېږېدلی دی او د ځوانۍ دوره يې د خپل پلار د واپسرای په صفت په پنجاب او هرات يانې په ناپښتو ويونکو سيمو کې تېره کړې وه، د فارسي تر اثر لاندې تللی و. دا چې ده پايتخت له کندهار نه کابل ته يانې يوه فارسي ژبې ښار ته نقل کړ، تر څه حده د همدغه تاثير له امله و.» ۱۰۱۱

په معاصر افغانستان کې د سدوزيو د واکمنۍ په پيل سره له هماغه اول سر نه يوه پښتنه کورنۍ په کې واکمنه شوه، دفتري ژبه يې پښتو نه، بلکې فارسي شوه. له احمدشاه دراني نه پرته چې هغه په پښتو اشعار ويلي، د هغه اخلافو په فارسي کې اشعار وويل.

د پښتو د رسمي کېدو لومړی حرکت د امير شيرعلي خان په دوهمه واکمني کې پيل شو. پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ وايي چې د امير شيرعلي خان د مهمو سمونونو نه يو دا و چې پښتو يې د لومړي ځل له پاره د هېواد ملي او رسمي ژبه اعلان کړه.

امير شيرعلي خان د نورو سمونونو په څنگ کې د پښتو د رسمي کولو له پاره کوبښښ

دا څرگندوي چې د ده ملي شعور ډېر غښتلی او قوي و. امير غوښتل چې پښتو د يوې رښتيني ملي ژبې په توګه وده او پرمختګ وکړي او د فارسي ځای ونيسي. د دغه مقصد له پاره د پښتو کتابونو ليکل او ژباړل پيل شول، د پښتو سيند (قاموس) د لارښود په توګه حتمي شو، عسکري تعليم نامې په پښتو ژبه برابري شوې، واره او لوی ماموران په القابو ووياړل شول او په پای کې د پښتو ټولې (قوماندنې) د افغان جنګياليو د ګڼو صنفونو له پاره جوړې شوې. ليتوګرافي مطبعه په کابل کې په کار ولوېده او د شمس النهار اخبار په همدغې مطبعې کې چاپ شو. د قاضي عبدالقادر له خوا «قواعد پلټن پياده» په پښتو وژباړل شو چې تشرېحات يې په پاړسو و. علم قواعد لشرک د دريا خان نيازي له خوا، قواعد عسکري د محمد ابراهيم له خوا وليکل شول. «دغه مشکور واکمن ځان ژر په داسې حال کې وموند چې ادعا وکړي چې پښتو د هغه د هېواد والو ملي ژبه شوې وه. د دغه امير په نظر فارسي امانتي ټينګې وې.» ۱۰۱۲ د غوث خيبري په اند د امير شيرعلي خان له خوا د پښتو ژبې د رسمي کولو اصلي موخه د ايران د فرهنگي ښکېلاک د ماتولو په لور يو اغېزمن ګام و.

امير عبدالرحمن د امير شيرعلي خان د پښتو سمون ترک کړ. د پښتو ملکي القاب ترک شول، فارسي د دفتر يوازينی ژبه شوه، خو د امير شيرعلي خان د وخت پوځي القاب تر زياتې اندازې پر ځای پاتې شول. برسېره پردې چې په دې وخت کې يو شمېر تأليفات په پښتو وشول، د ختيځو پښتنو سره د امير مراودې او هغو ته د ده فرمانونه اوليکې په پښتو وې. د دربار په دارالانشأ کې د پښتو ځانګړې څانګه پرانېستل شوه چې مشر يې ملا محمد خان افغاني نويس د عبدالله خان افغان نويس پلار و.

د امير حبيب الله خان په وخت کې هم پاړسو د هېواد يوازينی رسمي ژبه وه او پښتو ژبه يوازې په ښوونځيو او مدرسو کې د پوهنې په نصاب کې شامله شوه خو د غبار په وينا د حبيبې په ليسه کې انگليسي ژبه يې د پښتو په وړاندې کېښوده چې زده کوونکي د دواړو ژبو نه په خپله خوښه يوه ټاکلې شي. نور ټول مضامين په پاړسو ژبه وو. که څه هم په دولتي کچه پښتو ژبې ته پاملرنه نه ده شوې خو په ولسي کچه بيا هم لږ لږ کار کېده.

د کاکړ په وينا د امير امان الله خان په وخت کې دپښتو د رسمي کېدو دوهم حرکت د لومړي حرکت نه چې امير شيرعلي خان په خپله دوهمه واکمني کې پيل کړی و نږدې نيمه پېړۍ وروسته په کندهار کې پيل شو. ده په کندهار کې د هغه ځای اړوندو چارواکو ته لارښوونه وکړه چې «د کندهار زده کوونکو ته دې په پښتو کې د زده کړې کتابونه برابر او د زده کوونکو شمېر دې زيات شي.» ۱۰۱۳

امان الله خان په اساسي قانون کې د پښتو ژبې د رسمي کېدو او تعميم ته ځای ور نه کړ که څه هم د جرګې زيات غړي پښتانه وو خو دوی د امير په شمول د امير شيرعلي خان غوندې قوي ملي شعور نه درلود چې د خپلې ژبې د رسمي کېدو او تعميم په اهميت وپوهيږي. خو امان الله د پښتو ژبې د ودې په موخه د «مرکه پښتو» اداره جوړ کړه.

د پښتو د علمي کېدو او غني کېدو له پاره لومړنی اساسي کام د پاچا محمد نادر خان په وخت کې د «ادبي انجمن» په تاسيس سره واخېستل شو. په کندهار کې د ادبي انجمن بنسټ په ۱۹۳۲ کال کې د محمد نادر خان په اجازه د کندهار تنظيمه رييس محمد گل خان مومند کېښود او د هغه ولايت دفترونه يې په پښتو واړول. په دې ډول د پښتو دغه حرکت د پاچا نادر خان او ورپسې د پاچا محمد ظاهرشاه د واکمنۍ په لومړيو وختو کې په قوت روان شو او د هغه له پاره په رسمي او علمي برخو کې کار کېده.

په ۱۹۳۷ کال کې د سردار محمد هاشم خان د صدارت په وخت کې کله چې محمد نعيم د پوهنې وزير و د اصلاح په ورځپاڼه کې يو پاچايي فرمان خپور شو چې ويل يې چې پښتو دې د فارسي په څنګ کې په دولتي دفترونو کې جاري شي او د هغه له پاره د درې کلونو په موده کې پښتو دومره زده کړي چې پرې خبرې او هم ليک ولوست وکړای شي او د ولس او حکومت تر منځ مفاهمه حقيقي شي او ملي پېوستون ټينګ شي. دا حرکت د شاهي کورنۍ د نه پاملرنې له امله ناکام شو.

د پاچا ظاهر شاه په مشروطه پاچايي کې د ۱۳۴۳ کال په اساسي قانون کې «د افغانستان د ژبو نه پښتو او دري رسمي ژبې دي سربېره پردې څنګه چې پښتو د افغانستان د اکثرو خلکو ژبه ده د افغانستان د ملي ژبې په حيث منل شوې ده.» خو بيا د همدغې شاهي کورنۍ د نه پاملرنې له امله دا حرکت ناکام شو.

په دې ترتيب د شلمې پېړۍ په پيل سره دربار او واکمني کورنۍ پښتو ورو ورو پرېښوه او دولت ورته په دفترونو کې ځای ور نه کړ. پښتو په عمل کې رسمي نه شوه. واک فونډېشن دې پايلې ته رسېدلی چې «د افغانستان امپراتوري او دولت جوړونکی پښتون قوم په کلتوري لحاظ په تاريخ کې يو ډېر زيات مسخ کېدونکی او ورک کېدونکی قوم دی.»

۱۰۱۴

د واک فونډېشن په موندنې سره په سلو کې اتو پښتنو په افغانستان کې خپله مورنۍ ژبه پرې ايښې ده. له افغانستان نه د باندې د پښتو نه لاس پر سرکېدل تر دې هم ګرندې دي. په دې ډول پښتو مخ په پرېښېدو ده او پښتانه د هویت د بحران سره مخامخ دي. په ايران او پاکستان کې «دغه نظر څرګند دی چې څنګه چې پښتو د افغانستان په

جوړولو، ساتلو او تنظيمولو کې اساسي رول لرلی دی، پرعکس د پښتنو کمزوري کېدل به افغانستان هم کمزوري کړي چې په دې حال کې به دوی په اسانۍ سره وکولی شي هغه تر خپل نفوذ لاندې راولي.» ۱۰۱۵ د دوی ټول کوښښونه دې ټکي ته متوجه دي چې افغانستان دې د دوی په مشرۍ سره یو خپلواک هېواد نه وي. ټول هغه مصیبتونه چې افغانستان ته اول د شوروي په یرغل سره او وروسته د همدغو ګاونډیو هېوادونو له خوا پېښ شوي دي د همدغه نظر په اساس دي.

کاکړ وايي چې په دغو هېوادونو او په خاص ډول ایران کې دغه کوښښونه روان دي چې د هغو په موجب پښتو یا کمزوري یا ورکه شي چې څو پښتانه خپل هویت له لاسه ورکړي او افغانستان هغسې هېواد نه وي لکه چې و. یا ان چې دی. «د ایران په افراطي او حق ځینو رسمي خلکو کې د پښتو ضد تمایل یو څرګند حقیقت دی. د ډېرو منابعو له مخې دغه افراطیون د پښتو اثار تر لاسه کوي او له منځه یې وړي. سربېره پردې چې د پښتو پر ضد تبلیغات کوي او ستمي ډوله افغانان د همدغه مقصد له پاره استخداموي او تمویلوي. د همدغو کوښښونو [له امله] د علومو په اکاډمي کې د پښتو اثار له منځه یووړل شول. پښتو ته بل خطر تر دې لا بېخکې دا دی چې پښتانه د نورو کلتورونو سره په تماس سره خپله ژبه د نورو ژبو په ګټه هېروي. داسې چې که دوی د ډېر شمېر په منځ کې یو کس دري ویونکی هم وي، دوی پښتو پرېږدي، په دري ګړېږي او یا لکه چې د دري ویونکو نه ښځه په نکاح کړي، هغې ته موقع ورکوي چې اولادونه یې دري ویونکي کړي.» ۱۰۱۶ که کومه پښتانه یو دري ویونکی په نکاح کړي، دغه ښځه د دې توان نه لري چې خپل اولاد ته مورنۍ ژبه ور زده کړي.

دا لا څه کوې ما ته داسې کورنۍ مالومې دي چې مور او پلار یې دواړه پښتانه خو د اولادونو سره دري وايي چې اولادونه یې پښتو زده نه کړي.

خو خبره د یو څو ورځو او ورځپاڼي نه ده. ځنګه چې پښتو د افغانستان د ډېرو خلکو ژبه ده، دوی د دې توان لري چې هغه له ورکېدو وژغوري، خو چې لیکوالان او د فکر خاوندان دوی د خپلې ژبې حال ته متوجه کړي بې له دې چې د وطن د نورو ژبو نه توجه واورل شي یا هغوی ته د مېرې زوی په سترګه وکتل شي. د افغانستان د ټولو ژبو ویونکي افغانان او د وطن په ګټه او تاوان کې سره شریک دي. له دې امله د هغوی ژبې همغسې وړ دي، لکه په خپله چې دي. د هېڅ ولس ژبه نه سپېڅلې او نه د سپکاوې وړ ده. دا په خپله ویونکي دي چې ژبې جوړوي او وده او انکشاف ورکوي، نو د هر ولس قوت د هغه د ژبې قوت دی او پرعکس په دې ډول پښتانه خپله پښتو هغه وخت په ښه ډول

ساتلی او غني کولی شي چې «په خپله قوي اوسي. ياني قوي اقتصاد ولري، د علم، پوهې او تکنالوژۍ لوړې سطحې ته رسېدلي او په مجموع کې غوړېدونکي او توليدونکي کلتور ولري.» ۱۰۱۷

انورالحق احدي په خپله څېړنيزه مقاله «د ملي ټولنې د جوړېدو اساسات» کې وايي چې «ملي ټولنه هغې جامعې ته وايي چې اوسېدونکي يې د قومي، ژبني او مذهبي توپيرونو سره سره د هغې ټولنې (ټاټوبي) غړي بولي، هغې ته نهايي وفاداري ولري، او له بلې هرې ټولنې نه زيات له هغې سره کلک اجتماعي، سياسي او رواني تړون احساس کړي.» ۱۰۱۸

افغانستان د ډېرو قومونو نه چې بيلې بيلې ژبې، کلتور او دودونه لري جوړ شوی دی. په داسو ټولنو کې چې متجانسې نه وي هلته د ملت جوړولو پروسه کرانه او د ستونزو ډکه وي له دې کبله د ملت جوړونې هغې روڼ فکر، غښتلې اراده او پرله پسې هڅې غواړي. په لوېديځو هېوادو کې سياسي وده د ځانگړې پوړيو نه تېره شوې ده: «اول دولت جوړ او ټينگ شو؛ بيا ملي ټولنه جوړه شوه او ملي وحدت منځ ته راغی؛ بيا د اقتصاد ودې ته توجه وشوه؛ بيا په سياست کې عامو خلکو ته اجازه ورکړه شوه او ډموکراسي تعميل شوه؛ او کله چې اقتصاد ښه وده وکړه بيا د ملي عايداتو عادلانه وېش مطرح شو.» ۱۰۱۹

خو د درېيمې نړۍ په هېوادونو کې د ملتونو د سياسي ودې يون بل ډول دی. د درېيمې نړۍ په هېوادو کې لومړی دولت جوړېږي او د دولت د جوړېدو سره سم د ملت جوړولو، اقتصادي ودې، ډموکراسۍ او د ملي عايداتو د عادلانه وېش موضوعاتو باندې پرېکړې کېږي. خو دا پروسې د يو او بل سره په ټکر کې راځي او سياسي ناکراري پيدا کوي. دلته بايد دې موضوع ته ځانگړې پاملرنه وشي چې په هغو ټولنو کې چې بيل بيل قومونه ژوند کوي که هلته د ملت جوړولو جوړښت غښتلی نه وي کېدای شي چې له ډموکراسۍ نه د قومي اختلافونو د زياتېدو له پاره کټه واخېستل شي. دغه سياسي ناکراري په خپل وار اقتصادي ودې، د ډموکراسۍ ودې او ملي يووالي ته کلک زيان رسوي.

په هغو ټولنو کې چې بيل بيل قومونه ژوند کوي د ملت جوړولو له پاره بنسټيز ټکی د ټولنې په هويت باندې موافقه ده. د ملي ټولنې په هويت کې اکثريت قوم اساسي رول لري. په دې اړه د ژبې موضوع ډېره مهمه ده. ملي ټولنه ملي ژبې ته اړتيا لري چې په هغې باندې د ټولنې ټول قومونه يو د بل سره پوهاوی راپوهاوی وکړي. له سويس او کوم بل هېواد پرته په نورو ټولو هېوادونو کې ملي ژبه د ملي ټولنې په جوړېدو کې مهم رول لري. دا د دولت دنده ده چې ملي ژبه په کام تعميم کړي چې زموږ گاونډيان ايران، تاجکستان، ازبکستان او ترکمنستان يې ښې نمونې دي.

د ملي ټولنې د جوړولو دوهم بنسټيز لامل د هېواد د وگړو تر منځ قانوني مساوات دي. ان په هغو ټولنو کې چې د قومي او مذهبي لحاظه متجانسې هم وي خو تر څو پورې چې د دغې ټولنې ټولو وگړو ته برابر حقونه ورنه کړل شي، هلته ملي ټولنه نه شي جوړېدلې. لکه چې د فرانسې د انقلاب نه د مخه په اروپايي هېوادو کې ملي ټولنې نه وې جوړې شوې. په دې توگه د ملي ټولنې د جوړولو له پاره د خلکو تر منځ قانوني مساوات حتي دي.

د دې سره سره چې قانوني مساوات د ملت جوړولو بنسټ دی خو تر څو پورې چې په ملي هويت باندې موافقه نه وي شوې قانوني مساوات نه شي کولی چې د ملي ټولنې د جوړېدو پروسه پرمخ بوزي. په غيرو متجانسو ټولنو کې چې د ملي هويت موضوع نه وي حل شوې، ډموکراسي چې د قانوني برابري لوره بڼه ده ان سياسي ناکراري منځ ته راوړي او د ملي ټولنې د جوړېدو ستونزې لا گرانوني. په دې توگه د ملي ټولنې په هويت باندې موافقه او د ملي هويت تعميم د ملي ټولنې د جوړېدو او سياسي پرمختگ له پاره لومړی اړين شرط گڼل کيږي.

د افغانستان د دولت تېره د ستراحمند شاه بابا په لاس ايښودل شوې ده. احمدشاهي دولت که څه هم د ډېر وخت له پاره قوي دولت و، خو سدوزي واکمنو د ملت جوړولو له پاره کومه روښانه ستراتيژي نه درلوده او زما ليکوال په اند دوی د ملت جوړېدو په موضوع نه پوهېدل. د احمدشاه بابا دولت د ده د لمسيانو او د محمدزايي واکمنو په لومړيو کلونو کې ډېر کمزوری شو. زما ليکوال په اند امير شيرعلي خان په خپله دوهمه واکمني کې د ملي دولت د ټينگېدو او د ملي ټولنې د جوړېدو له پاره ټينک گامونه واخېستل چې که د انگرېزانو له خوا په افغانستان باندې دوهمه جگړه نه وای تېل شوې نو د دې شونتيا وه چې د افغانستان د ملت جوړېدو پروسه اصلي مسير ته داخله شوې وای.

د امير عبدالرحمن خان له خوا په نسبي توگه قوي دولت جوړ شو. د امير عبدالرحمن او د هغه زوی امير حبيب الله خان دواړو د دولت جوړېدو ته پام وکړ خو د ملت جوړولو او اقتصادي ودې ته يې ځانگړې پاملرنه ونه کړه. د پاچا امان الله په واکمني کې د ملت جوړولو، اقتصادي ودې او ډموکراسي پروسې يو ځای پيل شوې خو د ملت جوړولو هڅې يې نيمگړې وې او د ملي هويت په اړه يې قاطعيت او روښانتيا نه درلوده. پاچا امان الله د خلکو د قانوني برابري په اړه ټينکې هلې ځلې وکړې خو څرنگه چې د ملي هويت مسله حل شوې نه وه نو د ۱۹۲۹ کال اردور نه يوازې د ملت جوړولو، اقتصادي ودې او ډموکراسۍ پروگرامونه ناکام کړل، بلکې نادر خان او بيا صدر اعظم محمد هاشم خان د دولت د ټينگېدو له پاره ډېرې هلې ځلې وکړې.

احدي وايي چې د صدر اعظم محمد هاشم خان دا ستراتيژي چې د اکثريت قوم او ژبه (پښتانه او پښتو ژبه) په ملي هويت کې اساسي برخه ولري عملي ستراتيژي ده خو حکومتونو د هغې په پلي کولو کې د قوي عزم نه کار نه واخېست او په پايله کې د ملت د جوړېدو په لاره کې دغه لومړنۍ ستراتيژي ناکامه شوه. د صدر اعظم شاه محمود خان او محمد داود خان په دورو کې د ملت د جوړولو د پروسې پر ځای اقتصادي ودې ته زياته پاملرنه وشوه او د محمد ظاهر شاه د پاچاهۍ په دوره کې د ملت جوړولو، اقتصادي ودې او ډموکراسۍ پروسې ټولې يوځای پيل شوې. د ظاهر شاه ستراتيژي د ملي هويت په اړه دا شوه چې پښتو او دري به رسمي ژبې وي او پښتو به برسېره پر هغې چې رسمي ژبه ده ملي ژبه هم وي. احدي وايي چې که څه هم دا يوه معقوله ستراتيژي وه خو د پلي کولو په لاره کې يې هيڅ ډول اغېزمن گامونه پورته نه شول. د دې سره سره چې ظاهر شاه د خلکو د قانوني برابرۍ په اړه اغېزمنې هلې ځلې وکړې، خو څرنگه چې ملي هويت پوخ نه و د دغې دورې د لېبرال ازاديو نه د قومي اختلافاتو د غښتلتيا په لاره کې کټه پورته شوه او د ملت د جوړېدو پروژه يو ځل بيا ناکامه شوه.

د محمد داود په دوهمه دوره کې ډموکراسي د منځه ولاړه، د ملي وحدت په اړه کوم ښکاره فارمول طرح نه شو او د دولت په استحکام او اقتصادي ودې باندې ټينگار وشو. د خلقيانو په دوره کې د ملي وحدت پر ځای په طبقاتي جگړې ټينگار وشو او پرچميانو قومي اختلافات تشويق کړل او غوښتل يې حکومت د قومي لږکيو په مرسته ټينگ کړي. د برهان الدين رباني په دوره کې د ملي وحدت ځای قومي جگړو ونيو.

د ملي هويت په ټاکلو کې د ژبې موضوع ډېر اهميت لري. د ډېورنډ د کرښې د تېرېدو د مخه پېښتانه په افغانستان کې دومره ډېر وو چې پښتو بايد د افغانستان يوازينۍ رسمي او ملي ژبه وای. اوس هم په افغانستان کې پښتانه د شمېر له مخې د ۶۳٪ او د ژبې په لحاظ ۵۵٪ نه زيات دي په دې اساس هم بايد ملي او رسمي ژبه وي. ځنګه چې پښتنو د پارس نه سياسي ازادي واخېسته خو د کلتوري ازادۍ په لاسته راوړلو کې پاتې راغلل او افغان واکمن د ملت جوړولو په پروسه کې د ژبې په اهميت نه پوهېدل نو د دوی د ناپوهۍ او بې پروايي له امله تر ډېره وخته پښتو رسمي اهميت نه درلود. کله چې د ۱۳۴۳ کال په اساسي قانون کې پښتو ته د ملي هويت په ټاکلو کې اهميت ورکړ شو، په عمل کې پښتو نه يوازې دا چې د دري په پرتله يې لومړيتوب نه درلود، بلکې په واقعيت کې دوهمه درجه او محکومه ژبه وه.

په دې ترتيب د هېواد د ملي يووالي له پاره په ملي هويت موافقه تر ټولو مهم شرط دی

او د ملي هويت پر موافقې برسېره د ټولنيز، سياسي، اقتصادي، او نورو برخو کې قانوني برابري ده. په واقعيت کې دغه دوه مهم شرطونه د ملي يوالي منځ ته راتلو له پاره بنسټ جوړوي.

د احدي په اند د هېواد د ملت جوړونې په پروسه کې د هويت په ټاکلو کې بايد «د افغانستان د ټولو وګړو شمېر او ځينې تاريخي واقعيتونه په نظر کې ونيسو. په دې کې شک نه شته چې د افغانستان د ټولو قومونو نه د پښتنو شمېر ډېر دی. دا هم ښکاره ده چې پښتون او افغان مترادفې کليدې وې او وروسته د افغان کليمه عام شموله شوه او د افغانستان ټول وګړي يې په غېره کې ونيول. همدغه دليل دی چې د دولت هويت تل افغان و.... زموږ په سيمه کې نور قومونه ځانګړي دولتونه لري. تاجکستان، ازبکستان، ترکمنستان، ايران او ترکيه ټول قومي دولتونه دي. د دغو ټولو دولتونو هويت د هر هېواد د اکثريت په قوم پورې تړلی دی. څرنګه چې په افغانستان کې پښتانه د ټولو نه لوی قوم دی، د ملي ټولنې هويت بايد چې افغان وي. په دې اساس که د اول نه د افغانستان سياسي پرمختګ د نورو ډېرو هېوادونو د انکشاف مسير تعقيب کړی وای، پښتو بايد د افغانستان يوازينی ملي او رسمي ژبه وای. خو په افغانستان کې سياسي پرمختګ له نورمال مسير نه اوښتی دی او سره له دې چې د پښتنو نفوس په سلو کې د پنځوسو نه زيات دی ګڼ شمېر اقليتونه د پښتو پر ځای دري زده کړي او مور دغه واقعيت د ملي ټولنې په جوړولو کې په نظر کې ونيسو. په دې اساس ښه به دا وي چې پښتو او دري دواړه رسمي ژبې وي، خو سياسي عدالت، تاريخي واقعيت او په هېواد کې د پښتنو اکثريت دا حکم کوي چې پښتو دې د افغانستان ملي ژبه هم وي.» ۱۰۲۰

کاکړ وايي چې «په افغانستان کې له سروال نه نيولې تر کاتب او چپراسي پورې ټول هغه کسان چې له بيت المال يانې د ملت له خزانې نه معاش اخلي په پښتو او دري ژبو بايد ليک او لوست وکولی شي. پښتو دې د فارسي په څېر په نظر او عمل کې رسمي او دفتري ژبه وي او په ښوونځيو، پوهنتونونو او قضايي محاکمو کې د قانون له مخې د اکثريت په حيث ځای ولري.» ۱۰۲۱

زما ليکوال په اند د پښتو ژبې د پرمختګ له پاره يوې اوږد مهاله ستراتيژي ته اړتيا ده. څرنګه چې ايران د خپلې ژبې د پرمختګ له پاره اغېزمنه ستراتيژي لري هغه دا چې د نړۍ د ژبو نه هر ډول علمي او د هنري ادب کتابونه په پارسو ژباړي. د دې لارې خپله ژبه شتمنوي او خپله هم په پارسو ژبه اثار ليکي. دوی د خپلې ژبې د پرمختګ د ستراتيژي په پلي کولو کې پوره بريالي دي.

پاکستان هم د ژبې اغېزمنه ستراتيژي لري هغه دا چې نړيوال مالوماتو ته د انگرېزي ژبې د زده کړې له لارې لاسرسی لري او اردو ژبې ته هم هر ډول اثار ژباړي. پاکستان هم د خپلې ستراتيژي په پلي کولو کې بريالي دي.

پښتانه اړ دي چې د نړيوالو علمي مالوماتو د لاسرسی په موخه انګليسي ژبه زده کړي او د انګليسي ژبې نه هر ډول اثار په پښتو ژبه وژباړي او خپله ژبه شتمنه کړي. نن پښتانه ځوانان لکيا دي چې د کمپيوټر په مرسته داسې د ژباړې پروګرامونه جوړ کړي چې د انګليسي ژبې نه هر ډول کتاب د يوې تنې په کښېکښلو سره د سترګې په رڼ کې وژباړل شي او ژباړه بيا د مسلکي کسانو له خوا د سمون وروسته د چاپ له پاره تياره شي. په دې ترتيب به انګليسي د علم د لاسته راوړو او بهرنۍ سوداګرۍ ژبه، پښتو شتمنول د ملي پېژاند د ساتنې او غښتلتيا له پاره اړينه وسيله وګرځي او پښتانه بايد په خپل وطن کې پښتو د زده کړې، اقتصاد او دفتر ژبه کړي.

دلته لازمه ګڼم چې د ۲۰۱۶ کال د می د مياشتې د پښتو ژبې د نړيوالې ورځې د نمانځنې سيمينار ته، چې د هالنډ د لايډن په ښار کې جوړ شوی و، د کاکړ پېغام چې د عبدالله احسان له خوا ولوستل شو هم لوستونکو ته وړاندې کړم.

«پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ ۲۱ می ۲۰۱۶

درنو دوستانو روغ او خوښ اوسئ

د دغه سيمينار په جوړولو کې د ستاسو محترمانو زيار د قدر او ستاينې وړ ګڼم او بری او سرلوري مو غواړم.

دا د هر پښتون دنده ده چې خپلې پښتو ته خدمت وکړي. پښتو ته خدمت په واقع کې اولس ته خدمت دی. دا د دوی حق او غوښتنه ده. خو له بده مرغه د پښتنو په اوږده تاريخ کې پښتو ته هغسې چې ښايي خدمت نه دی شوی. که پښتو استازی لرلی، د گيلې په ډول به يې ويلي وی چې اې پښتون! زه د ژبې په توګه د هېڅ ژبې نه کمه نه یم خو دغه تاسې يې چې زه مو له پامه غورځولې او بې قدره کړې یم. په نتيجه کې زما په بې قدرۍ سره تاسې په خپله حتی په خپل ټاټوبي کې بې قدره شوي يې. اوس نو په دغې يووېشتې پېړۍ کې که تاسو يو څه ننگ، غیرت، پښتني احساس او سړيتوب لری ما مه بې قدره کوئ. زه ډېره بې قدره شوې یم نوره مې مه پرېږدی چې بې قدره شم. يوازې زه له تاسې نه دا هيله کولی شم. درنو دوستانو! د دغسې درنو دوستانو د دغسې شعور په لرلو سره به وي چې تاسو

دغه غونډه په هالنډ کې جوړه کړې ده سره له دې چې امکانات مو محدود دي. خو له نېکه مرغه اوس تاسو د نوو تکنالوژيکي، مخابراتي وسيلو له لارې په دې اړه په پښتونخوا، کاکړستان او د ننه په افغانستان کې د پښتني کلتوري ټولنو سره پوهاوی کولی او تجويزونه نيولی شئ. اوس هلته هم همدغسې ځوانان او ځوانانې هسکې شوې چې خپلې ژبې او خلکو ته يې د خدمت ملا ترلې او يو ډول غورځنګ يې پيل کړی دی چې بايد نور پښتانه ورسره مرسته وکړي چې هغه پياوړی او اغېزناک شي.

هيله ده چې تاسې به په دې اړه له مباحثې او د نظرياتو د تبادلې نه وروسته سپارښتنې او کوم ډول عملي کېدونکي تجويزونه وړاندې کړی. په خپله زما وړانديز به دا وي چې تاسې محترمان د نوو پښتو کره کتابونو يادونه او سپارښتنه وکړی په تېره بيا «پښتو د تاريخ په بهير کې» د محترم اقبال وزيرې اثر او که يې لازمه کڼی زما د «پښتون، افغان، افغانستان» اثر. د وزيرې اثر د درسي کتاب په توګه ډېر موثر دی چې کومان نه کوم چې ډېر پښتانه به ورته خبر وي.

په پای کې د پښتو په اړه د دغسې سيمينار په تنظيمولو کې ستاسو محترمانو د زيار قدر او درناوی کوم او بخښنه غواړم چې ما په کې ګډون وکولی نه شو که څه هم ما ته مو د ګډون بلنه راکړې وه.

په درنښت»

اته ويشتم خپرکی

جان ستوارټ مل په نوي دقيقو کې

د ازادۍ فلسفه، تجربې فلسفه، د گټورتوب فلسفه

کاکړ په ۲۰۱۶ کال کې بل په زړه پورې کتابکوټی چې «جان ستوارټ مل په نوي دقيقو کې» نوميږي چې پاول سټارټن ليکلی او په ۲۰۰۲ کال کې خپور کړی دی. اوس به وگورو چې پاول سټارټن د هغه فلسفه څنگه بيانوي. خو د مخه تردې چې د مل د فلسفې په اړه وغږېږم لومړی به د دې کتاب د پيلامې ځينو مهمو ټکو ته چې کاکړ ليکلي ده، د لوستونکو پام واړوم.

کاکړ وايي چې د نولسمې پېړۍ برتانوي فيلوسوف جان ستوارټ مل افغانانو ته نا آشنا دی. دغه ژباړه به لومړی ليکنه وي چې په اړه يې په پښتو وړاندې کېږي. پلار يې جمر مل د ننه په کور کې د هغه روزنه او پوهنه کړې ده. جمر مل دغه کار د انگليس د يوه نامتو فيلوسوف جان لاک (John Locke) د دغه نظر پر بنسټ کاوه چې د انسان ذهن په پيدايښت کې د «سپين کاغذ» په شان دی. د محمد صديق روهي د څېړنې له مخې «خوشال چې د جان لاک معاصر او تقريباً همزوی دی کټ مټ همدغه مفکوره په دې ډول بيانوي: «د هلک زړه لکه سپين کوره کاغذ هسې دی هر چې پرې وکارې هغه حرف پرې پرېږي»» ۱۰۲۲ روهي زياتوي چې د خوشال وروسته کوم پښتون پيدا نه شو چې د هغه فلسفه ورپسېره کړي.

د جان لاک په اند پوهه يوازې د تجربې څخه راوړي او د دې مانا دا ده چې پوهه د احساس نه پرته شونې نه ده. هغه وخت چې احساسونه دماغ ته ورسېږي، هغه يې يو له بله نښلوي او فکر پرې کوي. په بله ژبه انسان اول د حواسو له لارې اطلاعات ترلاسه کوي او دماغ بيا له هغو نه د فکر کولو په پروسې سره مفهوم او علم ته رسېږي. دغه شېوه تجربوي پوهه (Empiricism) نوميږي. نورو برتانوي سوچوالو او په ځانگړې توگه ډېويډ هيوم، جورج برکلي او ستوارټ مل ورته وده ورکړه.

جمز مل د خپل زوی پوهنه د لرغوني يونان د تعليماتو له مخې پيل کړه چې مدنيت يې، د وخت د نورو مدنيتونو پر خلاف، په اساس کې د عقل په پرنسيپونو ولاړ و. ستورات مل په درې کلنۍ کې د رياضي او لرغوني يوناني ژبې او په اته کلنۍ کې د لاتين، الجبرې او هندسې په زده کړې پيل وکړ. په دولس کلنۍ کې د منطق او فلسفې د زده کړې له پاره تيار و. زده کړه به سهار په شپږ بجې پيل کېدله او ټوله ورځ به يې دوام کاوه. د مل کور د هغه له پاره ښوونځی و. جمز مل د خپل زوی د عقلي وړتيا ودې ته پام اړولی و او د هغه جذباتي او احساساتي اړخ او همدارنگه شعري او تخيلي خوا د نظر نه غورځولې وه. د هغه ټول کوشنې دا و چې د خپل زوی عقلي ظرفيت يې د روښانتيا د دورې پوهانو د نظريو له مخې وغوړيږي. همدارنگه ده خپل زوی هڅاوه چې د فيلسوفانو په بحثونو کې، چې نامتو اقتصاد پوه ډېويډ ريکارډو هم په همدغې ډلې کې و، ونډه واخلي. مل هم د خپل پلار سره په دغو بحثونو کې کېدون کاوه او د سياسي اقتصاد په اړه يې په خپله هم نظر ورکاوه.

خو د ده لوی هڅونکی نامتو فيلوسوف جرمي بنتهام و، چې د خپل نوښتي ذهن په قوت او په پرله پسې زيار سره هم نوې پروژې ايستلې، او هم يې نوې ايډياگانې وړاندې کولې، د دغې فلسفې پر بنسټ چې د خورا ډېرو [انسانانو] خورا ډېره نېکمرغي د قانون او اخلاقياتو بنسټ دی.

ستورات مل په ځوانۍ کې د بنتهام د نږدې يو ميليون ياداښتونو او ورو ليکنو نه يو منسجم اثر «د شواهدو په اړه» (On Evidence) په نامه وايست. خو مل چې د بنتهام د گټورتوب په فلسفه کې څومره ژور کېده، هغومره پرې انتقادي کېده. ان تر دې چې ځان له بې بيله لار غوره کړه. لکه په لرغوني يونان کې ارستو د اپلاتون د ايډيا فلسفه، چې موجوده نړۍ يوه ايډيا ده، پرېښوده او د مشاهدې او تجربې لاره يې ونيوله او په نولسمې پېړۍ کې مارکس د هيگل ايډيالي فلسفه په مادي فلسفې واړوله، مل د بنتهام هغه نظر رد کړ چې خوندونه له يوه او بل نه يوازې په کميت سره توپير لري. مل په دې باور و چې خوندونه په کيفي لحاظ هم سره توپير لري. مل د کيفيت خوا ټينگه ونيوله. برسېره پر هغه د هغه د گټورتوب په فلسفه کې لېرال فکر کېد کړ، په دې ډول چې «د خوښۍ ارزښت په هغې ښېگڼې کې پروت دی چې د فرد ژوند ته ښه نفوذ وکولی شي، چې هلته هر څوک پرېښودل شي چې د خپلې خوښې نېکمرغي ولټوي او يوازینی شرط بايد دا وي چې د نېکمرغۍ دا فردي ډول د نورو د نېکمرغۍ له رقم يا د ټوليز ښه والي سره ټکر ونه کړي.» ۱۰۲۳

مل په دې ډول په عملي ژوند کې په فردي ازادۍ ټينګ ودرېد. ده باور درلود چې «فرد په خپل ځان، په خپل بدن او په خپل ذهن باندې د مطلق حاکميت خاوند دی». په دې ډول ستوريات مل «ازادي غوره کړه، چې فردي موخو ته پرې ورسېږي.» مانا دا وه چې «د فرد د غوږېدلو وړ طبيعي قوت ازاد شي، د دې له پاره چې موږ ټول قادر کړي چې خپل ټول استعدادونه کشف کړو. دغسې ازادي به زموږ ټولو استعدادونو ته د تخليق او ابتکار لامل شي. په نتيجه کې به موږ وکولى شو چې په اخلاقي، روحي او عقلايي لحاظ پرمختګ وکړو. دا به په خاص ډول دغسې ټولنه رامنځ ته کړي چې په هغو ناورو پېښو غلبه وکړي چې مارکس يې پارولی و، خو د انقلاب د شديدو وړانيو پرته.» ۱۰۲۴

د مل فکرونه د ازادۍ فلسفه (Leberalism)، د تجربې فلسفه (Empiricism) او د کټورتوب فلسفه (Utilitarianism) کې خلاصه کېدلى شي.

۱- د ازادۍ فلسفه

لبراليزم هغه سياسي، ټولنيز او اقتصادي دوکتري يا نظر ته ويل کېږي چې کلاسيک جوړښت يې په فردي ازادي، محدود حکومت، پرله پسې ټولنيز پرمختګ او ازادې سوداګرۍ ولاړ و. اوسنى لبراليزم په فردي ازادۍ او شخصي فرصت عقیده لري، له دولت نه غواړي چې په ټولنيزې ښېګڼې او ټولنيز سياست کې رول ولوبوي. د دواړو شکلونو مفهوم د عمل او وجدان ازادي په غېږ کې نيسي. لبراليزم په نولسمې پېړۍ کې د منځنۍ طبقې له سوداګرو او متشابساتو د ايډيالوژۍ په شان وده وکړه. د هغه عقلي بنسټ د جان لاک په سياسي فلسفې او د روښانتيا د دورې په انساني پرمختګ او د عقلانيت په عقیده، د ادم سمېټ د ازاد مارکېټ په اقتصادي نظريو او د بېنټام او جان ستوريات مل د کټورتوب په فلسفې اېښودل شوی و. د لبراليزم مرکزي ټکی فردي ازادي ده، په دې ډول چې فرد به د قانون له مخې له محدوديت او اجبار نه ازاد فعاليت کوي او له دغې لارې به هم د ځان او هم د ټولنې ګټې خوندي کوي. ځنګه چې ټولنه له افرادو نه جوړه ده، که افراد پوه، فعال او د ايډيال خاوندان وي، ټولنه ډيناميکه او ابتکاري کېږي. د مل په نظر دا د ټولنې مسوليت دی چې دغسې افراد وروزي. د افرادو د اصلاح لار پوهنه ده. دا روزنه د ماشومتيا په مهال د کورنيو او وروسته د ټولنې له خوا په ډموکراتيکې شېبې سره وشي او د انسان دوستۍ مضمون بايد په درسي نصاب کې شامل شي. په اصل کې دا پوهنه، پوهه او تکنالوژي ده چې د پرمختګ، ښکمرغۍ او د ښه ژوند لامل کېږي. ارستو ويل چې مور او پلار اولاد ته ژوند ورکوي خو ښوونکی ورته ښه ژوند ورکوي.

۲- د امپيريزم فلسفه

امپيريزم يا د تجربې فلسفه د پوهې هغه شېبه ده چې د حواسو په شواهدو سره تاييدېږي. په ليدلو، اورېدلو، بويولو، حس کولو او چينلو سره موږ د خپل چاپېر په اړه مفکوره جوړو. په دې ډول تجربې پوهه له هغو نظريو څخه جوړېږي چې د مشاهده شويو يا حس شويو واقعيتونو پر اساس ترلاسه کېږي. په دې توگه تجربې پوهه هغه پوهه ده چې له تجربې، مشاهدې او حس کولو نه راوړي او د پوهې ټولې ادعاگانې يوازې د تجربې له لارې د اعتبار وړ کېدلی شي. کاکړ وايي د پوهې دغې فلسفې په انگرېزي ويونکو ژور اغېز کړی دی او له جان لاک نه وروسته د برتانيې ډېرو سوچوالو هغې ته ډېره وده ورکړې ده. کاکړ وايي چې په انگلستان کې د ده فکري طرز له امپيريسزم (Empiricism) يا تجربه پالي نه اغېرمن شو. د دغه فکري طرز ريښه د يونان ارستو او د اروپا رنسانس ته رسيږي. وروسته انگرېزي سوچوالو هغه ته نوره وده ورکړه او په ټولې نړۍ په تېره په انگرېزي ويونکې نړۍ کې خپور او واکمن شو. کاکړ ليکي: «زه په افغانستان کې له هغه سره روږدی نه وم. په اصل کې هلته زما فکر انتقادي او تحليلي نه و. هلته به مې چې څه لوستل هغه به مې په يادول او د ځان کول... هغه مې لږو ډېر ټول منل، يا ټول ردول... داسې خو نه وه چې ليکنې مې تحليل کړې وي يانې دا چې هغه مې په ټوتو ټوتو ويشلي او د ټوتو په کتلو سره مې ټول متن درک کړی او د ليکونکي موخه، غوره والی او تعصب مې معلوم کړی وي او نتيجه مې ترېنه ايستلې وي. دا د شلې پېړۍ په پنځوسې لسيزې کې په کابل پوهنتون کې د زده کړې او درس ورکولو مسلط طرز و... دغه طرز په اصل کې د افغان کلتور ښکارندوی دی، چې دين او عنعنې يې غټ عنصرونه دي. نو زه لکه نور افغانان د دغسې غير ډموکراتيک، غير انتقادي او غير تحليلي يانې د تقليدي کلتور او زده کړې محصول وم.» ۱۰۲۵

کاکړ وايي چې د پوهې او پلټنې لارې ډېرې دي خو تجربه پالي تر نورو ډېر مروج طرز دی. دا په اصل کې د واقعيت او رښتيا ميندلو تر ډېرې اندازې باوري لاره ده. د دغې طريقې لومړي ايستونکي په دې فکر وو چې د انسان په مغزو کې داسې شې نه شته او نه ميندل کېدای شي چې هغه د حواسو له لارې نه وي خپل شوی او کوم هغه شې چې په حواسو سره نه وي تجربه شوی واقعي کېدلی نه شي. نو تجربه پال ټوله پوهه چې د نړۍ يا انسان په اړه وي له هغه څه څخه راباسي چې حواس يې ورته تهيه کوي. ارستو ويل چې «په دماغ کې داسې څيز نه شته خو هغه چې لومړی په حواسو کې وي.» ۱۰۲۶ په اولسې

پېړۍ کې انگليسي سوچوال جان لاک د ارستو د نظر په ملاتړ دا نظر وړاندې کړ، چې «مور د نړۍ په اړه پخوا له دې چې ليدلي مو وي... ذاتي ايدياگانې نه لرو. که مور يوه ايديا ولرو چې په تجربه شويو واقعيتونو پورې اړه ونه لري، هغه به ناسمه مفکوره وي.» ۱۰۲۷ د جان لاک په نظر ماغزه چې باندیني مالومات د حواسو له لارې تر لاسه کوي، په غیر فعال ډول نه مني، پر هغو سوچ کوي، په اړه يې استدلال کوي او شک او تردید ښکاره کوي. ۱۰۲۸

په دې ډول امپيريسزم په اصل کې هغه فلسفي دريځ دی چې د پوهې تيوري په غیر کې نيسي او منځنۍ ټکی يې دا دی چې د نړۍ ټوله پوهه او د هغې په اړه معنی لرونکې ادعاگانې او بيانونه له تجربو او کتنو څخه راولاړېږي بې له دې چې کومې خاصې تيوري، يا نص يا کومې وينا ته رجوع وشي.

امپيريسزم تاريخ ليکنه لا کره کړې ده. د امپيريسزم په عام کېدو سره تاريخ کښونکي تر پخوا ډېر په دې باوري شوي چې يوازې ټولنيزې انساني پېښې او واقعيتونه د تاريخ بنسټ جوړوي.

۳- د گټورتوب فلسفه

د نېکمرغۍ يا گټورتوب د فلسفې اصلي پرنسپ دا دی چې د خورا ډېرو خورا ډېره نېکمرغي د قانون او اخلاقياتو بنسټ دی. د دغې فلسفې نوښتگر جرمني بنټام و. مل وده ورکړه او د هغې کهي يا مقداري بڼه يې کيفي کړه. د گټورتوب دغه پرنسپ اوس په لويديځه نړۍ کې د اساسي قانوني حق په شان شوی دی.

کاکړ وايي چې مل په خپل اثر کې چې «د سياسي اقتصاد پرنسپونه» نومېږي د برتانيې د کلاسيکو اقتصاد پوهانو په نظرونو کې اساسي بدلون راووست. هغه دا چې په اقتصادي فعاليت کې توليد قوانين لازم کوي. ياني ازاد مارکېټ ځانله قوانين لري چې بايد لاسوهنه په کې ونه شي. خو «وېش» هېڅ قوانين نه لري او شتمني همدا چې توليد شوه د ټولنې د هغې برخې احساسات او نظرونه ورته قوانين ټاکي چې توليدوي يې. مل د شتمنۍ په وېش سره په پانکوالي نظام کې اخلاقيات گډ کړل. ده په خپلو نظرونو سره پانکوالي نظام له بېخ نه اصلاح کړ. دا په زياته اندازه د مل نوښتي نظرونه دي چې د نن ورځې لويديځه نړۍ ډموکراتيکې او د عامه ښېگڼې (Welfare) ټولنې شوې دي.

د مل په اند انسان د عقل نه برسېره نور طبيعي ميلانونه هم لري چې هغه کړو وړو ته که هغه شعوري يا غير شعوري وي، هڅوي. هانس مورکېنټا د عقلاني فلسفې دا

نیمګړتیا داسې بیانوي: «عقلاني فلسفې د انسان طبیعت، د ټولنیزې نړۍ طبیعت او په خپله د عقل طبیعت سم پېژندلی نه دی. هغه دا نه وینی چې انسان درې بعدونه لري چې بیالوژیکي، عقلاني او روحي دي. د بیالوژیکي محرکاتو او د روحي غوښتنو په نظر کې نیولو سره هغه د انسان د ټول شته والي په حدودو کې هغه وظیفه په ناسمه توګه تعبیروي، چې عقل یې ترسره کوي.» ۱۰۲۹

کاکړ وايي خو دا چې عقل په خپله څه شی دی په دې اړه کره تعریف نه دی لیدل شوی، که څه هم انسان د عقل خاوند دی او د هغه په حکم کره ترسره کوي، یا یې باید وکړي. کله چې د ماشوم ګوته اول ځل په اور وسوځېدله، بیا د عقل په حکم له اور نه ځان ساتي. په دې ډول عقل هغه وړتیا یا قوې ته ویل کېدای شي چې انسان پرې د ځان ساتنه کوي او د ځان په خاطر بل چا ته هم خطر نه پېښوي. مورګانټا وايي هغسې چې په فزیکي نړۍ کې د عقل د قوانینو سره د بریالیتوب ضمانت کوي، داسې هم هغه په ټولنیزه نړۍ کې د عقل له قوانینو سره سمون کوي. که ټولو انسانانو د عقل حکم ومانه جګړې به چې دوی سره بیلوي، ورکې شي.

البته دغسې کره اسانه نه دي، په تېره بیا په هغه چاپېریال کې چې عقل او عقیده سره وران وي، لکه زیاتره چې همدغسې وي. خو په سې روزنې، سې پوهنې او سمو ظابطو سره عقل وده کوي او انسان د بشپړتیا په لور درومي. بیا نو ویل کېدای شي چې انسان په ښې پوهې سره قادر کېدلی شي چې ځان او نور وپېژني او د دوستۍ په روحې سره ژوند وکړي.

کاکړ وايي چې په برتانيا کې هم لکه په لرغوني یونان کې چې د مذهبي بندیزونو په نشتوالي سره ازاد تفکر عام و، پایله یې د سترو سوچوالو لکه سوکرات، اپلاتون، ارستو او نورو هسکېدنه وه، نوميالي سوچوالان هسک شول. مل او نورو برتانوي سوچوالانو د افرادو د وړتیاوو د غوړېدلو او د ټولې د سمون او ښه تنظیم په اړه اساسي او نوښتي نظرونه وړاندې کړي چې له امله یې اوسني برتانویان په یوه منظمه ټولنه کې په عمومي ډول د عقل په رڼا کې ژوند کوي او خپلمنځي ستونزې او کشالې په خبرو سره هواروي. برتانویان اوس د فکري تقلید د حال نه وتلي او د ازاد فکره انسانانو سطحې ته لور شوي دي. برتانویانو ته پوهه او پوهنه دومره ارزښت لري چې ځېنې چارواکي یې د ښځو په کېدون له تقاعد وروسته د لوړو زده کړو کورسونه وايي.

کاکړ زیاتوي چې زموږ افغانان په دغې یوویشتې پېړۍ کې هم جذباتي، احساساتي او مذهبي دي. تربورګلوي، غچ، دښمني او وژنه په کې دود ده. اوس لا په کې ځان وژنه او بل

وژنه هم دود شوې ده. کاکړ دې پوښتې ته چې افغانان چې تر برتانويانو اوږد تاريخ لري، ولې په دغه فکري حال کې دي؟ داسې ځواب وايي:

افغانان په پېړيو، پېړيو کې په خپله اراده يا د ټولنيز جبر له مخې مقلد او نا ازاد وو، او د عنعنو او دودونو له مخې يې تقليدي ژوند کاوه. له هغو فکرونو او نظريو سره هم نا اشنا وو، چې د نويو پرمختگونو له امله، په نورو ټولنو کې د فرد او ټولنې په اړه وړاندې کېدل، نو په ژوند کې يې اساسي بدلون پېښ نه شو. خو افغانان د حنفي مذهب او د خپل چاپېريال د واقعيتونو په رعايت سره د نونسې پېړۍ تر نيمايي پورې په فکر او عمل کې اعتدالي او په مذهبي لحاظ د زغم خاوندان او ازاد طبع وو. له دوی سره په ملک کې ارمي عيسويان، يهودان، هندوان او سيکان اوسېدل. له هغه وروسته و، چې افغانان اول له برتانويانو سره د جنگونو او په شلمه پېړۍ کې له شوروي روسيانو سره د يوه اوږده جنگ له امله په خپلو ديني ارزښتونو نور هم ټينک او د نامسلمانو په وړاندې حساس شول.

د قانوني پاچايي په ډموکراتيکه لسيزه کې، د افغانستان په رسمي سياست کې د لبراليزم پر اساس يو نوی څپرکی پرانيستل شو او د عصري پوهنې په پراخېدلو سره په تعليم کړو افغانانو کې فکري ازادي نفوذ وکړ. په دغه وخت کې و چې يو شمېر فعال سياسي افغانان د جرمني د مارکس، د روسيې د لينن، د جارجيا د ستالين او د چين د ماوزيتونګ د نظريو له مخې په عصري گوندونو کې تنظيم شول او په وړاندې يې مذهبي ساتنپالان، د عراق د محمد عبدالوهاب، د هند د مولانا ابوالعلي مودودي، او د مصر د حسن البنا او سيد قطب د نظريو پر بنسټ په اسلامي تنظيمونو کې تنظيم شول. په دې ډول دوې سره پوره متضادي ډلې په سياسي ډگر کې فعالې شوې او افغان سياست سخت قطبي شو. دغه گوندونه په يو څه استثنا يو په بل پسې په واک شول. دغو گوندونو او تنظيمونو په واکمني کې کوښښ کاوه، چې د ټولنې اساسي اړيکې له سره تنظيمي کړي، هغه هم په حکومتي زور.

د بېګانه فکرونو او ايډيالوجيکانو پر بنسټ ولاړ دغو گوندونو او تنظيمونو خپله ايډيالوجي سپېڅلې او د متقابلې خوا ايډيالوجي پوچه او مردوده ګڼله. هري ډلې د خپلې "سپېڅلې" ايډيالوجۍ په تعميل کې د ټولنې جاري واقعيتونه په نظر کې نه نيول او په خپلې ايډيالوجۍ په جزمي ډول ټينګ درېدل. بيا نو هري خوا د واکمنۍ پر مهال خپل مخالفان خپل او په تشدد سره يې له مينځه وړل. افغانستان په دې ډول د لومړي ځل له پاره د سره متضادو او دښمنو ايډيالوجيکانو د پلويانو تر مينځ د وژونکي مقابلي ډګر وګرځېد.

لېرال او ملي افغانان هم تر ډېره حده وځپل شول او د دوی په خپلو سره متوسطه تعليم کړې طبقه، چې د کلونو کلونو د پوهني محصول وه، له مينځ څخه ولاړه او د هيواد سياست په حکومت چارو کې د بې تجربې، هغه هم د افراطي او جذبي گوندو او تنظيمونو ته منحصر شو. په نتيجه کې په افغانستان کې د سياست په ډگر کې د تقليد او فکري مريې توب يوه نوې دوره پيل شوه.

اوس که څه هم د دغو گوندونو او تنظيمونو د مطلقي ناکامۍ نه وروسته نوي لېرال او ډموکرات افغانان، چې زياتره يې تعليم کړې، او د انتقادي روحيې خاوندان دي، د عصري پوهني په پراخېدلو سره، هسک شوي دي، بيا هم د فرد او ټولني د اساسي موضوعگانو په اړه نوي اساسي فکرونه نه دي وړاندي شوي، او ټولنه په اساس کې لا متحجره ده. اوس لا قومي او عقيدوي احساسات لا پياوړي شوي او له مرکز نه د پرار ميل ښکاره شوی، او ملي پيوستون هم سست شوی دی.

دا ټول له دې امله چې د گوندونو او تنظيمونو د واکمنۍ په مهال خپل هيواد تر زياته حده له لايقو او مجربو افغانانو نه محروم کړ، او په پرېمانه وژلو سره يې افغان ژوند هم ارزان او بې ارزښته کړ. په دغه ډول دغو وړانوونکو او وژونکو رجيمنونو، سره له دې چې د سر يو څو لويان يې د پوهنتون استادان هم وو، د وژني ډېر بد ميراث پرېښود.

بده يې لا داده چې دغه ميراث د سرطان د مرض په شان ريښې کړي او د خپل سر وژلو نوي طريقې ايستل شوي دي. دا په خاص ډول وروسته له هغه وو چې د امريکې زبرځواک حکومت د يوه بېگانه عرب، اسامه بن لادن په سر د ۲۰۰۱ کال په اخېر کې د طالبانو اسلامي امارت په نظامي او هوايي قوت سره نسکور کړ او بيا د لوېديځې نړۍ د ډيرو هيوادونو پوځونه هم د امريکې له لوی پوځ سره په افغانستان کې ځای پر ځای شول. په نتيجه کې د څه باندې لسو کلونو په موده کې د طالبانو د شريکو او دباندينيو پوځونو په مقابله کې له دواړو خواوو نه په زرگونو افغانان او باندنيان هم ووژل شول. امريکا په همدغه دوران کې د وران شوي افغانستان د بيا ابادولو په لار کې يوسلو درې ميليارده ډالره ولکول، خو که دغه پيسې، چې د افغانستان له پاره خورا ډيرې وې، په رښتيا او پر ځای لگولې شوې وای، افغانستان به بيرته ودان او د افغانانو غټي ستونزې به هوارې شوې وای. خو په افغانستان کې حکومت د بېسارې، ډېر عام اداري فساد او د باندنيو د ناوړي مديريت له امله وو چې دغو پيسو خلکو ته هغومره کټه و نه کړه چې دوی يې هيله من کړي وو.

اوس (۲۰۱۶) که څه هم د امريکې او ناټو پوځونه شاوخوا لس زرو ته لږ شوي دي او

اصلي دنده يې جگړه کول هم نه دي، بيا هم يو پراخ جنگ روان دی، او د وژلو او ترهگرۍ قربانيان افغان نظاميان او ولسي وگړي دي، دغه وژني، هغه هم د ولسي معصومو خلکو، بايد افغانانو ته د زغم وړ نه دي، خو څنگه چې د پرله پسې جگړو او ترهگرۍ له امله د افغانانو ژوند ارزانه شوی دی، د سليم عقل اواز ته وژونکي غوږ نه نيسي. اوس لا د وژني نوي شکلونه، انتحاري وژني (خان وژنه او بل وژنه) نه يوازي د نارينه وو، بلکه د ښځو او ماشومانو [وژني] هم رواج شوي دي؛ که څه هم دا د ټولو بشري حقوقو او اسلام پر ضد عمل دی. په قرآن مجيد کې د النسا د سورت په ۹۳ م آيت کې ارشاد دی چې که "څوک يو مؤمن په ارادي ډول وژني د هغه پاداش دوزخ دی، چې هلته به (د تل له پاره) وي، او د خدای تعالی عذاب او غضب به پر هغه وي، او سخته جزا به ورته تياره وي." لوی امام ابو حنيفه په فقه اکبر فتوا کې مؤمن دغسي مسلمان ښودلی دی: "موږ هيڅ څوک د کناه له کبله کافر نه گڼو، او نه موږ د هغه له عقيدې نه منکر يو." ۱۰۳۰

د وژني ميراث لا هم په قوت کې دی او د ختم هيله يې کمزورې ده. دا د افغان په تاريخ کې تر هر بل جنگ نه اوږد دی، او ښکاري چې هغه به په يوه او بله بڼه نور هم اوږد شي، مګر په هغه حال کې چې د سياست د ډګر لوبغاړي د خپلو ايډيالوجي گانو افراطي اړخونه پرېږدي او د زغم په ښوولو سره د روغي جوړي لار ونيسي. څنگه چې د دغو ډيرو ډلو مخينه د جنگ، وژني او افراطيت ده، قوي حکومتي نظام په خپله کټه نه ويښي. دوی دا هم په نظر کې نيسي چې د شورويانو او د لويديزو پوځونو په وتلو سره کراري په وطن کې خوندي نه شوه، او دوی په خپلو کې د جنگ يوه بله دوره پيل کړه. په داسې حال کې چې پخوا د برتانوي لښکرو په وتلو سره په وطن کې کراري شوې وه، هغه وختونه په افغانستان کې د دوی په شان تنظيمونه نه وو.

کاکړ وايي چې دغه ټول جنگونه، د کورنيو جگړو په کډون، دغومره اثرناک شول، چې د افغانانو کرکټر او سلوک ته يې بدلون ورکړ. اوس ان ښځې او ماشومان هم په دغسي بېرحۍ سره وژل کېږي لکه په ديارلسمه پېړۍ کې چې چنگېزيانو وژل. د دغو ټولو جنگونو، وژنو او د هيواد د وړانولو بيان نه دی شوی. امکان يې هم نه مالومېږي. يو څو وروستی بيلگي يې دادي:

د تېر کال (۲۰۱۵) په پای کې د کابل ښار د شاه دو شمشېره ماجت تر څنگ اتو نارينه وو، په کډه په جوش سره د فرخنده په نامه يوه ځوانه نجلی ووژله. ما ته نه ده مالومه چې د افغانستان په تاريخ کې به دغسي بېرحمه وژنه، هغه هم د يوې ښځې او د ښار په مينځ کې، ارگ ته نژدې شوې وي. وروسته د غور ولايت د غلمين په ولسوالۍ کې، شاوخوا شلو سربله

طالبانو، نولس کلنه رخشانه یو په بل پسې په تیرو وودیشته، تر څو مړه شوه. د سرپله طالبانو د صحرايي محکمې په نامه یوې سرپله محکمې هغه په سنگسار محکومه کړې وه، په دې چې هغې له دې څخه انکار کړی وو، چې له یوه پنځه پنځوس کلن سړي سره واده وکړي، چې پلار یې ورته په نامه کړې وه. د ۲۰۱۵ کال په نوومبر کې د زابل په ولایت کې اوه هزاره لارویان - څلور نارینه دوې ښځې او یو ماشوم ووژل شول، بې له دې چې کوم جرم یې کړی وي. ویل شوي دي چې دا د داعش (د عراق، شام د اسلامي دولت) ته منسوب د ملایانو کار وو. په ۲۰۰۸ یا ۲۰۰۹ کې په سوات کې د راتول شویو ډیرو خلکو په مخ کې د چنډ په نامه د اوه لس کلنې نجلۍ په درو وهل وو په داسې حال کې چې د هغې لاس اوږنې تړلې شوي وې. هغه وخت طالبان هلته مسلط وو. د ۲۰۱۶ کال په جنوري کې د فاریاب ولایت په غورماچ کې یوه سړي د خپلې شل کلنې ښځې، ربزه گل، پزه پرې کړه او خپله یې، چیرته نژدې، د طالبانو تر لاس لاندې سیمې ته پناه یوړه.

په بله سطحه کې څو کاله وړاندې د شرعي محکمې له خوا د ښاغلي غوث زلي په اعدام محکومېدل وو، په دې چې هغه د خلکو د پاره قرآن مجید په فارسي اړولی وو. دی بیا د کوم چا په شفاعت عفو خو له وطن نه د تل له پاره وایستل شو.

له دغو پیښو نه واضحه ده چې جنګ، هغه هم پرله پسې جنګ او وژنه، انساني صفتونه له مینځ نه وړي او انسان وژنه عامه کیږي. د افغانانو په تاریخ کې دغسې افغان وژنه عامه نه وه. دا ډېره غټه تراجیدي ده چې د افغانانو په ډېر ښکلي ملک کې دغسې کرغېړني پیښې کیږي، هغه هم په یوویشمه پېړۍ کې. چاره په کار ده، چې وخت له وخت نه تېر نه شي، او که نه د دغسې جنګ، وژني او ترهګرۍ به افغانانو ته د دغسې لویو ملي مصیبتونو لامل شي چې که خلاصون ترې نه کېدونکی نه وي، خورا کران به وي. اساسي چاره په کار ده. د استاد محمد ظریف امین یار په نظر چاره داده چې: "ما باید در طرز تفکر خود تجدید نظر بنیادی کنیم." د اساسي چارې له پاره حتی ده چې د افغانستان جاري واقعیتونه په نظر کې ونیول شي. افغانستان نور یو کوښه شوی هیواد نه دی، او افغانان نور په تقلیدي ژوند قانع نه دي. په میلیونو افغانان اوس په چم گاوندیو هیوادونو او په لکونو نور په اروپا، امریکا او کاناډا کې پراته دي. تېر کال (۲۰۱۵) شاوخوا دوه نیم لکه افغانان په اروپایي ملکونو کې د ژوند له پاره لاړل. دننه په وطن کې عصري پوهنه، د پوهنتون په سویه، تر هر بل وخت پراخه شوې ده، او ډېر افغانان د الکترونيکي مخابراتي وسایلو - موبایل تیلیفون، انټرنیټ او تلویزیون له لارې له نړیوالو سره په زیاتېدونکې اندازه په تماس کې دي. هر ګړی د نویو مالوماتو خاوندان کیږي، تنویر

کيږي او هڅول کيږي چې ژوند د عقل په لارښود وکړي، او له تقليدي ژوند نه مخ واړوي. دا يو پراخ او پراخېدونکی حرکت دی، په دې چې دا د عادي افرادو حرکت دی، او افراد د هري بشري ټولني بنسټ جوړوي. اوس د افغاني ټولني چلوونکو ته حتي ده چې د دغه حرکت له پياوړي کېدلو سره مرسته وکړي او په خاص ډول، افغانانو ته د هر ډول پوهني زده کړه اسانه کړي. افرادو ته د ازادي او د دغې لارې نه ممکن کيږي چې خپلو استعدادونو ته، چې انکشاف ته يې ټاکلی حد نه شته، د کمال په لور انکشاف ورکړي. افراد د بڼې پوهني او ازادۍ په حال کي فکري ابتکارونه کوي، او د ژوند لا بڼې طريقې راباسي.

نهه ويشتم څپرکی

جگړه اوزموړ نړۍ

کاکړ د علمي اثارو د ژباړلو په لړ کې يو بل مهم اثر چې «جگړه او زموړ نړۍ» نومېږي او جان کيکن ليکلی دی او دې مايکل هاورډ دوې مقالې هم ورسره ملې دي په پښتو ژباړه. دا اثر له يوې خوا د پښتو د علمي کېدو په لاره کې يو گام دی او د بلې خوا زموړ د جنگ څپلي هېواد خلکو ته، چې دا څلور لسيزې د جگړې په لمبو کې سوځي او لا دوام لري د جگړو د زيان او وړانۍ برسېره په تاريخي لحاظ د جگړې ځينو مهمو اړخونو او پايلو نه خبر شي.

کاکړ د خپلې پيلامې په ترڅ کې وايي چې جگړې انسان او ټولنه هر چرې او هر وخت زيانمنه کړې، دومره ډېره چې د جان ستورات مل په وينا «هېڅ شی د جگړې د وړانۍ جبران نه شي کولی». لرغونو يونانيانو ويل چې جگړه په دې بده ده چې هغه نور هم بد خلک زيروي نظر دې ته چې له منځ نه يې وړي.

کاکړ زياتوي چې انسانان له انسانانو سره جگړې کوي او د جنگ پايلې د انسانانو له شمېر او جنگي وسيلو سره نېغ تړاو لري. په اوسنۍ نړۍ کې چې خلک خورا ډېر شوي، هېوادونه ډېر شوي، ملي دولتونه ډېر شوي او ورسره ډول ډول وسلې د اتومي او هايډروجنې بمونو په گډون ډېر شوي دي، جگړې هم ډېرې تباه کوونکې شوې دي. په هستوي وسلو سره شوې ده چې د انسان په لاس جوړ شوی نړيوال مدنيت له منځ نه يوړل شي او په خپله انسان گرد سره نابود شي او مخکته د لمريز نظام د نورو کړو په شان له ژوند نه خالي شي.

له همدې امله پوهانو په تېره د لوېديځې نړۍ پوهانو د جگړې او د هغې په ټولو اړخونو ليکنې کړې تر څو خلک د جگړې د پايلو نه ښه خبر وي او واکمنان په سياست او

ډپلوماسۍ کې د هغو په نظر کې نيولو سره کشالې په خبرو سره هوارې کړي. په دغه حال کې د هر انسان دنده ده چې د جگړې په مخنيوي کې په هره بڼه او کچه چې وي ونډه واخلي.

جان کيکن د جگړې په مهمو اړخونو غږېدلی، چې ډېر مهم يې د جگړې سرچينه ده. ځنګه چې انسانانو د تاريخ په اوږدو کې ډېرې جگړې کړې، ځکه دغه فکر عام دی چې وايي جگړه د انسان طبيعي ميلان دی. په بله ژبه د جگړې سرچينه جنګ ته د انسان طبيعي ميلان دی. کانت وايي چې «انسان د کاره لري نه جوړ دی.» ۱۰۳۱ تاريخ پوه جان هورکن وايي چې «جنګونه دومره ډېر ډول ډول دي، چې د هغو په اړه تاسې د هر ډول تيوري د منلو يا ردولو له پاره شواهد میندل شئ» ۱۰۳۲ دی زياتوي چې د وژونکې ډلې د تشدد شواهد يوازې د تمدن له هسکېدو نه ديارلس زره کلونو د مخه ته رسېږي.

که جگړه طبيعي ميلان هم وګڼل شي، هغه به داسې ميل وي چې په يو حال کې نه پاتې کېږي او بدلون مومي، په دې چې ټول کاینات چې انسان يې يو ډېر کوچنی توکی دی، تل بدلون کوي. ځنګه چې انسان د مخکې د کرې پر مخ تر هر بل ژوندي موجود نه د ډېرې لوړې وړتيا يانې د عقل خاوند دی، خپل طبيعي ميلان يې بدلونکی دی. جان ستوسنګر وايي چې انسان ډېر داسې دودونه پرې ايښي دي چې پخوا نه پرېښېدونکي ښکارېدل. د بېلګې په توګه د کنګل په دوره کې چې خلک په سمڅو کې اوسېدل له نږدې محرم سره ملاسته پوره د منلو وړ وه، په داسې حال کې چې اوس له محرم سره جنسي عمل نږدې په عالمي کچه مردود دی. انسان خوړل او مړيتوب هم روا ګڼل کېدل خو اوس دا ښکارندې ورکې شوې او د مړي توب او د انسان خوړلو په شان به جگړه د انسان د مصيبتونو د کارخانې نه ليرې کړای شي.

دی زياتوي چې داسې ښکاري چې انسانان خپل ناوړه خوښه له مصيبتونو نه وروسته پرېږدي. عقل يوازې بسیه نه کوي. موږ بايد پخوا له دې چې بدلون وکړو مصيبت بايد تجربه کړو. دی زياتوي چې د لرغوني انسان د ښکاريتوب او پونده توب د ژوند په اړه هر څه چې ويل شوي دي شخصي نظريې او تيوري ګانې دي، چې هغه هم سره ټکر کوي. د بېلګې په توګه توماس هوبس انسان د طبيعت په حال کې دغسې حيوان ښودلی چې د ټولو سره د جنګ په حال کې وي. خو ژان ژاک روسو ويلې چې انسان په طبيعي حال کې جگړه نه پېژانده او دا مدني حالت و چې جگړې ته يې وهڅوه. د هوبز نظر ډېرو پوهانو رد کړ. نومياله انسان پېژندونکې مارکېټ ميد وايي چې جگړه بيالوژيکي اړتيا نه، بلکې يوازې يوه موندنه (اختراع) ده. په دې چې که جگړه بيالوژيکي اړتيا وي انسان به هغه د نورو طبيعي

اړتياوو غوندې په منظم ډول کولی.

په لوېديځې نړۍ کې د دوهمې نړيوالې جګړې نه وروسته نړيوال جنګ نه دی شوی. د اروپايي اتحادې غړو لا ژمنه کړې چې خپلمنځي لانيجې به په جګړې نه، بلکې په خبرو هواروي. زموږ په وخت کې د جګړې په وړاندې ذهنيت په ځانګړې توګه په لوېديځې اروپا او شمالي امريکا کې ښه پياوړی شوی دی. دا چې انسان د جګړې وړتيا لري، هغه د سولې وړتيا هم لري. په دغه حال کې ويل کېدای شي چې د وسيلو په سمون، د ژوند په ښه کېدلو، د ولسي نظامونو په عام کېدلو او په ځانګړې توګه د ژوند د ارزښت په پوهېدلو او قدر کولو سره د نړيوالې جګړې د له منځ نه وړلو يا لږ تر لږه د هغې د کمېدلو له پاره هيله کېدای شي. انسان پوه جان ميولر وايي چې د نړيوالې جګړې مخ په ځورتوب د جنګ په اړه زموږ د ډېرېدونکي مخالفت غبرګون دی. ۱۰۳۳

د دغه کتاب بل بحث دا دی چې وايي «دولت جګړه رامنځ ته کړه او دولت جګړه کوي». کيکن په دې فکر دی جګړه کول د دولت ځانګړې دنده نه وه او د وخت په تېرېدلو سره د جګړې کولو دندې يې په تېره په لوېديځې نړۍ کې خپل درنښت له لاسه ورکړی دی. په لوېديځې نړۍ کې اوس دغه ذهنيت پياوړی او عام دی، چې له دولت نه د دفاعي حالت نه پرته جګړه نه غواړي، بلکې د ژوند ښه کېدل غواړي. کيکن وايي چې په تاريخ کې هم داسې نه وه، چې جګړه يوازې د دولت کار و. بې دولته هم جګړې وې او برسېره پر دې دغسې دولتونه هم وو، لکه د مصر د فرعونانو چې د پېړيو پېړيو په بهير کې يې هم نه يرغلېز او نه هم دفاعي جګړه کړې ده. په تاريخ کې په تېره د ناپليون د وخت نه وروسته، نړيوالې جګړې هغه وخت ډېرې شوې چې دولتونو لوی او دايمي پوځونه يې لرل.

له جګړې نه مطلب يوازې نړيواله جګړه ده. خو په ټولو جګړو کې يو ګډ ټکی شته، چې هغه د خبرو اترو او منځګړي توب له لارې پرته د فزيکي زور له لارې د يوې لانيجې هوارول دي. البته هغه وخت چې خبرې پايله ورنه کړي، فزيکي زور ته لاس اچول کېږي. د جګړې وار په وار د کمېدو له پاره کيکن دا دليلونه راوړي:

دی وايي چې ډېر مهم يې دادی چې جګړه په بشري، اقتصادي او نظامي لحاظ ډېره ګرانه تمامېږي او تيري کوونکي په جګړې سره خپلې موخې ته هم رسېدلی نه شي. هېڅ ملت چې په شلې پېړۍ کې جګړه پيل کړې بريالی ونه ووت. د بېلګې په توګه استريا، هنګري او جرمني لومړۍ نړيواله جګړه وپاروله او په بدنامۍ سره مات شول. په دوهمه نړيواله جګړه چې هېتلر پيل کړه، جرمني په بې شرطه تسليمۍ سره وځپل شو. عربانو چې په ۱۹۴۸ کال کې په نوي يهودي دولت يرغل وکړ، په څلورو پرله پسې جګړو سره يې د اسرايلو په

وړاندې سيمې له لاسه ورکړې. پاکستان چې غوښتل يې هند ته مخکې له مخکې جزا ورکړي، د جگړې په بهير کې په خپله دوه ټوټې شو. کاکړ وايي چې بله بېلگه يې په افغانستان باندې د شوروي اتحاد يرغل و، چې د افغانانو سره څه باندې نهو کلنو په جگړې کې ناکام او د امپراتورۍ د ټوټه کېدو يو لامل شو.

د هيلې بل ور ټکی دا دی چې لوېديځوالو د شلمې پېړۍ د لويو جگړو نه زده کړه وکړه. ډېرو هېوادونو د لومړۍ نړيوالې جگړې ورسته د ملتونو ليک او د دوهمې نړيوالې جگړې ورسته د ملګرو ملتونو موسسه جوړه کړه. د ملګرو ملتونو موسسې د يرغلونو او جگړو په شندولو، د سولې په خوندي کولو، په اقتصادي او پوهنيزو ساحو کې مهم کارونه کړي دي. غرو يې ژمنه کړې چې د يرغليز جنگ په وړاندې به دغې موسسې ته ځواکونه ورکوي. د موسسې غړي په خپل سر جگړې کولو نه منع دي، خو دا چې د ځان په دفاع کې وي يا د دغې موسسې له خوا تاييد شوې وي. نن د هستوي وسلو په لرلو سره د انسان د بشپړ ورکېدو شونتيا شتون لري ځکه هم دولتونه محتاط شوي چې لانجې په خبرو سره هوارې کړي.

دی وايي چې بل مهم ټکی دا دی چې د لوېديځې نړۍ په ولسونو کې د جگړې، وژنې او زور پر وړاندې د شعور او وينستيا پياوړي کېدل دي. ستوسنګر وايي چې د علمي شعور دغه نوی او سوکه سوکه پياوړي کېدونکی زړه سواندی کې زموږ غټه هيله پرته ده. ۱۰۳۴ جان هوګن وايي چې د جگړې د مخ په خورتوب تر ټولو ډېره عامه شرحه د ډموکراسۍ عام کېدل دي. په ډموکراسۍ کې خلک د خپلو استازو له لارې حکومت کوي. کانت وايي چې له دغسې ډموکراسي نظام نه د تلپاتې سولې هيله کېدای شي. د جان هوګن په وينا کانت لومړی پوه و، چې د ډموکراسۍ او د سولې تر منځ يې د تړاو وړاندیز وکړ.

ستوسنګر دا هم وايي چې دا هم د هيلې وړ نېشه ده، چې زموږ په مهال کې د نړيوالو لانجو د هوارولو له پاره د ډپلوماسۍ نه ډېر کار اخېستل کېږي. د ډپلوماسۍ د بري له پاره به هغه مهال لاره هواره شي، چې د شتمنو هېوادو واکمنان کوښښ وکړي د خپلو ټولنو او پرمختلونکو هېوادو تر منځ د ژوند په کچه کې توپير لږ کړي.

بل اساسي شی چې دا بهير پياوړی کولی شي، د عصري پوهنې او ټکنالوژۍ نور عام کېدل دي. اوس دا فکر عام شوی چې پوهه، پوهنه او ټکنالوژي د وړاندې تک او ښه ژوند له پاره اساسي شرط دی. فکري وده د وړتياوو د ودې له پاره حتي ده. د وړتياوو دا وده ده چې انسان د پياوړي وجدان خاوند کېږي او قضاوت او کړه د عقل او تدبير له مخې کوي او د بدلون او وړاندې تک خنډ نه کېږي. نامتو اقتصاد پوه ويلي و، چې هغه داسې

ټولنه ليدلې نه ده چې غړي يې باسواد او په خپله بېرته پاتې وي. څنگه چې افراد د ټولنې بنسټ جوړوي، د هغو وده او پرمختګ د ټولنې د پرمختګ او د خلکو د نېکمرغۍ لامل کېږي.

کاکړ د خپلې پيلامې دوهمه برخه د افغانستان جګړو ته ځانګړې کړې ده او د هغو ناوړه پايلې يې وطنوالو ته روښانه کړې تر څو سولې ته وهڅول شي. دی وايي چې په افغانستان کې د تاريخ په اوږدو کې دغومره ډېرې جګړې شوې، چې په بل هېواد کې په دغه اندازه شوې نه وي. د نړۍ نامتو قوماندانان لکه سکندر، چنګېز خان، امير تيمور او بابر دلته زموږ د خلکو سره جنګېدلي دي. سکندر چې په نړۍ کې يو بېجوړې قوماندان و، په لرغوني افغانستان کې د پښتون سپېتامنز په مشرۍ د ځايي خلکو له داسې مقاومت سره مخامخ شوی، چې د هخامنشيانو په امپراتورۍ کې ورسره مخامخ شوی نه و. سکندر د کونړ په دره کې د هغه مهال د اسپاسيانو يا د نن ورځې يوسفزيو له ټينګ مقاومت سره مخامخ شو. په دواړو سيمو کې هم د سکندر پوځ د سر ډېر زيان وليد او په خپله څو ځله تېي شو. د ځايي خلکو دغه زورتيا او جګړه يزې ځانګړنې به وې چې سکندر په خپله او د هغه قوماندانانو ورسره خپلوي او څېښي وکړه. که څه هم يونانيان د اپلاتون او ارستو په ګډون غېر يونانيان بربر ګڼل خو د تارن په وينا «دا په خپله د سکندر فکر و، چې دغسې سطحې ته لوړ شي، چې د اپلاتون او ارستو له سطحې نه لوړ و.» ۱۰۳۵ سکندر د يوه ځايي واکمن اوکسيارتز د لوړ رخشانې او د هغه قوماندان سلوکوس نيکاتور د سپېتامنز د لوړ اپامه سره واده وکړ. د سلوکوس نيکاتور او اپامې زوی چې انتيو کوس نومېده پاچا شو. د يونان- باخترې پاچايانو دلته يوه پېړۍ واکمني وکړه.

د اتلسې پېړۍ په پيل کې ميروېس نيکه په کندهار کې د صفويانو واکمنۍ ته د پای ټکی کېښود او په کندهار کې د لومړي افغان دولت بنسټ کېښود. زوی يې شاه محمود هوتک د صفوي امپراتورۍ مرکز اصفهان يې د کلناباد د تاريخي جګړې په ترڅ کې ونيو. د ستر احمدشاه په سروالۍ د امو نه تر اباسين پورې ټول افغانستان د پرديو له واک نه ازاد شو. کشمير، سند، پنجاب او فارسي خراسان د هغه د امپراتورۍ برخې شوې. ورسته د اروپايي نيواک په دوره کې په داسې حال کې چې هم اسيايي او هم د نورو لويو وچو هېوادونه د هغه د لاندې کېدلو تر خطر لاندې شول، افغانستان ته هم خطر پېښ شو. افغانستان چې له سدوزيو نه محمدزيو ته د واکمنۍ د انتقال په مهال چې امير دوست محمد خان په کابل کې واکمن و، د برتانوي پوځ د يرغل سره مخامخ شو. افغانانو په ټينګ او کلک مقاومت په پايله کې دښمن په شا تللو ته اړ او د کابل- کنډمک تر منځ لارې

کې له منځه یووړ. تر دې د مخه د باندنيو گرځندويانو په ليکنو کې افغانان په ټولې اسيا کې ازاد طبع او پراخ ذهن خلک ياد شوي دي. خو د دې جگړې په پايله کې د نامسلمانو باندنيو په وړاندې حساس شول. دغه حساسيت څلورېښت کاله وروسته د برتانوي هند په بل ناکام يرغل سره نور هم پياوړی شو. په ۱۸۹۳ کې د برتانوي حکومت له خوا په امير عبدالرحمن باندې د ډېورنډ کرښه وټپل شوه او له هغې وروسته نږدې هر کال په ختيځو پښتني سيمو کې د برتانوي هند د يرغلگر پوځ په وړاندې د غزا په نامه جنګېدل. امير عبدالرحمن سره له دې چې د برتانوي هند د حکومت دوست و، او باندني چارې يې هم د هغوی له خوا ترسره کېدې، بيا هم هغه د هغه سيمو خلکو ته وسلې ورکولې او ځوانان يې په خپلو افسرانو سره روزلي وو. په دغه لړ کې د وزيرستان د حاجي مير علي خان، چې د ابي فقير په نامه يادېده، غزاګانې ان له هند نه د انګرېزانو تر وتلو پورې او تر هغه وروسته د پاکستان پر ضد روانې وې. يو ځل انګرېزانو د هغه د نيولو په موخه څلورېښت زريز پوځ وکاروه خو د هغه په نيولو کې ناکام شول. کاکړ وايي چې د ابي فقير د وزيرستان د يوه بل ستر قوماندان ميران شاه په شان و، چې په منځنيو پېړيو کې يې د هند په وړاندې يرغلونه کول. د دغو ټولو جنګي مقابلو په پايله کې په افغانانو او په ځانګړې توګه په ختيځو پښتنو کې جنګي روحيه د دوی د کلتور برخه شوه. په ۱۹۷۹ کال کې په افغانستان باندې د شورويانو پوځي يرغل سره دغه جنګي روحيه لا نوره پياوړې شوه. افغانانو، چې د نړيوالو پراخ ملاتړ ورسره و، شوروي اتحاد اړ کړو چې خپل پوځونه د افغانستان نه وباسي.

د افغان- شوروي جګړې پايله دا شوه چې د برلېن دېوال ړنګ، د شوروي امپراتوري ړنګه او ساړه جګړه پای ته ورسېده. د شوروي پوځ په وتلو او د کابل رژيم په نسکورېدو سره جګړه بايد پای ته رسېدلې وای، خو داسې ونه شول. تنظيمي لويانو د پاکستان د صدراعظم نواز شريف د پلان له مخې د تنظيمي انحصاري حکومت فورمول ومانه.

اسلامي تنظيمونو د دې پرځای چې د وران شوي ملک د بيا ودانولو او د ملي سياست په کولو بوخت شي، د واک پر سر پخپلمنځي جګړو بوخت شول. د کابل ښار چې د نيواک په دوران کې لوی شوی او په امن کې و، په کنډواله بدل شو. په ټول ملک کې د سر، مال او ناموس خونديتوب له منځه لاړ. په دغې دورې کې ابادي هېڅ ونه شوه. پاکستان، ايران او تر څه اندازې ازبکستان په دغه نارام حالت کې خپلې ځانګړې ډلې پياوړې کولې او په دې ډول يې په افغانستان کې يو ډول نيابتي جګړه کوله.

په دې لړ کې د جوماتونو ملايان او طالبان د تنظيم واکې پر ضد جګ شول او له يو

لږ نښتو او جگړو وروسته يې په ۱۹۹۶ کي دغه دوره چې دوی «د شر او فساد دوره» بلله پای ته ورسوله. خو د دغه نوي اسلامي امارت لويانو هم د خلقيانو، پرچميانو او تنظيمي ډلو په څېر واکمني خپلې ډلې ته ځانگړې کړه. د دوی غبري چې له قدري، خلاصې، کتر او قران مجيد نه اخوا په نور څه نه پوهېدل او په اداري او حکومتي چارو کې يې هېڅ تجربه نه لرله. د طالبانو لويانو په لومړي سر کې وکولی شول چې وسله ټوله، امنيت ټينگ، د خلکو مال او ناموس خوندي، د کابل په نيولو سره د رباني- مسعود واک مات او د افغانستان د وېشلو شوروي پلان ناکامه کړي. د طالبانو په واکمنۍ کې د هغوی افراطي کړی د هغو بهرنيو تروريستانو تر اغېز لاندې راغلې چې د رباني- مسعود د واکمنۍ په وخت کې يې په هېواد کې خاله کړې وه او د افغانستان د تابعيت تذکرې ورکړې شوې وې هېواد نور هم ناتوانه کړ. دغو ترهگرو د اسامه بن لادن په مشرۍ د ۲۰۰۱ کال د سپتمبر په يوولسمه نېټه د نيويارک د ښار د نړيوالې سوداگرۍ جگې ماڼۍ رانسکورې کړې. دوی امريکا يا کوم دريم هېواد ته اسامه بن لادن د سپارلو څخه د مېلمه توب تر پلې ډډه وکړه. د امريکا متحده ايالاتو د ملگرو ملتو او نړيوالو په ملاتړ د طالبانو واکمني رانسکوره کړه او د افغانستان د تاريخ نوې پاڼه پرانېستل شوه او د بن پروسه پيل شوه.

د بن په غونډه کې که څه هم د هغې گډونکوونکي د خلکو واقعي استازي نه وو د زياتو نيمگړتياوو سره سره يې د يوه مشروع دولت د جوړېدو له پاره لار پرانېسته. د بن د پرېکړو پر بنسټ د برهان الدين رباني څخه د لنډ مهالې ادارې مشر حامد کرزي ته واک ولېږدول شو، بيا لويه جرگه جوړه شوه او د لويې جرگې د پرېکړې له مخې حامد کرزي د انتقالي دورې د رييس په توگه وټاکل شو، ورپسې د اساسي قانون جرگه جوړه او اساسي قانون تصويب شو، د اساسي قانون پر اساس د ولشرۍ ټاکنې وشوې او حامد کرزي د خلکو د پټو او نېغو رايو په بنسټ د جمهور رييس په توگه وټاکل شو، د ولسي جرگې او د مشرانو جرگې ټاکنې ترسره شوې. په دې توگه د اساسي قانون له مخې يو لېرال ډموکرات ولسمشري نظام په پښو ودرول شو او د پنځه ويشتو کلونو وروسته د ډموکراسۍ نوې دوره پيل شوه.

په دغه دوره کې د پوهنې، د بيان د ازادۍ، مخابراتو، د لارو د جوړولو، روغتيا، د دولتي ادارې د جوړولو، د ښځو د حقوقو د تامين او ځينو نورو برخو کې د پام وړ کارونه سر ته رسېدلي دي. مهمه دا ده چې د امريکا د متحده ايالاتو، انگلستان، اروپايي اتحاد او ناټو سره ستراتيژيک تړونونه لاسليک شوي دي. دا لاسته راوړنې به څو ځله نورې هم زياتې وای که د لومړي سره ځينې تېروتنې نوای شوې.

نړيوالې ټولنې د ۲۰۰۱ کال د سپتمبر د يوولسمې نېټې د پېښې نه وروسته چټک غبرگون وشود او د دې وخت يې ونه موند چې د افغانستان له پاره ټاکلې ستراتيژي جوړه کړي، همدارنگه د بده مرغه په عراق باندې بريد د افغانستان موضوع ته پاملرنه لږه کړه، برسېره پردې نړيوالې ټولنې د خپل سر د زيان د لږولو په موخه پخوانيو ټوپکمارانو او زورواکانو باندې تکیه وکړه او د شمالي ټلوالې په وجود کې يې په زياته کچه د واک واکې دغو بې رحمه قوماندانانو، ډرامارانو او لوتمارو ته په لاس ورکړې له دې کبله د خلکو مال، جايداد او ناموس خوندي نه دی. که څه هم هغه مهال د افغانستان خلکو او په ځانگړې توگه د کابل خلکو ډيرې نارې سورې وکړې خو د دوی غږ ته چا غوږ و نه نيو. د مايکل هاورډ په ژبه د افغان دغه نوې ډموکراسي د عمل په ډگر کې د غلو او ټکمارو واکمني شوه او اداري فساد په حيرانوونکي ډول په دغه ډول عام شو چې په افغانستان کې هېڅکله دومره عام نه و. ۱۰۳۶

د ۲۰۰۶ کال نه وروسته د بهرنيو او حکومت په وړاندې د طالبانو او ملگرو ډلو له خوا کوريلايي ډوله بريدونه زيات شول. د دې وضعې نه زموږ بدنيتو گاونډيانو هم گټه پورته کړه. دوی زموږ د هېواد په کورنيو چارو کې د لاس وهنې په موخه طالبان او القاعده تنظيم، وسله وال، تمویل او وروزل او د وراني په موخه يې زموږ هېواد ته راولېږل. د دغو کورنيو او بهرنيو لاملونو په پايله کې بې امني لا زياته شوه، په دولت کې فساد لوړې کچې ته ورسېد او د نشه يي توکو د کښت، قاچاق، سوداګرۍ او انتقال مافيا رامنځ ته شوه چې هېواد يې د سترو ننګونو سره مخامخ کړ.

د امريکا متحده ايالاتو د مشر اوباما د جمهوري رياست په دوره کې د امريکا د متحده ايالاتو او د حامد کرزي تر منځ اړيکې ورو ورو خرابې او د کرزي د واکمنۍ په دوهمه دوره کې يې د هيواد په بيا رغونه منفي اغېز وشينده. د امريکا او ناتو پوځونو لويه برخه په ۲۰۱۴ کال کې د افغانستان نه ووتل. خو دوی لوی افغان پوځ شا ته پرېښود او د هغه د روزنې له پاره يې يوه وره قوه پرېښوده.

په ۱۹۱۵ کال کې بيا ټاکنې وشوې او اشرف غني د زياتو رايو په کټلو سره ټاکنې وگټلې، خو داسې ښکارېده چې د اوباما د ادارې ځينو چارواکو نه غوښتل چې يو اغېزمن دولت دې په افغانستان کې په پښو ودرېږي. دوی د جان کيرې په خوښه په افغانستان باندې د تش ملي يووالي په نامه حکومت په افغانانو وټپه. خو بيا هم د زياتو ملي او نړيوالې ستونزو سره سره د امريکا له متحده ايالاتو سره اړيکې ورغول شوې او نړيوالې مرستو دوام وکړ.

په ۲۰۱۹ کال کې بيا ټاکنې وشوې او دا ټاکنې اشرف غني وگټلې خو دا دريم ځل دی چې عبدالله عبدالله د ټاکنو پايلې نه مني. اوس له يوې خوا د طالبانو او امريکې تر منځ تړون لاسليک شوی او د بلې خوا د افغانستان د حکومت او طالبانو تر منځ د سولې خبرې د پيلېدو په درشل کې دي.

دېرشم څپرکی

د ډموکراسۍ و اقي نړۍ

دا کتاب په اصل کې د مېسي (Massey) شپږ لېکچرونه دي چې د کاناډا د تورنتو د پوهنتون پوهاند س. ب. میکفرسن د ۱۹۶۵ کال د جنوري او فبروري په مياشتو کې د کاناډا د راډيو په څپو کې اورولې وې. دا لېکچرونه لومړی د کاناډا راډيو د يوې رسالې په بڼه او بيا د انگلستان د اکسفورډ د پوهنتون له خوا په ۱۹۶۶ په لږ بدلون سره چاپ شول. کاکړ دا رساله په فارسي وژباړله او په ۱۳۵۰ کال کې په کابل کې چاپ شوه. د افغانستان د تاريخ په دغه مهال د کابل د پوهنتون د زده کړيالو او روښان اندو تر منځ پر دغسې موضوعاتو تاوده بحثونه روان وو. په دغه مهال کې چي ايډياگانو چې د خلک ډموکراتيک گوند له خوا او د بلې خوا افراطي اسلامي نظريات چې د اسلامي تنظيمونو له خوا يې تبليغ کېده د پوهنتون فضا توده کړې وه. کاکړ دا رساله په دغه حال کې ځکه خپاره کړه چې د هغو روڼ اندو، چې د سياسي او د دولت د اداره کولو د چارو سره علاقه لري، پام دې ته واړوي چې دغه رساله ولولي او د واقعي ډموکراسۍ نړۍ نه خبر او د افراطيت نه وژغورل شي. خو کاکړ ما ته په تليفون کې وويل چې اغېز يې لږ و. په دغه کتابکوټي کې ليکوال د ډموکراسۍ يو ځانگړی تعريف نه مني بلکې هغه په درې بيلو مفهومونو سره پېژني: لبرال ډموکراسي چې په لوېديځه نړۍ کې پلې کېږي، غير لبرال ډموکراسي چې يوه ځانگه يې د درې نړۍ د پرمختلونکو هېوادونو کې پلې کېږي او په پای کې د غير لبرال ډموکراسۍ بله ځانگه چې په سوسيالستي نړۍ کې پلې کېږي. د دې کتابکوټي د ليکوال په نظر د دې درې واړو ډولونو وروستی موخه يوه ده هغه دا چې دوی د انسان د بشپړې وړتيا د ودې زمینه برابروي، خو هغوي دغې موخې ته د رسېدلو له پاره په بيلو لارو روان دي. دا نتيجه گيري د هغې نظريې سره په ټکر کې ده چې ادعا کوي چې موجودې ډموکراسۍ په يوه لار يو پر بل پسې روانې دي او يوه ورځ به ټولې د يو بل سره وتړلې شي او په پايله کې به يو مفهوم ځانته ونيسي. اوس به د دغو شپږو لېکچرونو مهم ټکي لوستونکو ته وړاندې کړم.

د ډموکراسۍ زارې او نوې پولې

د دې کتابگوټي ليکوال وايي چې د ډموکراسۍ په اړه شک شته. په اصل کې د شک اساس چې د ډموکراسۍ په اړه شته هغه په خپله د ډموکراسۍ موضوع ده په دې چې د ډموکراسۍ کليمې څو ځله خپل مفهوم په څو لورو اړولی دی. پخوا ډموکراسي يوه بده کليمه وه. هر نفوذمن او مهم سړی په دې پوهېده چې د ډموکراسۍ اصلي مانا د خلکو اراده يا حکومت د خلکو د ډېرې په اراده وي. نږدې سل کاله وړاندې هوښيارو خلکو د ډموکراسۍ په اړه همدا نظر درلود.

ډموکراسي له هغې نه وروسته په وروستيو پنځوسو کلونو کې ښه وگڼل شوه. د لوېديځې لېرال ډموکراسۍ په وړاندې انقلابونه وشول چې د پرولتاريا ډموکراسۍ يا خلقي ډموکراسۍ په نامه او د اسيا او افريقا په هېوادو کې په څو نومو ياده شوه.

ډموکراسي د لوېديځې نړۍ د لېرال ډموکراسۍ سره بايد يوه ونه گڼل شي او غير لېرال سيستمونه چې په سوسياليستي او د دريمې نړۍ په هېوادونو کې شته د دې حق لري چې د ډموکراسۍ اصطلاح وکاروي. دا موضوع به په دوهم لېکچر کې نوره هم روښانه شي. بل ټکی دا دی چې د بل هر سيستم په شان لېرال ډموکراسي د قدرت يو سيستم دی يانې هر بل سيستم په شان د دوه گوني قدرت سيستم دی. په دې توگه ډموکراسي د قدرت د يوه سيستم په توگه يو سيستم دی چې دولت د هغه په وسيله سره په خپلو افرادو او ډلو خپل قدرت عملي کوي.

دریم ټکی دا دی چې لېرال ډموکراسي د پانکوالي له اصل سره يوځای مخته ځي. لېرال ډموکراسي يوازې په هغو هېوادو کې ليدل کېږي چې پانگه وال اقتصاد لري. هر پانکوال هېواد د څو استثنی پرته چې هغه هم د څه وخت له پاره وي د يوه لېرال- ډموکراتيک سياسي سيستم لرونکي دي.

اوس به لومړی د ډموکراسۍ زارې او نوې پولې له نظر نه تېرې کړو. په لوېديځه نړۍ کې هغه وخت چې لېرال ډموکراسي او لېرال دولت منځ ته نه و راغلی د ډموکراتيکو ټاکنو حق معمول نه و. ډموکراسي له پاسه وارده شوه او اړه وه چې د هغو شرايطو سره ځان برابر کړي چې د ټولنې له خوا تهيه شوي و چې په خپله د فرد او مارکېټ د سيالۍ محصول و او په هغه کې يو لېرال دولت واک چلوه او دغه دولت د يوه سيستم له لارې د ټولنې په چوپړ کې و چې سياسي گوندونو په کې په ازاده او ډموکراتيکه توگه سيالي کوله. لېرال دولت په پای کې ډموکراتيک او ډموکراسي په پای کې لېرال شوه. دا د ډموکراسۍ په ماهيت کې بدلون و.

په سوسيالستي او هغو هېوادونو کې چې نوي ازاد شوي د لېرال پانګوالی او دولت په وړاندې د انقلاب په څېر ډموکراسي منځ ته راغله. د دوی په اند ډموکراسي په اصلي مانا د عامو خلکو په ذریعه اداره د اعتبار وړ ده. دلته هم د ډموکراسۍ په مانا کې هم بدلون راغی ځنګه چې نوې ماشيني تکنالوژۍ توليدي قواوي دومره زیاتې شوې چې د خلکو د راتلونکې له پاره د پېرمانۍ فکر وکړو. له دې کبله دوی ډموکراسي په اصلي مانا نه، چې حاکمیت د یوې طبقې په کټه، بلکې حاکمیت د ټولو خلکو له پاره په مانا بولي.

د ډموکراسۍ اصلي مانا د خلکو له خوا حاکمیت دی. د ډموکراسۍ دا مانا په زیاته اندازه طبقاتي مسله وه او د هغې مانا د تر ټولو ټيټې او لوېې طبقې نفوذ او حاکمیت و. له دې کبله پوهو، شتمنو او هغو کسانو چې د متمدن ژوند لارې ته یې ارزښت ورکاوه له ډموکراسۍ نه وېرېدل او هغه یې ردوله. اپلاتون د مخزېږدې پنځمې پېړۍ کې ډموکراسي د برابری د نظریې په حیث رد کړه. په اوولسمه پېړۍ کې کرومول په همغې روښانتیا سره رد کړه. ان جان ستوارټ مل د نولسمې پېړۍ د لېبرالیزم ستر لارښود کله چې پوه شو چې اوس باید د عوامو سره د خلکو په څېر معامله وکړو د رای ورکولو د داسې سیستم وړاندیز یې وکړ چې د هغه له مخې کارکړې طبقې نه شو کولی چې د ډېرې د غېر څښتنه شي.

د دې کتابگوټي لیکوال وايي چې هغه لېبرالي ډموکراسۍ چې موږ یې پېژنو اول لېبرالي وې بیا ډموکراتیکې شوې. په بله ژبه په لوېدیځه نړۍ کې د ډموکراسۍ د ترویج کولو د مخه ټولنه او د انتخاب سیاست او ټولنه او د مارکېټ سیاست منځ ته راغی. د ازاد انتخاب اصل پرته د اداره کونکو او اداره شویو تر منځ د سیاسي اړیکو پرته د افرادو تر منځ په ټولو اړیکو کې ټولو منلی و. افراد ازاد وو چې مذهب، د ژوند شپوه، د واده شریکان، او خپل کار وټاکي.

د فردي انتخاب پر بنسټ ټولنې ځینې نیمګړتیاوې درلودې. په داسې ټولنه کې لویه نابرابري پټه وه. په دې چې شونې نه ده چې تر هغه د پانګوالي مارکېټ څښتن شو چې ځینو خلکو پانګه جمع کړې او ځینې زیات خلک یې هېڅ ونه لري او یا دومره لږ ولري چې نه شي کولی په خپلواکه توګه کار وکړي او اړ وي خپل کار نورو ته وړاندې کړي. دغه نابرابري د انتخاب په ازادي کې شامله ده. سره له دې پانګوالي سیستم تر پخوانیو نه په زیاته اندازه لوړ و. په هغه کې د جګېدو او لوېدو چانس ډېر و. په خوا هم تل نابرابری شتون درلود. په هر حال نوی سیستم منځ ته راغی او فردي لېبرالي ټولنه جوړه شوه چې د حقوقو د واقعي برابری یې هېڅ ډموکراتیک شی نه درلود. خو لېبراله وه.

د دې له پاره چې دا ټولنه اغېزمن کار وکړي د حکومت یوه معقول سیستم اړتیا

احساس کېدله. داسې حکومت د سمون يا د انقلاب له لارې په اوولسمه پېړۍ کې په انگلستان، په اتلسمه پېړۍ په امريکا او په اتلسمه او نولسمه پېړۍ کې په فرانسه کې منځ ته راغی. په دې ترتيب لېرال دولت منځ ته راغی. د لېرال دولت جوهر متناوب يا د يو شمېر کوندونو سيستم دی. دغه ډول گوندي سيستم په خپل ځان کې کوم ډموکراتيک شی نه درلود. لومړی ځل دا سيستم په انگلستان کې منځ ته راغی سيستم ښه ټينگ او اغېزمن شو. دغه پېښه نيمه يا يوه پېړۍ د مخه دوره کې وشوه چې عمومي رایه اچونه ډموکراتيکه شي. د لېرال دولت دنده دا شوه چې دغه لېراله ټولنه چې ډموکراتيکه نه وه وساتي او وده ورکړي. د سيالۍ گوندي سيستم دنده دا شوه چې د مارکېټ سيالي کوونکې ټولنه وساتي او حکومت د شتمنو د اکثريت په گټه چې په خپله د مارکېټ ټولنه اداره کوي مسول وي.

دا ډېر وروسته و چې په لېرال دولت کې ډموکراتيک انتخاب رواج وموند. دا کار په اسانۍ او زر لاسته راغی. د نننيو لېرال ډموکراتيکو په زياترو هېوادونو کې دغه تشکل د زياتو لسيزو او په ځينو هېوادو کې د نولسمې پېړۍ په وروستيو کې منځ ته راغی. ښځې چې د ټولنې نيم شمېر جوړوي اړې وې چې لا نورې هم سترگې په لاره وي تر څو د سياسي غېږ څښتنې شي.

په دې ترتيب د مارکېټ په ټولنه او لېرال دولت کې ډموکراسي وروسته ورزياته شوه. هغه وخت چې ډموکراسۍ په لېرال ډموکراتيکو هېوادو کې رواج وموند نوره د لېرال ټولنې او لېرال دولت مخالفه نه وه. ډموکراسي په دغه وخت کې د ټيټو طبقو له خوا د لېرال دولت او د مارکېټ د اقتصاد د غورځولو له پاره کوښښ نه و، بلکې د ټيټو طبقو له لوري د موسساتو د ننه او د ټولنې د سيستم د ننه ځان ته موزون ځای پيدا کول و. ډموکراسۍ خپله بڼه بدله کړه. ډموکراسۍ لېرال دولت ته د خطر پر ځای د لېرال دولت بشپړولو ته بدلون وکړ.

هغوی چې د ټاکنو حق ترلاسه کړ خپل سياسي غېږ يې په زياته اندازه وکاروه. د دولت نه يې د پوهنې، روغتيا، او سوکالۍ په برخو کې خدمتونه وغوښتل. دا خدمتونه پخوا ډېر لږ وو. دوی د زياتو دولتي مقررو غوښتنه هم وکړه. لېرال ډموکراتيک دولت له دې وروسته د عامې سوکالۍ دولت شو. د دې کتابکوټي ليکوال دا هم وايي چې دا سمه ده چې لېرال ډموکراتيک دولت زيات خدمتونه کړي او پلانگډاري او کنټرول يې تر يوې اندازې پلي کړي دي. خو که لېرال دولت ډموکراتيک شوی نه وای بيا هم لېرال دولت دا کارونه کول. په دې چې حکومتونو کله چې د نارامې کارگرې طبقې چې د دولت ثبات ته خطر شمېرل کېدو، د ملاتړ د لاسته راوړلو د اړتيا احساس وکړ دا کار د جرمني ساتنپال صدراعظم بسمارک

وکر نه کوم لوی ډموکرات چې په ۱۸۸۰ کې یې د لومړي ځل له پاره د سوکالۍ د دولت اساس ایښی و.

په دې ترتیب لېرال دولت د ډموکراسۍ په زیاتولو سره خپل ذاتي منطق بشپړ کړ نه یې خپل ځان د منځه یوړ او نه یې ځان کمزوری کړ، بلکې هم یې ځان او هم یې د مارکېټ ټولنه غښتلې کړه. ډموکراسي یې لېراله او لېبرالیزم یې ډموکراتیک کړ.

د غیر لېرال ډموکراسۍ کمونيسي څانګه

د دې کتابکوټي لیکوال وايي چې موږ په لوېديځ کې یوه بې جوړې سیاسي سیستم ته وده ورکړې چې هغه د لېرال دولت او د ډموکراتیکو ټاکنو د حق جوړښت دی. موږ باید هغه ته د لېرال ډموکراسۍ نوم ورکړو. اوس دا پوښتنه راپورته کېږي چې لېرال ډموکراسي څه شی دی؟ د مخه مو یادونه وکړه چې ډموکراسي په اول کې یوه طبقاتي مسله وه. یاني د یوې طبقې حاکمیت د خپلې کټو د تامین له پاره. هغه انقلابي غورځنګونه چې په سوسیالستي هېوادو او په هغو ملتونو کې چې اوس خپلواکي ترلاسه کړې لږ او ډېر ډموکراسي په دې مانا پېژني. خو د مخه مو دا هم وویل چې په دغو هېوادو کې هم د ډموکراسۍ مفهوم بدل شوی او د لومړي طبقاتي مفهوم نه په یوه بشري مفهوم چې د طبقاتو نه لوړ دی بدلون کړی دی.

د ډموکراسۍ کمونستي نظریه د ۱۸۴۰ او ۱۸۸۰ کلونو تر منځ د کارل مارکس د لیکنو نه سرچینه اخلي. مارکس په دې باور و چې انسان په اصل کې یو خلاق ازاد موجود دی. د مارکس په نظر انسان په ټولو تاریخي دورو او هم د تاریخ نه د مخه دوره کې د ځانګړو دلیلونو له مخې ونه کړای شول چې خپل اصلي ماهیت په بشپړه توګه واقعي کړي. په دې چې تولیدي قواوو کچه ټیټه وه. د تولیدي قواوو دغې ټیټې کچې انسان په اجباري کار محکوم کړی و. په هغه حال کې د دې له پاره چې کار متشکل شي د حاکمې طبقې استثمار ته لږ او ډېر اړتیا وه. خو اوس دغه حال ته اړتیا نه شته ځکه چې وروستي پانګوالي سیستم د تولیدي قواوو ظرفیت ډېر زیات پراخ کړی دی. دغه سیستم په تخنیکي لحاظ د اجباري کار نه د ټولو انسانانو د خلاصولو شونتیا منځ ته راوړې ده. انسان د دغه اجباري کار او طبقاتي ټولې د زېښاک نه خلاصون کولی شي د لومړي ځل له پاره انساني شي.

د اروپا پانګوالي ټولنه چې مارکس وڅېړله په ښکاره په طبقاتو وېشلې وه. د مارکس د تحلیل له مخې طبقاتي زېښاک د طبقاتي سیستم اساسي توکی و. تر هغه چې پانګوالي نظام موجود وي یوه طبقه به د خپلو کټو د تامینولو له پاره وسیلې کاروي او د دولت نه د

زور د وسيلې په توگه کار اخلي. له دې کبله بايد د پانگوالۍ اصل له منځه يوړل شي او يوازې توليدي قواوې چې پانگوالۍ ورته وده ورکړې وساتل شي. ليکوال وايي چې له دې نه داسې پوهېدای شو چې د مارکس په نظر د مخه تر دې چې طبقاتي زېښناک وضع پای ته ورسېږي او انسان ازاد شي تر څو خپلې وړتياوې په بشپړه توگه کشف کړي بايد پانگوالي دولت له منځه يوړل شي او پر ځای يې پرولتاري حاکميت ودرېږي. د پرولتاريا حاکميت به تر هغه اړين وي چې پانگوالي ټولنه په سوسيالستي ټولنه بدله شي.

مارکس د پرولتاريا د حاکميت دوره ډموکراسي وبلله. دغه مفهوم مارکس د کمونېست په مانيفېست کې چې په ۱۸۴۷ کال کې خپور کړ په بشپړه توگه روښانه کړ. د کارگرې طبقې په انقلاب کې لومړی گام دا دی چې پرولتاريا سياسي واک ته ورسېږي او د ډموکراسۍ مبارزه وکړي. ډموکراسي بايد طبقاتي دولت وي. د هغه په مرسته د پانگوالۍ قانوني بنسټ ړنګ شي او د ټولنې ټولې توليدي قواوې د جمع شوې پانگې په گډون د ټولنې په چوپړ کې وکارېږي. د مارکس په اند د پرولتاريا او پانگوالانو باندې طبقاتي وېش په تاريخي لحاظ د طبقاتي وېش وروستۍ بڼه ده او هغه وخت چې د پرولتاريا دولت پانگوالي سيستم له منځه يوسي د هغې وروسته به ټولنه په دښمنو طبقو وېشلې نه وي. طبقې به د زېښناک په اصلي مفهوم ورکېږي. طبقاتي دولت هم په دغه سرنوشت اخته کېږي.

په دې توگه مارکس فکر کاوه چې د کارگر طبقه پانگوالۍ زېږولې ده. يوازې د سياسي قدرت په نيولو سره ځان ازادولی شي. حاکميت يې له دې امله ډموکراتيک دی، چې د خلکو ډېره کي جوړوي او موخه يې د ټولو انسانانو بشري کول دي. دغه ډموکراسي په اول کې به طبقاتي حاکميت وي په دې چې طبقاتي حاکميت د پانگوالي اقتصاد په سوسيالستي اقتصاد باندې د بدلولو له پاره اړين دی. کله چې دا بدلون بشپړ او پرېماني عامه شي له هغې وروسته به طبقاتي حاکميت ته اړتيا نه وي.

خو هر چا ته مالومه ده چې وروستي انکشافات هغسې ونه شول چې مارکس يې هيله کوله. د زياترو پرمختللو سرمايه داري هېوادو کارگرو طبقې چې د خپل سياسي ځواک نه خبر شول او د اغېزمن سياسي غړ څښتنان شول، د خپل غېږ نه يې د پانگوالۍ سيستم ردولو له پاره گټه پورته نه کړه، بلکې په دې هڅه کې شول چې خپل ځای په داخل د دې سيستم کې بهتر او سم کړي. پرولتاري انقلاب په داسې هېواد کې وشو چې څو لسيزې د مخه پانگوالي په کې رواج شوې او پرولتاريا اوس د کوچني ټاپو غونډې د بزگرانو په لوی سمندر کې پراته وو.

لنډ په ۱۹۰۲ کال کې ويل چې د يوه مخکښ گوند چې په مارکسستي ايډيالوژي سنبال

وي بايد د انقلاب لارښونه وکړي او د کاکړ طبقه په ځان پسې روانه کړي. په ۱۹۱۷ کال د اکتوبر په مياشت کې کله چې حکومت چې د قانوني او لبرال پانګوالی د اصل له مخې د ږنگ شوي تزارې رژیم نه ورته په نیکات پاتې و، ونه شو کولی ټولنه چې جګړې او طبقو ناارامه کړې وه اداره کړي. په دې توګه لومړنی کمونستي انقلاب د يوه مخکښ ګوند له خوا د کارکړې طبقې په نوم پلي شو. له هغه نه وروسته شوروي دولت د يوه تنګ مرکزيت د اصل له مخې د مخکښ يا کمونست ګوند له خوا کنترول کېده.

د دغه دولت موخې مارکسېستي وې. دوی غوښتل د دولت د قدرت نه د ټولې انتقال د پانګوالی نه بې طبقاتو ټولې ته ګټه واخلي. خو څنګه چې د انقلاب په مهال يې مادي بنسټ جوړ شوی نه و بايد مادي اساس ورته جوړ شي. د شوروي سروالانو د هغه وخت نه دا اړتيا احساسوله چې سيستم ډموکراتيک کړي. شونې نه ده چې په مخکښ تل باور وشي. شوروي دولت د مارکسېستي ډموکراسۍ د اصلي مفکورې نه يو څه لرې شو. د دې پرځای چې له يوې طبقاتي ډموکراسۍ نه پيل وکړي اړ شو د مخکښ دولت نه يې پيل کړي. په لويديځ کې فکر کېده چې شوروي سيستم يوازې يو مطلقيت دی او د يو څو نخبه ګانو له خوا د شوروي په خلکو باندې عملي کېږي.

ايا کولی شو مخکښ دولت يو ډموکراتيک دولت وبولو؟ که ډموکراسي يوازې په دې ځانګړي مفهوم تعبير شي چې دا د ټاکنو او حکومتونو ته واک ورکولو يو سيستم وي په هغه حال کې مخکښ دولت ډموکرات کېدای نه شي. په دې چې د خلکو له خوا نه دی ټاکل شوی.

ټول واکمن کمونستي واکمن ګوندونه ادعا کوي چې ګوندې ډموکراسي لري. خو موږ ويلی شو چې که د ګوند د ننه پوره ډموکراسي موجوده هم وي بيا هم د کليې په کره مانا سره ډموکرات کېدای نه شي. په دې چې په ګوند کې غړيتوب ښکاره او بې قيد او شرطه نه دی. په هر حال دغه کتاب چې ليکل کېدو د کتاب ليکوال دا فکر نه شو کولی چې دا کمونستي حکومتونه به زياتره د شلې پېړۍ تر پايه دوام ونه کړي.

په پرمختلونکو هېوادو کې د غیرلبرال ډموکراسۍ څانګه

مېکفرسن وايي چې د درېيمې نړۍ پرمختلونکي هېوادونه زياتره نه کمونستي او نه پانګوالي دي. ځينې يې د انقلابي مبارزې نه وروسته او ځينو يې د زور د کارولو پرته خپلواکي ترلاسه کړه. دا بدلون دومره ستر دی چې بايد د انقلاب په نوم ياد شي. دا انقلاب د خلکو د منظم توده يې غورځنګ په پايله کې د خپلو لارښوونکو په مشرۍ پلي شو. دغو

لارښوونکو وکولی شول چې د تودو ملاتړ د خپلو راتلونکو خيالونو له پاره وکړي او د دغو خيالونو او ليدونو يوه برخه په عمومي توگه ډموکراسي نظر و.

دا د ډموکراسۍ نظر څه شی دی؟ دا نظر د ډموکراسۍ د دوو لارو نه چې د مخه مو وڅېړلې، توپیر لري. دا نه د لوېديځې نړۍ لېرال ډموکراسي ده او نه د مارکس او لينن له خوا طرح شوې ډموکراسي ده. دا هغه ساده ډموکراسي ده چې د صنعتي ټولنې د مخه موجوده وه. د مخه مو وليدل چې د اصلي ډموکراسي دا مفکوره په لوېديځ کې څنگه په لېرال دولت کې شامله شوه او څنگه يې بدلون وکړ او په لېراله ډموکراسي بدله شوه. دا مو هم وليدل چې د اصلي ډموکراسۍ مفکوره په کمونستي تيوري کې په يوه بله بڼه بدلون وکړ. مارکس او لينن هغې ته په بشپړه توگه طبقاتي منځپانگه (مضمون) ورکړه. د غیر لېرال ډموکراسۍ د دې څانگې د پېژندلو له پاره ښه لاره دا ده چې وگورو چې د دريځې نړۍ نويو ملتونو د مارکسېستي او لېرال تيوريو کوم شيان منلي او کوم يې منلي نه دي.

د دريځې نړۍ پرمختلونکو هېوادو مشران زياتره په لوېديځ کې روزل شوي او په عمومي توگه د لېرال ډموکراسۍ او مارکسېستي تيوري گانو سره بلد او اشنا دي. دوی په شعوري ډول د دواړو تيوري گانو هغه توکې د ځان د پاره ټاکي چې د دوی په اند د اوسنيو مسايلو او د دوی د خلکو د راتلونکې د پاره د عملي کېدو وړ وي او په دې توگه دوی خپله تيوري جوړوي. دوی د لېرال ډموکراسۍ ځينې ځانگړتياوې رد کړې. د دوی د ډموکراسۍ مفکوره د لېرال فرديت په اصل ډډه نه لگوي په دې چې د دوی په نظر برابري او ټولنه او د ننه په ټولنه کې برابري د دود په لحاظ د انفرادي ازادۍ نه زيات ارزښت لري. په پرمختلونکو هېوادو کې د خپلواکۍ مبارزه د يو گوندي سيستم يا لږ تر لږه هغه سيستم چې د يوه برلاسي گوندي سيستم په نامه يادېږي پرمخ لاړه. نو ځکه د دوی د پاره د لېرال گوندي سيستم چې ملي گوندونه د سيالۍ له مخې حکومت ټاکي او واک ورکوي د دوی د پاره پوره اساس نه درلود. د مېکفرسن په اند څنگه چې د دې هېوادونو نه يوازې د خپلواکۍ لاسته راوړل و بلکې د خپلواکۍ وروسته د ټولنې عصري کول او د توليدي قواوو د کچې لوړول هم دي چې نږدې د يوه گوند شتون هرو مرو کوي. په پرمختلونکو هېوادو کې مذهبي، قومي او په اقتصادي لحاظ د ځينو سيمو وروسته پاتې والی کله د دې لامل کېږي چې د مرکزي حکومت او د لاسبرې کوند ملاتړ ونه کړي او د خپلو گوندونو جوړولو هڅه وکړي. خو دا پروسې د ملت د جوړونې او پرمختگ سره ټکر کوي نو داسې مخالفتونه د دغو هېوادو ملي گټې تهديدوي او خيانت بلل کېږي. له دې کبله په دغو هېوادو کې ننني ذاتي فشارونه د لېرال ډموکراتيک سيستم په وړاندې موجود دي.

په دې هېوادونو کې دا فشارونه چې د يوه نالېرال دولت د منځ ته راتلو له پاره کيږي دوه لاملونه لري. لومړی دا چې د اقتصادي پرمختګ له پاره د پانګې تمرکز ته اړتيا ده. دوهم دا چې د قبيلې، کوچنۍ مذهبي ټولنو او کوچنۍ ځايي ټولنو پرځای ملت ته د پراخې وفادارۍ اړتيا ده.

په دغو هېوادو کې د پراخو پرګنو غورځنګونه د پياوړي مخکښ ګوند په لارښوونه نوي دولتونه منځ ته راغلل. د دوی سياسي شعور تر طبقاتي زيات ملي دی. دلته د پراخو پرګنو عمومي اراده د طبقو پرته د ځينو لوړو موخو د پاره لکه ملي خپلواکي او د اقتصاد وده په نسبي ډول شتون لري. د ملي خپلواکي د ټينګښت او ملي اقتصاد د پياوړتيا له پاره سياسي شعوري ژوند ته د پراخو پرګنو جذبول دي. په دغسې حالت کې دغه سياسي سيستم چې دا کار په ښه ډول پرمخ بيايي ډموکراتيک بللی شو.

د ميکفرسن په اند د طبقاتي مبارزې مارکسيستي نظر د تاريخ د محرک ځواک په توګه په خپلو هېوادو کې د تطبيق وړ نه بولي. همدارنګه دوی د مارکس دا ادعا هم نه مني چې دولت د طبقې د واک يوه اله ده. دوی د هغه د دې پايلې سره هم سر نه خوځوي چې د هغې له مخې د سياسي قدرت سيستم چې د پانګوالۍ په وړاندې د انقلاب وروسته منځ ته راځي د پخوا په شان دې يو انقلابي دولت وي. دوی د دې سره هم سر نه خوځوي چې د بې طبقاتو ټولنه د طبقاتي دولت له لارې وشي.

د درېيمې نړۍ هېوادونو د پانګوالۍ ضد انقلابونه زياتره د ملي انقلاب په توګه ګڼل کيږي. دوی د امپريالستي سلطې په ردولو او د پانګوالي د اصل نه ځان ازادول د طبقاتي سيستم د ټول سياسي قدرت نه خپل ځان ازاد کوي. ځکه د انقلاب وروسته د طبقاتي دولت يوې دورې ته لاس نه اچوي. د پرولتاريا د ډيکتاتورۍ اړتيا هم نه احساسوي.

لېرال ډموکراسي د قدرت د سيستم په څېر

د مخه مو وليدل چې په اوسنۍ نړۍ کې د ډموکراسۍ درې ډوله فعاليت کوي. هره يوه يې د ټولنې بڼې ته د ودې په يوه ځانګړې مرحله کې بدلون ورکوي او په خپله هم د هغې په ذريعه سره بدليږي. دا يادونه مو هم وکړه چې هر حکومتي سيستم د قدرت يو سيستم دی. حکومت د خپل ماهيت له مخې يوه عمليه ده چې په هغې سره قوانين وضع کيږي او په مدني افرادو پلي کيږي. د حکومت سرچينه چې هر څه وي داسې واک ورکول کيږي په هغوی چې حکومت ورباندې کيږي په زور کنټرول کړي.

د مخه مو دا يادونه هم وکړه چې لبرال ډموکراسي د ټاکنې سياست دي او په هم هغه وخت کې د قدرت سيستم هم دی. په رښتيا لبرال ډموکراسي د حکومت او ټولنې د نورو ټولو سيستمونو غوندې د قدرت دوه گونې سيستم دی. لبرال ډموکراتيک دولت د هر بل دولت غوندې د قدرت يو سيستم دی. هغه شی چې په لږه اندازه پېژندل شوی دی لبرال ډموکراسي د قدرت د سيستم دوهم مفهوم دی. هغه هم د هر بل دولت په شان په دې سبب وجود لري چې د افرادو او داخلي ډلو د اړيکو ټولګه چې په اصل کې د قدرت اړيکې دي وساتي. البته د افرادو تر منځ ټولې اړيکې د قدرت په اړيکو نه بدلېږي. د بېلګې په ډول د مينې اړيکې، د دوستۍ اړيکې د خپلوۍ اړيکې او نور.

د قدرت د اړيکو شتون او دولت ته اړتيا چې هغه پلې کړي د غير ازاد مارکېټ په ټولنو کې ښکاره ليدل کېږي. د مريتوب په نظام کې د بادار او د مريې تر منځ اړيکه د قدرت اړيکه ده او دولت چې هلته موجود و دنده درلوده چې دا اړيکې وساتي. د قدرت دا ډول اړيکه د ملکيت د ځينو حقوقي موسسو له خوا ساتله کېږي او پلې کېږي. په مريتوب کې په خپله انسان په ملکيت بدل و. په فيودالي ټولنه کې بزگران اړ وو د مخکو مالکانو ته په ټاکلو شرايطو کار وکړي په دې چې بزګر د مخکې څښتن ته د کار د وسايلو د ملکيت په بدل کې يو څه ورکړي او دغه تاديه شايد د زور بڼه ونيسي. د بېلګې په ډول بزګر کولی شي د مخکې څښتن ته د مخکې د ملکيت په بدل کې د خپل محصول يوه برخه او يا د اجارې په صورت کې يوه اندازه نغدې پيسې ورکړل شي.

په پانګوالي ټولنه کې د افرادو تر منځ اړيکې هم د قدرت اړيکې دي. په دې چې د خلکو ډېرې شخصي مخکې يا سرمايه نه لري چې په هغې کار وکړي او اړ دي چې د نورو په مخکې يا پانګه کار وکړي.

وروستۍ کچې ته د رسولو افسانه

میکفېرسن وايي لکه چې د مخه مو وليدل لبرال ډموکراتيک دولت د لبرال دولت چې په اول کې بېخي ډموکراتيک نه و، د ټاکنو ډموکراتيک حق چې وروسته ورزيات شو تاريخي ترکيب دی. لبرال دولت د سيالو سياسي گوندونو او ځينې ازادۍ لکه د غونډو، بيان، د خپرونو، مذهب او شخصي ازاديو ضمانت وکړ. لبرال دولت د پانګوالي ازادې ټولنې د پاره شرايط برابر کړل. سيالي د لبرال دولت او د مارکېټ د ټولنې اصل وګرځېد. دا سيالي د افرادو ترمنځ کېده. دوی ازاد وو، چې په خپله خوښه د خپلې انرژۍ او وړتيا نه ګټه پورته کړي. ځينو کسانو ته دا واک ورکړي چې هغوی حکومت وکړي او داسې قوانين او مقرري

پلې کړي چې د يوې پانگوالۍ مارکېټ ټولنې د پاره لازم وي. لېرال انقلابونه نږدې د عامو خلکو د ملاتړ نه برخمن و.

د مخه مو دا هم وويل چې دغې سيالۍ ته د ټولنې غړي د برابرۍ په اساس داخلېدای نه شي په دې چې د پانگوالي ټولنې د ماهيت سره سم ځينې د دوی نه بايد پانگه ولري او نور ورباندې کار وکړي. دوی اړ دي چې د خپل کار يوه برخه هغو ته ورکړي چې د کار وسايل يې په لاس کې دي. میکفیرسن زياتوي چې دغه د خپل کار د يوې برخې ورکول په عمومي توګه نه احساسېږي ځکه چې د پانگوالي اقتصاد لويې توليدي قواوې يې تر وړانګو لاندې نيسي. خو کله چې توليدي قواوې د زوال په لوري روانې شي لکه د ۱۹۳۰ کال کې چې وې بيا دغه د خپل کار د يوې برخې ورکول احساسېږي په داسې حالاتو کې کارګران او نور زيار ايستونکي حاضرېږي چې جدي سياسي کړو ته لاس واچوي. دولت اړ کېږي چې ټولنېزې بيمې او د سوکالۍ د دولت د نورو فايدو، په عايداتو د مترقي مالي د وضع کولو او نورو له لارې جبران کړي. اوس د سوکالۍ دولت (Welfare state) تر يوې اندازې جوړ شوی دی. خو سره له دې د مارکېټ پانگوالي ټولنه د ځينو د کار يوه برخه ځينې نورو کسانو ته لازمي کوي.

جان ستوارټ مل د تېرو سلو کلونو د مخه په دې پوه شو چې د کارګر طبقه به تر زياتې مودې پورې د خپل کار د يوې برخې ورکولو سره به جوړه رانه شي. خپله يې د دې مسلې د هوارولو ځواب ونه موند. وروسته د دې مسلې د هوارولو دپاره د کټي تيوري (Utilitarian theory) مرستې ته راوونګل. هغه دا چې څنګه چې د انسانانو غوښتنې اندازه نه لري نو انسانان به د خپلو غوښتنو د پوره کولو د پاره به تل لاس په کار وي دوی وړاندیز کوي چې دا مسله بايد داسې هواره شي چې هر څه دې د مارکېټ د سيالۍ اقتصاد ته پرېښودل شي او دولت دې د دغه اقتصاد ملاتړ وکړي. د لېرال ډموکراسي تيورۍ له دې وروسته وروستۍ کچې ته د رسولو په تيوري بشپړه ډډه ولکوله. د کټي تيورۍ تر نولسمې پېړۍ پورې ښه عامه شوه.

د لېرال ټولنې ډموکراتيکه تيوري سره له دې چې د مارکېټ د کټو د اخبري کولو باندې بشپړه ډډه لګوي قانع کوونکې نه ده. لومړی دا چې يوازې په داسې حال کې چې عايد موجود وي شونې ده چې وښيي چې د مارکېټ سيالي کوونکې ټولنه خوشالۍ نهايې کولی شي. خو که تاسو د موجود وېش عادلنوب ونه ښودلی شئ نو نه شئ کولی چې د سيستم حقانيت هم وښیئ. که د کټو توليد د مارکېټ د طبيعي عمليې په وسيله وروستۍ کچې ته ورسېږي ثبوت هم شي دا فرضيه ايجابوي چې مارکېټ بايد په بشپړه توګه د سيالۍ وي او هېڅوک او

کومه ډله ونه کړای شي نرخونه کنټرول کړي. خو دې ډېرې مودې راهيسې گورو چې د پانگوالۍ پرمختللی اقتصاد انحصاري مرحلې ته رسېدلی او د انحصاري شرکتو پانگوال د ډېرو توليد شويو شيانو نرخونه کنټرولوي. په داسې حال کې هېڅ دليل نه شته چې هيله وکړو چې د دغو کډو شرکتونو پانگوال به د ټولې تولنې کټې وروستۍ کچې ته ورسوي.

يو دېر شلم څپرکي

کاکړ او لرغونی یونان

د یونان اصلي اوسېدونکي پېلاسکین (Pelasgian) نومېدل. تر هغو د مخه د مینوس (Minos) خلکو د کرېټ په ټاپو کې یو ځلانده مدنیت درلود چې د ختیځ له مدینتونو نه اغېزمن و. دغه مدنیت نږدې د مخزېږدې ۱۴۰۰ کې د یونان د مای سینای (Mycenae) خلکو له خوا ړنګ شو. د کرېټ مدنیت چې ښه وده یې کړې وه دوه پېړۍ وروسته د تروی جګړې (۱۱۹۴-۱۱۸۴ مخزېږدې) په پایله کې کمزوری او بیا د دوري قومونو (Dorians) له خوا نسکور شو. یونان دوريانو ته په لاس ورغی چې د هندو- اروپایي ژبې ډلې خلک وو. دوريانو د یونان اصلي اوسېدونکي پېلاسکین ونومول، چې د هېرودت په وینا په غیر یوناني ژبه ګړېدل او ایونیان (Ionians) له هغو د نسب څخه وو. دوريانو ایونیان ونه ځپل، لاندې یې کړل او له هغو او ای اولونیانو (Ae Olions) سره یې په ګډه د یونان کلتور او مدنیت ودان کړ.

دوريانو خپله هندو- اروپایي ژبه په ټول یونان کې خپره کړه. ایونیان د دوريانو د فشار له امله د ایجن سمندرګي، وړې اسيا او ورو ټاپوګانو ته مخه کړه او هلته میشته شول او هغه یې ایونیا (Ionia) ونوموله. د یونان زیاتره فکري مخکښان له همدغو ایونیانو نه هسک شوي وو.

کاکړ وايي چې د یونان اوسېدونکي، د پښتنو په شان، په ډېرو قومونو وېشل شوي او هر قوم له ځانګړو څانګو او هره څانګه له کورنیو نه جوړه وه. د مخزېږدې د ۷۰۰ کالو پورې زیاتره یوناني پاچایان نسکور شوي یا له واکمنۍ نه بې برخې شوي وو او یوازې یې مذهبي رسمونه ترسره کول. د دوی ځای قومي ارستوکراتو نیولي وو. ځمکې چې پخوا د یوه خپل د غړو ګډ مال و، زیاتره دغه قومي ارستوکراتو ونيولې. خو څنګه چې د یونان کرنیزې مخکې لږې او ښېرازه هم نه وې نو ځکه د ارستوکراسۍ بنسټ ټینګ نه و. د ملک اسامي محصول د انګورو د باغونو او د زیتون د غوړیو نه ترلاسه کېده. همدارنګه یو ځای بل ځای د کانونو نه هم ګټه اخیستل کېده چې ایستل یې د مریانو کار و، چې ډېر بد ژوند یې لاره. برسېره پر دې ډېرو یونانیانو په بادي ورو کښتیاو سره سمندري سفرونه او

سوداګري کوله، چې له امله يې د مديترانې او ايجن د سمندرګيو په غاړو کې ميشت شول. دا پروسه د مخزېږدې ۵۵۰ پورې دوه پېړۍ روانه وه، چې په لوېديځ کې د قرطه جيانو او په ختيځ کې د پارسيانو له خوا ودرول شوه. د دې سره سره اتن يو غټ سمندري ځواک و.

د لرغونو يونانيانو دين

لرغوني يونانيان د پخواني مدنيت د نورو خلکو غوندې د طبيعت نه اخوا قووتونو په شته والي معتقد وو. د يهودانو نه پرته نور ولسونه لا په يو خدای معتقد نه وو. لرغونو يونانيانو په ډېرو خدايانو عقیده لرله، خو دوی ورته په لوړ قدرت قايل نه وو. د دوی خدايان په خپله د دوی، د مصريانو او اسيایي توکو ګډتوب وو. د يونان د دين لومړۍ مرحله هومري نومېږي ځکه چې د يونان لومړني شاعر هومر په خپل ايلياد (Iliad) نومي اثر کې د خدايانو بيان کړی دی. د ده په وينا دا خدايان د اولمپا په غره کې اوسېدل. د دوی ستر خدای زيوس (Zeus) نومېده. ماینه يې هېرا (Hera) هم الهه ګڼل کېده. اپولو (Apollo) هم د اتن له نومياليو خدايانو څخه و، چې له وړاندوينې، طب، موسيقي او شعر سره يې سرو کار لاره. دی د فلسفې او هنر ساتونکی ګڼل کېده. د افسانو له مخې نورو نارينه او ښځينه خدايانو له يوه او بل سره خپلوي او فاميلي ژوند لاره. د دلفي (Delphi) غونډۍ د مذهبي روحانيونو (Oracle) هستوګنځی و. د دوی کار دا و، چې د خلکو پوښتنو ته د خدايانو ځوابونه ورسوي، نو دوی هغه ډول دنده ترسره کوله لکه په هندويېزم کې برهمنانو ترسره کوله. د افسانو له مخې دوی تل پاتې ګڼل کېدل او ستايل کېدل خو دوی نه هر چېرې حاضر، نه په هر څه پوه او نه تر هر څه غښتلي ګڼل کېدل. دوی دغسې ګڼل کېدل چې له انسانانو ستر دي، خو ترېنه بيل او پردي نه دي. خو د يونان دغو خدايانو ته جګړې او ناروغۍ ګانې ازموينې وې او څنګه چې هغو ته يې ځوابونه نه لرل، خلک له ژوند نه اخوا ته متمايل کېدل. ۱۰۳۷ کاکړ وايي له دغې شرحې نه جوته ده، چې د يونان خدايانو د کوئ او مه کوئ په بڼه حکمونه نه دې کړي او يونانيان په مذهبي لحاظ په فکر او عمل کې مقيد نه، بلکې ازاد وو چې د هغه له امله فکري مخکښانو يې وکولی شول خپل کلتور دغومره شتمن کړي، چې تر اوسه هم بصيرتونه ترې ترلاسه کېدلی شي. ۱۰۳۸

پوليس يا ښاري دولت

لرغونو يونانيانو دغسې ټولنيز او سياسي نظم وايست، چې په لرغونې نړۍ کې څه چې د انسان په تاريخ کې جوړه نه لري، چې هغه پوليس (Polis) او د هغه اداري طرز دی. پوليس ته ښاري دولت ويل شوی، خو دا يې کره او سمه ژباړه نه ده. يو عادي پوليس د ښار په شان نه او له دولت نه زيات و. په ټول يونان کې پوليس يا ښاري دولتونه يا سياسي ټولنې ډېرې وې. پوهاند هوليسټر وايي چې «د لرغوني يونان کلتور د خپلواک ښاري دولت نه پرته درک کېدلی نه شي.» ۱۰۳۹ نږدې په هر پوليس کې د کومې غونډۍ د پاسه يا د هغې په چاپېر کې د اسامبلې، شورا او مذهبي رسمونو د ترسره کولو له پاره ودانۍ جوړې شوې وې. تر څنګ به يې د اکورا (Agora) په نامه بازارګوتی و. دغه اکروپوليس (Acropolis) په واقع کې د پوليس سياسي، مذهبي، ټولنيز، اقتصادي او اداري مرکز و. هر پوليس ځانله اداري شېبه درلوده. پوهاند کيتو (Kitto) ليکي چې «واقعي حکومتي چارې به يو کوم پاچا ... يا د ځينو اشرافي کورنيو مشرانو ته يا د اصلي تبعه وو شورا ته چې د شتو خاوندان به وو، يا ټولو اصلي تبعه وو ته سپارل کېدلې. دغه ټول يا د هغو ځينې تعديلونه د سياسي ټولنې (polity) دغسې طبيعي بڼې وې، چې يونانيان يې په څرګند ډول له ختيځې پاچايي (Oriental Monarchy) نه چې پاچا به يې هېڅ مسؤليت نه لاره، ممتاز کاوه.» ۱۰۴۰

دا چې يونانيان ولې د ډېرو سياسي پوليسو پر ځای تر يوه مرکزي نظام لاندې سره راغونډ نه شول، شايد دوه لاملونه ولري: لومړی دا چې په جغرافيايي لحاظ دوی د ننه په يونان کې او هم په ټاپوګانو او د سمندرګوتو په غاړو کې اباد وو. دوهم دا چې يونان د پوليس د هسکېدلو يانې د مخزېږدې نهې، اتې او اوومې پېړۍ په اوږدو کې د بهرني خطر نه په امن کې و. يونانيانو پوليس ته د دولت په څېر نه، بلکې د خلکو په سترګه کتل او هر يوه يوناني ځان اړ ګاڼه چې له پوليس سره مرسته وکړي. دغه ښاري دولتونه چې واړه وو، د پوليس د ټولو غړو له خوا نه بلکې د هغه د نارينه د اصلي تبعه وو له خوا په نېغ ډول چلول کېده. ښځو، مريانو او سوداګرو د پوليس په چلولو کې ونډه نه لرله. دوی په واقعيت کې د اصلي اتباعو د اړتياوو په پوره کولو سره هغوی ته موقع ورکوله، چې د پوليس سياسي او ټولنيزې چارې د ازاد فکر له مخې پرمخ بوزي. يونانيانو سياست او سياسي ژوند په پوليس پورې تړلی ګاڼه. ارستو ويل چې «انسان هغه حيوان دی، چې د ننه په پوليس کې ژوند کوي.» ۱۰۴۱ په دې ډول يونانيانو فکر کاوه، چې ازاد انسان يوازې په پوليس کې اوسېدلی شي، نه د پارس په شان امپراتوري کې، چې اوسېدونکي يې منونکي، مريان او بربريان دي. ازاد فکر کول، ازاد کېدل او ازاد عمل کول د ازادۍ بېخ نور ټينګوي خو په ازادۍ کې اختلاف هم هرو مرو منځ ته راځي، ځکه چې په دغه حال کې هر څوک د

خپل فکر له مخې کړيږي او اړ نه دی چې د بل چا يا مقام په متابعت فکر او عمل وکړي خو چې خپل فکر رښتینی ورته مالوم شي. په دغه حال کې استعداد، فکر او خیال ښه وده کوي. په لرغوني یونان کې همداسې وشول او دغسې پاڅه مفکران، ډرامه لیکونکي، شاعران، تاریخ پوهان او سیاست ماران په کې هسک شول، چې اثرونه یې تر اوسه پورې هڅونې کوي. خو څنگه چې په لرغوني یونان کې هم د ننه په پولیس کې د فردونو او ډلو او هم د پولیسو تر منځ نښتې کېدلې، تر څو چې د پولیس سیستم د مقدونيې د لوی سکندر په هسکېدلو سره له منځ نه لاړ.

د سپارټا ښاري دولت

د یونان په ښاري دولتونو کې سپارټا او اتن ډېر مهم و. خو د دوی فردي او ټولنیز ژوند سره پوره توپیر درلود. سپارټا داسې لار ونیوله چې د اوسپنیز ډسپلین او پوځي اغېزمنتوب له پاره یې سوداګري، کلتوري نوښت او د ژوند هوساينې ته پام ونه کړ. سپارټا په سیاسي لحاظ تل ساتنپاله وه. په سپارټا کې کله چې ارستوکراتان واک ته ورسېدل پاچايي یې نسکوره نه کړه بلکې کمزورې یې کړه. د اتني پېړۍ په پای کې سپارټا د مسینیا (Messenia) ګاونډۍ سیمه لاندې کړه، د هغې اوسېدونکي یې مریان کړل، که څه هم هغوی یونانيان وو. سپارټا یو پوځي دولت او اصلي اتباع یې منظم دایمي سرتیري شول. سپارټا ټینګه وچه ټولنه شوه شته حال یې په زور ساته. سپارټا په یوه وخت کې دوه پاچایان لرل لکه چې وروسته په روم کې دوه قونسلان یا لوړ واکمنان وو. د جګړې پر مهال به یوه پاچا قوماندني کوله خو د ننه په هېواد کې د دواړو پاچایانو واک د درې څانګو: د لویانو د ارستوکراتیکې شورا، اجرائیوي شورا او د اصلي غړو د اسامبلې له خوا محدود وو. نو سپارټا یوه محدوده دموکراسي وه چې په هغې کې نه یوازې ښځو او مریانو بلکې ډېرو اصلي غړو په کې ګډون نه شو کولی.

کاکړ وايي چې د سپارټا د اصلي غړو ژوند له زانګو نه تر کوره پورې د دولت د روزنې او څارنې لاندې و ترڅو چې سرتیري پیاوړي، زړور، بادسپلینه، منونکي او وفاپال وي. له دې نه منع و، چې بزګري، کسب او سوداګري وکړي. دولت به اوه کلن ماشوم تر شل کلنۍ پورې تر روزنې لاندې نیوه، چې له سخت پوځي ژوند سره روږدی شي. د دغې دورې په تېرولو سره د سپارټا اصلي غړی کېده، خو لس کاله نور به یې هم په بارکونو کې تېرول، که څه هم واده به یې کړی و او له دې وروسته په کور کې اوسېدلی شو. په دې ډول د سپارټا اصلي غړو فردي خپلواک ژوند نه لاره، روح او جسم یې دواړه دولت ته ځانګړي

کړي وو. له دې امله سپارټا په ټول يونان کې تر ټولو ښاري دولتونو نه ښه سرتيري لرل. سره له دې سپارټا له دغه ځواک نه په احتياط سره کار اخېسته. د سپارټا دغسې تنظيم شوی ژوند شېبه په ټول يونان کې ستايله کېده. خو دغه ښاري دولت د اتن پر عکس په فکري او ذهني لحاظ وچ او بې حاصله پاتې شو. پوهاند کيتو وايي چې «هغه وخت چې سپارټا مخ په خوري او نسکوره شوه، د انرجۍ د نشتوالي له امله نه، بلکې د مدني غړو او د ايديالګانو د نشتوالي له امله و، چې په دې کې هغه خپله کړمه وه.» ۱۰۴۲

د اتن ښاري دولت

اتن د مخزېږدې ۹۰۰ تر ۷۰۰ پورې تر سپارټا وروسته درېيم ښاري دولت و. اتن د سپارټا پر خلاف د پاچايي، ارستوکراسي، زورواکي او ډموکراسي په تېرولو سره تحول وکړ. په همدغه وخت کې کله چې سپارټا په پلي پونيز کې په ښکېل کېدو سره په يونان کې پېژندل شوی ځواک ګرځېدلی و، د اتیکا (Attica) ټول ښاري دولتونه د کوم مشر په نوښت سره د اتیکا اتحادیې کې سره يو موټی شول او اتن يې خپل مرکز کړ. د اتن ښاري دولت په دغه اتحاد سره د پراخې سيمې خاوند شو. اتن څنګه چې سمندر ته نږدې و، سوداګری يې وده وکړه. برسېره پر دې هلته د وړو مخکې والو تر څنګ سوداګر، کسبګر ورو ورو هسک شول او اصلي اوسېدونکي يې د مدني حقوقو خاوندان شول. په دې ډول اتنيانو په هغه لومړي سر کې په سياست کې ځانګړی مهارت وښوده. د اتنيانو «نبوغ» وروسته په هغو سمونونو کې وځلېد، چې سمون پالو لويانو يې د دولت او ټولنې د ښه کولو له پاره وکړل.

د سمونونو په لړ کې د مخزېږدې په ۶۲۱ کال کې لومړی سمون د دراکو (Draco) نومي له خوا وشو چې دوديز قانونونه يې ټول او تدوين کړل. په دغه سمون سره لږ تر لږه د خپل سر او حاکمانه چلند په وړاندې يو څه مصونيت پيدا شو. سره له دې دا پروسه روانه وه، چې په هغې سره واړه ځمکه وال د لويو ځمکه والو پوروري کېدل او د پورونو د نه پرېکولو په صورت کې مريان کېدل چې پايله يې دا شوه چې عام ناراضي توب يې منځ ته راوړ. په نورو ښاري دولتونو کې دا ډول ناراضي توب د انقلاب لامل کېده. خو دلته د سولون (Solon) په نامه يوه سوداګر، چې په ملک کې ګرزېدلی و او يو ډول فيلسوف، سياستمدار او شاعر و، له ناراضيانو سره خواخوږي ښکاره کړه. مخالفو ډلو هم ورته ډېر واک ورکړ. سولون په اتن کې د ناراضيانو غوښتنې يې له مقاومت او کېدوې نه ومنلې. د پور په برابر کې يې مري توب لغوه کړ او مخکې يې لومړنيو څښتنانو ته ورکړې او ان هغوی يې چې د پور په بدل کې له اتن نه د باندې پلورل شوي وو، بېرته وغوښتل.

سولون اتنيان وهڅول چې د تاکو (د انګورو بوټي) په زياتولو سره ځانګړې کرنه پياوړې کړي. ده پلرونه اړ کړل چې خپلو زامنو ته کسبونه وشي. په دې توګه کسبونو او په ځانګړې توګه کلالي دومره وده وکړه چې د يونان لونيې د مديترانې په چاپېر سيمو او ان په مرکزي اروپا کې خرڅېدل. دا هغه وخت و، چې له ليديا څخه په اتن کې سکه او پيسې په دوران کې لوېدلې وې.

سولون په سياسي ډګر کې سمون پلي کړ. تر دغه وخته پورې يوازې نسب د اسامبلې د غړيتوب شرط و. سولون د هغه پرځای شتمني د غړيتوب شرط وګرځاوه. په دې ډول سوداګر يا نوې سوداګره طبقه هم لوړ اجرائيوي مقام ته رسېدلی شوه. د اسامبلې د غړو په ډېرېدلو سره يوه څلورسوه کسيزه انتخابي شورا منځ ته راغله، چې د اجرائيوي کميټې په شان يې دنده ترسره کوله. ۱۰۴۳

سولون د دغو سمونونو نه وروسته په سفر لاړ. د هغه په نشتوالي کې ناراضي ټوبونه زيات شول. ټوله اتیکا نارامه او انقلابي شوه. سره له دې هم «د اتن خلک په دغه فکر وو چې ګډه ګټه له ډله يزې ګټې نه لوړه ده» ۱۰۴۴ دا ځل هلته زورواکان هسک شول. له سپارټا پرته په ټول يونان کې زورواکان سياسي واکمنان شول. خو يوناني زورواکان نږدې ټول ارستوکراتان او متمدن وو. پخوا په ټول يونان کې د پاچايانو پرځای ارستوکراتان په واک شوي وو، اوس د هغو پرځای زورواکان واکمن شول، چې هسکېدنه يې په اصل کې د ممتازو او شتمنو او د منځنيو او ښکته طبقو د مخالفتونو او مبارزو پايله وه.

نويو واکمنانو چې ټول يې د ارستوکراتو او ممتازو کورنيو څخه وو، په خپلو سمونونو سره يې د مړيو حال څه ښه کړ. دوی د ښکته او منځنيو طبقو په ملاتړ پورونه يا لغوه کړل يا لږ کړل، ډېرې ټول ګټې پروژې يې پلې کړې، مخکې يې له سره ووېشلې او د مالياتو شپوه يې بدله کړه او د سياسي موسسو غړي يې ډېر کړل، خو سياسي سيستم پرځای پاتې و. دغو واکمنو زور زياتی هم نه کاوه. دغه سمونونه د مخزېږدې د ۹۰۰ نه تر ۵۵۰ پورې پلي شول. دا هغه وخت و، چې د وړې اسيا له ليديا نه په يونان کې د پيسو په چلند سره د سوداګرۍ ډله هسکه شوې وه او د کرنيزې تولنې يو ډول برابرتوب له منځه تللی و. له سولون نه وروسته د اتن لوی مصلحان پېسېستراتوس (Pisistratus) او کلايسټينز (Cleisthenes) وو. کلايسټينز د اتن قانون پوره ډموکراتيک کړ. د اتن ټول اصلي تبعه يې د اسامبلې غړي کړل، د پخوانو ارستوکراتو قومونو پوځي او سياسي دندې يې لغوه کړې او يوازې يې تشريفاتي دندې ورته پرېښوې. د پخوانيو ارستوکراتو پياوړو قومونو پرځای يې لس نوي قومونه تنظيم کړل، چې نسب يې د غړيتوب شرط نه و.

اسامبله د ټولو اجتماعي ډلو له غړو نه د بې ځمکو اصلي تبعه وو او کارگرو په کېدون جوړه شوه. اسامبلې عمومي سياستونه ايستل او د يوې پنځه سوه کسيزې اجرايوي شورا ته يې د پلي کولو دنده وسپارله، چې هر کال د دغو لسو قومونو له هر قوم نه پنځوس تنه غوره کېدل. خو مشر يې هغه څوک کېده چې د حيثيت او نفوذ خاوند و. دی په شخصي وړتيا د «خلکو مشر» په نامه يادېده او تر هغو به يې مشري کوله چې د اسامبلې او شورا غړي به پرې ولاړ وو. ده رسمي مقام نه لاره.

پريکلس (Pericles) په پنځمې پېړۍ کې همدغسې مشر و، چې د يونان په «طلايي دوره» کې يې د ارستوکراتو او وکړو تر منځ انډول وساته او يو دېرش کاله يې مشري وکړه. دی داسې يو واقعبين سياستمدار او اغېزمن وياند و، چې چارې يې په زور سره نه، بلکې په منطق او هڅونې سره ترسره کولې. هولستر ليکي: «د فرد او ټولې تر منځ د همغږۍ په حاصلولو کې د يونان د پوليس بری هېڅ چېرې هغومره پوره نه و، لکه په اتن کې چې له ډموکراسۍ سره د انسان د لومړۍ مېمې مقابلې په ډگر کې و.» ۱۰۴۵ پريکلس وايي چې «زموږ اساسي قانون ته ډموکراسي ويل کيږي، ځکه چې هغه د څو کسو په لاس کې نه، بلکې د ډېرو په لاس کې دی... موږ د سياست په ټولو موضوع گانو باندې په خپله غور کوو او داسې نه گڼو چې قول او عمل سره نه جوړيږي، بلکې داسې گڼو چې هغه کره له اول نه ناکام وي، چې له مباحثې او مشورې نه پرته کيږي.» ۱۰۴۶

د پلي پونيز جگړه

د پلي پونيز جگړه د مخزېږدې ۴۳۱ نه تر ۴۰۴ پورې د سپارټا او اتن په مشرۍ د دوو اتحاديو تر منځ جگړه وه چې اوه ويشت کاله اوږده شوه. د جگړې پړه په اتن اچول شوې، چې د جگړې د مخه يې امپراتوري جوړه کړې او نور دولتونه ترېنه وېرېدل. اتن د نورو په مرسته په ۴۹۰ په مراتون (Marathon)، په ۴۸۰ کال کې په سالامي (Salamis) او په ۴۷۹ کال کې په پلاتي (Plataea) کې د هخامنشي پارس لوی يرغلېز پوځونه مات کړي او د ستر اعتبار او حيثيت خاوند شوی و. اتن د جگړې وروسته په ۴۷۷ کال کې په خپلې مشرۍ سره يوه نوې اتحاديه جوړه کړې وه، چې له اتیکا نه تر ايونيا پورې د ايجن سمندرګي د غاړو او ټاپوگانو زياتره ښاري دولتونو په کې غړيتوب درلود. دغې اتحاديې د پريکلس په زيار سره سوکه سوکه د اتن په امپراتورۍ بدله شوه. اتن له غړو هېوادو نه په راز راز پلمو عوايد ټول کړي، د ايجن په سمندرګي کې په لاسرې سره خپلې سوداګرۍ ته وده ورکړې او ځان شتمن او پياوړی کړي. د اتن د ځواک نه سپارټا ووېرېده او د يو شمېر دولتونو

سره يې اتحاد وکړ، چې هغوی هم له اتن نه وېرېدل. پخوا مو يادونه وکړه چې هسې هم سپارټا او اتن د دولتي شېبې له مخې توپير درلود. سپارټا او اتن هر وخت سيال دولتونه وو. سپارټا او متحدین يې دوريان او اتن او متحدان يې زياتره ايونيان وو. سپارټا کوينين کاوه په پلي پونيز کې د اوليکارشي حکومت او اتن د پريکلس په مشرۍ هاند کاوه چې د خپلې امپراتورۍ په ښارونو کې ډموکراتي ډلې په واک کړي. په دې توگه د پلي پونيز جگړه د قدرت پر سر جگړه وه. «اتن تر خپلې ولکې لاندې د ټول يونان د راوستلو خوب لیده او سپارټا او متحدان يې ټينگ وو، چې د اتنيانو امپرياليزم پای ته ورسوي. ۱۰۴۷»

دغه جگړه چې اوه ويشت کاله اوږده شوه تاريخ پوه تاسيد ايز دا جگړه په خپل اثر کې د پلي پونيز جگړه په نامه په کره او افایي ډول بيان کړې ده. د يرغل نوښت د سپارټا او د هغې د ملگرو لاس کې و. د جگړې په دوهم کال کې وبا ولگېده چې د اتن څلورمه برخه خلک د خپل مشر پريکلس په گډون مړه شول. د پريکلس د مړينې وروسته د اتن مشري افراطيانو لاس ته ورغله او د اتن ډموکراسۍ د وگړو د حاکميت بڼه غوره کړه. د پريکلس دا خبره رښتيا شوه چې ويلې يې و چې «دی د سپارټا له طرحې نه دومره نه وېرېږي، چې د اتنيانو د تېروتنو نه وېرېږي» ۱۰۴۸ دا له دې نه جوته شوه کله چې اتن د ميلوس بې پرې ټاپو ونيو نارينه يې ورته ووژل او ښځې او ماشومان يې د مريانو په شان وپلورل. د اتنيانو بله تېروتنه دا وه چې دوی د ناسې ستراتيژي له مخې د خپل سمندري ځواک غټه برخه د ليرې پراتې سيراکويز سيمې په ساتنه کې له لاسه ورکړه. له هغه وروسته، چې د ايجن په سمندري باندې د اتن کنترول غړند شو، تر لاس لاندې دولتونه يې په وړاندې جگ شول، تر څو په پای کې د پلي پونيز مخالف سمندري ځواک، چې د پارس په سرو زرو سره غښتلی شوی و، د اتن سمندري ځواک يې په هيلسپونټ کې تس نس کړ، اتن اړ شو چې په ۴۰۴ کال کې سپارټا ته تسليم شي. که څه هم سپارټا جگړه وکتله او په لاس لاندې سيمو کې يې د اتن په گډون شتمن نفوذ من په واک کړل، خو په خپله يې د ټولو دولتو سره ډېر ناوړه چلند پيل کړ او هغوی يې د ځان مخالف کړل. په دې توگه سپارټا ونه شو کولی چې د اتن په شان امپراتوري جوړه کړي. اتن د سپارټا تر لاس لاندې زورواک کريتياس په مشرۍ د دېرشو ديکتاتورانو له خوا اداره کېده، چې اتنيانو يو څو مياشتې وروسته هغوی نسکور کړل او خپله اسامبله او شورا يې بېرته فعاله کړه او ډموکراسي يې ژوندۍ کړه.

يونان د پلي پونيز د جگړې نه وروسته

د پلي پونيز د جگړې وروسته د يونان بڼاري دولتي شېوه مخ په خور روانه شوه او د لرغوني يونان دوره پای ته ورسېده. اتنيان هم د پلي پونيز د جگړې وروسته فردي شول او بڼاري دولت ورته په دويمه درجه مهم شو. همدارنگه بريالی سپارټا هم په دې کې پاتې راغله چې تر لاس لاندې دولتونه اداره کړي. د څلورمې پېړۍ په نيمايي کې د يونان قدرت د سپارټا، تبس او اتن تر منځ بدلون کاوه، تر څو په ۳۵۹ کې په مقدونيې کې فيليپ پاچا شو. مقدونيه د يونان په شمال کې يو ډېر بېرته پاتې هېواد و. خلک يې دوري يونانيان وو. دوی هم د سپارتيانو غوندې جنګيالي وو. پاچا فليپ په ۳۵۸ کې يوه غوڅونکې جگړه وکتنه او ټول يونان يې تر ولکې لاندې شو. دوه کاله وروسته فليپ مړ شو او پرځای يې د هغه زوی سکندر په شل کلنۍ کې پاچا شو چې د مخه مو رڼا پرې اچولې ده.

دوه دېرشم څپرکي

د سوکرات، اپلاتون، ارستو، اپیکور اوزينو په نظر ښه انسان

دا د هومر بالابانس د کتابکوټي ژباړه ده چې اصلي نوم يې «د ښه انسان کلاسيک ايډيال» (The Classical Ideal of the Good Man) دی. کاکړ د دې کتابکوټي ژباړه په داسې وخت کې وکړه چې په افغانستان کې نږدې څلور لسيزې خونړۍ جگړې په پايله کې افغان ټولنه د ايډيالوژيکي، اخلاقي او بې باوري د ژور بحران سره مخامخ ده. دی د افغان ټولنې د ټولنيز او اخلاقي نزول نه ډېر ځورېده ځکه په دې وخت به لوړ پوړو چارواکو په ځانگړې توگه هغوی چې د بهرنيو هېوادو د متو په زور به لوړو مقامونو گومارل کېدل، د دې پر ځای چې لږ تر لږه د خپل وجدان په وړاندې خجالت وباسي د پرديو له خوا به يې د مقام ترلاسه کولو باندې وياړ هم کاوه. ده د افغان ټولنيز او اخلاقي رغونې په موخه دا مهم کتابکوټۍ وژباړه. البته دا ژباړه نورې کټې هم لري هغه دا چې د پښتو د علمي کېدو او افغانان د لرغونو دورو د فلسفي افکارو سره اشنا کول دي.

هومر بالا بانس دا کتابکوټی هم د اوسنۍ صنعتي ټولنې هغې مهېې مسلې ته د خلکو د پام اړولو په موخه ليکلی هغه دا چې د دغې ټولنې په تحول کې انسان نه، بلکې ماده «زموږ د توجه محراق دی او د هغې محصول ساينس او تکنالوژي زموږ مادي غوښتنې په اوله درجه پوره کوي، خو په غاړو کې يې موږ که څه هم په ناڅرگند ډول مومو، چې يوه نوې ورځ په توکېدو ده، چې هلته شخصيت يو ځل بيا مرکزي مقام ته په رسېدلو کې ښکاري.» ۱۰۴۹ دی وايي چې د جگړې د بحران په فضا کې زموږ اخلاقي ارزښتونه او معيارونه د بيا ارزونې لاندې راغلي او دا هغه بحران را په زړه کوي چې د يونان فيلسوفان يې وهڅول چې د اتن او سپارټا تر منځ اوږدې درېدونکې جگړې په موجودو اخلاقي معيارونو باندې بيا نظر وکړي. دی وايي چې «زما مقصد دا هم دی، چې د هغو يوناني فيلسوفانو ښوونو ته توجه وشي، چې دغې پوښتنې ته يې ځواب وايه، چې د ښه انسان خاصيتونه کوم دي؟».

په اصل کې دا دې پلي پونيز جگړه وه، چې يوناني سوچوال يې دې ته وهڅول چې ډول

ډول نوي فکرونه رامنځ ته کړي. په بل ملک کې د جگړې وروسته نوي او ژور فکرونه هغسې ځلېدلي نه دي لکه چې په اتن کې غوړېدلي دي.

بالابانس هغه سياسي او ټولنيز چاپېريال چې يوناني فکر په کې وده وکړه په لنډه توګه داسې بيانوي: د مخزيږدې څلورمې او پنځمې پېړيو په بهير کې چې اخلاقي فلسفې وده وکړه، د يونان مدنيت له تور سمندرګي نه د جبل طارق تر تنګې پورې غزېدلی و. هلته دا فکر عام و چې څوک له يونان څخه نه دی بربر يا پردی دی. فيلسوف ايسوکرات په دې فکر و چې اتن د هيلن کليمه ايستلې چې نه د نژاد، بلکې د سلوک په مانا ده نو پردی هغه چا ته ويل کېده چې د اتنيانو د ژوند د اروايي شېبې نه پردی و.

سکندر د ارستو شاګرد او د هغه ځای ناستو يوناني ژبه او کلتور د نيل له سين نه تر اباسينه پورې خپاره کړل. وروسته چې روميانو يونان ونيو هغوی په خپل وار په يونانيت (Hellenism) سره جذب شول. دوی د يونان هنر، ادب او فلسفه د خپل مدنيت بنسټ وګرځول او په شمال کې يې ان تر برتانيې پورې په خپلو مستعمرو کې مروج کړ.

په لوېديځې اروپا کې د يو څه وخت له پاره تياره خپره شوه، خو د قسطنطنيې له نسکورېدو نه وروسته چې د کلاسيکو ښوونو څراغ، چې د بېزانس خلکو روښانه ساتلی و، د رنسانس انسان پالو ته په لاس ورغی، وړانګو يې ټوله لوېديځه نړۍ د امريکې د وچې په کېدون روښانه کړه.

د بالابانس په وينا اتن د ډموکراسۍ زانګو وه. شورا چې قانونونه يې ايستل د ازادو يونانيانو نه جوړه وه. دا يوه نېغه ډموکراسي وه، نه تمثيلي ډموکراسي چې موږ يې په امريکا کې لرو. اتن په واقعيت کې د ټولې يوناني نړۍ سياسي، کلتوري، اقتصادي او مذهبي مرکز و.

ازادي، ډموکراسي، د انساني حيثيت او د رښتين توب د موندلو پلټنه په يونان کې هسکه شوه. د پنځمې پېړۍ د پريکلس عصر د اتنيانو د سياسي نفوذ او کلتوري پرمختګ ډېره لوړه هسکه وه. د پلي پونيز جګړه د هغې د مخ په ځورتوب نښه ده. د جگړې وروسته هوبنيارو کسانو د رښتين توب او راحت په پلټنه فلسفې ته مخه کړه او د اخلاقي معيارونو په بيا ارزونې پسې يې پښې لوڅې کړې، چې د جگړې او نښتو په کړکېچ کې فاسد شوي او له منځ نه تللي وو. اپلاتون په حقه و چې ويل يې دا سوکرات نه و چې د ځوانانو فکرونه يې فاسد کړي و، دا په خپله ټولنه وه چې په جنګ سره ککړه او حيواني شوې وه. هغه څه چې د منځه وړل شوي و، اوس بايد له سره ودان شي. د ژوند نوې فلسفه او انساني ارزښتونه بايد هسک شي.

سوکرات- کلاسیک ښه انسان

بالابانس د ښه انسان د ځانګړو ځانګړتیاوو له بیان نه مخکې د ښه والي او د هغو نظرونو په اړه چې ښه انسان باید څنګه وي؟ د ځینو فیلسوفانو فکرونه د هغوی عمومي ایدیاګانې وړاندې کوي او خپل بحث د سوکرات نه پیلوي چې د «ښه انسان سرمشق دی». ۱۰۵۰

ارستو وايي «فکر کېږي چې [د] هر هنر او هرې څېړنې او داسې د هر عملي تشبېث مقصد ښه والی دی، نو په دې ډول ... د ټولو څیزونو مقصد د ښه توب په لور وي.» ۱۰۵۱
ارستو په دې ډول د خپل استاد نظر تاییدوي، چې ښېګڼه د شته والي [ښه والي] دلیل دی او دا چې د ټولې پوهنې موخه د ښه والي پوهه ده.

یونانيان لومړي کسان وو چې د پوهې په موخه وپوهیدل. دوی د انسان په ارزښت او درنښت عقیده درلوده او فیلسوفان یې په دې فکر وو چې د انسان وروستی موخه دا ده، چې نه یوازې خپلو ځانګړو مهارتونو ته، بلکې خپلو ټولو ظرفیتونو ته وده ورکړي. اپلاتون دې پایلې ته رسېدلی و، چې هغوی چې په ښه ډول ښوونه ورته وشي، په عمومي ډول ښه انسان کیږي، ځکه چې هېڅ انسان بې له عقل نه په کار اخیستلو سره ښه کېدلی نه شي او هېڅوک بې له پوهې نه عقلي قدرت ترلاسه کولی نه شي. اپلاتون په خپلې دغې وینا سره د خپل استاد فکر منعکسوي چې ویل یې «ښېګڼه پوهه ده.» د «په ښه ډول زده کړې» کلیمو ته ښه څیر شئ ځکه چې یونانيان زموږ سره موافق وو، چې «لږه پوهه یو خطرناک شی دی.» ۱۰۵۲

د ارستو په نظر انسان په یوازې ځان نه، بلکې په ټولنې کې ژوند کوي. د هغه خوی او سلوک په هغو ټولنیزو دودونو، قانونونو او موسسو سره جوړیږي، چې د هغه لاندې ژوند کوي. دی وايي چې د ښه او ښکمرغه ژوند شرطونه دادي چې داسې اخلاقيات او د حکومت طرز وټاکو چې سیاست یې په پوهې او نورو مناسبو شرطونو سره تنظیم شوی وي، چې انسان قادر کړي چې ښه انسان ترې نه جوړ شي. اپلاتون په خپل «جمهوریت» نومي اثر کې د ټولنیز نظم یو پلان وړاندې کړ، چې په کې عدالت، ازادي او د انساني استعداد وده په ښه ډول تضمین شوي وي. ارستو په خپل «سیاست» نومي اثر کې د یو شمېر ښاري دولتونو قانونونه وکتل تر څو د ښه کرکټر د ودې له پاره کوم یو ښه مناسب دی. په دې ډول د یونان اخلاقي فیلسوفان په دې فکر وو، چې د انسان وروستی موخه د مثبت ښه والي ترلاسه کول دي، چې هغه په خپل عقل سره وده کوي، پوهه یې تاییدوي،

په داسې ټولنيز چاپيريال کې چې ښه والی پرمخ بيايي.

د مخزيرې د پنځې پېړۍ په نيمايي کې يو نوی اواز، د سوکرات اواز، واورېدل شو. سوکرات غټ انسان و، مخ يې بدرنگ و خو د ده د مخ نه زړه سوندي، پراخه خواخوږي، بې شانه ساده کي او پوره رښتين توب د ورايه ليدل کېده. دی دومره بې وزلې و، چې د زړو جامو پرته يې بل څه نه شو اغوستی او پښې ابلې به روان و. ده باور درلود، چې د هغه لږو اړتياوو د هغه ذهن د دنيايي چارو نه ازاد کړی او په دې يې قادر کړی و، چې په روحي او معنوي شيانو سوچ وکړي.

سوکرات يوه نوې فلسفي لار وايستله هغه دا چې د ده په فکر فلسفه تر هغو لور ماموريت لري چې د بې روحه شيانو په اړه په رښتيا وپوهېږي. ډېره مهمه دا ده چې په دې پوه شو چې انسان په کومې خوا درومي. په دې توگه د مادي نه وانسان ته پام اړول د سوکرات د فلسفې يو اصل و. بل دا چې سوکرات جاري اخلاقي مفهومونه د دې له پاره د علمي تحليل لاندې راوستل چې د هغو رښتينې مانا مالومه شي. ده د دلفي ليکنې په پيروي چې «ځان وپېژنه» په دې پيل وکړ چې «انسان په انسان کې کشف کړي» او وټاکي چې انسان بايد څوک وي؟ هغه فکر کاوه چې يو څوک هغه وخت په نورو کې د ښه او بد په خواصو پوهېدلی شي کله چې هغه ښه او بد خاصيتونه په خپل ځان کې درک کړي.

سوکرات باور درلود چې د ده د وخت دوديزو اخلاقياتو د فکر په طبيعي ازادۍ باندې مصنوعي قيدونه لگولي دي. د طبيعي ازادۍ موخه د داسې رښتين توب موندل دي، چې په عام ډول د دغسې مفهومونو لکه ښېگڼه له پاره ترې کتنه اخېستل کېږي. ښېگڼه د ډېرې لوړې کچې د ښه والي د موندلو له پاره د انسان کوښښ دی. برسېره پردې سوکرات داسې کبله چې د انسانانو تېروتنې د هغوی د ناپوهۍ پايله وي او دا چې ښېگڼه له پوهې او له داسې مناسب پوهاوي نه لاس ته راځي، چې څه سم دي او څه ناسم دي. هر چا چې دغه توپير په څرگند ډول وکړ، هغه خپله اراده دې ته بيايي چې ښه وکړي او له بدۍ نه ځان وژغوري.

هغه شېبه، چې سوکرات د رښتيا موندلو د پاره غوره کړې وه، په دې ډول وه: هغه به د خپلو زده کوونکو نه راز راز پوښتنې کولې لکه «عدالت څه ته وايي؟» ځوابونه به ډول ډول وو. دی په دې بوخت نه و، چې خپلې عقلي ايډياگانې وړاندې کړي، بلکې په دې پسې و چې د نورو د ذهنونو نه فکرونه وباسي. بيا به سوکرات د اورېدونکو د ځوابونو له اوږده او څېړنيز تحليل نه وروسته له ډېرو گډو وډو نظريو څخه د عدالت يوه دغسې مفکوره ايستله، چې هغه به رښتينې، افقي او د گډ خاصيت په لرلو سره به د شرايطو له کتنې نه

په عالمي ډول د تطبيق وړ وه. بيا به يې له شاگردانو نه په ټينگه غوښتل، چې کوبښنې وکړي هغه په خپل ژوند کې پلي کړي.

دا د اتن ځوانانو په سوچ کولو کې يوه نوې تجربه وه، په داسې حال کې چې له هغوی نه غوښتل کېدل چې د دوديزو قانونو له مخې سلوک وکړي. خو د ځوانانو په هڅولو سره چې د دغو منل شويو قانونو اعتبار د پوښتني لاندې کېده، داسې کتل کېده چې سوکرات هغه واک تخريبوي، چې لويان په هغه سره د خپلو ماشومانو سلوک کنټرولوي. برسېره پردې سوکرات د يوناني موسسو اسماني سرچينې ته گواښ کاوه. سوکرات ويل چې ښه د دې له پاره ښه نه دي، چې خدايانو منلي، بلکې خدايانو هغه ځکه منلي چې هغه ښه دي. په دې توگه خدايانو ته د دغسې اخلاقياتو نسبت د اولمپس د خدايانو له لومړۍ مفکورې نه انحراف و.

په دې توگه په سوکرات تور ولگول شو او محکمې ته راوستل شو، چې د ۵۰۱ غړو نه جوړه وه. تور دا و چې دی ځوانان فاسدوي او مقدساتو ته سپکاوی کوي. دغسې نه زغم توب د اتن د ډموکراسۍ له تاريخي روح نه، چې د فکر په ازادۍ او مباحثې سره خړوبېده، پوره انحراف و. خو څنگه چې اتن له سپارټا سره په اوږده جگړه کې ماته خورلې وه او له هغې نه را پيدا شوي سياسي ټکان خلک کډوډ او کم عقله کړي وو، د اتن شورا سوکرات د دېرشو رايو په توپير سره په مرک محکوم کړ. کاکړ وايي چې «د هېرانۍ ځای دی چې دغسې هوښيار او ښه انسان په دغه ډول جزا محکوم شو، خو تاريخ ښوولې چې گرانه ده له عمومي تعصب سره په عقل او [د] ناپوهۍ سره په رڼا مجادله وشي.» ۱۰۵۳ ځکه چې زموږ د هر يوه له پاره گرانه ده کله چې د يوه شي په حقانيت په پټو سترگو قانع اوسو، څوک موږ له هغه څخه وروړي او ووايو چې په غلطه يو.

اپلاتون (۳۸۴-۳۴۷)

د اپلاتون اصلي نوم ارستوکلس او تخلص يې اپلاتون و. پلار او مور يې چې له لور نسب نه وو، ډېر ښه تعليم ورکړ او پوره وسيلې يې ورته برابرې کړې، چې خپل ټول عمر د فلسفې په زده کړه تېر کړي. اپلاتون لس کاله د سوکرات په شاگردۍ کې تېر کړل او دېرش کلن و چې د خپل استاد محکمه يې له سترگو نه تېره شوه. ده چې د اتن د عوامو په بې عدالتۍ سره پارېدلی و، د «جمهوريت» په نامه يو کتاب وليکه چې په هغه کې يې دغسې سياسي او ټولنيز ايډيالې نظام انځور کړ چې د «فيلسوف پاچايانو» له خوا به چلول کېږي، چې د هغو په واکمني کې به دغسې جنايت ته هېڅ اجازه ور نه کړه شي.

اپلاتون اول په اتن کې يو جمنازيم او وروسته په يوه بڼ کې د اکاډيموس په نامه يو فلسفي مکتب پرانېست. دا اکاډمي ډېر زړ په ټوله مديترانه کې ادبي او فلسفي مرکز شو. دا په واقعيت کې لومړی پوهنتون و چې نهه پېړۍ يې دوام وکړ. اپلاتون هلته څلوېښت کاله درس ورکړ او ليکنې يې وکړې.

اپلاتون ډېر پياوړی منطق پوه، ستر نفوذمن سوچوال او د يوناني نړۍ لوړ خياله شاعر و. ده اټکل دېرش ديالوگونه پرې ايښي دي. له نيکه مرغه ټول يې ساتل شوي دي. ديالوګ چې د دوو کسانو تر منځ خبري يا مرکه ده اپلاتون په هغو کې د سوکرات د شېوې نه کار اخېستی دی. سوکرات د پوښتلو او ځواب ورکولو شېوه کاروله. د اپلاتون ديالوگونه د عدالت، نېکمرغۍ، ښېکڼې، ايديالي دولت او هم د الهياتو او د پوهې له تيورۍ نه بحث کوي. په دې توګه د اپلاتون د ايدياوو دوکتورين د کایناتو مادي او هم روحي توکي په غېږ کې ونيول.

بالابانس خپله ليکنه د اپلاتون هغه دوکتورين ته ځانګړې کړې ده چې په اخلاقياتو پورې اړه لري. دی وايي چې دا يوه ډېره کرانه، ژوره او پېچلې تيوري ده چې د شرح کولو له پاره د لوستونکو زغم او کره پام غواړي. دا تيوري ان په خپله اپلاتون هم د استعارو، سيمبولونو او افسانوي رمزونو نه پرته شرح کولی نه شوه. خو د اپلاتون دغه دوکتورين عملي اړخ لري، په دې چې هغه دغسې يوې اصلي نمونې ته ګوته نيسي، چې ښه انسان بايد ځان ورسره موافق کړي.

بالابانس د بېلګې په توګه د ښکلا مفهوم تر کتنې لاندې نيسي. ښکلا د حواسو له لارې بيل بيل مفهوم غوره کوي، چې هغه د يوه چا په روزنې او شاليد پورې اړه لري. د بېلګې په ډول شونې ده چې ښکلا په انځورګري کې هنرمن ته يو مفهوم او عام وګړي ته بل مفهوم ولري. خو ښکلا د ايديا په شان د انسان د عندي ارزونې نه لوړه ده. خو د ښکلا اصلي نمونه يو عالمي ايډيال، يو مطلق معيار دی چې په هغه سره ښکلا په ټولو خلکو او په ټولو شیانو کې په يو شان تر ارزونې لاندې نيول کيږي. لکه ښکلا په ښځو يا کلانو کې څي او راڅي، خو ښکلا د ايديا په شان پرځای پاتې وي. انسان او کلان مري د ښکلا ايديا تلپاتې وي. په دې توګه اپلاتون وايي چې د ښکلا ايديا يواځې يو کليمه يا افاده يا ځانګړتيا نه ده چې په کوم انسان يا مادي کې نغښتې وي. هغه د انسان نه په خپلواک ډول وجود لري او په حواسو سره يې درک نه کيږي. درک يې د انسان په عقل يا روح سره کيږي. انسان هېڅکله اصلي نمونې ته په پوره ډول رسېدلی نه شي، خو بايد د خپلې غوښتنې موخه يې وګرځوي. دی وايي «چې دا د ښکلا له ايډيال سره د حضور او ګډون له امله ده

چې څيزونه ښکلي کيږي.» دی زياتوي چې «هغه وخت چې يو ښکلی روح له يوه ښکلي شکل (ايډيا) سره همغږی کيږي، دواړه په دغسې قالب کې لويږي چې د هغه چا له پاره چې د ليدلو سترگې لري، تر ټولو ښکلي منظره وي.» ۱۰۵۴

اپلاتون د دې شرحې پر بنسټ وايي چې ډېر لوړ ښه توب بايد له دغه ماډل سره د انسان په يوځای کېدلو او توافق کې ولټول شي. په دې توگه اپلاتون دې پايلې ته ورسېد چې روح بايد تلپاتې او نه فنا کېدونکی وي.

د اپلاتون په نظر موږ ته ښايي چې له ناڅاپي او بې هدفه نظر او د حواسو له محرکې نه لوړ واوسو او د عالمي مفکورو پرنسپونو يا قانونو په چوکاټ کې فکر وکړو چې بنسټيز او رښتيني واقعيتونه دي. په دې ډول که موږ د انسانيت له نظر نه فکر وکړو، نظر دې ته چې د دغه يا هغه کس له نظره فکر وکړو، چې خوښيږي يا مو نه خوښيږي، موږ شايد د انسان روحي ماهيت په ښه ډول درک کړو او وبه وينو چې ټول بشریت يو دی.

ارستو (۳۸۴-۳۲۲)

ارستو د شمالي يونان په سټاګيرا کې زيږېدلی و او اتلس کلنۍ کې د زده کړې له پاره اکاډمي ته ورغی او هلته د اپلاتون سره شل کاله پاتې شو. د اپلاتون د مړينې وروسته په ورې اسيا کې اسوس ته لاړ او هلته يې د ځان له پاره د فلسفې ښوونځی پرانېست. وروسته د مقدونيې پاچا فيليپ ترېنه وغوښتل چې د هغه د ديالرس کلن زوی ښوونکی شي چې هغه وروسته لوی سکندر شو. د پلوتارک په وينا سکندر ويلي و چې د ژوند له پاره د خپل پلار او د ښه ژوند له پاره د ارستو پوروری دی.

سکندر چې د يونان د نيولو نه وروسته په هخامنشي امپراتورۍ ودانگل، ارستو اتن ته ستون شو او هلته يې د ليسييم په نامه ښوونځی پرانېست. ارستو په لومړيو وختونو کې د اپلاتون د ډوکټرين پلوي کوله خو وروسته يې وويل چې «رښتين توب اړ کړ» چې د خپل استاد تيوري پرېږدي او بله لار ونيسي. دی او زده کوونکي يې د اتن په ليسييم کې په څېړنو بوخت شول. له بده مرغه د ده د څېړنو يوازې څلورمه برخه راپاتې ده. دی لومړی فيلسوف و، چې د انسانې پوهې بيلې بيلې ساحې يې په منظم ډول تصنيف کړې. د هغه اثرونه منطق، فزيک، ميتافزيک، بيالوجي، اروا پوهنه، اخلاق، سياست او بديعياتو په اړه دي.

ارستو که څه هم د عقلايي تحليل او مجرد فکر سره علاقه درلوده، خو هغه د طبيعي پېښو د يوه لېوال کتونکي په توگه په خپلو عمومي مفکورو کې د حواسو په درک

او د ورځينيو تجربو په رول هم قایل و. د ارستو په نظر د اپلاتون د ښکلا ايډيا يو مجرد واقعيت دی چې شته والی لری نه شي. د اپلاتون پرخلاف ښکلا په هغه شي کې شته چې په کې نغښتې وي. موږ ښکلا په يوې ښځې او گل کې وينو، هغه هلته په دوی کې شته نه په مجردې نړۍ کې.

بيا نو ارستو د جسم او روح يووالی مني او وايي چې روح زموږ په فزيکي شته والي کې څرگندتيا مومي. دی دا وايي چې هر څوک په ځان کې دا استعداد لري تر هغه ځايه چې کولی شي ځان ايډيال يا مطلوب کمال ته ورسوي. دا چې د هغه دغه استعداد په ژوندي مقصد لرونکي يا نهايي علت- خدای، نامتحول او تلپاتې سره فعال کېږي. ارستو دغه خوځوونکی خدای بولي او زياتوي چې صوفيا يا دغه خوځونکی په اړه ژور سوچ د ذهن تر ټولو لوړ او تر ټولو ښکمرغه فعاليت دی.

د ارستو په فکر د انتخاب ازادي د اخلاق له پاره اساسي شرط دی، ځکه چې ښېکښه په هغه حال کې مانا نه شي لرلی چې يو څوک په بدې لارې د تلو اختيار ونه لري. يوازې هغه انسان ښه دی چې اختيار لري ښه يا بد وکړي او بيا ښه وکړي. يو څوک په وار وار په ښې لارې باندې تگ سره هغه خوی خپلوي چې په کولو سره يې اخلاقي کرکټر ودانېږي. «يو عادل انسان د عادل کارونو په کولو او د اعتدال خاوند د اعتدالي کارونو په کولو سره جوړېږي.» ۱۰۵۵

ارستو وايي چې څه وخت د مخه يوې مور راته وويل، چې لور يې له درې اونيو نه وروسته پوهنځی پرېښود، ځکه چې «هغه خوښه نه وه.» ما ورته وويل هېڅوک پوهنځی ته د دې له پاره نه ځي چې خوښي يا ښکمرغي ومومي. يو څوک پوهنځی ته د دې د پاره ځي چې فکر وکړي، د سترو انسانانو ذهنونه کشف کړي، د ځان او د نړۍ په اړه چې په کې اوسي پوهه ترلاسه کړي، له نورو سره ايډياوې شريکې او مبادله کړي د اړو هم ټولگيوالو سره مرسته وکړي او د عقلاني او اجتماعي نظره وده وکړي. ښکمرغي د دغسې کوښښونو د ميوو له څکې نه پيدا کېږي. ستا لور په لومړيو دريو اونيو کې له دغو نه هېڅ يو ترلاسه نه شو کړی. زه په خپل اوږده علمي ژوند کې له دغسې محصلانو سره مخامخ شوی يم چې په اول کې يې باور نه درلود چې پوهنځی «ښه» وکني، خو د کال په پای کې يې ورسره «مينه» پيدا شوه. په دې توگه ارستو وايي چې دا د ښه توب تمرين دی چې په ژوند کې د ښه توب او ښکمرغي لامل کېږي.

اېپيکور (۳۴۳-۲۷۰)

اېپيکور د يوه غريب پلار او مور زوی و. هغه د اپلاتون او ارستو غوندې له ښوونکو نه زده کړه نه وه کړې. هغه لږو ډېر په خپله ځان رسولی و. لومړنی ښوونځی يې په ورې اسيا کې لوستی و او وروسته اتن ته لاړ او هلته يې د بن ښوونځی پرانېست. په ښوونځي کې يې نارينه او ښځې شاملې وې. دا هغه وخت و چې د پلي پونيز د جگړې وروسته يونان د مقدونيې ترلاس لاندې شوی و. اپلاتون او ارستو هم دواړه مړه وو. د هغه عقلي او اخلاقي قوت رول چې دوی يې لارښوونه کوله، نور د يونان د خلکو په ذهن اغېز نه لاره. په دغه حال کې ډېرو د اېپيکور په فلسفه کې له ترخه واقعيت نه پرار او د خوند ژوند ته لار وموندله.

اېپيکور د کينانو د سرچينې او کارکولو په اړه ميخانيکي شرح ومنله. د هغه په فکر کاینات د يوه غیر شخصي په خپله خوځېدونکي ماشین په څېر دي چې د دغسې عقلي خالق (Demiurgus) له خوا څخه نه ورته لارښوونه کېږي او نه اداره کېږي، لکه هسې چې اپلاتون وايي او نه له کوم عقلي «خوځوونکي» له خوا چې ارستو پرې معتقد و. د اېپيکور په فکر انسان د نورو څارويو او واده والو په شان ژوند کوي او مري او د هغه ذهن يا روح، چې د حواسو له زرو (اتومونو) څخه جوړ شوي دی، د هغه په ټول بدن کې تیت دی او له هغه سره يو ځای مري. انسان په دغسې نړۍ کې د تلپاتې توب او د جنت هيله کولی نه شي. او نه اړ دی چې د دوزخ له هيبتونو نه ووېرېږي.

د اېپيکور په نظر خوند (Hedone) د نېکمرغۍ اساسي توکي ګڼل کېږي. اېپيکور ښوونه کوله چې انسان په طبيعي ډول د خپلې دغې غوښتنې له مخې عمل کوي چې خوند ترلاسه کړي او له درد نه ځان وژغوري او عقل يوازې هغه وخت رول لوبوي چې د دغې موخې له پاره لار يا وسيله غوره کوي.

اېپيکور يوازې په ورځنيو حسي تجربو ډډه کوي لکه خوړل، څښل، ټنګ ټکور، جنسي عمل د يوې وسيلې په شان چې نېکمرغه ژوند ترلاسه کړي. داسې هم هغه په ژوند کې لوړ خوندونه هم د نظر څخه نه غورزول لکه د ملګرتوب خوښي، له اندېښنې او غم نه ازادي او داسې نور.

تر هغې اندازې چې د اېپيکور فلسفه په دغه مقصد ایستل شوې چې موږ له طبيعت نه اخوا هيبتونو او له دنيايي اندېښنو نه وژغوري، په هغې کې ارزښت پروت دی، خو په خپله د خوند فلسفه چې د اېپيکوريزم زری دی، انسان له هغې سطحې نه ښکته کوي چې سوکرات او شاګردانو يې په کې انسان ته ځای ټاکلی و.

زينو (اټکل ۳۶۴-۳۲۶)

زينو د قبرس په ټاپو کې زېږېدلی دی. دی شل کاله په اتن کې اوسېدلی او هلته يې په ستووا (Stoa) چې د برنډې يا دالان په مانا ده د فلسفې يو ښوونځی پرانېست. زينو د اپيکور غوندې سوکرات ستايله. دوی په هغه کې د سپماکر ذوق يو دغسې عقلايي انسان لیده چې تر وروستۍ شېبې پورې يې ارامتيا وساتله او د خپل ذهن د سولې نه يې خوند واخېسته. خو سوکرات دغسې څوک و چې حسي خوندونو ته يې په خواره سترګه کتل او په خوښۍ سره ورته بې توپيره و، زينو له هغو څخه پرېهز شېکنه او فضيلت کاڼه.

اخلاقي ژوند د ذهني ارامتيا ژوند دی چې په انساني حسياتو باندې په پوره کنټرول او د کایناتو له پلان يا د انسان د برخه لیک سره په سمون کې ترلاسه کېږي، چې په هغو هېڅوک کنټرول نه لري. خو هغه د تل له پاره د اسماني قدرت له خوا په عقلايي ډول اداره کېږي او دا د انسان دنده ده چې د هغه (خدای) له دغې عقلي طرحې سره سمون وکړي. انسان همدا چې خپل مقام په خدايي پلان کې ومومي او بيا د هغو په مطابقت عمل کوي، ذهني ارامتيا او ثبات ته رسيږي. دا دغه ارامتيا ده چې نېکمرغي راوړي.

ستوييزم هغه انسان ته چې له ترزاېدۍ سره مخامخ وي، مرستيال دی. د اپيکوريزم سره په اسانۍ سره سمون کېدلی شي. خو هغه وخت چې يو څوک له سختې ستونځې سره مخ وي، ستوييزم د جذباتي انډول په ساتلو کې ورسره مرسته کوي.

د يونان فيلسوفانو که سوکرات، اپلاتون، ارستو، اپيکور او يا زينو وو، ټولو د ازموينې له پاره د ښه ژوند کولو له پاره په واقعي عمل باندې ټينګار کاوه. دوی ويل چې د ښېګڼې له پاره يوازې پوهه بسيا نه کوي، بلکې په هغې باندې عمل کول دي، چې يو څوک ښه سړی کوي.

د ښه انسان د شخصيت ځانګړتياوې

بالابانس وايي چې اوس موږ د موضوع عملي زړي ته رسېدلي يو. د يونان فيلسوفانو د ښه انسان د شخصيت په ځانګړتياوو بحث کړی او په لاندې ډول دي:

۱- اعتدال (temperance)

د اعتدال اصطلاح د حال توب، منځلاري توب يا نرمۍ انډوله ده. اعتدال د يونانيانو په فکر له هر شي نه د پرېهز په مانا نه و. شاعر هومر وايي چې «موږ له مېلمستيا، ټنګ

ټکور، نڅا، جامو بدلولو او تاوده حمام ... سره مينه لرو. سوفوکلېس وايي چې هغه چا چې د خوښۍ احساس له لاسه ورکړی وي، لا د مخه مړ دی.» ۱۰۵۶ یوناني فیلسوفانو منلې وه چې انسانان په دې چې انسانان دي او خدايان نه دي بايد له حسي خوندونو څخه يو څه برخه ولري. ان اپلاتون منلې وه چې موږ بايد په گډ ژوند کې ښه ولټوو. اپلاتون ويل چې د انسان روح درې ظرفيتونه لري چې د لاس بري توب له پاره مبارزه کوي. دا درې ظرفيتونه دا دي: لېوالتياگانې او غوښتنې چې اقناع غواړي؛ پياوړې او نه کنټرولېدونکې انرژي چې د عمل له پاره هڅول کوي او عقلي قوه چې هغو دوو ته لارښوونه کوي او کنټرولوي يې. په دې ډول موږ په انسان کې هم مادي او هم روحي ظرفيت مومو. خو اپلاتون ويل چې پله بايد د روحي ظرفيت په لوري درنه وي.

ډرامه ليکونکي اکانون يوه مېلمستيا کړې وه او سوکرات د عزتمن مېلمه په توگه ورځي او ملګري هم ورسره وو. خواره او شراب پرېمانه وو، خو ټول د دغه شعار سره، چې هېڅ شی له اندازې څخه زيات نه، يوه خوله وو. دا د اعتدال ښه بېلګه ده. د دغې مېلمستيا د بحث موضوع مينه (eros) وه چې يو په بل پسې پرې وغږېدل. دوی د جسي مینې چې د جسي ښکلا په وړاندې غبرګون دی او اسماني مینې تر منځ چې د ټولو ښکلو شيانو په وړاندې د روح له مینې پيدا کېږي توپير وکړ. سوکرات په خپل وار وويل چې دواړه ډوله مینې مهمې دي او دواړه ماشومان زيږوي. خو هېڅوک د هغه چا عزت نه کوي چې يوازې «د انسان په شان» ماشومان زيږوي خو هغوی چې په روح سره يې ماشومان پيدا کړي، ښکلي شيان لکه عقلمني، ښېکنه، هنر او شعر د زيارتونو او څلو په درولو سره ابدي کېږي چې په درناوي يې جوړېږي.

ارستو د اعتدال د بيان له پاره د (mesotis) يا (metroiotis) کلیمه راوړې چې لفظي مانا يې د منځ لارې غوره کول دي. خو دا دواړه کليمې په اصل کې د انډوليزې اندازې ايډيا ده چې موږ يې «تلايې وسيله» بولو. دغه کچه د ځله کوونکي د پوره پرهېز او داسې هم خوند ته د پوره تسليمۍ سره جوړه نه ده. همدغه ايډيا ده چې يونانيانو په جسي خوندونو، هنر، معمارۍ، شعر او جمناسټيکونو کې رعايت کړې ده.

د انساني سلوک په ساحه کې چې زموږ د جسي خوندونو له کنټرول سره اړه لري يوناني اصطلاح يې انګرېشيا (engratria) نومېږي. دا د دواړو افراطونو څخه د ډډې کولو ظرفيت دی چې د پرهېز او بې بندوبارۍ تر منځ د اعتدال لار ده او د داسې لارښود له خوا اداره شي چې سوچ يا عقل نومېږي.

بيا هم ازموینه ارادي انتخاب دی. انسان هرو مرو اعتدالي نه وي. هغه څوک اعتدالي

وي چې موقع ولري بې بندوبار شي او د بندوبارۍ وسيلې يې هم په لاس کې وي او په دغه حال کې پرېکړه وکړي چې د اعتدال لار ونيسي. اپلاتون وايي چې انسان دې «د خپل ډېر غم يا خوښۍ کنټرول وکړي او کوښښ وکړي چې په مناسب ډول سلوک وکړي». تاسيدايډز د پريکلس له قول نه وايي چې «ځکه چې موږ د ښکلا مينان يو، بيا هم په خپلو ذوقونو کې ساده يو موږ ذهن روزو بې له دې چې سریتوب مو له لاسه ورکړي وي». يونانيان په اعتدال کې يو ايډيال وبښي او په حقيقت کې د قهرمانۍ ايډيال چې په سختۍ سره ترلاسه کېږي او کوښښ کول ورته ارزې.

په دغه دليل او د انساني طبيعت د اخلاقي کمزورتيا او ناتوانيو په پېژندلو سره ارستو ومنله چې «ښه کېدل اسان نه دي». ياني اعتدالي کېدل اسان نه دي. ارستو ومنله چې هغه څه چې موږ يې متعادل معيار گڼو، يو ټاکل شوی د رياضي ټکي نه، بلکې د زغم يوه ساحه ده چې په هغې کې هر څوک بايد تر وروستۍ کچې زيار وباسي چې منځنی مقام غوره کړي. د اعتدالي انسان په شان ارستو به هغه څوک محکوم نه کړي، چې له مبارزې وروسته د اعتدال د کچې نه اوښتی وي. داسې هم هغه به د يوه ښه فزيالوجي پوه په شان هغه څوک گرم نه کړي، چې د کومې ناروغۍ قرباني وي، يا يې په خپګان او ټينګ احساساتي حال کې عمل کړی وي. هغه وايي چې دغسې ټينګ احساسات په واقعيت کې زموږ جسي عمليو ته بدلون ورکوي او زموږ عقلي سوچ فلجوي. څه عصري فکر! په زړه پورې ده چې دی له ښځو سره مهرباني کوي چې ځنګه «هغوی ضعيف جنس» دی تر نارينه وو نه ډېر د ښځې وړ دي، ځکه چې د ښځو له پاره گرانه ده چې کوښښ وکړي له طلايي وسيلې نه کار واخلي.

بالابانس وايي چې د ارستو په فکر د يو فرد عمر د هغه د اعتدالي يا افراطي کېدلو باندې اغېز لري. ارستو د هغو په اړه چې د عمر په قوت کې دي وايي، چې دوی د اعتدال له پاره استعداد او ميل لري، په داسې حال کې چې ځوانانو او د پاخه عمر کسانو ته د افراط يا د غير اعتدال ځانګړتياوې منسوبوي. دی زياتوي چې ارستو که څه هم عمومي حکمونو او شايد مبالغه کوي، د ده د دغو درې واړو ډلو د سلوک په تحليل کې زيات رښتين توب شته.

۲- زړه وړتيا يا مېړانه (andria)

د ښه انسان بله ځانګړتيا مېړانه ده. يونانيانو د تروې (Troy) د جګړې نه وروسته او په تېره د هخامنشي زورواکو پاچايانو سره د مقابلو په وخت کې په فزيکي زړه وړتيا ټينګار

کاوه او مېړانه يې ستايله. د هومر د اكيلز د اتل او د مره تان، سېلامي او ترموپايلاي سرتېري په ډرامو، سندرو او شعرونو کې ستايل کېدل. اپلاتون وايي چې زړه ورتيا نه يوازې په جگړې کې اړينه او د ستاينې وړ وي، بلکې له سمندري خطرونو سره په مخامخ کېدو يا د ناروغۍ په مصيبتونو يا د بې وزلۍ په سختيو يا د سياسي مقام په خطرونو کې هم لازم او د ستاينې وړ وي.

په ټولو حالتونو کې لوړه موخه او عقلي چلند د زړه ورتيا اساسي شرطونه دي. په دغسې حالتونو کې، چې رښتينې زړه ورتيا ښووله کيږي، هغه د کرکټر له امله وي، چې په پوهې او عقل سره ورته لارښوونه کيږي. اجيران چې د جنګ کولو له پاره استخدا مېړي زړه وړ نه وي، که څه هم شونې ده چې يوه جگړه وکړي. دا ځکه چې دوی د پيسو له پاره نه د کومې داعي يا ازادۍ له پاره جگړه کوي. هغه انسان هم چې تر ده د کمزوري سره مخامخ کيږي زړه وړ نه دی. «زړه وړ په اصل کې هغه انسان وي چې د خطر درک کوي او پوهيږي چې ژوند يې د خطر لاندې دی او بيا هم د مخه کيږي او غوره کني چې سختۍ وکالي او حتی مرګ قبول کړي.» ۱۰۵۷

خو انسان په جگړه کې د جنګيالي نه لارښات دی. لکه چې د مخه مو يادونه وکړه چې اندريا چې لفظي مانا يې زړه ورتيا يا مېړانه ده، تر فزيکي زړه ورتيا نه ډېره ده او رښتيا نۍ مېړانه د اخلاقي زړه ورتيا مفهوم لري يانې هغه زړه ورتيا چې يو څوک هڅوي چې د اخلاقي موضوع په خوا ودرېږي او پرې حساب وشي.

۳- لوړ همتي

د اخلاقي زړه ورتيا په اړه د ښه انسان بله ځانګړتيا لوړ همتي يا د روح سترتوب دی. د ارستو په نظر هغه څوک لوړ همتی دی، چې د سترو شيانو هيله لري او مستحق يې دی. که دی يې مستحق وي، مانا يې دا ده چې دی هغسې ځانګړتياوې لري چې قادر به يې کړي چې تر لاسه يې کړي. که ارزښت يې له هيلو نه لوړ وي د کوچني روح خاوند وي. دلته بيا هم طلايي وسيلې ته مراجعه په کار ده. ښېکڼه او رښتينوالی د لوړ همتي انسان ځانګړتياوې دي. هغوی چې شتمن او د قدرت خاوندان وي، بې له دې چې ښه وي شونې ده چې کېرجن او بدغوني وي، ځکه چې څوک شته لري او ښېکڼه نه لري د ناوړه غرور ښکار کيږي. ځان لوړ کني يې له دې چې د لوړتوب خويونه ولري.

د ستر روح خاوند د ښکته خلکو په وړاندې اعتدالي او مودب وي. دی کوشنې نه کوي چې د خپل قوت ظرفيتونه د نورو له ظرفيتونو سره چې تر ده ناتوان دي، پرتله کړي.

د ښېگڼې ځانگړتيا دا ده چې ښه وشي. د ستر روح انسان که په شتمنۍ يا عزتمنۍ، قدرت او يا برياليتوب يا ناکامۍ کې وي ټينگ او آرام وي. دی هغه وخت چې مستحق يې وي يوازې د ښې سرچينې او په عزتمنو وسيلو سره عزت غواړي.

۴- مدني وفا پالي (Peitharchia)

پيتارکيا د تاسيس شوي يا قانوني مقام ته د وفا پالي يا عقیده لرلو په مانا ده يا په نورو ټکو د قانون د مشروعيت په اړه باور يا وفاپالي ده. وفاپالي د ښه انسان بله ځانگړنه ده. د دغې کليمې ډېره ښه بېلگه زنه فون (Xenophon) په خپل انابيس (Anabasis) کې د لسو زرو د مارش په کيسه کې بيان کړې ده. لس زره يونانيان د کليپر کس (Clear cus) په مشرۍ د پارس د پاچا د زوی داريوش د ملاتړ له پاره لاړل چې د خپل ورور ارتخيږيش (Artaxerxes) سره د تخت په سر جنګېده، وجنګېږي. خو سپروس په جګړه کې ووژل شو او دغه يونانيان په داسې حال کې چې قوماندان يې هم وژل شوی و، په ورې اسيا کې له خپل هېواد نه زر ميله ليرې کيږ پاتې شول. دوی په خپله خوښه په يوې جرګې کې پرېکړه وکړه چې زنه فون خپل قوماندان غوره کړي، ځکه دوی په دې قانع وو چې هغه د دوی د لارښوونې له پاره تر ټولو وړ و. د زنه فون واک په دغې عقيدې بنا و، چې هغه تر ټولو ښه پوهيږي. دوی د هر يوه له مشورې نه وروسته زياترو په هوکې سره پلان وايستل شو. دوی د خپل مشر د دغه شعار په منلو سره چې «ټول د يوه له پاره او يو د ټولو له پاره» وکولی شول چې په سره ژمي کې په غرونو باندې تګ سره چې دښمن قومونه ورباندې پراته وو، د ډېرو سختيو په کالو سره بريالي شي او خپل وطن ته په مصؤن ډول ستانه شول. زنه فون وويل چې «په رښتيا چې د رضا اطاعت له اجباري اطاعت نه ميدان گټي.» ۱۰۵۸

ازادي د اتن د ډموکراسۍ له بنسټونو څخه وه، خو ازادي د ډموکراسۍ سره د قانون د واکمنۍ پرته خوا په خوا ژوند نه شي کولی. نو يوه يوناني ته په داسې حال کې چې ازاد ژوند وکړي، فکر وکړي، وغږيږي، تخليق وکړي او سوچ وکړي هرو مرو به يو قانون منونکی تبعه وي. د اتن ځوانان په نولس کلنۍ کې اړ وو لوړه وکړي چې د ښار قانونونه ومي، له پلارني هېواد نه ساتنه وکړي او ژمنه وکړي چې راتلونکو نسلونو ته به داسې کامنوبلټ سپاري چې «تر هغه نه چې ما ته سپارل شوی و، وړ نه بلکې هم لوی او هم ښه وي.» ۱۰۵۹

اتکل دا و چې قانونونه به عادل او معقول وي. قانون د ټولنيز قرارداد محصول و چې ولس به پرې هوکړه کوي، په دې ډول چې دوی به له ځينو حقونو څخه د هغو کډو کټو

په بدل کې تېرېږي چې دوی يې هيله لري له دغسې گډون نه را پيدا کېږي. هغه وخت چې چارواکي ناعادل او زورواک شي، دوی بيا په اخلاقي لحاظ اړ نه وي اطاعت يې وکړي. په واقعيت کې دا بيا د دوی حق او دنده وي، چې د بې قانونۍ په وړاندې اعتراض وکړي، تر هغه زيات دا دوی حق او دنده ده چې بدل يې کړي.

۵- عدالت (Dikiosyne)

عدالت د ښه انسان بله ځانگړتيا ده. اپلاتون خپل د جمهوريت اثر انساني اړيکو د عدالت د ماهيت شرح ته ځانگړی کړی دی. د دغه اثر په سر کې د يونان د جاري فارمول يادونه شوې، چې عدالت هر يوه ته د هغه د حق سپارل دي چې مانا يې په عام ذهنيت کې خپلو ملگرو ته کټه رسول او دښمنانو ته زيان اړول دي او دا د انعام او جزا ورکولو يوه دوديزه لار ده. داسې هم عدالت په ديالوگ کې د يوه گډونکوونکي له خوا «د قوي په کټه» تعبير شوی دی، «حکومتونه قانونونه جوړوي چې د حکم چلوونکو کټي خوندي کړي. بيا نو دوی دغه قانونونه عادل کټي او هغو ته جزا ورکوي چې ترېنه سرغړوي». ۱۰۶۰ داسې هم په کې ويل شوي چې دغه قانونونه ځينې وخت نه يوازې نور له خپلو شتمنيو نه بې برخې کوي بلکې دوی هم مريان کوي.

سوکرات د دغو نظريو د هېڅ يوې سره جوړ نه و. سوکرات وايي چې عدالت په اصل کې ښېگڼه او عقلمني ده او بې عدالتي بدې او ناپوهي ده. د هغه په اند: «که څوک ووايي چې دا عدالت دی چې هر يوه ته د حق وسپارل شي او که دا په دې مفهوم وي چې د هغه دوستانو ته کټه او دښمنانو ته يې زيان ورسول شي، هغه عادل او عقلمن نه دی... ځکه چې يو څوک بايد په هېڅ حال کې چا ته زيان ونه رسوي». ۱۰۶۱ ارستو په خپل اخلاقياتو اثر کې ډېر په ځير سره د عدالت مفکوره او هغه شرايط چې عدالت يقيني گرزوي سپړلي او شرح کړي دي. ارستو منځنۍ لار غوره کړې چې د هغې له مخې عدالت «د ښه لا ډېر او د بدې لا لږ» تر سره کوي. يو څوک بايد د عدالت په فکر سره وهڅيږي ان که د پوره عدالت ترسره کولو توان هم ونه لري. دی د عدالت په اړه هم عقلي پرنسيپ ته مخ اړوي. د بېلگې په توگه که يو څوک چا ته په خطا يا ناپوهۍ يا په تصادفي ډول زيان واړوي، بايد د تاوان جبران وکړي خو څنگه چې عمل يې اختياري نه دی، ناعادل نه گڼل کېږي. ارستو د اقتصاد په ډگر کې هم وايي چې عدالت هغه وخت ترسره کېږي چې جايزې د استحقاق پر اساس ورکړل شي.

په قانون پوهنه کې د ارستو مهمه ونډه د عدالت او انصاف تر منځ توپیر کول دي. انصاف هغه ډول عدالت دی چې د انسان په لاس له جور شوي قانون څخه اخوا وي. د انصاف سرچینه د کایناتو قانون یا د طبیعت قانون دي چې د بالابانس په وینا «زموږ په وختو کې د لا لور قانون په نامه یاد شوی دی» ۱۰۶۲ قانون جوړېږي خو شونې نه ده چې هغه په داسې ډول بیان شي چې هره ځانګړې موضوع په منصفانه ډول حل کړي. له دې کبله د قانون دغه تشه وضعي قانونونه بشپړوي. هغه داسې قانون بدلوي چې د یوې عادلې پرېکړې له پاره بسنه نه کوي. سیاست او اخلاقیات سره نه بیلېدونکي دي، اخلاقیات په واقع کې د سیاست مخکینی شرط دی.

اپلاتون د پلي پونیز جګړې د ناخوالو او د پایلو له امله د خپل وخت په سیاسي موسسو باندې خپل باور د لاسه ورکړ. دغو پیښو د یونان عدالت هم د ده په نظر بې اعتباره کړ. د پلي پونیز جګړې د پریکس طلایي عصر ته د پای ټکی کېښود او داسې یې د چارواکو او عادي خلکو اخلاق فاسد کړي و. برسېره پر دې دغه ډموکراسۍ د ده استاد سوکرات په مرک محکوم کړی و. دغو ټولو د اپلاتون نظر د وخت د اساسي قانون په اړه اړولی و.

اپلاتون ولیکل چې تجربو ښوولې ده چې ارستوکراسي په تیوري کې د ډېرو ښو او ډېرو عزتمنو حکومت دی، په پای کې د هغو ښکار کېږي چې د شتمنۍ، قدرت او پیسو جوړولو لېوال وي او هغه اولیکارشي یا د څو شتمنو او مخورو حکومت کېږي. داسې شتمن بیا د خپلو ګټو له پاره ولسونه زبېښي او په پای کې دوی طبقې هسکېږي: یوه یې د واکمنو چې واکمني کوي او بله یې د بېوزلو، چې واکمني پرې کېږي. څه وخت چې واکمنان پښ او لت شي او ظلمونه تر دې کچې ورسېږي چې خلک یې زغملی نه شي، ولس پاڅېږي، زبېښوونکي وژني یا شري او حکومت ترلاسه کوي. اوس د ډموکراسۍ په وخت کې ټولو مدني تبعه وو ته چې په استعداد یا اخلاقي وړتیا کې برابر یا نابرابر وي، د دولتي مقام نیولو له پاره برابر حق ورکول کېږي، ازادي محور کېږي او غوښتنې او جذبې یا پیاوړي احساسونه په عقلمنۍ باندې لاسبري مومي، زر یا وروسته ازادي په فساد اوږي او ښېګڼه له یاد نه ایستل کېږي. اپلاتون زیاتوي چې هر څوک د واکمنۍ کولو د حق ادعا کوي، که څه هم هر یو د حکومت کولو وړتیا نه لري. ان دومره وړتیا نه لري چې سم چارواکي غوره کړي، یا د رښتینيو داعیو له پاره رایه ورکړي.

اپلاتون د دې د مخنیوي چاره داسې ګڼي چې حکومت یوازې داسې کسانو ته په لاس کې ورکړل شي چې د ښاري دولت د چارو په اداره کې قدرت له پوهې او ښېګڼې سره یوځای

کوي. د اپلاتون په اند داسې کسان «فيلوسوف پاچايان» دي چې هغوی به له اخلاقي او عقلايي استعدادونو څخه برخمن وي، چې د سياست والی په فن کې به د يوې اوږدې مودې منظمې پوهنې له پړاو نه تېر شوي او د انساني چارو په رښتينې نړۍ کې به د کلونو په بهیر کې د تجربو څواند شوی وي. د دې له پاره چې د ټولو شخصي کټو په غوښتلو کې بې غرض توب يقيني شوی وي، دغه دولتي ساتونکي بايد شخصي شتمني او ان فاميليي مسؤليت هم ونه لري، په کډه ژوند وکړي.

اپلاتون د ډېر زيات نفوسو او د لږ نفوسو د مخنيوي له پاره دغسې قانونونه غوښتل چې د کورنۍ د غړو محدود کولو او د نسل د ښه کولو له پاره وايستل شي او هغه «له ډېر ښه سره د ډېر ښه په جوړه کولو سره وي.» ۱۰۶۳

بالابانس وايي چې سره له دې چې د اپلاتون اوتوپيا کمزوري ټکي لري خو دغه اثر د اتن په شان د يوه واړه ښاري دولت په اړه و چې په ژبه او کلتور کې متجانس و. موږ ته کرانه ده چې د هغه په اصلي تېزس نيوکه وکړو هغه دا چې «تر هغو چې فيلوسوفان پاچايان کېږي ... يا هغوی چې موږ يې پاچايان يا واکمنان بولو، زده کړي چې فيلوسوفان شي او سياسي قدرت او عقلمني په هغه يوه شخص کې راغونډ شي ... زموږ په ښارونو کې به بدې ختمه نه شي، نه، گومان نه کوم په ټول انساني نژاد کې...» ۱۰۶۴ دی زياتوي چې اپلاتون په رښتيا د حکومت د ناوړو استفادو او خطرونو په ښوولو سره په سياسي تيوري کې د غټ کړېد لارو استحقاق لري.

ارستو بيا د ايډيالي دولت پرځای د دې سره ډېره علاقمني ښودلې چې د گټې رسولو د پرنسيپونو له مخې د حکومت يو عملي سيستم ومومي، چې د ډېرو خلکو له پاره ډېر ښه والی يقيني کړي. هغه په دې موخه د يو شمېر لويو دولتونو اساسي قانونونه کتلي چې کوم يو به يې عامه گټې په ښه ډول يقيني کړای شي.

ارستو د اپلاتون غوندې د نفوذمنو حکومت د افراطي ډول سره مخالف دی. دی «د تر ټولو ښو او تر ټولو ښکېلو»، له يوې پياوړې، معقولې منځنۍ طبقې سره چې د شتمنۍ او خوارتوب او د لوړ نسب او ښکته نسب د افراطيت ترمنځ د متعادل څرخ په شان کار وکړي، څخه جوړه ارستوکراسي غواړي. د ده په اند په دولت کې دغسې منځنۍ طبقه د ثبات توکي گرزي.

دی هم د اپلاتون په څېر د قانون له لارې د نفوسو د کنټرول پلوي کوي خو د ښځو او ملکيت په برخه کې د اپلاتون د گډ ژوند پلوي نه کوي. دی کورنۍ د يوې اساسي موسسې په توگه گڼي، چې هغه د دې د غړو او دولت په گټه ده. نوموړی دولت د کورنيو

ټولنه بولي. دی په دوو دلیلونو سره د خصوصي ملکیت د موسسې ملاتړ کوي. لومړی دا چې هغوی چې ملکیت یې شخصي وي په ښه ډول یې پاملرنه کوي. دوهم دا چې شخصي ملکیت د عدالت د پرنسیب سره سمون لري، چې انعام د ورتیا له مخې ورکوي.

اپلاتون ویل چې ښځې د نارینه وو په شان د مدني تبعه کېدو او دولتي مقام نیولو له پاره استعداد لري. دوی د فزیکي نظره توپیر لري، دوی د نارینه وو غوندې درانه کارونه نه شي کولی، خو ښځې او نارینه دواړه یو شان ذهني ځانګړتیاوې لري او که هغوی ته هم هغسې روزنه او پوهنه ورکړل شي، ښځې ان د دولت د ساتونکو مقام ته جګېدل شي.

که څه هم په یونان کې ښځو مدني حقونه نه لرل، په حکومت کې ورته برخه نه ورکول کېده او له رسمي پوهنې نه یې برخې وې، خو د یونان ښځې په واقعي ژوند کې د نارینه وو سرپرسته وې. مایې د ملت میندې وې او د پلارواکي کورنۍ په منځ کې د دوی عزت او اطاعت کېده. میندې او لوڼې لومړی اقتصاد پوهانې وې او د کورنۍ تنظیم یا اداره د دوی په لاس وه. داسې هم ښځې په مجسمو، انځورونو او ډرامو کې تمثیل کېدلې او په اولمپس کې یې په مذهبي رسمونو کې ګډون کاوه.

مړيې توب یوه پخوانۍ موسسه ده چې نېټه یې د هومر تر وخت پورې رسېږي او په اتن کې یوه منل شوې موسسه وه. مریان ځینې بربریان او نور یې یونانیان او دولتي اسیران وو. مریان په ټولو دولتونو کې د هغو د څښتنانو شخصي مال وو چې د ژویو غوندې پلورل کېدل او رانیول کېدل. د مریانو ډېر شمېر د عامه سروېس په لیکو کې استخدامېدل او دوی خپله ازادي د کوم مهم عامه خدمت په ترسره کولو یا د ښار په دفاع کې د ځانونو په ممتاز کولو کې حاصلولی شوه.

سوکرات د یوناني له خوا د یوناني د مړيې کولو مخالف و او هغه یې یو لعنتي شی باله. د هغه په اند ټول یونانیان د یوه اواز او د خپلوي روح خاوندان دي. هغه فکر کاوه د ښځو په ګډون د یوه ټول ولس مړیه کول په داسې حال کې چې یو څو تنه په جګړې کې سره مخامخ کېږي، غیر عادل دي.

اپلاتون فکر کاوه چې «ځینې د واک له پاره او نور د واک چلول کېدو له پاره پیدا شوي دي» او د ده په خیالي دولت کې د مریانو ښکته مقام د هغه د کار د وېش له پاره مناسب و. ده ویل چې ځینې کسان باید ډېر ښکته بدني کارونه وکړي او په دغه ډول اصلي تبعه وو ته چې، نېغه واکمني کوي، موقع ورکړي چې فکر وکړي، د رښتین توب له پاره څېړنه وکړي او د خپلو مدني چارو د کولو له پاره وخت ولري.

ارستو ویل چې «ځینې کسان د زیربېدلې د شېبې نه وروسته د تابع کېدلو له پاره او نور

د واک چلولو له پاره پيدا شوي دي.» د ده په اند کورنۍ د کسانو ټولنه ده، چې د دولت د ژوند له پاره اساس وي. داسې هم کورنۍ اقتصادي واحد دی او بايد د ژوند اړتياوې پوره کړي. مريه د کورنۍ د غړي په توگه دغسې څوک گڼل کېده چې د ښکته ظرفيت خاوند وي، په خپلو لاسو سره کار کوي او د خپل خاوند لوړ ظرفيتونه، ذکاوت او کرکټر تکميلوي. مريه د خپل خاوند ژوندی سامان دی او په هغه پورې اړه لري. دا د کار يو ډول طبيعي وېش دی چې هم د خاوند او هم د مريې په کټه دی. د ارستو په اند دا طبيعت دی نه انسان چې مريې ته يې په دغسې تابع حال کې ځای ور په برخه کړی دی. نو په دې ډول د ده په نظر مريې توب يوه طبيعي او عادلانه موسسه ده.

ارستو زر دا هم ورزياتوي چې گرانه ده هغه نظر له پام نه وغورځول شي چې مخالف يې وړاندې کوي او دليل راوړي چې مريې توب يو غير طبيعي کار او په دې ډول يوه ناعادلانه موسسه ده، چې حق شايد د هغه پر خوا وي ځکه ډېر مريان په دغه حال کې دي نه په دې چې دوی د ښکته استعداد خاوندان دي، بلکې د دوديز قانون له امله چې لاسبرو ته يې حق ورکړی چې لاندې کړي مريان کړي. دی وايي چې ډېرو حقوق پوهانو دغه عمل چې زورور کمزوري خپل مريان گرځوي، جرم گڼلی. موږ په حقه زياتولی شو څنکه چې د لاندې شويو يونانيانو په منځ کې چې مريان شوي وو، شايد په زرگونو دغسې کسان وو چې د اتن په کوڅو کې گرځېدل چې د خپلو خاوندانو له ذکاوت او اخلاقي ظرفيت سره برابر يا ترېنه لوړ وو.

۶- عقلمني (Sophia)

د ښه انسان وروستی ښېگڼه عقلمني ده چې د يونان فيلسوفانو تر نورو ښېگڼو نه لوړه گڼلې ده. هوښياري يا عقلمني له عملي عقل نه زياته وي. له فلسفي نظر نه د سوفيا او فروني سيس (Phronisis) تر منځ توپير ډېر دی. فروني سيس ليرې ليد دی. بالابانس وايي څه وخت چې يو څوک که په فروني سيس ډول له عقلمنۍ نه کار اخلي، په دغه اړه په ژور ډول فکر کوي، چې ډېره ښه او مناسبه لار به کومه وي چې دی پرې لار شي؟ هغسې لار چې د ده په کې کټه وي. د سوفيا عقلمنۍ نه په کار اخېستلو سره يو څوک د ورو او غيرو مهمو شيانو په فکر نه وي، هغه غواړي پوهه د پوهې په خاطر خپله کړي، نه د هغې د گټې په خاطر چې په پوهې سره به يې خپله کړي. څوک چې د سوفيا له عقلمنۍ سره سر او کار لري، هغه د معنوي يا روحي شيانو په فکر وي، لکه د هغه ماهيت او سرچينه د هغه د ژوند موخه، د هغه روح، د هغه برخه ليک، د کایناتو روح او خدای تعالی. هغه

غواړي د دغو شيانو په رښتين توب پوه شي او خپل ژوند له هغو سره همغږی کړي. څه وخت چې انسان په دا ډول بوخت وي هغه د يونان د فيلسوفانو په نظر، د خدايانو ژوند ته نږدې کېږي او له نننۍ ارامۍ نه خوند اخلي.

پايليک

بالابانس وايي چې په دې کتابکوتې کې کوشنې وشو هغسې چې د يونان فيلسوفان پوهېدل د ښه انسان د خوی ځانگړتياوې بيان شوې. د ده په نظر په اتن کې ښه او رښتيني انسانان وو. خو د يونان وگړو د خپلو فيلسوفانو د نظريو او ښوونو قدر ونه کړ او په لاره يې نه لاړل چې دا يو عام تاريخي واقعيت دی.

يونانيانو د نرم، حساس، د پياوړي روح، ازاد فکر، د تکړه وياند، سپورتي لوبغاړي ستاينه کوله. خو د دوی د ډېرو کړه وړه د غچ او بې اتفاقۍ هم وو. په سياست کې د دوی لېوالتيا دوی په ډلو سره ووېشل، چې پای يې د ننه ښاري او د ښارونو ترمنځ جگړې وې. لويانو يې عزت ته دومره ارزښت ورکاوه چې د شخصي مقام د لاسته راوړلو له پاره يې د بري په موخه د هرې وسيلې نه که ښه او يا بده وه، کار اخېسته. دوی دا د لاسبرو حق گانه چې لاندې کړي لوت او مړي کړي.

بالا بانس وايي چې د افسوس ځای دی چې د سوکرات د مړينې نه دوه نيم زره کاله تېر شوي خو بيا هم د ده او نورو اخلاقي نظريې د وگړو په ناپوهۍ بريالۍ شوې نه دي. جگړه، بې رحمۍ، نژادي جگړه، بې وزلي، سياسي فساد، حرص او ځان غوښتنه لا هم زموږ سره دي. نو يو څوک شايد ووايي چې د ښه توب ايډيال او د ښه انسان ځانگړتياوې هغسې چې په دې ليکنې کې تر څېړنې لاندې نيول شوي د اندازې نه دغومره لوړې دي چې د عادي فنکاېدونکي په ژوند کې به عملي نه شي، ځکه چې هغه نه يوازې د اخلاقي ځواک لوړه درجه، بلکې ډکاوت هم غواړي چې ډېر يې له هېڅ يوه څخه بهر نه ښکاري.

دی زياتوي سره له دې چې ومنله شي، چې د ښه انسان کلاسيک ايډيال يوازې لږو انسانانو ته منحصر دی دا مانا نه لري چې د هغو اعتبار او ارزښت لږ دی. يو ايډيال داسې يو شی دی چې وررسېدلو ته يې بايد زيار وايستل شي. بالابانس وايي چې له ځينو تضادونو سره سره په عمومي ډول د يونان فيلسوفانو داسې حس کوله او موږ بايد ورسره موافقت وکړو، چې هر انسان د خپل استعداد او ډکاوت په حدودو کې د ننه خپل ځان ته مسؤل دی چې څومره کولی شي، د ښېگڼې په زينه پورته وڅيړي.

انسان هم جذباتي او هم عقلي وي، که يوازې په جذبې يا احساس سره حرکت

وکړي، د مصيبت په لور درومي، که يوازې په عقل سره خوځيږي، سست او بې اغېزې وي، خو دا پوره شونې ده او په واقعيت کې دا اړينه ده چې د انسان عقل او احساس سره په ګډه کار وکړي او احساس د عقل په ذريعه رهنمايي شي.

موږ ولې بايد اخلاقي واوسو؟

د جمهوريت په يوه ډيالوګ کې يو چا شکايت کړی، چې که ښځې د دوی په ډله کې راوړلې شي، چې زده کړه وکړي چې د دولت ساتونکې شي دوی به د خپلې ساحې نه بهر شوې وي. ځکه په لرغونې زمانه کې د ښځې ځای د ننه په کور کې و. اپلاتون خواب ورکوي، چې په ټولنې کې د يوه چا شخصي مقام د هغه د جنس پر بنسټ نه، بلکې بايد د هغه د ظرفيت او د وړتيا د پرنسيپ له مخې، وټاکل شي.

پر هغه برسېره بايد په ياد ولرو چې نوميالی اسپه سيا (Aspacia) د پريکلس معشوقه او د سوکرات فکري ملګرې وه، ساپ هو (Sappho) بډمي شاعره وه، ايفي جېنيا (Ephegenia)، ايليکټرا (Electra) او انټي کون (Antigone) د يونان په تراژيډيو کې مرکزي رول لوبولی دی، هيرا (Hera)، ارټي مس (Artemis) او افرديت (Aphrodite) د يونان خدايانې وې او اتېنا (Athena) د عقل الهه او د اتن ساتونکې بزرګه وه.

درې دېرشم څپرکي

د انسانتوب په اړه د اخلاق پوهنې پرنسپونه

څنگه چې د څو لسیزو جګړو په پایله کې افغاني ټولنه د فکري، اخلاقي او د بې باوري په بحران اخته ده، کاکړ د افغاني ټولنې د بیا رغونې په پروسه کې د هغې اخلاقي رغونه ډېره اړینه ګڼله. ځکه نوموړي د بالابانس د «دښه انسان کلاسیک ایډیال» کتاب پسې «د انسانتوب په اړه د اخلاق پوهنې پرنسپونه» د اندربو. س. ورکا (Andrew. C. Varga) کتاب په پښتو ژباړه تر څو د افغان روڼ اندو پام دغې مهمې موضوع ته واړوي.

د اخلاق پوهنې موضوع

د اخلاق (Ethics) د اصطلاح ریښه (Ethose) یوناني کلیمه ده چې مانا یې دود ده. لرغونو یوناني فیلسوفانو درک کړه چې د بدلېدونکو دودونو (د کالیو اغوستل، فېشن کول، او د قومي خلکو له خوا د بیلو خواري شیانو برابرول) او د پاییدونکو دودونو (په ژمنه وفا کول، رښتیا ویل، د نورو د ملکیت او ژوند رعایت کول) تر منځ توپیر شته او دا یې اړینه وګڼله چې دا توپیر وڅېړي. دوی د پاییدونکو دودونو څېړنه (Ethica) ونوموله چې انګرېزي اصطلاح Ethics د هغې نه راوتلی ده. د لرغوني روم فیلسوفانو د اېتوس یوناني کلیمه په لاتیني کلیمه (Mores) واړوله او د هغې نه انګلسي کلیمه (Morality) راووتله. کاکړ وايي چې عام ذهنیت دادی چې اخلاق پوهنه د ښه توب او بدتوب موضوع څېړي. دا لنډه وینا سمه ده خو دا نه شي ښودلې چې ښه او بد څه ته وايي؛ ایا دا مفهومونه نسبي یا مطلق دي؛ کوم اصول او پرنسپونه لري؟ ایا د انسان کړنه په خپل ذات کې ښه یا بده ده او یا د کړنې نه د باندې لاملونه دي چې د ښه او بد پرنسپونه ټاکي؛ هغه معیارونه کوم دي چې د هغو له مخې ښه او بد مالوم کړو.

ورکا وايي چې د انسان پوهانو او تاریخپوهانو څېړنې ښيي چې د ښه او بد موضوع ډېره پخوانۍ ده. د سلوک مقررې چې د ښې کړنې سپارښتنه کوي او بد عمل منع کوي، په لرغونو زمانو کې موجودې وې. ښه سړی هغه و چې د هسک څښتن یا خدایکوتو د قانون رعایت یې کاوه. په دې ترتیب اخلاق پوهنه د فلسفې یوه څانګه ده چې هغه «به د انساني

کړو د رښتين توب او يا غلط توب مطالعه وکړله شي. «۱۰۶۵ کاکړ وايي چې انسان د خپل طبيعيت له مخې يو ټولنيز موجود دی او اړ دی چې له نورو سره گډ ژوند وکړي. گډ ژوند انسان اړ کوي چې د نورو انسانانو سره اړيکې او يو نظم ولري. دی همداسې اړ دی چې نورو ته هم هغه حقوق ومني چې د ځان له پاره يې غواړي. انسان د عقلي قوې او ارادې خاوند دی نو بايد د ځينو پرنسيپونو له مخې ژوند وکړي چې ځان خوښ او نېکمرغه کړي او په دې ډول خپل طبيعيت د بشپړتوب پورې ته نور هم نږدې کړي. دا ټول لازمي چې انسان بايد اخلاقي پرنسيپونه ولري او د هغو له مخې ژوند وکړي. اوس به وگورو چې اخلاق پوهنه په کوم ډول علمونو پورې اړه لري.

مثبت او معياري علوم

موږ پوهېږو چې علمونه بيانيز يا مثبت (Positive) يا معياري (Normative) دي. مثبت علوم د شيانو او پېښو بيان کوي خو په خپلو موضوعگانو باندې قضاوت نه کوي. فزيک، کيميا، بيالوژي او نور د مثبت ساينس بېلگې دي. خو نورماتيف علمونه د قانونونو، نورمونو يا معيارونو نه بحث کوي او په هغو سره د څېړنو په موضوع گانو قضاوت کوي. نورماتيف علوم د قضاوت يا حل له پاره قانونونه باسي او دستور ورکوي. د بېلگې په توگه ښکلا پېژندنه د هغو نورمونو نه بحث کوي چې د هغو له مخې موږ په پېژندل شويو شيانو باندې قضاوت کوو چې هغه ښکلي يا بدرنگ دي. اخلاق پوهنه په نورماتيف ساينس پورې اړه لري په دې چې د اخلاقي نورمونو له مخې د هغې په موضوع قضاوت کيږي. اوس مهال د اخلاقي نورمونو د اعتبار مطالعه په (Meta-ethics) ياديږي. ځنګه چې د انسان د کړو ښه توب او بدتوب د اخلاق پوهنې موضوع ده موږ اړ يو چې پوه شو چې «ښه» او «بد» څه ته وايي.

ښه او بد

د «ښه» کليمه په دوو شېبو کارول کيږي: لومړی دا چې د «ښه» کليمه په نسبي ډول کارول کيږي. د بېلگې په توگه د وچکالۍ په حالت کې به بزگر ووايي چې باران ښه دی خو هغوی چې مېلې ته ځي وېه وايي چې باران بد دی. په دې ترتيب ځينې شيان او کره ښه کتل کيږي چې غوره شوې موخې ته د رسېدلو له پاره وسيله وي. دوهم دا چې د «ښه» کليمه په مطلق ډول کارول کيږي. د بېلگې په توگه د منو په بڼ کې د منې يوه ونه چې ډېرې ښې منې وکړي پرته له دې چې د څښتن عايد په نظر کې ونيسو د ښې منې ونه يې گڼو. په دې توگه

هغه وخت چې يو شی خپل بشپړ ظرفيت واقعي کوي د هغه د شته والي بشپړتوب ته ښه ويل کيږي. په دې توگه د «ښه» کليمه په نسبي يا مطلق ډول کارول کيږي اوس به وگورو چې اخلاقي ښه توب څه شی دی.

اخلاقي ښه توب

د «ښه» اصطلاح د سپړلو وروسته موږ کولی شو چې په ځانگړې توگه يې د انسان په کړو باندې پلې کړو په دې چې د اخلاق پوهنې موضوع ښه او بد دي، چې په انسان کې موندل کيږي. هغه مهال چې موږ د انسان په اړه د «ښه» کليمه يادوو، هغه بېلې ماناگانې لري. د بېلگې په توگه زلی د کرکټ ښه لوبغاړی دی. زلی د کرکټ په لوبو کې ښه مهارت لري خو دا دغه مانا نه لري چې دی به هرو مرو ښه سړی وي. داسې بېلگې شته چې د کرکټ ځينې ښو لوبغاړو د پيسو په بدل کې خپل ټيم د ناکامۍ سره مخامخ کړی او د خپل هېواد نوم يې بد کړی دی. دا بېلگه راښيي کله چې موږ يو څوک ښه سړی بولو نو هغه بايد نه يوازې په خپل کسب کې ښه مهارت ولري بلکې په انسان پالنه کې هم ښه وي. دغه ځانگړی انساني ښه توب اخلاقي ښه توب دی.

هېڅوک په اخلاقي لحاظ نه ښه او نه بد زيريدلی دی. دی د لويېدو په بهير کې د ښو يا بدو کړو په کولو سره ښه يا بد کيږي. د دې نه داسې ښکاري چې ښه توب يا بدتوب تر څه اندازې د انسان په عمل کې نغښتی دی. له دې امله د انسان د عمل جوړښت او طبيعت د اخلاقياتو له پاره زموږ په لټون کې اساسي اهميت لري. د دې له پاره چې د انسان د ښه توب سرچينې يا د هغه د اخلاقي ښه توب جوړونکی لامل پيدا کړو نو بايد د انسان کړنه (عمل) وسپړو او هغه ځانگړنه يې ومومو چې دی ښه کوي.

انساني کړنه (عمل)

انسان په ځانگړي ډول د څلوربولو نه د عقل او ازادې ارادې په وړتياوو سره توپير لري. زموږ ځنې کړنې چې موږ يې ترسره کوو، په ځانگړتياوو کې د حيواناتو د کړنو سره توپير نه کوي، په دې چې عقل او ازاده اراده د هغو د رامنځته کېدلو لاملونه نه دي. د بېلگې په ډول غير ارادي کړنې، يا هغه عملونه چې انسان پوره بلې خوا ته وگرځوي. انسانان ډېر داسې کړه لکه خوړل، اورېدل، له درد نه تېښتېدل، يا د خوند لټول ترسره کوي چې هغه ځانگړتياوې لري، چې حيوانات يې کوي. دا ټول داسې ښکاري چې هغه په حيواناتو او انسانانو کې سره ګډ دي، خو انساني کړه د پوهې او په ازادۍ سره د عمل

کولو له امله له حیواني کړو نه توپیر کوي.

د حیواناتو عملونه په طبیعي غریزې یا غوښتنې سره ټاکل کېږي. خو انساني عمل هغه دی چې انسان ترېنه خبر وي او په ازادۍ یې ترسره کوي. هیڅ داسې عمل نه شته چې د مقصد په اړه یې پوهه نه وي، ځکه چې انسان کېدل په دې مانا دي چې په عقل اداره شي. داسې پوهه د ازادۍ د تمرین له پاره اساسي ده، په دې چې رښتیني ازاد انتخاب زموږ د ازادې ارادې پرته نه شته دی. هغه مهال چې موږ په انساني شېوې سره عمل کوو، لومړی موږ د خپل عمل مقصد درک کوو او بیا په ازاد ډول هغه ترسره کوو.

دا پوهه او ازادي ده چې موږ په عمل لاسبری کوي. کړنه په رښتیني ډول په خپله زموږ ده او د هغې له پاره موږ مسؤل یو. مسؤلیت د پوهې او ازادۍ نه ولاړېږي. ځکه اخلاقیات او په ځانګړې توګه ښه توب په رښتیني ډول په انساني عمل کې ځای لري. له دې نه ښکاري چې د انتخاب ازادي او د هغې نه راوړل مسؤلیت د اخلاقیاتو مخکینی شرط دی.

د مخه مو یادونه وکړه چې څنې کړنې لکه رښتین توب په وعده وفا کول، د دندې ترسره کول په عالمي ډول ښه یادېږي، په دې چې د پوره انساني مفکورې سره سمون لري ځکه دا ځانګړتیاوې په یوه انسان کې رښتیني انسان پالنه پیاوړې کوي. په دغو کړنو کې داسې ځانګړتیا شته چې د انسان د بشپړتوب سره مرسته کوي.

اخلاقي شېوې یا سیستمونه په دې اړه چې انسان څه مانا لري؟ بیل بیل فکرونه وړاندې کوي. ځینې فیلسوفان انسان داسې ګڼي چې معیار یا نورم جوړوي چې په هغه سره د یوې کړنې ښه توب یا بدتوب ټاکل کېږي. بیا نو په دغه مانا سره د اخلاقي نورم یا معیار مانا د انسان د کړنې سره پرتله کېږي او په دغه ډول د یوه عمل ښه توب یا بدتوب ټاکل کېږي.

موږ په ورځني ژوند کې د راز راز معیارونو د کارولو سره اشنا یو لکه د اوږدوالي، وزن، حجم، تودوبې او داسې نورو له پاره له نورو معیارو نه کار اخلو.

دا مسله چې د اخلاق معیار په کوم طبیعي واقعیت ولاړ دی د بشر د اخلاقي ژوند له پاره اساسي دی. د دغې پوښتنې ځواب چې انسان څه راز موجود دی د یوه تن د مفکورې انعکاس کوي. که انسان په عمد ډول د احساس موجود وي، بیا نو هر هغه عمل چې د احساس خوند تولیدوي په اخلاقي لحاظ ښه وي، په دې چې هغه انسان په خپل انسان توب کې بشپړ کوي. او که انسان په خپل اصل کې عقلي او ټولنیز موجود وي، بیا نو د هغه کړه چې عقلاني چلند او له خپلو ملګرو سره د همغږۍ ژوند ته وده ورکوي له اخلاقي نظر نه ښه عملونه دي، ځکه چې هغوی به په هغه کې رښتیني انسانیت پیاوړی کړي.

د دې له پاره چې د اخلاقياتو معيار وڅېړو موږ به لومړی په لويو معيارونو يا شېوو باندې رڼا واچوو.

جبر او اختيار

د مخه تر دې چې د جبر او ازادۍ په اړه دلايل ووايو بايد د ازادۍ او جبر مفهومونه روښانه شي.

ازاده اراده:

د علتيت اصل وايي چې له يوه مناسب علت نه پرته هېڅ عمل يا پايله منځ ته نه شي راتلی، او دا چې بې علتته پېښې هېڅ نه شته د انتخاب د ازادۍ مانا دا نه ده چې ازاد کړه علتونه نه لري. مانا يې دا ده چې اراده د يوه عمل د علت په توگه دا توان لري چې خپل ځان وټاکي، په دې چې هغه د دې قدرت لري چې د عمل بيلې لارې غوره کړي يا دغه ورتيا لري چې په ځينو حالاتو کې د يوه عمل د کولو نه ډډه وکړي.

ازادي په عمومي ډول د جبر نشتوالی دی. خو دا يوازې د ازادۍ منفي اړخ دی. د ازادۍ مثبت اړخ دا دی چې ازادي د ازادۍ له پاره تل مقصد ته د رسېدلو په لور په نظر کې نيول شوی عمل د اجرا له پاره وي. جبر شونی دی چې فزيکي، روحياتي يا اخلاقي وي. د فزيکي اجبار نشتوالی په خپل سر يا بې اختياره ازادي نومېږي. د بېلگې په ډول هغه مهال چې يو مجرم په بند محکومېږي بيا هغه ازاد گرزېدلی نه شي او له بندي تون نه وتلی نه شي. نو موږ وايو چې هغه خپله ازادي له لاسه ورکړې ده. د روحياتي يا ذاتي اجبار نشتوالی د روحياتي ازادۍ يا د انتخاب د ازادۍ په نامه ياديږي. دا د ازادې ارادې جوهر دی. دغه ازادي د مسؤليت بنسټ يا سرچينه گڼله کېږي، په دې چې دغه ازاد عمل په هر هغه شخص پورې اړه لري چې يې تر سره کړی او د کولو نه يې ډډه کولی شوه. د ذاتي جبر نشتوالی د ازادۍ منفي اړخ دی. د هغه مثبته ځانگړتيا د ارادې هغه ورتيا ده چې څه وخت د کړو ټول شرطونه موجود وي، په بيلو بيلو طريقو عمل کوي، د عمل کولو نه ډډه کوي. د يوه عمل نه په ارادي ډول ډډه کول يو ازاد انتخاب دی او هغه موږ ته منسوب کېدای شي.

د اخلاقي اجبار نشتوالی اخلاقي ازادي نومېږي. د بېلگې په توگه يو قانون چې يو گرځندوی اړ کوي د هغو مالونو مالیه ورکړي چې يې د باندې رانيولې وو، د هغه دغه قابليت له منځ څخه نه وړي، چې دغه مالونه پټ کړي او د کمرک محصول ورنه کړي. خو دی په اخلاقي لحاظ اړ دی چې محصول ورکړي.

د ډېرو انتخابونو نه د يوه غوره کول د مشخصتوب ازادي نوميږي. د بېلگې په توګه که موږ غواړو چې يو عمل وکړو، موږ زيات وخت د څو انتخابونو موقعې لرو، لکه يو مامور د خپلې دندې د پای ته رسولو وروسته کور ته راشي هغه د دمې له پاره کولی شي سينما ته لاړ شي، کولی شي ټنگ ټکور واوري، کومه لوبه وکړي او نور. په دې توګه دی کولی شي د دغو انتخابونو نه يو غوره کړي.

جبر (Determinism):

د جبر له مخې انسان د ټولو ظواهرو سره سره بيا هم په خپلو کړو کې ازاد نه دی. د مخه مو يادونه وکړه چې د مسؤليت او اخلاقياتو مخکينی شرط د انتخاب يا روحي ازادي ده، جبر د داسې ازادۍ شته والی نه مني او وايي چې د ډېرو عواملو له امله اړ يو يوازې په مشخص ډول عمل وکړو.

بيالوژيکي جبر وايي: چې وراثت يانې هغه ډول بدن چې موږ يې لرو د خپلو ټولو بيالوژيکي تعاملاتو او بيالوژيکي قوانينو سره زموږ ټول عملونه ټاکي. دا چې موږ څنګه چلند کوو، زموږ په بيالوژيکي جوړښت پورې اړه لري. ب. ف. سکينز وايي چې چاپېريال زموږ چلند ټاکي او د يوه ځانګړي سړي کرکټر او چلند د ټولنيز او فزيکي چاپېريال محصول دی. له دې کبله د ده په نظر مسؤليت او اخلاقيات مانا نه لري. هېڅوک بايد د خپلو کړو جزا ونه ويني. د دغه نظر له مخې انسان د چاپېريال له خوا په مهارت سره اداره کېږي او د هغه چلند يا سلوک د چاپېريال د دغو ټولو اغېزو ټولګه ده.

زيګموند فرويد وايي چې بې اختياره شعور يا لاشعور زموږ پر کړو باندې ټاکوونکی رول لري او د انتخاب ازادي هسې يو نوم دی. تحليلي روحيات زموږ د عملونو په پټو علتونو باندې رڼا اچولی شي. روحي جبر تاييدوي چې طبيعي ميل د عملونو تر ټولو پياوړی محرک دی. انسان يوازې طبيعي ميلونه بيا بيا له نظر نه تېروي او تر ټولو پياوړی محرک د عمل بهير فيصله کوي. که په نورو ټکو ووايو تر ټولو پياوړې غوښتنه د انسان عملونه اداره کوي.

مذهبي جبر دا مانا لري چې هسک څښتن د کایناتو بهير د انسان د کړو په ګډون د مخه ټاکلي دي. دا تيوري د قسمت سره يو ګڼل کېږي. په دې تيوري کې دا ښکاره شوې نه ده چې د تقدير د کارونو مسؤل څوک دی. په دې چې ټولې پېښې د قسمت په زور پېښېږي او انسان نه شي کولی د پېښو بهير وټاکي.

د انتخاب شته والي ازادي

هغه کسان چې د انتخاب په ازادي عقیده لري دا نه مني چې زموږ ټول عملونه ازاد دي. شونې ده چې د چاپېريال سیستم، فزیکولوژیکي جوړښت، ځينې ارثي ځانګړتياوې، ځينې روحي ميلونه او روحي يا عصبي ناروغۍ دومره پياوړي شي چې يو شخص اړ شي د خپل عمل ازادي له لاسه ورکړي. له دې سره سره دوی عقیده لري چې انسانان په عمومي ډول په خپلو ډېرو عملونو کې ازاد او مسؤل دی، د هغو په اړه چې پې په ازادي ډول او په پوهې سره ترسره کړي دي. د ازاد انتخاب د شتون له پاره دا دليلونه وړاندې کوي:

۱- د ازادۍ سملاسي خبرتيا: فلسفي روحيات په دې ټينګار کوي چې ټول انسانان د ازادو پرېکړو نېغ شعور لري. موږ د کړنې نه پخوا له خپلې ازادۍ نه خبرتيا لرو. موږ دا توان لرو چې د کړو تر منځ انتخاب وکړو. کله چې موږ پرېکړه کوو، نو موږ د خپلې ازادې پرېکړې په اړه فکر کوو او باوري کېږو چې زموږ پوهه سمه ده.

۲- د ازادۍ نانېغ شعور- موږ پخوا له عمل نه د فکر کولو په واقعيت پوهېږو. موږ د خپل عمل د کولو د پلوي توب او مخالفت دليلونه تلو ځکه چې موږ پوهېږو چې په پای کې دا موږ يو چې په يوه او بل ډول پرېکړې ته رسېږو.

۳- د شخصي مسوليت عقیده- ټول رسېدلي کسان د هغو کړو مسوليت مني چې په خپله يې په ازادې او فکر سره ترسره کړي وي. ځنګه چې موږ د خپلو کړو مسوليت منو په همدغه ډول نور هم د هغو د خپلو کړو مسول ګڼو. په ټولې کې ژوند د مسوليت په همدغه احساس باندې ولاړ دی او له هغه نه پرته منظمه انساني ټولنه به شونې نه وي.

۴- د ازادۍ د شته والي اتفاق: په دې اړه عمومي اتفاق دی چې انسان ازاد دی. دغه عمومي اتفاق په ټولنه کې له څو واقعيتونو نه ښکاره کېږي. ځنګه چې موږ د خپلو کړو مسوليت په غاړه اخلو په نورو باندې هم موږ په دغه ډول قضاوت کوو. د بېلګې په توګه کله چې په موږ بريد کېږي د قواږې په ښودلو، د عمل کولو په شپوې او په پلان کولو باندې داسې غبرګون ښیو لکه چې ازاد وو.

۵- د عدالت ترسره کول: زموږ ټولنه په دغې عقیدې ولاړه ده، چې انسانان د خپلو کړو مسول دي. ځکه چې دوی د انتخاب کولو ازادي لري. په متمدنو ملتونو کې دا سیستم شته چې د يوه تورن د ازادۍ اندازه وګوري. که دماغي اخلاص ولري د يوه غیر قانوني عمل مسول نه ګڼل کېږي. په دې توګه د ازادۍ او مسوليت اندازه يې په اسانۍ مالومېږي. او عدالت تر سره کول د دغه واقعيت له مخې کېږي.

۶- ټولنيز چاپېريال او کلتوري مخينه زموږ په انتخابونو اغېز لري.

۷- موږ د يوې موخې د پوهې نه پرته، يا بې له دې چې محرک ولرو، يو رښتيني انساني عمل نه ترسره کوو. روحي جبر تايدوي چې موږ په لازمي ډول تر ټولو لوی محرک تعقيبوو. خو دا پياوړی محرک کوم دی؟ تر ټولو پياوړی محرک هغه دی چې بريالی وي. موږ د خپلو محرکانو نه يو غوره کوو چې ميدان يوسي. طبيعي ميل اراده نه مجبوروي، خو انسان په ازاد ډول پرېکړه کوي چې د دغه يا هغه ميل په پيروي کړنه وکړي.

انساني ازادي په کړنه کې تمرين کيږي چې د يوې لورې موخې له پاره کيږي. د بېلگې په توګه که يو زده کوونکی وغواړي چې د طب ډاکټر شي نو د هغه دا پرېکړه به د دغه مقصد په لور د هغه ډېر فعاليتونه متوجه کړي. دی به اړ وي ټول هغه مضامين غوره کړي چې ورته لازم وي. څه وخت چې د ډاکټري ډيپلوم ترلاسه کړي د ده هغه لومړۍ پرېکړه چې درملنې ډاکټر شي د ده د ټول ژوند په شېوه اغېز شيندي. اوس دا پوښتنه منځ ته راځي چې ټول ازاد عملونه په برابر ډول ازاد دي او يا د ازادۍ بيلې درجې او اندازې وي او په پايله کې د مسوليت مختلفې درجې به ولري؟ دغې پوښتنې ته ځواب د شخصي اخلاقياتو او د عدالت ترسره کولو له پاره ډېر اهميت لري. څنگه چې عقل او اراده دواړه د يوه ازاد عمل په رامنځ ته کولو کې رول لري، خو دغه دواړه وړتياوې د خپلو دندو په سرته رسولو کې د ځينو عواملو له امله اغېزمنې کيږي، شونې ده چې د يوه شخص د ازادۍ اندازې او مسوليت ته بدلون ورکړي.

هغه اغېزونه چې عقلي قوه اغېزمنه کوي

زموږ په ورځني ژوند کې ځيرتوب او انحراف په بيلو درجو پېښېدلی شي. موږ دنده لرو چې څه کوو ورته ځير شو په تېره چې عمل مهم وي.

د دې له پاره چې زموږ د تمرکز يا ځيرتوب قوت ډېر شي د «دماغ کنټرول» تخنيکونه د ځينو تمرينونو سپارښتنه کوي. سره له دې هم داسې پېښيږي، چې يو څوک په نه ملامت کېدونکې توګه منحرف شي او چې څه کوي په پوره اندازه ورته ځير نه شي. انحراف د يوې موضوع واضحه پوهه محدودوي، چې شونې ده مسوليت لږ کړي. د بېلگې په ډول يو موټر چلوونکی هرو مرو بايد سپرک او ترافيک ته پام وکړي او څه وخت چې پوه شي د سټريا يا نورو خنډونو له امله د فکر تمرکز کولی نه شي، بايد موټر ونه چلوي.

ناپوهي: ناپوهي هم د عقل قوه اغېزمنه کوي. هغه ناپوهي چې علاج يې نه کيږي په نه لاندې کېدونکې ناپوهۍ باندې ياديږي. دا هغه وخت پېښيږي چې ان موږ شک نه کوو چې د

يوه ازاد عمل د ځينو اړخونو په اړه د ناپوهۍ په حال کې يو. د بېلګې په توګه يو پوسته رسوونکي به خيال ونه کړي په هغې پوستې کې چې دى يې رسوي بم ايښودل شوى دى. په داسې ناپوهۍ به ان د ښه څيړتوب نه وروسته هم هېڅ لاسې ترلاسه نه کړو ځکه چې د هغې په ځينو اړخونو موږ هېڅ پوهېداى نه شو. هغه ناپوهي چې په پوره څيړنې او پلټنې به ورباندې غلبه وشي په فتح کوونکې ناپوهۍ باندې يادېږي. د ناپوهۍ د پايلو په اړه په فکر کولو سره موږ دې نتيجه ته رسېږو چې نه لاندې کېدونکې ناپوهي مسوليت له منځه وړلى نه شي خو ملامتيا به لږه کړي. په دې ډول ناپوهي به د يوه عمل پايلو ته راجع شي. په ځينو حالاتو کې به يې مسوليت لږ شي او په ځينو حالاتو کې به پوره له منځ نه لاړ شي. خو موږ دنده لرو چې د يوه ازاد عمل پايلې په نظر کې ولرو او نورو ته د شوني زبان مخنيوى وکړو.

تعصب: هم عقلي قوه اغېزمنه کوي. ځينې کسان د نژادي، ديني او نورو ځانګړتياوو له مخې خپل نظرونه جوړوي. خو څه وخت چې يو څوک پوه شي يا شکمن شي چې د هغه ځينې کړه د تعصب له مخې کېږي، هغه دنده لري چې د خپلې ناپوهۍ چاره وکړي او که نه دى به په اخلاقي لحاظ د هر هغه عمل له کبله چې نورو ته زبان اړوي مسول وي.

وېره: هم عقلي قوه اغېزمنه کوي. وارکا وايي چې وېره دغسې يوه کليمه ده چې بېلې ماناوې لري. يوه به يې د خطر يا ناوړې پېښې خبرتيا يا انتظار لرل وي. د بېلګې په توګه يو زده کوونکى وېرېږي چې که په کورس کې ليکنه وړاندې نه کړي په کورس کې به بريالى نه شي. دغه وېره به دى وهڅوي چې کتابتون ته ورشي او د ليکنې د پاره څېړنه وکړي. هغه په دې توګه په ارادي او شعوري توګه زيار باسي.

هغه لاملونه چې اراده اغېزمنه کوي

زور: اراده اغېزمنه کولى شي. زور يو فزيکي جبر دى او څه وخت چې د هغه نه د يوه چا د رضا پر خلاف کار اخيستل کېږي ازدي او مسوليت به له منځه لاړ شي. ځکه شونې ده چې فزيکي کړاو دومره سخت شي چې اراده کنټرول له لاسه ورکړي.

عادت هم کېدای شي په ارادې اغېز وکړي. عادت د يوه چلند طرح ده، چې دې ځينو دواګانو په کارولو سره د هماغه يو عمل تکرار غوښتل کېږي. د دې له پاره چې موږ يو نورمال ژوند پرمخ يوسو بايد ځينې عادتونه خپل کړو لکه لوستل، ليکل، قدم وهل، د موسيقي اورېدل او نور. له بلې خوا دا ښه څرګنده ده چې د تمباکو، الکولو، هېروينو او نورو کارول په عادت اوري او شونې ده چې د فزيولوژيکي ډيپرېشن لامل شي.

اخلاقيات جوړيږي يا موندل (کشف) کيږي؟

د مخه مو يادونه وکړه چې انسان د ښو يا بدو کړو په کولو سره په اخلاقي لحاظ ښه يا بد کيږي. نو اخلاقيات بايد د انسان په عمل کې وکتل شي. موږ د دې څېړنې د اسانتيا له پاره د انساني عمل د ځانگړتياوو جوړښت وسپړلو اوس بايد هغه عامل وگورو چې د انسان عمل ښه يا بد گرځوي. د انسان عمل يوازې فزيکي عمل نه دی لکه يو ډوبېدونکی کس چې له ډوبېدو څخه وژغورل شي. انساني عمل په اول سر کې يو ارادي عمل دی چې يو شي ته ځير وي. خو اراده تر هغو چې ترسره شوې نه وي، پوره نه وي يا لږه وي، چې د پرېکړې د ترسره کولو له پاره ټينگ کوښښ شوی وي. د بېلکې په ډول اراده هغه وخت ترسره کيږي چې هغه ډوبېدونکی کس وژغورل شي.

کيميا پوه په لابراتوار کې يو شی د دې له پاره ازمي چې د هغه شي د ننه د عملونو او غبرگونو ځانگړتياوې ومومي. دی په خپله قانونونه نه جوړوي بلکې په هغه شي کې د ننه قانونونه مومي.

ايا د انساني عمل په تړاو موږ ورته څه ويلي شو؟ ايا هغه عامل چې يو شی ښه يا بد کوي په خپله په عمل کې دی او که د باندې نه پرې اضافه کيږي؟ هغه معيار يا نورم کوم دی چې موږ ته وښيي چې دغه عمل ښه يا بد دی؟ کله چې موږ پيدا کېږو په خپل انسانتوب کې پوره او بشپړ نه يو. خو موږ کوښښ کوو چې د ټول ژوند په بهير کې د دغسې کړو په کولو سره چې له دغه پوره توب سره مرسته کوي د خپل ماهيت پوره توب ترسره کړو. ټول اخلاق پوهان تر اوسه په څرگنده يا ځنکيز ډول وايي چې ټول انسانان د نېکمرغه کېدلو له پاره زيار باسي. اخلاق پوهان بايد د عملونو ماهيت ته ځير شي چې انسانتوب سموي او په دغه ډول د نېکمرغۍ د کومې بڼې لامل کيږي.

ټول اخلاقي سيستمونه معيارونه يا نورمونه وړاندې کوي چې يو عمل د يوه کس انسانتوب ښه کوي. دغه سيستمونه يو د بل نه په خپلو معيارونو کې توپير کوي.

د اخلاقياتو معيارونه

ورکا وايي چې موږ ټولې هغه اخلاقي تيوري گانې يا نظرونه چې د تاريخ په بهير کې منځ ته راغلي، کتلي نه شو. موږ به يوازې د اخلاقو هغه څلور لوی ډولونه وگورو چې د اخلاقياتو په واقعيتونو يا استدلال ولاړ معيارونو څېړنې پورې تړاو ولري.

لومړۍ ډله:

دا ډله باور لري چې د اخلاقي حکمونو بنسټ په جذباتو (Emotions) ولاړ دی. دوی وايي چې اخلاقي حکمونه يا د اخلاقي ارزښت حکمونه بې مانا دي. داسې شېوه نه شته چې مالومه کړای شي چې هغه رښتيني يا ناسم دي. ارزښتي قضاوتونه د جذباتو بيانونه دي. په دې د دوی تيوري ګانې جذباتي تيوري نومېږي.

د دغه تيوري لوی استازی الفريد ايبر (Alfred Ayer) دی چې په ۱۹۱۰ کال کې زيږيدلی و. ورکا وايي چې نوموړي خپله تيوري د ويانا کړۍ (Vienna Circle) د علم پوهنې د پرنسيپونو پر بنسټ را ايستلې وه. دوی د ۱۹۲۰ لسیزې په لومړيو کلونو کې د منطقي مثبت توب فلسفه په ويانا کې مطالعه کړه او انګلستان ته د ستنېدو وروسته د دوی تيوري د مثبت پالنې (Positivism) پر پرنسيپونو ولاړه ده.

د ايبر په نظر بيانونه يوازې دوه ډوله: تجربې بيانونه او اخلاقي بيانونه دي. تجربې بيانونه په حسي تجربې او د ساينسونو په عصري متودونو سره تاييديږي چې هغه په پای کې د تجربې په پرنسيپ ولاړ وي. د ايبر په نظر اخلاقي بيانونه بې مانا دي، په دې چې هغه په هېڅ دغو طريقو سره نه تاييديږي. هغه نه رښتيا او نه غلط دي. هغه صاف ساده بې مفهومه دي. اخلاقي حکمونه يوازې زما احساسات ښيي چې زما څه ښه يا ښه نه ايسي. دغه بيانونه علمي افادې نه بلکې جذباتي افادې دي. شونې ده چې هغه هيلې او ټينګې غوښتنې وي. کله چې وایم يو شی په اخلاقي لحاظ ښه دی، زه په برابر ډول د هغه له پاره ښه ايسېدنه اعلاموم. کله چې وایم يو شی په اخلاقي لحاظ بد دی، زه يوازې د هغه له پاره ښه نه ايسېدنه څرګندوم. اخلاقي ارزښت د رښتيني نړۍ کومه برخه نه ده او په پای کې هېڅ اخلاقي سیستم رښتيني يا غلط ثابت کېدای نه شي. ځکه د دې تيوري پلويان د نه پېژند پالنې (Non Cognitivists) په نامه هم ياد شوي دي.

چارلز سټېونسن (Charles Stevenson) وايي چې د اخلاقي بيانونو مانا ګرد سره غیر علمي ده. موږ د خپلې ښې ايسېدنې يا بد ايسېدنې له پاره دليلونه ورکوو، ځکه چې زموږ ښه ايسېدنه يا بده ايسېدنه په منطقي شېوې سره تړلې ده. اخلاقيات د دغې ښې ايسېدنې يا بدې ايسېدنې د دغې منطقي همغږۍ تحليل کوي او په دې ډول زموږ د اخلاقي قضاوت له پاره يو څه دليل ورکوي.

وارکا وايي چې د جذباتي تيوري پلويان په نسبي توګه يوه وره ډله ده، چې هغه هم د انګلو ساکسون فيلسوفان وو. دغه تيوري د ډېرو نيوکو لاندې راغله او په دغو نږدو

وختو کې يې په فلسفي کړيو کې خپل نفوذ له لاسه ورکړی دی.

دوهمه ډله: نېغ درک پالنه

دوهمه ډله په دې عقیده دي چې موږ په خپلو عملونو کې ښه او بد پېژنو خو دليل ورته ویلی نه شو چې کوم یو یې ښه او کوم یو یې بد دی. ډېر خلک په خپل انساني ژوند کې په اخلاقي لحاظ له ښه او بد څخه خبرتیا لري. نېغ درک پالان (Intuitionists) وايي چې ښه او بد په حسي يا نېغ درک سره پېژنو. دوی د اخلاقياتو په اړه کوم افراطي معیار نه وړاندې کوي.

د طبیعت پالنې ناسم توب

جورج مور (George-e-More) دودیز اخلاقي سیستمونه تر نیوکې لاندې ونيول په دې چې زیار باسي اخلاقي ښه توب تعریف کړي. دی په دې باور دی چې د ښه مفهوم تعریف کېدای نه شي ځکه چې یو مفهوم چې په اجزا سره تحلیل شي ټول تعریف ورته جوړیږي. خو ځنګه چې ښه یو ساده مفهوم دی او په برخو وېشل کېدای نه شي چې د هغو د سپړنې په اساس تعریف شي. د مور په نظر ډېر اخلاقي سیستمونه د «ښه» اصطلاح د یوه بل شي په تړاو تعریفوي. خوند پالان یې د خوند په تړاو پېژني، خیر یا کټه رسوونکي یې له کټورتوب، نور سیستمونه یې د ځان- پوهې، ځان- اکمال یا د هسک څښتن په تړاو تعریفوي.

د اخلاقي مفهوم تیوري

انتوني.ا. کوپر په خپلو اثارو کې ښېګڼه یا اخلاقي ښه توب د «طبیعي مهربانۍ، یا د سخاوت عاطفې» او د کرکې او دښمنۍ «غیر طبیعي عاطفو» تر منځ د توازن پایله بولي. دی وايي چې د دې له پاره چې موږ مناسب توازن ترسره کړای شو باید د دغو عواطفو مثبت او منفي توازن وپېژنو. دی د بېلګې په توګه وايي چې «له اول وروکتوب نه د مهربانۍ او مخالفت چلند توپیر په اسانۍ کوو». لومړي ته کش کېږو او دوهم نه بېزاره کېږو. دی دغه قوه چې په هغې سره دغه توپیر کوو اخلاقي حس (Moral sense) نومېږي. داسې ښکاري چې دغه اخلاقي شعور د جذب او دفعې حس وي. لکه چې ښکلا ته جذبېږي او بدرنګي دفع کوي. دغه اخلاقي شعور د اخلاقي حساسیت انعکاس دی، چې زموږ د رښتیني یا غلطې ارادې د انتخاب دليل دی.

جوزف بتلر ويل چې دا درې پرنسيپونه دي چې انسانان په اخلاقي ژوند کې تحريک کوي: د خير رسولو پرنسيپ، د ځان مينې پرنسيپ او د ژور سوچ پرنسيپ. فرانس هوچسن تاييدوي چې موږ يې له عقلايي محاسبې نه د ښکلا نېغ درک لرو. دی دا هم وايي چې عملونه هم د اخلاقي ښکلا په شان په نېغ فهم سره درک کوو. اخلاقي شعور يو ډول داخلي شعور دی او هغه عملونه تنظيموي او کنټرولوي.

ادم سميت د سکاټلنډ په کلاسکو کې د فلسفې استاد و او په هغه فکري ښوونځي پورې يې اړه درلوده چې اخلاقي ښه والي ته يې ځانگړی مفهوم ورکړ. دی له مناسب يا ښه سلوک په اړه وغږېد، چې له هغه يې موخه اخلاقي ښه توب و. د ښه چلند دغه مفهوم په موږ کې يو ډول منصف يا «بې پرې مشاهد» دی. انصاف يا بې پرې توب هغه وخت ترسره کېدای شي چې که موږ خپل چلند هغسې وگورو لکه چې د بل چا وي، موږ به خپل عمل ښه يا بد وگڼو او دا به له هغو احساساتو له مخې وي، چې زموږ عملونه يې تحريک کړي دي. د دغه مناسب چلند يا انصاف حس وجدان نومول کېدای شي چې هغه د خواخوږۍ طبيعي حس دی. په دې توگه د نېغ درک پالنې د ښوونځي پلويان دې پايلې ته رسي چې موږ د ښه له پاره خواخوږي او د شر له پاره دښمني لرو. دوی په پايله کې وايي چې په انسان کې به اخلاقي شعور يا کومه قوه وي چې دغه غبرگونونه رامنځ ته کوي.

ورکا وايي چې د دې تيوري منتقدان باور لري چې د دغو عواطفو سرچينه بې له دې چې دغسې اخلاقي شعور پخوا له پخوا وکښل شي، شرح کېدای شي. موږ په وروکتوب کې د خپلو پلرونو، ميندو، ښوونکو او ټولنې له خوا پوهول کېږو چې ځينې کړه ښه دي او ځينې کړه بد دي چې بايد ورڅخه ډډه وشي. زموږ د ودې په يون کې د خپلو قضاوتونو تکرار کوو. دا طبيعي ده چې موږ به له بې رحمۍ او بې عدالتۍ نه په تېره چې هغه په موږ شوي وي، زړه بدې کېږو او په مهربانۍ او روغ نيتۍ سره مجذوب کېږو.

ورکا وايي چې د يوه عمل د اخلاقي توب په اړه قضاوت په پای کې د احساس پايله نه، بلکې د عقلي دليل محصول دی. روحيات نه دي توانېدلي چې تش په نامه دغسې اخلاقي شعور يا ځانگړې قوه ومومي چې موږ ته د ښه او بد عمل پوهه تياره کړي.

دریمه ډله:

دریمه ډله هغه تيوري گانې دي چې د باندنيو معيارونو وړاندیز کوي. اخلاقي مثبت توب (Moral Positivism): دریمه ډله د اخلاقياتو سرچينه په داسې عواملو کې لټوي چې له عمل نه د باندې وي. دغه باندیني قوتونه د مرکزي مقام يا

حکومت، د پياوړو کسانو نفوذ يا اراده، د ډېره کي يا ټولنيز فشار نظر، د واکمني طبقې کټې، يا د هسک څښتن حاکمه او ازاده اراده دي، چې خپل قانونونه په ټولو انسانانو باندې پلي کوي.

دغه تيوري په ټوله نړۍ کې ډېر پلويان موندلي او نن ورځ ډېر کسان شته چې شعوري ژوند يا طبقاتي ژوند د عادت د قوې له مخې يوه ټاکلې ټولنه يا ټولنيزه شپوه د خپل اخلاقي نورم په توګه مني. ځنګه چې ټولنيز خويونه بدلون مومي داسې هم د دوی په نظر اخلاقيات هم بدلون کوي. په دې توګه د دوی په اند اخلاق د بدلېدونکي عام ذهنيت يا د شرايطو په بدلون سره ټاکل کېږي.

د ټولنيز تړون تيوري ګانې

توماس هابز وايي چې انسانان د مدني ټولنې د مخه له يو بل سره د جګړې په حال کې وو. انسان يو تېري کوونکی او د ټولنې پر ضد موجود دی او په خپل لومړي حال کې له ټولو سره د ټولو جنګ و. خو انسانان تر هر څه ډېر له مرګ نه وېرېږي، او درک کوي چې دوی په يوازې توګه خپل ځان ساتلی نه شي، مدني ټولنه جوړوي او بې له شرط څخه د حکومت واکمني ته غاړه ږدي. مرکزي واکمني مقررې او قانونونه جوړوي او په خپلو اتباعو يې مني او د ښه او بد مفهوم د لومړي ځل له پاره دود پيدا کوي.

د همدغو قوانينو له مخې ځينې عملونه مجاز او ځينې منع اعلامېږي. د دغې تيوري له مخې د ښه او بد سرچينه حکومت کېږي، چې له عمل نه د باندې وي. په دې ډول د اخلاقياتو نورم يو مثبت عامل کېږي، چې رښتين توب او غلط توب له باندې څخه ټاکي. له دې تيوري نه ښکاري چې زور حق دی. حکومتونه قدرت لري، چې حکمونه وکړي او د عملونو رښتين توب او غلط توب وټاکي. په پايله کې اخلاقيات يا کانوېنشنونه قراردادي دي او د عمل په ماهيت سره نه ټاکل کېږي.

ژان ژاک روسو د خپل «ټولنيز تړون» په اثر کې وايي چې انساني ټولنه او هغه قانونونه چې زموږ چلند تنظيموي ځنګه منځ ته راغلل. دی د هوډ پر خلاف فکر کوي چې انسانانو د طبيعت په حال کې هغه څه کول چې په طبيعي لحاظ ښه و او د يوه بل پر ضد د جنګ په حال کې نه وو.

د دې سره سره هغه دا ومنله چې انسان په طبيعي لحاظ ځان غوښتونکی دی او دغه ځان غوښتنه په ټولنيز تړون سره په اخلاقي مکلفيت واړول شوه. د ټولنيز تړون عمومي بنسټ د ټولنې د غړو عمومي اراده ده چې هغه قانونونه ومنې چې د سوله يز ژوند، نظم او

د ټولو د ښېگڼې په خاطر پرې پلي کيږي. د طبيعيت د حال نه مدني حال ته دغه بدلون د اخلاقياتو سرچينه ده. په دې توگه سياسي واکمني د ټولنو په غړو باندې د چلند يا سلوک قانون پلي کوي.

د پياوړي انسان اراده:

فريديک نيچي د ښه او بد مفهوم سرچينه پر کمزورو باندې د پياوړو برلاسي ته نه منسوبوي. باداران له ښه او بد نه د باندې وو، په مريانو باندې يې خپله اراده تپله، دوی د خپل شويو د نيوکو موضوع وگرزېدل او د بادارانو عملونه يې بد وگڼل. دغه واقعيت د بادار اخلاقياتو او مري اخلاقو سرچينه شوه.

يهوديت او عيسويت د مريانو، کمزورو، متواضعو او خورانو خوا ونيوله او د مري اخلاقياتو تبليغ يې وکړ، چې موږ تر هغو لاندې ژوند کوو. د ټولنې دنده دا ده چې بادار- اخلاقيات يو ځل بيا د پياوړو اخلاق له سره ژوندي کړي او د سوپرمن او د انساني نژاد ارستوکراسۍ ته وده ورکړي چې د عامه وکړو څخه جک شي، د بشر له پاره يوه ښه راتلونکې باوري کړي. زېر انسان له ښه او بد څخه پورته او د هغه اراده قانون دی.

ټولنيز فشار (عام نظر)

د عامه ذهنيت سروې کاني زموږ د ژوند برخه شوې ده. دغه د عام ذهنيت سروې په سياسي مبارزو او هم د عصري ژوند په نورو برخو کې يې نور هم اهميت زياتيږي. اکستې کومې وايي چې يو مثبت سيانس د هغو خلکو جوړښت، تنظيم او وده څېړي چې په ټولنيزو ډلو کې ژوند کوي.

ورگا وايي چې ځينې ټولنپوهان چې له خپل مثبت ساينس نه فلسفې ته مخه کوي اخلاقيات د ډېره کې د ژوند د شېوې سره يو کښي، اخلاق به په دغه مفهوم سره مثبت ساينس شي، چې عامه ذهنيت او د ډېرې اتفاق به ثبتوي. په پايله کې به اخلاق نسبي شي او د ټولنيزو ډلو په بدلېدونکي ذهنيت به ډډه ولکوي، د اخلاقي چلند تعبيرونه به د ذکي کسانو د رسنيو له خوا د ټولنې د کنټرولولو پايله شي.

د هسک څښتن اراده:

سامويل پوفندروف پروتستاني فيلسوف وايي چې يو عمل هغه وخت ښه وي، چې لوی څښتن يې همدغسې اراده کړې وي او بد هغه څه چې خدای پاک رتلي وي. د دغې

تيوري له مخې دا د هسک څښتن اراده ده، نه د عمل ماهيت چې د يوه عمل رښتين توب او غلط توب ټاکي. په دې حساب د ښه او بد ټاکونکي عامل يو باندنی او مثبت توکی دی. په دې توگه پورته يادې شوې تيوريگانې په معمولي ډول د اخلاقي پوزيتويزم په نامه يادېږي، په دې چې هغوی اخلاقيات له مثبتو قوانينو يا د ټولنې له دودونو نه راوباسي.

څلورمه ډله

په څلورمه ډله کې هغه تيوري گانې راځي چې ادعا کوي چې د اخلاقياتو معيار د عمل په ماهيت کې مومي او د داخلي معيارونو وړانديز کوي.

د عالمي توب پرنسپ: د دغه پرنسپ پلويان وايي چې کوم شی چې د يوه کس له پاره ښه يا بد وي د نورو له پاره به همدغسې وي، چې په همدغسې شرايطو کې واقع وي. د بېلګې په ډول هغه وخت چې ميندې او پلرونه خپلو ماشومانو ته پند کوي چې خپل وروڼه يا خوښې ټپي نه کړي، ځکه چې هغوی هېڅکله نه غواړي تاسې ټپي کړي. «مه يې ټپي کوه هغه دې نه ټپي کوي» دا اصل په دغه طلايي قانون کې افاده کېږي: «دغسې چلند ورسره وکړه چې ته غواړې هغوی يې له تاسره وکړي».

ايمانويل کانت د پوهې تيوري (Epistemological Theory) له مخې زموږ خالص عقل شی په خپل ذات کې پېژندلی نه شي، بلکې يوازې د پېښې يا د شيانو ظواهر پېژندلی شي. دی وايي چې زموږ عملي عقل يو شمېر گڼې (Postulates) مني په دې چې موږ به له دې چې ځينې شيان رښتيني وگڼو، اخلاقي ژوند نه شو کولی.

د کانت په نظر يو له هغو رښتين توبونو نه چې زموږ عملي عقل يې پېژني د اخلاقي مکلفيت شته والی او عالمي خصوصيت دی. د تاريخ په بهير کې بيلو ټولنو او کسانو د بيلو اخلاقي قوانينو پر بنسټ ژوند کړی دی، خو دوی د دغو قوانينو له سترو ځانگړتياوو سره موافقه کړې، چې د هغو اطاعت به په عالمي توگه کېږي. په دې توگه کانت وايي چې موږ بايد د يوه اخلاقي قضاوت په کولو سره دغه ظاهري حال تل په خپلو کړو باندې پلي کړو چې «که هر چا دغسې وکړه څه به پېښ شي.» يا «ايا زه هيله کولی شم چې په هغه حال کې هر څوک بايد په هغه ډول عمل وکړي لکه زه چې غواړم عمل وکړم؟»

ورکا وايي چې نږدې ټول دينونه اخلاقياتو ته د لارښود په شان د طلايي قانون وړانديز کوي، يو څوک بايد انکار ونه کړي، چې دا دغسې اسان قانون په شان دی، چې په

ډېرو حالاتو کې مرسته کوي خو د عالمي توب پرنسيپ په خپل ذات کې دغې پوښتنې ته ځواب نه وايي چې ځينې عملونه ولې ښه او نور يې بد دي، په دې چې هغه د منځپانګې سپړنه نه کوي، لږ تر لږه په څرګند ډول هغه يوازې د عالمي توب فارمول تر کتنې لاندې نيسي. خو فلسفي تيوري بايد د شکل نه وړاندې لاره شي او دغه وړتيا ولري چې د يوه مکلفيت منځپانګه وسپري او دليل وړاندې کړي چې د عمل يو ډول ښه يا بد دی او په پايله کې دغسې کړه ولې په عالمي ډول مجاز يا منع وګڼل شي.

خوندپالنه (Hedonism):

هېډونيزم يا خوندپالنه يا د مزي فلسفه هغه سيستم دی، چې وايي د اخلاقياتو معيار خوند دی. د لرغوني يونان فيلسوف ارستي پوس (Aristippus) په دې فکر و، چې يوازې خوند ښه دی. ده خوند نېکمرغي وبلله. د ده په اند ښه عمل هغه دی چې په نېغ يا نانېغ ډول د خوند احساس ورکوي او بد عمل هغه دی چې درد او ناوړه احساس زيروي. د انسان موخه نېکمرغي ده او نېکمرغي د خوند نه راوړلېږي. په همدغه دليل ده چې د يوه عمل اخلاقي ښه والی د هغه په ځانګړتيا يا خاصيت سره ټاکل کېږي، چې خوند زيروي. په دې توګه اخلاقيات د يوه عمل د نننۍ ځانګړتيا نه جوړ وي.

ورګا وايي چې ارستيپوس او پلويان يې تر عقلايي خوند نه زيات په حسي خوند ټينګار کوي خو عاقل انسان يانې فيلسوف به خوند له اندازې نه ډېر ونه غواړي په دې چې د هغه پايله به خوښي نه بلکې درد شي. انسان ته ښايي ځان يو څه کنټرول کړي که نه هغه به د خوند مريه وګرزي چې هغه به يوه دردناکه تجربه وي. د دې مانا دا ده: چې انسان خپلې غوښتنې محدودې کړي او د دې له پاره چې په لوړه درجه خوښي او نېکمرغي ولري، بايد يو مناسب انډول وساتي.

اپيکور (Epicurus) د ارستيپوس او د هغه د پلويانو په شان د ژوند موخه په خوند کې لټوله. خو د دوی پرمکس چې د حاضر وخت په خوند يې ټينګار کاوه، اپيکور پاييدونکي خوندونه غوره ګڼل. اپيکور وايي ځنګه چې حسي خوند دوام نه کوي نو له دې کبله د انسان موخه عقلايي خوند دی، چې هغه په عمده ډول د روح له ارامۍ، له ذهني سولې او په ټولنه کې له همغږي ژوند نه راوړلېږي. ښېګڼې ته د يوې وسيلې په توګه د عقلايي خوند د توليدولو له پاره ارزښت ورکول کېږي. ځان کنټرول يوه مناسبه وسيله ده، چې د ملګرتوب او عقلايي ژوند غوندې پاييدونکي خوندونه زيروي. په دې توګه هغه کړه چې کولی شي زموږ ذهني ارامي يا عقلايي خوند ډېر کړي، په اخلاقي لحاظ ښه کړه دي او هغه

عملونه چې درد او اندېښنه منځ ته راوړي په اخلاقي لحاظ بد عملونه دي، چې د کولو نه يې بايد ډډه وشي.

ورکا وايي چې د خوند پالنې پلويان خوند د ښه والي سره يو گڼي بې له دې چې قانع کوونکي دليلونه وړاندې کړي. دا رښتيا ده چې خوند تر يوې اندازې غوښتل کېږي خو دا سمه نه ده چې زموږ د غوښتنو هر شی به ښه وي. ډېر کره په عالمي توگه ښه گڼل کېږي خو سره له دې هم هغه خوند يا لږ تر لږه حسي خوند نه توليدوي. صداقت او رښتين توب که ان په قرباني او سخت کار سره ترسره کېدل شي، ښه وي. د استيپوس په پرتله د اپيکور فلسفه ډېره کره او رڼه ده، په دې چې هغه د انسان روحي او عقلايي ځانگړتياوې دواړه په نظر کې نيسي. سره له دې دی هم دغه اساسي اصل ثابتولی نه شي چې عقلايي خوند او ښه والی سره بدلېدونکي اصطلاحات دي او د يوه شي مانا لري.

د گټورتوب فلسفه (Utilitarianism):

د گټورتوب فلسفه په دغه نظر ولاړه ده، چې خوند او درد يوازینی هڅونکی يا محرک دی، په دې ډول چې لومړنی يې موږ هڅوي چې عمل وکړو او وروستی مو اړ کوي چې د کړنې ډډه وکړو. د دغې تيورۍ له مخې زموږ د کړو روحياتي سپړنه دغه واقعيت څرگندوي، چې موږ په ضروري ډول خوند لټوو او کوښښ کوو له درد نه ډډه وکړو. دغې تيورۍ ته روحياتي هېډونيزم وايي يانې چې هغه د انسان واقعيت شرح کوي، چې دا له اخلاقي هېډونيزم نه بېل دی، چې ذاتي انسان بايد خوند ولټوي. د گټورتوب فلسفې په اتلسمې او نولسمې پېړيو کې په انگلستان کې وده وکړه.

جرمي بنتهام د پيل ټکی د روحي هېډونيزم بيان دی. د ده په نظر ټول انسانان عمل کوي، چې خوند ترلاسه کړي او له درد نه ډډه وکړي. دی وايي چې انسان ځان غوښتونکی دی هغه وخت عمل کوي چې خپله گټه يې په کې وي. کله به دی نورو ته خدمت وکړي خو په دغه حال کې د ده هڅونکی يا محرک د نورو نه بلکې شخصي گټه ده. دی د انسان د روحياتو په بيان کې هم خوند له ښکمرغۍ سره يو گڼي او دې پايلې ته رسېږي چې د اخلاقپوهنې لومړی پرنسپپ دا دی: چې د انسان رښتين توب او مطلوب مقصد ښکمرغي ده يانې د خوښۍ غوښتل او د درد نه ډډه کول دي. د بنتهام په نظر خوښي د کميت له مخې اندازه کېږي. څنگه چې انسان د اروايي اړتيا له مخې خوښي غواړي او له درد نه ډډه کوي د انسان د کړو موخه دا ده: چې په دغه ډول عمل وکړي چې خورا ډېره خوښي ترلاسه

کړي. ورکا وايي چې د بنتهام د تيوري مانا دا کيږي چې موږ د خوښۍ يا نېکمرغۍ د ډېرو اندازو تر منځ ازاد يو، چې انتخاب وکړو او په دغه ډول د اخلاقي قانون مانا هغه مکلفيت چې خورا ډېره نېکمرغي وغوښتل شي په پايله کې هېډونيزم له اروايي هېډونيزم څخه راوړي.

د خورا ډېرې نېکمرغۍ پرنسپ به فرد يا ټولنې ته راجع شي. که موږ د ټولنې فکر وکړو موږ اړ يو د خورا ډېرو خلکو له پاره د خورا ډېرې نېکمرغۍ کوښښ وکړو. د ټولنې موخه د خورا ډېرو خلکو له پاره خورا ډېره نېکمرغي ده او يو ښه حکومت بايد دغه عام ښه والی ډېر کړي.

جان ستوارت مل تر دې اندازې د بنتهام تر نفوذ لاندې شو چې د کټورتوب فلسفه د هغه دين شو. سره له دې چې ده د بنتهام اساسي نظرونه ومنل خو دغه تيوري يې اصلاح کړه. مل د بنتهام هغه نظر رد کړ چې خوندونه له يوه او بل نه يوازې په کميت سره توپير لري. مل په دې باور و چې خوندونه په کيفي لحاظ هم سره توپير لري او ځينې خوندونه د ښکته درجې او ځينې د لوړې درجې دي. دی وايي چې يو څوک ښه گڼي «چې نارام انسان وي نظر دې ته چې قانع سرکوزی وي.» ۱۰۶۶

مل د خوند له کيفي تصنيف برسېره د نېکمرغۍ په ټولنيزې ځانگړتيا هم ټينگار وکړ. يو څوک بايد د خورا ډېرو خلکو له پاره خورا ډېره نېکمرغي ولټوي. اخلاقي عمل يوازې شخصي نېکمرغي نه بلکې د ټولو له پاره خورا ډېره نېکمرغي ده. د ورکا په اند مل تايدوي چې نېکمرغي يا خوښي خورا لوړ ښه والی او د اخلاقياتو معيار دی. مل په ضمني توگه د انسان طبيعت د اخلاقياتو د معيار په څېر گڼي. خو له بده مرغه هغه د انساني طبيعت پوهاوی په څرگند ډول بيان نه کړ. خو دی وايي چې رښتيني انساني طبيعت د هغه له پاره د اخلاقياتو معيار دی. دی وايي چې انسان د خپل ماهيت په تقاضا مکلف دی چې عامه ښه والی پرمخ بوزي. ورکا وايي چې داسې ښکاري چې د کټورتوب د فلسفې ټول پلويان د خوښۍ له منل شوي نورم نه په ضمني ډول خارج کيږي او انساني طبيعت ته د اخلاقياتو د معيار په شان رسېږي.

د ځان پېژندنې تيوري گانې

د بالقوه استعدادونو بشپړتوب

د ځان پېژندنې په ټولو تيوري گانو کې کله توکي هغه نظر دی چې د فرد له پاره اخلاقي ښه والی تر هغو چې شونې وي د پټې وړتيا وده ده. هغه د يو چا د طبيعت اکمال دی ، دغه

وده په همغږۍ سره د يو چا د پټ استعداد يا وړتيا غوړېدل دي، په دغه ډول چې د هغه د طبيعت ټول توکي د طبيعي خوی په کېدون په نظر کې ونيول شي.

اپلاتون

اپلاتون خپله اخلاقيپوهنه د خپل علم د تيوري د ميتافزیک «له طبيعت نه اخوا» پر بنسټ جوړه کړه. د اپلاتون په نظر دا فکر يا ايديا ده نه حسي درک، چې د شيانو جوهر په واقعي ډول درک کوي. اپلاتون منطقي کبله چې د مطلقې ښکلا او مطلق ښه توب له پاره حقيقت شته دی. په بيلو بيلو شيانو کې ښکلا او ښه توب د مطلق ښه توب او مطلقې ښکلا په «ايديالي فورم» کې کېدون او انعکاس دی. په دې ډول زموږ د حسي درک جهان د واقعي نړۍ يوازې د ايديالي فورمونو انعکاس دی. د مخکې د پاسه ټول موجودات په يوه ايديالي فورم کې کېدون کوي. داسې هم انسان د بشريت په ايديالي فورم کې برخه لري. زموږ عقلايي قوه موږ له عالمي فورمونو له دغې رشتينې نړۍ سره نښلوي. اپلاتون وايي چې انسان په واقع کې د خپل ذهن له لارې انسان دی. اپلاتون د خوند له اهميت نه انکار نه کوي، په دې چې انسان د هغه په اند يوازې عقلي موجود نه دی. ښه ژوند د انسان له پاره د هغه د رشتيني طبيعت وده ده، چې هم په ډېرېدونکې توگه د بشريت ايديالي فورم دی. ښه ژوند بايد هرو مرو د ذهن او حواسو د فعاليتونو له همغږۍ ترکيب نه جوړ وي. د ده په نظر اخلاقي ښه توب دا دی چې له کاملې نړۍ سره د ورته کولو له پاره تر هغو چې کولی شو کوشښ وکړو، خپلو پټو وړتياوو په ځانگړې توگه د خپلې پوهې ډېرولو ته وده ورکړو. دی د انسان په ټولنيز طبيعت ټينگار کوي او په پايله کې د هغه په اند د اخلاقياتو معيار د انسان يو ډينامیک او ټولنيز طبيعت دی ځکه چې دی هلته وده کوي او د ټولنې په همکارۍ سره بشپړ کېږي.

دی وايي چې په ټولنې کې په همغږۍ سره ژوند کول به له انسان سره مرسته وکړي چې خپل بشپړوالي ته ورسېږي. د انسان موخه دا ده چې څومره کولی شي له بشپړ ښه توب سره ورته والی وکړي. له ډېر لوړ ښه والي سره کېدون به انسان ته نېکمرغي راولي.

ارستو

د ارستو اخلاقيات د هغه په ميتافزیک ولاړ دي، چې د اپلاتون د ايديالي فورمونو د جلا نړۍ تيوري ردوي. سره له دې هم ارستو له اپلاتون سره په يوه نظر دی، چې دغسې حقيقت شته چې د موجوداتو د عالمي ايدياکانو يا جوهرونو سره سمون کوي. هرو مرو به

يو رښتيني شى وي چې سره زر سره زر، اس اس او انسان انسان گرزوي، خو د شيانو عالمي ايديا يا جوهر په جلا ډول شتون نه لري، خو حتمي ده چې هغه واقعيت په فردي موجوداتو کې پيدا کړي. ده عالمي جوهر هسې چې په فرد کې واقعي کيږي، د موجوداتو اساسي يا اصلي فورم په نامه ياد کړ. دغه فورم به طبعيت وکښل شي، ځکه چې هغه «طبعيت» د يوه موجود د مشخصو فعاليتونو سرچينه ده.

اصلي فورمونه جلا يا په خپل ذات کې وجود نه لري خو هغه د هماغه صنف موجوداتو په هر يوه ژوندي فرد کې جوړونکى عامل دى. د بېلگې په توگه هر سړى که احمد يا محمد يا زلمى يا بل دى يو انسان دى. د بشريت جوهر يا طبعيت لري، خو بشريت په دغه ډول بېل وجود نه لري.

د دې له پاره چې په ژونديو موجوداتو کې د بدلون په واقعيت پوه شو د ارستو د فلسفې اصلي توکى يانې اصلي فورم به د ژوند په بيانولو کې وگورو. په تل بدلېدونکي موجود کې يو نه بدلېدونکى زى شته، د بېلگې په توگه که د څپړۍ رسېدلې ونه په نظر کې ونيسو نو په هغې کې هغه څه شته چې هغه به اساسي ډول په پرکي کې و، خو هغه سره له دې هم ترې نه توپير لري.

په ژونديو موجوداتو يا هر ژوندي موجود په وده کې اصلي جوهر ماده جوړوي دا نننۍ پرنسپ دى، چې د هغه موجود طبعيت د هغه مشخص موجود د ودې لامل کيږي ارستو وايي څنگه چې انسان په طبيعي لحاظ يو عقلي موجود دى د خپل طبيعي واقعيت د کشف کولو او پر هغه د پوهېدلو وړتيا لري. ښه انسان بايد د خپل رښتيني طبعيت له مخې رښتين توب ولټوي او عمل وکړي. هغه عملونه چې د انسان له طبعيت سره مناسب وي، هغه موخې يا بشپړوالي ته نږدې کوي.

سان توماس اکويناس

اکويناس په اصل کې د الهياتو عالم و او اخلاقياتو ته يې له مذهبي گوټ نه کتل. اکويناس له ارستو سره موافق و چې انساني عمل د انسان له اخبرې موخې سره په ارتباط لرلو سره راوتلى دى، ټول موجودات د خپل طبعيت له مخې د خپلو ظرفيتونو د واقعي کولو په لور ميل لري او په پايله کې کوښښ کوي خپل طبعيت ته پوره وده ورکړي، د دې له پاره چې خپلې موخې ته ورسېږي.

انسان د يوه ازاد عقلاني موجود په څېر هڅه کوي چې نه يوازې د خپل طبعيت په زور بلکې د خپل عقل او ارادې په وسيلې سره خپلې اخبرې موخې ته ورسېږي. عقل او

ازادي هغه بنسټ دی چې د انسان اخلاقيات او کړنه پرې ډډه کوي. د ځان پېژندنې په دغو تيوري گانو کې گډ ټکی دادی چې انسان یو ځانگړی طبیعت لري او اخلاقيات د دوی د کړو نه جوړ دي چې د انسان سره د هغه د طبیعت د بشپړولو په واقعي کولو کې مرسته کوي.

د حالت اخلاقپوهنه (Situation ethics):

د حالت اخلاقپوهنه د وجودي يا د شته والي فلسفې (Existentialist Philosophy) په يوه ډول بنا ده. د شته والي د فلسفې نوميالی نماينده جان پال سارتر دی. ورکا وايي چې د شته والي د فلسفې هغه ډول چې سارتر وړاندې کړی دی په الحاد بنا دی. سارتر وايي چې انسان موجوديت ته اړ شوی دی.

د طبیعت قوتونو موږ له رضایت نه پرته راوستلو. زموږ شته توب اول راځي، شته توب په ازادۍ کې. انسان کوم څه چې له ځان څخه جوړوي په خپله په هغه پورې اړه لري نه په يوه ټاکلي طبیعت کې. انسان په ازادي کې د ځان له پاره ارزښتونه ټاکي او ځنګه چې دی په ژوندانه کې وړاندې ځي، دی دغه ارزښتونه د شرایطو يا د انسان د ژوند د حال له مخي بدلوي. نو په اخلاقي لحاظ ښه عمل هغه دی چې په ازادۍ کې د واقعي حال په نظر کې نيولو سره ترسره شي. د سارتر په اند د انسان عالمي حال دا دی: چې هغه د مجبوریت له مخې په دغې نړۍ کې اوسي. هغه د دې له پاره چې ژوند وکړي بايد کار وکړي، اړینه ده چې دی د نورو په منځ کې ژوند وکړي او بيا مري.

جوزف فلېچر د سارتر اخلاقيات د حالت اخلاقيات نه، بلکې د «قانون ضد» يا بې قانونه اخلاقيات وبلل. هغه خپل سیستم وړاندې کړ چې په فکر بې د حالت اخلاقياتو يو رښتینی بيان دی. فلېچر وايي: داسې ښکاري چې له طبیعي قانون او له الهام نه اخوا مينه د اخلاقياتو د معيار وړستی ټاکونکی دی. په پایله کې مهمه دا ده چې جوتنه شي چې مينه څه شی دی؟ فلېچر هاند کوي چې د مينې د درې ډولونو په توپيرونو سره دا کار وکړي.

د فلېچر درې ډوله مينې: «مينه ورکول» (Agapee)، «ملکرتوب مينه» (Philia) او «عشقي مينه» (Eros) دي. په اخلاقي لحاظ د ښه عمل ايډيالي معيار مينه ورکول يا اکاپي دی. خو د مينې هغه دوه نور ډولونه هم زموږ په انساني چارو کې ښه ځای لري.

ورکا وايي چې د فلېچر تيوري د اخلاقياتو معيار کې د مينې په اهميت ټينگار کړی دی. دا زړه راښکونکې ده چې وويل شي چې د اخلاقياتو معيار مينه ده او دا چې دا زموږ سوچه اخلاقي مکلفيت دی چې مينه ناک چلند وکړو. خو په فلېچر نيوکه کوونکي وايي چې هغه

هېڅ کوښښ نه دی کړی چې وښيي چې مینه څه شی دی. د دوی په فکر فلېچر دغو: ایا د مینې ونډه په کوم ډول د انسان د طبیعت سره ټاکل کېږي؟ موږ څنگه پوهېدلی شو چې یو عمل په «مینې» سره ترسره شوی یا نه دی شوی؟، پوښتنو ته ځوابونه ویلي نه دي.

د اخلاقیاتو د نورم د کتنې لنډیز

د مخه مو ولیدل چې اخلاقي سیستمونه له یوه او بل نه د اخلاقیاتو د معیار له مخې چې دوی یې په ښکاره یا څنگڅنډیز (ضمني) ډول سپارښتنه کوي توپیر لري. خو که په څیر سره وسپړل شي نو د دغو توپيرونو سره سره په دوی ټولو کې یو ګډ توکي ته ګوته نیولی شو. دوی ټول د انسان د ښېګڼې د پرمخ بیولو سره علاقه من دي او غواړي چې د انسان ژوند نور هم انساني لا ډېر د قناعت وړ او نور هم بشپړ شي. ورګا وایي چې داسې ښکاري چې ټول اخلاقپوهان په دې اړه چې انسان څه دی، یو څه ایډیا لري، او غواړي چې موږ د انسان د دغې ایډیا له مخې ژوند وکړو. د دوی د انسان فلسفه څرګنده نه ده خو دا هغه اساسي بنسټ دی، چې له مخې یې دوی اخلاقي تیوري ګانې وړاندې کوي، بیا نو د اخلاقیاتو مانا داسې ښکاري چې «انسان باید د خپل طبیعت په دلیل هغسې وي کوم چې دی» ۱۰۶۷. ان هغه تیوري ګانې هم چې اخلاقیات په باندینیو عواملو بنا کوي کله چې اخلاقي پوزیویټیزم خوا نیسې اړ کېږي چې د انسان په یوې ایډیا ډډه ولګوي. دوی اړ دي چې د انسان طبیعت په اخلاقي لحاظ د ښه یا بد عمل د اساس په شان تر کتنې لاندې ونیسي.

یو عادي وګړی بد عملونه د انسان د طبیعت پر ضد کڼي او د انسان په انسان کېدلو غیږیږي. یو څوک باید په انساني عزت سره ژوند وکړي. هر هغه قانون یا عمل چې زموږ عزت یا زموږ انسانیت زیانمن کوي بد یا غیر انساني ګڼل کېږي.

داسې ښکاري چې زیاتره اخلاقي سیستمونه لږ تر لږه په ضمني ډول د انسان طبیعت د اخلاقیاتو معیار ګڼي او دا منطقي ده وویل شي چې د اخلاقیاتو اخلاقي معیار د انسان طبیعت دی. ورګا وایي چې مهمه دا ده چې د انسان د طبیعت په اړه پوهاوی سم وي او د انسان د طبیعت یو یا بل اړخ نه بلکې ټول اړخونه په ګډه د معیار په شان وګڼل شي. د انسان طبیعت له ټولو ترکیبي توکو سره لکه عقلانیت، ازادي، ټولنیز کرکټر، یو پر بل د ډډه کولو اړیکې او نور باید پوره وپېژندل شي. انسان یو نوښتګر، ځان بدلوونکی او د ځان څخه لوړ کېدونکی موجود دی. دی خپل طبیعت ته د خپل عقلانیت او د خپلو علمي نوښتونو او جوړونو له لارې رسېږي. انسان داسې هم د خپلې موخې په اړه ډینامیک دی او

تل زیار باسي چې د ځان نه پورته شي. دی په دې هېڅ قانع نه دی چې داسې نور څه نه شته چې دی ورسېدلی نه شي. د هغه هیلې پای نه لري.

انساني طبیعت او تاریخ

ساینس د تېرو او کانونو عمر ټاکي او وایي چې هغه د میلیاردونو کلونو په بهیر کې په خپل اساس کې بې له بدلون نه په خپل حال پاتې شوي دي. خو ژوندي عضويتونه د تکامل د تیوري له مخې بدلون او وده کوي. انسان د ودې د اوږده یون پایله ده. ایا د تکامل دغه لیکه پرې شوې او عصري انسان د لومړني انسان نه توپیر کوي؟ ایا د انسان د طبیعت وده لا هماغسې روانه ده؟ دغه پوښتنه د اخلاقیاتو له پاره مهمه ده.

د انسان طبیعت د انساني چلند د رشتین توب یا ناسم والي معیار دی. لومړنی انسان او اوسنی انسان دواړه انساني موجودات دي او دوی له دې اړخ نه سره یو دي، سره له دې د دوی ترمنځ ډېر توپیر شته.

د انسان طبیعت ډینامیک دی. د اګنېس لېپ (Agnace Lepp) په اند دا د انسان طبیعت دی چې «له خپل طبیعت نه پرله پسې ډول پورته لاړ شي یا کوشن کوي، چې پورته شي نه دا چې له طبیعت څخه ځان پوره بیل کړي.» ۱۰۶۸ دی زیاتوي چې تر هغه ځایه چې موږ پوهېږو له هغه وخت نه چې انسان هوموساپین (Homo Sapien) یاني متفکر حیوان شوی له بیالوژي نظر څخه یې بدلون نه دی کړی. هغه وزرونه نه دي پیدا کړي چې والوزي خو د هغه ذکاوت الوتکې، هوايي کبشې کانې جوړې کړې چې له مرغیو نه چټکې الوزي. د هغه اورېدل او لیدل نور ګړندي شوي نه دي، خو ذکاوت یې تلیفون، تلویزیون او راډیو جوړه کړې چې د غوږونو او سترګو ساحه یې پراخه کړې ده. د هغه عضله نوره هم پیاوړې او کلکه شوې نه ده خو ماشینونو د هغه قوت یو میلیون ګرته ډېر کړی دی. انسان د شپې تیاره رڼا کوي او نور نو د شپې او ورځې په بدلېدو محدود نه دی. دی خپل هستوګنځی تودوي او سړوي په دې چې د موسمونو د بدلېدو له اغېز نه خوندي وي. د هغه عقل او ازاده اراده د دغو ټولو بدلونونو علت دی. خو د انسان دغه دوه جوړونکي توکي په اصل کې د پخوا په شان دي له هغو نه پرته انسان نه شته دی.

موږ باید پوه شو چې له بیالوژیکي او فزیکي بدلونونو څخه اخوا نور بدلونونه هم شته دي. خپلمنځي بدلونونه انسان اغېزمن کوي او کله کله د هغه پر طبیعت باندې یو څه ورزیاتوي. د بېلګې په ډول د یوه انسان د ځانګړتیاوو ټولیزه د هغه په واده کولو سره بدلون موندلی شي، سره له دې چې په دغو حالتو کې کوم فزیکي بدلون [نه] شته. د انسان

ځانگړی او فردي جوهر په دغې اړیکې سره بدل شوی دی او دغه بدل شوی طبیعت د واده کړې جوړې د ډېرو کړو د رشتین توب او ناسم توب ټاکي لکه د واده توب په اړیکو کې وفا یا بې وفایي. په دې توگه انسان له هغې ورځې څخه چې په دغې کړې کې هسک شوی دی، ډېر بدلون کوي او دغو ټولو بدلونونو د هغه ځانگړي طبیعت ته یو څه بدلون ورکوي.

هغسې چې د واقعیت په اړه د انسان پوهه له یوه نسل نه بل نسل ته زیاتېږي، داسې هم د انسان د لږ څرگندو او ډېرو پېچلو توکو په اړه یو دغه ډول پوهاوی ډېرېږي. د انسان په طبیعت کې پوهاوی یوه روان یون دی او د انسان ټول ساینسونه په دې اړه چې انسان څه شی دی، زموږ له پوهاوي سره مرسته کوي. د انسان د طبیعت لا ښه پوهه به موږ قادر کړي، چې د اخلاقي توب په پېچلو مسلو قضاوت وکړو.

له نورم سره د انساني عمل پرتله کول

د اخلاقي معیار له څېړلو وروسته باید د عملي مېتود د ودې مسله تر کتنې لاندې ونیسو، د دې له پاره چې اخلاقي توب یې کشف شي او په هغو سره موږ وکولو شو، انساني عمل له نورم سره پرتله کړو. په یوې ځانگړې موضوع باندې د نورم تطبیق ښه سوچ او کره قضاوت غواړي.

د دې له پاره چې دا څېړنه اسانه شي ښه به دا وي چې یو عمل د اخلاقي توب له نورم سره په خپلو ترکیبي توکو ټوټه شي. معمول دا دی چې یو انساني عمل په دغو توکو: د عمل موضوع، د عمل موخه او د عمل شرایط ووېشل شي. هغه چا چې د یوه عمل اراده یې کړې وي، د پایلو اراده یې هم کړې وي. موږ به دلته په هغو پایلو وغږېږو چې ځینې یې ښې او ځینې یې بدې دي. یوه کړنه چې د موخې یا نیت له اړخ نه ښه وي که محرک یا شرایط یې بد وي بد کېږي. د بېلګې په ډول یو چا ته چې له مالي نظر نه په سخت حال کې وي ډېرې پیسې ورکول په دغه نیت چې وهڅول شي یوه ښه او عادل قانون ته رایه ورکړي د خیر له دغه عمل نه رشوت جوړېږي.

یوه شریره انګېزه د یوه عمل ښه والی د منځه وړي. د بېلګې په ډول ځینې سخت درېځي د وطن د ازادۍ په پار د ښځو او ماشومانو په گډون عام خلک په نښه کوي. ښه نیت په بدۍ سره چې یو څوک یې عملي کوي له منځه ځي.

خو کله داسې پېښېږي چې د ډېر ښه والي له پاره بده وسیله غوره شي. د بېلګې په ډول یو لېونی غواړي یو تن ووژني. دغه تن د لېوني نه پټ شوی او لېونی ورپسې گرځي. تا ته

هغه تن مالوم دی چې چېرته پټ شوی دی. که لهبونی له تا نه پوښتنه وکړي چې هغه کس چېرته دی؟ په دغه خاص حال کې رښتیا نه ویل به د اخلاقي توب د نورم په شان د انسان د طبیعت پر خلاف تمام نه شي. د هغه لهبونی بې لارې کول چې غواړي د یوه چا ژوند له منځ نه یوسي د بدۍ عمل نه دی او نه باید د رښتین توب پر خلاف وکښل شي. یو څوک د ورته قضیو په حل کولو کې د دندو د ټکر پرنسیپ ته مخ اړولی شي. هغه وخت چې د ده دنده لکه رښتیا ویل او د یوه بې گناه سړي د ژوند ساتل په ټکر کې وي، ډېره پیاوړې دنده غلبه کوي. د بېلګې په ډول داسې وکتی چې یو مجرم د نیویارک ښار د مینټام په برخه کې یو بم ږدي او په ښاروال باندې غږ کوي، که د هغه دغه غوښتنه ونه منله شي، په پنځو کړیو کې به بم وچول شي. داسې وکتی چې دا مجرم لاس ته ورغی او هغه د بم د ځای ښودلو نه ډډه کوي. اوس دا پوښتنه ولاړیږي چې ایا پولیس اجازه لري هغه وکړي چې حقیقت ترېنه ترلاسه کړي؟ دلته دوې دندې سره ټکر کوي. یوه دا چې هېڅوک باید په انساني ضد ډول ونه کړول شي، بله دا چې د ښار د څو میلیونو انسانانو ژوند وژغورل شي. هغه وخت چې دوې متناقضې دندې ترسره کېدلی نه شي، یو څوک باید هغه ډېره مهمه غوره کړي. سره له دې هم موږ باید څیر اوسو او زیار وباسو تر هغه ځایه چې شونې وي د رښتیني ژوند ستونزه د دواړو مکلفیتونو په ترسره کولو سره هواره کړو.

د دوه گون اغېز پرنسیپ:

د پخوا نه د یوه عمل د فکر شوې پایلې په قضیه کې د دوه گون اغېز پرنسیپ زموږ سره مرسته کوي چې پرېکړه وکړو چې موږ ته اجازه راکوي دغه عمل وکړو یا ونه کړو. د دوه گون اغېز پرنسیپ مانا دا ده چې یو عمل دوه د مخه لیدونکې پایلې لري، چې یوه یې ښه او بله یې بده ده. د بېلګې په توګه له یوه چا نه به وغوښتل شي یا به هغه اړ کړل شي، چې یوه کړنه ترسره کړي چې په خپل ذات کې ناسمه نه ده خو د نورو له خوا د خپل بد مقصد له پاره کار ترې اخېستل کېږي. د بېلګې په ډول بدماشان به د یوه بانک چارواکي ته امر وکړي چې د پیسو صندوق خلاص کړي. د پیسو د صندوق خلاصول په اصل کې بد کار نه دی، خو هغه دوه پایلې لري، چې یوه یې ښه او بله یې بده ده. که دغه چارواکي همکاري کوي د دغې همکاري یوه پایله به د هغه د ژوند ژغورل وي، چې دا ښه کار دی. بله پایله یې بده ده، چې هغه د بانک نه د پیسو اخېستل دي. د دې کړنې ښه پایله د هغه د ژوند ژغورنه د پیسو د غلا د ناوړې پایلې نه بېخي ډېره ده او په دغه ډول ده بې له دې چې په اخلاقي لحاظ یې بد کړي وي، صندوق یې ورته خلاص کړی دی.

اخلاقي قانون

د يوې کړنې د اخلاقي ځانگړتيا ټاکل موږ نه مکلف کوي چې يو عمل وکړو يا ونه کړو. موږ به ومنو چې اړ يو په اخلاقي لحاظ ښه کړه ترسره کړو که غواړو ښه کسان واوسو. ورکا وايي چې داسې ښکاري چې بشريت قانع دی چې ځينې کړه به مطلق ډول منع دي، په داسې حال کې چې نور په مشروط ډول مجاز گرځول شوي دي. داسې ښکاري چې خلک د اساسي قانون په اړه يو څه وېښتيا لري، چې اړ کوي يې ښه کارونه وکړي او د بدو کارو نه ډډه وکړي. هغه اساسي قانون چې د هر ايستل شوي قانون نه د مخه راځي له لرغوني مهال نه را وروسته د طبيعي قانون (Natural Law) په نامه ياد شوی دی.

د طبيعي قانون مفهوم که څه هم د بيلو فيلسوفانو له خوا ډول ډول بيان شوی دی خو په دغو ټولو تعريفونو کې يو گډ ټکی موندل کېږي او هغه دا چې انسان اړ دی د خپل رښتيني طبيعت له مخې ژوند وکړي.

د قانون مفهوم:

قانون په عمومي ډول د هغې اړتيا په مانا دی چې په يو کس باندې د دې له پاره تحميل شوی وي چې په يوه ډول عمل وکړي.

فيزيکي قانون: دا مانا لري چې يو عمل د فزيکي اړتيا له مخې وشي لکه د جاذبې قانون، د انرژۍ قانون او په عمومي ډول د طبيعت قانونه. انسان د فزيکي جسمونو په شان د طبيعت د قانونو تابع دی او ترې نه سر غړولی نه شي.

اخلاقي قانون: په ازادو انسانانو باندې اخلاقي اړتيا تې او مکلف کوي يې چې په يوه ځانگړي ډول عمل وکړي. اخلاقي قانون څه ډول ځواک دی؟ د دغه حکم تر شا څه قدرت دی چې ته بايد ځينې کړنې وکړې او ځينې بايد ونه کړې؟ دغې پوښتنې دوه ډوله ځواب ورکول کېدلی شي.

د مثبتپال ځواب:

اخلاقي مثبتپالان تاييدوي چې د اخلاقي قانون ځواک د حکومت يا ټولنې له قوت څخه راوړي، چې قانون نافذ کوي. د اخلاقي ځواک په اساس کې د قانون جوړونکي اراده ده، چې د هغه له ځواک سره يوځای کېږي. د دې له پاره چې قانون په هغو کسانو تحميل کړي،

چې د جزا يا له ټولنې څخه د گوښه کېدو له ډار نه ورسره موافقت کوي. ورکا وايي چې د دغې تيوري منل يا ردول د يوه چا په نظر پورې اړه لري. خو يو څوک شايد ووايي چې د جزا ډار به کافي محرک يا ځواک وي چې خلک له قانون سره سمون ته وهڅوي. که چېرې د عزتناک ژوند له ډار نه لوړ کوم محرک نه وي، بيا به پوليس اړ وي چې د هر چا ساتنه وکړي. څنگه کېدل شي دېرش زره پوليس د نيويارک د ښار اته ميليونه وکړي وساتي؟ څوک به قانون ساتونکي وساتي؟

دی زياتوي چې داسې ښکاري چې خلک په عمومي ډول د هغو موخو په اهميت پوهېږي چې بايد د قوانينو له لارې ترسره شي او د جزا له وېرې نه بلکې دغه پوهه ده چې خلک هڅوي چې قانونونه رعايت کړي، دا موږ دوهې تيوري ته بيايي چې د هغې اخلاقي قانون يې پر موږ تحميلوي چې هغه د اړتيا د ماهيت په اړه دی.

د وروستۍ موخې ځواب:

د اخبري موخي پلويان تاييدوي چې ځينې وجودي موخي شته چې زموږ خپل انتخاب نه دی، بلکې هغه خپل طبيعت راباندې تېلی دی. د بېلکې په ډول داسې وگنې چې يو څوک په ځنگله کې دی او غواړې پخوا له دې چې د شپې تروږمۍ خپور شي بايد يوې کودلې ته ځان ورسوي، چې له سړو او د دارونکو ژويو له خطر نه خوندي اوسي. داسې وگنې چې د لږ مزل وروسته دغه څوک يو څلور لاري ته رسي. هلته يوه لاره کودلې ته او درې نورې لارې نامالوم لوري ته ځي. هغه اړ دی چې د خپل هدف ته د رسېدو په موخه د کودلې لار ونيسي. په دې چې دا په ده باندې اخلاقي ضرورت دی چې دغه کار وکړي. ورکا وايي چې د انسان ديناميکي طبيعت چې خپل بشپړتوب غواړي د بايدتوب (Oughtness) سرچينه ده. د انسان طبيعت د بشپړېدلو په لور يو تمايل (Tendency) دی. د انسان طبيعت د خپل بشپړتوب په يون کې د خپلو پټو وړتياوو په پلي کولو کې دی. هغه عمل چې دا پروسه پرمخ بيايي هغه د ايډيال انسانتوب په لور د انسان د ځان د ودې يوه ديناميکه کړۍ ده.

په تاريخ کې د طبيعي قانون ايډيا:

موږ د اخبري موخي بيان وکړ چې په اساس کې يې د طبيعي قانون جوهر دی. په لرغونو کلتورونو کې دا نظر عام و، چې د ټولو قوانينو سرچينه هسک څښتن يا خدايکوتي دي. انسان د طبيعت تر قوانينو لاندې ژوند کاوه او ټولو قوانينو سپېڅلی خاصيت لاره. هر انساني قانون داسې گڼل کېده چې له هسک څښتن نه سرچينه اخلي او

په انسان باندې د هسک څښتن په ارادې سره نافذ شوی دی. د طبيعي قانون ايديا د انسان په لاس له ایستل شوي قانون څخه جلا په لرغوني يونان کې وتوکېدله. هیراکلیتوس (Heraclitus) په دې فکر و، چې د پرله پسې بدلېدونکې پېښې نه اخوا يو اسماني لاکوس (Lagos) شته چې هر څه په همرغۍ سره ساتي. د اپلاتون او ارستو ميتافزیکي تيوري کاني اخلاقي مکلفيت د انسان له طبيعت څخه راباسي په دې چې د انسان د جوهر يا طبيعت بشپړتوب په عين حال کې د هغه موخه ده، چې دی اړ دی چې ترسره يې کړي. زينو د لومړي ځل له پاره د طبيعي قانون اصطلاح وايستله. دغه فلسفه څو پېړۍ دود وه. په سيسرو او نورو نومياليو رومي قانونپوهانو، ليکوالو او سياست چلوونکو يې ډېر اغېز کړی و. دغې فلسفې د يوناني فلسفو ډېر ښه توکي خپل کړي و، د هغې د ښېکښې يا ښکې تيوري د طبيعي قانون د ايديا پلي کېدل دي. ښېکښه د انسان له عقلي طبيعت سره په موافقت کې يو ټينګ او نه لړزېدونکی چلند دی.

سان اګوستين د طبيعت په قانون ټينګ ولاړ و. د هغه په اند د طبيعت قانون ابدی قانون دی، هسک څښتن نړۍ په دغه قانون سره اداره کوي. دغه طبيعي قانون د هسک څښتن په ابدی قانون کې د عقلي موجود ياني د انسان گډون دی. ديني پوهانو (Theologians) د طبيعي قانون او هم د ابدی قانون نه دفاع وکړه.

د کټورتوب او مثبتپالنې فلسفو دغه طبيعي قانون د اخلاقي مکلفيت د سرچينې په توګه رد کړو. دوی د هغه پرځای د اخلاقي مکلفيت سرچينې کټورتوب، مثبت توب قانون، د ټولنې فشار او عام ذهنيت وګاڼه. د دوهمې نړيوالې جګړې وروسته لسيزو د طبيعي قانون د بيا ژوندي کېدلو دوکتري يو ځل بيا تجربه کړه څه هم هغه د طبيعي قانون په شان ياد شوی نه دی. په ۱۹۴۸ کال کې د بشر د حقونو منشور چې ملګرو ملتونو وايست د انسانانو د حقونو يو لست ورکوي چې د انسان په طبيعت بنا دی او د هر مثبت قانون په وړاندې نه انکار کېدونکی اعتبار لري. رابرټ جېکسن وايي «د بشریت ځينې اساسي قوانين شته دي، چې تر هر مثبت قانون څخه د اعتبار وړ دي.» ۱۰۶۹

ورګا وايي چې په دغو وختونو کې که څه هم د طبيعي قانون اصطلاح ډېره نه يادېږي خو ټولې نينې ښيي چې دغه فکر ژوندی دی او د طبيعي قانون اعتبار په ټولې نړۍ کې وار په وار په ډېرېدونکې توګه پېژندل کېږي.

د انسان په طبيعت کې د اخلاقي قانون موندل

ورګا وايي چې طبيعي قانون په اساس کې د انسان له ديناميکي طبيعت سره د هغه د

کړو د سرچينې په شان سمون لري، د انسان د طبيعت سپړنه بايد دلته وموندله شي. طبيعي قانون يوه اخلاقي اړتيا ده چې په يوه چا باندې د هغه د خپل طبيعت له خوا تحميلېږي، چې بايد رښتيني ښه وکړي او د واقعي بدو نه ډډه وکړي. څنگه چې موږ د انسان د طبيعت پلټنه کوو، چې هغه له نورو طبيعتونو نه توپير کوي. موږ بايد اخلاقي اړتيا په هغو شونتياوو کې وگورو چې انسان په ځانگړي ډول له غير عضوي او حيواني طبيعتونو نه بيلوي. د انسان دغه ځانگړې شونتياوې عقلي قوه (Intellect) او اراده دي.

موږ وينو چې عقلي قوه د عمل د رښتين توب سره سر او کار لري. هغه وخت چې يو واقعيت په ښکاره سره راته وړاندې شي زما عقلي قوه هرو مرو پرې رضاييت ښکاره کوي. زموږ د ارادې په عمل کې هم همدغسې اړتيا ليدل کېږي. موږ د يوې کړنې له پاره هغه مهال اراده کولی شو چې په هغه کې يو څه ښه توب وي.

ورکا وايي «څنگه چې اراده او عقلي قوه په موږ کې دوه جلا موجوديتونه دي دا د يوه شخص ظرفيتونه دي چې په هغو سره د رښتين توب او ښه توب لټوي. نو موږ ویلی شو، چې په موږ کې داسې يو اساسي قانون شته چې موږ اړ کوي، چې رښتين توب وکړو او له واقعي بدې نه ډډه وکړو. خو دغه مکلفيت د فزيکي ضرورت په مانا نه کېږي ځکه چې موږ په نورمال حالاتو کې ازاد يو [چې] د بېلو ښه توبونو تر منځ انتخاب وکړو. سره له دې هم دغه ضرورت يو واقعي اخلاقي ضرورت دی، چې زموږ په طبيعت کې شته دی، ځکه چې موږ پوهېږو چې موږ مجبور يو د خپلو اساسي قابليتونو او د عملونو او ميلونو له مخې رښتینی ښه توب غوره کړو او له واقعي بدې څخه مخ واړوو.» ۱۰۷۰

مثبت قانون:

رښتين توب چې په څرکند ډول وړاندې شي زموږ عقلي ځواک د هغه درک کوي. خو زموږ د طبيعت ډېر پېچلي واقعيتونه، موخې او اړيکې په اسانۍ نه درک کېږي او په دغه شان هغه مکلفيتونه چې د هغو نه راوړېږي هر چا ته د منلو وړ نه وي. په پايله کې طبيعي قانون چې په اساس کې د انسان د طبيعت سره سمون لري، د ژوند په پېچلو او جزايي مسلو کې موږ ته لارښوونه نه شي کولی. سره له دې چې طبيعي قانون د مکلفيت سرچينه پاتې کېږي هغه بايد د انسان په تل اوږدونکو شرايطو کې د مثبت قانون په ميکانيزم سره پلي شي.

هره ټولنه مثبت قانونونه او مقرري وياړي چې هغه په يوه مفهوم د طبيعي قانون پلي کول دي. بيا موږ ویلی شو چې طبيعي قانون موږ مکلف کوي د مشروع حاکميت د عادل

قوانینو اطاعت وکړو. د بېلګې په ډول د ترافيکي کېدو د مخنيوي له پاره مثبت قانون ایستونکې اداره باید قانون راوباسي. د طبیعي قانون شته والی مثبت قانون نه بې لږومه کوي. هغه بې بنیاد په واقعیت ږدي او د عدالت په پولو کې بې د ننه ساتي. هر هغه مثبت قانون چې طبیعي قانون نقض کوي، خپل اعتبار او مشروعیت له لاسه ورکوي، په دې چې د هغه د مکلفیت قوه له طبیعي قانون نه راوړي.

د طبیعي قانون بدلون موندل یا بدلون نه موندل:

ورکا وايي چې که طبیعي قانون د بدلون وړ وي، اخلاقیات نسبي کیږي. که طبیعي قانون د بدلون وړ نه وي هغه په تل بدلېدونکې نړۍ کې د یوه باور وړ لارښود پرنسیپ په ډول له حد نه ډېر شخ کیږي.

د مخه مو یادونه وکړه چې د انسان طبیعت ډینامیک دی او د انسان د طبیعت د ایدیل د واقعي کولو په لور تل د پرمختګ په حال کې دی. دغه واقعیت په تاریخ کې د اخلاقي وجدان د ودې او د طبیعي قانون د ظاهري بدلون له امله دي. په عین حال کې د انسان په طبیعت کې دغسې تلپاتې توکي هم شته چې اخلاقي قانون ته تلتوب ورکوي او د نسبيت خطر له منځه وړي. یو ماشوم چې وده کوي له خپل پلار او مور سره بې اړیکې بدلون کوي. د عمر په یوه وخت کې د مور او پلار د واکمنۍ نه ځان ازادوي. د هغه په وړاندې د مور او پلار دندې هم بدلون مومي. دوی به اړ نه وي، چې له هغه وروسته د هغه ژوند خوندي کړي. انسان د تاریخ په بهیر کې له ماشومتوب نه د بالغ توب پورې بدلون کړی دی.

د هغه پوهه خورا ډېره شوې ده. هغه خپل چاپېریال اړولی دی او په دې یون کې بې په خپله بدلون کړی دی. د انسان دغسې وده د هغه د طبیعت له امله وړاندې تللی او دا په ځانګړي ډول د هغه د عقل د برکته ده. د لومړي انسان ناپوهي د نسلونو په عقلي ځواک سره چې مدنیتونه او کلتورونه یې جوړ کړي دي، له منځ نه تللي ده. په دغه مفهوم د انسان بدلېدل او په پایله کې د طبیعي قانون بدلون د هغه د طبیعت سره برابر دی. ورکا زیاتوي چې په عین حال کې په دې ټینګار کېدای شي چې په طبیعي قانون کې هېڅ بدلون پېښ شوی نه دی. یوازې چاپېریال بدلون کړی دی، او نه بدلېدونکی طبیعي قانون ښیي، چې اخلاقیات په نویو شرایطو کې څه دي. برسېره پر دې انسان د خپل طبیعت په اړه په ډېرېدونکې کچه پوهه پیدا کوي او په پایله کې د انساني حالت په اړه د طبیعي قانون پلي کېدنه لا هم روښانه او تر پخوا ښه پېژندل شوې ده.

په دې ترتيب له يوې خوا د انسان اساسي ځانگړتياوې د بدلون وړ نه دي. موږ به هېڅکله څاروي نه شو، نو اړ يو د عقلمنو، ازادو او مسؤل انسانانو غوندې په «عزت او مسوليت» سره ژوند وکړو. د بلې خوا انسان د بشريت په عقلايي او کلتوري ودې سره چې د تاريخ له سباوون نه يې تر اوسه کړی دی، په غوڅه توگه اغېزمن شوی دی. کلتوري او عقلايي وده به په اخلاقي شعور او په هغه اخلاقي قضاوت کې غبرگون ومومي، چې د هغه په تکاملي حالت باندې يې کوي. نو موږ ويلی شو، ځنکه چې د انسان طبيعت هم بدلون کوي او هم يې نه کوي، داسې هم طبيعي قانون د بدلون وړ او هم د بدلون وړ نه دی.

د طبيعي قانون پوهه:

طبيعي قانون د حکومت له خوا جوړ شوی قانون نه دی چې په رسمي څېرونو کې خپور شي. جوړ شوي قانونونه حقوقي مقرري لري خلک د هغو په منلو مکلف دي او حکومت يې پلي کوي. خو اخلاقي قانون په فزيکي زور سره نه پلي کېږي، بلکې د انسانانو د شعوري او ازادې همکارۍ له لارې پلي کېږي.

طبيعي قانون يو دينامیک قانون دی په دې چې هغه د شعوري او ارادي عملونو له لارې د خپل بشپړتوب په لور هدايت کېږي. د طبيعي قانون پوهه زموږ په هغې وړتيا اړه لري چې موږ خپل طبيعت وپېژنو. د انسان طبيعت يو پېچلی واقعيت دی او موږ د خپل طبيعت په ټولو جزياتو او اړيکو نه پوهېږو. له بلې خوا موږ د خپل طبيعت سره نېغې تجربې لرو، هغه موږ ته ډېر رانږدې او په سالم ډول يې وده موندلې، او ټول کسان د انسان د مهمو وجودي موخو په اړه او داسې هم هغو ته د رسېدلو په وسيلو پوهیږي. اساسي پرنسپپ دا دی چې ښه وشي او له بدو نه ډډه وشي. دغه اساسي او لومړنی پرنسپپ په هغو مسايلو باندې چې انسان په ژوند کې ورسره مخامخ کېږي، په اسانۍ پلي کېږي.

ورگا وايي چې اخلاق پوهانو د طبيعي قانون دغه ښکاره دستورونه له لسگونو نورو ارشاداتو سره يو کړل. دغه دستورونه دا وو: موږ او پلار ته اطاعت، مشروع قانوني مقامونو ته درناوی، په واده کې وفا پالنه، له نورو سره په خبرو او پوهاوي کې رشتينونتوب، د نورو د قانوني مال رعايت، د ژمنې پر ځای کول او تقوا کول. د اخلاقياتو په ډگر کې هم ځينې واقعيتونه ښکاره دي په داسې حال کې چې پېچلي واقعيتونه د هر چا له پاره د پوهېدو وړ نه وي.

ساینس د انسان پوهه گام په گام زیاتوي هغه زموږ د شته والي او له نړۍ سره زموږ د طبیعت په اړه د نورو رشتینیتوبونو موندلو له پاره دوام ورکوي. د اخلاقیاتو په اړه به زموږ پوهه نوره ډېره شي. بیا نو طبیعي قانون نور هم ښکاره کېږي او تر قانون لاندې راځي.

د طبیعي قانون بندېزونه (تحریمونه):

مثبت قانون تحریمونه یا مجازات لري. جزا په جرمه، بندي توب، د امتیاز له لاسه ورکول، یا د مجازاتو کوم بل ډول وي. ایا داسې جزا شته چې د طبیعي قانون سره مله وي؟ وارکا وايي څرگنده ده چې داسې کومه جزا نه شته که څه هم چې طبیعي قانون به زیاتره وخت د مثبت قانون په څېر لکه غلا، وژنه او په ناحقه قسم خورل د جزا سره عملي شي. سره له دې هم په ځینو حالاتونو کې د طبیعي قانون له بندیز نه غږېدل شو. هغه کره چې د طبیعي قانون سره سمون نيسي موږ د خپل بشپړتوب موخې ته نږدې کوي. خو که موږ د هغو پر خلاف داسې کره ترسره کړو چې موږ د خپل طبیعت د بشپړ توب له موخې نه لرې کوي، موږ جزا وینو چې هغه د انسان توب له لاسه ورکول دي. موږ په دغه مفهوم چې د بشریت له ایډیال نه لرې کېږو لږ «انسان» کېږو.

حقوق

بشري حقونه:

وارکا وايي چې د اخلاقي مسولیت پېژندنه د انسانانو یوه کډه تجربه ده. هېڅوک دا ادعا نه شي کولی، چې هغه په خپل وجدان کې هېڅکله د اخلاقي قانون له قوت سره مخامخ شوی نه دی. پر هغې برسېره موږ د خپلې دندې په ترسره کولو کې اخلاقي پیاوړتیا حس کوو، چې له مناسبې وسیلې نه کار اخلو، چې په هغې سره موږ خپل مکلفیت اجرا کوو. موږ دا طبیعي کڼو چې که موږ ته د یوه ځانګړي کار د کړلو له پاره دنده راکړل شي، نو باید د دغه کار له پاره مناسبې وسیلې راکړل شي. د بېلګې په توګه د یوه ګنډونکي له پاره هرو مرو د هغه کار له پاره مناسب مواد او وسیلې ورکړل شي. اخلاقي دنده دغه ادعا لارموي چې د دندې د اجرا له پاره مناسبې وسیلې او د عمل ازادي ورکړل شي.

ورکا وايي چې «دغه ادعا د حق په نامه یادېږي.» ۱۰۷۱ څنګه چې حقونه له اخلاقي دندو سره تړلي دي، هغه د اخلاقي دندې ځانګړتیاوې سره شریکې کوي. په دې توګه یو مکلفیت پر موږ باندې اخلاقي ضرورت تحمیلوي یانې موږ ته اخلاقي قوت راکوي چې د

دندې د پلي کولو له پاره يوه اړينه وسيله ولرو.

حق د اخلاقي ځواک په توګه تعريف کېدلی شي، چې يو څوک يې مستحق وي بايد وېي لري. حق د اخلاقي قوې په څېر د يوه بل چا عقل او ارادې ته په مراجعې سره چې هغه بايد زموږ د حق درناوی وکړي، کار کوي.

حقوق په قانون استناد کوي او د قانون له مخې په منطقي ډول پر موږ باندې نافذ کېږي. بيل اخلاقي سيستمونه د خپل اخلاقي مکلفيت د تعبيرونو له مخې د حق د ماهيت په اړه بيل بيل پوهاوی لري. که د حکومت اراده د اخلاقي مکلفيت سرچينه وي، يا اخلاقيات په عام نظر او اتفاق بنا وي لکه مثبت پالان وايي بيا نو ټول حقوق د حکومت يا ټولنې له خوا موږ ته راګول کېږي او له هغو نه پرته نور حقونه نه وي، خو که اساسي حقوق د حکومت يا ټولنې له ارادې څخه پخوا موجود وي، بيا نو داسې اساسي حقونه شته چې د حکومت نه ازاد وي او هغه حقوقي افرادو ته د ټولنيز واک له خوا ورکول کېږي.

د حقونو جوړښت:

ورګا وايي چې حق په قانون بنا دی او د هغه جوهر ځينو شيانو ته ادعا ده. د منلې شوې ترمينالوژۍ له مخې موږ په هر حق کې څلور توکي موندلی شو.

۱- د حق فاعل (Subject) يو کس دی چې هغه ځينې څيزونو ته ادعا لري.

۲- د حق شرط (Term) يو بل څوک دی، چې هغه مکلف دی د حق درناوی وکړي يا ادعا رفع کړي.

۳- د حق موضوع يو شی وي چې يو څوک يې ادعا کوي.

۴- د حق سند يا قباله دليل دی، چې د حق موضوع يا شي ته د شخص ادعا پرحقه کني. د بېلګې په توګه ته يو موټر په بيه رانيښې، ته د دغه موټر حق ترلاسه کوې. په دغې معاملې کې ته د حق فاعل کېږې. خرڅوونکي د حق شرط دی، په دې چې اړ دی موټر ته ستا دعوه ومنې. موټر ستا د حق موضوع ده او تاديه شوې پيسې سند يا قباله ده، چې ستا حق پرې تګليه لري.

د يوه حق فاعل او شرط يوازې کسان کېږي. د حق موضوع مادي شيان لکه مخکه، کور او نور او غير مادي شيان لکه د اختراع ايډيا او نور دي. د يوه حق سند يا قباله هغه بنسټ دی، چې د هغه حق شيان د مالک يا فاعل ادعا تاييدوي.

طبيعي حقونه، بشري حقونه:

د مخه مو يادونه وکړه چې طبيعي قانون تر هر مثبت قانون نه د مخه وجود لري. هېڅ مثبت قانون ته اجازه نه شته چې د طبيعي قانون له دستورونو سره ټکر وکړي. که داسې يو مثبت قانون ايستل کېږي چې د طبيعي قانون پر خلاف وي هغه به بې اعتبار او ناعادل قانون وي او بايد اطاعت يې ونه شي.

د طبيعي حقونو شته والی په منطقي ډول د طبيعي قانون له شته والي نه راوړي. که موږ اړ يو چې د خپل طبعيت له امله ځينې کارونه وکړو، موږ هغو وسيلو ته هم ادعا لرو، چې په هغو سره خپل مکلفيت ترسره کوو، يا په بله ژبه موږ طبيعي حقوق لرو.

خو د طبيعي حقونو درناوی تل نه دی شوی. ډېرو سياسي سيستمونو د خپلو حقوقي افرادو طبيعي حقونه تر پښو لاندې کړي دي. تاريخ د زېښناک کړو او يرغلګرو ځواکونو په وړاندې د ډېرو ولسونو مبارزې د خپلو افرادو د طبيعي حقونو د پېژندلو له پاره ثبتې کړې دي. که څه هم په دغې برخې کې له لرغوني مهال نه تر اوسه پورې ډېر پرمختګونه شوي دي، خو د طبيعي حقونو ساتنه تر اوسه هم لا ډېره نابرابره ده. داسې حکومتونه هم شته چې په ارادي او منظم ډول د خپلو افرادو طبيعي حقونه تر پښو لاندې کوي. دا په دغسې حال کې چې په ۱۹۴۸ کال د ډسمبر په لسمه نېټه د ملګرو ملتونو موسسې عمومي غونډې د طبيعي قانون عالمي اعلاميه صادره کړه، چې زياتره د طبيعي قانون د منشور په نامه يادېږي. دا منشور قانوني قدرت نه لري خو بيا هم اغېزمن دي. ځنګه چې ژوند په ټولنه کې د حقونو په دوه اړخيز درناوي بنا دی نو ځکه حقونه د هغو د ماهيت له امله محدود دي. د بېلګې په توګه هر څوک د دين د ازادۍ حق لري خو دغه ازادي يوه چا ته دا قدرت نه ورکوي، چې نور اړ کړي د هغه دين ومني.

اخلاقي قضاوت- وجدان

د واراګا په اند وجدان د يوه عمل په سم توب او ناسم توب باندې زموږ د عقلي قوې قضاوت دی. د مخه مو د اخلاقياتو د معيار بنسټ وکتلو اوس منطقي ښکاري وګورو چې دا معيار په هغو ځانګړو مسلو باندې پلي کړو، چې هره ورځ ورسره مخامخ کېږو. د دغه معيار يا نورم د پلي کېدو پايله اخلاقي قضاوت کېږي، چې د يوې کړنې سم والی يا ناسم والی ټاکي. برسېره پردې هغه دا هم ټاکي، چې که يو عمل جايز وي بايد وشي يا ترې ډډه وشي. هغه عقلي قوه چې دغسې قضاوت کوي، وجدان نومېږي. هغه په ځانګړو مسايلو باندې يوازې د ځينو هغو اخلاقي پرنسپيونه پلي کول دي، چې موږ په ماشوم توب يا د عمر په بالغه دوره کې مو زده کړي او منلي دي. د بېلګې په ډول موږ منلي چې غلا ناسم کار

دی. کله چې موږ په هغې کې کولی شو په اسانه یو شی پټ کړو، خو موږ په اسانۍ حکم کوو، چې «زموږ وجدان وايي» چې شی مه پټوئ.

که پرنسیپونه ناسم وي پایلې به یې ناسې وي. موږ د خپلې ودې په یون کې په ارادي ډول په هغو اخلاقي پرنسیپونو سوچ کوو، چې په وړوکتوب کې مو زده کړي، چې سم یا ناسم دي. موږ د خپلې ودې په یون کې دغه اخلاقي معیارونه د خپل عقلايي درک پر بنسټ ازمو، هغه چې سم دي منو یې او هغه چې ناسم دي بدلوو. زموږ د اخلاقي پرنسیپونو د ازمویلو جریان په پای کې په ځانګړو مسلو د اخلاقیاتو د معیار پلي کول دي. په دغې لارې سره یو څوک په عقلي ډول د اخلاقي مقررو ټولګه جوړوي. دغه کړنلاره «د یوه چا وجدان جوړېدل» نومېږي. دا د اخلاقپوهنې دنده ده چې یو څوک وجدان د عقل پر بنسټ جوړ کړي تر څو چې سمې اخلاقي پرېکړې د خپل فکر له مخې وکولی شي.

د وجداني قضاوت سم توب:

ورګا وايي څه وخت چې موږ د وجدان دندې ازمو، باید د وجدان له ځینو مفهونو سره اشنا شو، چې د هغه له عملیاتو سره سر او کار لري.

سم وجدان: زموږ د عقلي قوې هغه اخلاقي قضاوت سم دی، چې څه وخت ټول هغه استدلال چې د اخلاقیاتو له افایي نورم یا معیار سره ښکېل وي، یې له تېروتنې نه ترسره شي.

ناسم وجدان: د وجدان هغه قضاوت ناسم وي، چې په ناسم پرنسیپ بنا وي، یا سم پرنسیپونه په غلط ډول وکارول شي. په پایله کې به یوه کړنه په ناسمه اعلام شي، چې هغه ښه یا بده ده.

یقیني وجدان: دا مانا لري هغه څوک چې اخلاقي قضاوت کوي، معقول دلیل نه لري، په خپل قضاوت شک وکړي.

مشکوک وجدان: دا مانا لري هغه څوک چې اخلاقي قضاوت کوي، معقول دلیل لري، چې شونې ده چې د هغه د قضاوت سرچېه به رښتیا وي.

له دغو قضاوتونو نه مالومېږي چې سم وجدان یا ناسم وجدان به یقیني یا مشکوک وي. یقیني توب او سم توب یو شی نه دي. داسې به پېښه شي، چې د بېلګې په ډول موږ ته د سپورتونو په لوبو کې د یوې پېښې په واقعیت پوره باور لرو خو وروسته به چې دغه پېښه په ټلويزیون کې په ورو حرکت ښووله کېږي وبه وینو چې هغه تېروتنه وه.

د اخلاقو عندي معيار

ورکا وايي چې د فرد له پاره وجداني قضاوت د اخلاقي قضاوت کولو له پاره لارښود دی. نو ځکه وجدان د اخلاقياتو عندي معيار يا نورم کڼل کېدلی شي. د يوه چا له پاره به ښه يا بد د هغه د عقلي قوې له مخې وي. ان په هغو حالاتو کې هم چې يو څوک د خپل «ډېر ښه قضاوت پر خلاف» د بل چا مشوره مني. وجدان يې دغې عملي پايلې ته رسېږي چې په اخلاقي لحاظ غوره ده، چې دغه مشوره ومني.

دی زياتوي چې وجدان ځکه عندي معيار نومول شوی چې د يو چا قضاوت د دغو لاملونو د اغېز لاندې دی لکه د هغه عقلي وړتيا، د هغه عقلي ليد، د هغه ټولنيز شاليد، د هغه په تعصبونو چې پرې بريالی کېدای نه شي، او نور. دغه لاملونه د هغه قضاوت په دغه ډول اغېزمن کوي، چې له افابي توب نه يې منحرف کوي.

داسې ښکاري چې تعصبونه او زموږ ټولنيز او کلتوري چاپېريال زموږ په پرېکړو يو څه مهم رول لوبوي. مهمه دا ده چې په عقلاني لحاظ ازاد واوسو او د اخلاقياتو په عندي ارزونې پورې تړلي ونه اوسو، بلکې د نورو نظريو ته هم پام وکړو او تيار اوسو چې کله رېښتینوالي غوښتنه کوي، ان له خپلې عقيدې څخه هم تېر شو. موږ بايد ژور سوچ وکړو چې د تېروتنې نه ځان وژغورو او زيار وباسو چې افابي قضاوت ته څومره چې شونې وي ځان ورنږدې کړو.

د وجدان ازادي

ورکا وايي چې د فردي اخلاقياتو خورا مهم قانون حکم کوي، چې «د خپل باوري وجدان اطاعت تل وکړه». د فرد خورا ډېر اساسي حق د وجدان ازادي يانې زموږ هغه حق دی چې د خپل رښتيني او باوري وجدان له مخې ژوند وکړو. د دې له پاره مدني ټولنې جوړې شوې چې د فردونو د حق نه ساتنه وکړي او عامه ښېکې پر مخ بوزي. په دې توگه د مدني ټولنو له مهمو دندو نه يوه د وجدان ازادي ده.

خو شونې ده چې د فردونو وجدانونه سره ټکر وکړي. دلته د مدني ټولنو مقامات له دې دندې سره مخامخ کېږي چې د خپلو حقوقي فردونو د وجدانو ټکرونه رفع کړي. د دغو ټکرونو د کولو عمومي پرنسپ دا دی، چې ډېر پياوړی او باوري حق په کمزوري او لږ يقيني حق بريالی کېږي. که يو څوک معتقد وي چې د غوښتې خورل ناسم دي او پرېکړه کوي چې دی بايد سابه وځوري. دی حق لري چې د خپل وجدان په لاره لاړ شي. خو دی حق نه لري چې نور په زور اړ کړي چې غوښه ونه خوري.

په پای کې ورکا وایي چې «د اخلاقي قانون سترتوب موږ له خپلو وروڼو سره ییوستون ته رابولي، د دې له پاره چې د هغوی ژوند نور هم ښه‌رازه او د ارزښت وړ وگرځوو. که موږ د نورو ښکمرغي په نظر کې ولرو، زموږ ژوند به نور هم مانا لرونکی اونور هم «انساني» وي او موږ به نور هم خپلې نږدې ته نږدې شو.» ۱۰۷۲

پای

اخځونه

- ۱- محمد حسن کاکړ، د پاچا امان الله واکمنۍ ته يوه نوې کتنه، ۹۷، د افغانستان کلتوري ټولنه- جرمني، پېښور ۲۰۰۵
- ۲- محمد حسن کاکړ، زما غوره ليکې، ۵۰-۵۱، د افغانستان کلتوري ټولنه- جرمني، کابل ۲۰۱۰
- ۳- محمد حسن کاکړ، طالبان او اسلامي بنسټ پالنه، ۷۸ د افغانستان کلتوري ټولنه- جرمني، کولن ۲۰۰۴
- ۴- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۸۸)
- ۵- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳۵)
- ۶- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳۵)
- ۷- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳۶)
- ۸- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳۷)
- ۹- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳۸)
- ۱۰- اي. ايچ. کار، تاريخ څه ته وايي؟، پاڼه ه، کابل ۱۹۷۰
- ۱۱- کار (۱۹۷۰، پاڼه د)
- ۱۲- کار (۱۹۷۰، ۱۱)
- ۱۳- کار (۱۹۷۰، ۲۰)
- ۱۴- کار (۱۹۷۰، ۲۱)
- ۱۵- کار (۱۹۷۰، ۵۱-۵۲)
- ۱۶- کار (۱۹۷۰، ۶۴)
- ۱۷- کار (۱۹۷۰، ۹۵)
- ۱۸- کار (۱۹۷۰، ۱۰۷)
- ۱۹- کار (۱۹۷۰، ۱۰۸)
- ۲۰- کار (۱۹۷۰، ۱۱۳)
- ۲۱- کار (۱۹۷۰، ۱۲۵)
- ۲۲- کار (۱۹۷۰، ۱۳۴)
- ۲۳- کار (۱۹۷۰، ۱۳۵)
- ۲۴- کار (۱۹۷۰، ۱۳۸)

- ۲۵- کار (۱۹۷۰، ۱۴۶)
۲۶- کار (۱۹۷۰، ۱۴۹)
۲۷- کار (۱۹۷۰، ۱۵۳)
۲۸- کار (۱۹۷۰، ۱۶۸)
۲۹- کار (۱۹۷۰، ۱۷۰)
۳۰- کار (۱۹۷۰، ۱۷۶)
۳۱- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۴۰)
۳۲- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۴۰)
۳۳- کاکړ (۲۰۱۵، ۴۷-۴۸)
۳۴- کاکړ (۲۰۱۵، ۴۸)
۳۵- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۴۸)
۳۶- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۴۸)
۳۷- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۴)
۳۸- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۵)
۳۹- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۶)
۴۰- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۶-۲۵۷)
۴۱- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۶۰)
۴۲- کاکړ (۲۰۱۰، ۲۶۰)
۴۳- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۹)
۴۴- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۷-۴۲۸)
۴۵- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۳۵)
۴۶- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۳۵)
۴۷- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۳۵)
۴۸- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۳۶)
۴۹- محمد حسن کاکړ، افغان، افغانستان و افغانها و تشکیل دولت در هندوستان، فارس و افغانستان، ۲۷-۲۸، کابل ۱۹۸۸
۵۰- کاکړ (۱۹۸۸، ۲۸)
۵۱- حبيب الله تيری، پښتانه، ۳۱-۳۲، پېښور ۱۹۹۹
۵۲- تيری (۱۹۹۹، ۳۲)

۵۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۴۶)

۵۴-معصوم هوتک، کاکړ، رڼا او دفاع، ۹۱ د ساپي د پښتو څېړنې او پراختيا مرکز،

پېښور ۱۹۹۹

۵۵-محمد حسن کاکړ، پښتون، افغان، افغانستان، ۱ (الف)، د افغانستان کلتوري

ټولنه-جرمني، کابل ۲۰۱۱

۵۶-کاکړ (۲۰۱۱، ۱ (الف))

۵۷-کاکړ (۲۰۱۱، ۲)

۵۸-کاکړ (۲۰۱۱، ۲-۳)

۵۹-کاکړ (۲۰۱۱، ۶)

۶۰-کاکړ (۲۰۱۱، ۶)

۶۱-کاکړ (۲۰۱۱، ۶)

۶۲-کاکړ (۲۰۱۱، ۷-۸)

۶۳-کاکړ (۲۰۱۱، ۳۲)

۶۴-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۰۰)

۶۵-کاکړ (۲۰۱۱، ۲۷)

۶۶-کاکړ (۲۰۱۱، ۲۹)

۶۷-کاکړ (۲۰۱۱، ۳۳)

۶۸-کاکړ (۲۰۱۱، ۳۳)

۶۹-کاکړ (۲۰۱۱، ۳۳)

۷۰-کاکړ (۲۰۰۵، ۶)

۷۱-کاکړ (۲۰۰۵، ۴)

۷۲-علي احمد کهزاد، افغانستان د تاريخ په رڼا کې، ۱۱۴، د اورنگ زب ژباړه، پېښور

۲۰۰۱

۷۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۵)

۷۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۵)

۷۵-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۰۶)

۷۶-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۰)

۷۷-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۳)

۷۸-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۴)

- ۷۹-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۸)
۸۰-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۸)
۸۱-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۱۹-۱۲۰)
۸۲-کاکړ (۱۹۹۹، ۱۲۰)
۸۳-جان کيکن، جنگ او زموږ نړۍ، د کاکړ سريزه، ۱۴، کابل ۲۰۱۵
۸۴-بالابانس، د سقراط، افلاتون، ارسطو، اپيکور او زينو په نظر بڼه انسان (۲۶-۲۷)
۸۵-بالابانس (۲۰۱۰، ۲۷)
۸۶-بالابانس (۲۰۱۰، ۲۸)
۸۷-بالابانس (۲۰۱۰، ۲۹)
۸۸-بالابانس (۲۰۱۰، ۳۱)
۸۹-کاکړ (۲۰۱۱، ۶۹)
۹۰-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۰۴-۱۰۵)
۹۱-تېري (۱۹۹۹، ۵۱)
۹۲-تېري (۱۹۹۹، ۵۰)
۹۳-تېري (۱۹۹۹، اتلسم د هېواد مل سريزه)
۹۴-تېري (۱۹۹۹، اتلسم د هېواد مل سريزه)
۹۵-تېري (۱۹۹۹، ۲۱۹)
۹۶-تېري (۱۹۹۹، ۲)
۹۷-تېري (۱۹۹۹، ۳-۵)
۹۸-تېري (۱۹۹۹، ۱۲)
۹۹-تېري (۱۹۹۹، ۱۸)
۱۰۰-تېري (۱۹۹۹، ۱۹)
۱۰۱-تېري (۱۹۹۹، ۲۱)
۱۰۲-تېري (۱۹۹۹، ۲۱)
۱۰۳-محمد حسن کاکړ، (۱۹۹۹، ۱۱۹-۱۲۰)
۱۰۴-کاکړ (۲۰۱۱، ۲۱)
۱۰۵-تېري (۱۹۹۹، ۳۰)
۱۰۶-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۱۹)

- ۱۰۷- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۰)
۱۰۸- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۱)
۱۰۹- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۱)
۱۱۰- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۱-۳۲)
۱۱۱- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۲)
۱۱۲- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۸)
۱۱۳- تېری (۱۹۹۹ ، ۳۹)
۱۱۴- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۰)
۱۱۵- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۰)
۱۱۶- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۰)
۱۱۷- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۱)
۱۱۸- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۱)
۱۱۹- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۳)
۱۲۰- تېری (۱۹۹۹ ، ۴۳)
۱۲۱- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۰۵)
۱۲۲- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۰۵-۱۰۶)
۱۲۳- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۲۱)
۱۲۴- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۲۳-۱۲۴)
۱۲۵- تېری (۱۹۹۹ ، ۵۴)
۱۲۶- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۲۶)
۱۲۷- تېری (۱۹۹۹ ، ۵۵)
۱۲۸- تېری (۱۹۹۹ ، ۵۶)
۱۲۹- تېری (۱۹۹۹ ، ۵۸)
۱۳۰- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۳۵)
۱۳۱- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۳۶-۱۳۷)
۱۳۲- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۴۰)
۱۳۳- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۴۰)
۱۳۴- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۴۲)
۱۳۵- کاکړ (۲۰۱۱ ، ۱۴۳-۱۴۴)

- ۱۳۶-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۴۴)
۱۳۷-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۴۵)
۱۳۸-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۰-۱۵۱)
۱۳۹-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۱)
۱۴۰-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۱)
۱۴۱-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۶)
۱۴۲-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۶)
۱۴۳-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۶-۱۵۷)
۱۴۴-کاکړ (۲۰۱۱، ۱۵۷)
۱۴۵-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۲-۲۱۳)
۱۴۶-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۳)
۱۴۷-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۳)
۱۴۸-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۳)
۱۴۹-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۳)
۱۵۰-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۴)
۱۵۱-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۴)
۱۵۲-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۱)
۱۵۳-کاکړ (۱۹۸۸، ۱۰۷)
۱۵۴-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۹)
۱۵۵-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۹)
۱۵۶-تېری (۱۹۹۹، ۲۲۰)
۱۵۷-تېری (۱۹۹۹، ۲۲۰)
۱۵۸-تېری (۱۹۹۹، ۲۲۱)
۱۵۹-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۶)
۱۶۰-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۷)
۱۶۱-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۷)
۱۶۲-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۷)
۱۶۳-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۷)
۱۶۴-تېری (۱۹۹۹، ۲۱۸)

- ۱۶۵- تېری (۱۹۹۹، ۲۱۸)
- ۱۶۶- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۲)
- ۱۶۷- محمد اعظم سيستاني، ظهور افغانستان معاصر و احمد شاه ابدالي، ۷۷ پېښور ۲۰۰۷
- ۱۶۸- سيستاني (۲۰۰۷، ۷۷)
- ۱۶۹- نصرالله سوبمن، پښتانه په هند کې، ۱۳، په بلجيم کې د استوګنو افغانانو د تفاهم، مرستې او پوښتون ټولنه، لاهور ۱۳۸۰
- ۱۷۰- سيستاني (۲۰۰۷، ۷۸)
- ۱۷۱- سيد بهادر شاه کاکاخېل، پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۴۷۰ يونيورسټي بک ايجنسي پېښور
- ۱۷۲- حبيب الله تېری، د مشرق په اسمان کې د مغرب ستوري، ۴۲، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، پېښور ۲۰۰۶
- ۱۷۳- تېری (۲۰۰۶، ۴۲)
- ۱۷۴- غلام محمد غبار، تاريخ مختصر افغانستان، ۲۹-۳۰
- ۱۷۵- کاکړ (۱۹۸۸، ۲۸-۲۹)
- ۱۷۶- کاکړ (۲۰۱۱، ۱۴۸)
- ۱۷۷- سوبمن (۱۳۸۰، ۷۸)
- ۱۷۸- سوبمن (۱۳۸۰، ۷۸-۷۹)
- ۱۷۹- سوبمن (۱۳۸۰، ۷۹)
- ۱۸۰- سوبمن (۱۳۸۰، ۵۷۳)
- ۱۸۱- سوبمن (۱۳۸۰، ۵۸۸)
- ۱۸۲- کاکاخېل (۶۴۹)
- ۱۸۳- کاکړ (۱۹۸۸، ۵۸)
- ۱۸۴- تېری (۱۹۹۹، ۱۸۸)
- ۱۸۵- تېری (۱۹۹۹، ۱۹۴)
- ۱۸۶- تېری (۱۹۹۹، ۱۹۵-۱۹۶)
- ۱۸۷- تېری (۲۰۰۶، ۳۱)
- ۱۸۸- کاکړ (۲۰۱۰، ۱۲)
- ۱۸۹- کاکړ (۱۹۸۸، ۶۱)

- ۱۹۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۶۶)
۱۹۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۹۳)
۱۹۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۹۴)
۱۹۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۹۵)
۱۹۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۹۵)
۱۹۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۹۶)
۱۹۶-معصوم هوتک، کاکړ (۱۹۹۹، ۸۸)
۱۹۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۴۰)
۱۹۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۵۵)
۱۹۹-سيستاني (۲۰۰۷، ۱۵۱)
۲۰۰-معصوم هوتک، سل پگړی یو پرونی، ۴۲ پېښور ۲۰۰۷
۲۰۱-معصوم هوتک (۲۰۰۷، ۴۲)
۲۰۲-کاکړ (۱۹۸۸، ۸۶)
۲۰۳-کاکړ (۱۹۸۸، ۸۶-۸۷)
۲۰۴-کاکړ (۱۹۸۸، ۸۷)
۲۰۵-کاکړ (۱۹۸۸، ۸۷)
۲۰۶-سيستاني (۲۰۰۷، ۱۸۵)
۲۰۷-کاکړ (۱۹۸۸، ۹۳)
۲۰۸-کاکړ (۱۹۸۸، ۹۳)
۲۰۹-محمد ولي خلی، د افغانستان او روسيې د سياسي روابطو لنډه تاريخچه، ۲۵-
۲۷ کراچي ۱۳۷۴
- ۲۰۹الف-جلالي، د افغانستان پوځي تاريخ، ۶۵ کنسټاس ۲۰۱۷
۲۱۰-محمد هوتک، پټه خزانه، ۱۱۴، دوهم چاپ، کابل ۱۹۳۹
۲۱۱-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۸۰)
۲۱۲-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۲۰۲)
۲۱۳-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۴۰)
۲۱۴-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۳۶)
۲۱۵-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۳۲)
۲۱۶-محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۸۸)

- ۲۱۷- محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۱۴)
۲۱۸- محمد هوتک (۱۹۳۹، ۱۷۲)
۲۱۹- محمد هوتک (۱۹۳۹، ۲۰۴)
۲۲۰- سيستاني (۲۰۰۷، ۸۸)
۲۲۱- جلالي (۲۰۱۷، ۶۶)
۲۲۲- فيض محمد کاتب، سراج التواريخ، ۱۱، کابل ۱۳۳۱
۲۲۳- جلالي (۲۰۱۷، ۶۷)
۲۲۴- کاکړ (۲۰۱۰، ۷۰)
۲۲۵- سيستاني (۲۰۰۷، ۳۲۶)
۲۲۶- احمدشاه بابا، د احمدشاه بابا ديوان، ۳۵-۳۶، دويم چاپ، پېښور ۱۹۹۵
۲۲۷- هېواد مل، په هند کې د پښتو ژبې او ادبياتو د ايجاد او ودې پړاوونه، ۲۵۴-۲۵۵
۲۲۸- هېواد مل (۱۳۷۳، ۲۵۵)
۲۲۹- هېواد مل (۱۳۷۳، ۲۶۷)
۲۳۰- روحي، ادبي څېړنې، ۳۲۸، پېښور ۲۰۰۷
۲۳۱- روحي (۲۰۰۷، ۳۲۸-۳۲۹)
۲۳۲- روحي (۲۰۰۷، ۳۳۲)
۲۳۳- الفنستون، د کابل سلطنت، ۳۲۵، د کاکړ ژباړه، کابل ۲۰۰۸
۲۳۴- عزيز الدين وکيلي، د تيمورشاه ديوان، ۲۵-۲۶، کابل ۱۳۵۶
۲۳۵- اقبال وزيري، پښتو د تاريخ په بهير کې، ۱۳۷، کابل ۲۰۱۵
۲۳۶- اقبال وزيري (۲۰۱۵، ۱۳۸)
۲۳۷- سيستاني (۲۰۰۷، ۳۵۸)
۲۳۸- سيد جمال الدين افغان، تتمه البيان في تاريخ الافغان، ۴۵، د محمد رفيق ژباړه پېښور ۲۰۰۷
۲۳۹- محمد ابراهيم اعطايي، د افغانستان پر معاصر تاريخ يوه لنډه ليکنه، ۳۸-۳۹
کابل ۱۳۸۲
۲۴۰- سيستاني (۲۰۰۷، ۳۶۰)
۲۴۱- الفنستون (۲۰۰۸، ۲۰۷)
۲۴۲- کهزاد افغان مېرني او تاريخي پېښې، ۱۳، محمد اصف صمم ژباړه، پېښور

۲۰۰۱

- ۲۴۳- کهزاد (۲۰۰۱، ۱۳)
۲۴۴- کاکړ (۲۰۰۸، پاڼه و) د کابل سلطنت د ژباړې سريزه
۲۴۵- جلاي (۲۰۱۷، ۸۴)
۲۴۶- جلاي (۲۰۱۷، ۹۰)
۲۴۷- جلاي (۲۰۱۷، ۹۷)
۲۴۸- جلاي (۲۰۱۷، ۱۰۷)
۲۴۹- جلاي (۲۰۱۷، ۱۱۵)
۲۵۰- جلاي (۲۰۱۷، ۱۲۸)
۲۵۱- جلاي (۲۰۱۷، ۱۳۷)
۲۵۲- جلاي (۲۰۱۷، ۱۳۹)
۲۵۳- جلاي (۲۰۱۷، ۱۴۱)
۲۵۴- جلاي (۲۰۱۷، ۱۴۳)
۲۵۵- جلاي (۲۰۱۷، ۱۴۴)
۲۵۶- جلاي (۲۰۱۷، ۱۵۰)
۲۵۷- جلاي (۲۰۱۷، ۱۵۱)
۲۵۸- جلاي (۲۰۱۷، ۱۵۱)
۲۵۹- جلاي (۲۰۱۷، ۱۵۵)
۲۶۰- جلاي (۲۰۱۷، ۱۶۷)
۲۶۱- کاکړ (۱۹۸۹، ۲۰)
۲۶۲- ولي خان (۱۹۹۳، ۱۶-۱۷)
۲۶۳- طرزی، خاطرې: د يوې دورې لنډ تاريخ، ۴ جرمني ۲۰۰۷ د کاکړ ژباړه
۲۶۴- کاکړ (۱۹۸۹، ۱۲)
۲۶۵- کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵)
۲۶۶- خيبري، پښتانه د کلتوري ښکېلاک په زنځيرونو کې، ۶۹، ۲۰۰۲
۲۶۷- کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹)
۲۶۸- تېری (۲۰۰۶، ۱۲۷)
۲۶۹- کاکړ (۱۹۸۹، ۳۱)
۲۷۰- کاکړ (۱۹۸۹، ۳۳)

- ۲۷۱-جلالي (۲۰۱۷، ۲۰۱) (۲۰۱)
۲۷۲-کاکړ (۱۹۸۹، ۴۴)
۲۷۳-کاکړ (۲۰۰۱، ۷۳) ميوند د افغانستان د تاريخ څلي، دمقالو ټولگه
۲۷۴-طرزي (۲۰۰۷، ۲۵-۲۶)
۲۷۵-طرزي (۲۰۰۷، ۳۲)
۲۷۶-کاکړ (۱۹۸۹، ۸۵)
۲۷۷-کاکړ (۲۰۰۱، ۹۸) ميوند د د افغانستان د تاريخ څلي، دمقالو ټولگه
۲۷۸-کاکړ، د افغانستان سياسي او ډپلوماتيک تاريخ، ۱۶۷، لايدن ۲۰۰۶
۲۷۹-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۶۸)
۲۸۰-جلالي (۲۰۰۱، ۱۷۳-۱۷۴) ميوند د افغانستان د تاريخ څلي، دمقالو ټولگه
۲۸۱-جلالي (۲۰۰۱، ۱۷۶) پاسنی اثر
۲۸۲-جلالي (۲۰۰۱، ۱۷۸) پاسنی اثر
۲۸۳-جلالي (۲۰۰۱، ۱۸۴) پاسنی اثر
۲۸۴-کاکړ (۲۰۰۱، ۸۷) پاسنی اثر
۲۸۵-کاکړ (۲۰۰۱، ۸۷) پاسنی اثر
۲۸۶-کاکړ (۲۰۰۱، ۸۹) پاسنی اثر
۲۸۷-کاکړ (۲۰۰۱، ۹۱) پاسنی اثر
۲۸۸-کاکړ (۲۰۰۱، ۹۴-۹۵) پاسنی اثر
۲۸۹-کاکړ (۲۰۰۱، ۹۹) پاسنی اثر
۲۹۰-کاکړ (۲۰۰۱، ۱۰۷) پاسنی اثر
۲۹۱-کاکړ (۲۰۰۱، ۱۰۷-۱۰۸) پاسنی اثر
۲۹۲-کاکړ (۲۰۰۱، ۱۰۹) پاسنی اثر
۲۹۳-کاکړ (۲۰۰۱، ۱۰۹) پاسنی اثر
۲۹۴-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۰)
۲۹۵-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۰)
۲۹۶-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۱)
۲۹۷-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۳)
۲۹۸-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۳)
۲۹۹-د روسي او برتانوي امپراتوري لاسوندونه، د افغانستان د شمال لوېديځې پولو

ټاکل، ۵۹ کابل ۲۰۰۹ ژباړه طاهر کانی

۳۰۰- پاسنی اثر (۲۰۰۹، ۸۴)

۳۰۱- پاسنی اثر (۲۰۰۹، ۸۸)

۳۰۲- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۵)

۳۰۳- زیرکیار، د ناپوهی تیارې او د پرمختګ ډېوې...، ۲۳۲ کابل ۲۰۱۶

۳۰۴- کاکړ، د ښاغلي زماني او ښاغلي سیستم د لیکنو په هکله، (۲۰۱۵، ۵۲)

۳۰۵- کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲)

۳۰۶- کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲)

۳۰۷- کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲)

۳۰۸- کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲)

۳۰۹- کاکړ (۲۰۰۶، ۹۸)

۳۱۰- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۰)

۳۱۱- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۳)

۳۱۲- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۴)

۳۱۳- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۴)

۳۱۴- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۵)

۳۱۵- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۵)

۳۱۶- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۵)

۳۱۷- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۱۵)

۳۱۸- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۲۳)

۳۱۹- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۳۸)

۳۲۰- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۵۵)

۳۲۱- کاکړ (۲۰۱۱، ۱۹۷)

۳۲۲- کاکړ (۲۰۱۱، ۲۰۶)

۳۲۳- کاکړ (۲۰۱۱، ۲۱۴)

۳۲۴- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۸)

۳۲۵- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۸)

۳۲۶- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۹)

۳۲۷- کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۹)

- ۳۲۸-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۷۹-۱۸۰)
- ۳۲۹-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۸۶)
- ۳۳۰-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۸۱)
- ۳۳۱-کاکړ (۲۰۰۶، ۱۹۰)
- ۳۳۲-رستار تره کی، دیورنډ، د واحد ملت د بيلتون کرښه، ۱۱۲ کابل ۲۰۰۷
- ۳۳۳-تره کی (۲۰۰۷، ۱۱۳)
- ۳۳۴-تره کی (۲۰۰۷، ۱۲۱)
- ۳۳۵-تره کی (۲۰۰۷، ۱۲۴)
- ۳۳۶-رونا (۲۰۰۷، ۱۳۴) پاسنی اثر
- ۳۳۷-رونا (۲۰۰۷، ۱۳۴-۱۳۵) پاسنی اثر
- ۳۳۸-کاکړ (۲۰۰۷، ۱۵۱) پاسنی اثر
- ۳۳۹-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۱۹) میوند د افغانستان د تاریخ څلی، دمقالو ټولګه
- ۳۴۰-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۲۲) پاسنی اثر
- ۳۴۱-زیرکیار (۲۰۱۶، ۱۱۳)
- ۳۴۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۰-۴۱)
- ۳۴۳-داود جنبش، افغانستان په شلمه پېړۍ کې، ۱۹۱ د افغانستان کلتوري ودې ټولنه جرمني ۲۰۰۰
- ۳۴۴-جنبش (۲۰۰۰، ۱۹۰-۱۹۱)
- ۳۴۵-تېری (۲۰۰۰، ۴۹)
- ۳۴۶-زیرکیار (۲۰۱۶، ۱۳۴)
- ۳۴۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۲۰)
- ۳۴۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۲۰-۲۱)
- ۳۴۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۲۱)
- ۳۵۰-غبار (۷۱۸)
- ۳۵۱-نبي مصداق، افغانستان په شلمه پېړۍ کې، ۱۷۸ د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه جرمني ۲۰۰۰
- ۳۵۲-نیدرماير، افغانستان د هند ستره دروازه، ۷۴ د خوشال انځور ژباړه ۲۰۰۰
- ۳۵۳-نیدرماير (۲۰۰۰، ۷۵)
- ۳۵۴-تیخونوف، نبرد افغاني استالین، ۴۸ د عزیز اریانفر ژباړه، کابل ۲۰۱۱

- ۳۵۵- ادامک، د شلې پېړۍ تر نيمايي د افغانستان د بهرنيو اړيکو تاريخ، د نثار احمد
صمد ژباړه ۸۳-۸۴ پېښور ۱۹۹۹
- ۳۵۶- جلاي (۲۰۱۷، ۲۷۵)
- ۳۵۷- ادامک (۱۹۹۹، ۸۱-۸۲)
- ۳۵۸- زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۳۹)
- ۳۵۹- ادمک (۱۹۹۹، ۸۴)
- ۳۶۰- ادامک (۱۹۹۹، ۸۹)
- ۳۶۱- جلاي (۲۰۱۷، ۲۷۶-۲۷۷)
- ۳۶۲- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۹)
- ۳۶۳- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۰)
- ۳۶۴- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۲)
- ۳۶۵- جلاي (۲۰۱۷، ۲۸۴-۲۸۵)
- ۳۶۶- جلاي (۲۰۱۷، ۲۸۲)
- ۳۶۷- جلاي (۲۰۱۷، ۲۸۳-۲۸۴)
- ۳۶۸- جلاي (۲۰۱۷، ۲۷۹)
- ۳۶۹- جلاي (۲۰۱۷، ۲۷۹)
- ۳۷۰- جلاي (۲۰۱۷، ۳۱۰)
- ۳۷۱- زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۹۰-۱۹۱)
- ۳۷۲- جلاي (۲۰۱۷، ۳۱۲)
- ۳۷۳- جلاي (۲۰۱۷، ۳۱۲)
- ۳۷۴- جلاي (۲۰۱۷، ۳۱۴)
- ۳۷۵- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۴)
- ۳۷۶- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۴)
- ۳۷۷- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۴)
- ۳۷۸- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۶)
- ۳۷۹- سيستاني- زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۶۶)
- ۳۸۰- زماني- زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۰۷)
- ۳۸۱- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۲)
- ۳۸۲- کاکړ (۲۰۰۵، ۲۶)

- ۳۸۳-کاکړ (۲۸، ۲۰۰۵)
۳۸۴-کاکړ (۳۰، ۲۰۰۵)
۳۸۵-کاکړ (۳۲، ۲۰۰۵)
۳۸۶-کاکړ (۳۳-۳۲، ۲۰۰۵)
۳۸۷-کاکړ (۳۳، ۲۰۰۵)
۳۸۸-کاکړ (۳۴، ۲۰۰۵)
۳۸۹-زيرکيار (۷۶۴، ۲۰۱۶)
۳۹۰-کاکړ (۳۴، ۲۰۰۵)
۳۹۱-کاکړ (۳۵، ۲۰۰۵)
۳۹۲-کاکړ (۳۶، ۲۰۰۵)
۳۹۳-کاکړ (۳۷، ۲۰۰۵)
۳۹۴-کاکړ (۳۷، ۲۰۰۵)
۳۹۵-کاکړ (۳۸، ۲۰۰۵)
۳۹۶-کاکړ (۳۸، ۲۰۰۵)
۳۹۷-کاکړ (۱۳۴-۱۳۳، ۲۰۰۵)
۳۹۸-تيخونوف (۲۰۱۱، اي پانه)
۳۹۹-تيخونوف (۵۹، ۲۰۱۱)
۴۰۰-تيخونوف (۶۰، ۲۰۰۱)
۴۰۱-تيخونوف (۶۹، ۲۰۱۱)
۴۰۲-تيخونوف (۷۸، ۲۰۱۱)
۴۰۳-تيخونوف (۸۳، ۲۰۱۱)
۴۰۴-تيخونوف (۸۶، ۲۰۱۱)
۴۰۵-تيخونوف (۹۷، ۲۰۱۱)
۴۰۶-تيخونوف (۶۸، ۲۰۱۱)
۴۰۷-تيخونوف (۱۶۱، ۲۰۱۱)
۴۰۸-کاکړ (۱۳، ۲۰۰۵)
۴۰۹-کاکړ (۴۰، ۲۰۰۵)
۴۱۰-کاکړ (۴۴، ۲۰۰۵)
۴۱۱-کاکړ (۶۹، ۲۰۰۵)

- ۴۱۲-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۳)
۴۱۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۳)
۴۱۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۵)
۴۱۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۶)
۴۱۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۷)
۴۱۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۵۷)
۴۱۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۰)
۴۱۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۱)
۴۲۰-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۱)
۴۲۱-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۲)
۴۲۲-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۲)
۴۲۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۳)
۴۲۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۴)
۴۲۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۷)
۴۲۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۶۷)
۴۲۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۷۴-۷۵)
۴۲۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۷۷)
۴۲۹-طبيبي، خاطرات، ۱۳ ترجمه دري هادي شکور ۱۹۹۶
۴۳۰-ادامک (۱۹۹۹، ۲۳۴)
۴۳۱-ادامک (۱۹۹۹، ۳۲۵)
۴۳۲-ولي خان، باچا خان او خدايي خدمتگاري، لومړی ټوک، ۸۱ پېښور ۱۹۹۳
۴۳۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۷۸)
۴۳۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۸۰)
۴۳۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۸۴)
۴۳۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۸۵)
۴۳۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۸۸-۸۹)
۴۳۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۸۹)
۴۳۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۳)
۴۴۰-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۳)

- ۴۴۱-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۲)
۴۴۲-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۳)
۴۴۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳)
۴۴۴-ادامک (۱۳، ۱۹۹۹)، کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳)
۴۴۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۶)
۴۴۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۶)
۴۴۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۶)
۴۴۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۸)
۴۴۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۸-۹۹)
۴۵۰-کاکړ (۲۰۰۵، ۹۹)
۴۵۱-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۰)
۴۵۲-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۱)
۴۵۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۱)
۴۵۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۱-۱۰۲)
۴۵۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۲)
۴۵۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۳)
۴۵۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۴)
۴۵۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۴)
۴۵۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۵)
۴۶۰-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۶)
۴۶۱-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۷)
۴۶۲-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۷)
۴۶۳-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۷-۱۰۸)
۴۶۴-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۸)
۴۶۵-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۸)
۴۶۶-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۹)
۴۶۷-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۹)
۴۶۸-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۰۹)
۴۶۹-کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۰)

- ۴۷۰- کاکړ (۲۰۱۵، ۲۸-۲۹)
۴۷۱- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۱)
۴۷۲- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۲)
۴۷۳- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۲)
۴۷۴- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۳)
۴۷۵- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۵-۱۱۶)
۴۷۶- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۷)
۴۷۷- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۷-۱۱۸)
۴۷۸- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۸-۱۱۹)
۴۷۹- کاکړ (۲۰۰۵، ۱۱۹)
۴۸۰- ادامک (۱۹۹۹، ۱۳۹)، کاکړ (۲۰۰۵، ۱۴)
۴۸۱- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴)
۴۸۲- غبار، افغانستان در مسیر تاریخ، ۸۱۲، کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴)
۴۸۳- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵)
۴۸۴- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵)
۴۸۵- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷)
۴۸۶- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷)
۴۸۷- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۹)
۴۸۸- زیرکیار (۲۰۱۶، ۲۹۴)
۴۸۹- زیرکیار (۲۰۱۶، ۲۹۴)
۴۹۰- زیرکیار (۲۰۱۶، ۲۹۵)
۴۹۱- تیخونوف (۲۰۱۱، ۳۸۰)
۴۹۲- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳)
۴۹۳- کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳)
۴۹۴- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۲)
۴۹۵- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۳)
۴۹۶- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۳)
۴۹۷- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۳)
۴۹۸- کاکړ (۲۰۱۵، ۳۳)

- ۴۹۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۳)
۵۰۰-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۷)
۵۰۱-تيخونوف (۲۰۱۱، ۲۸۳)
۵۰۲-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۲)
۵۰۳-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۴)
۵۰۴-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۶)
۵۰۵-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۶)
۵۰۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۸)
۵۰۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۷)
۵۰۸-خليل الله، امير حبيب الله «کلکانی»، ۱۱۶-۱۱۷، پېښور ۱۳۷۷
۵۰۹-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۸۲)
۵۱۰-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۷۸)
۵۱۱-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۲۵)
۵۱۲-خليل الله (۱۳۷۷، ۱۲۷)
۵۱۳-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۱۲)
۵۱۴-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۸۱)
۵۱۵-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۱۲)
۵۱۶-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۳۷)
۵۱۷-خليل الله (۱۳۷۷، ۱۴۲-۱۴۳)
۵۱۸-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۰۳)
۵۱۹-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۰۴)
۵۲۰-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۰۴-۳۰۵)
۵۲۱-خليل الله (۱۳۷۷، ۱۶۲)
۵۲۲-زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۰۳)
۵۲۳-زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۰۲-۱۰۳)
۵۲۴-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۶۴)
۵۲۵-زيرکيار (۲۰۱۶، ۸۰)
۵۲۶-زيرکيار (۲۰۱۶، ۸۲)
۵۲۷-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۱۳)

- ۵۲۸-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۱۴)
۵۲۹-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۵۶)
۵۳۰-زيرکيار (۲۰۱۶، ۴۹-۵۰)
۵۳۱-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۳۹)
۵۳۲-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۴۰)
۵۳۳-خليل الله (۱۳۷۷، ۲۱۰)
۵۳۴-خليل الله (۱۳۷۷، ۲۱۲)
۵۳۵-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۳۹)
۵۳۶-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۲۴)
۵۳۶الف-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۲۴)
۵۳۷-ادامک (۱۹۹۹، ۳۳۳)
۵۳۸-ادامک (۱۹۹۹، ۳۳۴-۳۳۳)
۵۳۹-ادامک (۱۹۹۹، ۳۳۵)
۵۴۰-ادامک (۱۹۹۹، ۳۳۶)
۵۴۱-ادامک (۱۹۹۹، ۳۴۳)
۵۴۲-ادامک (۱۹۹۹، ۳۴۳)
۵۴۳-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۴۳)
۵۴۴-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۴۳)
۵۴۵-پهاند، افغانستان په شلمه پېړۍ کې، ۲۲۲-۲۲۳، جرمني ۲۰۰۰
۵۴۶-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۴۴)
۵۴۷-زيرکيار (۲۰۱۶، ۳۵۸)
۵۴۸-زيرکيار (۲۰۱۶، ۱۰۳)
۵۴۹-ادامک (۱۹۹۹، ۳۵۱-۳۵۲)
۵۵۰-ادامک (۱۹۹۹، ۳۵۲)
۵۵۱-ادامک (۱۹۹۹، ۳۵۳)
۵۵۲-ادامک (۱۹۹۹، ۳۵۳)
۵۵۳-ادامک (۱۹۹۹، ۳۵۴)
۵۵۴-تيخونوف (۲۰۱۱، ۳۹۴)
۵۵۵-تيخونوف (۲۰۱۱، ۳۹۴)

- ۵۵۶-تيخونوف (۲۰۱۱، ۳۹۵)
۵۵۷-تيخونوف (۲۰۱۱، ۳۹۶)
۵۵۸-پېاند، (۲۰۰۰، ۲۲۵)
۵۵۹-پېاند (۲۰۰۰، ۲۲۶-۲۲۷)
۵۶۰-وزيرې (۲۰۰۸، ۱۲۳)
۵۶۱-ولي خان (۱۹۹۴، ۱۸)
۵۶۲-رونا (۲۰۰۷، ۱۴۰-۱۴۱)
۵۶۳-ولي خان (۱۹۹۴، ۲۷۶)
۵۶۴-طبيبي (۱۹۹۶، ۲۹)
۵۶۵-ولي خان (۱۹۸۷، ۲۹۹-۳۰۰)
۵۶۶-جلالي (۲۰۱۷، ۳۳۸)
۵۶۷-جلالي (۲۰۱۷، ۳۴۰)
۵۶۸-جلالي (۲۰۱۷، ۳۴۲)
۵۶۹-جلالي (۲۰۱۷، ۳۴۲)
۵۷۰-جلالي (۲۰۱۷، ۳۴۳)
۵۷۱-طبيبي (۱۹۹۶، ۶۸)
۵۷۲-محمد عزيز نعيم، مقاله (پاکس پاکستانیکا)، مجاهد ولس، د جون کڼه ۱۹۹۶
۵۷۳-کاکړ (۲۰۰۷، ۳۴)
۵۷۴-کاکړ (۲۰۰۷، ۳۲)
۵۷۵-کاکړ (۲۰۰۷، ۳۴)
۵۷۶-کاکړ (۲۰۰۷، ۳۵)
۵۷۷-کاکړ (۲۰۰۷، ۳۷)
۵۷۸-کاکړ (۲۰۰۷، ۴۹)
۵۷۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۵۲-۱۵۳)
۵۸۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۵۳)
۵۸۱-کاکړ (۲۰۰۷، ۱۵)
۵۸۲-کاکړ (۲۰۰۷، ۱۷)
۵۸۳-بيري گل وزير The fakir of Ipi، ۳۰
۵۸۴-بيري گل وزير، پاسنی اثر ۲۸

- ۵۸۵-کاکړ (۲۰۰۷، ۱۷)
۵۸۶-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۰)
۵۸۷-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۵)
۵۸۸-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۶-۲۷)
۵۸۹-کاکړ (۲۰۰۷، ۲۶)
۵۹۰-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۱)
۵۹۱-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۲)
۵۹۲-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۶)
۵۹۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۶)
۵۹۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۸)
۵۹۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۷)
۵۹۶-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۶)
۵۹۷-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۷)
۵۹۸-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۷)
۵۹۹-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۷)
۶۰۰-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۸)
۶۰۱-کاکړ (۲۰۰۹، ۴۹-۵۰)
۶۰۲-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۰)
۶۰۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۴)
۶۰۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۴)
۶۰۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۵)
۶۰۶-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۷)
۶۰۷-کاکړ (۲۰۰۹، ۵۷)
۶۰۸-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۰)
۶۰۹-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۲)
۶۱۰-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۴)
۶۱۱-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۶)
۶۱۲-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۸)
۶۱۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۸)

۶۱۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۸)

۶۱۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۸)

۶۱۶-کاکړ (۲۰۰۹، ۶۹)

۶۱۷-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۰)

۶۱۸-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۱)

۶۱۹-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۳)

۶۲۰-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۴)

۶۲۱-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۴)

۶۲۲-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۷)

۶۲۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۷۶)

۶۲۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۸۴)

۶۲۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۸۵)

۶۲۶-کاکړ (۲۰۰۹، ۸۷)

۶۲۷-کاکړ (۲۰۰۹، ۹۱)

۶۲۸-کاکړ (۲۰۰۹، ۹۸)

۶۲۹-کاکړ (۲۰۰۹، ۹۸)

۶۳۰-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۰۳)

۶۳۱-وزيري (۲۰۰۷، ۵۳)

۶۳۲-وزيري (۲۰۰۷، ۵۳)

۶۳۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۴)

۶۳۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۵)

۶۳۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۵)

۶۳۶-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۶)

۶۳۷-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۷)

۶۳۸-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۷)

۶۳۹-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۲۷)

۶۴۰-فراهي، افغانستان د ديموکراسۍ او ...، ۲۵۷-۲۵۸، پېښور ۲۰۰۲

۶۴۱-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۳۰-۱۳۱)

۶۴۲-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۳۱)

- ۶۴۳-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۳۲-۱۳۳)
۶۴۴-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۳۴)
۶۴۵-کاکړ (۲۰۰۹، ۱۳۴)
۶۴۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۸۶) د ثور کودتا
۶۴۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۳۷)
۶۴۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۳)
۶۴۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴)
۶۵۰-وزيري، د ثور پاڅون.... ۵۶-۵۵، پېښور ۲۰۰۷
۶۵۱-وزيري (۲۰۰۷، ۵۷)
۶۵۲-وزيري (۲۰۰۷، ۵۶)
۶۵۳-وزيري (۲۰۰۷، ۵۷)
۶۵۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۸)
۶۵۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۱)
۶۵۶-وزيري (۲۰۰۷، ۷۴)
۶۵۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۳-۲۴)
۶۵۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۵۹-۶۰)
۶۵۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۶۰)
۶۶۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۷۴)
۶۶۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۰۴)
۶۶۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۰۵)
۶۶۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۰۶)
۶۶۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱۲)
۶۶۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱۲)
۶۶۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۶)
۶۶۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۶)
۶۶۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۶)
۶۶۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۶)
۶۷۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱۳)
۶۷۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱۳)

- ۶۷۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱۳-۱۱۴)
۶۷۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۴-۱۴۵)
۶۷۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۵)
۶۷۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۵)
۶۷۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴۵)
۶۷۷الف-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۵۹)
۶۷۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۶۷)
۶۷۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۶۸)
۶۷۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۷۳)
۶۸۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۶۱)
۶۸۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۶۲)
۶۸۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۹۶)
۶۸۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۱۲)
۶۸۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۱۳)
۶۸۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۱۳)
۶۸۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۱۵)
۶۸۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۲۹)
۶۸۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۹)
۶۸۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۲۵۹)
۶۹۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۲۴)
۶۹۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۲۹)
۶۹۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۰)
۶۹۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۰)
۶۹۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۲)
۶۹۵-وزيري (۲۰۰۷، ۱۰۷-۱۰۸)
۶۹۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۶)
۶۹۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۶)
۶۹۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۷)
۶۹۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۳۸)

- ۷۰۰-وزيري (۲۰۰۷، ۱۱۱)
۷۰۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۲)
۷۰۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۳)
۷۰۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۳)
۷۰۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۵)
۷۰۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۵)
۷۰۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۵-۳۴۶)
۷۰۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۷)
۷۰۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۸)
۷۰۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۹)
۷۱۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۹)
۷۱۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۲)
۷۱۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۴۹)
۷۱۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۰)
۷۱۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۰)
۷۱۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۰)
۷۱۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۰)
۷۱۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۱)
۷۱۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۲)
۷۱۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۳)
۷۲۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۳)
۷۲۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۳)
۷۲۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۳)
۷۲۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۴)
۷۲۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۵)
۷۲۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۶)
۷۲۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵۷)
۷۲۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۶۱)
۷۲۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۱)

- ۷۲۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۷۷)
۷۳۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۷۹)
۷۳۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۸۲)
۷۳۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۴)
۷۳۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۶)
۷۳۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۶)
۷۳۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۷)
۷۳۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۷)
۷۳۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۹۷)
۷۳۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۰۲)
۷۳۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۰۹)
۷۴۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۰)
۷۴۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۱)
۷۴۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۲)
۷۴۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۴)
۷۴۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۵)
۷۴۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۶)
۷۴۶-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۱۶)
۷۴۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۰)
۷۴۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۱)
۷۴۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۱)
۷۵۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۱-۴۲۲)
۷۵۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۲۲)
۷۵۲-وزيري (۲۰۰۷، ۱۵۷)
۷۵۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۳۸۸)
۷۵۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۱)
۷۵۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۱)
۷۵۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷)
۵۷-وزيري (۲۰۰۷، ۱۲۹)

۷۵۸-وزيري (۲۰۰۷، ۱۲۹)

۷۵۹-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۰)

۷۶۰-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۰-۱۳۱)

۷۶۱-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۱)

۷۶۲-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۲)

۷۶۳-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۲)

۷۶۴-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۳)

۷۶۵-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۴)

۷۶۶-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۴)

۷۶۷-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۵)

۷۶۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۱)

۷۶۹-وزيري (۲۰۰۷، ۱۳۶)

۷۷۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۳)

۷۷۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۴)

۷۷۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۵)

۷۷۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۷)

۷۷۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۷)

۷۷۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۷)

۷۷۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۶۴-۶۵)

۷۷۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۷)

۷۷۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۷۰)

۷۷۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۷۰)

۷۸۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۷۹)

۷۸۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۸۰)

۷۸۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۹۳)

۷۸۳-ريچاردسن، افغانستان، ۵۷۳، د رحمت اريا ژباړه، دعوت ۲۰۱۰

۷۸۴-وزيري د باچا خان اندونو او مبارزې ته لنډه کتنه، ۱۵۳ پېښور ۲۰۰۸

۷۸۵-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۵۹)

۷۸۶-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۶۱)

۷۸۷-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۶۱)

۷۸۸-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۶۳-۲۶۴)

۷۸۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۶)

۷۹۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۸)

۷۹۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۸)

۷۹۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۰۹)

۷۹۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۱۵)

۷۹۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۲۰)

۷۹۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۲۶)

۱۷۹۵الف-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۲۸)

۷۹۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳۳)

۷۹۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳۵)

۷۹۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳۹)

۷۹۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳۹)

۸۰۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴۰)

۸۰۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵۳)

۸۰۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵۶)

۸۰۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵۶)

۸۰۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۵۷)

۸۰۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۶۵)

۸۰۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۶۶)

۸۰۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۶۶)

۸۰۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷۰)

۸۰۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷۰)

۸۱۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۱۹)

۸۱۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۲)

۸۱۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۳)

۸۱۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۶)

۸۱۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۷)

- ۸۱۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۸-۲۲۹)
- ۸۱۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۹)
- ۸۱۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۳۰)
- ۸۱۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۳۱)
- ۸۱۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۳۲)
- ۸۲۰-جلالي (۲۰۱۷، ۳۷۴)
- ۸۲۱-جلالي (۲۰۱۷، ۳۷۴)
- ۸۲۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۳۸)
- ۸۲۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۴۸)
- ۸۲۴-خليلزاد، استازی، ۷۲، کابل ۲۰۱۶
- ۸۲۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۵۱)
- ۸۲۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۵۱)
- ۸۲۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۷۷)
- ۸۲۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۷۸)
- ۸۲۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۷۸)
- ۸۳۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۷۸)
- ۸۳۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۷۹)
- ۸۳۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۸۲)
- ۸۳۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۸۷)
- ۸۳۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۳)
- ۸۳۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۴)
- ۸۳۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۵)
- ۸۳۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۶)
- ۸۳۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۷)
- ۸۳۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۹۹)
- ۸۴۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۰۲)
- ۸۴۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۰۲)
- ۸۴۲-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۱۴)
- ۸۴۳-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۳۹)

- ۸۴۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۰۳)
۸۴۵-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۹۳)
۸۴۶-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۰)
۸۴۷-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۱)
۸۴۸-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۲)
۸۴۹-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۲)
۸۵۰-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۳۱-۳۲)
۸۵۱-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۹۲)
۱۸۵۱الف-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۲۱)
۸۵۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۲۷)
۸۵۳-جلالي (۲۰۱۷، ۳۷۵)
۸۵۴-جلالي (۲۰۱۷، ۳۷۴)
۸۵۵-جلالي (۲۰۱۷، ۳۹۳)
۸۵۶-جلالي (۲۰۱۷، ۳۹۵)
۸۵۷-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۱)
۸۵۸-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۱)
۸۵۹-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۲)
۸۶۰-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۴)
۸۶۱-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۴)
۸۶۲-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۴)
۸۶۳-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۸۵)
۸۶۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۳۰۸)
۸۶۵-وزيري (۲۰۰۷، ۲۲۷)
۸۶۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۲۳)
۸۶۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۳۶)
۸۶۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۴۷)
۸۶۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۵۵)
۸۷۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۵۶)
۸۷۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۵۷)

- ۸۷۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۵۷)
۸۷۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۵۹)
۸۷۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۶۰)
۸۷۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۶۵)
۸۷۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۶۷)
۸۷۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۷۴)
۸۷۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۷۸)
۸۷۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۷۹)
۸۸۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۷۹)
۸۸۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۸۰)
۸۸۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۸۰)
۸۸۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۴۸۴)
۸۸۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۱۱)
۸۸۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۱)
۸۸۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۱)
۸۸۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۱)
۸۸۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۵)
۸۸۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۶)
۸۹۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۷)
۸۹۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۷)
۸۹۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۲۸)
۸۹۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۳۰)
۸۹۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۳۳)
۸۹۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۳۸)
۸۹۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۴۴)
۸۹۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۷۵-۱۷۶)
۸۹۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۷)
۸۹۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۷)
۹۰۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۸)

- ۹۰۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۱)
۹۰۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۲)
۹۰۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۵)
۹۰۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۵)
۹۰۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۶)
۹۰۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۷)
۹۰۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۱۸)
۹۰۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲۰)
۹۰۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۹۶)
۹۱۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۹۷)
۹۱۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۹۹)
۹۱۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۹۹-۲۰۰)
۹۱۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۰)
۹۱۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۳۹)
۹۱۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴۰)
۹۱۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴۱)
۹۱۷-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴۲)
۹۱۸-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۳)
۹۱۹-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۰۵)
۹۲۰-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۶۳)
۹۲۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۵۶۶)
۹۲۲-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۱۸۸)
۹۲۳-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۲۱)
۹۲۴-کاکړ (۲۰۰۴، ۹۳)
۹۲۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۹۴)
۹۲۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۹۵)
۹۲۷-ريچاردسن (۴۹۸-۴۹۹)
۹۲۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۰۴-۱۰۵)
۹۲۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۰۷)

- ۹۳۰-زيرکيار (۲۰۱۶، ۲۹۷)
۹۳۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۹۳)
۹۳۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۰۹)
۹۳۳-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۱۰)
۹۳۴-خليلزاد، ۱۴۱- (۱۴۲، ۲۰۱۶)
۹۳۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۲۵)
۹۳۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۲۴)
۹۳۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۲۷)
۹۳۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۲۷-۲۲۸)
۹۳۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۲)
۹۴۰-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۳)
۹۴۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۳)
۹۴۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۴)
۹۴۳-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۵)
۹۴۴-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۶)
۹۴۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۳۹)
۹۴۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۴۳-۲۴۴)
۹۴۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۴۷)
۹۴۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۸۰)
۹۴۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۸۱)
۹۵۰-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۰)
۹۵۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۸۱)
۹۵۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۵)
۹۵۳-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۷)
۹۵۴-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۸)
۹۵۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۹)
۹۵۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۷۹-۲۸۰)
۹۵۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۸۴)
۹۵۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۸۹)

- ۹۵۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۹۰)
۹۶۰-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۹۰-۲۹۱)
۹۶۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۲۹۲)
۹۶۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۰۶)
۹۶۳-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۲۶۵)
۹۶۴-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۱۲)
۹۶۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۱۹)
۹۶۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۲۴)
۹۶۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۲۹)
۹۶۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۳۳)
۹۶۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۴۱)
۹۷۰-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۴۳)
۹۷۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۵۶)
۹۷۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۵۰)
۹۷۳-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۵۹)
۹۷۴-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۴۵۶)
۹۷۵-ريچاردسن (۲۰۱۰، ۳۷۰-۳۷۱)
۹۷۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۶۶)
۹۷۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۶۸)
۹۷۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۷۰)
۹۷۹-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۷۱)
۹۸۰-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۶)
۹۸۱-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۷۳)
۹۸۲-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۷۶)
۹۸۳-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۸۳)
۹۸۴-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۸۴)
۹۸۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۸۸)
۹۸۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۳۹۵)
۹۸۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۷۵)

- ۹۸۸- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۸۰)
۹۸۹- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۸۷)
۹۹۰- کاکړ (۲۰۰۴، ۸۶)
۹۹۱- کاکړ (۲۰۰۴، ۹۸)
۹۹۲- کاکړ (۲۰۰۴، ۹۹)
۹۹۳- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۰۱)
۹۹۴- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۵۲-۱۵۷)
۹۹۵- کاکړ (۲۰۰۴، ۱۶۰)
۹۹۶- کاکړ (۲۰۰۴، ۳۹۷)
۹۹۷- کاکړ (۲۰۰۴، ۳۹۹)
۹۹۸- کاکړ (۲۰۰۴، ۴۰۴)
۹۹۹- کاکړ (۲۰۰۴، ۳۴۱۰)
۱۰۰۰- کاکړ (۲۰۰۴، ۳۵۷)
۱۰۰۱- کاکړ (۲۰۰۴، ۴۲۰)
۱۰۰۲- کاکړ (۲۰۱۱، ۵)
۱۰۰۳- کاکړ (۲۰۱۱، ۲۴)
۱۰۰۴- وزيري (۲۰۱۵، ۲۲۷)
۱۰۰۵- وزيري (۲۰۱۵، ۲۲۶)
۱۰۰۶- کاکړ (۲۰۱۱، ۱۱۴)
۱۰۰۷- وزيري (۲۰۱۵، ۱۳)
۱۰۰۸- وزيري (۲۰۱۵، ۸۷)
۱۰۰۹- کاکړ (۲۰۱۰، ۷۰)
۱۰۱۰- روهي (۲۰۰۷، ۳۲۸-۳۲۹)
۱۰۱۱- کاکړ (۲۰۱۰، ۳۲)
۱۰۱۲- کاکړ (۲۰۱۰، ۳۵)
۱۰۱۳- کاکړ (۲۰۰۵، ۶۹)
۱۰۱۴- وزيري (۲۰۱۵، ۲۰۴)
۱۰۱۵- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۷)
۱۰۱۶- کاکړ (۲۰۱۰، ۴۸)

- ۱۰۱۷-کاکړ (۲۰۱۰، ۴۹)
- ۱۰۱۸-احدي، انورالحق احدي، ملي مسلې، ۲۵، پېښور ۲۰۰۱
- ۱۰۱۹-احدي (۲۰۰۱، ۲۵)
- ۱۰۲۰-احدي (۲۰۰۱، ۳۶)
- ۱۰۲۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۵۲)
- ۱۰۲۲-روهي (۲۰۰۷، ۲۶۵)
- ۱۰۲۳-مل (۲۰۱۶، ۳) جان ستوارټ مل په نوي دقيقو کې، د کاکړ ژباړه، کابل ۲۰۱۶
- ۱۰۲۴-مل (۲۰۱۶، ۳)
- ۱۰۲۵-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۲۳)
- ۱۰۲۶-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۲۴)
- ۱۰۲۷-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۲۴-۱۲۵)
- ۱۰۲۸-کاکړ (۲۰۰۴، ۱۲۵)
- ۱۰۲۹-کاکړ (۲۰۱۶، ۴)
- ۱۰۳۰-جان (۲۰۱۵، ۲۷) جنګ او زموږ نړۍ، د کاکړ ژباړه، کابل ۲۰۱۵
- ۱۰۳۱-کاکړ (۲۰۱۵، ۲)
- ۱۰۳۲-کاکړ (۲۰۱۵، ۳)
- ۱۰۳۳-کاکړ (۲۰۱۵، ۶)
- ۱۰۳۴-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۱)
- ۱۰۳۵-کاکړ (۲۰۱۵، ۱۴)
- ۱۰۳۶-کاکړ (۲۰۱۵، ۲۲)
- ۱۰۳۷-بالابانس (۲۰۱۰، ۶)
- ۱۰۳۸-کاکړ (۲۰۱۰، ۶) هومر بالابانس
- ۱۰۳۹-کاکړ (۲۰۱۰، ۷)
- ۱۰۴۰-کاکړ (۲۰۱۰، ۷)
- ۱۰۴۱-کاکړ (۲۰۱۰، ۹)
- ۱۰۴۲-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۱-۱۲)
- ۱۰۴۳-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴)
- ۱۰۴۴-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۴)
- ۱۰۴۵-کاکړ (۲۰۱۰، ۱۶)

- ۱۰۴۶-کاکړ (۱۷، ۲۰۱۰)
۱۰۴۷-کاکړ (۱۸، ۲۰۱۰)
۱۰۴۸-کاکړ (۱۸، ۲۰۱۰)
۱۰۴۹-کاکړ (۳۵، ۲۰۱۰)
۱۰۵۰-کاکړ (۴۹، ۲۰۱۰)
۱۰۵۱-کاکړ (۵۰، ۲۰۱۰)
۱۰۵۲-کاکړ (۵۱، ۲۰۱۰)
۱۰۵۳-کاکړ (۶۱، ۲۰۱۰)
۱۰۵۴-کاکړ (۷۲، ۲۰۱۰)
۱۰۵۵-کاکړ (۷۹، ۲۰۱۰)
۱۰۵۶-کاکړ (۸۹، ۲۰۱۰)
۱۰۵۷-کاکړ (۱۰۱-۱۰۰، ۲۰۱۰)
۱۰۵۸-کاکړ (۱۰۵، ۲۰۱۰)
۱۰۵۹-کاکړ (۱۰۶، ۲۰۱۰)
۱۰۶۰-کاکړ (۱۰۹، ۲۰۱۰)
۱۰۶۱-کاکړ (۱۱۰، ۲۰۱۰)
۱۰۶۲-کاکړ (۱۱۲، ۲۰۱۰)
۱۰۶۳-کاکړ (۱۱۹، ۲۰۱۰)
۱۰۶۴-کاکړ (۱۲۰، ۲۰۱۰)

۱۰۶۵-اندروس ورکا، د انسانتوب په اړه د اخلاقيوهني پرنسپيونه ۸، کابل ۲۰۱۵، د

کاکړ ژباړه

- ۱۰۶۶-ورکا (۶۳، ۲۰۱۵)
۱۰۶۷-ورکا (۸۲، ۲۰۱۵)
۱۰۶۸-ورکا (۱۰۷، ۲۰۱۵)
۱۰۷۰-ورکا (۱۱۱، ۲۰۱۵)
۱۰۷۱-ورکا (۱۲۰، ۲۰۱۵)
۱۰۷۲-ورکا (۱۴۴، ۲۰۱۵)

يادونه: په دې کتاب کې د لاندې اثارو نه هم استفاده شوې ده:

- ۱- عبدالحي حبيبي، د افغانستان لنډ تاريخ، د بېنوا ژباړه، کندهار ۲۰۱۲
- ۲- اشرف غني، فصل نا تمام تاريخ افغانستان، له انټرنېټ نه
- ۳- اعطاءالله خان، پښتانه د تاريخ په رڼا کې، پېښور ۲۰۰۴
- ۴- امير عبدالرحمن خان، تاج التواريخ، پېښور ۱۳۷۵

د ليکوال ژوند ليک

محمد اقبال وزيرې په ۱۳۲۶ کال کې په سوويلي وزيرستان کې زيږيدلى دى. په ۱۳۳۵ کال کې د خوشحال خان په ليسه کې په دريم ټولگي کې شامل او په ۱۳۴۴ کال کې د خوشال خان د ليسې نه په لومړۍ درجه فارغ شو. په ۱۳۴۵ کال کې د کابل پوهنتون د طب پوهنځي کې شامل شو. په همدې کال کې د لوړو زده کړو له پاره شوروي اتحاد ته ولېږل شو. ده په ۱۳۵۲ کال کې خپلې زده کړې د مسکو په دولتي پوهنتون کې د فيلولوژۍ په څانگه کې پاى ته ورسولې او د ماسټرۍ ډيپلوم يې لاسته راوړ او هېواد ته راستون شو. نوموړي په همدې کال کې د کابل په پوليتخنيک انستيتوت کې د روسي ژبې د استاد په توگه دنده پيل کړه.

په ۱۳۵۵ کال کې د محمد داود د واکمنۍ په مهال د سياسي فعاليت له کبله بندي شو. د ثور انقلاب د برياليتوب وروسته په ۱۳۵۷ کال کې د دهمزنک د بنديتون نه خوشى شو او د افغانستان د وسله وال پوځ د سياسي چارو د عمومي رييس په توگه وټاکل شو. په همدې کال کې د افغانستان د خلک ډموکراتيک گوند د مرکزي کوميټې او د افغانستان د ډموکراتيک جمهوريت د انقلابي شورا غړى شو. برسېره پر دې د وطن د دفاع د عالي شورا غړى، د افغانستان د خلک ډموکراتيک گوند د مرکزي کوميټې د تيوري د کميسيون غړي او د افغانستان د خلک ډموکراتيک گوند د مرکزي کوميټې

د عدل د څانگې مسؤل هم شو.

د ۱۳۵۸ کال د جدي په شپږمه نېټه په افغانستان باندې د شوروي يرغل سره جوخت بيا بندي شو او د لسو کالو او درې مياشتې بند تېرولو وروسته د څرخي پله د بنديتون نه ايله شو. اوس د هالنډ په ټسکلي هېواد کې د خپلې کورنۍ سره د دوردرېخت په ښار کې اوسيږي. د ده لاندې پنځه اثار د مخه خپاره شوي دي.

۱- د نور پاڅون، د کې چې بې دسيسې او شوروي يرغل

۲- د باچا خان اندونو او مبارزې ته لنډه کتنه

۳- د چخوف داستانونه: «د سراجي کور»، «د واړه سېي مېرمن» او

«نومولې» سپړنه (تحليل) او ژباړه

۴- د ادبياتو تيوري

۵- پښتو د تاريخ په بهير کې

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library